

Giới thiệu Lão Bản Nương! Thượng Nguru Lưỡi

Bạn đang theo dõi truyện Lão Bản Nương! Thượng Nguru Lưỡi của tác giả Ngọc Án.

[Mini tư tưởng]

Cô đưa tay nhẹ nhàng đặt trên thái dương của Gaara. Phát phảng như vậy, từ “Yêu” kia mới có thể trở nên hoàn chỉnh.

[Cuộc đối thoại động kinh]

Khách nhân giáp: Cô chủ ngôn tình sắc xinh đẹp, đến bàn phục vụ bọn ta này!

Gaara: Phục vụ không có, chỉ có “Ăn đập” được không?

Mỗ lâu: Khách quan, miệng lưỡi ngài nồng mùi “giấm chua”, làm tốt lắm!

[Những điều mọi người cần biết]

1: Nữ chủ xuyên không, điểm sáng hay nhất và lớn nhất chính là dễ mềm lòng.

2: Nữ chủ không có kinh nghiệm hay thực lực chiến đấu. Nói chính xác hơn chính là dân ‘trời gà không chặt’.

3: Một nhà sum họp, có tổ chức, có tiểu đội, ngoại trừ những người có liên quan đến nội dung cốt truyện online những người còn lại nằm ngoài phạm vi hiểu biết, tiên thiếu xuất hiện.

4: Trước mắt tạm thời tác giả không có nghĩ tới vấn đề nào khác, tới đâu thì hay tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Nguru Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Kẹo Trái Cây Và Cậu Bé Tóc Đỏ

—— Khi đó hắn chỉ đơn giản là một cậu bé có mái tóc màu đỏ và đôi mắt màu ngọc bích. Ngờ đâu sau này hắn lại đeo trên lưng mình một hồ lô đi dạo xung quanh, hơn nữa thế nhưng lại còn khắc lên trán mình kí tự đó nữa...

“Cậu nói ai ngu ngốc?”

“Ai là người đã để cho tớ nói như vậy chứ!

“Cậu... Cậu mới là đồ đại ngốc tử, thiên hạ vô địch đại ngốc tử!”

“Cậu dám mắng tớ là ngốc tử? Tớ... Cậu về sau đừng nghĩ đến việc ăn com nắm do mẹ tớ làm!”

“Chỉ có một mình nhà cậu biết com nắm à? Com nắm mẹ tớ làm còn ngon hơn com nắm mẹ cậu làm gấp mười lần!”

“Nhà tớ làm ngon gấp một trăm lần!”

“Hừ! Nhà tớ làm ngon đến một ngàn lần!”

.....

Chiến tranh thế giới trẻ con thứ N bùng nổ, nguyên nhân dẫn đến cuộc chiến tranh ba phút mười lăm giây, hay nói rõ hơn chính là một người nào đó chính là vuron tay nắm lấy người kia, người kia thì lại kiên trì cố gắng vuron tay lại kéo linh tinh. Hai bên cứ kéo qua kéo lại, cuộc chiến vô cùng gay cấn và không biết khi nào sẽ kết thúc.

Hatano Haruhisa gãi đầu, do dự một chút. Cuối cùng vẫn là quyết định quý trọng chỉ số thông minh, rời xa khỏi cuộc chiến vô vãn trước mắt này.

Bàn tay bé nhỏ, đôi chân bé nhỏ, đang lừng lững bước đi... vân vân... vân vân... và vân vân. Chính là do không có phương tiện nào giúp đỡ cho việc đi lại nên khó khăn lắm Haruhisa mới leo lên được sườn núi. Tới nơi, cô không chút hình tượng ngồi bẹp xuống đất, cố gắng hết sức nhớ về cơ thể hai mươi tuổi của mình —— cho nên nói trắng ra biến thành trẻ con thật sự phiền toái muốn chết.

“A ~”

Haruhisa ngửa mặt nằm xuống đất, làm xung quanh hiện lên một lớp bụi mỏng.

“Khụ khụ, phi... Phi...”

Làng Cát [1] cái gì cũng đều thiếu hết, cái mà ở đây không thiếu chính là những hạt cát cùng tầng đá. Haruhisa cau mày phun những hạt cát ở trong miệng ra, thuận tay từ trong túi lấy ra một viên kẹo vị quýt bỏ vào miệng.

[1] Làng Cát thuộc Phong quốc, làng Cát là một trong 5 làng lớn nhất trong các nước ninja. Kazekage là người đứng đầu làng, và đó cũng là người đã huấn luyện Gaara của Sa mạc. Vua của Phong quốc đang cố gắng giảm bớt quy mô lực lượng quân đội của làng này và đã cắt giảm ngân sách dành cho làng. Đã vậy, ông ta còn giao cho làng Lá nhiều nhiệm vụ mà trước đây vốn là của làng Cát, không giấu giếm ý đồ muốn xóa sổ làng Cát. Để gây dựng lại làng Cát, Kazekage bắt tay với làng Âm thanh có ý muốn tấn công làng Lá (cuộc tấn công này đã bị làng Lá đánh bại). Kazekage sau đó bị Orochimaru sát hại. Hiện nay Kazekage làng Cát là Gaara.

Vào những lúc không có gió, bầu trời ở Làng Cát luôn rộng lớn và trong xanh vô cùng, giống như một khối thủy tinh trong suốt vậy, không tiếng động mà treo ở trên trời cao. Những đám mây nhẹ nhàng lay động theo chiều gió, đồng thời lưu lại những đám mây nhỏ theo đuôi ở phía sau. Thỉnh thoảng sẽ có một vài loài chim bay qua phát ra vài âm thanh.

Này, có phải hay không đó chính là chim ưng dùng để truyền tin tức? Quan hệ của Làng Cát và Làng Lá [2] hiện tại chính là đồng minh đi? Không biết Naruto hiện tại thế nào r...

[2] Làng Lá: Konohagakure (木ノ葉隠れの里, Konohagakure no Sato, nghĩa là “làng ẩn trong lá cây”) (Village Hidden Among Tree Leaves), còn được gọi là “làng ẩn cây” (Village Hidden in the Leaves) hay “làng lá ẩn” (Hidden Leaf Village), là làng ẩn nằm trên vùng đất của hỏa quốc. Là một trong 5 làng ninja lớn, Mộc Diệp có một Kage lãnh đạo gọi là Hokage. Làng đã trải qua 5 đời Hokage và Hokage hiện nay là Tsunade. Trên một ngọn núi nếu nhìn về phía bắc của làng sẽ thấy tượng đài của các Hokage. Mặc dù Konoha giống như các quốc gia khác ở hỏa quốc, tương đối hòa bình kể từ sau Đại chiến ninja lần thứ ba, là một trong những ngôi làng mạnh nhất còn tồn tại, và bị ảnh hưởng bởi rất nhiều sức mạnh quân sự, mặc dù sức mạnh này đã suy yếu đi sau sự tấn công của Pain và Orochimaru.

Haruhisa giật giật đầu lưỡi, kẹo quýt cứ như vậy mà đảo vòng vo mấy vòng ở trong miệng, vị chua, ngọt, chất dần dần tràn ngập toàn bộ trong miệng.

Ba năm trước, sau khi tốt nghiệp xong thì cô cùng mấy người bạn đi du lịch với nhau, nhưng không ngờ lại xảy ra tai nạn xe cộ. Khi tỉnh lại thì đã ở trong cơ thể này rồi, bên cạnh xuất hiện một ông lão xa lạ, mắt ông ta đều thâm quầng cả lên, thấy cô tỉnh lại thì nhẹ nhàng thở ra. Mà không biết vì sao, chính cô lại không thể ngừng chảy nước mắt được, không biết là do nhìn thấy ánh mắt từ ái của ông ấy hay là do bởi vì cô biết mình đã không còn cơ hội để quay về thế giới của mình nữa.

Từ đây cô đã trở thành Hatano Haruhisa, một cô bé của Làng Cát, trong nhà thì kinh doanh một quán ăn vặt nhỏ. Còn về cha mẹ của cô, trước khi cô xuyên không qua đây cũng đã ngoài ý muốn bỏ lại cô, chỉ để cô lại cùng ông nội sống nương tựa lẫn nhau...

Haruhisa chậm rãi giơ tay phải lên, ánh mặt trời trong suốt chiếu rọi xuống, trên mặt cô tùy ý xuất hiện những đốm sáng loang lổ. Cô không thể sử dụng nhẫn thuật [3], ngay cả Chakra [4] cũng đều không thể làm, cái gì cô cũng không làm được hết. Điều này làm cô cảm thấy thật uể oải, nhưng về phương diện khác thì cảm thấy mình thật may mắn, bản thân có thể được làm một người thường mà sống sót. Thế giới này tràn ngập các loại võ nghệ cao cường, đao thương bất nhập, thần kỳ nhẫn thuật cao nguy thế giới, còn có thể sống sót kỳ thực cũng rất không dễ dàng.

[3] Nhẫn thuật: Nhẫn thuật—忍術|ninjutsu là một khái niệm mơ hồ chỉ đến hầu như bất kỳ thuật nào sử dụng chakra và khiến họ có thể làm những việc phi thường. Dạng nhẫn thuật cổ xưa nhất được cho là do người sở hữu Luân Hồi Nhẫn đầu tiên sáng tạo ra. Không như ảo thuật, tác dụng của nhẫn thuật đều là thực. Nhẫn thuật cần chakra và, hầu như mọi lúc, thủ ấn (mỗi thủ ấn là một con vật khác nhau trong hoàng đạo Trung Quốc) để hoạt động. Đôi tay được theo những vị trí trong một chuỗi nhờ đó hình thành chakra đúng cách để thực hiện thuật. Dù sao chúng cũng không phải là luôn luôn cần thiết và một vài loại thuật đơn giản có vẻ như đã trở thành bản năng thứ hai của các ninja kinh nghiệm khi họ có thể thực hiện chúng bằng ý chí. Hơn nữa, vài thuật có thể được xếp vào loại tổ thuật khi chúng sử dụng một yếu tố nhất định: địa—土遁|Doton, lôi—雷遁|Raiton, hỏa—火遁|Katon, phong—風遁|Fūton, thủy—水遁|Suiton. Cụm từ “Nhẫn Pháp” (忍法—Ninpō) thường được thêm vào đầu bất kỳ một thuật nào khác tổ thuật.

[4] Chakra: là một dạng năng lượng sống còn được tạo ra bên trong tế bào của cơ thể sống. Kết hợp với Sinh Lực—精神エネルギー|Seishin Enerugi, hay là năng lượng tinh thần và sức mạnh ý chí, nó có thể được dùng cho nhiều mục đích, ví dụ như sản sinh ra sức chịu đựng siêu nhân được dùng trong thể thuật. Nó cũng có thể dùng để tạo ra dạng năng lượng gọi là chakra—チャクラ|chakura, thiết yếu cho việc sử dụng ngay cả thuật đơn giản nhất.

Một khi đã được tạo ra, chakra di chuyển trong phạm vi cơ thể đến bất kỳ một điểm giải phóng (Chakra) nào, tận dụng một hệ thống đường di chuyển chứ không như hệ tuần hoàn. Bằng nhiều phương pháp—thủ ấn là phổ biến nhất—nó sau đó có thể thực hiện những việc tưởng chừng không thể dưới quy luật tự nhiên, như đi trên mặt nước hay phun ra lửa.

Biểu đồ đơn giản về “bộ máy cơ học” sản sinh Chakra.

Sơ đồ quan hệ bù trừ lẫn nhau của các yếu tố. Chiều mũi tên chỉ tính mạnh hơn.

Chất lượng của chakra có thể biến đổi tùy theo thứ được gọi là vận động tự nhiên—性質変化|seishitsu henka. Có sáu loại vận động tự nhiên. Năm loại cơ bản (được biết nhiều với tên “yếu tố”), và vận động tự nhiên Âm Dương. Vẫn chưa rõ về loại sau.

Năm loại vận động tự nhiên cơ bản là Địa, Thủy, Hỏa, Phong, và Lôi. Mỗi một yếu tố lại mạnh hơn yếu tố kế bên, nhưng yếu hơn yếu tố ở trước, theo chiều từ Lôi trở về Địa. Ví dụ, một đòn tấn công bằng sét rất hiệu nghiệm khi chống lại đòn phòng thủ bằng đất, nhưng dễ dàng bị chống trả bằng gió. Hơn nữa, tổ thuật có thể bị chống trả bằng một thuật cùng loại yếu tố, nếu thuật đó có sức mạnh bằng hoặc kém hơn.

Về cơ bản, mọi người đều có một sự thân thuộc về tự nhiên với một trong những yếu tố này. Những người có sự thân thuộc với Địa sẽ dễ dàng học thuật Thổ Độn–土遁|Doton hơn bất kỳ thuật nào khác. Và tương tự với Thủy (Thủy Độn–水遁|Suiton), Hỏa (Hỏa Độn–火遁|Katon), Phong (Phong Độn–風遁|Fūton), và Lôi (Lôi Độn–雷遁|Raiton). Dù sao, có sự thân thuộc với một trong các yếu tố không có nghĩa là không thể học những tổ thuật khác. Hầu hết ninja thượng đẳng đều có thể sử dụng 2 tổ thuật, trong khi Hatake Kakashi thậm chí đã sử dụng nhiều hơn vậy.

Ninja với một Huyết kế Giới hạn nhất định có khả năng kết hợp 2 yếu tố với nhau để tạo ra yếu tố mới. Ví dụ như thuật Băng Độn (Hyōton) của Haku, kết hợp Thủy và Phong thành Băng, và thuật Mộc Độn (Mokuton) của Hokage Đệ Nhất và Yamato, kết hợp Địa và Thủy thành Mộc. Trong khi một vài ninja không có Huyết kế Giới hạn lại có thể dùng nhiều thuật, họ không thể làm cùng một lúc.

Bất quá, nếu có thể không nguy hiểm cho sinh mệnh thì điều kiện tiên quyết tiếp theo là nên dốc lòng đấu tranh đi, kia vẫn là không sai! Có câu là: xuyên không không thường có, không nhìn mới lạ!

Căn cứ vào việc hiện tại cô là một phần tử của Làng Cát, Konoha cái gì, đại khái là cơ hội còn quá xa vời, nhưng Làng Cát vẫn có vài người có khả năng trở thành người lãnh đạo. Giống Gaara, một người thiếu niên trong nóng ngoài lạnh, Temari một cô bé đáng yêu và cực kì tốt, lúc trước khi xem phim hoạt hình cô cũng rất là thích bọn họ. Về phần Kankuro, ngô... Thuận tiện nhìn một cái cũng không phải không được, mua hai tặng một sao...

“Kha băng“

Kết thúc suy nghĩ miên man của mình, đánh giá bên kia – nhóm tiểu hải tử đang đại chiến. Không sai biệt lắm cũng nên chào tạm biệt đi, Haruhisa cắn viên kẹo rộp rộp, từ trên đất đứng lên vỗ phui bụi trên mông. Cô nên về nhà thôi, nếu để cho ông nội phải lo lắng thì không phải là cháu gái tốt.

“Này, Hatano, cậu vừa rồi đã chạy đi đâu?” Cô bé đầu thất đầy những bím tóc nhỏ nhìn thoáng qua người đối diện mình mặt dính đầy xám tro, bất mãn nói.

“A... Vừa rồi đau bụng...” Haruhisa pha trò. Thật sự là cô đang ở cùng với đám nhóc cỡ từ 5 – 10 tuổi xem “đại chiến” đang xảy ra, điều này khẳng định chỉ số thông minh của cô cũng có triển vọng đấy....

“Cậu, đi đem bao cát khi nãy đánh mất tìm trở về!” Ngón tay cô bé vừa mới giờ lên thì đã dừng ngay trên chóp mũi của Haruhisa.

“... Ủ.” Haruhisa gạt đầu, cô thậm chí còn không có hứng để cùng đám nhóc này phân cao thấp nữa.

Đám nhóc ở phía sau cô đang thì thầm to nhỏ với nhau xem kịch vui, sau đó đột nhiên lập tức giải tán, còn có mấy vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn cô.

Haruhisa chậm rì rì đi đến phương hướng mà cô bé khi nãy chỉ, theo quán tính sờ túi xách của mình. A... Kẹo trái cây chỉ còn lại một viên cuối cùng, vẫn là nên để dành vào buổi tối hãy ăn...

Mặt trời rốt cuộc chậm rãi lặn ở hướng Tây, giống như quả trứng gà vàng vĩ đại, ánh sáng nhu hòa đem bóng phía sau của Haruhisa kéo dài... dài... dài... nói chung là rất dài.

“A, bao cát...”

Haruhisa hung hăng di dời động tác ở trong túi ra. Lại một lần nữa nhìn xuống xúc động muốn đem viên kẹo trái cây cuối cùng bỏ vào miệng, hít mất tiếp tục tìm kiếm trên mặt đất.

“Cậu... Cậu đang tìm cái gì?”

Bên cạnh cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến giọng trẻ con non nớt, trong trẻo thuần khiết, mang theo nhàn nhạt hương sữa, còn có một tia run run nhỏ bé.

Haruhisa theo tiếng nói ngẩng đầu lên. Cách đó không xa có một bóng dáng nho nhỏ, lúc sáng lúc tối, không thể nhìn rõ được.

“A, tớ đang tìm bao cát. Ừm, lớn như vậy...” Haruhisa xoay người, đối mặt với người không thấy rõ mặt, vừa nói một bên khoa tay múa chân.

Thân ảnh đó tựa hồ hơi dừng một chút. Sau đó chậm rãi đứng lên, từng bước một hướng về phía Haruhisa đi tới.

Đứa trẻ kia đi rất chậm, bước chân rất ổn, mang theo một tia kiên định. Cát bụi thật nhỏ bên chân hần hơi bay lên, mang theo những mảnh sương khói.

Thẳng đến khi hần đi đến trước mặt Haruhisa, cô rốt cục có thể thấy rõ mặt hần. Tóc hần có màu đỏ kiêu ngạo đến cực điểm, nhưng trong ý nghĩ lại vô cùng dịu dàng, đôi mắt màu xanh ngọc bích giống như viên đá quý được mài giũa mà thành, vô cùng tinh xảo, ánh sáng của đôi mắt ấy làm cho cô cảm thấy thật mơ hồ.

Oh, NO~ đây chính là hàng thật giá thật. ~~~~~ Vì sao từ trước đến giờ cô đều chưa nhìn thấy qua? Khi ở cùng với đám nhóc có tướng mạo không tốt, nói

thăng ra là không được đẹp, về phương diện thể xác và tinh thần cô cảm thấy cả hai đều bị trọng thương một cách nặng nề!

Bất quá...

Haruhisa nhú mày, trong lòng tại sao lại có cảm giác kỳ quái thế này?

Khi cô đang đánh giá cậu bé ở trước mắt mình thì bỗng nhiên cậu bé lại thay đổi sắc mặt.

“Cậu cũng muốn chạy trốn sao?” Hai gò trắng nõn của cậu bé vốn đã trắng nay lại càng trắng hơn, khóe mắt ẩn toát ra tơ máu.

“Hử? Tớ đang tìm bao cát, tìm được liền phải về nhà.” Haruhisa thuận miệng trả lời. Chạy trốn? Từ này khi nghe qua thật không lọt tai tí nào...

Cậu bé tựa hồ sững sốt một chút, sau đó đột nhiên chậm rãi giơ tay phải lên, mở ra, bao cát màu lá cọ đang lẳng lẳng nằm ở bên trong.

“A, chính là cái này, tìm được rồi!” Haruhisa không chút nào do dự lấy bao cát từ tay cậu bé cao hứng ném lên trên.

“Kia, tớ phải về nhà. Hôm nay cảm ơn cậu, lần sau chúng ta cùng nhau đi chơi đi!” Haruhisa vẫy tay với cậu bé, thuận tiện dùng ngôn ngữ của cơ quan nhà nước để nói.

Không biết vì sao chỉ mới bước đi hai bước, Haruhisa liền không thể không đứng lại. Không có biện pháp, ánh mắt đang dừng lại ở trên lưng cô thật sự quá mức mãnh liệt, lập tức sẽ làm cô tan chảy tại chỗ...

Cô xoay người, cậu bé đó quả nhiên còn đứng ở tại chỗ. Đôi mắt màu ngọc bích trong veo ấy giống như hai tia X quang vậy, gắt gao chiếu vào trên người nàng.

“Ừm...” Haruhisa vò đầu bức tai, cô không nghĩ sẽ lại phải suy đoán tâm tư của một đứa trẻ. Suy nghĩ nửa ngày, cô rút cuộc từ trong túi lấy viên kẹo trái cây ra đưa tới.

“Cái này ăn ngon lắm, cậu ăn thử đi.”

Nhìn cậu bé tiếp nhận kẹo, trong lòng Haruhisa đang chảy máu kịch liệt. Đây chính là viên cuối cùng, viên cuối cùng a... Quý mới biết cái người thương nhân kia khi nào mới quay lại Làng Cát...

“Lúc này tớ phải về nhà, cậu cũng mau trở về đi thôi, hẹn gặp lại!”

Haruhisa vốn định xoa bóp hai má phấn nộn của cậu bé, nhưng nghĩ lại tuổi tác hiện tại của mình cũng chẳng kém người ta bao nhiêu, làm bộ đáng tỷ tỷ treu chọc, sỗ sàng, ăn đậu hũ vẫn là không nên đi...

Hướng về phía cậu bé vẫy tay, Haruhisa cầm bao cát rời khỏi đó.

“Ông nội!” Cô bé nho nhỏ giống như phi điều bay vào trong lòng lão nhân.

“Hôm nay trong tiệm buôn bán rất tốt sao?”

“Ừ, hôm nay không ít Ninja đảm nhiệm chức vụ.” Hatano Masago từ ái vỗ đầu cháu gái, cười hề hề nói.

Quán ăn Hatano trừ bỏ có thể làm những món ăn gia đình, còn có thể bán thêm một ít gia vị cùng với vài loại thịt khô. Mùi vị có thể nói là không tệ lắm, giá cả vô cùng phải chăng. Những người đàn ông độc thân ở trong làng hay ghé sang đây để khuấy động không khí, thỉnh thoảng sẽ có vài cơ quan đơn vị cấp cao ghé qua đây. Về phần những loại thịt khô thì phần lớn những nhóm Ninja trước khi đi làm nhiệm vụ đều mua chúng để làm lương khô. Tuy rằng không phải cực phẩm mỹ vị nhưng có thể bảo quản trong thời gian dài, vô cùng hợp vệ sinh.

“Chúng ta trở về đi, buổi tối con lại giúp ông nội chuẩn bị gì đó cho ngày mai.” Haruhisa chui ra khỏi ô m áp của ông, nhanh nhẹn thu thập vài cái mâm không, sau đó lại kéo tay ông.

Hatano Masago đóng kỹ các cửa sổ lại, tùy ý để cháu gái lôi kéo tay hắn. Hai bóng dáng một lớn một nhỏ ở cùng nhau nhìn thấy thì thật bất ngờ, kỳ lạ nhưng lại làm cho người ta cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Sin nhật của Haruhisa sắp đến rồi, thật nhanh đâu.”

“Hả? Thật nhanh...”

“Qua ngày sin nhật, Haruhisa đã được năm tuổi. Cháu nghĩ muốn quà sin nhật nào?”

“Nhiều lắm ~ Haruhisa muốn thân thể ông nội phải khỏe mạnh, trong tiệm làm ăn càng ngày càng tốt. Tiếp nữa, Haruhisa lại cao thêm một chút nữa...”

Cả người Haruhisa không tự chủ nắm tay ông thật chặt.

Dựa theo phép tính của cô ở thế giới cũ, Haruhisa sinh ra vào năm kia, vừa vận baby bomb Konoha kia cũng sinh vào năm kia, đám nhóc kia liên tiếp nối tiếp nhau giáng thế. Nếu cô nhớ không lầm, Gaara giống như cũng được sinh ra vào năm kia...

Gaara a... Ngô, Gaara...

(◉0◉) Ngã! Ái! La!

Haruhisa đột nhiên kinh ngạc mở to hai mắt, cô rốt cục suy nghĩ cẩn thận. Vừa rồi cậu bé có mái tóc màu đỏ, đôi mắt màu ngọc bích, không có lông mày không phải chính là Gaara sao!

OH, NO ~

“Thế nào, sao lại không đi tiếp?” Hatano Masago cúi đầu nhìn cháu gái đột nhiên đứng lại.

“... Ông nội, trong tiệm có còn nước xương heo không?”

“Còn có một chút, như thế nào?”

“Không, con chính là cảm thấy mình hẳn là nên bắt đầu ăn cái đó để bổ não...”

Tác giả có lời muốn nói: rống ~~~ ngày 19 tháng 1 gửi công văn đi, nga cũng!!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Khoai Lang Phơi Khô Đoản Mệnh Bảo Mẫu...53

—— khoai lang? Khoai lang tốt lắm《 Bản thảo cương mục 》thậm chí còn nói qua, khoai lang bổ hư thiếu, tăng khí lực, kiện tình khí, cường thận âm.

Vào lần thứ ba, sau khi đem cá ướp gia vị xong, Haruhisa rốt cục bị lệnh cưỡng chế rời xa khỏi phòng bếp, về nhà ngủ.

Cô bé ủ rũ về nhà, một mình ở trên giường lăn qua lăn lại đến hơn nửa đêm, rốt cuộc cũng thành công đem khăn trải giường trải ra.

Thật là, lần đầu tiên gặp mặt nhân vật quan trọng như vậy, cô thế nhưng lại biểu hiện không hoàn mỹ đến như vậy...

Haruhisa trở mình, lăn qua lăn lại trên giường.

Cô rõ ràng hẳn là nên lộ ra nụ cười ấm áp động lòng người, nhẹ nhàng đưa hai tay trắng nõn như ngọc của mình ra, giống như gió nhẹ mà mỏng trón hai gò má của Gaara. Thậm chí là dùng đôi môi anh đào ngọt như mật của mình nhẹ nhàng hôn lên trên trán của Gaara, rồi sau đó ghé vào tai hẳn nhẹ giọng ní non:

“Gaara, hãy tự do...”

Ặc...

Haruhisa chà xát cánh tay nổi đầy da gà của mình, tốt nhất cô vẫn không nên làm bộ dáng ghê tởm này...

Haruhisa lại lăn lộn trên giường.

2D hoạt bát cùng 3D chân thật đến cùng vẫn là có chút khác biệt. Huống chi, năm Gaara được 5 tuổi không có hồ lô, cũng không có hình xăm, mắt thâm quầng cũng còn không có nghiêm trọng như vậy. Đây, ba đặc điểm đặc trưng ấy còn hai cái chưa có xuất hiện, một cái thì không xuất hiện rõ ràng. Hơn nữa sống ở đây hai năm yên bình làm cho Haruhisa quên mất nội dung kịch tính, cũng khó có thể trách cô không nhận ra Gaara ở ngay trước mắt mình.

Bất quá quay trở về vấn đề chính, Gaara năm nay mới 5 tuổi, ngũ quan hình dáng cũng đã như thế thanh tú...

Haruhisa lại một lần nữa xoay người ——

“Àm!”

Rốt cục cũng đã thành công té ngã nhào trên nền đất.

“Ôi ~ thật sự là dễ... Chọc người yêu thương...” Tiểu gia hỏa

Haruhisa xoa đầu, tầm mắt bỗng nhiên dừng ở trên đầu giường. Đợi đến nửa ngày nửa câu sau cũng không nói nên lời.

Trên ảnh chụp, người con trai đó cao ngất, cánh tay cường tráng ôm vòng lấy vợ mình, người con gái dịu dàng, ôn nhu nhìn chăm chú vào quả cầu nhỏ ở trong lòng. Quả cầu nhỏ kia chính là một đứa trẻ ước chừng khoảng một tuổi, chính là đang cười vô cùng ngây thơ.

Đó chính là bức ảnh duy nhất chụp Haruhisa chân chính và cha mẹ của cô ấy. Chỉ có ánh mắt chứa đầy yêu thương ấy mới có thể làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc đi.

Về phần Gaara...

Cô có nhớ một đoạn ngắn về anime này, trong lòng cảm thấy hơi có lỗi.

“Haruhisa? Thế nào ngồi dưới đất?”

Hatano Masago vừa tiến đến, liền thấy cháu gái nhà mình chính là đang ngồi dưới đất, ngốc lăng nhìn ảnh chụp đến nỗi xuất thần.

“A, ông nội, ông đã trở lại.” Haruhisa đứng lên, đem ảnh chụp để lại chỗ cũ. “Thực xin lỗi, hôm nay không thể tới giúp ông một tay.”

Cô bé thoát nhìn có chút ẻo oải. Hatano Masago lại nhìn thoáng ảnh chụp để ở đầu giường, không tiếng động thờ dài, nâng tay vỗ nhẹ đầu Haruhisa.

“A, đúng rồi. Ông nội, hôm nay con nhìn thấy Gaara...” Haruhisa tự động trèo lên đầu gối của ông lão.

“Àn. Đứa nhỏ kia... Kỳ thực rất khó...” Hatano Masago vỗ nhẹ có tiết tấu sau lưng cháu gái, chần chờ một chút, thấp giọng nói.

Tùng đột sóng cuộn cuộn đánh úp về phía Haruhisa, bán mộng bán tỉnh trong lúc đó, cô giống như mơ hồ nghe thấy gia gia nói:

“Không... Sai... Không cần... Đáng thương...”

Haruhisa nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô hội nhanh như vậy liền gặp được kịch tình, cô vẫn tiếp tục lấy thân phận là diễn viên quần chúng không biết gì hết.

Bên người nhóm trẻ con ào ào la lên “Gaara”, “Quái vật”, “Chạy mau”, nói thật nhiều những từ linh tinh, tự nhiên sau đó bắt đầu gào hét khóc lóc thảm thiết chạy trốn khắp nơi.

Haruhisa thật sự rất muốn cùng đám nhóc vô dụng này chạy trốn, cũng đỡ phải mất công vì cô – một kẻ đáng lẽ không nên ở nơi này mà mọi kịch tính sau này đều thay đổi. Nhưng là ——

Đối diện với việc Gaara liền như vậy đứng ở nơi đó, bàn tay nho nhỏ nắm lại, tơ máu hỗn độn cùng với mảnh vụn của nước mắt, âm thanh non nớt luôn ní non “Vì sao lại sợ ta”, “Vì sao lại muốn chạy trốn”...

“Đứa nhỏ kia... Kỳ thực rất khó...” Lời nói của ông nội vào tối hôm qua vọng lại ở trong đầu Haruhisa.

Haruhisa thật do dự.

Đêm tối, cát vàng, nước mắt, máu tươi, tiếng nổ vang của những lá bùa, còn có trên trán có thêm ký tự ấy. Vô số những mảnh nhỏ hình ảnh kéo qua xẹt ngay trước mắt cô. Cô không có biện pháp làm cho mọi người giống mình cũng sẽ không sợ hãi, vì vậy mà đứa nhỏ này phải trải qua toàn bộ đau thương như vậy, mọi việc cô làm trước giờ đều phải nhất thanh nhị sở [1]. Huống chi, lúc trước vào thời điểm cô say mê Hokage, cô liền thích ngay đứa nhỏ vừa có chấp lại đơn thuần này.

[1] Nhất thanh nhị sở: Một rõ hai ràng

... Haruhisa nắm chặt tay lại, bằng bất cứ giá nào cũng phải đi về phía Gaara. Cho dù mọi chuyện sau này cũng không thể thay đổi, ít nhất cô còn có thể cùng hắn nói vài câu.

“A ~ cậu xem hôm nay thời tiết rất tốt, đỉnh trời trong nắng ấm.” Haruhisa dè dặt cẩn trọng nắm tay Gaara lên, liền thấy trong bàn tay hắn đang nắm cát sỏi sắc lẹm, “Không thích hợp để sinh khí...”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Haruhisa hận chính bản thân mình không thể cắn đầu lưỡi đi chết cho rồi.

“A, không, ý tôi là, con người khi đói bụng sẽ liền dễ sinh ra tâm trạng không được tốt. Cậu hắn là đang đói bụng đi? Tớ có củ khoai lang này, tự tay tớ phơi đấy, cậu muốn hay không nếm thử một chút?”

...

Đầu Haruhisa đầy hắc tuyến.

OH~ NO , ai đó mau tới ngăn chặn cái miệng đang nói những điều vớ vẩn này của cô đi...

Gaara không biết vì sao trước mắt mình lại xuất hiện một cô bé đang lải nhải này, ngay cả việc tụ tập những hạt cát cũng đều quên sạch.

“... Khoai lang phơi khô?”

“A, đúng đúng đúng, ăn được đấy!” Haruhisa thấy thế, vội vàng từ trong túi đeo trên thắt lưng lấy ra một bọc khoai vàng rực, không chút do dự nào đưa cho Gaara, còn thiếu mỗi việc trực tiếp đem khoai nhét vào trong miệng hắn.

Gaara bị bất tiếp nhận một đồng vật thể không thể hình thù, thuộc tính. Lại nhìn thoáng qua cô bé đoan trang một mặt mong chờ, không tự chủ được lấy một cái cho vào miệng, chậm rãi nhắm nháp rồi nuốt:

“Ngọt...”

“Ngọt đi ~ tớ nói cho cậu biết, đây chính là bí quyết gia truyền của nhà tớ đó!” Nhắc đến ăn, Haruhisa thật sự hưng phấn, tạm thời quên mất sự tình đang xảy ra.

“Tớ không thích ngọt.” Gaara cau lông mày không tồn tại của mình, miếng khoai vẫn như cũ vững vàng ở trên tay.

“Tiểu hài tử kén ăn không tốt tí nào.” Haruhisa bĩu môi. “《Bản thảo cương mục》[2] thậm chí còn nói qua, khoai lang ‘Bổ hư thiếu, tăng khí lực, kiện tình khí, cường thận âm’, còn có thể bồi dưỡng nhan sắc nữa, ăn nhiều đối với cậu hoàn toàn có lợi chứ không có hại.”

[2] Bản thảo cương mục: là sách dược thảo nổi tiếng của Trung Quốc. Do Lý Thời Trân, thời Minh biên soạn, gồm 52 quyển.

“...”

Gaara hoàn toàn hỗn độn.

“Gaara-Sama!”

Âm thanh nhu hòa đột nhiên vang lên, tiểu Gaara sững sốt một chút:

“Yashamaru...”

Haruhisa quay đầu, không bắt ngờ khi nhìn thấy một gương mặt thanh tú, cùng Gaara cũng coi như là có ba phần tương tự.

A, đây chính là chú của Gaara, người đã dùng những lá bùa để phát nổ. Bộ dạng cũng tạm được, chỉ tiếc sẽ lập tức mất sớm...

Haruhisa một bên đánh giá Yashamaru, một bên hồi tưởng kịch tình...

Thật sự là đáng thương...

Trong lòng có những điều giấu kín nhưng không thể nói ra.

Haruhisa đem một miếng khoai bỏ vào trong miệng mình, ánh mắt nhìn Yashamaru không tự giác mang theo vài phần đồng tình.

“Gaara-Sama ” Yashamaru ngồi xổm xuống, thay Gaara sửa sang lại cổ áo. “Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Yashamaru xuất hiện, Haruhisa liền ngoan ngoãn ngậm miệng, khoai lang ở trong kho cũng không còn nhiều lắm, hẳn là nên trở về làm thêm một chút. Một bên lén lút hướng bên cạnh lui.

Đáng tiếc còn chưa có lui hai bước, cô đã bị người nào đó nắm lấy góc áo ——

“Vì sao không chạy?” Gaara đã đem khoai lang dôi đi đưa cho Yashamaru, đưa ra bàn tay vừa khéo nắm lấy Haruhisa.

“... Tớ... cái này... phải đi về nhà.” Haruhisa nhìn chăm chú vào Yashamaru, người trước sau như cũ ngồi xổm, hai tròng mắt ôn nhu như nước, nhìn xem phía sau lưng khiến cô nổi cả da gà.

“... Vừa rồi, cậu vì sao...” cái trán Gaara lại bày ra cái nhúm mày “mặt đất bằng phẳng”, bướng bỉnh tiếp tục đặt câu hỏi.

OH~ NO, Gaara không có lông mày lại học cách người khác nhúm mày... Haruhisa bị “mặt đất bằng phẳng” trên trán kia hấp dẫn, nhất thời không chú ý, thuận miệng nói:

“... Ăn nhiều khoai lang quá nên chạy hết nổi rồi...”

Tác giả có chuyện muốn nói: chắc... Chương này hình như hơi bị ngắn...

Hạ chương bỏ thượng đi~

Oa ha ha ha ~ ta cứ nhiên lại có thể thấy rõ ràng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cơm Thịt Bò Ô Long Hai Ba...

— cô thích nhất cơm thịt bò, nhất là cơm thịt bò nấu tiêu.

Nhìn Yashamaru đứng ở trong tiệm, Haruhisa cảm thấy thật nghi ngờ.

Yashamaru như thế nào lại còn sống...

Nếu giống như kịch tình thì hẳn là ngày hôm qua hắn đi đánh lén, tấn công Gaara thất bại, ngược lại còn bị Gaara đánh trọng thương. Sau đó lưu lại những lời trắng trối nhảm nhí, rồi dùng những lá bùa dán quanh người phát nổ sao...

“Hatano Haruhisa...”

Phía sau lưng Yashamaru bỗng nhiên lóe ra một bóng dáng nho nhỏ.

Là Gaara, hắn vẫn mặc cái áo cổ lộ màu vàng đất, cái trán thì tròn bóng như trong gương.

Hả? Tròn bóng như trong gương...

Trong lòng Haruhisa hỗn loạn.

OH NO~, ngày hôm qua cô nhiều lời mới có hai câu mà kịch tình đã bị thay đổi đến như vậy sao...

Thật không hổ danh là thế giới Hokage. Chỉ trong một buổi tối, cô là ai, nhà ở đâu, bọn họ đều biết đến hết cả...

“... Hi, Gaara...”

Haruhisa quỳ gối trên ghế, lắc lắc khăn lau trong tay, miễn cưỡng tiếp đón khách đến nhà —— vào cửa chính là khách, khách hàng là Thượng Đế, mà Thượng Đế là lớn nhất.

“Yashamaru nói ta hẳn là nên cảm ơn lễ vật của người vào ngày hôm qua.” Gaara từ phía sau lấy ra một cái hòm. “Đây là lễ vật đáp trả của ta.”

Ngày hôm qua? Lễ vật gì? Khoai lang khô sao...

Đầu Haruhisa đầy hắc tuyến, buông khăn lau đang chùi bàn ra, từ trên ghế từ từ bước xuống, đi đến trước mặt Gaara, tiếp nhận hòm:

“... Cảm ơn.”

“Haruhisa, có khách sao?”

Nghe được động tĩnh, Hatano Masago từ trong phòng bếp đi ra.

“A, ông nội, là Gaa...”

“Thật ngạc nhiên, đã quá rầy tới ngài.” Yashamaru hướng tới ông lão cung kính cúi đầu.

Haruhisa bĩu môi, thật sự không lẽ phép tí nào, cứ nhiên đánh gãy lời cô đang nói cùng ông nội...

“Này ~” Haruhisa lạnh lẽo đứng bên trái Gaara huých vào tay hắn: “Cậu rất thích hắn sao?”

“Cái gì? Ai?” Cả người Gaara hơi đơ một chút, tay trái chậm rãi xoa cánh tay phải.

“Đó đó...” Haruhisa dùng cảm chỉ chỉ “bảo mẫu” đang cùng ông nội tán gẫu.

Gaara theo hướng cô chỉ nhìn qua: “À, cậu nói Yashamaru. Một tuần trước hẳn được cha tớ phái tới.”

“Nga, một tuần trước...” Haruhisa gật đầu.

Hừm? Mới một tuần? Hoàn toàn vượt qua khả năng tưởng tượng của cô à! Cô mới đầu còn cho rằng Yashamaru phải ở chung với Gaara thêm một thời gian nữa mới có thể động thủ...

Haruhisa nhìn gia gia trò chuyện thật vui vẻ với người nào đó, lại nhìn sang người nào đó trên trán còn chưa có huy dung.

Chẳng lẽ nói như vậy... Ngày hôm qua cái kịch tình kia còn chưa xảy ra?

Haruhisa đầu tiên là sững sốt, sau đó cảm thấy suy nghĩ của bản thân hoàn toàn chính xác.

Mọi người đều sống chung ở cùng một thôn, đám nhóc chơi đùa với nhau cũng chỉ có mấy đứa, đám nhóc đó không có khả năng chỉ mới nhìn Gaara có một lần. Tại lần thì thăm to nhỏ của bọn chúng lúc trước, bọn chúng nhất định là đã gặp qua Gaara rất nhiều lần rồi. Cũng giống như ngày hôm qua vậy, bọn chúng chạy trốn rất nhiều lần. Mà Haruhisa, cô chính là trùng hợp gặp gỡ Gaara có một lần mà thôi...

Nguyên lai, chuyện xưa của bọn họ không bị thay đổi bởi sự xuất hiện của cô, tâm trạng rối rắm của Haruhisa vào tối hôm qua thả lỏng không ít.

“Tốt lắm, Gaara-Sama, lễ vật cũng đã đưa đến, chúng ta trở về đi?”

Không biết khi nào thì cuộc đối thoại của Yashamaru và ông nội đã kết thúc, hẳn chính là đang cười tùm tùm nhìn Gaara.

“... Ừm.”

Gaara vụng trộm nhìn thoáng qua Haruhisa, đôi mắt màu xanh ngọc bích trong suốt xẹt qua một tia nhợt nhạt không tha, nhưng vẫn là thuận ở phía sau đi theo Yashamaru. Đi đến cửa, thân mình nho nhỏ hoàn toàn biến mất ở trong bóng dáng của Yashamaru.

“Chờ một chút...” Haruhisa nhìn không được phát ra tiếng, sau đó ngửa đầu nhìn Hatano Masago. “Ông nội, cơm đã chín chưa? Đã giữa trưa rồi.”

“Đã xong rồi, là cơm thịt bò mà cháu thích nhất.” Hatano Masago từ ái vỗ đỉnh đầu cháu gái, tiện thể đối với hai người đứng ở cửa nói. “Nếu không ghét bò, không bằng ngồi xuống cùng nhau ăn đi.”

Tiểu Gaara hai mắt thì sáng lên, nhưng “bảo mẫu” thì lại thật do dự.

Haruhisa rên sát khi còn nóng, một phen chạy tới nắm cánh tay tiểu Gaara.

“Cậu đưa ta lễ vật, tớ mời cậu ăn cơm.”

Hắc hắc, cho nên nói trắng ra thành trẻ con là tốt nhất, có thể quang minh chính đại ăn đậu hũ. $o(\geq v \leq)o \sim \sim$

Haruhisa không còn gì để nói.

Trong truyền thuyết Nhất Vỹ Shukaku tàn nhẫn thị huyết vì sao có thể ba ngày liền đều đến tiệm nhà cô ăn chực chứ? Hokage chẳng lẽ đã nghèo đến mức không có tiền để nuôi dưỡng trẻ nhỏ nữa sao...

Còn người kia: Yashamaru, hẳn không phải là Ninja sao? Không phải là Ninja tinh anh của Làng Cát sao? Vì cái gì mà không đi nhận nhiệm vụ?

Haruhisa nhìn thoáng qua người ngồi đối diện trước bàn mình, ”bảo mẫu đêm” một mặt thần nhiên —— nga, đúng rồi, hẳn hiện tại chính là người coi chừng Gaara vào ban đêm, nhiệm vụ lớn nhất chính là chiếu cố Gaara...

Điều đáng giận nhất, chính là vì sao hai người kia có thể nhàn nhã ngồi ở chỗ kia, còn cô thì lại phải ở chỗ này lau bàn?!

Trải qua sự kiện “Quạ bay đầy trời” phi thường lần trước, Haruhisa cho rằng Gaara nghĩ cô không giống với những loại người kia “Sợ hãi hẳn”, nhưng cũng sẽ không sinh ra loại hảo cảm nào đối với cô. Dù sao, suy cho cùng loại trả lời: “Không phải là lỗi của người, người vô tội”, “Ăn nhiều khoai lang nên chạy hết nổi rồi” thật sự vô cùng mất mặt, còn không có trình độ nữa chứ...

Chẳng lẽ là... Haruhisa vụng trộm nhìn thoáng qua “bảo mẫu đêm” đi theo phía sau Gaara, lắc lắc đầu —— hẳn điên rồi mới có thể cổ vũ Gaara giao lưu kết bạn...

Hoặc là... Hành vi của cô khác hẳn với đám nhóc kia nên đã khiến cho Yashamaru chú ý? Yashamaru là Ninja bị Kazekage đệ tứ phái tới để chiếu cố cho Gaara, khẳng định là giám sát 24/24 không gián đoạn. Còn cái gì mà “Ta chính là vừa đúng lúc đi ngang qua nhìn thấy Gaara-Sama đứng ở chỗ

này"... Loại cơ vớ vẩn này ai sẽ tin tưởng a! Khẳng định là hắn luôn luôn trốn từ một nơi bí mật gần đó, thời điểm thích hợp lại nhảy ra thôi.

Haruhisa một mặt quỳ gối trên ghế lau bàn, một mặt suy tư, kết quả bộc phát như quỷ khình bị Yashamaru.

Không phải là chỉ cho một viên kẹo, nhiều lời hai câu, lại cho thêm một phần khoai lang phơi khô tự chế thôi sao... Nga, giỏi hơn nữa là cho ăn vài bữa cơm thôi. Cho nên cô có gì hay ho mà khiến hắn chú ý tới chứ?

A... Nói như vậy, hóa ra cô đã cùng Gaara đã gặp qua nhiều lần đến như vậy...

Không đúng, không hề bình thường chút nào. Cô hiện tại là tiểu hài tử, tiểu hài tử thì làm sao, thì tâm tình luôn bất định, nói không chừng hôm nay cô không sợ Gaara, nay mai liền sẽ sợ tới muốn chết. Yashamaru làm sao nhanh như vậy liền chú ý tới cô được...

Hiển nhiên, đối với Haruhisa nội tâm luôn kịch liệt hoạt động, Gaara hoàn toàn không biết gì cả. Trong lòng hắn kỳ thực là đang cao hứng, mặc kệ nói như thế nào, trừ bỏ Yashamaru ra, rốt cục cũng có một người dám đứng ở trước mặt hắn, dám cùng hắn nói chuyện, dám nắm giữ tay hắn, thậm chí dám giáo huấn hắn.

OH~NO, Gaara người đã hiểu lầm rồi! Cái gì mà "Tiểu hài tử kén ăn không tốt tí nào" không phải là giáo huấn, tuyệt đối không phải! Nếu để Hatano Haruhisa biết người là đang nghĩ như vậy, cô ấy nhất định đòi khóc đòi chết cho mà xem.

"Ồi..."

Động tác lau bàn của Haruhisa bỗng nhiên hơi dừng lại, sau đó liền nhanh nhẹn bỏ khăn lau bàn trong tay xuống. Nhanh như chớp chạy đến bên cửa sổ nâng tay mình về phía ánh sáng mặt trời, cẩn thận nhìn.

Quả nhiên, có một mảnh gỗ nhỏ cắm vào trên bàn tay cô.

"Ông nội cũng thật là, đã nói qua vài lần với ông, chính là không chịu đổi, keo kiệt..."

Haruhisa một bên than thở, một bên cẩn thận đem mảnh gỗ rút ra, lưu lại một điểm máu nhỏ trên bàn tay.

Từ khi Haruhisa ý thức được thì mình đã đảm nhiệm chức vụ lau bàn rồi, đôi khi sẽ bị những mảnh gỗ nhỏ đâm vào tay. Có một lần cô rốt cục nhìn không được nữa cùng ông nội nhắc tới, kết quả ông lại chậm chậm rì rì cầm túi đựng thuốc ở dưới chân lên, biểu cảm nghiêm túc nói:

"Haruhisa, phương châm mà quán của chúng ta theo đuổi chính là những vật đơn sơ, hương vị tự nhiên nguyên thủy. Cái đó có thể gọi hương vị nguyên thủy."

... Không quét sơn lên bàn gỗ với lại là hương vị nguyên thủy ư? Vậy thì dứt khoát làm vài gian để trồng thêm vài cây nho để chúng leo khắp cửa tiệm đi, cây nho không phải sẽ tăng thêm vài phần đơn sơ nguyên thủy sao?

"Ừm, Haruhisa trưởng thành, di quốc phong tình, chủ ý này tốt lắm a!" Ông nội đã trả lời như thế.

(┐_┐) Cô đã quên mất đây là Làng Cát, không là Làng Lá...

Haruhisa thờ dài, đành chỉ nhớ lại quá khứ vô cùng thâm trầm. Vừa muốn xoay người, thỉnh thoảng bị một cái đầu đồ chơi ghé gần vào tay cô khiến cô phải thờ dốc vì kinh ngạc:

"... Gaara, cậu, cậu đối bụng?"

"Haruhisa, có đau không?" Tiểu Gaara chân thành đặt câu hỏi.

Oh~NO, nghe ông nội ta gọi như thế nào người liền gọi như thế đấy, hai ta cũng không thân tới mức như vậy a. Haruhisa một mặt điên cuồng chăm chọc, một mặt thành thật trả lời:

"Này? Chuyện nhỏ, không đau."

"Không đau sao? Nhưng là đang đổ máu." Gaara nhìn chăm chú vào bàn tay Haruhisa có một điểm chu sắc, có chút nghi hoặc.

"Lập tức sẽ tốt lên thôi." Haruhisa lắc lắc bàn tay. "Vết thương nhỏ này không như những vết thương lớn khác, cái này chỉ là do bị bất ngờ mà thôi."

Lời nói vừa mới nói ra, Haruhisa liền ngáy ngẩn cả người. Vì có 'Sa phọc cừu' thù hận nên khi Gaara gặp đám nhóc lưu manh nên mới không bị bất kỳ thương tích nào.

Quả nhiên, tiểu Gaara trước mặt cúi đầu suy xét một chút, mở miệng nói:

"Tớ chưa một lần bị thương, cũng không có chảy máu. Đau đấy, đó là... cái cảm giác gì?"

!!!

Haruhisa kinh ngạc. Đây, đây không phải là vấn đề mà “bảo mẫu đêm” phải trả lời sao? Cô theo bản năng nhìn về phía Yashamaru, người trước sau như một vững vàng ngồi ở ghế tựa, thần sắc bình thản, cũng không có dấu hiệu xôn xao vì thiếu gia xếp ưu giải nạn, tiếp tục sự nghiệp giải thích nghi hoặc.

“Ách...,” Haruhisa thử hỏi tương lời kịch mà Yashamaru đã nói.

“Aizz...” Hồi tưởng thất bại, đành phải tự mình sáng tạo. “Chính là cảm thấy nóng rất, làm cho người phải chảy nước mắt.”

Chắc chắn chắc, từ ngữ mà cô đang dùng thật sự quá bần cùng rồi.

“Nóng rất, muốn roi lệ?” Gaara đương nhiên không rõ.

“Này...” Haruhisa lại nhìn về phía Yashamaru, người lại trước sau như một yên tĩnh như sóng ngồi chỗ cũ. Tâm tình Haruhisa tích tụ, đảo mắt qua bình đựng hạt tiêu trên bàn, không khỏi nảy ra ý hay.

“Gaara, cậu muốn cảm nhận một chút nóng rất, muốn roi nước mắt không?” Haruhisa hắc hắc nở nụ cười, ánh mắt biến thành hai mảnh ghép tinh tế.

“Ừ...” Gaara ngoan ngoãn để Haruhisa nắm đi đến bên cạnh bàn, xem đối phương cầm lấy bình đựng hạt tiêu trên bàn.

“Hắc hắc...” Haruhisa gian trá cười, ngón trỏ dính một chút hạt tiêu hướng về ánh mắt của Gaara.

“Bá”!

Mắt thấy ma trao của Haruhisa sẽ đụng tới Gaara, một cổ hạt cát đột nhiên ra hiện trung gian tại hai người.

“Oành”!

Người nào đó liền phát hoảng, lòng bàn chân vừa mới lui về phía sau, kết quả chân nọ dúi vào chân kia.

“Phách”!

Bình đựng hạt tiêu trong tay người nào đó cũng rơi xuống.

“Ai ư”...

Mọi chuyện xảy ra ở trong nháy mắt. Đến khi Yashamaru đi đến bên người Gaara. Hatano Masago nghe tiếng động từ trong phòng bếp đi ra cũng chỉ thấy Haruhisa chính là đang ngồi dưới đất, một bên thì kêu “Ai ư”, một bên thì xoa đầu, cả người thì tràn ngập hạt tiêu dính trên người.

Gaara đứng ở nơi đó, cả người cứng ngắc.

OH~NO, cô chẳng qua chỉ muốn đùa dai một chút thôi, cũng không tính là có ác ý đi. Trí tuệ của ‘Sa phọc cữ’ cũng quá cao cấp rồi...

Haruhisa nhìn cả người dính đầy hạt tiêu, hối hận không thôi.

“Hatano tiểu thư, cô không sao chứ?” Yashamaru đứng ở bên người Gaara ôn nhu hỏi thăm nhưng lại không hề giúp cô đứng lên.

Tiểu thư cái đầu nguoi! Tốt cái đầu nguoi! Đều là do nguoi hết...

“A, hoàn hảo.” Haruhisa lờ mờ liếc mắt ông nội đứng ở cửa phòng bếp đang cố gắng nhịn cười, cả người cô lao đảo đứng lên.

“Hạt cát của cậu thật lợi hại!”

Haruhisa nhìn Gaara tâm tình không ổn định, không biết nên làm sao, vốn định bước lên hai bước, nhưng lại nhìn cả người đang dính đầy hạt tiêu, đành phải đứng yên tại chỗ. Cô đương nhiên biết trong lòng hẳn đang nghĩ cái gì, thật sự là một đứa trẻ mẫn cảm.

Cô suy nghĩ một chút, túm quần áo nói với Gaara: “Tớ muốn đi thay quần áo, cậu muốn hay không chờ tớ một chút? Một lát cùng nhau ăn cơm thịt bò?”

Về mặt Gaara chậm rãi trầm tĩnh lại, gật đầu với Haruhisa.

Haruhisa mơ màng, luôn thật dễ dàng tĩnh lại bởi vì một vài âm thanh nhỏ, giống như bây giờ chẳng hạn.

Cô nhìn trần nhà, bên tai truyền đến từng đợt gió đang nức nở, còn có một chút âm thanh sắc lẹm thật nhỏ, không ngừng đập vào cửa sổ phòng cô.

Tuy rằng cô không thấy nhìn cũng không nghe thấy, nhưng cô biết —— sau khi màn đêm buông xuống, nhất định sẽ có Ninja thân hoài tuyệt kỹ, giống như phi điều xé trời, ở trên nóc nhà của cô hoa lệ phi vũ.

—— từ khi “bảo mẫu đêm” mang Gaara đến tiệm nhà cô thì những điều trên bắt đầu xuất hiện.

Thôi kệ ~ mấy người này cũng sẽ không ra tay sát hại người dân lương thiện giống như cô và ông nội vậy.

Đem vài vệ sĩ đến đây, tốt lắm...

Haruhisa trở mình, chuẩn bị tiếp tục ngủ. Bán mộng bán tỉnh trong lúc đó, cô âm thầm nghĩ: ngày mai nhất định phải nhắc nhở gia gia, đem công thức chế biến nước sốt thịt dê ở chỗ khác...

Tác giả có chuyện muốn nói: ngô...

Viết khó coi?

Àn, đại khái là viết không được tốt lắm, cho nên dân chúng kích động để lại lời nhắn kích thích.

Chậc ~ ta lại cộng gộp lại tất cả, cải tiến cải tiến đi o(∩_∩)o

A, đúng rồi, ta chính là muốn hỏi một chút, cái bìa kia thấy như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sinh Thạch Hoa Đám Trẻ Con...

——NND, lão nương ta dùng là giả, nguoi dùng nhưng là hàng thật giá thật a...

“Hoa tiêu, hương ngải, ngô... Thử vĩ thảo...”

Haruhisa ngồi trên tảng đá trước cửa tiệm, một bên dùng gậy gõ hương trên mặt đất viết chữ vẽ tranh, một bên lẩm bẩm.

Thời điểm lúc cô vừa mới xuyên qua, cơ thể này còn chưa được hai tuổi, trừ bỏ ngẫu nhiên bập bẹ vài từ ra, cơ bản cô vốn là một người mù chữ. Cho nên nghe, nói, đọc, viết linh tinh gì đó đều là thành quả do chính cô tự khổ luyện nên.

Văn tự, chữ viết ở thế giới này quá nề nà và phức tạp vô cùng. Cho dù kiếp trước cô đã tốt nghiệp đại học, có bản lĩnh, những phương trình toán học thâm hậu đi chăng nữa, bây giờ hiện tại lại ngồi đây tập viết chữ. Tình huống này đúng là vô cùng cầu huyết mà...

Một cái đầu nhỏ nhỏ màu đỏ sậm lặng lẽ đi lại dò xét, lại rút trở về.

Haruhisa giật giật mí mắt, đem sách để ở trên đầu gối lật sang trang kia, đang muốn tiếp viết, lúc này mới phát hiện trên nền đất đã không chỗ để hạ gậy nữa.

Đang lúc cô muốn đem mặt đất một lần nữa san bằng nhau, bên chân cô bỗng nhiên xuất hiện một tiểu cuồng phong, hạt cát trên đất theo gió nhẹ chậm rãi di chuyển. Đợi đến khi gió ngừng, những chữ viết xấu xí dĩ nhiên biến mất, mặt đất khôi phục nguyên vẹn bằng phẳng.

Thực... Thật sự tiện vô cùng a...

Haruhisa liếc mắt một cái nhìn cái đầu màu đỏ ở bên cạnh, nội tâm cảm khái vô hạn.

“Haruhisa...”

Sau một giờ hai mươi tám phút ở bên cạnh nhìn xem Haruhisa luyện chữ gà bới, Gaara rốt cục kiểm chế không được nữa, mở miệng ai oán gọi cô.

“La La La [1], ông nội nói sinh thạch hoa gần đây nhất đã muốn nở rộ rồi, chúng ta đi tìm tìm đi?”

[1] La La La: Là tên gọi tiếng Trung của Gaara, tên tiếng Trung của Gaara dịch ra là Ngã Ái La. Và đó là lý do tại sao nữ chính của chúng ta lại gọi Gaara là La La La.

Không đợi Gaara nói cái gì nữa. Haruhisa lập tức liền ném gậy gõ trong tay sang một bên, hướng về phía Gaara cười khoe hàm răng trắng của mình ra, sau đó theo thói quen cả người kéo hẳn lại.

Tiểu Gaara theo bản năng nắm chặt lại, quàng thâm ở ngay đôi mắt phụ trợ cho tâm hồn lạnh băng của hắn.

Đón nhận thái dương sáng chói rực rỡ, hai đứa trẻ cùng nắm tay nhau chạy xa.

Haruhisa một bên càng không ngừng di chuyển bàn chân nhỏ bé, một bên đem nước mắt nước mũi nuốt vào trong bụng ——

Ở bên Gaara mỗi ngày kiên trì đứng giờ đến trong tiệm đưa tin thứ hai mươi mốt, cô rốt cuộc thành công tiến hóa khoác lên ngoại hình bảo mẫu loli.

Thôn phía Tây, một bên vách núi thẳng đứng trải dài, có tên là Mont. Vách đá phía dưới, chồng chất vô số đá vụn to nhỏ khác nhau, sinh thạch hoa thường hay ở nơi đó.

Vào cuối tháng bảy ở Làng Cát, thời tiết vô cùng nóng bức và khô ráo, hai đứa trẻ một đường đi tới, khuôn mặt khỏe mạnh non nớt đã biến thành màu hồng. Càng không cần nói, hai bàn tay luôn nắm chặt nhau đã sớm ra mồ hôi khiến cho hai bàn tay ấy trở nên ẩm ướt.

Đối với Gaara thì vẫn như cũ nắm chặt lại, không có ý nghĩ là sẽ buông ra. Haruhisa không có biện pháp, cũng chỉ tùy ý hắn mà nắm chặt tay.

“Haruhisa...”

“Hả?”

“Sinh thạch hoa có hình dáng như thế nào?”

“Ừm... Thời điểm không ra hoa thì giống như tảng đá, thời điểm nở hoa thì giống như thảm hoa.”

“Cậu đã từng gặp qua sinh thạch hoa sao?”

“Không, là nghe ông nội tớ nói.”

“Chúng ta đây đi tìm phá từng tảng đá, hay vẫn là tìm thảm hoa?”

“Àch... Thảm hoa đi.”

“Ừ.”

Gaara kỳ thực là một đứa trẻ ngoan.

Haruhisa nhìn thật lâu xung quanh tìm kiếm, cô gật gật đầu. Sau đó bắt đầu trừng to mắt nghiêm cẩn tìm kiếm bóng dáng tiểu Gaara nhìn, trong lòng nhện không được cảm khái.

Ước chừng bởi vì bị người nào đó cứ nhìn chăm chú vào mình, Gaara không được tự nhiên xoay cổ, nhỏ giọng hỏi:

“Haruhisa vì sao luôn luôn nhìn tớ?”

“A, bởi vì cậu trông rất đẹp mắt nên mới nhìn ~”

Haruhisa lại một lần lộ ra nụ cười với hàm răng trắng, cười tủm tỉm nhìn Gaara.

“Đẹp mắt...?”

“Ừ...” Haruhisa một bên nhìn quét đầy đất đá vụn dưới chân, một bên trả lời. “Chính là cậu luôn luôn muốn nhìn, suy nghĩ muốn nhìn nhiều hơn, vào thời điểm không thấy sẽ nhớ lại gì đó.”

“À...” Tiểu Gaara cái hiểu, cái không gật đầu. “Kia Haruhisa cũng đẹp mắt lắm.”

“Tớ đương nhiên đẹp mắt rồi. ~” Haruhisa không chút thẹn thùng nào nói tiếp, lôi kéo Gaara đi tiếp sang một bên.

Tiếp theo sau đó, cô đã bị màu sắc rực rỡ trước mắt nhiệt liệt làm cho mù mắt.

Cô cho tới bây giờ chưa từng thấy qua đóa hoa nào lại nhiệt tình như thế này, một đóa kề bên một đóa, um tùm, thực sự nở rộ. Dòng sức sống kia giống như tuyệt thế mỹ nhân, dọc theo lưu quang nhẹ nhàng mà đến. Mỹ nhân dưới chân không kiềm kìm được mà bắt đầu khiêu vũ, điệu nhảy diễm sắc tầng tầng lớp lớp, tung bay ra vô số ánh sáng rực rỡ...

Làm người ta phải vô hạn mê muội, hơn nữa ——

Như si như túy...

“Quả nhiên là thảm hoa...” Haruhisa lẩm bẩm nói.

“Haruhisa, thật là đẹp.” Tiểu Gaara kinh ngạc nhìn chăm chú vào biển hoa nhỏ như mô hình ở trước mắt mình, nhỏ giọng nói.

“Hừ ~ Haruhisa đương nhiên rất đẹp!” Haruhisa đương nhiên nghĩ theo nghĩa khác, sau đó dừng một chút, lại bổ sung thêm: “Sinh thạch hoa cũng xinh đẹp...”

Vì thế, hai đứa nhỏ cứ thế mà đứng ở nơi này, gắt gao nắm lấy tay đối phương. Trước mặt là một biển hoa hoàn toàn tự nhiên, phía sau là mặt trời rực rỡ nhưng vô cùng nóng bỏng.

“Tốt lắm, kế tiếp, chúng ta tìm đến tìm ‘Phá tảng đá’ đi ~ “

Haruhisa tựa hồ giống như là đã thường thức xong cảnh đẹp khó gặp rồi. Ngồi xuống dưới dùng tay còn lại của mình đào đóa sinh thạch hoa tầng tầng lớp lớp, lộ ra rễ cây ở phía dưới —— nhân nhật tro bụi màu xanh lá cây, hình bầu dục, mặt ngoài còn có hoa văn uốn lượn.

Không hổ là “Màu sắc tự vệ” thực vật, nếu không ra hoa như lời nói, thật sự sẽ trở thành tảng đá.

Haruhisa suy nghĩ, tạm thời buông lỏng tay Gaara ra, từ trong cái túi không rời khỏi người mình lấy ra cái xẻng nhỏ, bắt đầu ra sức đào.

Tay phải đột nhiên trở nên vắng vẻ, điều này làm cho Gaara cảm thấy thật không quen, hẳn không tự chủ được nhíu mày, đang đứng bên cạnh Haruhisa cũng ngồi xuống dưới. Hai cái đầu một đỏ một đen gắt gao dựa vào ở cùng nhau.

“Vi sao muốn lấy nó?” Gaara liếc nhìn một chút, không rảnh quan tâm tới Haruhisa, lại nhìn sinh thạch hoa yêu kiều ở phía trước. Trong lòng tính toán có nên hay không buổi tối vụng trộm quay lại đây đem bắt tất cả bọn nó rồi giết chết.

“Cái này cũng không phải là tớ muốn, là ông nội muốn.” Haruhisa dành chút thời gian nhìn chăm chú vào khuôn mặt âm u nhỏ nhắn của Gaara, mở miệng giải thích, “Hơn nữa ông nội nói ông cần rất nhiều, tớ chỉ có một mình khả năng làm không xong, mấy ngày này cậu phải đi theo giúp tớ đấy.”

Gì đó xinh đẹp như vậy cô còn nhìn đủ đâu, cũng không thể nhanh như vậy liền biến mất...

“Cấp, mau lấy! Lấy xong rồi thì sẽ có thưởng!”

Haruhisa lại lục lọi cái túi, giống như ma thuật lấy ra một cái xẻng thứ hai đưa cho Gaara.

Rất có thể là do “Phải đi theo giúp tớ đấy” đã lấy lòng tiểu Gaara, hoặc là “Sẽ có thưởng” khuyến khích tiểu Gaara. Tóm lại, sắc mặt u ám của Gaara dần dần chuyển sang sáng rực, hơn nữa còn học theo bộ dáng của Haruhisa, chậm rãi đào lấy.

Hai người cùng nhau đào một trận, cuối cùng để vào trong túi xách. Haruhisa vung cái xẻng đứng lên:

“Đại công cáo thành, khởi giá hồi cung ~ “

Lời còn chưa dứt hẳn, tay trái của cô đã bị tiểu Gaara nắm lấy. Haruhisa liếc mắt xem xét vết bầm trên mặt Gaara, đầu tiên là cười, sau đó liền lôi kéo hắn chạy đi. Gaara bất ngờ không kịp phòng bị, nghiêng ngã chao đảo theo ở phía sau, khoe miệng dần dần nhếch lên nhưng độ cong nơi khoe miệng lại như có như không.

“A...”

Còn chưa có chạy đi xa, Haruhisa bỗng nhiên ngừng lại.

“Haruhisa, người làm sao vậy?” Gaara cũng ngừng lại, có chút lo lắng hỏi.

Haruhisa đánh giá một chút vì sự yên Gaara, quyết đoán quyết định:

“Ừm... Cậu liền ở tại đây chờ tớ, tớ thật mau sẽ trở lại.”

Gaara còn chưa có làm rõ ràng sao lại thế này, liền nhìn xem Haruhisa một người hướng về nơi vừa mới lấy sinh thạch hoa khi nãy. Đôi mắt màu xanh ngọc lóe lên, xẹt qua ý tứ hàm súc không rõ ám quang.

Haruhisa một mặt đi trở về, một mặt tìm kiếm mọi nơi. Rốt cục, trong lúc vô tình ở trong bụi hoa sinh thạch gần đây tìm được cây thực vật màu xanh lá cây khi nãy.

Chỉ chốc lát sau, cô nâng trong tay cây kia thực vật xanh kia, cảm thấy mỹ mãn bắt đầu đi trở về.

Rất xa, Haruhisa liền nghe thấy một trận gào khóc thảm thiết, từ nơi địa phương mà Gaara đang chờ cô truyền tới. Trong lòng cô trầm xuống, những thứ trong tay hay gì đó cô nhét chúng vào trong túi, hướng về nơi có Gaara chạy tới.

Quả nhiên, “quân đoàn” trẻ con ở Làng Cát lại một lần cùng Gaara “Không thể buông tha”...

“Là Gaara!”

“Chạy mau...”

Những đứa tuổi hơi lớn hơn một chút còn có thể miễn cưỡng nói chuyện. Vài đứa thừa thãi còn lại kia đã bắt đầu khóc, nước mũi nước mắt cùng nhau chảy xuống.

A a ~ thật sự là oan gia ngõ hẹp...

Haruhisa đơn giản làm một chút lời bình, bắt đầu tìm kiếm hình bóng của Gaara ở trong cát vàng cuộn cuộn...

Gaara đứng ở tận cùng trong cát bụi, nhìn chăm chú vào đám trẻ con trước mắt hoảng loạn chạy trốn, huyết Thái Dương bắt đầu mờ mờ ảo ảo xuất hiện. Hắn không tự chủ được ôm lấy đầu hồ nhỏ, bảo cát lại bắt đầu càn tàn sát bờ bãi, xen lẫn tiếng kêu cứu chói tai của đám trẻ con...

Vì sao hắn là quái vật? Hắn mới không phải là quái vật! Vì sao đều phải sợ hắn?

Gaara càng ngày khó chịu đứng lên...

Đã sợ hắn, vậy dứt khoát đều chết hết đi...

Tơ máu dần dần nhuộm đỏ ánh mắt hắn, mà hạt cát chung quanh như có sinh mệnh giống như thủy triều đánh úp về đám nhóc kia...

“Gaara? Gaara?! Gaara!!!”

Là ai, ai đang kêu tên của hắn?

Gaara miễn cưỡng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bầu trời trong không trung đầy cát vàng, một vật thể không xác định đang xoay tròn với tốc độ cực nhanh, trực tiếp bay về phía mũi hắn ——

“Bá!”

‘Sa phọc cừu’ đương nhiên cản trở vật thể không rõ, lực chú ý của Gaara cũng đã phân tán. Hạt cát ở bốn phía đánh về phía đám người kia bắt đầu tan ra, dần dần biến mất.

Haruhisa thấy thế, kẻ sách đã thành công vội vàng chạy tới, thở hổn hển nói:

“Hô... Hô, rất, thật tốt quá... Cuối cùng ở giữa... Hô, cũng trúng một cái.”

“... Haruhisa.” Gaara sững sờ một chút, nhìn cô gái nhỏ nhỏ trước mặt mình không kịp thở, cúi đầu kêu.

“Nhìn chút đi, tớ không có gì để ném nên dùng sinh thạch hoa để ném đấy...”

Haruhisa giờ cái túi ở trong tay lên, bắt đầu đi bừa bãi.

Gaara theo bản năng hướng trên nền đất xem. Quả nhiên, xung quanh hắn đầy những mảnh vụn của sinh thạch hoa.

“Haruhisa...” Gaara xoay mặt sang một bên, mắt tự nhiên tránh ánh mắt của Haruhisa.

Gaara tay chân co quắp làm cho Haruhisa rất muốn cười, cô mím môi một chút. Lúc này mới mở miệng nói chuyện:

“Hào, cũng đã trút giận xong cả rồi, chúng ta...”

“Hatano, mau tới đây! Đừng để ý tới tên quái vật kia!”

Không biết tên nhóc nào đứng ở xa xa hô to, chọc Haruhisa khẽ nhủ mảy. Cô theo bản năng nhìn về phía Gaara, người đã đem đầu ngoảnh trở lại, đôi mắt màu ngọc chính là đang quật cường nhìn cô chăm chăm.

Gaara không một tiếng động đứng ở nơi đó, mắt thấy Haruhisa sững sờ không nói chuyện, một tia tuyệt vọng dần dần quán lấy trái tim hắn, lôi kéo hắn, bóng tối nhắm thẳng vào nơi ấy mà rơi xuống...

“Xin hỏi người ở tuốt bên kia? Ta nguyện ý chơi chung với ai hay ở cùng ai người quản được ta sao?”

Gaara mắt thấy Haruhisa xoay người, chống lưng lớn tiếng la to với đám nhóc ở tận bên kia, sau đó quay đầu nói với hắn:

“Chúng ta đi thôi? Hắn là do được ăn uống nuông chiều quá đấy, cậu không cần để ý hắn.”

“... Ừ.” Ngừng một chút, Gaara mới cúi đầu lên tiếng, ngoan ngoãn chờ Haruhisa đi tới, lại kéo tay hắn đi.

“Hừ, cùng quái vật làm bạn cũng là quái vật!”

Không biết tên nhóc nào một mặt chán ghét hô, chiếm được sự đồng tình của đám nhóc còn lại cùng hô to ——

“Đúng vậy!”

“Hatano là quái vật!”

“Bọn quái vật nên chạy trốn ở góc nào đi! Đừng có trở ra bên ngoài!”

Lúc này, còn chưa có đến phiên Gaara, Haruhisa bạo phát trước tiên:

“Lão nương ta vui sướng vô cùng! Các người... Ai ư!”

Cái trán của Haruhisa bị đám nhóc công kích bất ngờ. Cô cúi đầu tập trung nhìn vào một tảng đá hàng thật giá thật nằm ở dưới, bên cạnh chân cô.

“Nha Nha Nha~~ “

Đạt được mục đích, đám nhóc lập tức giải tán.

“Được lắm! Nếu các người có gan thì không cần chạy!”

Haruhisa thở hắt hắt nhặt tảng đá lên, dùng sức ném trở về.

“Haruhisa...”

Gaara nhìn trán Haruhisa nhanh chóng sưng đỏ lên, lại nhìn thoáng qua đám nhóc cách đó không xa, đôi mắt lập tức trầm xuống...

“Gaara.” Mặt khác, tay còn lại của Haruhisa đề Gaara lại. “Không cần để ý bọn họ, chúng ta đi thôi.”

Chạng vạng, có gió nhẹ thổi qua.

Chân trời chỉ còn một ánh chiều tà, cùng ánh sáng đậm nhạt chiếu rọi trên mặt đất ở cùng nhau, nhưng lại làm cho người ta phân không rõ nơi nào là màn trời, nơi nào là sa mạc.

Cùng những ngày trước kia không có giống như vậy, trên một cái bàn cũ nát màu mùa thu có một bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi đó. Lại cùng vô số ngày xưa bất đồng, một cái bàn cũ nát khác màu mùa thu, hôm nay lại có thêm một bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi đó.

“Haruhisa...”

“Hả?”

“Sinh thạch hoa không có, làm sao bây giờ?”

“Ngày mai lại đến.”

“Haruhisa...”

“Hả?”

“Ông nội cậu có phải hay không sẽ tức giận?”

“Hừ, nếu ông dám tức giận thì ngày mai bản thân ông tự đến lấy đi.”

“Haruhisa...”

“Hả?”

“Đau không?”

“... Không đau.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Tâm tình ta hiện tại vô cùng phức tạp ~ những lời nhắn kích động ta nay đột nhiên bị hủy ~

Những đứa trẻ thật đáng yêu ~

PS. Kỳ thực sinh thạch hoa phi thường sợ thời tiết nắng nóng, thời điểm nở hoa đại khái cũng sẽ không nở nhiều như vậy... Ta viết khoa trương. Vì kịch tình thôi ~~, đồng tử nhóm nhìn xem là tốt rồi, biểu muốn đề ý. o(∩_∩)o

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Quần Áo Mới Kazekage Đệ Tứ...

—— chiếc hộp hoàn toàn mang vẻ đẹp lộng lẫy trắng lè như là một viên ruby mờ mờ ảo ảo, làm cho Haruhisa không thể mở mắt ra được nữa.

“Haruhisa?”

Hatano Masago dùng khăn lau tay mình từ trong phòng bếp đi ra. Cháu gái của ông chính là đang ngồi trụ ngay cửa, nâng quai hàm ngồi ngẩn người.

“Hôm nay không sai biệt lắm muốn đóng cửa.”

Ông đi qua, yêu thương vỗ đỉnh đầu cô gái bé nhỏ.

“Hửm? Gia gia, bây giờ còn sớm mà?” Haruhisa nhìn thoáng qua mặt trời còn chưa hoàn toàn biến mất ở chân trời, lại ngẩng đầu nghi hoặc nhìn ông.

“Không còn sớm, một lát phải tổ chức sinh nhật cho cháu gái của ông.” Hatano Masago cười hề hề nói.

“A ~ đúng vậy!” Haruhisa sừng sốt một chút, có thể này mới bừng tỉnh, chợt hiểu ra. “Hắc hắc, con đã quên.”

A, đúng vậy, hôm nay là ngày 10 tháng 8, là sinh nhật năm tuổi của “cô”...

“Cô nương nho nhỏ nhà tôi, trí nhớ so ra còn kém hơn lão già này nữa sao?”

Tâm tình Hatano Masago thoát nhìn tốt lắm, thậm chí còn nheo hai gò má của Haruhisa.

“Nha nha nha, gia gia!”

Haruhisa thật vất vả tránh thoát, bụm mặt oán giận, lại chọc cho ông lão một trận cười to.

Kỳ thực, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi, cho dù ông tổ chức sinh nhật cho ai đi chăng nữa. ~ Nhìn khuôn mặt sung sướng của ông lão, Haruhisa thâm nghĩ trong lòng.

“Ông nội làm đồ ăn ngon cho Haruhisa sao?”

Nhớ tới năm trước Hatano Masago đã vì cô mà nấu rất nhiều món ngon, có thể nói đó là một bàn tiệc lớn vô cùng. Haruhisa nhin không được chảy nước miếng...

“Haruhisa lại lớn lên một tuổi, cũng không thể nghĩ đến việc ăn được.” Hatano Masago nhìn cô bé liếc mắt một cái, chậm rì rì lấy tàu hút thuốc ra. “Bằng không, về sau cũng sẽ không có người muốn.”

!!!

Trên trán Haruhisa đầy hắc tuyến. OH, NO ~~ cô thế nào lại không biết con gái ở thế giới này lại phải chú ý đến vấn đề như vậy kia chứ...

“Đi thôi.”

Hatano Masago chậm rãi thở hắt ra, vòng khói mỏng manh chậm rãi bốc hơi, trong không khí dần dần tràn ngập khai một mùi thuốc lá nhàn nhạt.

“Đi đâu?”

Haruhisa không hiểu gì hết.

Ông lão chép miệng hướng tới ngăn tủ ở góc tường, đối với tàu hút thuốc lại là hung hăng hút một hơi.

Haruhisa nghi hoặc đi qua, mở cái tủ ra ——

Phía trong cái tủ tối om ấy có một cái hộp lớn, cái hộp ấy được dùng khăn vải gói lại thành nút thắt hình bướm, vô cùng nhu hòa mà dịu êm.103

(Hãy cứ tưởng tượng đây là cái hộp ấy đi nhá, cái hộp lớn lắm, không nhỏ như vậy đâu. Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa thôi. ^^)

“Gia gia?” Haruhisa nhìn không được quay đầu lại.

“Mở ra đi.” Ông lão gạt đầu ra hiệu.

Haruhisa theo lời cúi bỏ khăn gói, mở hộp ra ——

Bề mặt vải bóng loáng như mặt nước phản xạ ra vàng sáng màu bạc nhợt nhạt, đúng là một mảnh vải tuyệt đẹp hiếm có.

“Đây là?” Haruhisa từ từ mở một góc vải ra xem. “Kimônô?”

“Àn. ” Hatano Masago không biết khi nào đã đi đến bên cạnh cháu gái. “Khi còn sống, đây chính là bộ Kimônô mà mẹ cháu thích nhất.”

“Đúng vậy, con nhớ được ánh mắt của mẹ...” Ngón tay Haruhisa nhẹ nhàng xẹt qua tà áo, nhớ lại trong bức ảnh chụp bộ dáng của người phụ nữ xa lạ kia.

“Không sai, vẻ đẹp của con bé cùng bộ y phục này giống nhau như đúc. ” Hatano Masago nhìn thoáng qua Haruhisa. “Cháu cũng giống nữa.”

Haruhisa không nói tiếp, Hatano Masago cũng không nói thêm cái gì. Hai người trầm mặc nhìn bộ y phục xinh đẹp ở trong hộp, không gian xung quanh dường như trở nên chậm lại. Một lúc sau... ——

“... Ông nội, ” Haruhisa nhìn quần áo tầng tầng lớp lớp ở trong hộp, lại nhìn thân thể hiện tại đang năm tuổi của cô. “Ông không thấy tặng món quà này là còn quá sớm sao?”

Ông lão rõ ràng sững sờ một chút, sau đó ngượng ngùng sờ đầu:

“Aha ha... Ha... Ha ha, phải không? Ôi, ông cảm thấy nó vô cùng hoàn hảo a!”

“Ông không phải muốn bớt đi chút việc, nên mới lục lọi quần áo của mẹ ra?”

Haruhisa nhìn biểu cảm phi thường mất tự nhiên của lão nhân, bật phát nghi ngờ.

“A ha ha ha... Ha ha... Ha...” Lại là một trận cười mỉa của lão nhân, sau đó một mặt sụp đổ. “Haruhisa, cháu còn nhỏ, không thông minh cũng không ai để ý đâu...”

(— —|||

Kết quả, Hatano Masago vẫn phải xuống bếp.

Ba tô mỳ Ramen [1] + thêm một mâm tempura [2] —— đây là những món tiệc mà Haruhisa yêu cầu.129

[1] Ramen: là một loại mỳ có nguồn gốc từ Trung Quốc, được du nhập vào Nhật Bản trong thời Meiji. Tuy nhiên, trong vài thập kỷ gần đây, Ramen đã trở thành một món ăn đặc trưng của Nhật Bản và nổi tiếng không chỉ ở nước Nhật. Sợi mỳ Ramen nhỏ như Spaghetti, được chan nước dùng với nhiều loại đồ ăn kèm khác nhau như thịt lợn thái lát, rong biển, kamaboko, hành xanh, thậm chí cả ngô nữa. Hầu như mọi địa phương ở Nhật Bản đều có hương vị Ramen của riêng mình, từ Tonkatsu ramen của Kyushu tới Miso ramen của Hokkaido.104

[2] Tempura: là một món ẩm thực của Nhật Bản gồm các loại hải sản, rau, củ tẩm bột mì rán ngập trong dầu. Chữ tempura thường được viết bằng tiếng Nhật là 天ぷら, song cũng có khi được viết là 天麩羅 (Thiên Phụ La) hoặc 天婦羅 (Thiên Phụ La), gần tương tự như những món tẩm bột chiên.

Đây là một món ăn khá phổ biến trong các bữa ăn của người Nhật, từ bữa ăn dạng cơm hộp cho tới các bữa tiệc cao cấp. Trên thế giới, tempura cùng với sushi là những món ăn Nhật Bản được biết đến nhiều nhất.

Vì sao lại là ba tô? Không phải đã thật rõ ràng rồi sao, một cho cô, một cho ông nội, còn tô còn lại...

Hatano đang đi ở trên đường, một bên đá tảng đá, một bên vò đầu. Có trời mới biết vì sao cô lại đột nhiên nhớ tới một cái đầu màu đỏ đỏ nào đó, sau đó lại còn buột miệng nói ra “ba tô”. Tiếp nữa, cô thể nhưng lại đang ở trên đường bước đi đến nhà Gaara.

OH, NO ~ chẳng lẽ hai tháng này đã đem cô triệt để cải tạo thành Gaara khổng sao?

Ách... Giống như cũng không cần cải tạo, Haruhisa suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cô vốn chính là Gaara khổng... .

Gaara đã từng nói qua một lần với cô về địa chỉ nhà của hắn, may mà trí nhớ của cô vô cùng hoàn hảo không sai. Bằng không, đối mặt với mọi đường đi cùng với kiểu kiến trúc ngôi nhà giống nhau như đúc, quý mới biết khi nào cô mới tìm thấy nhà của Gaara.

Nếu người mở cửa là “bảo mẫu ban đêm” thì làm sao bây giờ? Gia gia chỉ đồng ý nấu ba tô mì thôi.

Haruhisa đứng ở trước cửa, phiền não không thôi.

Thôi ~ quên đi, nếu “bảo mẫu đêm” cũng đi, vậy thì cô với Gaara cùng nhau ăn chung một tô đi!

Nghĩ tới đây, Haruhisa nâng tay lên, ngay tại thời điểm cô chuẩn bị gõ cửa thì cánh cửa đột nhiên mở ra, trong nhà xuất hiện ——

Một, hai, ba... Haruhisa thâm trầm, xác nhận xong, tổng cộng có bốn cái đầu!

“Haruhisa?” Đầu đồ thấp nhất là người đầu tiên lên tiếng. “Sao ngroi lại tới đây?”

“Ách... Ngô... A...” Haruhisa lại nhìn quét qua ba cái đầu thừa còn lại —— một người chắc chắn là bảo mẫu ban đêm, còn hai người còn lại...

Mái tóc màu vàng được cột thành bốn chòm —— đây là Temari?!

Sau lưng có con rối với cái đầu lôm chôm —— đây là Kankuro?!

Oh, NO ~ cô còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt để gặp tộc trưởng, a không không không, gặp người thân trong gia đình... Chắc ~ hình như cũng không đúng cho lắm...

Tóm lại, trận chiến trước mắt thật sự quá lớn, Haruhisa nhất thời vô năng, hoàn toàn bị knock... down... down... down ~ing

Temari khoanh tay, bất động thanh sắc nhìn cô bé trước mắt đang há hốc mồm này, mà Kankuro thì lại đang nhìn chăm chăm, không chút che giấu nào đem người đối diện mình đánh giá từ trên xuống dưới.

Tiểu Gaara thấy thế, mặt không khỏi lạnh băng, tiến lên một bước túm lấy Haruhisa: “Qua đây.”

Lúc này đến phiên người làm anh, làm chị hoàn toàn bị knock down ~ ing.

Temari cùng Kankuro nháy mắt mở to hai mắt ra, nhìn em trai nhà mình đang chủ động kéo tay con gái nhà người ta.

OH, NO ~ mỳ sợi chỉ có ba bát ba bát ba bát... Haruhisa nghĩ nghĩ, quyết định lướt qua trọng điểm.

“A a... khụ, ông nội nhờ tớ đi tới đây hỏi cậu có qua ăn cơm tối không?”

—— thời điểm máu chốt, đương nhiên phải để ông nội làm tướng xuất trận rồi, đúng là tiện cả đôi đường.

“...”

Tựa hồ là bất mãn cho nên ánh mắt nghi ngờ của Temari cùng Kankuro vẫn như cũ lưu lại ở trên người Haruhisa. Gaara liếc mắt nhìn qua, Temari hình như cảm giác được một cảm giác lạnh lẽo vô hình, mở miệng nói:

“Gaara, nhớ kỹ ngày mai đi tìm Maki, ta cùng Kankuro đi trước.”

Dứt lời, cô ấy vỗ vỗ bả vai Kankuro, hai người cùng nhau rời đi.

Đến tận bây giờ, Haruhisa cuối cùng cũng đã được nhìn thấy trọn bộ ba chị em Làng Cát.

“Haruhisa tiểu thư, thật lâu rồi không thấy.” Lúc này Yashamaru mới không nhanh không chậm mở miệng nói, trên mặt trước nhau như một vẫn là tươi cười ôn nhu.

Thật lâu không thấy cái đầu ngroi! Nói không chừng đêm qua người ở trên nóc nhà bóc miếng gạch trên nóc ra chính là ngroi...

Haruhisa cúi đầu oán thầm, lúc ngẩng đầu lên thì đã nở nụ cười ngây thơ vô (số) tội của trẻ con:

“A, Chú Yashamaru, buổi tối tốt lành!”

“Haruhisa?”

Tiểu Gaara nhéo đầu ngón tay của Haruhisa, bất mãn vì cô lại một lần nữa ngó lơ hắn.

“A, đúng rồi.” Haruhisa xoay mặt nhìn về phía Gaara. “Đã ăn cơm chiều chưa?”

“Ta đang chuẩn bị đi làm.”

Yashamaru thay thế Gaara trả lời vấn đề của cô.

“Ha ~ vừa khéo, không bằng đi đến nhà của tớ ăn đi?” Haruhisa cười tủm tỉm nói với Gaara.

Gaara gật đầu, sau đó dường như lại nghĩ tới cái gì, xoay người nhìn về phía Yashamaru.

“Gaara-Sama, nhớ không được gây thêm phiền phức nào đến nhà của người ta.” Đầu tiên Yashamaru nói với Gaara sau đó rồi quay sang nhìn Haruhisa, “Như vậy, Gaara-Sama liền nhờ cả vào tiểu thư.”

Ha ~ “bảo mẫu đêm” thật sự rất cố gắng!

“Hi ~ “

Haruhisa sung sướng lên tiếng trả lời, hướng về phía Yashamaru gật đầu một cái, lúc này mới nắm tay Gaara dắt ra ngoài.

“Gaara-Sama, trên đường đi nhớ cẩn thận.” Yashamaru ôn nhu dặn dò.

Gaara ngoan ngoãn gật đầu.

“Hatano tiểu thư cũng vậy.” Yashamaru bổ sung.

“Đã biết... A ~ “

Haruhisa nói còn chưa nói xong, dưới chân đột nhiên lão đảo, cuối cùng ngã sấp xuống mặt đất.

“Haruhisa!”

“Hatano tiểu thư không sao chứ?”

Âm thanh của Gaara cùng Yashamaru trước sau vang lên, Haruhisa từ dưới đất đứng lên, phủi bụi trên người.

“Không có việc gì, không có việc gì, không cần thận mà thôi.”

Hừ! Hai ngày nay số con rệp vẫn dính lên người cô là sao, thế nào lại liên tiếp được lực hút của trái đất ghé thăm cơ chứ!?

“Haruhisa...” Gaara do dự một chút, cúi đầu mở miệng, “Quần áo của cậu.”

Haruhisa theo ngón tay Gaara nhìn sang, ôi! Ông quần đang ngon lành thế kia lại rách một lỗ to đùng.

Vừa rồi là do ngã sấp xuống nên mới thành như thế này?! Haruhisa ngạc nhiên, quần bị rách một lỗ lớn như vậy, trên đùi lại không có bất kì vết thương nào? Thật không biết cô là may mắn hay vẫn là bất hạnh...

Haruhisa qua loa hát một điệu hát dân gian vừa cầm khăn lau chùi bàn một chút.

Sinh nhật ngày hôm qua tốt lắm cho nên hôm nay tâm tình của cô rất vui vẻ.

Ách, ngoại trừ cái quần kia...

Haruhisa cúi đầu nhìn đường chỉ méo mó như sâu bọ trên quần mình. Cô chỉ biết, cả nhà bọn họ, từ già đến trẻ, đối với việc nữ công gia chánh hay gì gì đó, đều chỉ dựa vào tư chất tự nhiên mà thôi...

“U! Tiểu nha đầu, ông nội con đâu?”

Âm thanh vang vọng truyền đến, Haruhisa ngẩng đầu, chỉ thấy trước cửa có hai người, một người cao lớn cường tráng, người còn lại thoạt nhìn hơi trẻ tuổi mấy phần.

“Chú Kiri-hara!” Haruhisa ném khăn lau trong tay sang một bên, cười tủm tỉm chạy tới, “Hôm nay lại tới đây ăn thịt xông khói do ông nội làm sao?”

“Ha ha ha! Đúng vậy, thịt xông khói!”

Kiri-hara Kusuo là Trung Nhẫn [3], mỗi lần đến trong tiệm ông ấy đều đem theo rượu ngon, sau đó còn muốn ông nội đặc biệt chế biến hai cân thịt xông khói nữa. Có khi còn đùa với Haruhisa, bắt cô uống một chút rồi tiếp đến cười ha hả nhìn cô bé choáng váng đầu óc.

[3] Ninja Trung Đẳng (Trung Nhẫn)—中忍|Chūnin là những ninja được quyền chăm lo cho ninja khác. Họ đã trưởng thành có mức độ chủ yếu là nhờ kỹ năng chiến thuật và hoạt động đồng đội. Vài người trong số họ, như Nara Shikamaru, có nhiệm vụ là một đội trưởng của nhóm nhỏ, cần phải đưa ra quyết định và sử dụng triệt để kỹ năng của từng ninja dưới quyền cậu nhằm đạt hiệu quả tối đa. Khi đạt cấp Trung Đẳng, ninja có thể mặc một bộ áo giáp chiến thuật có những túi đựng ống cuộn. Ninja Trung Đẳng thường được gửi đi làm nhiệm vụ cấp C và B.

Haruhisa rất thích tính cách thoải mái này của Kirihara, không câu nệ tiểu tiết, cho nên mỗi lần như vậy cô đều sẽ tặng kèm thêm cho chú ấy một ly nước đậu nành thật ngon. Chẳng qua trước kia chú ấy đều đến đây một mình, nhưng hôm nay lại đến đây cùng với một người khác, Haruhisa chính là lần đầu tiên gặp người này.

“Vị này là là bằng hữu của chú Kirihara sao?”

Haruhisa nghiêng đầu nhìn người đang đứng bên cạnh Kirihara. Hừm... Lạ mặt thật, trước giờ ở trong tiệm chưa từng thấy qua.

“A... Đúng vậy.” Kirihara Kusuo nhìn thoáng qua người bên cạnh, gãi đầu trả lời, “Cháu nói với người này trong tiệm có những món nào ngon đi.”

Haruhisa liếc mắt nhìn Kirihara trước mắt: “Trong tiệm chúng con món nào cũng đều ngon hết, chú Kirihara bảo cháu nên nói cái gì bây giờ?”

“Ha ha! Mặc dù chỉ là cô bé nhưng thật thông minh!” Kirihara Kusuo bị đem ra nói khích nhưng cũng không để ý, vẫn như cũ cười hề hề.

“Mỳ sợi Soba kiểu mạch [4], ít muối, nhiều mù tạc.”

[4] Mỳ Soba: thành phần chính tạo nên mỳ Soba đó chính là bột kiều mạch và bột mì, hai thứ bột này được hòa chung vào với nước, quết lại cho thật sệt rồi nhào nhiều lần cho bột mịn và cán mỏng. Để có được những sợi mỳ Soba dẻo, ngon cũng phải là nhờ vào tài năng của người đầu bếp. Bột mỏng mà phải đều, dai mà mịn, sau đó cắt thành những sợi mì nhỏ, đều nhau. Từng vùng miền, Mỳ Udon và Mỳ Soba Nhật lại được mới lạ bằng những “biến tấu” rất đặc biệt, kết hợp với hương vị cùng cách thức ăn khác nhau, đặc trưng riêng của từng địa phương hoặc từng đất nước.

Người bên cạnh đột nhiên mở miệng, âm thanh trầm ổn, nhưng lại mơ hồ lộ ra cảm giác lạnh lẽo. Giống như lưỡi dao sắc bén từ một nơi bí mật nào đó chậm rãi lướt qua da thịt người khác vậy.

Haruhisa không khỏi liếc mắt nhìn người vừa tới một chút, trong lòng loáng thoáng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại nghĩ không ra điểm nào kỳ quái.

“Một mì sợi Soba kiểu mạch, bỏ ít muối, bỏ nhiều mù tạc. Đã nhớ kỹ, còn chú Kirihara, vẫn là thịt xông khói?”

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của đối phương, Haruhisa hướng phòng bếp đi đến.

“Ông nội ~ một mỳ sợi Soba kiểu mạch, hai cân thịt... Ai ư!”

Haruhisa lại lão đảo một cái, vội vàng đỡ lấy một bên chân bàn, có thể này mới tránh khỏi té ngã một lần nữa.

OH, NO ~ hiện tại là thế nào? Việc cô cứ “Ngã ngã không nghĩ” tới khi nào mới tính là kết thúc đây?

Cũng không lâu lắm, Hatano Masago liền bung theo khay từ trong phòng bếp đi ra:

“Mì sợi Soba kiểu mạch, ít muối, nhiều mù tạc... Quả nhiên... Thật lâu không thấy, Kazekage đệ tứ.”

“Phốc...”

Sự việc vừa mới bắt đầu, Haruhisa liền tránh ở một bên nghe lén, nước vừa mới uống vào miệng đều phun ra hết.

MO? Kazekage đệ tứ!

Đó không phải là lão ba không có lương tâm của Gaara sao?!

Kazekage đệ tứ ngửi mùi hương trước mặt, không động đũa, ngược lại nhìn thoáng qua bên cạnh nhìn Haruhisa đang luống cuống tay chân:

“Đây là con gái của Kana? Thời gian thật là nhanh.”

Nha ~ hân kê mẹ Kana...

Haruhisa dựng thẳng lỗ tai, nhạy bén lắng nghe âm thanh đang nói.

Hatano Masago trầm mặc một lát, chậm rãi nói:

“Kana, con bé... Người...”

Phía sau nghe không rõ... Haruhisa giả bộ lau bàn, thời cơ hướng về phía Kazekage đệ tứ, dựa sát vào bàn.

“Cháu tên gì?”

Bất thành thành phía trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh, Haruhisa chợt ngẩng đầu, sắc mặt biến đổi! Kazekage đệ tứ không biết khi nào đã đứng ở bên cạnh cô, híp mắt, tầm mắt lợi hại chính là chậm rãi đảo qua đảo lại trên mặt cô.

“Ách... Hatano Haruhisa.” Cô siết chặt khăn lau trong tay, cố gắng hết sức dùng âm thanh không run rẩy trả lời.

“... Tên rất hay.” Kazekage đệ tứ suy tư một lát, sau đó chân mày liền dần ra, môi mỏng khép lại lộ ra một đường cong phức tạp, “Cháu cùng Gaara rất thân với nhau.”

Dấu chấm tròn, câu trần thuật...

Ha! Quả nhiên người là người đã phái Ninja mỗi ngày đến nóc nhà của chúng ta bay tới bay lui.

“Cái gì là ‘Rất thân với nhau’?” Haruhisa thoáng suy nghĩ, quyết định trước hết giả ngu.

“Thường xuyên cùng nhau đi chơi.” Đệ tứ trả lời.

“...” Haruhisa không nói chuyện, chính là gạt đầu —— có câu ‘ít nói ít sai, không nói không sai’.

“Gaara rất nghe lời cháu nói?”

“...” Đây là ý gì? Haruhisa không tìm ra được ý đồ của Kazekage đệ tứ, trong lòng bàn tay hơi đỏ mồ hôi.

“Yashamaru nói thời điểm Gaara ở cùng với cháu rất ít phát giận.”

“Phải... Ờ” Đây là sự thật, hẳn là có thể nói vậy.

“Cháu thích cùng Gaara đi chơi với sao?”

“Thích... Ờ.”

“Vậy cháu có đồng ý hay không cùng với Gaara ở cạnh nhau? Như vậy các cháu liền có thể có rất nhiều thời gian để cùng nhau đi chơi.”

!!!

Haruhisa mau ngất đi thôi.

Phong ảnh đại nhân rất nói chuyện rất có âm điệu, cô chống đỡ không nổi nữa rồi.

“Ông nội...” Haruhisa rốt cục nhớ tới trong phòng trừ bỏ cô, còn có người khác. Vì thế vội vàng hô ông nội đến giải vây.

“...” Kazekage nhìn nhìn Haruhisa, lại nhìn nhìn Hatano Masago, “Ta hiểu được.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Gaara (chữ Hán) = ga a ra (giả sử) = Gaara (tiếng Anh) = La La La (Haruhisa kêu) = lalala (tiếng Nhật phát âm) = lạp lạp lạp (tiếng Trung hài hước)

Haruhisa gọi Phong ảnh đại nhân tương lai là “Lạp lạp lạp” ~o(∩_∩)o ha ha

... Được rồi, ta thừa nhận ta thật nhàm chán...

PS. Ta da mặt dày lại hỏi một câu, cái kia, đầu trang bìa, mặt hình ảnh cùng bối cảnh âm nhạc có thể thấy không? Có thể nghe thấy không?

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Món ‘Cơm Dính’ Năm Mới Ở Làng Cát...

—— người ta cũng không phải không ăn, người ta chính là không gặp cảm thấy ăn ngon.

Cho đến khi thấy ông nội treo lịch năm mới lên, Haruhisa mới giật mình nhận ra hôm nay đã là ngày cuối cùng trong tháng mười hai.

Làng Cát đã sớm hóa thành mùa đông với những lưỡi dao sắc bén. Mất cá chân, cổ... Tìm kiếm đủ loại mọi kiểu dáng, khe hở, không chút lưu tình nào mà đã thương đến mọi người, giống như từng kim châm đã thương vào dây thần kinh của bạn vậy...

Haruhisa đã sớm chuẩn bị, làm hết mọi khả năng của mình đem thời gian ra ngoài giảm bớt đi. Mỗi ngày mặc quần áo thật dày vào, dựa vào lò sưởi ấm áp, đồ ăn vặt cùng truyện tranh “liên hoàn” được dùng để giết thời gian. Vì những việc làm trên mà cô còn bị ông nội cười nhạo “Là người đầu tiên ở Làng Cát thành công tiến hóa thành trái banh”. Đối với lần này, Haruhisa lựa chọn tạm thời khởi động chức năng mất đi thính giác + tạm thời mất trí nhớ + hình thức ngủ đông vĩnh cửu.

Hôm nay đã tốt hơn ngày hôm qua rất nhiều, sáng sớm cô liền đi ra ngoài một chuyến. Khi ăn cơm trưa xong, cô thu dọn bát, chén, đĩa, mâm, đũa. Sau khi thu dọn xong, lúc này cô mới tìm một chỗ trống để nằm nghỉ ngơi một chút.

Chỉ tiếc, đời lại không được như mơ ——

“Leng keng, loảng xoảng!”

Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, một trận gió lạnh thấu xương gào thét nhào tới.

“Haruhisa ~ “

Giọng nói trẻ con trong những ngày thường vô cùng trong trẻo êm tai, nhưng giờ khắc này cực kỳ giống âm ma trong địa ngục đòi mạng.

OH, NO~ Haruhisa tận lực đem thân thể mình cuộn lại thành một khối, nhắm mắt lại, bủn rủn lằm bằm lằm bằm nói:

“Người ngài tìm kiếm hiện tại không ở trong thời gian phục vụ, mong ngài hãy quay lại sau. ... A không không không, thỉnh ngài đừng tìm kiếm nữa.”

Chỉ tiếc tác phong của tiểu quý này không thể lấy quy luật của thế giới này để chuẩn đoán.

“Haruhisa!”

Gaara đang cố gắng tìm kiếm người nào đó đang ở trên giường. Chạy tới vài bước, dừng lại vỗ vài cái, hoàn toàn chặt đứt khả năng sống còn của Haruhisa.

“Chuyện gì?”

Đầu Haruhisa như đầu gà ló ra từ trong chiếc mền rồi ngồi dậy, mắt buồn ngủ mông lung nhìn tiểu quý ngay trước mắt mình, trong lòng từng đợt vô lực.

“Tớ muốn cho cậu nhìn xem một thứ.” Tiểu Gaara hôm nay thoát hình thật cao hứng.

Đã từng nhìn thấy tiểu Gaara trắng trẻo đẹp đẽ hóa thành một mặt cà chua. Haruhisa thở dài, từ trong ổ chăn vươn tay, nhẹ nhàng bụm lấy gò má lạnh lẽo của Gaara:

“Ừ... Cái gì vậy?”

Tay của Haruhisa vừa mềm lại vừa ấm, làm Gaara thoải mái suýt chút nữa phải nhắm mắt lại. Nghe được câu hỏi của Haruhisa, hấn chợt tròn to đôi mắt màu ngọc lên, hai tay nhanh chóng kết ấn chuẩn xác:

“Cậu xem!”

Không biết những hạt cát từ đâu ra chậm rãi vờn quanh, tụ tập trên tay Gaara. Rất nhanh, một con bọ cạp bằng cát xuất hiện tại trong tay Gaara cùng với cái đuôi nhỏ, con bọ cạp trông như được điêu khắc, cũng trông rất là sinh động.

Chậc ~ đã có thể khổng chế tốt, hơn nữa còn có thể vận dụng được Chakra.

Haruhisa thảm giật mình. Còn chưa kịp mở miệng khích lệ, bọ cạp trong tay Gaara liền sụp đổ xuống phía dưới, một lần nữa hóa thành một đồng cát nhuyền, theo khe hở trong lòng bàn tay Gaara dần dần chảy xuống.

“Tiếc là không thể làm trong thời gian dài. ...”

Ủ rũ trong mắt tiểu Gaara hiện ra rất rõ ràng

“Không cần gấp, nếu là Gaara...” Nhất định rất nhanh sẽ khổng chế được.

Khi nhìn thấy những hạt cát ở trong ổ chăn của mình, lời an ủi của Haruhisa lập tức bị đình chỉ im bật.

“Gaara!” Haruhisa đột nhiên rít gào, Gaara bị dọa sợ đến nên càng nhiều hạt cát rơi xuống hơn “... Ngươi lập tức đem những hạt cát này đem ra ngoài cho ta! Ngay bây giờ! Lập tức!”

“Haruhisa...”

“...”

“Haruhisa “

“...”

“Haruhisa...”

“... Chuyện gì?”

Haruhisa lại một lần nữa khuất phục trước đợt tấn công của tiểu quỷ Gaara. Cô cảm thấy vô cùng mất mặt, cho nên không ngần ngại nổi đầu lên.

“Haruhisa, cậu... bị sái cổ sao?”

(— —||

“Yashamaru thế nào lại không cùng đến với cậu?” Haruhisa quyết định nói sang chuyện khác.

“Yashamaru nói hôm nay muốn làm mochi [1] gì gì đó...” Tiểu Gaara khó có được bĩu môi, nhỏ giọng bỏ sung.

[1] Mochi: là một loại bánh dày nhân ngọt truyền thống của Nhật Bản làm từ bột gạo được dùng để ăn trong cuộc sống hàng ngày mà còn là vật phẩm dâng lên thần linh và có ý nghĩa mang lại may mắn. Bánh Mochi là vật cúng không thể thiếu trong các gia đình Nhật Bản nhân dịp năm mới. Họ bày trí bánh gạo Mochi ở hốc tường Toko-noma trang trọng trong phòng khách hoặc trong nhà bếp. Những chiếc bánh này được gọi là Kagami-mochi, tức bánh Mochi dâng lên thần linh. Ngày Tết, người Nhật cúng bánh Mochi để cầu nguyện cho sự trường thọ. Vào những ngày truyền thống, người Nhật cột bánh Mochi trên thanh tre dài và nướng trong đồng lửa họ ăn bánh Mochi nướng tại lễ Dondo-yaki sẽ mang lại sức khỏe suốt cả năm. Bánh Mochi cũng có mặt trong lễ dựng nhà mới Choto-shiki của người Nhật.

Nhắc tới đến đồ ngọt liền hữu khí vô lực. Hừ... Quả nhiên, tiểu Gaara này đối với đồ ngọt không hề hứng thú.

“A... Hả là có thể.” Haruhisa nhìn đồng hồ trên trên tường, “Chúng ta đi thôi!”

“Cái gì?” Gaara không hiểu gì hết.

“Đi theo tớ là được rồi!”

Nói xong, Haruhisa liền từ trên giường nhảy xuống. Hai chân vừa mới chạm đất, cô liền nhin không được rung mình một cái, vội vàng bắt đầu lấy quần áo mặc vào người, hận không thể đem cả đôi mắt mình trùm lại.

Một lát sau, Haruhisa mặc đồ xong lôi kéo Gaara hướng cửa đi đến.

Mới vừa mở cửa ra, một cơn gió lạnh sắc lẹm liền đập ngay vào mặt. Haruhisa khịt khịt mũi, chân mày lập tức liền nhíu lại. Nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên phát hiện ở trong góc có một bóng dáng quen thuộc.

“Ông nội!”

Haruhisa lớn giọng kêu lên, vì âm thanh quá mức khủng bố nên đã làm cho Gaara phải rụt cả cổ lại —— Haruhisa thoát nhìn rất tức giận, so với việc hấn đem hạt cát để trên giường của cô khi này còn ghê gớm hơn...

Cách đó không xa bóng dáng của người nào đó cũng rụt lui. Sau đó liền đem vật gì đó ở trong tay giấu sau lưng, động tác vô cùng nhanh nhẹn và nhanh chóng. Gaara chỉ còn kịp nhìn thấy có một điểm đo đo tiêu biến đi.

Haruhisa sớm đã trải qua cuộc vận động với tốc độ ánh sáng nên liền nhanh chóng vọt tới, ngược cổ hô to:

“Ông nội thế nào lại dám không giữ lời? Không phải là đã đáp ứng Haruhisa sẽ không hút thuốc nữa sao? Ngày lạnh như vậy mà còn dám đứng ở bên ngoài hút thuốc? Hừ! Chẳng lẽ ông muốn cho bệnh tình của mình càng nặng thêm, để cho Haruhisa phải ở bên chăm sóc thêm vài ngày nữa sao?”

“... Khụ khụ” Hatano Masago vỗ đỉnh đầu cháu gái, vốn đang tưởng muốn nói cái gì, đến cuối cùng lại chỉ hóa thành một tiếng thờ dài.

Nguyên lai ông nội của Haruhisa sinh bệnh...

Gaara đứng ở một bên yên lặng suy nghĩ. Giờ mới hiểu được mấy ngày nay vì sao tinh thần Haruhisa không được tốt, quán ăn nhanh Hatano cũng không có mở cửa.

“Ông xem, vành mắt con đều thâm quầng cả lên, còn thâm hơn cả Gaara blablabla...”

Bên kia, Haruhisa còn đang tiếp tục kể lể, mà một bên ông lão lại có vẻ mặt sung sướng, tựa hồ như nghe được những lời nồng nhiệt.

Đội Haruhisa cùng Gaara đi đến quán ăn Hatano đã là chuyện của bốn mươi phút sau.

Trừ bỏ mười phút lộ trình, Haruhisa vắn vẹo oán trách nửa giờ. Đến cuối cùng nếu không bởi vì cô lo lắng cho bệnh tình của ông nặng thêm, cho nên mới mạnh mẽ tịch thu tàu hút thuốc, sau đó còn đem ông đuổi về phòng. Gaara đoán không chừng cô còn có thể tiếp tục thêm nửa giờ nữa.

Tiểu Gaara vào phòng bếp nhìn Haruhisa còn không ngừng nói làm nhảm, trong lòng âm thầm quyết định —— về sau mặc kệ là việc gì, một khi đã đáp ứng với Haruhisa, hẳn nhất định tuyệt đối phải làm cho bằng được! Hẳn cũng không muốn nghe lời chửi rủa hại não dài đến như vậy...

Bất quá chỉ mới có mấy ngày ngắn ngủn. Trong phòng bếp, các loại đồ dùng nhà bếp đều chỉnh tề sắp hàng đã đóng một lớp bụi mỏng, thoạt nhìn yên tĩnh mà tịch mịch. Chỉ có duy nhất một cái bếp lò ở ngay trong góc được sử dụng, trên bếp có một cái nồi nhỏ, không ngừng tỏa ra mùi thơm mê người.

Haruhisa rửa tay, mở nắp nồi lên, mùi thơm trong phòng ngày càng đậm. Haruhisa nhẹ nhàng thổi tản sương trắng, trong nồi liên lộ màu nâu nhạt đồng đều.

“Đây là cái gì?” Gaara hít mũi một cái, đi lại nhìn thoáng qua một cái.

Trong nồi bạc chứa đầy những hạt com. Những hạt com ấy có màu nâu vô cùng phong phú và mượt mà, óng ánh trong suốt, tản ra nhàn nhạt hơi nước, thoạt nhìn dị thường ngon miệng. Gaara vụng trộm nuốt ngụm nước miếng.

Haruhisa dùng chiếc đũa xới lên một tí, dùng ngón tay捏捏, vô cùng hài lòng với cảm xúc ở đầu ngón tay, vì thế cô cười tủm tỉm nói:

“Công thức đặc chế com dính.”

Tiểu Gaara nháy mắt xì một tiếng: “Haruhisa cũng muốn làm mochi sao?”

“Cũng không giống nhiều đến như vậy.” Haruhisa tìm lấy cái khăn bông sạch sẽ, đem com trong nồi com đồ hết vào trong khăn bông rồi gói lại, “Hon nữa, cậu đã từng gặp qua com mặn có vị đậu xanh chưa.”

“Mặn?... Ngộ...” Gaara nói còn chưa có hồi xong, miệng đột nhiên lại bị nhét vào một khối com lớn, hương vị của com như bùng nổ, vô cùng ngon miệng làm cho hắn quên mất vấn đề trước mắt, toàn tâm toàn ý mà nhai nhai nuốt nuốt.

Com cứng mềm vừa phải, không quá ngấy nhuyển, ngược lại thoáng mang theo thú vị; hạt com tự nhiên dính ở cùng nhau, nhưng lại không đến mức dính vào trên răng. Kỳ lạ nhất là, khi mỗi hạt com ở trong miệng nứt ra, trong nháy mắt lại có một hương vị độc nhất vô nhị bùng nổ trong khoang miệng, nồng đậm vây quanh. Sau đó lại từ từ chuyển sang vị ngọt, làm cho người ta phải tán thưởng không thôi...

“Ăn ngon sao?” Haruhisa vui tươi hơn hờn nhìn Gaara cắn đầu không hề hể răng hỏi.

“... A” Gaara không nói gì nuốt com vào trong miệng, hướng về phía Haruhisa há to miệng ra.

“Hừ, cậu cứ hi vọng đi.” Haruhisa buồn cười, vỗ vỗ vài cái dùng vài bông gói kỹ com lại. “Trước tiên đem nặn thành mấy quả tròn tròn đi rồi lại nói.”

“... Làm thế nào?”

“Chỉ cần đập đập là được rồi.”

“Vì sao?”

“Tuy rằng không được xem như là mochi nhưng ít nhiều đi chăng nữa cũng phải có hình dạng của mochi.”

“Vậy cũng được.”

“Nhanh một chút, một lát chúng ta còn phải mang về đúng giờ cho ông nội nữa.”

...

Haruhisa cẩn thận đem “mochi” đã được nặn kỹ càng đem bỏ vào trong hộp, bên ngoài lại dùng vài bông để giữ ấm:

“Được rồi! La La La, chúng ta trở về đi! Phốc...”

Gaara trừng lớn mắt, mặc danh kỳ diệu nhìn Haruhisa cười đến nỗi nghiêng ngả qua lại.

“Oa ha ha ha ~~~ cậu thật lợi hại! Đến cả hạt com cũng đều dính đầy trên tóc! Oa ha ha ha... Ha... Ha... A... Ha (— —||| đi thôi...)”

Đối mặt với người nào đó không có biểu cảm, muốn cười tiếp cũng thật là khó... Haruhisa một bên xoa xoa gò má đang co giật, một tay lôi kéo Gaara, hướng về phía nhà cấp tốc đi đến. Một con gió nhỏ đi theo sau lưng hai người, còn có thêm một cái hộp to dùng nữa.

“A, đúng rồi.” Giữa đường, Haruhisa bỗng nhiên mở miệng, “Cái kia, con bọ cạp đó là ai dạy cậu làm?”

“Mấy ngày hôm trước Yashamaru hỏi tớ hiện tại có thể hay không bằng ý nguyện của mình không chế được hạt cát. Cho nên tớ liền thử.” Gaara theo bản năng nhìn xuống tay trái, thành thật trả lời.

“Yashamaru?” Haruhisa khẽ nhủ mày —— A, này, “bảo mẫu đêm”...

“Như thế nào?” Gaara nhìn Haruhisa đã trở nên có chút cứng lại hỏi.

“... Không có gì, tớ chính là cảm thấy con bạn cậu kia rất đáng yêu.”

“Ông nội! Chúng con đã trở lại!”

Mới vừa vào cửa, Haruhisa liền la lớn.

“A, các cháu đã trở lại.”

Ông lão đáp lại, âm thanh là từ phía sau Haruhisa truyền đến.

“Ông nội lại đi đâu?”

Haruhisa theo Gaara trong tay tiếp nhận lấy hộp ‘com dính’, nhìn ông lão rõ ràng cũng vừa trở về.

“A ~ bí mật.”

Ông ra về thần bí né tránh cái trừng mắt của hai đứa trẻ, che che lấp lấp đi vào phòng ông.

Com chiều thật phong phú, dù thân thể Hatano Masago không được tốt lắm, nhưng ông vẫn có thể làm được một bàn đầy đồ ăn. Chính giữa còn nguyên một con cá, đây là phần thưởng nhân dịp “Hàng năm có thừa”.

“Gaara, cậu không về nhà cũng không sao chứ?” Haruhisa suy nghĩ, vẫn là muốn hỏi hẩn việc này.

“... Sẽ không, dù sao Yashamaru cũng biết.” Gaara do dự một chút, nhỏ giọng nói. Nhà Haruhisa tương đối ấm áp, hẩn rất thích ở trong này.

“Vây được rồi, cậu ăn nhiều một chút.” Haruhisa gật đầu, thay Gaara gấp một con tôm.

Hatano Masago cười hề hề xem hai tiểu quý tương thân tương ái, tựa hồ cảm thấy thật an ủi. Hẩn theo thói thò tay vào trong túi nhưng lại không có gì, lúc này mới nhớ ra tẩu thuốc đã vô tình bị ‘tiểu quý’ nào đó tịch thu...

Sau khi ăn com chiều xong, thật vất vả thu dọn mọi thứ, Haruhisa vừa muốn lên trên giường nằm, lại bị Hatano Masago kêu to một tiếng:

“Ăn no liền ngủ, cẩn thận biến thành bò đấy! ‘Tiếng bò rống’ ~ “

“...”

Đầu Haruhisa đầy hắc tuyến

“Đi, chúng ta đi ra ngoài!”

Hatano Masago thoát nhìn tinh thần vô cùng tốt. Một bên có hai đứa trẻ đang vẫy tay, một bên xách một cái túi to.

Rất dễ dàng nhận thấy, Gaara vô cùng hiếu kỳ cái thứ to lớn đang ở trong túi nhưng vẫn giả bộ không quan tâm, tròn mắt đảo tới đảo lui, chính là không lý khai khỏi cái túi kia.

“Hi hi ~ “

Một già một trẻ đều nóng lòng muốn thử, Haruhisa bắt đầu đi, chỉ đành phải nắm thật chặt quần áo trên người, đi theo hai người đi đến trong sân.

“Hai đứa cháu đứng xa ra một chút.” Hatano Masago dặn. Cho đến khi nhìn hai đứa nhỏ nắm tay nhau đi đến một chỗ khác trong sân, ông mới gật gật đầu, xoay người cúi xuống ở trong túi nhìn đảo cổ nửa ngày.

Đầu tiên, vào lúc đốt dây pháo, tiếng xẹt xẹt xé gió màu đỏ chói trực tiếp chạy mãi, Haruhisa thấy vậy liền phát hoảng. Sau đó, tất cả pháo bông lớn nhỏ năm màu ở trên bầu trời đêm nổ rộ.

Khi thì ngân hoa hỏa thụ, khi thì viên vàng điểm nhụy, khi thì từng trận sao băng, lại nháy mắt lại biến thành cảm phượng sắc sở, rung rinh xán lạn cánh, kiều ngạo lác lư qua lại. Vô cùng trong suốt và xinh đẹp, làm cho người ta phải rung động vì nó...

Bầu trời đêm ở Làng Cát phần lớn thường là vắng vẻ, trống trải, yên tĩnh không tiếng động, ít có được không khí náo động như bây giờ, không khí xung

quanh dường như đang nóng lên. Haruhisa cứ như vậy mà ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm. Trong chốc lát, lại không thể phân biệt được chính bản thân mình là người của thế giới nào, phảng phất tất cả dường như chỉ là giấc mơ. Đợi đến khi tỉnh mộng, cô sẽ lại ngủ nướng ở trên giường, thường xuyên nghiêng đầu nhìn người khác, sẽ lại là một Tiểu Cửu thích nấu nướng, mà không phải là Haruhisa của Làng Cát.

“Haruhisa, thế nào, ông chuẩn bị cũng không tệ đi?”

Một tiếng thét to đem cô gái bé nhỏ đang ngẩn người liền hoảng sợ, cô có chút hoang mang quay đầu. Ở trong mắt cô, bóng dáng của ông lão từ mờ nhạt đến rõ ràng, rồi lại dần dần mờ nhạt...

Sau một lúc, cô bé chớp chớp mắt, hung hăng gạt đầu:

“Àn! Thật tốt quá! Ông nội là tuyệt nhất! Đúng không, Gaara?... Gaara?”

Ngoài ý muốn không có được lời đáp lại của tiểu Gaara, Haruhisa quay đầu, người đứng đằng sau chính là hết sức chuyên chú nhìn trên không trung. Có lẽ là vì bầu trời đầy ánh sáng pháo hoa chiếu rọi, có thể cũng không phải vì điều này nhưng tóm lại ——

Gaara đang ở bên cạnh cô giờ phút này, đôi mắt màu ngọc lạnh như băng lần đầu tiên có được ánh sáng ấm áp đến như vậy.

Trên một chiếc bàn dài to như thế này, có ba người ngồi. Tuy chỉ có vài món ăn đơn giản, nhưng vẫn được bày biện vô cùng đầy đủ trên bàn.

Người đứng đầu, mặt không biểu cảm nhìn chăm chú vào đầy bàn thức ăn, ngón tay nhìn như “có cũng được, không cũng được” đánh vào mặt bàn, nhìn tưởng như đánh rất nhẹ nhưng lại có cảm giác áp bách mười phần, để gọi người từng đột choáng váng hụt hơi.

“Bắt đầu đi.” Rốt cục, vị trí đầu não đã lên tiếng, đánh vỡ không khí trầm mặc.

“Cha.” Bên tay trái, cô gái nhện không được mở miệng, hai mắt to trong suốt cầu xin, “Lại chờ thêm một chút đi.”

“... Đúng vậy, lại chờ thêm một chút.” Phía bên phải cậu con trai vội vàng phụ họa nói.

“Đi tìm hấn đến đây.” Nam tử trung niên dừng một chút, dường như quay đầu về phía không khí nói chuyện.

“Rõ!”

Một câu trả lời ngắn gọn trầm thấp vang lên, bóng dáng mờ nhạt ngay trong nháy mắt liền hòa mình vào trong bóng đêm.

Không bao lâu, hai tiếng gõ nhẹ truyền đến, cửa phòng được mở ra, đi vào là một người trẻ tuổi với khuôn mặt thanh tú.

“Phong ảnh đại nhân, Temari-Sama, Kankurou-Sama.” Yashamaru cung kính hành lễ.

“Gaara đâu?” Thấy đi vào chỉ có mỗi Yashamaru, Temari mở miệng hỏi.

“Cả ngày hôm nay, Gaara-Sama đều ở bên cạnh Haruhisa tiểu thư.” Yashamaru cúi nửa người, Temari không thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt hấn.

“... Thật không?” Kazekage đệ tứ nhắm mắt lại, “Vậy không cần chờ hấn, chúng ta bắt đầu đi.”

“... Vâng, phụ thân đại nhân.”

Trong phòng vô cùng lạnh lẽo, luồng khí tàn bạo vô hình kia, không biết từ khi nào lại lặng lẽ giải tán...

Tác giả có chuyện muốn nói: hắc ~ u!

Mới vừa đưa một chương mới lên!

o(∩_∩)o

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Bị Cảm Nặng Dầu Ấn Huyết Sắc

—— Cho tới tận bây giờ, cô chưa từng nghe qua tiếng kêu thảm thiết của một đứa trẻ...

Mùa xuân ở Làng Cát thường diễn ra rất ngắn, sau đó lại là mùa hè nóng bức kéo dài dằng dặc.

Thân thể của Hatano Masago có chuyển biến tốt lên, Haruhisa cũng khôi phục bình thường hoạt động đi ra ngoài. Ba ngày này ở hai phía nào đó có người nào đó liên hướng về núi Mont chạy đến, đương nhiên còn mang theo cả Gaara. Liền ngay cả Yashamaru thỉnh thoảng sẽ trêu chọc hai người giống như một cặp song sinh, một khắc cũng không xa rời nhau, chỉ có khác nhau ở chỗ diện mạo mà thôi.

“Gaara, mí mắt của cậu thế nào lại càng thâm quầng nặng như vậy?” Haruhisa xem kỹ tiểu Gaara một chút, khó thấy được bất mãn nhíu mày.

Phải chia sẻ cơ thể cho Nhất Vĩ Shukaku [1] thật đúng là không hay ho tí nào, so với việc vô cùng xấu xí + khó coi + dễ mất mạng thì không nói, đã vậy nó còn luôn ‘cuồng nhiệt’ cố gắng thoát ra thể giới bên ngoài. Nhìn xem Cửu Vĩ Kurama [2] của người ta coi, không chỉ có ngoại hình, đáng dấp đẹp đẽ, hơn nữa còn có thực lực cường đại. Điều trọng yếu nhất là được giáo dục đẳng hoàng, thậm chí còn có thể thông tình đạt lý đem sức mạnh giao cho Naruto.

135

[1] Shukaku (守鶴, Shukaku), thường được biết đến với tên Nhất Vĩ Li Mao (一尾の守鶴, Ichibi no Shukaku) là một vĩ thú được phong ấn trong người Gaara của làng Cát. Nó đã bị bắt bởi Deidara, sau đó lấy ra và phong ấn lại bởi Akatsuki.

[2] Kurama (九喇嘛, Kurama), hay còn được gọi là Cửu Vĩ (九尾, Kyūbi), là một vĩ thú chín đuôi hiện đang được phong ấn trong người của Uzumaki Naruto của Konoha. Chủ thể đầu tiên của Kurama là Mito Uzumaki – vợ của Hóa Ảnh Đệ Nhất Senju Hashirama, chủ thể thứ 2 là Kushina Uzumaki – vợ của Hóa Ảnh Đệ Tử Minato Namikaze.

Thật sự là một cái chai không biết điều, khi bán cái chai đi thì lại làm ầm cả lên...

“A... Ừm... Gần đây, ngủ... không được tốt.” Gaara ập a ập ứng, đứt quãng trả lời, tránh né ánh mắt của Haruhisa.

“Ngủ không được tốt?” Haruhisa bán tín bán nghi, trên mặt chợt hiện ra thần sắc quái dị. “Cậu... Sẽ không phải là nửa đêm đái dầm đấy chứ?”

Cho đến nay, Gaara còn chưa có nói cho cô biết sự tình về vĩ thú ở trong cơ thể hắn. Cô chỉ còn cách là giả vờ không biết nên phải cùng Gaara pha trò thôi.

“... Không có!” Da mặt của tiểu Gaara vô cùng mỏng manh nên đã nhanh chóng đỏ lên, rốt cục kìm nén nói ra hai chữ.

“Ha ha ~ tớ đùa!” Haruhisa sợ Gaara kìm nén sẽ vô cùng nguy hiểm, vội vàng vỗ bả vai hắn, bày tỏ an ủi.

“...” Tiểu Gaara thế nhưng lại sinh ra hờn dỗi hiếm thấy, xoay lưng lại, không thèm để ý tới Haruhisa.

Haruhisa nhìn chăm chú vào đôi vai gầy đôn bạc của Gaara, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện ra nét lo âu không hợp với độ tuổi của mình...

“Ai u!”

“Haruhisa?” Nghe được Haruhisa kêu to, tiểu Gaara cũng không đoái hoài tới việc tức giận, vội vàng quay đầu —— người nọ lại êm đẹp ngồi ở chỗ kia, nghiêng đầu nhìn hắn cười.

“Ai...” Haruhisa đưa tay ra giữ chặt Gaara, “Động tác làm việc của hạt cát thực sự rất nhanh, người không để nó dừng lại thì hai người chúng ta không ôm hết nổi đâu.”

Nói xong, cô đưa tay chỉ về phía cây hành lá được xếp thành một cái núi nhỏ. Còn có, một bên bão cát không biết mệt mỏi kia đang thu hoạch rất là khí thế.

Bắt quả là mấy ngày trước đó cô có nói qua loa với Gaara một chút. Không nghĩ tới nhanh như vậy hắn đã có thể thành công không chế hạt cát, hơn nữa còn giúp cô hái những cây thực vật linh tinh này nọ.

“Không sao cả, dù sao đi nữa lát hồi những hạt cát sẽ giúp người mang trở về.” Tuy rằng cũng chưa đến nỗi thay đổi biểu hiện trên khuôn mặt, nhưng âm thanh của Gaara khi nghe qua vẫn là rầu rĩ.

A... Lòng tự trọng so với trời cao...

Haruhisa âm thầm thờ dài, lại cũng không có cách nào, chỉ đành phải cúi đầu thành thật nhận sai:

“Tớ nói sai rồi, Gaara không bao giờ đái dầm.”

Rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của Gaara, Haruhisa ngẩng đầu lên nhưng lọt vào tầm mắt lại chính là cái ót của người ta.

Nhận sai đều không được?! Haruhisa nheo mắt lại, xem ra... đành phải sử dụng “đòn sát thủ” cuối cùng...

Mặc dù Gaara xoay lưng không thèm ngoái ngàng tới cô, nhưng vẫn rất cẩn thận chú ý tình huống phía sau. Một lát sau, một âm thanh nước nổ truyền đến, Gaara quay đầu — thấy một bộ mặt bánh bao, trên mặt giống như hai viên phi thủy màu hồng, chính là nước mắt đang rơi xuống lộp bộp.

“... Vì sao khóc?” Gaara cũng không hoảng, mà là có chút không hiểu, liên tục nhìn cô bé đang rơi nước mắt.

Haruhisa sớm đã trải qua thời kì mẫn kình, cô nghĩ mình cũng đã trưởng thành, đều đã sống đến kiếp thứ hai, hiện tại thể nhưng lại ở trước mặt một thằng nhóc kiêu căng sáu tuổi khóc nhe... Rõ ràng đã không làm thì thôi, nhưng một khi đã làm thì phải làm cho đến cùng, Haruhisa nhất quyết cắn răng một cái —

“Cậu... tức... tức... giận... với... Haruhisa.”

OH, NO ... Cô lắp bắp cũng không phải là bởi vì khóc nha, mà là vì những lời này thật sự rất thẹn thùng... Dù là người có da mặt dày như tường thành đi chăng nữa, cô cũng không chịu nổi. Gắng gượng chờ ba hồi mới miễn cưỡng nói xong được một câu đầy.

Câu trả lời của Haruhisa dường như lại càng cho Gaara thêm mê hoặc, hần nghĩ nghĩ, lại hỏi: “... Tớ không để ý tới cậu, cho nên cậu rất khó chịu?”

Lúc này, Haruhisa cũng đã không còn rơi nước mắt, dứt khoát dùng tay áo Gaara lau mặt, lại hướng về phía hần gật đầu.

Trái lại, Gaara không chút chú ý tới tay áo mình dính đầy nước mắt nước mũi của người nào đó, mà là cẩn thận nhìn Haruhisa một chút.

“Cậu...”

Haruhisa chịu thua ánh mắt trong suốt của tiểu Gaara, đang muốn mở miệng —

“Hôm nay nhiều như vậy là đã đủ rồi đi?”

Gaara từ trên đất đứng lên, đầu tiên là dùng hai tay kết ấn, đem thu gặt hình cát bụi đổi thành hình gió xoáy nhỏ dùng để vận chuyển. Sau đó mới hướng tới Haruhisa vẫn như cũ đang ngồi trên đất, vươn tay ra.

“Đi thôi.”

Gaara nhẹ nhàng nói.

“Ừ.”

Haruhisa tròn mắt, tùy ý để Gaara nắm tay cô, đem cô từ trên đất kéo lên. Tiếp đến trên đường đi dùng trạng thái đi đầu, đi trở về.

Lần đầu tiên, Haruhisa để cho Gaara dẫn về nhà.

Thời tiết ở trong sa mạc giống như là biểu cảm của một đứa trẻ vậy. Một khắc sáng rực rỡ như vừa chết đi sống lại, giây tiếp theo lại biến thành mưa to như trút nước.

Đợi đến khi Haruhisa chật vật chạy đến nhà, toàn thân cô đã hoàn toàn ướt đầm. Trên giày thì dính đầy bùn đất xấu xí.

Haruhisa một bên vắt tóc, một bên oán giận:

“A a a, thế nào trời lại mưa lớn như vậy!”

““Bảy tháng vũ quý”, mưa này kéo dài không lâu.”

Hatano Masago ngồi ở trên ghế tựa cạnh cửa, nhìn chăm chú vào mưa rơi dày đặc bên ngoài, chậm rì rì nói.

Dường như muốn chứng minh lời nói của Hatano Masago là đúng nên khi ông vừa nói xong, mưa dần dần nhỏ lại, rất nhanh liền dừng lại.

Haruhisa tròn mắt, há hốc mồm nhìn trời nghiêng ngang xuất hiện ánh nắng mặt trời, lại nhìn bản thân ướt như chuột lột, nội tâm hoàn toàn rơi lệ.

“Hắt xì!”

Cô hắt hơi một tiếng.

“Nhanh đi thay quần áo đi, coi chừng bị cảm cúm.”

Hatano Masago còn nói thêm vào.

Sự thật chứng minh, Hatano Masago trong truyền thuyết chính là một cái miệng xui xẻo.

Ban đêm, Haruhisa choáng váng đầu óc + hoa mắt + tứ chi vô lực nằm ở trên giường, miệng ngậm nhiệt kế, cái trán nóng đến mức có thể chiên được cả trứng gà.

“Haruhisa, Haruhisa, tới giờ uống thuốc rồi.”

Haruhisa miễn cưỡng mở mí mắt nặng ngàn cân. Thấy khuôn mặt sốt ruột của ông nội, thật giống như ngày nào đó khi cô tỉnh lại, cũng đã được vài năm rồi.

Tiếp nhận cốc nước, cùng nước ấm đem viên thuốc nuốt vào trong bụng, Haruhisa cảm thấy thật may mắn vì hiện tại Làng Cát sử dụng dạng thuốc là dạng viên. Có thể thấy được ông trời coi như nhân từ, lúc trước không có đem cô ném tới thời đại lạc hậu gì gì đó, bằng không khi bị bệnh lại phải khổ sở uống thuốc Bắc...

Haruhisa suy nghĩ lung tung, rất nhanh đã lại ngủ.

Đợi đến khi Haruhisa lại mở to mắt, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh tối đen như mực.

“Ông nội, Ông nội...”

Cổ họng Haruhisa khàn khàn ai oán vài tiếng, Hatano Masago mới đi vào.

“Tỉnh? Có khá hơn chút nào không? Ngủ thời gian dài như vậy, có đói bụng không?” Hatano Masago đưa tay lên trán cháu gái dò xét —— Ừ, không có nóng như ngày hôm qua.

“Con đã ngủ rất lâu sao?”

“Từ tối hôm qua đến tận bây giờ.”

Wow, hóa ra đã một ngày một đêm, trách không được vừa mới tỉnh dậy đã thấy trời vẫn tối.

“Vừa rồi ông nội đi ra ngoài?”

Ngủ lâu như vậy, ít nhiều tinh thần cũng đã được khôi phục được một chút, Haruhisa từ trên giường ngồi dậy —— Chắc chắn chắc, cứ nhiên cả người ra đầy mồ hôi...

“... Ân.” Ông lão gật đầu, đưa một ly nước ấm tới. “Trước tiên uống nước đi.”

“Làm sao vậy?” Haruhisa tiếp nhận cái cốc, nhìn ra ông lão đang do dự.

“... Trong thôn đã xảy ra chuyện.” Hatano Masago cẩn thận tìm từ, “Asa... đã chết.”

Asa? Haruhisa nghĩ nghĩ, trong ấn tượng hình như là một người rất thích uống rượu, thường xuyên uống say rồi sau đó ngủ say như chết ở trên đường lớn.

Thích uống rượu, thường xuyên uống say... Haruhisa không khỏi hít nhẹ vào:

“Là... Chết như thế nào?”

“A... Không biết, bất quá khi phát hiện người ta nói xung quanh hán, tất cả đều là hạt cát tảng đá gì gì đó...”

Trong nháy mắt, muôn ngàn đợt sóng to ào ào đổ xuống, triệt để đem trái tim Haruhisa nhầy loạn lên.

Câu nói kế tiếp có thể không cần nghe tiếp...

Từ đầu năm nay, đã qua ngày sinh nhật sáu tuổi của Gaara, cô liền ngàn lần vạn lần cẩn thận mọi thứ, biện pháp biến đổi mang Gaara theo bên mình để tránh né đám nhóc kia. Cô đã nghĩ rằng cho dù cùi gỗ có bị xăng thấm đi chăng nữa, chỉ cần không có lửa thì sẽ không bị cháy... Kết quả không ngờ tới người ta còn có thể tự cháy!

Asa vừa mới chết, kia nói không chừng...

Haruhisa một phen xốc chấn lên, nhảy xuống giường hướng cửa đẩy ra ngoài, chộc cho Hatano Masago ở phía sau hô to “Cháu đi đâu vậy? Thế nào lại không mang giày!”

Đêm hè gió thổi thoang thoang, vô cùng mát mẻ mà thoải mái.

Nhưng Haruhisa lại không rảnh để quan tâm tới việc này, cô chỉ cảm thấy trái tim mình giờ đây như đang nhảy ra ngoài. Trên đường lớn vắng vẻ, một người cũng không có, Haruhisa nhìn bốn phía xung quanh, hận không thể chạy nhanh hơn chút nữa.

Hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng của cô, cô càng thêm lo lắng, càng thêm sốt ruột.

Lòng người đều là từ thịt làm ra, tình người đều là do chung sống với nhau mới có được. Lúc trước cô bởi vì nhất thời mềm lòng nên không tránh né Gaara, cho đến bây giờ cô đã không nhìn thấy những gì mà hẳn phải chịu đựng, phải đi theo dính vào những việc rắc rối cũng coi như cô xứng đáng.

Chỉ tiếc cô cái gì cũng sẽ không thể, coi như đuổi kịp đi nhưng cũng không thể ngăn cản cái gì. Lỡ như không kịp...

Trong lòng Haruhisa run lên, chạy nhanh hơn...

“Đúng là tôi có nhận mệnh lệnh từ Kazekage-Sama. Nhưng nếu muốn từ chối thì tôi đã từ chối rồi.”

“Gaara-Sama, kỳ thực từ sâu thẳm trong trái tim, tôi rất cảm hận người. Bởi vì sự ra đời của người đã cướp đi sinh mạng của người chị mà tôi yêu quý nhất. Qua người, có lẽ tôi sẽ nhìn thấy được bóng dáng của chị ấy... Tôi rất muốn nghĩ vậy để yêu thương người, nhưng quả thật tôi làm không được...”

“Nói không chừng, chị ấy kỳ thực không muốn sinh người ra, chị ấy là vì thôn này mà chết đi. Tôi nghĩ chị ấy nhất định nguyện rửa ngôi làng này chết đi.”

“Chính từ lúc đó, tôi đã bị một vết thương mà suốt đời này không thể phục hồi được...”

“Đứa trẻ này gọi là Gaara, có ý nghĩa là ‘Ác quỷ Tu La chỉ yêu chính bản thân nó’...”

“Hãy chỉ yêu chính bản thân mình... và chiến đấu cho chính mình... Chỉ có làm thế người mới có thể tiếp tục tồn tại được... Đó chính là nguyện vọng của chị ấy. Tuy nhiên, chị ấy đặt cái tên này... không phải vì yêu thương hay muốn bảo vệ người. Chị ấy đặt cái tên này với mong muốn người sẽ tiếp tục tồn tại là vì... chị ấy muốn oán hận của mình sẽ tiếp tục lưu lại trên thế giới này, muốn cho mọi người biết chị ấy đã chết và nguyện rửa thế giới này thế nào...! Cũng để cho mọi người biết, chị ấy căn bản không hề yêu người...”

“Chỉ yêu chính bản thân mình, chỉ vì bản thân mà chiến đấu... Đây là hàm nghĩa của tên Gaara.”

“Ta rốt cục đã biết, ta là kẻ cô đơn. Ta sẽ không bao giờ nữa tin tưởng bất luận kẻ nào, sẽ không bao giờ yêu bất luận kẻ nào.”

“Ta là kẻ cô đơn, không sai, ta là kẻ cô đơn...”

“Gaara-Sama, tái kiến...”

Thời điểm Haruhisa đặt chân lên nóc nhà, vừa khéo đuổi kịp thời gian phát nổ.

Nóc nhà trống trải với ánh lửa dữ dội tận trời, hơi nóng giống như điều xấu xa nhất đập vào mặt người khác vậy, thậm chí cô còn nghe thấy mùi khét ở trên tóc mình. Những mảnh vụn đầy trời không ngừng rơi xuống trên mặt cô. Cô không hề biết, trong đó có phải hay không vẫn còn tồn tại khuôn mặt đầy máu của Ninja thanh tú trẻ tuổi kia...

Tiếng kêu thê lương của một đứa trẻ cắt đứt trời đêm yên tĩnh. Tựa như tiếng khóc thê thảm của chú chim non, bèn nhón mà tuyệt vọng, trống rỗng làm cho người ta nghe mà sinh ra cảm giác...

“Gaara!”

Mất thấy vô số cát vàng nhanh chóng xoay tròn, đem thân hình nhỏ bé của Gaara dần dần nuốt hết. Haruhisa không kịp suy xét, cơ hồ là nghiêng ngã chao đảo chạy đi qua, nhanh chút nữa, nàng phải nhanh lên chút nữa...

“Á!”

Mất thấy khoảng cách chỉ còn hai ba bước, lòng bàn chân Haruhisa chợt mềm nhũn, nhưng cuối cùng lại gắng gượng nhào vòng trong lòng Gaara!

Cô luống cuống tay chân đứng thẳng dậy, lại thấy những hạt cát ám sắc chính là đang vây quanh ở trên trán Gaara, sắc bén sắc lẹm cắt vỡ da thịt trơn bóng của Gaara, máu tươi chậm rãi nhỏ xuống, màu đỏ tươi của máu làm cho mắt Haruhisa đau.

Cô không tự chủ được vươn tay ra, xuyên qua tầng cát đang bắt đầu khởi động kia, chạm đến được cái trán lạnh lẽo của Gaara.

Vô số máu mang theo cát sỏi sắc lẹm chậm rãi hạ xuống. Rốt cục, Gaara vẫn biến thành Gaara mà mọi người đều quen biết, trên trán mang theo dấu ấn huyết sắc không thể xóa nhòa.

Ánh mắt Haruhisa nóng lên, suýt nữa khóc ra thành tiếng ——

Không đuổi kịp, cô quả nhiên vẫn không đuổi kịp...

Bất quá, từ “Á!” này cứ như thế nào ấy... Haruhisa dụi dụi con mắt. Giống như chưa viết xong?

“Haruhisa...” Cho đến giờ phút này, Gaara mới thoảng như từ trong mộng tỉnh dậy, đôi mắt màu xanh ngọc chậm rãi điều chỉnh tiêu điểm, hao phí rất

hiều khí lực mới nhận ra người trước mắt mình, cả đầu tóc đề rối tung, mặt mũi dính máu, người này là Haruhisa. “... Cậu... Tớ...”

Haruhisa nghẹn lời, giờ phút này, cô hẳn là nói cái gì đó...

“Cậu... Đổ máu...”

Rốt cuộc, thế nhưng vẫn là Gaara mở miệng, âm thanh khàn khàn thoáng trôi nổi trong không trung.

Đổ máu? Chẳng lẽ cô bị thương? Không có a...

Haruhisa nhìn Gaara nhìn chăm chăm vào mặt cô, thuận thế ở trên mặt lau một phen ——

“Oa ~ thật nhiều máu! Tớ bị thương? Tớ bị thương?!”

Giọng Haruhisa không hề nhỏ, Gaara tựa hồ lại thanh tĩnh một ít. Hắn nhìn trước mắt mình một mặt hoảng sợ, sờ soạng lung tung ở trên mặt, thấp giọng nhắc nhở:

“Tay cậu...”

“A, không phải là mặt a...” Haruhisa lấy lại bình tĩnh, ban đầu cô còn không có cảm thấy cái gì, nhưng đợi đến khi Gaara nhắc tới cô mới tỉnh ra. Đột nhiên, cả người cô từ trên xuống dưới đều bắt đầu đau lên. Lại chớp mắt vài cái, đột nhiên Gaara biến thành hai người...

“Cậu... Không nên lộn xộn, đầu tớ choáng váng...”

Cả người Haruhisa miễn cưỡng dè Gaara lại, cau mày thấp giọng oán giận.

Nhìn Haruhisa lao đảo, Gaara vẫn như cũ vẫn duy trì tư thế ngồi quỳ. Hai tay rũ xuống hai bên, hơi rung động.

Haruhisa biết tại thời khắc phi thường này, cô phải nói chút gì đó, nhưng trước mắt lại không ngừng biến thành màu đen. Rốt cuộc, một giây trước khi mất đi ý thức, cô cắn răng, khó khăn mở miệng:

“Tớ... Chính là, lại, lại phát sốt... Không, không liên quan tới cậu...”

Tác giả có chuyện muốn nói: lời nói của Yashamaru ta có chút cải biến một tí, vì tình tiết vở kịch ở phía sau. Phim hoạt hình phỏng chừng mọi người đều rất quen thuộc với nó, cho nên ta mới không cẩn thận mà viết.

PS. Về sau không sai biệt lắm, giờ phút này sẽ đều đổi mới ha ~o(∩_∩)o

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tân Đội Viên Bản Chép Tay Về Nấu Nướng ...

—— cô nhìn vết tích ở trên trán Gaara, lại nhìn kỹ tay của chính mình —— Hừ! Cô rốt cuộc cũng được tham gia tình tiết vở kịch một lần!

Haruhisa vô cùng xấu hổ và giận dữ, trừng mắt nhìn trần nhà. Hận không thể để cho ông trời đem cô quăng vào nhà bếp để “nấu” cô lại một chút...

Cô hoàn toàn đã làm mất mặt đồng đạo nữ chính xuyên qua thời không...

Ngày hôm qua, vào cái thời khắc trọng yếu kia. Bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi nên thành ra cô đã hôn mê bất tỉnh, không kịp thời thi triển tài ăn nói tuyệt vời của mình để cứu lấy tâm hồn trẻ thơ của Gaara...

Cô đã tốn rất nhiều thời gian để suy nghĩ và để sẵn nó ở trong đầu, thật không cam lòng...

“Gaara, cậu hãy nghe tớ nói...”

“Cậu đã tỉnh, có cháo.” Gaara trả lời nhưng là rất nhanh. Đưa tay dò xét độ ấm trên trán Haruhisa, xoay người từ trên bàn bưng một cái chén nhỏ lên.

“... Được.” Haruhisa suy xét một chút. Quyết định trước hết phải lấp đầy cái bụng rỗng đang kêu vang, như vậy lát hồi mới có tinh thần để nói những lời trăng giăng đại hải.

“Nước?”

“Ừ...”

“Cái gói?”

“... Không cần, tớ như bây giờ rất tốt.”

“Khăn lông?”

“Chờ một chút... chờ một chút.”

Haruhisa rốt cục bắt được “tội phạm”, đề Gaara giữ lại:

“Cậu...”

“A, được rồi, tớ đi gọi ông nội của cậu.”

Gaara không đợi Haruhisa đem lời nói ra cho hết, rút tay bị nắm giữ ra rồi đi ra ngoài.

“...”

Haruhisa kinh ngạc, đây ý là hắn không muốn thảo luận về chuyện của Yashamaru?

“Sao lại thế này? Rõ ràng là một người đang khỏe mạnh ngon lành đi ra ngoài, làm sao mà lúc thời điểm trở về lại là hai người, trên người đều bản hết cả?” Hatano Masago đi đến, chau mày, “Trên tay cứ nhiên lại chảy nhiều máu như vậy.”

Haruhisa nhìn tay phải cô được bọc băng gạc:

“Ông nội, mặt mày của con không có hốc hác đi?”

“... Không, vẫn là gương mặt bánh bao tròn trịa.” Hatano Masago bắt đắc dĩ, cả người dịch sát bên người cháu gái, “Đến cùng sao lại thế này? Hai người các cháu?”

“... Yashamaru đã chết, ở trước mặt Gaara... chết” Haruhisa do dự một chút, sau đó lại bổ sung thêm, “Ông nội, hôm nay... cho Gaara ở lại nơi này đi?”

Một lúc sau, Hatano Masago thở dài, gật đầu.

Đêm khuya, trong phòng thật yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe thấy rõ vài tiếng hô hấp. Ở trong một góc giường, một bóng dáng nho nhỏ dựa nghiêng vào góc tường, ánh trăng chiếu rọi vào trong ánh mắt lạnh lùng của hắn nhưng lại mơ hồ lộ ra một mảnh đỏ đậm.

“La La La...” Haruhisa luôn ngủ say không biết tại sao lại tỉnh, híp mắt mơ mơ màng màng mở miệng, “Cậu thế nào còn chưa đi ngủ?”

Thân ảnh dựa vào tường hơi lung lay một chút: “Tớ... Chưa buồn ngủ...”

“Không buồn ngủ...” Haruhisa còn mang theo nồng hậu giọng mũi, mí mắt chính là càng dính chặt như keo dán, “Thật là... Tên kia cũng... Rất có thể...” Dằn vật...

Cô gái thì thậm chí nói ra một đồng tử không người nào có thể lý giải nổi. Dần dần, âm thanh càng ngày càng thấp, đại khái là đã quay về trạng thái ngủ.

Suốt mặt Gaara nhìn thoáng qua dung nhan đang ngủ say của cô bé kia. Biểu cảm trên mặt thật phức tạp, như là thờ dài nhẹ nhõm, hoặc như là có chút ao ước.

“Chỉ yêu chính bản thân mình, chỉ vì bản thân mà chiến đấu... Đây là hàm nghĩa của tên Gaara.”

Âm thanh của Yashamaru không ngừng ở trong tai Gaara quanh quẩn. Nhắm mắt lại, xuất hiện trước mắt tất cả đều là gương mặt của Yashamaru, gương mặt kia cùng gương mặt của mẹ hắn vô cùng giống nhau, một gương mặt dính đầy máu...

“Nói không chừng, chị ấy kỳ thực không muốn sinh người ra, chị ấy là vì thôn này mà chết đi. Tôi nghĩ chị ấy nhất định nguyện rửa ngôi làng này chết đi.”

Gaara nắm chặt tay lại, vì sao lại là như thế này?! Vì sao...

“La La La...”

Âm thanh mơ hồ lại truyền đến, Gaara ngậy người. Đây là... nói mơ?

Sau đó, tay hắn liền bị bàn tay kia nhẹ nhàng đặt lên, vô cùng mềm mại ấm áp.

“Yashamaru chính là Yashamaru.”

Ban đêm yên tĩnh, Gaara nghe thấy Haruhisa như thế nói.

Haruhisa bị bệnh, cứ nhiên lại bị bệnh thật lâu, tình trạng bệnh tình trái ngược với việc phục hồi, khi tốt khi xấu. Đợi đến lúc cô khỏi bệnh thì đã bước sang tháng chín. Gaara vẫn thường hay chạy sang nhà cô. Vào thời điểm cô bị bệnh, Gaara cũng coi như giúp gia gia không ít việc.

Cô cũng không nhắc lại sự tình xảy ra vào đêm kia.

Đôi khi cô có hay hồi tưởng. Đêm đó đối với cô mà nói, giống như một giấc mơ vô cùng chân thật, một người bởi vì nhìn thấy quá nhiều lần nên liền xuất hiện trong mộng.

Nhưng đối với Gaara mà nói, mọi việc xảy ra ở đêm hôm đó hết thảy rất thảm thiết, cũng quá tàn khốc, có thể sớm quên đi một chút cũng tốt...

Haruhisa không biết Gaara sống như thế nào. Sau khi Yashamaru chết, Gaara đã sống ra sao, cô không hề biết. Bởi vì lão tác giả không vẽ tiếp.

Thế nhưng cô nhìn người đang ngồi xổm ở bên cạnh mình, cùng cô thu thập hạt đậu đũa – Gaara, hắn là so với nguyên tác đã khá hơn một chút...

“Haruhisa, phụ thân đại nhân để tớ đi theo Maki để tu tập nhẫn thuật.” Gaara chuyên tâm lột đậu, thấp giọng nói.

Haruhisa chỉ nghe qua Gaara gọi là “Phụ thân đại nhân”, mà không là “Ba ba”. Có lẽ quy củ ở nhà quan cùng với dân thường khác nhau. Vào thời nhà Thanh, không phải có người còn gọi cái gì mà “A mã” sao...

“A, khi nào thì bắt đầu?” Haruhisa đem hạt đậu ném vào trong khuôn nhỏ, vô ngoài đem ném vào thùng rác.

“Ngày mai.” Gaara nhìn thoáng qua Haruhisa có chút không yên lòng, chìa tay đem hạt đậu nổi lên.

“À...” Haruhisa vụng trộm ngắm Gaara, do dự có nên hay không đem ý tưởng trong lòng nói ra. “Cái kia, Gaara...”

“Haruhisa, cậu đừng lột nữa.” Mắt thấy Haruhisa ném vỏ ngoài lưu hạt đậu, Gaara không thể nhịn được nữa, rốt cục mở miệng.

Haruhisa thiếu chút nữa đã bị lời nói trong cổ họng mình làm sặc sụa. Đang muốn trừng mắt người ta, khéo mắt lại nhìn đến “kiệt tác” của cô, phần nộ thu hồi xem thường.

Hừ! Lòng tốt của cô không phải là vô hạn! Cô mới không có lo lắng cho hắn chỉ có một mình, có phải hay không sợ hãi. Cô không muốn hỏi hắn có muốn hay không cùng nhau ở lại nhà của cô cùng ông nội.

Hừ!! Buổi tối, ở nhà chỉ có một mình hắn, nhằm chán chết đi!!!

Lời tuy là nói như vậy, nhưng đợi đến ngày thứ hai, vào lúc Gaara lần đầu tiên đi tìm Maki tiếp nhận huấn luyện, cô vẫn là nhện không được liềm lên lút đi theo.

Nói là lén lút đi theo là vì cô không có nói cho Gaara biết. Thật sự là “lén lút” đi theo.

Maki liếc mắt nhìn người cách đây không xa đang tiến hành vô tình nghĩa trốn người nào đó, khóe miệng run rẩy. Lại nhìn Gaara, người trước sau như một không có biểu cảm gì đứng ở trước mặt mình. Tuy rằng không nói gì, nhưng cả người hắn đều để lộ ra một loại tin tức, đó chính là “Không cần phải để ý tới cô ấy.”

Maki vẻ mặt nghiêm túc gật đầu tỏ vẻ đáp ứng, nội tâm hoàn toàn rơi lệ không ngớt —— đây chính là sân huấn luyện sa nhân, tương đương với căn cứ quân sự quan trọng, những người không có nhiệm vụ không được tới gần a a a!

Haruhisa tìm đông tìm tây tìm thật lâu, rốt cục cũng tìm được một vị trí tốt, tầm nhìn rộng mở + vùng đất phong thủy trù phú. Vì thế an ổn ngồi xuống, cách đó không xa bắt đầu quan sát bốn người cao, thấp, mập, ốm tiến hành huấn luyện.

A ~ Tiểu đội Maki cuối cùng đều đến đông đủ! Bất quá quay về vấn đề chính, điều kiện ở sân huấn luyện này cũng thật kém. Haruhisa nhìn thật lâu nơi cát vàng tro trụi, trầm nghĩ trong lòng.

Vừa mới bắt đầu, Haruhisa coi như được theo dõi một cách nồng nhiệt. Suy cho cùng, mặc dù còn đang ở trong thời kì phát triển nhưng sau này không có người nào có thể đối địch với ba chị em Lăng Cát. Đứng đầu là Temari nhưng bất quá cô ấy chỉ mới chín tuổi, thường xuyên thất bại a, lần lượt nghe

những lời giáo huấn, xem ra cô ấy rất bình tĩnh a~

Cũng không lâu sau, Haruhisa liền cười không nổi.

Phải biết rằng Temari am hiểu chính là hệ thống phong hệ nhẫn thuật, mà Gaara điều khiển chính là hạt cát. Hai người kia cộng lại, thì chính là một bão cát với cấp độ cao hơn. Rất nhanh, toàn bộ sân huấn luyện liền trở nên mù mịt, cuồng phong tàn phá bừa bãi, đất đá bay mù trời, ngay cả một bóng người cũng không thể nhìn thấy được. Liền tại đây trong một mảnh hỗn loạn, Haruhisa thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy một âm thanh “Khanh khách thấp thỏm”, đại khái là từ con rối của Kankuro đi.

Haruhisa bị bão cát trước mắt làm cho rơi lệ đầy mặt, nhìn không được hung hăng hăm dọa Maki, người đã lấy khăn vải ra che mặt mình lại. Thật không hổ danh là Thượng Nhẫn [1] ưu tú của Làng Cát, tâm tư kín đáo, chuẩn bị toàn diện.

[1] Thượng nhẫn: Ninja Thượng Đẳng(Thượng Nhẫn)—上忍|Jōnin là một ninja đầy kinh nghiệm với những kỹ năng cá nhân tuyệt vời, có nhiệm vụ như một đại tướng quân sự. Họ thường được gửi đi làm nhiệm vụ cấp A, và những ninja kinh nghiệm, như Hatake Kakashi, có thể còn được gửi đi làm nhiệm vụ cấp S (được coi là khó nhất), và có thể thực hiện nhiệm vụ một mình. Họ thỉnh thoảng được chỉ định làm giáo viên cho một nhóm Hạ Đẳng ba người. Dù vẫn chưa rõ phải làm gì để trở thành Thượng Đẳng, trong Naruto Anime Profiles đề cập là họ được phân.[cần số trang] Hầu hết ninja Thượng Đẳng có thể sử dụng ít nhất 2 loại tố thuật, có vài kỹ năng về ảo thuật, và có kỹ năng thể thuật trên cấp bình thường.

Ninja Thượng Đẳng Đặc Biệt(Đặc Biệt Thượng Nhẫn)—特別上忍|Tokubetsu Jōnin (đôi khi gọi tắt là Tokujō) là những ninja hơn cả một ninja Thượng Đẳng toàn vẹn, vì có trình độ Thượng Đẳng trong một mảng cụ thể, giống như các chuẩn úy quân sự trong thế giới thực(ví dụ Ibiki là người chuyên về việc thẩm tra).

Giữa lúc Haruhisa đang cân nhắc có nên hay không dùng kỹ thuật may tời tẹ của cô làm ra một cái khẩu trang. Đột nhiên một bóng đen xé gió hướng về phía cô bay tới ——

“BING~~~~”

Haruhisa tập trung nhìn, cái thứ rơi trên mặt đất chính là một cái đầu con rối với kiểu đầu tổ quạ [2], hàm răng trong miệng thì lồm chồm, nó chính là đang ở trước mũi chân cô.

[2] Karasu (nghĩa là “Quạ”), có hình dạng như một con người với ba mắt, bốn tay, hàm răng lồm chồm và mái tóc đen nhọn chĩa tứ phía. Trong Phần I, Kankuro chỉ bọc Karasu bằng băng rồi đeo trên lưng, cậu còn có thể hoán đổi vị trí với nó khi sử dụng Thuật Chuyển Thân. Vì sở thích của Kankuro là lấp đặt thêm mấy móc cho những con rối của mình, nên Karasu mang rất nhiều vũ khí nguy hiểm bên trong, bao gồm ngòi độc và hóa mù che mắt đối phương, màn khói này có thể được làm từ hơi độc nhằm mục đích phụ. Ngoài ra, mọi bộ phận của Karasu đều có thể tách rời để tấn công riêng lẻ. Trong video games, Karasu còn được trang bị thêm một cơ cấu bay đặc biệt giúp nó tập kích từ trên cao đồng thời dội bom xuống mục tiêu. Con rối này ban đầu do Sasori chế tạo.

Này... Nhìn thật quen mắt a, có phải hay không cô đã gặp qua cái đầu tổ quạ này ở đâu đó rồi không?

Haruhisa nhú mi, cẩn thận đánh giá cái đầu tổ quạ này.

Thời điểm Kankuro tìm tới nơi, cảnh tượng mà hắn nhìn thấy chính là —— một cô gái bé nhỏ đang ngồi trên mặt đất, cùng với con rối mới của hắn trừng to qua lại.

“Này, cậu còn muốn nhìn tới khi nào?” Kankuro lại một lần nữa dùng Chakra. Cái đầu tổ quạ trên mặt đất bay vút trên không trung, chuẩn xác mà bay về trên thân thể nó.

A! Nguyên lai đó là cái thứ đã chiến đấu với Shino... Tiền thân! Haruhisa bừng tỉnh ngộ ra.

Kankuro đột nhiên chỉ vào Haruhisa:

“A! Tớ đã từng nhìn thấy cậu! Cậu là người lần trước, cái kia...”

“Kankuro, người thật lèo nhèo!”

Một âm thanh trong trẻo truyền đến. Haruhisa ngẩng đầu, thấy một cái đầu màu vàng được cột thành bốn chòm.

Hắc! Là Temari! Người tàn bạo nhất Làng Cát... A không không không, là nữ Ninja tàn bạo nhất Hokage!

“Nơi này rất nguy hiểm, cậu nên tránh chỗ này xa một chút.” Temari thoải mái xưng hô, cười với Haruhisa, lại duỗi tay nheo mắt tai Kankuro, “Cứ nhiên dám làm cho đường đi của Chakra bị đứt đoạn, cả người đều là heo hết sao?”

“Nếu không phải bởi vì phong độ của người, đường đi Chakra của ta mới bị gãy a?!”

...

Chắc, tình cảm tốt thật đấy...

Haruhisa cảm khái.

“Cậu nhìn đủ chưa?”

Âm thanh có chút quen tai vang lên. Haruhisa quay đầu, nhìn thấy một đôi mắt màu ngọc.

“A! Gaara! Huấn luyện hôm nay không tệ lắm!” Haruhisa thậm chí không một chút giác ngộ hành vi của mình đã bị phát hiện, thậm chí còn vỗ tay.

“Tớ không mang theo cơm trưa, cậu đi giúp tớ chuẩn bị.” “Tiểu tử tóc đỏ” mở miệng, làm một bộ mặt ‘đương nhiên đó là nghĩa vụ của cậu.’

“...” Haruhisa liên tục hít sâu ba lần, có thể này mới có thể lên tiếng trả lời, “Đã biết...”

Gaara gật đầu, xoay người trở lại sân huấn luyện, lưu lại cô bé ở phía sau không ngừng lăm bầm lẫu bẫu.

Chắc, tình cảm thật tốt...

Maki gỡ màn vải lên, âm thầm cảm khái.

“A!” Kankuro bỗng nhiên kêu to một tiếng, “Đường Chakra của ta thế nào lại bị chặt đứt!”

“Khụ khụ, khụ khụ...”

Trong phòng bếp truyền ra một trận ho khan rất nhỏ.

“Ông nội...” Haruhisa không khỏi lo lắng nhìn ông lão. Thật là, mùa đông chỉ mới bắt đầu có vài ngày, thân thể của gia gia lại trở nên không khỏe nữa rồi.

“Khụ, ông không sao, lớn tuổi, ít nhiều cũng sẽ có chút bệnh tật.”

Hatano Masago cúi lưng, âm thầm nhủ mày, mấy ngày nay ngực càng ngày càng đau lợi hại.

“Đúng rồi, Gaara huấn luyện thế nào rồi?”

“Vẫn như thế, mỗi ngày đều chơi với hạt cát rồi bắn cả người.”

Haruhisa tuy nói như vậy nhưng thật trong lòng vô cùng giật mình. Nhấn thuật của Gaara đang nhanh chóng tiến bộ, liền ngay cả người ngoài cuộc như cô đây còn phải chắc lưỡi, lại càng không muốn nói đến Maki bọn họ.

“Haruhisa, Haruhisa...”

Hatano Masago kêu vài tiếng, có thể này cô gái bé nhỏ mới hoàn hồn:

“Chuyện gì vậy, ông nội?”

“Cháu đi đến bên tủ kia, mở ngăn kéo ra, đem bên trong gì đó lấy lại đây.”

Haruhisa theo lời đi đến, mở ngăn kéo ra, lại là một cái hộp lớn.

Lần này sẽ không phải là guốc gỗ mà mẹ yêu nhất đi... Haruhisa trầm nghĩ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đem cái hộp lấy ra.

Ách... Thật nặng!

Haruhisa thật vất vả cái hộp đặt ở ngay ghế tựa, ông lão mở nắp hộp ra, bên trong là một xấp vở được xếp ngay ngắn chỉnh tề, mặt trên ở mỗi bản đều viết “Bản chép tay nấu nướng của Hatano”.

“Ông nội?”

“A, những thứ này tất cả đều là do ông viết.”

“Nhiều như vậy...”

Haruhisa mở một quyển ra, mỗi một trang đều viết đầy cả ra, cụ thể nói về phương pháp nấu nướng, vài bí quyết nhỏ, một vài bài thuốc bí truyền nhỏ, thậm chí ngay cả các nguyên liệu chính, nguyên liệu phụ, phương pháp hái gia vị tốt nhất để dùng vào thức ăn, tất cả đều có ghi lại. Trong lòng đang phạm tội của Haruhisa khi nhìn vào đều cảm thấy choáng váng.

“Ừm, thực mau, đã nhiều năm như vậy, ông cũng đã già đi...”

Hatano Masago nhẹ nhàng vỗ về cuốn vở ở trong hộp, một mặt hoài niệm.

“Ông nội, đột nhiên lấy những thứ này ra để làm gì?”

“Ông muốn đem những thứ này đều tặng hết cho cháu.”

“A, cái gì?” Haruhisa không hiểu, “Đưa cho con?”

“Cháu có thiên phú.” Hatano Masago nhìn thoáng qua cháu gái cao không so với cái bàn là bao nhiêu, “Cháu đừng tưởng là ông không biết cháu vùng trộm làm ông chủ ở hướng Tây.”

“Ách...” Haruhisa cực kì nhảm chán, bởi vì ngứa tay, đôi khi cô lén lút vùng trộm ở sau lưng gia gia gánh vác cửa hàng làm vài món này nọ. Kết quả đều thăm dò hỏi tên tiểu tử Gaara kia...

“Mặc kệ sau này cháu có nghĩ là sẽ tiếp tục kinh doanh cửa hàng...” Hatano Masago nhìn chung quanh một chút, “Giữ mấy này lại cho cháu, sẽ rất có ích.”

“Nhưng ông nội, hiện tại tất cả đều đưa cho cháu có phải hay không còn quá sớm, cháu còn chưa nhận biết được toàn bộ chữ cái đâu!” Nói đến đây, Haruhisa chợt chớp mắt. “Hơn nữa, ông bỏ được sao?”

“Ha ha, không còn sớm,” Trong mắt Masago hiện ra mơ hồ ý cười, “Không còn sớm...”

Tác giả có chuyện muốn nói: a a ~ Gaara một chút cũng không giống một đứa trẻ sáu bảy tuổi...

Trưởng thành quá sớm...

Ách, bất quá Hokage cũng không phải là cái thế giới bình thường gì, những đứa trẻ đại khái đều đã sớm biết chuyện, huống chi Gaara còn không phải là đứa trẻ bình thường ~~~

Đúng không? o(∩_∩)o ha ha

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngày Nặng Nề Nhà Của Gaara...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— mặt trời lặn xuống sau đó tất nhiên lại dâng lên, nhưng điều đó một khi đã hạ xuống thì chính là hạ xuống.

“Được rồi! Nghỉ ngơi một chút.”

Bàn tay Maki vùng lên, rốt cục tiến lên phía trước gác lại cuộc huấn luyện của hai đứa trẻ đang đánh nhau ở phía trước.

Temari đem cây quạt to lớn chống đỡ trên mặt đất, thở không ra hơi. Kankuro thì dứt khoát ngồi thẳng xuống, không đứng dậy nổi.

“Phù phù... Gaara,” Temari nhìn cậu bé tóc đỏ luôn ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, thở hắt hắt hơi. “Thế nào gần đây cũng không nhìn thấy Haruhisa?”

Nói đến đây, bản thân Temari cũng cảm thấy kỳ quái, từ nhỏ đứa em trai này cùng với cô không thân cho lắm. Hơn nữa lại có một cái đuôi đi theo, khi đó, ít hay nhiều cô có chút sợ hãi.

Nhưng sau này cô mới phát hiện, em trai cô trừ bỏ mỗi điểm ít nói chuyện, bề ngoài lạnh lùng thì cũng không giống như lời của những người trong thôn nói nó tàn nhẫn vô tình, cùng lắm chính là một đứa nhỏ mặt than mà thôi.

Temari nhớ tới cô bé hay tươi cười kia, cô bé ấy không hề bài xích mà luôn dính chặt vào Gaara. Thời điểm tốt sẽ luôn mang theo đồ ăn vặt, không

ngừng đưa cho Gaara, thời điểm Gaara nổi giận thì lại đánh một cuộc về phía hắn, nhìn cô cùng Kankuro thì vô cùng cả kinh. Kỳ lạ nhất là, khi ở bên cạnh Haruhisa, ‘Sa phọc cừu’ của Gaara giống như chưa từng có khởi động qua.

“Các người cãi nhau?” Kankuro lại gần hỏi một câu.

Kankuro không giống Temari, có đôi khi hắn vẫn là sợ Gaara, nhưng hắn lại quá yêu việc Haruhisa thường xuyên mang đồ ăn tới nên đành phải liều mạng đi lại hỏi một câu.

“... Không có.” Gaara hơi mở mắt một chút, nhìn người đang ngồi chồm hóm ở ngay trước mặt hắn. Một người, hai người đều là biểu cảm tò mò, “Ông nội của cô ấy bị bệnh.”

Chắc ~ rất tiếc nuôi, không phải là bát quái...

Hai người nhất thời cùng đồng thanh “À” một tiếng, sau đó đi sang một bên.

“Được rồi, Kankuro, chúng ta lại tập một lần nữa chứ?”

“Ừ.”

Gaara: “...”

Gần đây tâm tình của Haruhisa không được tốt lắm.

Bệnh tình của Hatano Masago càng ngày càng nghiêm trọng. Uống nhiều thuốc cũng không thấy tốt lên. Đương nhiên đây không phải là điều chủ yếu nhất, chủ yếu nhất chính là thái độ của ông.

Cũng chưa nói tới việc người bệnh không chịu phối hợp với việc trị liệu. Hatano Masago mỗi ngày luôn uống thuốc đúng giờ, thậm chí không cần cô phải nhắc nhở. Thế nhưng biểu cảm của ông thật sự quá ôn hòa, một chút cũng không giống như một người bị bệnh lâu ngày. Không có thống khổ, không có biểu hiện thiếu kiên nhẫn, ngược lại là một loại khó có thể nói rõ, giống như là trút đi được gánh nặng, như được giải thoát.

Có đôi khi ông sẽ nói: “Haruhisa, đừng chạy lung tung nữa, đi lại đây cùng ông nói chuyện một lát.”

Hoặc là: “Nếu Haruhisa lại cao thêm một chút thì tốt rồi.”

Có những lúc, ông luôn ngồi một mình ở trên xích đu, trên người khoác thêm một chiếc khăn thật dày, về mặt điểm tĩnh mà uống trà, rồi sau đó lật sang trang thứ hai của cuốn vở chép tay.

Haruhisa vẫn còn là một đứa trẻ bảy tuổi. Có thể có một số điều cô đoán không đúng, cô đương nhiên biết về sau, không lâu nữa sẽ phải đối mặt với cái gì, cho nên dần dần trong tâm sinh ra phiền chán, muốn khóc, muốn hét lên, muốn đập nát chén đĩa trong nhà.

Cô nỗ lực khắc chế tất cả những cảm xúc phiền muộn của bản thân, cẩn thận mà chuẩn bị thuốc mỗi ngày cho ông.

Vào ban đêm, cô không dám ngủ say, sợ sẽ không thể nghe được tiếng ông gọi.

Cô tận lực cũng không đi ra ngoài, chính là ngồi ngốc ở nhà. Cười tủm tỉm cùng ông tán gẫu, ngẫu nhiên cũng sẽ nhõng nhẽo ngồi ăn vạ một chút, nói giỡn muốn ăn cơm nấm do ông làm.

Cô muốn làm một người cháu gái tốt.

Chỉ tiếc, tất cả những việc cô làm, lại không thể níu giữ được bước chân của thời gian...

Một ngày đêm ở trong tháng ba, Làng Cát khó có được trời quang mây tạnh.

Ánh mặt trời đầu mùa xuân còn thật nhu hòa, chiếu vào cát vàng hoang vắng trên đất, nhưng lại hiện ra những màu vàng không đồng nhất với nhau. Một chút tươi xanh quật cường từ cây khô lộ đầu ra thăm dò, ngẫu nhiên có vài tiểu trùng không biết tên, xúc giác giơ lên, chống lại sáu bàn chân ngắn ngủn đang cấp tốc đi qua.

Gaara thành thạo không chế được hạt cát, một bên làm phòng ngự, một bên chờ thời cơ tiến công —— hôm nay đến phiên hắn cùng Kankuro luyện tập.

Rất xa, trong sân huấn luyện xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ, chậm rãi hướng về phía Gaara.

Gaara nhận ra người đó chính là Haruhisa, dừng lại thể tấn công. Kankuro bị hạt cát cuốn tới tận giữa không trung bởi vì Gaara đột nhiên thu tay lại, cuối cùng thẳng tắp rớt xuống dưới, trong miệng toàn là hạt cát.

Kankuro chặt vật phun hạt cát: “Phi phi, Gaara, người...”

Gaara không để ý hắn, mà là nhìn Haruhisa đang bước từng bước một tới gần.

Cả người Haruhisa đều mặc một bộ đồ màu xanh lá, gò má vô cùng tái nhợt. Hôm nay đôi mắt to phản khởi ấy lại vô cùng yên lặng, thậm chí ngay cả phía dưới ánh mắt đều lộ ra một quãng thâm.

“Gaara.” Cô nhẹ nhàng mở miệng, “Ông nội nói muốn gặp cậu.”

Tiếng nói của Haruhisa thoáng có chút khàn khàn, giống như một chiếc hộp không giữ được cát, chậm rãi theo giữa khe hở chảy xuống.

Gaara gật đầu, tiến lên một bước nắm tay Haruhisa, đi ra khỏi sân huấn luyện.

“Hô...” Sau một hồi nín thở thật lâu, Kankuro rốt cục cũng hồi phục được hô hấp bình thường, “Temari, đã xảy ra chuyện gì thế này?”

“...”

Temari nhìn hai bóng lưng dần dần biến mất, chột nghẹn lời.

Haruhisa không biết đến cùng ông cùng Gaara đã nói những gì.

Cô thấy chân mày của ông luôn nhíu chặt đã trở nên thả lỏng, sau đó hai mắt dần dần nhắm lại...

Thật lâu sau, Haruhisa đi đến trước giường, ghé vào bên giường nhẹ nhàng mà nói: “Buổi sáng hôm nay con mới phát hiện, ngay cả một bộ quần áo màu đen hoàn chỉnh con cũng đều không có.”

Sau đó, một chuỗi nước mắt liền rơi xuống.

Trong tang lễ của Hatano Masago, Haruhisa ngoài ý muốn thấy được Kazekage đệ tứ.

Cả người hắn đều mặc một bộ đồ màu đen ngay ngắn, biểu tình nghiêm túc và trang trọng đứng trước bia mộ của gia gia.

Ông nội tình tường nhớ được đồ ăn yêu thích của Kazekage đệ tứ. Cô cũng đã từng nghe qua Kazekage đệ tứ đối xử rất tốt với mẹ Kana trong nhiều năm qua.

Nhưng hiện tại đối với việc này, một chút hứng thú cô cũng đều không có.

Gaara đứng ở bên cạnh cô, luôn luôn nắm tay cô. Tay của Gaara thì lạnh lạnh, còn tay của cô thì tỏa ra hơi nóng, thậm chí còn đổ mồ hôi. Tựa hồ như muốn đem nước mắt không thể khóc ra hóa thành những giọt mồ hôi, rồi sau đó sẽ chậm rãi tiêu tán.

Temari cùng Kankuro cũng ở đây.

Toàn bộ thành viên trong đình Phong ảnh đều đến. Nếu ông nội ở dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ có chút kiêu ngạo mà nói: “Nhìn một chút đi, ở trong thôn, địa vị của lão già cũng rất là cao đấy!”

Hình tượng của ông trong lòng Haruhisa lập tức liền trở nên sinh động, làm cho cô rất muốn cười.

Cơ hồ cô đều có thể nhìn thấy được hai chòm râu của ông, nó chính là đang kiêu ngạo lay động, còn ở trong không trung hóa ra những đường cong ngắn ngủi. Còn có râu thuốc lá kia chính là đang phát sáng, yên tĩnh nằm trên gối. Chờ đến khi nào ông tỉnh thì cầm nó lên rồi hung hăng vào hai cái.

“Hatano Haruhisa, không nên để cho ông nội cháu lo lắng.” Đệ tứ mở miệng, âm thanh vẫn lạnh băng như trước, thật dọa người.

“...” Haruhisa hướng hắn gật đầu, âm thanh có chút không lưu loát, “Cám ơn Phong ảnh đại nhân đã tới tham dự... tang lễ, ông nội nhất định sẽ vô cùng cao hứng.”

Tay của cô bị Gaara nắm chặt hơn, có chút đau.

Đệ tứ liếc mắt nhìn con trai nhà mình, nói tiếp: “Một mình cháu, e rằng không có biện pháp để tiếp cuộc sống, trong thôn có...” Đệ tứ dừng một chút, xẹt qua một ít từ ngữ, “Cháu có muốn đi hay không?”

Cô nhि viện a...

Haruhisa lặng lẽ nghĩ. Nhìn không ra, Phong ảnh đại nhân cũng có một mặt quan tâm đến người khác như vậy.

“Cháu sẽ cân nhắc, cám ơn Phong ảnh đại nhân.”

Haruhisa cúi người xuống, một mặt cung kính bái một cái.

Bốn đời “Ừ” một tiếng rồi không nói chuyện. Ánh mắt dừng ở trên bia đá của Hatano Masago, lại giống như lướt qua tấm bia đá, nhìn về phía nơi xa xôi.

Buổi tối, Haruhisa ngồi ở trên giường, đem bản chép tay của Hatano Masago chia đều ra để ở trên giường.

Gaara đứng ở bên giường, không có mở miệng nói chuyện. Trên thực tế, cả một ngày hôm nay, hắn đều không nói gì.

“Tất cả những thứ này đều là gia gia đã để lại cho tớ.” Haruhisa tùy tay cầm lấy một quyển, “Ta nên phải học hết mới được.”

“Ông nội nói ông đã sớm phát hiện ra tớ ở sau lưng ông vụng trộm làm ra vài món.”

“Ông nội nói tớ nếu như nỗ lực cố gắng, nói không chừng sau này so với ông tay nghề sẽ còn lợi hại hơn.”

“Ông nội nói...” Haruhisa nói không được nữa, cô nhìn những dòng chữ chằng chịt ở trên quyển vở, che kín mặt, “Ông nội thật đáng ghét, chữ viết lại nhỏ như vậy. Nhìn xem ánh mắt đều đau cả lên.”

“Haruhisa...” Gaara nhìn khe hở bàn tay Haruhisa không ngừng chảy những giọt nước mắt trong suốt, rút cục mở miệng, “Cậu có muốn hay không chuyển đến nhà tớ cùng nhau sống chung?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: [Ngoại Truyện 1] Bí Mật Của Kazekage Đệ Tứ...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Thế giới Hokage thật phức tạp, thế giới Hokage thật bắt mắt đấy.

Đêm khuya thanh vắng.

Tối nay ở Làng Cát, mọi thứ thật sự rất khác thường, mọi thứ xung quanh yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả tiếng gió cũng đều không nghe thấy.

Ánh đèn ở trong phòng làm việc Phong ảnh [1] vẫn sáng như cũ nhưng lại không có một bóng người.

[1] Phòng làm việc Phong ảnh:

Kazekage đệ tứ khoanh tay đứng ở trên ban công, ngửa đầu nhìn bầu trời của Làng Cát:

“Tăng nhiều lưới hơn. Người xem, hôm nay lại là trăng tròn...”

“Ba ba ~” Một quả cầu nho nhỏ kêu lên vang dội.

“Hử?”

Người đàn ông tùy ý để cho cô con gái còn chưa tròn hai tuổi của mình lăn qua lăn lại trên bụng hắn, lười biếng lên tiếng.

“Khi nào thì có em trai?” Bé gái được quần tã có mái tóc màu vàng nhạt nhợt, màu tóc của con bé cùng mẹ mình giống nhau như đúc.

“Không phải là đã có một em trai rồi sao?”

Người đàn ông đưa tay đỡ con gái mình sắp trượt xuống, cười tủm tỉm nói.

Trong nháy mắt, bé gái mân mê miệng, một mặt ghét bỏ: “Không ngoan, đái dầm, thích khóc.”

“Ha ha ha!” Người đàn ông cười vang, một tay ôm lấy bé gái giơ lên cao nói: “Temari rất ngoan, Temari không đái dầm, Temari thích cười nhất!”

“Phách!”

Một quyển sách được ném một cách chính xác vào ngay cái ót của người đàn ông.

“Con gái ngoan của anh xé rách thư của anh, làm đổ bể cá của em, còn làm cho con của anh khóc.”

Nam tử quay đầu, người con gái với ngũ quan tinh xảo chính là đang đứng ở cửa, trong lòng thì ôm một quả cầu nhỏ, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

“Kazekage-Sama thân ái của em, có phải hay không nên đưa ra cho em một lời giải thích?”

“Này! Chiko!”

Một thân nhân trang trẻ tuổi nghe thấy âm thanh, quay đầu liền thấy có người đang theo hấn vẫy tay.

“U! Kazekage-Sama hôm nay thế nào nào lại rảnh rỗi như vậy?”

“Karura tức giận, ta đang tránh nạn.” Yondaime khoanh tay, làm một bộ dáng đăm chiêu.

Nhân trang trẻ tuổi vừa cười vừa lắc đầu, giống như đối với tình huống này đã trở thành thói quen: “Nhất định là ngươi lại thiên vị.”

“Chuyện này không có cách nào giải quyết hết a!” Yondaime đứng lý hợp tình nói, “Ai biểu Temari cùng Karura tương đối giống nhau làm chi!”

“Vậy thì ngươi liền nói như vậy với Karura đi!” Chiko vỗ bả vai Yondaime. “Khẳng định cô ấy sẽ không tức giận đâu.”

“Ta... Ngươi... A ~~ ngươi biết cái gì!”

Vành tai của Yondaime chợt lóe qua một màu đỏ khả nghi, lớn tiếng ồn ào lên, làm cho những người xung quanh nhao nhao liếc mắt.

“Suýt...” Chiko vội vàng ra hiệu, lại vừa lặng lẽ dùng tay ra hiệu. “Ngươi chú ý hình tượng một chút được không? Bằng không...”

“Hừ...” Âm thanh của Yondaime dần dần thấp xuống, trong mắt không cam lòng chợt lóe lên rồi biến mất.

“Được rồi được rồi, thật vất vả lắm ngươi mới có thời gian rảnh, không bằng kêu thêm Karura cùng đến nhà ta ngồi chơi một chút?” Chiko đề nghị.

“Thật tốt! Ta đi ngay...”

“Đệ tứ.” Một cái bóng nhỏ giọng, không hơi thở mà xuất hiện. “Đại nhân tìm đệ tứ nói có chuyện quan trọng cần bàn.”

“Đã biết, ngươi nói lại với hấn, buổi chiều ta sẽ trở về.” Yondaime vẫy tay, âm thanh lạnh lùng nói.

“Đại nhân có lệnh, cần phải mời đệ tứ về ngay lập tức.” Nam tử che mặt từ đầu đến cuối đều nửa quỳ trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không nâng lên.

Yondaime tức giận vô cùng, nhưng lại bật cười:

“Đến cùng ta là Kazekage hay là...”

“Kazekage-Sama!” Chiko đứng ở một bên vốn yên lặng không tiếng động nay đột nhiên mở miệng, “Công việc làm trọng.”

Yondaime Kazekage sùng sốt, âm thầm hít vào một hơi:

“... Được rồi, ta đã biết.”

Lời còn chưa dứt, người đã không còn thấy bóng dáng.

“Không cần phải nói, điều đó không có khả năng.”

“Đệ tứ, xin hãy bình tĩnh suy nghĩ một chút, đây là cơ hội duy nhất của Làng Cát.”

“Làng Cát bây giờ không phải đã tốt rồi sao? Cái gì gọi là tư tưởng? Cái gì lại là chân thật? Huống chi, chuyện như vậy ai có thể nắm chắc được chứ?”

“Chỉ cần ngươi có thể cùng ta phối hợp, nhất định sẽ có thể.”

“Cứ coi như ta có thể với ngươi phối hợp, nhưng người tương thích với Nhất Vỹ biết ở đâu ra mà tìm?”

“Theo như ta được biết, buổi chiều hôm nay phu nhân đệ tứ vừa mới đi bệnh viện làm kết quả kiểm tra.”

“... Ngươi đây là... Có ý gì?”

“Kazekage-Sama. Kazekage-Sama, Kazekage-Sama...”

“... Chuyện gì?”

Người đàn ông đứng ở dưới ánh trăng hơi hoàn hồn, nhủ thầm. Thật là, mình lại nhớ tới chuyện cũ năm xưa.

Ấm hẳn nửa quỳ bọc phát kinh sợ: “Kazekage-Sama, là Gaara-Sama.”

“Nó như thế nào?” Yondaime càng nhăn mày sâu hơn. Hôm nay là trăng tròn, quả nhiên vẫn có rủi ro.

“Theo như hồi báo, Ninja nói đêm nay Gaara-Sama cũng không có tình huống dị thường nào... Trái lại, thoát nhìn ngài ấy giống như vô cùng vui vẻ.”

“Vô cùng vui vẻ?” Yondaime chậm rãi lặp lại, “Người đi gọi Yashamaru lại đây.”

.....

Haruhisa, Hatano Haruhisa. Yondaime Kazekage thử lặp đi lặp lại, trên môi hiện lên ý cười cực kỳ nhạt nhẽo, thật sự là một cái tên rất hay.

Về phần một chuyện khác mà Yashamaru nói đến. Nếu như là thật, vậy rất tốt. Yondaime nghĩ như vậy, ý cười trên môi dần dần càng sâu.

“Phụ thân đại nhân.” Cô gái nhỏ nhỏ cung kính hành lễ. “Người cho gọi con?”

“Ừ.” Yondaime nhin xuống ý niệm muốn ôm lấy cô bé. “Gần đây, hẳn thuật học tập như thế nào rồi?”

“Maki dạy tốt lắm, con cảm thấy độ chính xác của mình được nâng cao lên rất nhiều.” Cả người cô bé đứng rất thẳng, trả lời có bài bản hẳn hoi.

“Thật không, xem ra giao cho Maki dạy bảo quả thật không sai.” Tâm tình của Yondaime bỗng nhiên thoải mái không ít. “Tiểu... Temari vẫn còn phải tiếp tục cố gắng.”

“Dạ, phụ thân đại nhân.”

Temari lên tiếng trả lời, ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông tựa lưng vào ghế ngồi, tâm tình tựa hồ không sai, suy tư một chút.

“Ba ba...”

“Hả?”

“Hôm nay con nhìn thấy Gaara.”

“Nó như thế nào?” Yondaime rời lưng khỏi ghế dựa, khôi phục tư thế nghiêng về trước.

“Em ấy ở phía bên kia của núi Mont...” Temari do dự. “Thoạt nhìn rất tốt.”

“Một người?”

“Không, còn có một cô bé cùng em ấy xấp xỉ nhau.” Temari hồi tưởng lại về tình hình ngày hôm nay. Cách quá xa, cô chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra Gaara.

“Ừ, được rồi, ta đã biết. Hôm nay Temari hãy đi về trước đi.”

Nhìn theo bóng dáng con gái rời đi, Yondaime trầm mặc thật lâu. Sau đó bỗng nhiên mở miệng: “Ta đi ra ngoài một chút, các người không cần đi theo.”

Ban đêm, thân là Kazekage đệ tứ rất trẻ mới trở lại văn phòng làm việc. Xử lý xong đồng văn kiện còn sót lại, hắn nắm sắp xuống ở trên bàn, hình như vô cùng mệt mỏi, thế là cứ như vậy mà nặng nề ngủ...

Lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như hắn lại nhớ tới cái đêm hôm đó...

“Karura! Em sao rồi?”

Hắn âu yếm, vuốt ve gương mặt của người con gái đã trở nên trắng bệch, gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, dường như muốn đâm thẳng vào trong máu thịt hắn. Trong miệng cô ấy phát ra tiếng rên rỉ, xen lẫn đứt quãng lời nói:

“Anh... Anh xem, đứa nhỏ, đứa nhỏ không chịu ra ngoài. Hô... Vù vù, về sau nhất định, nhất định sẽ rất buồn binh...”

Lòng hắn nóng như lửa đốt nhìn người con gái hắn yêu, lại không thể nghĩ không ra biện pháp gì: “Karura...”

“Nếu, nếu... có thể chỉ yêu bản thân... thì tốt rồi...” Ánh mắt của người con gái ở trên giường chợt xa xăm vô cùng. “Chỉ yêu bản thân, chỉ để ý... bản thân, thì tốt rồi.”

Hắn cẩn thận nghe, máu trên mặt giảm sút vô cùng.

Ban đầu, cô ấy tìm đủ mọi cách để thuyết phục hắn, nói cho hắn biết, hắn thân là Kazekage đệ tứ, điều đó phải được ưu tiên hàng đầu. Sau đó mới là chồng của cô, là cha của những đứa nhỏ.

Kết quả, hắn kiên quyết mạnh mẽ làm thuật, cô ấy lại hối hận...

Nếu có thể chỉ yêu bản thân thì tốt biết bao...

Cô ấy đang hối hận, hối hận dùng sinh mệnh của chính cô cùng đứa con để trao đổi sự an bình về sau cho Làng Cát. Hối hận vì đã hi sinh cô ấy để hoàn thành tình yêu nhân loại của hắn.

Như vậy, hắn bây giờ là cái thứ gì? Là một người chồng máu lạnh đã tự tay giết chết vợ của mình? Là một người cha tàn nhẫn sắp phong ấn quái vật vào trong cơ thể con mình?

Âm thanh của cô gái dần thấp xuống, đến cuối cùng chỉ còn lại hô hấp mỏng manh. Mà hắn lại ngơ ngác nhìn khuôn mặt đầm mồ hôi của cô ấy, hờn vía bay đi mất.

“Oa!”

Tiếng khóc nỉ non to rõ của trẻ sơ sinh nhất thời đánh vỡ yên lặng. Nhìn trượng phu cẩn thận ôm lấy đứa nhỏ, người con gái ở trên giường tựa hồ rất cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi:

“Gaara, tên... của Gaara, ám chỉ, là ‘ác quỷ Tu La chỉ yêu bản thân...’”

Người con gái dùng hết khí lực chống đỡ thân thể, không có nhìn mặt của đứa con mới sinh ra, mà là đem ánh mắt dính ở trên khuôn mặt của người người đàn ông. Trong đó, tình cảm phức tạp đó gần như đem Yondaime bao phủ lấy.

Hắn ôm đứa nhỏ trong tay, nhìn cô dần dần ngã gục trên giường, nhìn cô lặng yên không một tiếng động nói với hắn “Thực xin lỗi”, nhìn cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, hóa thành những hạt cát óng ánh trong suốt...

“Karura!”

Yondaime nằm sấp ở trên bàn đột nhiên bùng tỉnh, khuỷu tay làm rớt văn kiện ở trên bàn.

“Kazekage-Sama, đây là tin tức quan trọng của phong quốc được đưa tới, mời ngài xem qua.”

Ninja che mặt để văn kiện xuống, cung kính lui đi ra ngoài.

Yondaime nhìn văn kiện lại một lần nữa chiếm đầy bàn, không còn chỗ trống, ngón tay dè trên huyết thái dương, bật cười khổ —— mà thôi, ai biểu hắn là Kazekage làm chi...

Tác giả có chuyện muốn nói: Khóc ~

Tương lai không lâu sau, Kazekage đệ tứ sẽ oanh liệt từ trần...

Án tử này dùng một phần bên ngoài để thể hiện một phần ngay thẳng của ông ấy.

Đệ tứ tuy là diễn viên mặc áo vắn, nhưng làm ra không ít chuyện làm ảnh hưởng sâu tới Gaara, tuy rằng những ảnh hưởng đó cũng không trực tiếp...

AB không có đủ thời gian để giải thích chân tướng này đó, cho nên Kazekage đệ tứ so Namikaze Minato – Hokage đệ tứ còn thần bí hơn.

Thế nhưng ta còn cho rằng nếu hắn đã là đệ tứ, như vậy thì đầu óc của hắn cùng thân thủ của mình nhất định vô cùng tốt. Đưa ra quyết định tất nhiên cũng có lý do của hắn.

Vì thế, án tử khoa trương lại giả tạo YY...

Thực là một tình huống chó má cầu huyết a ~ thực sự cầu huyết vô cùng ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

PS. Ách... Lời nói ngày hôm nay hình như hơi bị thừa một chút. ☹__☹

Nói Hỏa ảnh 416 mở đầu ta thể nhưng mộc có nhận ra tiểu quạ tròn...

Chẳng lẽ ta đây đối với hắn thực sự yêu thích sao...

Chương 11: Nữ Quản Gia Cán Bộ Cao Cấp Đệ Tử...

Edít: Lã Thiên Di

Beta: garanaru18

—— trước tiên, cô cứ như vậy mà cáo biệt những ngày tháng xanh tươi của mình, biến thành những đám rêu xanh.

“Phanh! Loảng xoảng loảng xoảng...”

Một trận âm thanh ồn ào từ cửa truyền tới.

Haruhisa nghe tiếng động mà chạy đến cửa, trong tay còn đang cầm cái muỗng xới cơm.

Cửa được đóng lại, kệ đựng giày dép đã bị đánh bay đi, những chiếc giày đủ loại kiểu dáng đã được rải rác trên đất.

Gaara đá một cước, hai tay ôm ngực. Mặt không biểu cảm nhìn chăm chú vào anh trai nhà mình, trong mắt hiện ra khinh miệt rõ ràng.

Kankuro bị người nào đó vô tình coi rẻ, cả người lẫn đầu đều cúi hết xuống dưới, cứ như vậy mà té ngã giống hệt như kệ đựng giày đang được để ở nơi đó. Và trước ở trước nhà, hai cây nhang chống muỗi không ngừng tỏa ra hương thơm.

Mà đi theo sau, Temari đang đứng ở ngoài cửa lớn đang do dự có nên tiến vào hay không.

Haruhisa nhìn quét một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Gaara...

“Quá chen chúc.” Người sau chậm rãi giải thích, sau đó thay giày rồi đi vào nhà.

Nhìn người thiếu niên mặt than ở trước mắt, nội tâm Haruhisa gào khóc không thôi, ông trời! Người mau trả lại cho ta cậu bé tóc đỏ đáng yêu chính cống đi!!

Sau khi ông nội qua đời. Không lâu sau, cô đã ở tại nhà của Gaara.

Năm năm, thời gian trôi qua rất nhanh. Những chấm nhỏ ở trên cây quạt của Temari dần dần nhiều lên, Kankuro thì dùng thuốc màu vẽ vài đường nét trên mặt, rốt cục trên lưng Gaara cũng đã xuất hiện cái hồ lô nổi tiếng đó. Mà cô cũng đã thoát khỏi bộ dạng trẻ con, theo xu hướng hiện nay thành công tiến hóa thành ‘nữ quản gia’ của ba chị em Làng Cát...

“Có thể ăn cơm rồi!”

Cuối cùng Haruhisa nếm nếm xong mùi vị của món canh, hướng về phía phòng khách hô lên.

“Haruhisa, Haruhisa!” Vào lúc ăn cơm, người nói nhiều nhất vĩnh viễn chỉ có mỗi mình Kankuro.

“Hừm?” ‘Nữ quản gia’ Haruhisa đang lột vỏ tôm, tùy tiện lên tiếng.

“Ngày mai ăn bánh thịt bò đi!” Kankuro nắm chặt tay mong chờ.

“Không được, bánh thịt bò ngày hôm qua vừa mới ăn xong.” Ngữ khí của ‘nữ quản gia’ thật bình tĩnh. “Buổi tối ngày mai là ăn rong biển cùng với canh đậu hũ.”

“Ừ, không sai.” Temari gật đầu. “Haruhisa phối đồ ăn rất hợp lý!”

“Hừ...” Người thiếu niên tóc đỏ nhìn thoáng qua Kankuro một mặt đau khổ cùng chân mày vui vẻ của Temari, khinh thường hừ một tiếng. Vụng trộm đem ớt xanh trong đồ ăn lấy ra.

“Bằng không ngày mai ăn chè dương canh [1]?” Haruhisa đột nhiên lên tiếng, nhìn cả người Gaara cứng đờ, chậm rãi đem ớt xanh để vào miệng, cô vừa lòng nheo mắt lại. “Hừm... Nghĩ lại thì, kỳ thực canh đậu hũ vẫn tốt hơn ~ “

[1] Chè dương canh: là một loại điểm tâm nấu bằng bột đậu đỏ, vani, đường cát.

“A, đúng rồi, bữa sáng tớ đặt ở trong tủ lạnh, ngày mai các cậu đừng quên ăn đó.”

Vào những lúc không có nhiệm vụ, nhất định sáng sớm Gaara bọn họ liền bắt đầu huấn luyện, mà gần đây Haruhisa lại luôn nằm ỳ trên giường. Cho nên, trước tiên cô chỉ có thể chuẩn bị tốt điểm tâm cho ngày thứ hai, sau đó lại nhắc nhở ba chị em không được phép quên.

Bất quá, nói như vậy, lặp lại nhắc nhở đối với ba người bọn họ cũng không có ích gì...

Ngày thứ hai, Haruhisa một bên gấp đi vào phòng bếp, một bên theo quán tính kiểm tra tủ lạnh —— quả nhiên, ba phần bữa sáng còn nằm ở nơi đó, không hề có dấu vết đã từng có người đụng qua.

Trước tiên đem quần áo dính cát giữ sạch sẽ, rồi sau đó ném chồng chất vào máy giặt. Tiếp đến là đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, cuối cùng đem bữa sáng dọn ra bàn, vừa ra đến trước cửa lại liếc mắt một cái nhìn thực đơn của hôm nay, một ngày mới Haruhisa cứ như vậy bắt đầu.

Trạm thứ nhất: Sân huấn luyện ‘sa nhẵn’.

Haruhisa đứng ở xa xa, kiên nhẫn đợi đến lúc nghỉ ngơi của đợt huấn luyện. Nhìn ba người bọn họ từng ngum từng ngum ‘tiêu diệt’ bữa sáng, thỉnh thoảng cô còn phụ trợ thêm “Cẩn thận”, “Chậm một chút”, “Đừng sặc” này nọ.

Trạm thứ hai: Đi thăm mộ ở Làng Cát.

Mỗi ngày, cô đều có thói quen đi đến đây chào hỏi ông nội. Cô lại làm ra món ăn mới, mùi vị, kiểu dáng ra sao, hôm nay lại tính toán nên làm gì. Tóm lại, toàn là những chuyện ‘mè vùng đậu xanh’, cũng đủ để cô nói đến mức miệng khô lưỡi khô.

Trạm thứ ba: Chợ.

Chợ bán đồ ăn ở Làng Cát nhỏ đến đáng thương, mỗi ngày lẫn qua lẫn lại chính là mấy thứ kia này nọ. Haruhisa cẩn thận chọn lựa đồ ăn, ngẫu nhiên phát hiện vài vật liệu tươi mới, cũng sẽ cao hứng cùng đại thúc, bác gái bán đồ ăn nói vài câu. Cô không làm mặc cả gì, không phải là không muốn, mà là không đành lòng, cuộc sống của các vị ở Làng Cát đều không dễ dàng. Dù sao hiện tại ở trên đầu cô khắc vài cái chữ to là ‘người ở nhà Phong ảnh’. Vô luận như thế nào đi chăng nữa cũng không thể để chữ “keo kiệt” xuất hiện ở trên lưng nhà Phong ảnh, làm hư thanh danh của người ta. Huống chi, cô như vậy cũng coi như vì Làng Cát sáng tạo một chút GDP.

Về nhà, trước hết đem những món đã mua gì gì đó để vào phòng bếp, lại từ trong máy giặt lấy quần áo đã được giặt sạch, đem ra phơi ở sân sau. Chuẩn bị xong này nọ, Haruhisa mới có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi, chậm rãi xử lý bữa sáng của cô.

Sau đó, cô lại bắt đầu bận rộn. Quét dọn ở căn phòng to như vậy thật không dễ dàng, dù chỉ là lau sàn nhà, cũng đủ khiến cho cô bận túi bụi một hồi.

Haruhisa đứng ở cửa phòng Kankuro. Nhớ lại tối ngày hôm qua, tên tiểu tử này không được tự nhiên nói với cô, phòng của hấn, hấn sẽ tự mình quét dọn...

Không hổ danh là tuổi 14, thời kì dậy thì của tuổi trẻ...

Haruhisa yên lặng nghĩ, lui về phía sau một bước, xoay người đi vào phòng của Gaara.

Giường thật chỉnh tề. Hay thật, hấn lại một đêm không ngủ...

Haruhisa càng nghĩ về Gaara thì đầu óc càng ngày càng bực bội. Cô nhớ giọng than thở vài câu, không khác gì ngoài mấy câu linh tinh như: “Cậu đứng là đồ đại biến thái!”, “Một ngày nào đó tớ sẽ bóp chết cậu!”. Đại loại như thế đấy.

Phòng của Temari cô luôn luôn không cần lo lắng. Là con gái thì đã sao, liên tính là Ninja, cũng có thể đem phòng của bản thân mình chăm sóc tốt.

Hôm nay nhưng là ngoài ý muốn được thoải mái một chút...

Haruhisa đứng tại phòng khách sạch sẽ, nhìn chung quanh. Cuối cùng ôm tấm nệm lông thật dày, lại lấy túi đồ ăn vặt ra, mở ra ‘bản chép tay’ đã không biết nhìn bao nhiêu lần.

Giữa trưa.

“Haruhisa! Cậu đã đến rồi!” Kankuro đi trước làm gương chạy tới. “Nếu không đến tớ sẽ chết đói.”

“Liên tính tớ không đến, cậu cũng sẽ đào đến tận ba thước để tìm rễ cây ăn đi. Về phần cậu ‘Đói chết’ điểm này, tớ cũng không lo lắng.” Haruhisa lấy hộp cơm tiện lợi lớn ra, đưa tới.

OH, NO ~ lần sau cô hấn là kêu ám nhần đến đưa com đi. Thời tiết hôm nay coi như mát mẻ, nhưng khi đi trên đường, cả người vẫn là đồ đầy mồ hôi. Đợi đến khi thời tiết nóng lên, mỗi ngày cô cũng sẽ không cần phải ở trong thời tiết nóng bức thế này chạy đi xa như vậy!

“Haruhisa, vất vả cho em” Temari thu cây quạt, cao hứng tiếp nhận hộp com, khuôn mặt tươi cười rực rỡ sáng chói đập thẳng vào mặt Haruhisa, làm cô ngẩn cả người.

Thật không hổ là ‘Làng Cát nhất chi hoa’ (Bông hoa duy nhất của Làng Cát)! Haruhisa nhìn thật lâu Temari xinh đẹp hào phóng, nhìn không được cảm khái. Nghe nói Temari lớn lên rất giống với phu nhân đệ tứ đã qua đời – Karura. Hiện tại, đại khái cô có thể tưởng tượng được lúc trước Phong ảnh đại nhân như thế nào lại rơi vào lưới tình...

Hơn nữa, mới 15 tuổi cũng đã phát dục tốt như vậy...

Chắc ~ vận cứt chó của Shikamaru thật mạnh mẽ!

“Đi lại.”

Âm thanh lạnh buốt vang lên, không cần nghi ngờ gì nữa, nhất định là tên Gaara mặt than kia.

Haruhisa cầm hộp com cuối cùng, giống như con cua hướng về nơi phát ra âm thanh lướt ngang đi qua.

Tên tiểu tử này dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không nói “Cảm ơn” a! Tối thiểu nhất, Kankuro cũng còn dùng ánh mắt như thấy ân nhân cứu mạng nhìn cô...

Haruhisa liếc mắt qua lại một cái rồi lại mở hộp com của tên “gấu mèo tóc đỏ” đó ra, nhìn không được oán thâm.

Mùi thơm mê người xông thẳng ngay vào mũi, bánh mì trứng ốp la, rau dưa xanh biếc, thậm chí còn có cả thịt bò kho tiêu, phần com để ở một bên thậm chí còn có quả ô mai để ở trên. Khiến cho người ta nhìn không được mà nổi lên lòng tham muốn với đồ ăn.

Gaara nhìn thoáng qua hộp com, không hề động đũa, ngược lại nhìn thoáng qua Haruhisa đang đứng ở bên cạnh hắn: “Ăn rồi?”

“Ách... Hôm nay mất khá nhiều thời gian nên...,” Haruhisa nhìn phía Temari cùng Kankuro đang khí thế ăn. “... Còn chưa có.”

Hộp com của Kankuro là bánh thịt bò bọc khoai nghiền, Temari... Gaara hơi híp mắt, lò mò có thể thấy được màu nâu của hạt dẻ.

Từ “Ái” ở trên trán hơi nhú lại, từ trong hộp com gấp một phần bánh mì trứng lên.

“Mở miệng.”

“Như thế nào? Hương vị không tốt sao?” Haruhisa nghe lời há mồm ra, một bên ăn một bên nghi hoặc hỏi. “Tớ cảm thấy nó tạm được mà...”

Tay cầm đũa Gaara run lên một chút, lần nữa gấp một miếng thịt bò lên.

“Mở miệng.”

Còn buổi chiều, Haruhisa chỉ làm ba việc, đó là ngủ, ngăn người, thu dọn quần áo.

Liên quan tới việc ngủ, bản thân cô cảm thấy cũng thật bất đắc dĩ. Nghĩ tới nghĩ lui, đại khái là vì hiện tại đây đúng là sở trường của thân thể này. Thôi ~ dù sao đây cũng không phải là điều có hại gì, có thể ngủ thì cứ tiếp tục ngủ đi.

Này vừa cảm giác, Haruhisa ngủ thật sự vô cùng mê mết.

Những cảnh trong mơ vô cùng hỗn loạn không ngừng vọt tới...

Cho tới nay, cô luôn có thể mơ thấy người ông đã qua đời – Hatano Masago. Trong mơ, ông luôn đeo tạp tề cười tủm tỉm nấu ăn cho cô, có đôi khi cầm điều thuốc ngồi ở trên tầng đá trước cửa hút một chút. Càng nhiều hơn nữa, là ông luôn vỗ nhẹ đầu cô một cách dịu dàng, trong miệng còn lẩm bẩm vài từ.

Mà giấc mơ của ngày hôm nay, cùng những ngày trước lại khác nhau.

Cô đứng trước cửa của quán ăn Hatano. Đi vào trong phòng nhìn xung quanh, lại không thể tìm thấy bóng dáng của Hatano Masago.

“Haruhisa, Haruhisa...”

Bỗng nhiên cô nghe được từ phía sau có người nhẹ giọng gọi tên mình, lần lượt lần lượt, ấm áp và mềm mại. Cô quay đầu ——

Bên trong toàn sương mù dày đặc. Cô nhìn thấy một gương mặt mơ hồ, dường như mang theo ý cười làm người ta cảm thấy an tâm, một đôi mắt màu hoa hải đường như ẩn hiện..

Haruhisa lắng nghe, lại một lần nữa nghe thấy âm thanh ôn nhu kia:

“Haruhisa, Haruhisa...”

Rõ ràng là một tiếng nói xa lạ, nhưng lại vô cùng quen thuộc...

Haruhisa nhìn không được hướng tới nơi phát ra âm thanh chạy tới, muốn thấy rõ bóng dáng đang ở sâu trong sương mù kia.

“Tiểu Cửu!” Lại là một tiếng kêu gọi trong trẻo, “Đừng mè nheo ôm gối nữa! Bị muộn mất rồi!”

Haruhisa quay đầu, thấy hoa mắt, quán ăn hoàn toàn biến mất rồi! Thay vào đó, là ‘cô’ kiếp trước khi còn đang học đại học, bạn bè tiến tới chỗ cô không ngừng vẫy tay gọi cô lại đây.

“Haruhisa...”

“Tiểu Cửu!”

Hai thanh âm một trước một sau không ngừng xoay quanh ở bên tai cô. Vài lần cô thử nhấc chân lên, nhưng lại không biết mình muốn đi đến nơi nào. Một điểm đau từ trong ngực truyền tới, như một sợi tơ, không ngừng tràn ra khắp nơi, rồi cuộc khước đại thành từng đợt sóng biển liên miên không ngớt. Đau đến mức đem cô đem xé thành...

Haruhisa cả kinh, chợt ngồi dậy.

Trong phòng chỉ còn lại một mảnh u ám. Ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời chỉ còn lại một đốm sáng nho nhỏ, miễn cưỡng động ở nơi đó.

Lúc này cô chợt tỉnh ngộ, cô thể nhưng lại ngủ đến gần tới.

Haruhisa chậm rãi thở ra một hơi, chà xát cánh tay có chút run lên, xoay người xuống giường.

Ách... Cô một bên xuống giường, một bên nghĩ ngợi. Bản thân giống như vừa mới nằm mơ một giấc mơ rất dài, nội dung ra sao, dường như... nhớ không rõ...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đi Đưa Com Con Người Sắt Đá Nhu Tình...

Edit: Lã Thiên Di

Beta: garanaru18

Tác giả có chuyện muốn nói: Ngọc Ân chuẩn bị bắt đầu viết, tình huống “hơi” bị câu huyết “một tí”. Vì thế cho nên thỉnh mọi người hãy mặc áo mưa và cây cột để thu sấm. Đề phòng ngừa bài viết quá mức câu huyết đến nỗi sấm sét cả ngày...

——NONONO~ này tiện lợi phi so tiện lợi~ (nhiều người tức giận: đến cùng là cái nào tiện lợi?!)

Haruhisa không nói gì trong thời gian rất lâu. Chẳng lẽ giữa trưa cô đã quên không nói rõ ràng?

Ba chị em bọn họ hôm nay rất khác thường. Bọn họ trở về nhà sớm với lý do là chưa ăn trưa.

Hôm nay, lần đầu tiên Haruhisa giao nhiệm vụ đưa com trưa cho ám nhần luôn luôn phụng mệnh bảo hộ ba chị em Làng Cát. Kết quả trong miệng Kankuro liền nháo lên, đã có một sự cố to lớn xảy ra: “Ngay cả hộp com tiện lợi cũng đều không thấy đâu hết.”

Chẳng lẽ cô đã quên nói cho vị Ninja che mặt kia, đó là com trưa của ba chị em bọn họ. Sau đó “vị huynh đệ” kia tưởng là vì đã làm tốt công việc của mình nên được tặng thêm phần ăn, cho nên đã tự động đem cả ba hộp com đem đi “tiêu diệt” sạch sẽ?

Kankuro mặt xanh xao, đang dùng ánh mắt nghề nghiệp không tiếng động lên án, Temari cũng khó có được một bộ dáng bộ phờ phạc ỉu xiu. Liên ngay cả Gaara người không hay tỏ vẻ gì, đến giờ com chiều đều ăn nhiều gấp hai lần...

Xem ra thật sự đã bị bỏ đói đến thảm rồi...

Haruhisa thờ dài, gặp phải loại chuyện này cô cũng không biết là nên khóc hay nên cười nữa. Suy cho cùng, chắc cũng chưa đến nỗi là do cơm cô làm quá ngon, cho nên “vị huynh đệ” kia mới không ngần ngại mà đắc tội với ba chị em bọn họ, bằng mọi giá phải ăn cho bằng được...

Quên đi, sau này về nhiệm vụ “chạy đi chạy lại”, vẫn nên là cô tự mình làm đi.

Ngày hôm sau, người nào đó lại một lần nữa “Mặc giáp ra trận”.

Chắc... Đến cùng có nên đi qua chào hỏi hay không...

Haruhisa nhìn thật lâu vào người đang đứng ở “vùng chiếm lĩnh” trù phú đầy những nét phong thủy của cô, nội tâm gào thét không thôi... Nhưng cô còn chưa kịp cân nhắc tìm ra lý do, người bên kia đã chú ý tới cô, hướng về phía cô hơi vẫy tay.

Cô không còn cách nào khác, đành phải “xách” người lẫn cơm hộp đi qua bên đó, một mực cung kính cúi đầu:

“Phong ảnh đại nhân.”

“Ừ.”

Người đàn ông lãnh tuấn (lạnh nhạt, tuấn tú) gật đầu, lại một lần nữa đưa ánh mắt hướng về phía ba chị em đang ở trên sân huấn luyện.

Haruhisa vụng trộm đánh giá người đàn ông nghiêm túc ở trước mắt mình —— xem ra, Gaara mặt than tám chín mười phần là được di truyền từ cha hấn.

“Gần đây thế nào?”

Kazekage đệ tứ đột nhiên mở miệng, Haruhisa sợ tới mức vội vàng thu hồi tầm mắt.

...

Giống như không đợi được câu trả lời, Kazekage đệ tứ lại hỏi thêm một lần nữa:

“Gần đây tốt không?”

Phong ảnh đại nhân đang hỏi cô về tình hình của con hấn trong thời gian gần đây sao?

“Ách... Bọn họ, rất nỗ lực.” Haruhisa cẩn thận chêm chước dùng từ, “Rất... thân mật.”

“...” Nghe được cô bé nhỏ trả lời, Yondaime Kazekage hiếm khi ngừng nói một chút, hỏi tiếp: “Cháu thế nào?”

!!!

Haruhisa khiếp sợ, Kazekage đệ tứ đây là đang hỏi thăm cô có sống được hay không!?

“Ách... Cháu cũng thật nỗ lực,” Haruhisa do dự, “... Rất thân mật?”

“A...”

“...?!”

Haruhisa thề, cô tuyệt đối nghe thấy tiếng cười của Kazekage đệ tứ, tuy rằng rất nhẹ, nhưng hấn tuyệt đối là đang nở nụ cười! Nhưng khi chờ cô ngẩng đầu lên, vị đại nhân kia đã khôi phục bộ dáng trầm ổn bình tĩnh nhìn chăm chú vào sân huấn luyện, lại trở về bộ mặt “chưa bao giờ mở miệng”

Bị cảm nắng? Ảo thuật?? Mộng tưởng hảo huyền??

Haruhisa vụng trộm bấm đầu ngón tay —— đau đau đau!

“Cháu đi theo ta.”

Phong ảnh đại nhân đang trầm mặc lại một lần nữa đột nhiên mở miệng, vạt áo rộng lớn mang theo một trận gió nhẹ.

“...” Haruhisa nhìn thoáng qua ba người “Nỗ lực hữu ái” đang tiến hành phát huy diễn tập đối chiến. Đem gì đó trong tay thả trên mặt đất, chạy chậm bước đi theo.

Đi thẳng đến chân núi sân huấn luyện ở phía Tây, Kazekage đệ tứ mới dừng bước chân lại. Luôn đi theo sau, không tập luyện trong thời gian dài + không có sức lực + thể lực thiếu trầm trọng – Haruhisa.

“Lại đây.” Hai chữ như nhau, âm thanh lạnh lùng như nhau.

“...” Haruhisa bộc phát thừa nhận Gaara giống cha hẳn tương đối nhiều.

Cô cẩn thận đi từ từ đến bên người Phong ảnh, còn chưa có đứng vững lại, cổ áo phía sau đã bị túm lên. Ngay sau đó, cô nhìn thấy Kazekage đệ tứ một tay kết ấn, nháy mắt gió đã nổi lên, hai người cứ như vậy bay vút lên không trung!

“Ồ...” Haruhisa vội vàng che miệng lại, có thể này mới lập tức đè nén tiếng kêu chuẩn bị nhảy ra khỏi miệng.

Một trận hoa cả mắt. Quay trở về thời gian lúc đó, Haruhisa cùng Kazekage đệ tứ hai người liền từ chân núi lên tới đỉnh núi.

“Thang máy” Hóa ảnh thật tốc hành, phương tiện mau lẹ, già trẻ đều thích nghi, quả thật là thứ cao cấp cần dùng trong đi du lịch! Trừ bỏ tác dụng phụ gây choáng váng đầu óc ra...

Haruhisa hơi cúi đầu, nỗ lực đè xuống cảm giác sôi trào đang ở trong dạ dày của cô —— xem ra khối thân thể này một lần nữa lại vô năng a TT^TT.

“Cháu hẳn là biết đi.”

Kazekage đệ tứ đứng khoanh tay lại, yếu ớt mở miệng.

“Ách... Cháu có thể cái gì cũng đều không biết.” Haruhisa vội vàng trả lời, sợ nếu chần chờ một cái, Phong ảnh đại nhân sẽ lấy lý do là “Cháu đã biết quá nhiều”, lập tức đem cô đi chém không chừa lại mẩu vụn nào.

Kazekage đệ tứ ngắt ra, đổi một câu trả lời nhanh như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, hẳn cũng không biết nên tiếp tục như thế nào nữa.

“Khụ khụ...” Kazekage đệ tứ không được tự nhiên hắng giọng lại. “Lý do cháu cùng Gaara, còn có tỷ đệ bọn họ ở cùng một chỗ.”

Sau một lúc lâu, Haruhisa mới mở miệng:

“Này... Cháu thật sự không biết.”

“Gaara nguyện ý gần gũi với cháu, Temari đối với cháu ẩn tượng cũng không sai.”

Kazekage đệ tứ vẫn như trước nhìn sân huấn luyện cách đó không xa, mơ hồ có thể thấy ba bóng dáng nho nhỏ từ cao tới thấp chạy tới chạy lui.

“...” Haruhisa yên lặng, lúc này cô nên nói cái gì? “Nhận được sự coi trọng của nhóm tiểu thư, thiếu gia.”? Hoặc là “Đây là vinh hạnh của tiểu nữ.”?

Cô nói không nên lời. Tuy rằng mỗi ngày cô đều làm công việc của bảo mẫu, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ mình là đầy tớ của người khác. Cô bằng lòng khoác lên lớp áo loli, mỗi ngày chăm sóc ba người không hoàn toàn là những đứa trẻ, một phần là do cô thích, một phần là do cô phải trả tiền thuê nhà...

Hơn nữa, cô cũng không phải thủ hạ của hắn, hứa theo nịnh nọt gì đó thì không cần đi...

“Ta cũng hi vọng Gaara cùng các anh chị của mình và cháu thân nhau nhiều hơn.” Trái lại Kazekage đệ tứ tự nói xong, cũng không cần Haruhisa có trả lời hay không lại nói tiếp: “Temari và Kankuro là người nhà của nó, mà cháu cùng với nó lại là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

Haruhisa yên lặng nghe Kazekage đệ tứ lầm bầm lâu bầu, trong lòng dần dần nổi lên tâm tư.

Trong Naruto, tình tiết về Kazekage đệ tứ ít đến đáng thương, ít đến nỗi mà ngay mỗi cái tên cũng đều không xuất hiện.

Đầu tiên là đem Nhất Vĩ Shukaku vào cơ thể của Gaara. Sau đó bởi vì kiêng kỵ Gaara mà cho người đến ám sát hắn, cuối cùng là chết ở trong tay Kimimaro và Ochiramaru.

Ước chừng Haruhisa biết tất cả mọi chuyện liên quan tới hắn.

Nhưng bây giờ, người đàn ông đang đứng trước cô thoạt nhìn trông rất là trẻ tuổi, hơn nữa ánh mắt vô cùng sắc bén ở trước mặt cô nói: “Ta cũng hi vọng Gaara cùng các anh chị của mình và cháu thân nhau nhiều hơn.”, “Temari và Kankuro là người nhà của nó, mà cháu cùng với nó lại là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

Chẳng lẽ, tất cả mọi người đều hiểu lầm hắn? Kazekage đệ tứ thật ra là một người cha hiếm có, vô cùng từ ái và yêu thương con mình?!

Haruhisa ra sức lắc đầu, đem những ý nghĩ không đáng tin này ném ra khỏi đầu.

Trên thực tế, ý đồ thật sự của Kazekage đệ tứ chính là muốn cho Gaara cảm nhận tình bạn cùng tình thân, sau đó lại cướp đoạt mọi thứ đi mất, làm cho nội tâm hắn tràn ngập căm thù cùng oán hận, rơi vào địa ngục liên tiếp, vĩnh viễn không siêu sinh?!

NONONO, đó là tư tưởng tình báo của lão cha biến thái kia...

Lại nói nàng cũng không nên làm cái gì đó để được hoan nghênh. Tuy rằng trong tên đều có một chữ “Tinh” (Haruhisa: khi dịch ra tên tiếng Trung có nghĩa là “tinh”), nhưng mỗi ngày cô đều có tham gia kịch tình 囧...

“Dù sao đi nữa, tất cả các cháu đều là những người duy nhất có tư cách ở bên cạnh Gaara.” Kazekage đệ tứ đem tầm mắt di dời trở lại trên người Haruhisa, ánh mắt tựa hồ trở nên có chút nhu hòa?

“...” Đây là ý gì?

Đầu óc của Haruhisa rốt cuộc thành công bị người nào đó quấy thành cháo.

Kazekage đệ tứ có ý vô tình liếc mắt nhìn về sân huấn luyện. Sau đó đứng đối diện với Haruhisa, chậm rãi lui về phía sau nửa bước.

Nâng tay, kết ấn... Trông mắt màu hoa hải đường của Haruhisa phản chiếu ra hình ảnh của Kazekage đệ tứ, độ cong trên môi hẳn có ý tứ hàm xúc khó dò. Ngay sau đó, một cơn gió tinh xảo mạnh mẽ liền hướng về ngực của cô nhào tới...

“Ba ba!”

Một tiếng thét kinh hãi từ phía sau mỏm núi đá hướng về phía Haruhisa truyền đến. Ngay sau đó, tiếng gió bén nhọn liền ở sát ngay bên tai Haruhisa gào thét bay qua.

Hai đường cong của gió ở giữa không trung tráng lệ chạm vào nhau, cuối cùng lại gây ra một chấn động không nhỏ.

Chỉ tiếc, hết thảy mọi chuyện còn chưa kết thúc. Phía trước, Kazekage đệ tứ phát ra cơn gió kia tuy lực lượng cùng tốc độ đều yếu bớt không ít, nhưng lại vẫn như cũ hướng về phía mục tiêu thẳng tắp bay đi, mà một lát sau lại dĩ nhiên biến mất ở bên trong không khí.

“A...” Temari nhìn không được thất thanh hô, mắt thấy gió sẽ cắt cổ Haruhisa. Cô ra sức đánh về phía tên tóc đỏ nào đó đang ngồi ở ngay bên cạnh mình.

“Tại sao em còn không mau ra tay?!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chakra Thiên Phú Dị Bẩm...

Edit: Lã Thiên Di

Beta: garanaru18

Tác giả có chuyện muốn nói:

Haruhisa nếu thật sự bị ba Gaara phát hiện ra hộp cơm kia chính là tổng mạn...

Đáng tiếc bài viết không biết viết tổng mạn, cho nên... o(∩_∩)o

—

Một bài trên kỳ thực chỉ là thử nghiệm, chương mới sẽ hất ra một chậu cầu huyết đầy kinh động. Vì thế thỉnh đồng bào dân chúng tiếp tục mang theo hay nghĩ ra các biện pháp để phòng chống đi nhá...

Nếu thật sự là bị sấm đánh, thỉnh trực tiếp tìm báii viết mà tiến hành khiếu nại, bài viết sẽ suy xét rồi xử...

—

Ta lại nói nhầm. Giải tán ~ Thả chương mới!

——MO? Cô thật sự có ma pháp miễn dịch?!

“Bởi vì không cần thiết.” Gaara đứng thẳng dậy, từ phía sau tảng đá đi ra.

Không cần thiết cái đầu nguoi!

Temari nhin không được chừi tục. Cô đây sao lại có đũa em như thế này! Đối với thanh mai trúc mã của hân thấy chết mà không cú!?

“Chính chị xem.”

Gaara nhìn thoáng qua Temari bên cạnh mình tức giận đến mức giậm chân bình bịch, đưa tay chỉ về phía trước.

Lúc này ở trên mái hiên, Haruhisa chính là đang nâng cổ áo của mình bị “cái tạo” thành cổ chữ V, kinh ngạc nói không ra lời.

Đánh trúng? Không có a, nếu vậy cô cũng không còn hoàn hảo đến nỗi đứng đây chứ...

Đánh trật? Không giống nha, quần áo đều bị “tàn phá” một cách không thương tiếc như vậy...

Còn có,... Haruhisa xoay người. Hai người này khi nào xuất hiện ở đây?!

Thấy Haruhisa xoay người nhìn hân. Gaara sững sốt một chút, lập tức hơi nhú mày, mắt tự nhiên tránh né tầm mắt của Haruhisa.

Trốn tránh ư! Bà đây thể nhưng mới vừa đi ghé thăm Quỷ Môn quan đấy!

Trong lòng Haruhisa vô cùng tức giận. Chính là đang muốn tiến lên hai bước để cùng tranh luận với hân. Đột nhiên bên cạnh Temari liền chạy lại kêu to

“A a a! Haruhisa Haruhisa! Thấy thấy!!!”

Thấy? Thấy cái gì? Đầu óc Haruhisa mơ hồ, đang muốn hỏi cho rõ, một cái áo màu nâu từ trên trời giáng xuống, dừng ở trên đầu cô.

“Mặc vào.”

Tên nhóc ‘gấu mèo’ nào đó lạnh lùng mở miệng.

Không đợi Haruhisa xuất hiện động tác nào, Temari đã xông lên đem cô bao quanh một cách kín đáo, miệng còn than thở: “May mà Kankuro không có mặt ở đây, bằng không chị sẽ bị mất đi một đứa em trai...”

Haruhisa nhớ tới cô bị gió cắt đứt áo. Rốt cuộc cũng hiểu rõ hành động bất thường của hai người kia từ đâu mà có.

Chỉ là cái cổ áo có hình chữ V thôi mà...

A... Quay trở về vấn đề chính. Áo của Gaara hiện đang ở trên người cô, như vậy hiện tại Gaara...

(◦◦◦)?!

Haruhisa bắt chập Temari còn đang sửa quần áo lại cho mình, nhanh chóng ngẩng đầu ——

Hiện tại đập vào mắt, chính là một người người thiếu niên đang ở trần, trên lưng còn đeo một cái hồ lô lớn, đang khoanh tay đứng ở nơi đó. Một đầu tóc đỏ đầy kiêu ngạo không được tự nhiên xoay qua một bên, đôi mắt hơi sụp xuống, lộ ra hai tuyến đường màu xanh ngọc nhạt nhẽo.

Nguyên nhân rất có thể bởi vì do được huấn luyện trong một thời gian dài. Cơ thể của cậu ấy đã mơ hồ xuất hiện ra đường cong của cơ bắp, vô cùng đều đặn như nước chảy...

Haruhisa có chút không được tự nhiên thu hồi tầm mắt, nhìn chằm chằm vào mũi của của bản thân, âm thầm mắng ——

Xấu hổ cái quái gì cơ chứ...

Vào lúc này nên nhìn nhiều hơn để bù lại vốn cơ chứ! Loại màn ảnh sexy này, tác giả đến chết cũng sẽ không vẽ!!!

Lời tuy nói như vậy, Haruhisa cũng chẳng dám ngẩng đầu lên lại.

OH, NOOOO ~~~

Cho dù không tính bao gồm cả vài năm cô xuyên qua đến nay, cô tốt xấu gì cũng là một người đã hai mươi tuổi. Hiện tại lại xấu hổ thẹn thùng với một tên nhóc, chuyện gì đang xảy ra a a a!!!

Nam sinh cời trần cũng không phải cô chưa từng thấy qua, bây giờ tâm trạng của cô cư nhiên lại rạo rức. Cái gì kia chứ, lại chuyện gì đang xảy ra a a a!!!

“Khụ khụ...”

Bên phía bên kia, bị mọi người không để ý tới, Kazekage đệ tứ rút cuộc nhận không được nữa, lại ho khan một chút.

“Haruhisa, cháu đã hiểu chưa?”

(— —|||

Hoàn toàn không hiểu cái mô tê gì hết...

Bị Kazekage đệ tứ điểm danh, Haruhisa xoay người, một mặt treo dấu chấm hỏi to đùng.

“... Đơn giản mà nói, sử dụng Chakra mà sinh ra nhẫn thuật, đối với cháu không có hiệu quả.”

Một câu nói của Kazekage đệ tứ giống như một cục đá, làm kinh động đến con sóng gió ở trong lòng Haruhisa:

“... Làm sao có thể?”

Không riêng mỗi Haruhisa, liền ngay cả Temari, cũng phải mở to hai mắt nhìn.

“Tuy rằng điều này rất khó tin, nhưng đây là sự thật.” Kazekage đệ tứ gạt đầu, tiếp tục nói: “Lúc trước khi Yashamaru nói với ta điều này, ta cũng vô kỳ giật mình.”

“... Cái gì, có ý gì?” Haruhisa ngỡ ngàng truy vấn.

“Yashamaru đã từng lỡ tay phát ra con gió vượt quá giới hạn đối với cháu, nhưng cháu lại hoàn toàn không bị thương. Sau đó, ta cũng từng thử nghiệm qua, vô luận là gió, hay là cát kiếm, đối với cháu hoàn toàn không có hiệu quả.”

“... Cái gì. Lúc nào?”

Kazekage đệ tứ tựa hồ dừng một chút, chậm rãi nói: “...Ừm, không biết cháu có còn nhớ hay không. Từng có một thời gian, cháu thường xuyên té ngã.”

“...” Nhớ chứ, cô đương nhiên còn nhớ chứ.

“Sau khi trải qua quá trình cường hóa Chakra, gió có thể biến thành lưỡi dao sắc bén giết người, không có Chakra, thì bất quá nó chỉ là một trận gió bình thường. Giống như, hạt cát, tảng đá không có Chakra kèm theo thì cũng chỉ là hạt cát, tảng đá bình thường. Có lẽ vì ‘chúng nó’ mà cháu mất đi trọng tâm, cũng không bởi vì ‘chúng nó’ mà toi mạng.”

Haruhisa nỗ lực hồi tưởng...

Chắc... Hình như là có một vài lần như vậy thật. Trận kia, mỗi lần cô ngã “vận cứt chó” thì ngay lúc đó, đứng bên cạnh cô không phải là Kazekage đệ tứ thì chính là Yashamaru.

Nguyên lai không phải là do thời kỳ phát triển não của cô có vấn đề, mà là có người ngầm làm cho cô “ôm đất mẹ thiên nhiên”. Làm cho đoạn thời gian đó của cô phải liều mạng giống như đã ăn phải quả óc chó vậy...

“Nhưng mà...” Haruhisa lại nghĩ tới một sự tình. Vừa mới nói hai chữ, tay trái đã bị người nào đó kéo lại.

“Phụ thân đại nhân, chúng ta có thể đi rồi chứ?” Gaara đứng ở bên cạnh người Haruhisa, hơi ngửa đầu, nhìn cha hẩn: “Hôm nay huấn luyện đã kết thúc.”

“Gaara...” Temari chăm chú nhìn vào Kazekage đệ tứ không nói gì, nhỏ giọng nhắc nhở Gaara.

Kazekage đệ tứ theo thứ tự nhìn ba tiểu quỷ ở trước mặt hẩn: đại nữ nhi cúi nửa đầu, ước chừng là đang nháy mắt. Tiểu nhi tử sắc mặt lại trấn định ở chính diện hứng lấy ánh mắt của hẩn. Mà ở bên trái, cô bé tóc đen đang gất gao nhú mày, giống như gặp chuyện vô cùng khó giải quyết.

“Trở về đi, hôm nay huấn luyện vất vả rồi.”

Dứt lời, Kazekage đệ tứ thu hồi tầm mắt, quay người sang một bên.

Haruhisa còn khiếp sợ ở bên trong, tùy ý để Gaara kéo đi thật xa, lúc này mới nhớ tới một chuyện rất là quan trọng.

“Đợi chút.” Haruhisa nói với Gaara.

“Ngài vì sao có ý muốn nói với cháu điều này?” Haruhisa hướng tới bóng lưng cách đó không xa lớn tiếng hỏi.

Người đàn ông cao ngất xoay nửa người mình lại, chậm rãi mở miệng, âm thanh lạnh lẽo hòa cùng tiếng gió ghen ngào phát ra:

“Bởi vì cháu là...”

Gió trên đỉnh núi bỗng nhiên lớn lên, không ngờ như thế lại khiến cho áo choàng của người đàn ông bay phấp phới, vô tình đem những chữ cuối chặm rãi cán nuốt cho đến khi không còn dấu vết để tìm...

Cách đó không xa trên sân huấn luyện, Kankuro đang trong tình trạng kiệt sức vùng tuyến Chakra trong tay, tuyến ở mỗi điểm khác nhau. Hai con rồi phân biệt biến thân thành Gaara cùng Temari, hai cái con rồi chính là đang “Nỗ lực hữu ái” chém giết nhau...

Temari, Gaara... Kankuro âm u nghĩ, hai người các người nếu không mau trở lại, sẽ có tai nạn chết người...

Tình hình bên trong, đêm nay Haruhisa mất ngủ.

“Đơn giản mà nói, sử dụng Chakra mà sinh ra nhẫn thuật, đối với cháu không có hiệu quả.”

Lời nói của Kazekage đệ tứ không ngừng ở trong đầu cô vang lên. Những lời này, có phải hay không cô có thể lý giải là, tại thế giới Hokage, cô thật sự đúng là có ma pháp miễn dịch?!

Quả nhiên nữ xuyên không có phúc lợi!

Lúc trước cô còn luôn tiếc nuối cho là có phải bởi vì mình là người xuyên không, nên không cảm nhận được Chakra, nhẫn thuật cũng không tu tập được. Kết quả suy nghĩ nửa ngày, nguyên lai thân thể cô hoàn toàn miễn dịch với Chakra.

Hừ! Về sau chỉ cần cô không cần kết thù với cái tên Rock Lee kia, cô cũng có thể vượt ngang hán!

Haruhisa ở trên giường lăn qua lăn lại, một lát đem gối đầu vút lên cao, trong chốc lát lại dùng chân chụp lấy, trong lòng vui sướng hài lòng.

Đáng tiếc vui vẻ còn không có bao lâu, Haruhisa liền cười không nổi.

Tay phải ngay phần eo bàn tay (eo bàn tay: khoảng cách giữa ngón cái và ngón trỏ) vết sẹo vẫn như trước đỏ tươi như máu đập ngay vào tầm mắt. Giống như một thau nước lạnh leo đập tắt ngọn lửa ở trong lòng cô.

Không đúng, không phải như thế. Nếu đúng như lời của Kazekage đệ tứ nói cô có khả năng miễn dịch với Chakra. Như vậy, vào đêm đó sao cô lại có thể bị thương, cứ thế mà vết sẹo ở trên tay vẫn còn nằm ở đây cho tới bây giờ, một chút cũng không có dấu hiệu bị mờ đi?

Nhưng hôm nay, cô thật sự bị nhát cắt của gió đánh trúng nhưng lại bình yên vô sự. Lại nói, khi đó Yashamaru cùng Kazekage đệ tứ cũng không dò xét lần nữa sao...

Đến cùng là làm chỗ nào?

“Cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa thanh thúy tạm thời đánh gãy suy nghĩ của Haruhisa.

“Haruhisa, em ngủ rồi sao?”

Haruhisa trở mình từ trên giường đứng lên: “Chị Temari sao? Vào đi!”

“Chuyện hôm nay chắc đã làm em sợ thôi.”

Temari ngồi xuống ở bên cạnh Haruhisa, mái tóc vàng hiên ngang vào ban ngày giờ đã dịu dàng xoa ngang vai.

“... Khá tốt.”

Haruhisa cười tủm tỉm lắc đầu, thực ra khi đó trong óc cô căn bản chính là trống rỗng, nhớ không ra nỗi sợ hãi...

“Phụ thân đại nhân, ông ấy...”

Temari rõ ràng là tới an ủi Haruhisa, chỉ tiếc cô không tìm ra được lý do nào để giải thích hành động của Kazekage đệ tứ.

“À, đại khái là vì xác nhận em có đủ tư cách để ở cùng với mọi người hay không.”

Haruhisa thật sự không đành lòng nhìn đến cô gái tốt như vậy ở trước mặt mình nháu mày, nên cô đã chủ động mở miệng.

“Đây là... Phụ thân đại nhân nói?” Temari hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

“Ừ, ông ấy còn nói các chị em phải luôn luôn ở bên cạnh nhau, giúp đỡ lẫn nhau mới có thể trở nên lợi hại hơn.”

Haruhisa gật đầu, tiếp tục đem ý tứ hàm xúc không rõ ràng của Kazekage đệ tứ theo ý của cô lý giải ra, phiên dịch cho Temari nghe.

“Ba ba, ba ba, ông ấy thật sự nói như vậy?” Temari giăn mảy ra, mắt to sáng ngời lấp lánh tia sáng.

Nhìn một chút đi mọi người, ngay cả xung hô cũng đều thay đổi...

“Ừ, thật sự.”

Haruhisa nhìn thật lâu vào niềm hưng phấn hiện ra rõ ràng của Temari, đứng lý hợp tình nói.

“Haruhisa, đã thật lâu rồi chúng ta không có nói chuyện như vậy.” Temari nằm ở bên cạnh người Haruhisa, nhỏ giọng nói: “Trước kia chúng ta thường xuyên ngủ cùng nhau, sau đó lại nói chuyện liên miên không ngừng.”

“Ừ.” Haruhisa nhẹ nhàng đáp.

Khi Temari cùng Kankuro vừa mới dọn vào nhà, Temari lo lắng Haruhisa chỉ có một mình nên sẽ sợ hãi, tịch mịch. Temari thường xuyên chạy tới phòng cô cùng cô cùng nói chuyện với nhau, cùng nhau ngủ, những chuyện thường nói chính là “Huấn luyện hôm nay thật vất vả”, hoặc là “Kankurou thật sự quá ngu ngốc”, chính là những chuyện nhỏ nhặt, không đáng kể như vậy đây.

Khi đó Temari bắt quá chỉ mới mười tuổi. Rất có thể là vì không có mẹ nên Temari rất thành thực, cũng rất hay chăm sóc người khác. Liên tính từ lúc đó Temari cùng Haruhisa còn chưa hẳn là thân với nhau, nhưng Temari xem cô giống như em gái của mình rồi chăm sóc cô. Về điểm này, Haruhisa luôn thật cảm kích.

“Chị Temari thật sự là một người rất dịu dàng.” Haruhisa nhắm mắt lại, tự trong thâm tâm cảm khái.

Căn phòng bỗng nhiên yên tĩnh xuống dưới.

Chắc là đang ngủ đi, ban ngày đã huấn luyện vất vả như vậy.

Haruhisa nghĩ trong lòng, mí mắt của cô cũng dần dần bắt đầu nhắm lại...

Không biết qua bao lâu, Temari nhẹ nhàng nói:

“Haruhisa...”

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Haruhisa mơ hồ “Dạ” một tiếng.

“Về sau, em... sẽ thích một người con trai như thế nào?”

Vấn đề này thật quen thuộc nha...

Trước kia khi còn học đại học, mỗi ngày vào buổi tối, các cô gái ở cùng phòng với nhau trong một ký túc xá sẽ hỏi nhau về vấn đề này.

Haruhisa mơ mơ màng màng nghĩ:

“Như thế nào..., một người con trai như thế nào à... Làn da trắng một chút, ánh mắt to một chút. Ừm... không nên cao quá, ngoan một chút...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Nhận Nhiệm Vụ Quản Gia Nội Bão...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Tác giả có chuyện muốn nói:

Bài viết phát hiện ra bị kịch, giả tạo, khoa trương cũng không có kết thúc, hơn nữa xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Ta đoán là đồng bào dân chúng luôn luôn cần mang theo dụng cụ phòng thân, bảo vệ chính mình cho tốt, cho đến khi bài này kết thúc...

—— xú tiểu tử! Ngươi có biết quần áo dính máu sẽ rất khó tẩy sạch không? A!

Gần đây, hình như càng ngày càng dễ ngủ...

Haruhisa đề đầu có chút phình to ra. Chắc... Ngủ nhiều cũng dễ lại đi chứ.

Chậm chậm rì rì đi đến phòng khách, ánh mặt trời sạch sẽ chói lọi chiếu vào trên sàn, làm cho người ta không kim lòng được... Muốn đi ngủ tiếp a.

Haruhisa ngáp một cái, lắc đầu qua lại, tận lực đem ánh mắt sắp nhắm mở ra.

“Hử? Đây là cái gì?”

Haruhisa đi vào phòng bếp, phát hiện có giấy nhắn dán lên trên tủ lạnh.

“Haruhisa, bọn chị cùng với Maki lão sư đi làm nhiệm vụ, có khả năng một tuần sau mới có thể trở về. Em ở nhà phải cẩn thận một chút.

Thân

Temari.”

“Một tuần à.” Haruhisa tính toán một chút. “Ít nhất cũng là một nhiệm vụ cấp C.”

Ba năm trước, Temari trở thành hạ nhẫn, Kankuro thì hai năm trước trở thành hạ nhẫn, Gaara năm nay vừa mới trở thành hạ nhẫn. Rõ ràng chính là một tiểu đội hạ nhẫn [1]. Hơn nữa liên tính có thêm Maki đi chẳng nữa, cũng không đến mức phải nhiều lần đều làm nhiệm vụ cấp C, là nhiệm vụ cấp B đi. Lần trước cư nhiên lại còn đưa cho cô một nhiệm vụ cấp D! Làng Cát rốt cuộc là thiếu bao nhiêu Ninja...

[1] Hạ nhẫn: Ninja Hạ Đẳng(Hạ Nhẫn)—下忍|genin là cấp bậc ninja thấp nhất; dù vậy, trình độ giữa các ninja Hạ Đẳng rất khác nhau. Họ được đặt trong một nhóm 3 người, và sau đó được một thầy giáo được chỉ định giảng dạy. Việc này để dạy các ninja Hạ Đẳng việc phối hợp đồng đội và cảm nhận cuộc sống ninja thực sự dưới sự giám sát của một ninja cao cấp. Các nhóm này được lập dựa trên kỹ năng riêng của từng người, nên nhờ đó cả nhóm sẽ có sự cân bằng. Khi trở thành Hạ Đẳng, ninja bắt đầu đóng góp chút ít cho kinh tế đất nước. Họ thường được gửi làm nhiệm vụ cấp D, là những nhiệm vụ cấp thấp nhất và hầu như không hề nguy hiểm, hay những ninja Hạ Đẳng kinh nghiệm thường được gửi làm nhiệm vụ cấp C, là những nhiệm vụ có cấp độ cao hơn chút đỉnh và bắt đầu dính đến công việc “ninja” thực sự, dù vậy khả năng đó rất thấp. Naruto là một ngoại lệ vì dù cậu là Hạ Đẳng nhưng vẫn phải đi làm những nhiệm vụ cấp cao hơn, và nguy hiểm hơn

Ngươi xem tiểu đội của Kakashi coi, còn không phải mỗi ngày đều dắt chó ra ngoài đi dạo, thỉnh thoảng còn bắt vài con đạ điều hay gì gì đại loại như thế...

May mà thực lực của ba người họ đều rất tốt, bị thương này nọ tất nhiên sẽ có, nhưng đều là những vết thương nhỏ... Ngoại trừ, những hạt cát biến thái kia của Gaara...

Haruhisa phẫn nộ đem lời nhắn dán lại trên tủ lạnh. Bây giờ thì hay vô cùng, ba người thoáng một cái lập tức đều đi hết. Một nỗi cà ri cô mới làm hôm qua, chỉ có một mình cô, tới khi nào mới ăn hết a... TT.TT

“Ai ~ là Haruhisa à! Đến mua chút gì sao? Hôm nay cà tím rất tươi mới nha!”

Đại thúc bán rau dưa ở thật xa liền hướng về phía Haruhisa la to, thuận tiện nâng những quả cà tím nhà mình lên.

“Ha, ha ha... Trước không cần gấp gáp.”

Haruhisa một mặt cười ha ha, một mặt hướng về phía đại thúc đang nhiệt tình xua tay.

Cà ri ở trong nhà còn chưa có ăn xong. Hôm nay, cô chính là muốn ra ngoài đi dạo.

Hai ngày...

Haruhisa không có mục đích gì đã ở trong Làng Cát đi vòng vèo hai ngày nay.

Gaara bọn họ đã đi nhận nhiệm vụ được hai ngày rồi, cũng không biết nhiệm vụ có tiến hành thuận lợi hay không.

Đến cùng là cái nhiệm vụ gì, có phải hay không đi ngang qua thôn Konoha a...

Gần đây thời tiết giống như nóng không ít, khi Temari trở về chắc chắn da sẽ bị đen cho coi...

Ai...

Haruhisa thờ dài, cô quả nhiên là trời sinh mệnh bảo mẫu. Bất quá mới hai ngày, cô cũng đã bắt đầu lo lắng bọn họ.

Haruhisa dừng bước chân lại, không tự giác ngẩng đầu. Sau đó liền ngậy ngậy cả người:

“Thế nào... lại đi đến nơi này?”

Đánh giá cửa hàng trước mắt đã đóng cửa thật lâu. Cô lại có thể trong lúc vô tình đi trở về quán ăn nhanh của ông nội.

Từ sau khi ông nội qua đời, cô chuyển đến sống ở nhà Gaara. Sau đó, cô đã không còn đi tới nơi này. Có lẽ là do không có cơ hội, có lẽ là trong tiềm thức không nghĩ quay trở về...

Tóm lại, giờ khắc này, Haruhisa đứng trước cửa quán ăn, lại có cảm giác dường như đã mấy đời trôi qua.

Cô do dự một lát, rốt cục vươn cánh tay đẩy cánh cửa đã đóng thật lâu ra.

“Ken kết...”

Lớp tro bụi thật dày theo động tác đẩy cửa bay lượn lên, làm nhuộm ra một tầng sương mù. Haruhisa không tự chủ được, ho khan vài tiếng.

Nhìn bốn phía chung quanh, cái bàn, ghế dựa còn trưng bày ở tại chỗ cũ, chưa từng di chuyển.

“Ông nội! Chúng ta không thể đem cái bàn, ghế dựa đổi mới sao?”

“Haruhisa, phương châm mà quán của chúng ta theo đuổi chính là những vật đơn sơ, hương vị tự nhiên nguyên thủy. Cái đó có thể gọi hương vị nguyên thủy.”

...

Lúc đó, cuộc đối thoại làm cho người khác phải dở khóc dở cười, giờ lại lặng lẽ ở bên tai Haruhisa vang lên.

Xuyên thấu qua tầng bụi sương mỏng manh này. Dường như cô còn có thể thấy cô gái bé nhỏ kia chính là đang tự mình nói chuyện, bên cạnh là một ông lão đang hút thuốc trọn cả mắt lên.

“Ha ha...”

Haruhisa nhếch môi, rõ ràng là cười, nhưng khóe mắt đã ươn ướt.

Ông nội, vài năm nay, ông có sống tốt không...

Haruhisa sống tốt lắm, chỉ là... Chỉ là đôi khi sẽ rất nhớ ông nội...

Ông nội, có phải hay không cũng rất nhớ Haruhisa?

Một trận choáng váng rất nhỏ đánh úp lại. Haruhisa bất ổn, cuống quýt đỡ lấy cái bàn, có thể này không có cắm đầu ngã trên mặt đất.

Không phải chứ, Phong ảnh đại nhân, còn tới ư...

Haruhisa âm thầm lẩm bẩm, quay đầu hướng cửa nhìn lại.

Quả nhiên, ở phía cửa có người đứng ngược chiều ánh sáng, không thấy rõ diện mạo của người đó.

“Xin hỏi.” Người đứng ở cửa mở miệng, “Ông chủ cửa hàng này có ở đây không?”

Haruhisa hơi nheo mắt, lấy tay che đi ánh mặt trời có chút chói mắt: “Trước hết, ngài vào đi.”

Người nọ có chút kích động tiến vào: “A, thật có lỗi.”

Người tiến vào là một người trẻ tuổi xa lạ. Tóc đen con ngươi đen, ước chừng mười bảy, mười tám tuổi.

“Ngài nói, ngài muốn mua cửa hàng này?” Haruhisa đánh giá người ngồi ở đối diện cô.

“A, đúng vậy.” Người đối diện gật đầu.

Haruhisa trầm mặc một lát, lúc này mới mở miệng nói:

“... Tôi chính là chủ của căn nhà này.”

“A? Không thể nào!” Người trẻ tuổi một bộ dạng sợ hãi.

Này, có cái gì mà không được?! Haruhisa nhìn không được tròn trắng mắt:

“... Còn chưa có thỉnh giáo tên của ngài?”

“A, tôi là Inoue Hiroki.”

“Inoue-san là người của Làng Cát sao?”

“... Ách, Mẹ của tôi đã từng ở Làng Cát.”

“Inoue-san vì sao muốn mua cửa hàng này?”

“Thực không dám giấu diếm, mẹ của tôi hạ đã qua đời được một thời gian. Nguyên vọng lớn nhất của bà khi còn sống chính là có thể quay trở lại Làng Cát, lần này ta mang theo tro cốt của mẹ mình trở về để thỏa mãn tâm nguyện của bà ấy. Ta nghĩ muốn ở lại Làng Cát nghỉ chân một lát, thuận tiện mua một cửa hàng làm vài buôn bán nhỏ.”

“A, thật có lỗi, tôi không biết...”

“Không, không sao đâu.”

“Cửa hàng ở nhà này... Không bán.” Haruhisa mím môi. “Bắt quá, có thể cho ngài thuê...”

Phóng chừng việc Haruhisa đã cho thuê cửa hàng đã chứng minh tâm tình của cô tốt lên rất nhiều.

Hi hi ~ bây giờ dù lớn hay nhỏ cô chính là một địa chủ!

Cửa hàng của ông nội, dù là nói gì cô cũng đều không bán. Nhưng khi thấy cửa hàng tan hoang, đổ nát, cô rất luyến tiếc. Sáng nay vừa mới đi đến đó, đám tro bụi đó thật dày quả thật đã đâm vào ánh mắt cô, làm cô thấy đau.

Bây giờ thì tốt rồi, cái người tên Inoue Hiroki kia thoạt nhìn cũng không tệ, sẽ là một người làm ăn thành thật. Mặc kệ về sau hắn muốn dùng làm ăn buôn bán gì, đại khái cũng không thể làm hại đến cửa hàng của ông nội.

Hon nữa, tiền thuê nhà mà hắn đưa cũng thật hậu hĩnh. o(∩_∩)o ~

Tóm lại, đây là kế sách tiện cả đôi đường, cô đứng là thông minh!

Nếu là một người nhân nhả sống qua ngày, thời gian lúc nào cũng trôi qua rất nhanh. Trong nháy mắt, ba chị em bọn họ đã nhận nhiệm vụ được mười ngày rồi.

“Hừ, nói mà không giữ lời, không phải đã nói là một tuần sao. Đã vài ngày trôi qua, như thế nào còn chưa trở lại...”

Haruhisa nhỏ giọng than thở, buông thư trong tay, xoa ánh mắt đã có chút mờ mờ.

Cô đuổi người, ngồi dậy, nhìn xung quang căn phòng trống rỗng. Không phải là không có ai nói chuyện để cho cô bớt cảm giác tịch mịch, cô chính là ghét phải ăn cơm một mình. Giờ này phút này, cho dù bộ mặt “thần kinh thối rữa” của Gaara có ở nhà, cho dù hắn vẫn không nói một lời, “im lặng là vàng” đi chăng nữa. Cô cũng sẽ không giống như bây giờ, hoảng sợ ở trong lòng như vậy.

Hừ, tên xú tiểu tử này, lại có thể càng lớn càng ít nói, cẩn thận ngày nào đó trở về quê hương cũng không có người biết... Haruhisa cắn giận nghĩ. Còn có Maki kia, làm người cũng nên làm gương một tí, một chút quan niệm về thời gian cũng đều không có...

Tùy tiện giải quyết bữa tối, Haruhisa thu dọn phòng bếp xong, lại một lần nữa cầm quyển sách lên.

Đã nhiều ngày, có một đoạn thời gian cô sẽ đọc sách. Trên sàn ở phòng khách, đã rải rác vài bầy, tám quyển sách có liên quan đến nhẫn thuật cùng Chakra.

Cô luôn hoài nghi về vấn đề của “Chakra miễn dịch”. Muốn tìm cá nhân mình hỏi nhiều vấn đề thử xem đi, nhưng trước mắt ai cũng không có ở đây. Cô cũng không thể trực tiếp xông vào văn phòng của Kazekage đệ tứ, nói: “Ngài có thể hay không sử dụng dạng nhẫn thuật khác, cháu cảm thấy con gió lần trước lực không đủ mạnh!”... (┐_┐)

Tạm thời không nói, có phải hay không Kazekage đệ tứ sẽ không đồng ý vấn đề quá ư là “co giật” này. Cứ coi như là ông ấy đồng ý đi, nếu chính xác là Chakra miễn dịch” thì coi như “mission complete”, lỡ như không đúng hay xảy ra chuyện gì, cô sẽ “die” một cách đau đớn!

“A...” Haruhisa ôm đầu cộng gộp lại cả buổi, vẫn cảm thấy là hiện tại giai đoạn trước đã tích lũy được một ít kiến thức chuyên nghiệp tương đối đáng tin.

Cô nhìn sách ném đầy ở trên sàn. Không nghĩ tới nha, thật sự không nghĩ tới người có sách ở trong nhà nhiều nhất, lại là Kankuro. Hơn nữa, phần lớn chiếm hết một nửa đều là những kiến thức liên quan tới trụ cột về nhẫn thuật, số còn lại đều là thuật con rối, cái gì mà nguyên lý máy móc gì đó.

Này, đây là cái quái gì cơ chứ, sợ mình thua kém nên hành động trước sao...

Nghĩ nghĩ, Haruhisa nhìn không được bật cười.

Kỳ thực, thực lực của Kankuro cũng rất tốt. Tính là nhìn ra được toàn bộ mọi thứ ở thế giới Hokage, cũng coi như là được xếp hạng cao. Chỉ tiếc, hán chẳng những còn có một người chị thiên phú hơn người, còn có một đứa em trai có thuộc tính biến thái.

“Ai.” Haruhisa thở dài. “Thật sự khó mà gặp nhau đây, vấn đề này chính là thuần túy RP [2]...”

[2] RP: RP tức nghĩa là role playing anime manga

Như tên gọi, đây là trò chơi nhập vai các nhân vật trong anime-manga, game... nhằm giúp người chơi có thể thể hiện cảm xúc của mình thông qua các nhân vật mà mình yêu thích

Mọi người có thể tự tạo bối cảnh và ko giới hạn trong bất kỳ phạm vi nào, tùy ý tạo event để thảo luận theo nhân vật mình đã chọn từ trước. Chỉ cần lựa chọn nhân vật mà mình muốn nhập vai và tham gia vào các buổi chém gió chung với mọi người.

“Một mình cậu đang nói thầm cái gì đó?”

Người xưa có câu, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến...

Tiếng nói quen thuộc từ phía sau Haruhisa truyền đến. Cô xoay người, ngạc nhiên phát hiện phòng khách trống rỗng bỗng chốc liền trở nên chật chội.

Temari cùng Kankuro song song đứng ở phía trước, Gaara ở phía sau đi theo.

“Temari.” Kankuro nhìn liếc mắt cái người đang há hốc mồm, không nói chuyện – Haruhisa. Nói tiếp: “Haruhisa có phải là đang đần độn không?”

Lời còn chưa dứt hẳn, hán liền cảm giác được một trận gió lạnh. Phản xạ có điều kiện nghiêng người sang một bên, một cái bóng đen sát mặt hán bay đi qua, cùng nền nhà tiếp xúc thân mật.

“Cạch!”

Kankuro trợn mắt há hốc mồm xem cái bia cứng bằng gỗ, ngoài bia còn có ghi «Đánh gãy Chakra?», trên đầu toát ra vài giọt mồ hôi lạnh. Ngoan ngoan, nếu đập trúng vào đầu hán thì sao sẽ bay đầy óc nhỉ?!

Haruhisa đứng lên, đi đến trước mặt ba người, đầu tiên là hướng về phía Kankuro “Hừ” một tiếng, rồi mới quay sang nở nụ cười trong suốt với Temari nói: “Chị Temari, mọi người đã trở lại!”

“Ừ.” Temari cũng ôn nhu cười, vỗ vỗ đầu Haruhisa. “Đã trở lại.”

“Có đói bụng không? Tớ đi làm đồ ăn cho mọi người đi?” Haruhisa nói tiếp, thuận tiện chăm chú nhìn Gaara —— gấu mèo thoắt, cũng không biết dùng cổ họng nói một tiếng.

“Chết đói, mau mau mau!” Nhưng Kankuro tựa hồ thật sự đã quên sự kiện vừa rồi. Nâng bụng, lớn tiếng ồn ào đứng lên, nhận được ánh mắt xem thường của Haruhisa.

“Cũng tốt, bắt quả chị phải đem đồng quần áo này đi giặt sạch.” Nói xong, Temari liền hướng về phía máy giặt đi đến.

Có thể này Haruhisa mới thấy trong tay Temari còn đang cầm một gói đồ. Cô kéo Temari, nhận lấy gói đồ trong tay Temari: “Chị Temari, mọi người đều đi tắm rửa cả đi, quần áo này cứ để cho em là được rồi.”

Temari do dự một chút, gật đầu, thúc đẩy hai đứa em hướng vào phòng tắm, vừa đi còn nói với Haruhisa: “Haruhisa, quần áo kia em không cần phải để ý tới, một hồi để chị thu thập là tốt rồi.”

Dù sao cũng là do máy giặt tẩy rửa, ai tới thu thập cũng không phải giống nhau cả sao.

Haruhisa nghĩ thầm, vén một phần được gói kỹ của gói đồ ra. Không hoàn toàn mở ra, Haruhisa liền ngửi được một mùi nồng nặc, trong lòng cô nhảy dựng, vội vàng rút một cái áo ra —— màu nâu đậm, là của Gaara.

Haruhisa cầm quần áo mở rộng ra. Quả nhiên, mảng lớn vết máu đã khô lại dính ở trên quần áo, lưu lại một màu xấu xí.

Mùi máu dày đặc tràn ngập vào mũi cô. Haruhisa cắn môi, nghĩ đến cảnh tượng Gaara khi vừa vào cửa liền luôn không nói gì. Cô thậm chí còn quên đem quần áo dính máu ngâm vào trong nước để làm mềm vết máu đã khô, xoay người hướng về phía phòng của Gaara chạy tới.

“Lạch cạch”

Cửa phòng bị lực lớn đẩy ra, Gaara dùng động tác lau tóc lại, ngẩng đầu. Gương mặt rõ ràng của Haruhisa ở ngay trước cửa, chính là đang gắt gao theo dõi hắn.

“Xảy ra chuyện...” gì?

Một câu của Gaara còn chưa có nói xong, chỉ thấy Haruhisa nổi giận đùng đùng đi về phía hắn, nắm lấy cổ áo hắn, thuận thế bắt đầu cởi nút áo hắn ra.

Gaara kinh ngạc, đôi mắt xanh ngọc đột nhiên tròn to, hắn vội vàng đề giữ Haruhisa lại:

“Haruhisa, cậu...”

“Ngu ngốc, câm miệng!”

Haruhisa trừng mắt nhìn liếc Gaara một cái, trong ánh mắt như là một đóa hoa hải đường nổi lửa, hung hăng “xén” Gaara một chút.

Gaara lần đầu nhìn thấy Haruhisa phát ra con tức giận lớn như vậy. nhất thời có chút sững sờ, không đợi lấy lại tinh thần, cái ót đã nặng nề dẹt trúng đầu giường.

Haruhisa vén áo Gaara lên, tỉ mỉ nhìn nửa ngày, nhưng ngay cả một vết tích cũng đều không tìm được.

“Cậu... Không bị thương?” Haruhisa hoài nghi, từ trên xuống dưới đem Gaara quan sát tỉ mỉ.

“... Không có.” Tuy rằng không biết đến cùng là xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng khảnh khương của Haruhisa, Gaara thành thật trả lời.

“Thật sự?” Haruhisa dường như không tin, ánh mắt dần dần bắt đầu dò xét.

“... Thật sự.” Cái ót vẫn còn ở đầu giường ầm ầm đau, Gaara nhìn Haruhisa ở trên cao nhìn xuống. Người luôn luôn có ít biến hóa biểu cảm trên khuôn mặt, giờ phút này thoát nhìn có chút bất đắc dĩ.

Chính miệng nghe được đáp án của Gaara, Haruhisa kinh hoàng không thôi, trong lòng phất phàng như được như nhàn an ủi một chút. Tiếp, tay chân cô liền mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống dưới.

Cả người Gaara đỡ lấy cô, đang muốn ôm lấy quần áo ngồi dậy, ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

“Gaara, xảy ra chuyện gì...”

Nghe thấy động tĩnh Temari cùng Kankuro chạy tới. Còn chưa kịp vào cửa, hai người đã chết đứng ở ngay trước cửa, đồng thời hóa thành pho tượng.

Này... Đã xảy ra chuyện gì?

Cả người Gaara ngã ở trên giường, quần áo không chỉnh tề, một bàn tay đang cầm lấy Haruhisa. Mà còn lại, Haruhisa là trực tiếp ngồi ở trên bụng Gaara, còn tay kia thì đang cởi quần áo của Gaara.

Tuy rằng hai người đều còn là những đứa trẻ mười một, mười hai tuổi. Nhưng là, nhưng là, cái này cũng quá... Khụ khụ thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, Temari là người đầu tiên lấy lại tinh thần, cả người cứng ngắc chậm rãi nói:

“... Các người, hai người các người, “thương thức” cho đã đi, rồi... đi xuống dưới nhà ăn cái gì đi. Ta cùng Kankuro đi trước...”

Dứt lời, Temari lôi kéo Kankuro vẫn ở trong trạng thái thạch hóa rời khỏi, hướng dưới lầu đi đến.

Haruhisa nhìn nhìn Temari, lại nhìn nhìn Gaara, nhất thời hiểu được, vội vàng xoay người xuống dưới. Nhưng chân chưa hạ xuống, đầu của cô liền đau một cách mãnh liệt, giống như có người dùng cây búa đập vào phía sau đầu cô vậy. Trong đầu giống như đang dòi sông lấp biển, ngũ tạng lục phủ lại giống như một bàn tay to nắm hung hăng.

“Chị Temari, em... Không phải, em...”

Nói còn chưa xong, cổ họng Haruhisa có điểm ngọt, nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi. Sau đó trước mặt bỗng nhiên tối sầm, cả người đều giống như mị sụi mà gục xuống...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Trong Lúc Mơ Màng Nhân Vật Bí Ẩn...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— giấc mộng bướm bướm mê say, cuối cùng là người đi vào giấc mơ của của ta, hay là ta mới là người đi vào giấc mơ của người?

Buổi tối hôm đó, Haruhisa lâm vào hôn mê đã được Gaara trực tiếp đưa vào bệnh viện của Làng Cát.

(Bệnh viện Làng Cát)

Liên tục năm ngày, bác sĩ phụ trách Haruhisa đã dùng hết tất cả các biện pháp, cả người đều gầy đi một vòng, nhưng Haruhisa không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào.

Cả gương mặt Gaara như từ cõi âm đến, đôi mắt xanh ngọc giống như tinh thể trong suốt lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào người đối diện:

“Ông nói cái gì?”

Bác sĩ đứng ở đối diện Gaara liếm môi đã khô ráp, nhỏ giọng nói:

“Tuy rằng không có bị thương nhưng đã hôn mê lâu như vậy... Cơ thể của tiểu thư Haruhisa đã hư nhược rồi, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ...”

“Đi ra ngoài.” Đôi môi lạnh nhạt của Gaara hơi mấp máy, âm thanh bình tĩnh cất giấu, không nhìn thấy được sự nguy hiểm nào.

Rất nhanh, trong phòng bệnh chỉ còn lại Gaara và người đang nằm ở trên giường bệnh — Haruhisa.

Sắc mặt của Haruhisa vẫn như cũ, hai gò má dường như còn có chút hồng hào. Hô hấp của cô vững vàng, lông mi cũng sẽ ngẫu nhiên lay động. Nếu như không để ý đến trên tay của cô ấy có cây kim của bình truyền dịch đang chậm rãi truyền vào, thì bộ dạng lúc này của cô ấy giống hệt như đang ngủ.

Chẳng qua, cái cảm giác này, không khỏi cũng có chút quá dài.

Gaara vô số lần hướng về phía Haruhisa đang hôn mê, mở miệng nói, vẫn là một câu nói giống nhau:

“Haruhisa, máu ở trên quần áo không phải của tó.”

Người nằm ở trên giường vẫn như trước nhắm mắt lại, khóe môi hơi nhếch lên, hình như đang mơ thấy một giấc mơ đẹp.

Gaara cúi người xuống, nhìn chăm chú vào dung nhan đang ngủ một cách bình tĩnh của Haruhisa. Ngực cảm thấy trống trải, giống như đã thất lạc một điều gì đó rất quan trọng. Hắn lại một lần nữa mở miệng, âm thanh nhẹ nhàng tĩnh tế như mùa xuân nhưng còn chưa có nói ra, cũng đã dần dần tan biến.

Hắn nói: “Haruhisa, cậu rốt cuộc còn muốn ngủ tới khi nào?”

...

Haruhisa đúng là đang nằm mơ. Một giấc mơ dài không dứt lại rất là sinh động. Giấc mơ giống y như thật nếu như không phải ngẫu nhiên cô còn nghe được âm thanh của Gaara đang gọi cô, cô sẽ cho rằng bản thân lại xuyên không đến một nơi kỳ quái nào đó.

Trong giấc mơ, cô đang đứng trước một tấm gương to vĩ đại, nhưng cái gương này lại không phản chiếu ra hình dáng của cô. Haruhisa vươn tay, thử thăm dò gõ một cái trên gương, mặt kính trơn nhẵn bỗng nhiên nổi lên gợn sóng. Gợn sóng qua đi, trong gương chiếu ra hai bóng người. Một người đàn ông cao lớn, một người con gái duyên dáng xinh đẹp.

Haruhisa dụi mắt, nhìn trong gương hiện ra hai người đang gắn bó với nhau, bỗng nhiên cảm thấy vạn phần quen thuộc. Cô suy tư một hồi, nhớ tới tấm hình được đặt ở trên đầu giường cô lúc nhỏ.

Đúng rồi, xuất hiện trong gương chính là hai vợ chồng Hatano. Khi cô vừa mới xuyên qua họ cũng đã qua đời, cha mẹ chân chính của Hatano Haruhisa...

Cô hoàn hồn, trong gương, đôi vợ chồng chính là tựa tiểu phi tiểu nhân cô.

“... Ba, mẹ, người, hai người tốt lành...”

Cô có chút khản trương, làm ra một cái tiếp đón vô vị.

Trong gương, hai người đối diện ăn ý đến mười phần, cười vô cùng thoải mái.

Chỉ thấy người đàn ông kia cúi xuống, hình như đang nói gì đó với vợ của mình. Sau đó, hắn liền mất tự nhiên hướng về phía cô bé vẫy tay.

Haruhisa do dự, đi về phía trước hai bước. Thử vươn tay trái, cách mặt kính lạnh lẽo, để sát vào người con gái đang vươn tay phải ở trong kính...

Người ở trong gương đột nhiên biến mất.

Haruhisa không tự giác “Ồi” một tiếng, cả người tiến lên phía trước, suýt nữa đã đụng đầu vào gương.

Kì quái, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Haruhisa bực phát tò mò, nhìn không được lại gõ một chút trên mặt kính, hận không thể đem ánh mắt dán vào trên đó, quan sát một chút.

“Cháu gái ngoan, tìm cái gì vậy?”

Một âm thanh đột nhiên xuất ra làm cho Haruhisa giật mình, giống như bị một con nóng đập vào phía sau, hai tay gắt gao che miệng thật chặt, có thể này mới đem tiếng thét chói tai nuốt ngược trở về.

Trong gương lại xuất hiện một người, Lúc này đây, Haruhisa căn bản không cần phải suy tư ——

“Ông nội?!”

Đúng vậy, trong gương người đó có hai cái râu bạc vô cùng soái khí, cầm cái tẩu tỏa ra vài sương khói dày đặc. Không phải Hatano Masago thì còn có thể là ai.

“... Ông nội.”

Haruhisa xoa mắt, giây tiếp tựa hồ như muốn khóc.

“Ai ai, đừng khóc, ông không phải rất tốt sao.”

Trong gương ông lão có chút sốt ruột, đang đưa tẩu thuốc trong tay.

Haruhisa lau khóe mắt:

“Ông thế nào còn dám ôm tẩu thuốc!? Không phải cháu đã “giăng bả” cho ông nghe rồi sao?”

“...” Lúc này đổi lại, ông lão ở trong gương khóc không ra nước mắt.

Yên tĩnh một hồi lâu, biểu cảm của ông dần dần nghiêm túc cả lên:

“Haruhisa...”

“A, cái gì?” Haruhisa vước một bước về phía trước nhìn ông lão. Coi như là nằm mơ, có thể lại một lần nữa nhìn thấy ông nội, vẫn là ông nội tràn đầy tinh thần như thế, cô thật sự rất cao hứng.

Ông lão thu hồi tẩu thuốc trong tay Lão: “Cháu có nguyện ý đi sang bên đây với ông không?”

“Đi đâu?” Haruhisa mê hoặc hỏi.

“Đi tới nơi này.”

Ông lão nghiêng nửa người mình, vung tay phải, trong gương bỗng nhiên xuất hiện những hình ảnh liên tiếp.

Mặt trời ngã chiều về tây, hai bóng dáng một thấp một cao, chính là nắm tay chậm rì rì hướng về phía nhà đi đến...

Hơi nóng ở trên bếp vẫn bốc hơi như trước, một ông lão đầu đầy chỉ bạc đang cầm đũa trúc dài nhỏ đảo gì đó ở trong giữa nồi. Một bóng dáng nho nhỏ khác chính là đang nhanh nhẹn chạy tới chạy lui, trong tay còn cầm khăn lau...

Ngọn đèn màu cam được đặt chính tề ở trong gian phòng, cô gái nho nhỏ buồn ngủ chính là đang từ tốn để đầu vào trên đầu gối của ông lão, ánh mắt khi mở khi nhắm. Mà ông lão chính là đang thông thả, có tiết tấu vỗ nhẹ sau lưng cô bé, trong miệng lẩm bẩm...

Một màn ảnh quen thuộc theo trước mắt Haruhisa xẹt qua, đã xa lạ nay lại quen thuộc.

“Ông nội, cái này...”

“Đến đây đi, không cần luôn luôn đứng ở nơi đó. Cháu còn không rõ sao, nơi này mới là nơi cháu cần phải đến...”

Âm thanh của ông đang dần dần nhỏ đi, cả người cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Ông nội...”

Haruhisa sốt ruột nhìn ông. Tuy rằng lời ông nói với cô không hẳn là minh bạch nhưng khẳng định tất cả chỉ vì tốt cho cô.

Mà thôi, liền nghe theo ông nội đi qua là được rồi!

Haruhisa bước nhanh đến trước gương, bất chấp tất cả xông vào trong gương...

“Loảng xoảng!”

Đầu của Haruhisa thực sự đụng vào gương.

“Ông nội, ông nội! Con không qua được! Ông nội!” Haruhisa một tay xoa đầu, một tay vuốt gương. “Con không qua được, ông không ra đây được sao? Ông nội!”

Trong gương, hình bóng của ông càng lúc càng mờ nhạt, Haruhisa nghe thấy âm thanh rất nhỏ của ông lão:

“Nhanh lên, bằng không sẽ không còn kịp nữa...”

“Ông nội!!!”

Haruhisa hung hăng nện vào trên gương, bề mặt tấm gương vẫn như cũ hoàn toàn không bị nứt mẻ nào, trong gương bóng người lại một lần nữa biến mất không thấy...

Nơi này rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?!

Haruhisa cảm giận nhìn bốn phía, không phân biệt rõ được bầu trời và mặt đất, không nhìn ra được là ban ngày hay đêm tối. Thăm trầm vắng vẻ, hoàn toàn mờ mịt.

“Đây rốt cuộc là cái quái quỷ gì kia chứ? Giấc mơ này ta không muốn nhìn thấy nữa có được không?!” Haruhisa bắt đầu có chút phiền chán. “Gaara, Gaara! Cậu nhanh chóng đánh thức tớ dậy!”

Ngồi ở trên ghế, Gaara nhắm mắt lại, tựa hồ đang nghỉ ngơi. Một tay hấn chống cằm, tay còn lại thì để ở mép giường.

Chợt, bệnh nhân ở trên giường bệnh, hô hấp của người đó trở nên dồn dập lên.

Gaara mở mắt ra, màu xanh ngọc trong mắt chiếu ra ánh sáng trong suốt. Hắn cúi người xuống, tinh tế nhìn người đang nằm ở trên giường bệnh.

Haruhisa vẫn không có tỉnh, chính là hơi nhú mảy, đôi môi hồng nhuận dần dần có chút trắng bệch, trên trán lại xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Gaara có chút luống cuống, hắn nâng tay lau đi mồ hôi trên trán Haruhisa, nhẹ giọng kêu:

“Haruhisa, Haruhisa, Haruhisa...”

“Gaara.” Temari đẩy cửa đi đến. “Chỉ nói bọn họ làm chút đồ ăn.”

Cô chưa kịp để hộp thức ăn xuống, nhìn thấy bộ dạng có chút kích động của Gaara làm cho cô phải khấn trương lên:

“Haruhisa làm sao vậy?”

“Không biết.”

Gaara nhú mảy. Hắn suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy tay Haruhisa.

Không bao lâu, Gaara liền cảm giác được, hô hấp có chút trầm trọng của Haruhisa dường như dần dần hòa dịu xuống dưới.

Haruhisa ở trước kính bước đi thông thả nửa ngày, rốt cuộc bình tĩnh trở lại. Cô xoa thắt lưng, trực tiếp nhìn nhìn cái gương to lớn vĩ đại ở trước mặt mình.

“Ta muốn nhìn tiếp, người đã có thể đem người nào đó xuất hiện ra cho ta.”

Vừa dứt lời, mặt kính lại một lần nữa nổi lên gợn sóng ——

Bầu trời màu xám tro, một mảnh cát bay đá chạy. Một bóng dáng dần dần xuất hiện ở cuối vách núi, cơn gió mãnh liệt vung vạt áo hất lên.

Haruhisa hí mắt nhìn nửa ngày: “... Gaara?!”

Gaara trong kính không có quay đầu, hình như nghe không thấy âm thanh của Haruhisa, trực tiếp hướng đến vách đá đi đến.

“Ài! Chạy đi đâu kia chứ? Phía trước không có đường đi!”

Haruhisa thấy thế, vội vàng lớn tiếng kêu.

Dường như nghe thấy được âm thanh của Haruhisa, Gaara dừng bước chân lại, có chút mờ mịt quay đầu nhìn, nhưng lại giống như không nhìn thấy cái gì. Trong chốc lát, hất lại một lần nữa chậm rãi đi về phía trước.

“Ài! Tớ nói cậu đấy! Gaara! Gấu mèo thôi! La La La! Chắc... Ai nha, Đại La! Tiểu La!!!”

Haruhisa một bên kêu, một bên hướng về gương trước mặt đi đến. Cũng không biết kêu la nhiều kiểu trong bao lâu, bỗng nhiên cô cảm thấy cảm người mình nhẹ đi. Cúi đầu xuống nhìn, cô thấy nhưng lại từ bên ngoài tấm gương đi vào!

Sương mù dày đặc này nọ, Gaara vẫn như cũ thẳng tắp từ phía vách núi đen đi tới.

Haruhisa nhất thời nóng nảy, giống như lửa đốt trúng cái móng liền nhanh chân hướng về phía Gaara chạy đến.

“Tớ nói cậu đó, đồ gấu mèo ngốc! Phía trước thật sự không có đường đi!”

Một trận gió nhanh thổi qua, cuộn cuộn nổi lên cát sỏi mê hoặc ánh mắt của Haruhisa. Chờ cho nước mắt cô chảy xuống cuộn cuộn xong, lại ngược lên nhìn phía trước, bên sườn núi nào còn có bóng dáng của Gaara? Chỉ còn lại có tiếng gió vù vù, thê lương mà bén nhọn.

“Gaara!”

Haruhisa hô to, mờ mắt mạnh ra.

Tay phải của cô vẫn duy trì tư thế như ở trong mơ, lúc này đây chính là đang chỉ vào trần nhà. Cô nghe thấy tiếng tim của bản thân lúc này đây đang đập kịch liệt, hít một hơi thật sâu, Haruhisa thu hồi tay phải, xoa ngực của bản thân.

Trong phòng bệnh im ắng, rèm cửa sổ bị gió nhẹ nhẹ nhàng thổi bay một cái, lộ ra ánh trăng sáng tỏ.

Gaara hình như không ở đây a...

Haruhisa nhìn xung quanh một chút, lại chậm rãi nhắm mắt lại.

Hô, nguy hiểm thật, may là đang nằm mơ...

“Nhóc tinh.”

Một âm thanh trầm thấp truyền đến, Haruhisa bỗng dưng mở to mắt. Vừa rồi trên cửa sổ còn trống không, không có một vật gì, hiện tại chính là có một bóng đen đang ngồi đó. Nhờ ánh trăng, cô mơ hồ thấy được một ánh sáng màu bạc, từ trước trán của bóng đen đó rồi biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trò Chơi Mất Tích Tâm Sự Của Haruhisa...

Haruhisa cứ như vậy mà biến mất không có căn cứ.

Bác sĩ sắp điên rồi, bởi vì tiểu thiếu gia của Làng Cát đang ở ngay sát “đường biên giới”, chuẩn bị nổ tung rồi. Chỉ cần động một đầu ngón tay thì trong nháy mắt có thể đem cả bệnh viện san thành bình địa.

Temari vội điên rồi, bởi vì cô không chỉ muốn một bên vất hết óc tìm lời khuyên giải an ủi Gaara, một bên còn muốn đi xung quanh tìm kiếm tung tích của Haruhisa.

Kankuro đói điên rồi, bởi vì từ lần trước hoàn thành nhiệm vụ xong, từ lúc về đến nhà cho đến hiện tại, hất ngay cả một lần ăn no cũng chưa được ăn.

Haruhisa thật đáng giận, bình thường làm nhiều đồ ăn ngon như vậy làm chi? Hai hán hiện tại đối với đồ ăn người khác làm hoàn toàn không có khẩu vị.

Về phần Gaara. Đừng hỏi, người bình thường hiện tại bây giờ đã không còn cách nào cùng hán nói chuyện...

Trong đại sảnh của bệnh viện Làng Cát, toàn thân Gaara đầy sát khí nghiêm nghị. Temari cùng Kankuro chính là một trái, một phải đứng ở bên cạnh hán, Temari thỉnh thoảng sẽ cùng Gaara nói mấy câu, mà còn lại Kankuro lại là một bộ mặt đau khổ. Toàn bộ bác sĩ xung quanh vô cùng hoảng loạn, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

“Phụ thân đại nhân.” Nhìn từ cửa, đi vào chính là Kazekage đệ tứ, Temari nghênh đón.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Người đàn ông trầm tĩnh đội một cái mũ to che kín, chỉ lộ ra một ánh mắt sắc bén.

“Chúng con cũng không rõ lắm.” Temari cau mày. “Hán là chuyện xảy ra vào tối hôm qua, nhưng chúng con không tìm được manh mối.”

“Thông báo toàn bộ ám nhĩ, mở rộng phạm vi tìm kiếm.” Giao phó mệnh lệnh xong, Kazekage đệ tứ giương mắt nhìn Gaara đang đứng ở đại sảnh. “Gaara là xảy ra chuyện gì?”

“...” Temari nghẹn lời.

Cô cũng không biết em trai mình đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Theo lý thuyết, Haruhisa mất tích, người lo lắng nhất hán là hán. Theo như tình trạng bây giờ, Gaara quả thật đang rất là lo lắng. Nhưng từ sáng nay cho đến hiện tại, hán cũng không nói một lời, cũng không “nhích người” đi tìm tung tích của Haruhisa.

Còn có phụ thân đại nhân...

Temari vụng trộm nhìn chăm chú Kazekage đệ tứ, bất quá chỉ là một cô bé bình thường của Làng Cát, cha thế nhưng lại phải cả ám nhĩ đi tìm...

Càng không thể tưởng tượng nổi là Haruhisa. Buổi chiều ngày hôm qua cô còn ở bệnh viện chăm sóc em ấy, thế nào hôm nay lại đột nhiên không cánh mà bay?

Gaara không nói một tiếng nào đứng ở nơi đó, nhìn Temari, Kankuro, còn có cha của hán, nắm chặt tay lại, dường như muốn bóp nát thứ gì đó ở trong tay.

Haruhisa không có khả năng tự mình rời khỏi, nhất định là có người bắt cô ấy. Nhưng khi đó hán chỉ mới rời khỏi phòng bệnh được mười phút. Đến cùng là ai, có thể ở ngay dưới mắt hán không một tiếng động mang Haruhisa đi, còn gần như khiêu khích để lại manh mối rõ ràng như vậy?

“Ông chú này, chú không nói một tiếng mà cứ như vậy mang cháu ra đây, Gaara sẽ tức giận.”

Haruhisa nhảm chán vô nghĩa tìm cách nhóm lửa, mở miệng nói.

“Ta còn cho rằng hiện tại nhóc còn phải ngồi đó ngây ngốc một mình.”

Người ngồi đối diện Haruhisa nhàn nhã bắt chéo chân, chậm rì rì trả lời.

“Phùng phụt”

Haruhisa đâm nghiêng gậy gỗ, một ngọn lửa bùng bùng cháy lên.

“... Ông chú nói rất đúng.” Cô dứt khoát ném gậy gỗ trong tay, vỗ tay một cái, học bộ dạng người nợ nằm xuống theo. “Cháu cần chút thời gian...”

Đề tiêu hóa lý thuyết về tâm hồn lẫn thể xác, về tình cảm “tầm thường” của cô đối với Gaara.

“Hiện tại Làng Cát nhất định đã quây đến nổi lật trời.”

Người ngồi bên đồng lửa vui sướng khi người gặp họa nói.

“Xin nhờ.” Haruhisa liếc trắng mắt. “Cháu có bao nhiêu cân lượng, bản thân cháu tự biết đến.”

Ngụ ý, Làng Cát làm sao có thể bởi vì người không quan trọng như cô mà lật trời? Vị Phong ảnh đại nhân bình tĩnh kia chắc chắn sẽ không quan tâm tới cô đâu.

“À...”

Người nợ ở đối diện thấy thế, cũng không nói thêm cái gì, mà là nhắm mắt lại, hình như là đã buồn ngủ.

Haruhisa lại đối với son động mở to hai mắt nhìn, không có chút buồn ngủ. Bọn họ đã liên tục đi năm ngày đường rồi, dựa theo thể chất ngày xưa của cô,

đã sớm than một nửa sống nửa chết rồi.

Chắc ~ Chakra thật đúng là đồ tốt...

Haruhisa nhắm mắt lại, cảm nhận được một luồng nhiệt mỏng manh chính là đang tới gần tứ chi của cô.

Sau giấc mơ dài đằng đằng đầy li kỳ ấy, chỉ sợ là cô đã có được một thu hoạch lớn.

Tính đến nay, từ ngày đầu tiên cô xuyên không cho đến hiện tại, không sai biệt lắm cũng đã mười năm. Điều buồn cười nhất chính là đến tận mấy ngày hôm trước, cô mới thực sự hòa hợp vào thế giới này.

Vậy thì hơn ba ngàn ngày trước đó được coi như là cái gì?

Haruhisa nhớ lại trong giấc mộng kia, nơi có tấm gương khổng lồ ấy, cùng những người xuất hiện trong mặt kính theo thứ tự...

Nhiều lắm cũng chỉ là đứng ở một bên xem kịch đi.

Có thể cô luôn luôn có chút đắc chí, cho rằng ít nhiều bởi vì sự có mặt của mình, Gaara mới không chế được bản thân mình, mới không biến thành Nhất Vỹ. Chẳng qua càng nói càng cảm thấy chó chút thiếu đi, ai mà biết được người ta sinh ra đã là một người ít nói rồi, cùng với cô ngay cả một chút quan hệ cũng đều không có.

Nghĩ tới đây, trong lòng Haruhisa xuất hiện một nỗi mất mát khó tả.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ vẫn như trước chạy đi trên đường. Nói là chạy, thật ra chính là tản bộ. Người nọ tựa hồ cũng không nóng nảy, một đường mang theo Haruhisa nhàn rỗi lác lác. Nhân tiện còn chỉ dạy cho Haruhisa cách tu luyện, khống chế Chakra. Tuy rằng đều là chút đơn giản, nhưng thân thể lại không thể nhận được nền tảng huấn luyện đơn giản thế này, Haruhisa lại như trước cảm thấy khó không tả nổi.

“Đến cùng chú muốn cháu đi theo đến đâu?”

Mất thấy xung quanh sa mạc màu vàng đất ngày càng ít đi, mà cảnh đẹp màu xanh lá mạ càng ngày càng nhiều. Haruhisa rốt cục nhìn không được hỏi.

“Đi đến Konoha.” Người phía trước dẫn đường trả lời rõ ràng.

Konoha? Trong lòng Haruhisa khẽ động.

“Đi Konoha làm gì?”

“Bởi vì Gaara sẽ đi đến.” Người nọ một bên điều chỉnh phương hướng đi tới vừa nói.

“Gaara? Gaara vì sao sẽ đi?” Haruhisa hỏi tiếp.

Lúc này cả đầu cô đổ ra một vạn vì sao, hỏi xong một vấn đề, vấn đề tiếp theo sẽ xuất hiện. Cũng may cái tên dẫn đường này nọ cũng không có kiên nhẫn.

“Bởi vì trước khi chúng ta rời khỏi bệnh viện, ta đã cố ý để lại một cái băng trán Konoha Ninja.” Trong âm thanh của hắn hình như đang kín đáo hiện lên một nụ cười. “Cho nên, thằng nhóc đó nhất định sẽ đi.”

Cái gì... Haruhisa đi theo phía sau đảo mắt qua lại.

Sao, để lại băng trán Konoha, Gaara sẽ vì cô mà như điên chạy tới thôn Konoha?! Rõ ràng là ở Konoha sắp tiến hành kiểm tra cấp bậc Trung Nhẫn nên người ta mới đến Konoha đi.

Bất quá, lời này của cô chính là đang ở trong lòng suy ngẫm lại, tuyệt đối không dám nói ra. Một cô bé bình thường ở Làng Cát, vô luận như thế nào đi chăng nữa cũng thể biết rõ sự việc ở trong thế giới Ninja.

“Coi chừng đụng trúng cây, một mình ở phía sau nghĩ cái gì đâu.”

Kịp thời kéo cô bé đang ngăn người xuất thân trở về với vụ trụ, “quý ngài bắt cóc” nhìn không được nhú mày.

“A? Cái gì?”

Haruhisa ngờ ngác hỏi.

“... Đây, cô gái bé nhỏ, sẽ không phải là đang nghĩ về người trong lòng mình đấy chứ?”

“Ai nghĩ đến cậu ta? Cháu mới không nghĩ...”

Nói được một nửa, Haruhisa liền ngắt ngang cả người.

Thật sự gặp quý a, cô làm sao có thể đột nhiên nhớ tới cái tên có cái đầu màu đỏ chói kia chứ?!

“Người đưa nhóc vào bệnh viện, có ý nghĩa rất quan trọng đối với nhóc.”

Đêm đó ở bệnh viện, ông chú che mặt đỏ nói như vậy với cô.

Haruhisa nhớ tới trong gương, khi đó Gaara đang đứng ở trên vách đá. Nhớ lại lúc đó, tại sao cô lại sốt ruột? Tại sao lại hoảng loạn? Tại sao lại sợ hãi? ... Thậm chí ngay cả khi xuyên qua, người quan trọng nhất với cô, ngay cả chính cô còn không biết.

Người quan trọng nhất.

Chắc, so với ông nội còn quan trọng hơn...

Cô sẽ không phải là... thật sự thích tên gấu mèo tóc đỏ mắt xanh đỏ chứ?!

OH~ NONONO, cô cũng không nên làm đại ma nữ lớn tuổi tàn phá cỏ non chứ! Nói trắng ra là “trâu già gặm cỏ non.”

Lúc này, đầu của Haruhisa vô cùng rối rắm.

Còn không buồn rầu tiến lên hai bước, cô lại nghĩ một chút. Hừ! Thích như thế nào! Hiện tại dân chúng lưu hành nhất là cái gì? Là thời đại mới!

Nên nhớ, cô hiện tại là một người thiếu nữ xinh đẹp như hoa, đang trong giai đoạn trưởng thành, vẫn không thể thích một tên nhóc mười hai, mười ba tuổi được! Rất nhanh, Haruhisa liền đem những vấn đề rối rắm giải quyết thành những phiền toái nhỏ, đắc ý đảo dạt ngẩng đầu lên, tăng nhanh nhịp bước chân đi tới.

Lão nương bây giờ vẫn sẽ luôn theo đuổi, bắt kịp thời đại bây giờ!

(Lời tác giả: mười năm xuyên qua của cô thế nhưng lại quên sạch sẽ...)

“Gaara.” Temari hơi do dự nhưng vẫn đi về phía trước gọi người con trai tóc đỏ trước mặt mình. “... Em... chị cho là em sẽ không đáp ứng.”

Thật không nghĩ tới, cha lại còn có một kế hoạch không lộ đầy nguy hiểm như vậy. Temari nhớ lại vừa mới cử hành bí mật hội nghị cùng với cái phương án tác chiến kia...

Tuy rằng Gaara là con của Phong ảnh, cũng là Ninja của Làng Cát. Nhưng từ nhỏ đến lớn, người trong thôn đối xử như vậy với hắn. ... Đối lại là cô, chỉ sợ cô đối với làng này và những người trong làng này sẽ không sinh ra bất kỳ một tia tình cảm nào. Đối lại đừng nói đến vì những người như vậy ở trong làng mà tham dự một kế hoạch gây ra nguy hiểm đối với chính bản thân.

“Hừ...”

Tựa hồ hiểu những hàm nghĩa trong lời nói của Temari. Gaara khẽ hừ một tiếng, xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Tuy rằng tìm kiếm, lục soát khắp nơi, luôn được tiến hành, nhưng lại không có một chút tiến triển nào. Đã nhiều ngày trôi qua, một chút tin tức cũng không có. Nhưng Gaara, càng ngày càng nhiều nhiều âm u, tí khí cũng dần dần trở nên có chút tàn khốc. Dường như tất cả trầm ổn, bình thản trong ngày xưa chỉ là một biểu tượng, mà giấu ở dưới biểu tượng đó là một Nhất Vĩ ham muốn giết chóc và hung ác độc địa. Do mất đi sự bảo vệ trời buộc đây dù đang, chỗ dựa mong manh dần dần lộ ra một phần khiến người ta kinh hãi (kinh ngạc, sợ hãi)...

Temari nhìn bóng lưng Gaara, đáy lòng không lý do ri ra vài tia sợ hãi.

Haruhisa này, rốt cuộc đã chạy đi nơi nào vậy...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thôn Konoha Chuẩn Bị Cho Cuộc Thi Trung Nhẫn...

“Kankuro, dừng tay. Người sẽ làm mất thể diện cho thôn của chúng ta.”

Khi nghe được câu nói này ở gần đây, Haruhisa đang cùng với Aki đang từ chợ Konoha đi ra.

Âm thanh quen thuộc lại càng không thể quen thuộc hơn nữa, không hề có bất kì cản trở nào truyền vào trong tai cô, làm cô không tự chủ được dừng bước chân lại, hơi nhếch khóe miệng lên.

“Kana?” Aki ở bên cạnh nhìn Kana đột nhiên dừng lại, lên tiếng hỏi.

“... A?” Đối với cái tên mới này, Haruhisa hiển nhiên còn chưa thích ứng được. Ừm... Kỳ thực cũng không hẳn tính là mới, cô chỉ là mượn tên của mẹ mình một chút mà thôi.

“Phía trước giống như rất nguy hiểm, chúng ta vòng sang đường khác đi.” Aki nhìn thoáng qua hai nhóm người đang “giương cung bạt kiếm” ở phía trước, lại nhìn thoáng qua rõ trứng gà trong tay, không khỏi lo lắng trùng trùng.

“... Ừ, được chứ.” Đối với điều này, Haruhisa cũng không có bất đồng ý kiến. Cô còn không muốn nên chạm mặt ba chị em bọn họ sớm như vậy.

Cho dù, cứ coi như chạm mặt, nhất định bọn họ cũng không nhận ra cô...

Haruhisa nhìn trang phục hiện tại của bản thân, cười hề hề lôi kéo Aki chạy xa.

Chỉ cần biết hẳn đã đến là được rồi.

“Ngươi cho rằng chúng ta đến nơi này để làm cái gì?” Gaara đứng đảo lộn ở trên cành cây lên tiếng sắc bén, vạt áo màu xám tro nhạt yên tĩnh rủ xuống sang phải. Hai tay hắn ôm lấy cánh tay, đôi mắt xanh ngọc lạnh lùng nhìn người dưới tàng cây.

“... Là bọn hắn bắt đầu trước...” Kankuro không tự giác được nắm băng vải tay co rút, những nét vẽ trên khuôn mặt hơi biến sắc.

Tuy rằng vẫn như trước kiên trì, quảng thâm ngay mắt được cho rằng đã an phận đang dần dần mở ra. Tu La tóc đỏ yên lặng không một tiếng động mở ánh mắt đã được nhắm lại trong thời gian dài. Gaara đang treo ngược, khóe môi nhạt, răng trắng, trong miệng nói ra những lời vô tình sắc bén:

“Câm miệng cho ta, cẩn thận ta giết ngươi...”

Hắn tuyệt đối nói được là làm được...

Hồi tưởng lại hành vi cử chỉ kì quái của Gaara khi từ Làng Cát đi đến thôn Konoha, sau lưng Kankuro toát ra mồ hôi lạnh. Hắn bấu môi, ngay cả cái mũi có hai cái lỗ tai cũng cùng nhau rủ xuống dưới:

“... Anh, là do anh không tốt... Thực xin lỗi.”

“Thôi thôi ~ có chuyện gì cũng từ từ mà nói...”

Temari đứng ở một bên, cười thật miễn cưỡng. Cô có chút nghĩ lại mà sợ, lại có chút bất đắc dĩ.

Tại sao hai đứa em trai này không để cho cô bớt đi một phần lo lắng?

Kankuro thì cô còn có thể lý giải, dù sao thì người chịu đối trong thời gian dài như vậy, tâm tình sẽ luôn có chút không tốt, gần đây hẳn coi như cũng kính trọng mình. Đứa em Gaara cổ quái này thì không thể tùy tiện trêu vào, không ngoài ý muốn hẳn sẽ đem hơi thở của tên tiểu quý Konoha trước mắt này chặt đứt.

Ngược lại là Gaara...

Trời ơi... Loại chuyện sâu mi đau khổ này, đến cùng cô phải làm sao thì mới tốt đây a a a!

Nhìn Kankuro khúm núm, xúc động hỗn loạn muốn giết người trong lòng ngực Gaara dường như tiêu tán một chút. Hắn nghiêng người đi, mái tóc màu đỏ sậm ở trong không khí không tiếng động vạch ra độ cong. Hẳn lại một lần nữa đánh giá tên nhóc đang ngồi ở trên cây ——

Làn da trắng, mắt to, ra vẻ nói cũng không nhiều... Hừ, hẳn nhớ kỹ.

Gió nhẹ di chuyển, cát bay lên. Trong nháy mắt, Gaara liền tới ngay chỗ của Kankuro, khom người đứng bên cạnh.

“Đi thôi, chúng ta đến đây cũng không phải chơi.”

Mất thấy ba cái trang phục kỳ quái sa nhân này liền phải rời khỏi, Uchiha Sasuke từ trên cây nhảy xuống,

“Này! Ngươi tên là gì? Trên lưng có hồ lô kia?”

Gaara dừng bước chân lại, đôi mắt màu ngọc khê chạm.

“Gaara của sa mạc (Sabaku no Gaara). Ngược lại ta đối với ngươi có chút hứng thú, tên là?”

“Uchiha Sasuke.”

Tên nhóc tóc đen nhũn mày, nói ra cái tên này làm cho hắn vừa yêu lại vừa hận.

Kỳ phùng địch thủ. Giữa hai người một đỏ, một đen, điện lưu bắn ra bốn phía, khí tràng độc đáo.

“Cái kia cái kia, người cảm thấy ta thế nào?”

Mất thấy bạn bè từ nhỏ nhà mình bồi dưỡng lâu ngày đang kiêu ngạo đầu điện năng với người khác. Đại nhân Hokage tương lai rốt cuộc không chịu nổi bị lạnh nhạt, cao giọng đề-xi-ben (dB) của mình lên.

Hoặc có thể nói có giọng lớn chính là có lợi.

Gaara tuần tra phần trăm bản lĩnh, nhìn lướt qua người nào đó cách đó không xa đang gào hét hô to ——

Tóc vàng mắt xanh, làn da chưa đủ lấm, trông mắt khinh thường cũng chưa đủ, nói nhiều giống như ông lão đòi rau muối, chứ đừng nói đến trên mặt có đường râu không rõ lại lịch... .

“Không có hứng thú.”

Gaara lạnh lùng trả lời.

Uzumaki Naruto nhất thời tối tăm, đầu đầy hắc tuyến, muốn từ đứa em trai bé nhỏ trên người mình tìm kiếm an ủi.

“Konohamaru, anh thoát nhìn tệ đến như vậy sao...”

“Kana ~ “

Hừ ~ cái khác trước tiên không đề cập tới. Đã nói đây là tên mới để che giấu tai mắt người khác, chính cô còn chưa quen với nó. Nhưng mà hắn tại sao lại kêu nó thuần thực như vậy.

Haruhisa chăm chú nhìn “Tên cướp tiên sinh” đang lười biếng ở đó, trong lỗ mũi khe khẽ hừ một tiếng.

“Ừ? Chuyện gì?”

Cũng không biết ông chủ này là thần thánh phương nào, từ ngày đầu tiên gặp mặt ở bệnh viện cho tới bây giờ, cô còn chưa nhìn thấy qua bộ mặt của ông chủ này. Giữa ngày hè mang cái mặt nạ bảo hộ cũng không sợ bị say à. Hắn cho rằng hắn là Hatake Kakashi à... .

“Tên cướp tiên sinh” đem ánh mắt mở ra một đường, mắt mở mắt nhắm, ngón trỏ cùng ngón giữa khẽ động một tí, đem trộm một nửa số cá trên tấm thớt đã được cắt ra đem xếp thành một hàng, chọc cho Haruhisa phải khinh bỉ một chút.

Bất quá quay trở về vấn đề chính, vị “nhân huynh” này cũng coi như là người tài rồi. Hiện tại ở trong thời kì phi thường như vậy, cũng không biết hắn từ chỗ nào ra mà làm ra hai giấy tờ thông hành. Hắn biến hóa vô cùng nhanh chóng, thành đầu bếp Ninja, còn tự xưng là chủ cửa tiệm mì sợi đang tìm kiếm học trò, mà cô vô duyên vô cớ lại biến thành đệ tử mới thu nhận của hắn.

Càng đáng sợ là, không chỉ có thủ vệ Konoha Ninja đổi tên này rất tin tưởng không nghi ngờ. Liên ngay cả chủ tiệm thật thà sau khi nhìn thấy ông chủ che mặt này, cũng đã kích động rơi nước mắt, khóc không thành tiếng nói: “Su đệ, ta cuối cùng cũng còn sống mà ở đây gặp được người! Su phụ ở trên trời linh thiêng có biết, nhất định cũng cảm thấy vô cùng vui mừng!”

(—。—|||

Thế giới Hokage to lớn, thật sự không hề thiếu những điều kì lạ.

Cũng may mắn nhờ như thế này, cô ở lại Konoha cũng coi như có lối ra, nhân nhạ là lúc không những có thể cùng chủ tiệm giao tiếp này nọ, còn có thể cùng Aki bàn luận về tài nghệ nấu nướng. Còn thể thể tùy vào thời gian mà nắm được tin tức mới nhất về cuộc thi trung nhẫn.

Chủ yếu hơn chính là, cô cuối cùng cũng đã đợi được cơ hội được gặp mười hai truyền thuyết của Konoha một lần!

Naruto – Sasuke – Sakura không cần phải nói, tổ ba người nhân vật chính này, cô đã từng nghiên cứu qua.

Những vấn đề thừa còn lại ——

Lông mày của Rock Lee cùng với lão sư của hắn, đến tốt cùng của người nào thì thô hơn?

Đến cùng nhà của gia đình Hyuga trông như thế nào? Theo như các tiên bối xuyên không giới thiệu, nhìn thấy tình hình đặc biệt lúc ấy sẽ bị dọa nhảy

dựng

Shino nguyên mẫu chẳng lẽ như trong truyền thuyết thật sự là nhĩ hồ a bính?!

Mỗi ngày kỳ thực là ABC đi...

Yamanaka Ino cùng Haruno Sakura ai tương đối xinh đẹp hơn?

Nghĩ rất muốn cùng Shikamaru đánh một ván cờ nha... Tuy rằng cái đầu của cô đã bị hư hại nặng nề, nhưng cô thật sự rất muốn biết một chút về “chồng tương lai” của Temari, đến cùng là hẳn thông minh đến trình độ nào.

A A A, còn có Akimichi Chouji, có cơ hội thấy hắn, cô nhất định phải hỏi. Vào xu hướng hiện nay, chẳng lẽ đều sẽ đem quần lót mặc ở trên đầu sao?

“Nhóc con, nghĩ gì thế? Trước mắt còn phải nấu cơm.”

Hai ngón tay của “ông chú che mặt” nhẹ nhàng kẹp lại, nửa miếng cá xếp hàng dễ dàng tới trong tay.

“A à, oh oh ~”

Haruhisa nghe vậy, cuống quýt đem mì sợi trong nồi lấy ra, sau đó đổ nước xương heo vào, nắm hương còn có hơn mười loại núi rau tươi mới, ôn hòa trắng mịn cho vào nồi nước nóng. Hành lá xanh biếc được cắt thành tí mĩ, hơn nữa còn có hương thơm xốp giòn của cá đã được chiên và xếp lớp... Cá... xếp... Cá...

Cái tay Haruhisa đưa ra sờ mó nửa ngày. Nhìn lại, trên thớt trống không, cái gì mà cá được xếp thành từng lớp, ngay cả mẫu vụn cũng đều không còn...

“Ông chú!” Haruhisa cầm dao thái trong tay, mắt lộ ra hung ác. “Dám ăn của cháu, mau nhỏ ra cho cháu mau lên!”

Trận đầu của cuộc thi lựa chọn trung nhẫn, trong truyền thuyết viết như vậy.

Cát sỏi sắc lẹm rất nhỏ theo cánh tay Gaara chậm rãi lướt qua, dịu dàng phảng phất như mới được sinh ra. Rất nhanh, khối cầu trong lòng bàn tay hắn liền dần dần thành hình.

Tiếp, Gaara đem ngón trỏ bên tay phải cùng ngón giữa khép lại, nhẹ nhàng để trên mắt của bản thân:06

“Nói liền thần kinh thị giác con mắt thứ ba, mở mắt!”

Trong bàn tay vốn là âm đậm không ánh sáng ánh, trong nháy mắt sáng lên. Đôi mắt màu đen trắng tập nhìn chăm chú vào Gaara, tựa hồ đang chờ đợi mệnh lệnh tiếp của hắn.

Một chương này vốn là nên bóp nát được hương “con mắt thứ ba” của cát, khiến cho quả cầu này lại lần nữa hóa thành cát, như vậy mới có thể nhẹ nhàng, không tiếng động mà tiến hành điều tra. Nhưng vào giờ phút này, Gaara nhìn chăm chú vào trong tay, nhìn vào ánh mắt hắc bạch phân minh kia, dần dần dừng lại động tác.

Hắn đột nhiên có chút nhớ nhưng đôi mắt màu hải đường đẹp lộng lẫy kia...

Nếu như, nếu như lúc đó hắn cũng để lại “con mắt thứ ba” trong phòng bệnh của Haruhisa. Như vậy, có phải hay không cô ấy cũng sẽ không biến mất?

Cuộc thi trung nhẫn. Hừ, trò cười. Lấy thực lực của Sabaku no Gaara hắn, đến cùng khác nhau bao nhiêu? Danh hiệu Trung nhẫn, ngay cả một chút hắn cũng không cần.

Hắn lại nghĩ tới cái băng trán Konoha để lại ở trong phòng bệnh. Mặc kệ cho dù sơ hở đó cố tình hay là vô tình, đều chứng minh việc Haruhisa mất tích có liên quan tới Konoha, Konoha thoát không khỏi việc mình có liên quan tới việc này đâu. Cũng chỉ có thể tiếp tục ở lại Konoha, hắn mới có cơ hội biết được tung tích của Haruhisa.

Một khi đã như vậy...

“Phách!”

Gaara không chút do dự bóp nát “con mắt thứ ba”, cảm giác được hạt cát cực nhỏ đếm không hết dần dần bắt đầu tràn ngập, một tia máu ở độ cong ngay khóe môi hắn chậm rãi nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trận Đấu Thứ Hai Sa Bộc Tổng Táng (Nghĩa Địa Sa Mạc)...

hắn chống đỡ đứng ở nơi đó, giống như một Tu La đạp lửa mà tới. Dưới chân hắn nở rộ ra đóa hoa màu đỏ xinh đẹp, làm chấn động lòng người.

Nói, trận thứ hai cuộc thi lựa chọn Trung Nhân cũng không sai biệt lắm sắp bắt đầu rồi...

Haruhisa một bên đồng dạng như nhau cứng nhắc nhào nặn tất cả lại trong bề mặt của chậu nước, một bên âm thầm suy nghĩ.

“Kana, mì này cho thêm nhiều nước như vậy, cậu đây là muốn húp nước luộc mì sao?”

Aki cầm một rổ nước rau xanh trong veo lên, nghiêng đầu liếc mắt xem xét cô gái đang không yên lòng một cái, nhìn không được nở nụ cười.

“A? Ai u...”

Haruhisa cuống quýt buông ấm nước trong tay. Xong rồi xong rồi, số mì này coi như đã bị hủy hoại... Chính là hai muỗng bột mì, cô lại đổ nước vào hơn phân nửa. Lúc này, nước đã tràn ra bề mặt bồn, rất nhiều nước tràn đầy bột ra, càng không thể cứu vãn tình thế.

Haruhisa rút cuộc cũng không kịp lo lắng cho ba người kia, vội vàng tìm cái khăn sạch sẽ lau, tỉ mỉ thu dọn một mảnh hỗn độn chảy dài trên bàn, lại lần nữa vắt khăn. Lúc này mới ngồi xuống, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời xanh thẳm của Konoha, tiếp tục chờ đợi người...

Aizz... Cuộc thi Trung Nhân (Chunin) kia quả thật không đáng để nhắc tới. Không nói tới thực lực đè nén của ba người bọn họ, bài kiểm tra thu thập thông tin dễ như trở bàn tay, huống chi còn có cái kia trời sinh có thể ép buộc, liền ngay cả Morino Ibiki đều liên tục nói vài thứ “Có ý tứ” với Uzumaki Naruto đâu~

Trận đấu chỉ là khảo nghiệm, nhất định là Mitarashi Anko hơi bất mãn oán trách “có quá nhiều người vượt qua” rồi kết thúc hoàn mỹ.

Nhớ trong anime, âm thanh của Mitarashi Anko rất to như chiến trường, cùng với nhóm hạ nhân hò hững không đáp lại. Còn có Ibiki thò nửa người ra dò xét, Haruhisa nhéo nhéo cái mũi, bật cười.

Không thể không nói, chị Mitarashi Anko này, tới một mức độ nào đó mà nói, quả thật cùng Uzumaki Naruto thật giống nhau.

Sau khi vòng thi đầu tiên chấm dứt, bây giờ chắc đang đi đến địa điểm diễn ra vòng thi thứ hai: sân tập số 44 hay còn gọi là “Khu rừng chết” hay gì gì đó.

“Quác quác...”

Trên bầu trời, một con quạ đen nhàn nhã bay qua, để lại một lông chim mềm nhẹ lao đảo rơi xuống.

Haruhisa đưa tay ườn người, A~~ cô rất muốn được tận mắt đi xem a...

Nhìn xem ẩm ướt, lách tách, dính dính, ngây ngây, “phiên bản nữ tóc dài” Orochimaru, tương lai sẽ rất “hư hỏng” nhưng bây giờ còn là một tên đẹp trai ham học đâu, ương ngạnh sinh động đến mọi người trong Konoha.

A... Được rồi, còn có chẳng hạn như Gaara.

“Ai.”

Haruhisa thờ dãi nặng nề, thu hồi suy nghĩ vớ vẩn không thực tế này. Hay là thôi đi, hiện nay chỉ mình cô với Chakra đáng thương này, cô còn không muốn đi đến tận tìm cái chết.

“Nhóc con ~ “

Từng đã là một “tên cướp tiên sinh” hiện nay chính là một ông chú tham ăn đang nghênh ngang đứng ở phía sau, rõ ràng là trạng thái ăn no ngủ ngon.

Haruhisa nghe thấy âm thanh, ngay cả mí mắt cũng lười nâng lên.

Thật sự rất kỳ quái, nói như thế nào thì cũng là ông chú này một đường đem cô bắt cóc từ Làng Cát đến Konoha. Nhưng hiện tại, mỗi ngày cô còn phải dâng đồ ăn lên cho ông chú tham ăn này, ra vẻ còn giống như thành lập được tình hữu nghị trong cuộc cách mạng.

Đây là có chuyện gì a?!

Tổng hợp lại tất cả, chẳng lẽ cô đã hỏng mất cái gì gọi là ”biến chứng Stockholm” thôi...

Haruhisa rơi vào trạng thái khinh bỉ chính mình thật lâu.

Ông chú che mặt thấy cô bé cúi đầu, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hấn một cái, lớn tiếng hỏi:

“Này, nhóc con, có muốn ra ngoài xem náo nhiệt một chút không?”

Tham gia náo nhiệt trong truyền thuyết, chính là giống như bây giờ ——

Haruhisa đi theo sau ông chú che mặt, cả người toát ra mùi hương kỳ quái. Đi ở trong rừng, nơi sân huấn luyện thứ 44 đang bắt diễn ra cuộc thi.

Tiến vào phía trước, ông chú là nói như thế nào?

“Ta đây lấy đạo đức ra đảm bảo, nhóc con tuyệt đối an toàn!” —— Hừ... Một tên cướp còn có tư cách sao.

“Có ta ở đây, nhóc cứ yên tâm!” —— cũng bởi vì là ông chú này, nên cô mới không yên lòng...

“Nước thuốc này đổ trên người nhóc, ta cam đoan ngay cả quỷ cũng không thể phát hiện ra ngươi!” —— lại cam đoan... Quả thật, mùi này ngay cả bản thân Haruhisa còn muốn ỏi ra, ai còn có cơ hội đến gần cô a...

Đương nhiên, châm chọc vẫn chỉ là châm chọc, cô vẫn phải đành hoàng đi theo ông chú này đi vào.

Cái gì? Hừ! Làm sao có thể, cô mới không phải bởi vì muốn gặp Gaara nên mới đi đến đây...

Đang muốn suy nghĩ cho tốt, cổ tay Haruhisa đột nhiên đau nhói. Ngay sau đó, cả người đã bị túm vào đồng rom.

“A! Ông chú...”

“Suyt, đừng lên tiếng.”

Ông chú hạ giọng, trên mặt chỉ lộ ra duy nhất một đôi mắt cảnh giác, nhìn quét qua lại.

Chỉ chốc lát sau, Haruhisa liền nghe được có người nói:

“Mấy tên mắc bẫy, may cho chúng là chúng cầm cuốn “địa thư” đấy. Kiểu này chúng ta về tới lâu đài trước tiên rồi!”

Ngay sau đó, khác một thanh âm nói:

“Quá mức đắc ý, như vậy rất nguy hiểm!”

Trong lòng Haruhisa nhảy dựng, cái này một người phô trương ương ngạnh, phía sau là một người nội tâm sâu sắc, nếu có thêm một người nữa...

“... Nhưng tớ cảm thấy Shino nói cũng có đạo lý.”

Giọng nữ mềm mại đánh vỡ điểm nghi ngờ cuối cùng trong lòng Haruhisa. Không sai, vừa rồi ba người bay qua đỉnh đầu bọn họ, nhất định chính là Inuzuka Kiba, Shino Aburame còn có Hyuga Hinata.

Hê hê ~ xem ra nước thuốc này của ông chú che mặt thật sự dùng được. Hiện tại ở trong mắt Ninja, cô khẳng định mình cùng với cò đại trên đất không khác nhau lắm.

Ừm... Haruhisa hít một cái, cái mùi này đúng là... Thiệt là, không thể cải tiến mùi hương một chút được sao...

Đợi chút, vừa rồi bọn họ vừa mới nói gì?

Haruhisa nghiêm cẩn đem lời nói của bọn họ cùng với tình tiết trong anime mà cô nhớ mang máng so sánh một chút... Rút ra kết luận, nếu như cô đi theo phương hướng của ba người kia, rất nhanh cô sẽ được nhìn thấy Gaara và hai người kia?!

Haruhisa nhìn không được thuận tiện trở tay nắm chặt khuỷu tay của ông chú:

“Chú! Chúng ta hướng tới bên kia đi!”

Người bị nắm chặt thoáng hơi nhủu mày. Tuy rằng còn chưa hiểu vì sao nhóc con trước mắt này đang uể oải nay đột nhiên phấn chấn cả lên, hấn vẫn lên tiếng:

“Được.”

Ông chú che mặt cổng Haruhisa trên lưng. Vào thời điểm đuổi theo tới nơi, vừa đúng lúc kịp gặp Gaara mở ‘phòng ngự tuyệt đối’ ra. Bên ngoài tường lũy đầy cát bụi, đầy áp những kim thép sắc bén.

“Chú, tốc độ của chú không tệ lắm!”

Haruhisa dè dặt cân trọng từ trên lưng ông chú nhảy xuống, còn thưởng cho cái vỗ bả vai trên lưng người ta.

Chú che mặt đứng ở trên một thân cây. Nhánh cây này, lá cây rất nhiều và sum suê, xanh um tươi tốt. Hầu như có thể ẩn nấp + thám thính những điều cần biết.

Haruhisa ngồi chồm hồm, âm thanh của Gaara loáng thoáng truyền tới:

“Cái này gọi là con mura những cây kim à? Như vậy, ta đoán ta sẽ làm ra một con mura máu.”

Từ lúc xuyên không cho tới nay, điều khiến cho Haruhisa kích động nhất chính là giờ phút này.

Tuy rằng bởi vì tường cát bao quanh khiến cho cô không thấy nhìn bộ dáng của Gaara. Nhưng cô có thể tưởng tượng, giờ phút này Gaara nhất định là đang ôm hai cánh tay, hơi hạ cằm, đôi mắt hé nửa, sóng mũi cao ngất có nhọt nhọt nếp nhăn.

—— Tựa như giống như trong anime, dường như cả người chứa đầy sát khí, vận sức chờ phát động đột sẵn bắn. Giờ phút này tuy rằng tĩnh lặng như điêu khắc, nhưng ở giây tiếp theo hẳn lại có thể đem móng nhọn đâm vào trái tim của kẻ địch.

“Không sai, từ những hạt cát hoàn thành lớp phòng ngự tuyệt đối...” Phía bên kia, Kankuro đã bắt đầu nhiệt tình dào dạt ở bên ngoài sân giải thích. “Hơn nữa phòng ngự tuyệt đối này không cùng với ý thức của Gaara liên quan gì hết, là nó tự động khởi động. Cho nên, ở trước mặt Gaara, cho dù tấn công kiểu gì cũng đều vô dụng.”

Giải thích xong, Kankuro có chút đắc ý dào dạt. Suy cho cùng cũng là em trai ruột của mình. Mạnh mẽ như vậy, người làm anh trai như hẳn đây cũng được nở mặt nở mày a ~

Hừ, các nguoi, một đám hỗn tạp, cho dù như thế nào cũng đánh không lại Gaara!

Kankuro khinh thường đánh giá trước mắt ba kẻ ở Làng Mưa cách đó không xa.

Hắn chưa thấy qua ai có thể trêu chọc Gaara mà sống sót trở về ... Ách... Trừ bỏ một người...

Kankuro yên lặng nhớ lại từ nhỏ đến lớn, người nào đó đối với Gaara quyền đâm cước đá giống như com bữa... Nhất thời cảm thấy tuổi thơ của Gaara quả thật cũng thật vất vả...

Haruhisa ngồi xồm trên cây đột nhiên cảm thấy ngứa mũi, cô đưa tay lên dùng sức xoa, có thể này không hắt xì ra tiếng:

“Thật sự đòi mạng, thời điểm máu chột như vậy, ai dám ở sau lưng nói ta nói bậy?”

Cô nhỏ giọng nói thầm một câu, lại một lần nữa đem lực chú ý tập trung ở trên bãi đất trống hai nhóm người đang “giương cung bạt kiếm” kia.

Nhìn đối thủ liều lĩnh xông tới, Gaara rút cuộc cử động. Hắn mở rộng hai cánh tay, kết ấn trước đối thủ, ngay sau đó hai ngón tay phía bên tay trái khép lại, tay phải đưa về phía trước nắm lại. Bởi vì ham muốn giết chóc mà âm thanh có chút khàn khàn, chậm rãi nói:

“Sa phược cữu.”(Sabaku Kyuu: Quan tài sa mạc)

Đội diện, đối thủ ở Làng Mưa thậm chí không kịp dừng lại, tư thế bôn ba chạy của hắn bị khí lực của những hạt cát hung hăng giữ chặt. Trong nháy mắt, biến thành một tòa điêu khắc người sống.

Lúc này chẳng qua chỉ là mới bắt đầu. Haruhisa neho mắt lại, kể tiếp, giống như trong anime, Gaara thế nhưng thật đẹp trai đầu ~~~

Gaara một tay cầm lấy ô, ngọn lửa màu xanh sâu trong đôi mắt mờ mờ ảo ảo như đang khiêu vũ. Hắn đi phía trước nửa bước, vô tận cát nhuyển lơ lửng ở trong không trung, dịu dàng phục tùng, vây lượn ở xung quanh hắn.

“Tuy rằng trước tiên ta có thể bịt miệng nguoi và giết chết nguoi, nhưng mà như vậy thì quá nhân từ.”

Hắn vừa nói, một bên cầm trong tay cây dù đen. Tay phải lên lên hư không hơi nắm, xoay ngược cổ tay lại, lại hơi giờ cánh tay, khối người trong cát dễ dàng vượt qua sức hút của trái đất, chậm rãi bay lên giữa không trung.

Hắn hơi nhắm mắt, thời điểm mở mắt ra đã là một mảnh tàn nhẫn:

“Sa bộc tổng táng.”(Sabaku Sousou: Nghĩa địa sa mạc)

Cái kia theo bàn tay nắm chặt lại, bầu không khí đình chỉ dừng lại, vạn vật trở về yên lặng ——

Lúc này đây, trong nháy mắt vô số máu thịt liền bắn tung tóe, nhỏ xuống thành mưa, không nghĩ cũng không kết thúc.

Máu đầy khắp bầu trời, Gaara đứng đó một mình. Lúc mở miệng, âm thanh thê lương mờ hồ lộ ra chút tử bi:

“Không một đau đớn, bởi cái chết đã đến trước khi hắn đã kịp cảm nhận rồi... và rồi máu của nạn nhân sẽ thấm sâu vào trong cát, khiến cho khả năng tàn sát tăng lên... Bởi vì ta cường đại nên đã để cho hắn không chút đau đớn nào.”

Haruhisa ngồi xổm trên cây, nhưng cơn mưa máu nồng mùi tanh hôi này cũng không có rơi dính trên người cô. Nhưng cô đột nhiên lại cảm thấy hơi lạnh.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy có người chết ở ngay trước mắt mình, với phương pháp quỷ dị như vậy.

Cô bắt đầu hồi hận, vì sao lại muốn đi đến đây. Có một số hình ảnh, hóa ra cuối cùng chỉ có thể tồn tại ở kiểu 2D.

Nhìn đi chỗ khác, Haruhisa lại không tiếp tục nhìn máu thịt này đang rơi ào ào xuống, cô có chút hoảng hốt nắm lấy quần áo của người bên cạnh:

“Chú, chú, chúng ta... trở về, trở về đi.”

“Không đủ, ta cảm thấy còn chưa đủ...”

Sau khi liên tiếp giải quyết xong ba người ở trong Làng Mưa, ánh mắt Gaara mờ hồ hiện lên tia máu. Không đủ, còn chưa đủ. Trong lòng hắn, đoàn lửa cũng không bởi vì cơn mưa máu khi này dập tắt, ngược lại càng ngày càng cháy rừng rực, cháy đến trái tim hắn, có chút nhói đau lên. Hắn muốn nhiều hơn, nhiều máu hơn... Có nhiều máu hơn, cái thứ dục vọng ham muốn giết người đáng sợ ở trong cơ thể hắn mới có thể bình tĩnh trở lại.

Gaara lại một lần nữa giơ tay phải lên, mục tiêu là nhóm người Hinata không kịp chạy trốn.

“Gaara!...”

Kankuro anh dừng vọt đi lên, dồn sức túm lấy cổ áo em trai nhà mình, khẩu khí hung mãnh mà thiết tha, dùng lời nói đầy tình thương, quan tâm, để ý nói với Gaara. Chỉ tiếc lại bị một câu “Cút ngay” cộng thêm một câu “Rác rưởi” làm tổn thương khiến cho thương tích đầy mình, trốn ở một góc u ám phiền muộn lâm bầm.

“Gaara...” Temari cảm thấy đầu bản thân đều nhanh chóng biến thành hai cái. “Đừng, đừng nói những lời lạnh lùng như vậy... Nghe lời chị lần này, được không?”

Nói thật, vừa mới đây thôi Kankuro – người làm anh đều bị nói thành “Rác rưởi”, ở trong lòng Temari lút nhìn khinh bỉ Kankuro một chút. Về phần cô, người làm chị đây nếu không có tác dụng, cô thật sự không còn cách nào khác.

Gaara làm sao có thể biến thành cái dạng này? Đến cùng là vì do quá lo lắng cho sự mất tích của Haruhisa, hay là... Temari chợt rung mình một cái, Nhất Vĩ ở trong cơ thể hắn đã bắt đầu không an phận?

Đối với lời khuyên giải của anh và chị của mình, Gaara tựa hồ ngoảnh mặt làm ngơ. Về mặt hắn lạnh lùng nhìn lướt qua bụi cỏ cách đó không xa —— Không được, không đủ, cái thứ ở trong cơ thể hắn, không biết ngọn lửa vô hình từ đâu ra gần như sắp đem lý trí của hắn đốt thành tro, hắn càng cần nhiều máu tươi, hắn khát vọng nhiều máu tươi!

Gaara chuyển động cánh tay, bắt đầu dần dần cuộn tròn ngón tay —— người ở Konoha đều phải chết!

Lắm lắm nhiều lắm điểm, cát này phân tán ở các ngõ ngách, thoát nhìn hạt cát trong suốt óng ánh lại một lần nữa bắt đầu tụ tập. Chỉ tiếc cảnh vật xinh đẹp như vậy, lại bởi vì trong không khí nồng nặc mùi máu tươi làm người ta buồn nôn kia, trở nên vạn vẹo khủng bố lên.

“Gaara!” Temari chợt la lớn, âm thanh bén nhọn phảng phất xẹt qua bóng đen dài. “Lại tiếp tục giết người, quần áo của em sẽ dính rất nhiều máu!”

Ba người trong bụi cỏ chính là đang nhắm mắt chờ chết, nghe được vậy không khỏi sửng sốt. Đây là lý do khuyên giải kiểu gì vậy? Cũng không phải là đang làm bừa đây chứ!

Gaara cúi nửa đầu, giống như khi này xiết chặt tay lại ——

Không có máu tươi bắn tung tóe, cũng không có tiếng thét “tê tâm liệt phế” chói tai, nhưng những hạt cát rục rịch kia tựa hồ yên tĩnh xuống dưới.

Sau một lúc lâu, hắn đem nắp hồ lô sau lưng đẩy lại, trầm giọng nói:

“Ta đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thịt Bò Kho Rock Lee Gặp Nạn...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— mọi người tro mắt nhìn hộp thịt bò kho thơm ngào ngạt ngả dưới lầu trong sân huấn luyện.

“Nhóc sợ hãi?”

Ông chú che mặt nhìn cô bé không nói một lời nào từ sau cuộc chiến đấu khi nãy, hỏi.

Haruhisa trầm mặc một trận dài lâu, lúc này mới mở miệng:

“... Không phải.”

Cô... Chỉ là không quen mà thôi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, tâm lý được xây dựng trong đầu xem như đã làm không công .

Haruhisa đương nhiên biết thế giới Hokage là dạng thế giới gì.

Ở trong thế giới này, bóng lưng của tử thần u ám luôn yên tĩnh đi theo phía sau lưng của những đứa trẻ, trên đầu của những người đã mất cũng sẽ bắt đầu nở ra những đóa hoa xinh đẹp.

Làm gì có cái gì gọi là hòa bình chân chính cùng bình an?

Nếu như người không giết hấn, trong nháy mắt hấn sẽ giết lại người.

Cô hiểu cho nên mới không oán trách Gaara tàn nhẫn vô tình.

Cô chỉ là có chút hối hận. Vì sao lúc trước, khi Gaara thi triển “sa bộc tổng táng”, cô lại nhìn người ở Làng Mưa bị cát bao quanh, đã vậy thế nhưng còn ngây thơ sinh ra vài phần kích động khi xem anime.

Khốn khiếp! Vì sao kiếp trước cô lại thuộc lòng thơ đời Đường và Tống, mà không phải là Kinh Kim Cương, các loại tâm kinh này nọ. Hiện tại trong tay đã có thể làm lễ cầu siêu cho những người đã chết oan dưới tay Gaara?!

“Tên nhóc kia rất mạnh, nhưng cũng rất nguy hiểm.” Ông chú che mặt như là nhớ lại cuộc chiến đẫm máu ở trong rừng kia, có chút cảm khái.

“...”

Lời nói của ông chú là đang nhắc nhở Haruhisa.

Nói về lúc đó, Gaara dường như thật sự rất đáng sợ. Thật giống như... Thật giống như biến thành một người khác.

Chẳng lẽ...

Haruhisa cả kinh, đứng mạnh lên, đánh nghiêng cốc nước trên bàn.

Là Nhất Vỹ Shukaku kia!

Cô thiếu chút nữa đã quên. Đã nhiều năm trôi qua, tuy rằng cô chưa nhìn thấy bộ dạng phát điên của Gaara, nhưng Nhất Vỹ thật sự vẫn luôn ở trong cơ thể của Gaara. Thật giống như một quả bom hẹn giờ, có thể phát nổ bất cứ lúc nào. Mà cuộc thi Trung Nhẫn lần này, chính là một mồi dẫn lửa lớn nhất!

“Chú!”

Haruhisa đột nhiên mở miệng, không đợi người đàn ông trả lời, lại ngồi suy sụp xuống dưới. Vô dụng, cuộc thi tiếp theo vô luận thế nào cô cũng không thể vào được. Huống hồ, cho dù coi như cô mặt có ở đó, thì có ích lợi gì kia chứ?

Người đàn ông che mặt nhìn cô bé yên lặng đi vào phòng bếp, không hiểu gì hết.

“Kana.” Goro đang ở phòng bếp bận việc thấy cô bé đi vào, thật cao hứng kêu một tiếng.

Haruhisa một bên rửa tay, một bên đáp:

“Chú Goro, có chuyện gì?”

“... A, này...”

Chú Goro luôn luôn nhiệt tình, sáng khoái lúc này đây lại ập a ập ứng, thậm chí còn co quắp chà xát tay.

“Chú Goro? Có chuyện gì chú cứ việc nói.”

Haruhisa nhìn mặt chú Goro lộ vẻ vô cùng khó khăn, quan tâm nói.

“Hi! Chuyện chính là như thế này! Vừa rồi có người tới hỏi, thịt kho của mấy ngày hôm trước còn hay không, hẳn muốn mua thêm chút nữa. Nên giờ chú quay về, suy nghĩ nếu như chú làm thì hương vị sẽ không giống nhưng cũng không thể để cho cháu dạy ta phương pháp chế biến được đây là một chuyện liên quan tới vấn đề cá nhân của mỗi người cho nên chú liền muốn hỏi cháu có thể dành chút thời gian để làm thêm một chút chứ?”

Goro vỗ đùi, giống như bao khoai tây bị lật đổ, đem toàn bộ lời nói ra hết một hơi. Giống như chỉ cần dừng một giây, ông ấy cũng không thể nói tiếp được nữa.

Haruhisa ngơ ngác nhìn da mặt của người đàn ông trung niên đỏ hết cả lên: “... Chú Goro, lượng hô hấp của chú cũng không tệ lắm, cứ thường xuyên luyện tập thêm đi...” Tiếp, cô nhếch miệng cười. “Không thành vấn đề! Cái này gì khó. Tài liệu gì đó đều có sẵn hết, bây giờ cháu sẽ đi kho hai nồi lớn!”

Cô học theo Goro, dùng hai tay vỗ đùi, thuận tay liền hướng tới lấy cái nồi, hứng nước sạch trong bồn.

Theo như điện tín không ngừng toát ra, trận quyết đấu trên càn không ngừng diễn ra, chuyện xưa những thanh niên tổ quốc quyết đấu, vui mừng vì thắng trận, buồn bã vì thua cuộc——

Sasuke nhờ vào năng lực, ý chí ngang bướng của bản thân, vượt qua được dấu răng của Orochimaru, gian nan thắng lợi.

Kankuro vận dụng thành thạo tuyến Chakra, sử dụng kỹ thuật thao túng cùng thuật lấy con rối đánh tráo, đắc ý thắng lợi.

Haruno Sakura cùng Yamanaka Ino, đối với hai chị em oan gia này thì đánh nhau một cách kịch liệt. Bao gồm cả thời kì phát minh ra chí hướng cùng với người đàn bà chanh chua đánh nhau, vì thế bầu không khí của cuộc đối chiến tăng thêm không ít.

Uzumaki Naruto thông qua trận tỷ thí này, rõ ràng đã chứng minh cho việc hẳn muốn thực sự dành được danh hiệu Hokage, Inuzuka Kiba đánh không lại mà còn bị đánh cho tơi bời hoa lá.

Còn lại nhà Hyuga thì trình diễn tiết mục gấp lại người thân, còn cô bé Hinata ngượng ngùng, rốt cuộc ý chí bền vững của cô ấy cũng đã triệt để thức tỉnh, chứng minh mình có thể làm tốt vai trò ‘nhân giả’, tuy rằng cuối cùng vẫn thua.

Anh chàng Shino lợi dụng xa luân chiến, chứng thực “Số lượng côn trùng to lớn” chân lí này mãi mãi không thay đổi.

Tenten đáng yêu ngày ngày đều nói, bất hạnh nhất của cô là gặp phải đối thủ đáng sợ. Một trận cuồng phong gào thét thổi bay toàn bộ ám khí của cô. Temari dùng tam khóa sao nhỏ tinh, dễ dàng giành được thắng lợi.

Mà Kin Tsuchi VS Nara Shikamaru. Hẳn lại vô cùng nhuần nhuyễn phát huy ý nghĩ thông minh của mình, làm cho con gái nhà người ta gặp trở ngại, quấy rối thành công giành thắng lợi.

Dần dần, chỉ còn lại có Gaara, Akinichi Chouji, Rock Lee hơn nữa một trang phục xác ướp ở Làng Âm Thanh – Dosu Kinuta, so với tên hắn thì trang phục dễ nhớ hơn.

Trên khán đài, Akinichi Chouji đang gất gao nắm lan can, hơn nữa Shikamaru “có lòng tốt” phân tích tình hình, hai tay của hắn run nhè nhẹ, có thấy được mức độ khẩn trương.

“... Hừ, chẳng có gì ghê gớm, dù sao rất nhanh ta cũng sẽ nhận thua.”

Còn chưa có lên sân khấu, Chouji liền đã lên tiếng muốn rút khỏi.

Một bên, ánh mắt của Asuma chuyển động —— kia này nọ đã mang đến, lúc này không cần, còn đợi đến khi nào?

Hắn đi lên phía trước, vỗ bả vai thật chặt của Chouji:

“Chouji, nếu em có thể thắng được trận này, lão sư sẽ mời em ăn một món rất ngon.”

Nói xong, hắn còn cố ý hé ra một góc hộp tiện lợi.

“Này uy, Asuma...” Một bên Shikamaru tỏ vẻ bất mãn. “Không cần dùng đồ ăn dụ dỗ hắn a!”

Tuy rằng chiêu này thật sự dùng rất tốt...

“Asuma lão sư.” Chouji trờu khịt khịt. “Ngài đến cùng mang theo đồ ăn ngon gì?”

Asuma bất đắc dĩ nhìn thiên phú đặc biệt của hắn không người nào địch nổi, lấy ra một cái hộp lớn.

“Oh A A A ~”

Chouji chính xác lấy được cái hộp, sau đó thuận tay mở ra. Nháy mắt, đôi mắt đậu của của hắn liền sáng chói lên.

Trong hộp tràn đầy thịt bò kho. Chỉ thấy thịt bò kia có màu sắc hồng nhuận, trơn bóng cùng hương thơm mềm mại, nước sốt sền sệt đều bao quanh từng khối thịt bò, tỏa ra từng đợt thơm nồng khiến người ta không thể cự tuyệt.

Liền ngay cả Ino cùng Shikamaru cũng nhịn không được xông tới:

“Thơm quá à!”

Chouji không có trả lời, bởi vì trong miệng của hắn đã nhét khối thịt bò vào.

Dưới lầu, kịch chiến Gaara cùng Rock Lee dĩ nhiên bắt đầu.

Về trận này trước không có ai sau này cũng chẳng tìm thấy chiến đấu, “cô động tình hoa” như sau:

Đầu tiên Rock Lee phát động quyền cước công kích mãnh liệt, hạt cát của Gaara tiến hành phòng ngự hoàn mỹ. Ngay sau đó hạt cát của Gaara bắt đầu lùi lại một bước để đánh trả đối phương mãnh liệt, “đồng chí” Rock Lee dựa vào sức mạnh tránh thoát phía sau, đang đứng lúc mọi người kinh hô vì “pho tượng cát”.

Hiệp thứ nhất: ngang tay.

Do ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, Rock Lee coi những quả cân nặng khủng bố làm người ta nghen hợm ra, lấy tốc độ cực nhanh ẩn mình đánh vỡ áo giáp cát bao bọc cơ thể Gaara. Mọi người lại một lần khiếp sợ. Về phía mọi người trong Konoha là vì do đối mặt với việc “đồng chí” Rock Lee hung mãnh công kích như thế, nhưng Gaara vẫn không bị thương, cho dù tầng tầng lớp lớp cát bề nổi. Mà về phía hạt cát bởi vì kết thúc hết rồi, áo giáp cát thể nhưng lại bị phá, Gaara lập tức sẽ nổi giận, chúng ta nhanh chóng chạy chết trời đi.

Hiệp thứ hai: Rock Lee hơi chiếm thượng phong.

Rock Lee vì muốn đánh nhanh thắng nhanh, coi lớp băng vải trên tay xuống, lập tức hóa thành “tiên từ” lay động theo chiều gió, thi triển cấm thuật “Biểu liên hoa”, dự định thăm dò Gaara từ lúc đó. Không nghĩ tới thể nhưng Gaara lại lợi dụng kẻ hở thoát ra, dùng cát để thể thân thoát một đòn trí mạng, bắt đầu triển khai bước kế tiếp dùng cát tấn công mãnh liệt. Trái lại Rock Lee bởi vì thi triển cấm thuật, tác dụng phụ khiến hành động trở nên chậm chạp. Bước vào giai đoạn chiến đấu “mèo vờn chuột”.

Hiệp thứ ba: Gaara đoạt lại quyền chủ động, có được ưu thế áp đảo.

Ý chí kiên định không khuất phục, giai đoạn nỗ lực chiến đấu của thiên tài chỉ để thực hiện giao hẹn với bạn bè, không để ý tới tính mạng mạnh mẽ khai mở “Bát môn độn giáp”, mở đến công thứ tư cả người đều biến thành màu đỏ của quan công, phát động công kích cuối cùng. Một hàng trên khán đài Kakashi hợp thành những tổ nhỏ tranh chấp nói về “Bát môn độn giáp”. Gaara bị “hoa sen nở hai lần của Làng Lá” Rock Lee đã bại, cả người té ngã giữa đồng cát, nhìn đối thủ sắp lung lay đỏ ngã, hắn chậm rãi điều động đồng cát, dùng “Sa bọc tống táng” một cước thành công cuốn lấy một tay của đối phương, cũng đem đối thủ đưa vào không trung. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi thứ trở nên yên tĩnh, cả hội trường rơi vào trầm ngâm, dừng lại cả việc thở, cùng chờ đợi đòn cuối cùng kinh động lòng người...

Liền tại đây, bên trong một mảnh yên tĩnh, âm thanh của một người ăn như heo không hài hòa vang lên, nghiêm trọng ảnh hưởng đến không khí trận đấu.

Trên đầu Yamanaka Ino chặt ních ngã tư đường, nét mặt đầy mặt dữ tợn hướng tới đầu sỏ gây nên một lực đả kích:

“Chouji! Đã là lúc nào rồi mà ngươi còn ăn!!!”

Ngay sau đó, mọi người liền trờ mắt nhìn một hộp tiện lợi đựng thịt bò, mang theo một đường cong hoàn mỹ rút xuống dưới sân chiến đấu...

Đã thế, suy sức yếu nằm trên mặt đất – Gaara, cho dù có sa phược cứu bảo vệ, cả người vẫn bị dính nước sốt. Nhưng còn Rock Lee, bởi vì hạt cát quần lấy giữa không trung, may mắn tránh thoát bị đồ ăn kỳ lạ công kích.

Giây tiếp theo, “Sa phược cứu” trên người Rock Lee không có dấu hiệu nào, rút đi xuống. Người kia tựa như một bướm bướm đen bị cắt đứt cánh, từ chỗ cao rơi thẳng xuống.

Một bóng dáng màu lục khác chợt lóe qua, tiếp được Rock Lee. Mọi người tập trung vào nhìn, hóa ra là Might Guy lông mày thô.

“Gaara!” Phía bên này, Temari cùng Kankuro đồng thời kêu lên.

Gekkou Hayate đi ra phía trước, nhìn Rock Lee đã lâm vào hôn mê, nâng tay ý bảo Gaara thắng lợi, cũng gọi luôn ban chữa bệnh luôn luôn vây quanh đội mệnh lệnh.

Đến tận đây, trận chiến này đã làm cho người ta chấn động không thôi, lấy nhất chiêu “Thiên ngoại phi tương”, đã vẽ ra được một dấu chấm tròn hoàn mỹ.

Gaara trở lại bên đám người Temari, ngón tay nhẹ nhàng lau qua cái trán có dính nước sốt, bên trong đôi mắt xanh ngọc có tia sáng kỳ dị lóe ra. Đối với một mặt nghị hoặc không hiểu Temari cùng Kankuro, hân cúi đầu phun ra hai chữ:

“Haruhisa.”

Tác giả có chuyện muốn nói: tình tiết vỡ kịch như thế nào lại kết thúc a???

Tình tiết vỡ kịch kết thúc mới có thể quay trở về Làng Cát, quay trở về Làng Cát mới tiếp tục phát triển JQ a...

*

o(∩_∩)o lần này hé ra một trang về một ba chị em bọn họ a ~

*PS Ta biết “đồng chảy” của chương này... Nhưng là nội dung này nọ, thật sự quá khó để viết thành lời... o(>___<)o

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đêm Trăng Tròn Phòng Bệnh Phong Ba...

cô nhìn bóng lưng của hắn, “ngủ” ra được một tia cô quạnh, đau khổ.

Hokage đệ tam nói nghỉ ngơi một tháng. Như vậy, liền nghỉ ngơi một tháng.

Mọi người nằm bệnh viện nằm bệnh viện, thăm bệnh thăm bệnh, tu luyện tu luyện, triệu hồi nóng nọc triệu hồi nóng nọc (Di Di: Cái này ám chỉ Naruto nà. ^^). Mọi người tự mình luyện tập, cuộc sống quá bề bộn nhiều công việc.

Vào đêm nào đó, Haruhisa rảnh đến nỗi không có việc gì để làm, trèo lên nóc nhà đi ngắm trăng —— A ~ trăng tròn thật đẹp!

Trăng tròn?!

Haruhisa từ trên nóc nhà đứng lên, hướng về phía cửa phòng của ông chú la làng la xóm lên:

“Chú! Tỉnh tỉnh!! Cháu muốn đi đến một nơi!!”

Trăng rằm nơi xa xôi, thỉnh thoảng cũng sẽ có vài đám mây được thổi qua, ánh trăng lặn dần lao vào trong bóng đêm. Chỉ chốc lát sau, lại khôi phục sáng ngời.

Mái hiên có những chiếc chuông gió, theo con gió lúc lớn lúc nhỏ, phát ra những khúc nhạc vô hình, uyển chuyển mà linh lung.

Một con cá màu xanh lẳng lẳng nằm một góc trên nóc nhà, tròn tròn đôi mắt chảy xuôi bên trong không nên lời tịch mịch. Như nhau, trên lưng nó cũng có một bóng người đang trầm mặc kia.

Vạt áo Gaara theo gió đêm lạnh lẽo ào ào rung động, màu đỏ tối tăm của mái tóc theo từng cơn gió dựng lên, giống như những bóng ma được chưng cất trong bình rượu nhiều năm, không tiếng động kể lại chuyện chuyện xưa.

Hắn lẳng lẳng ngồi, trong cơ thể lại giống như sóng lớn ngập trời, huyền ảo không thôi.

Không chớp mắt vào những đêm trăng tròn, hắn đã quen rồi.

Chỉ tiếc, những đêm trăng tròn của ngày xưa, luôn có một người nằm cuộn tròn lại trong lòng hắn, mang theo ấm áp, ngủ say ngon lành, thỉnh thoảng nhỏ vài giọt nước miếng ở trên vạt áo của hắn.

Mà hiện tại, khoảng không vắng vẻ trong ngực hắn, chỉ còn lại những cơn gió hiu quạnh.

Một âm thanh rất nhỏ truyền tới, Gaara nghiêng tai.

Đó là bước chân thuộc về con người, ông tay áo xen lẫn âm thanh ma sát của viên gạch.

“Thực không có biện pháp, người không ngủ được sao?”

Âm thanh của người vừa tới khàn khàn rõ ràng, hàm ý có vài phần bất mãn.

Gaara nhìn thoáng qua “Xác ướp” chỉ lộ ra một con mắt, lại không để ý lắm thu hồi tầm mắt:

“Người, có chuyện gì?”

“Ta muốn ở chỗ này tiêu diệt người. Như vậy thì ta mới có nhiều cơ hội để đấu với Sasuke hơn.” Âm nhĩ dừng một chút, tính trước kỹ càng tiếp tục nói.
“Ta đối với hạt cát công kích của người rõ như trong lòng bàn tay, chỉ không biết liệu nó có nhanh hơn âm thanh không.”

Giọng nói chưa dứt, âm nhĩ kia vén tay áo lên, lộ ra cánh tay gấn vòm lõ.

Gaara hé nửa ánh mắt, đồng tử bị ánh trắng bịt kín tí mị, bộc phát hiện ra lạnh nhạt vô tình, khó có thể đoán được.

Gió thổi càng lợi hại hơn, những chiếc chuông đồng ở hai phía đụng vào nhau, mờ mờ ảo ảo lộ ra vài phần âm thanh quý dị.

“Vừa đến trăng tròn...” Gaara đề thấp tiếng nói. “Trong đêm trăng tròn “nó” liền bắt đầu xao động, khát máu.”

Dưới ánh trăng sáng trong, bóng đen trên nóc nhà bắt đầu xuất hiện tình huống kỳ quái, xúc giác giống như ác quỷ từ dưới âm phủ, một đường uốn lượn mà lên...

Rồi sau đó, một tiếng vang to lớn phát ra, một trận cát bụi cuộn cuộn kéo tới!

Âm nhĩ nhìn “bóng ma” to lớn, ảnh ngược trong ánh mắt hiện ra sợ hãi thật sâu. Hắn thậm chí còn không kịp phóng ra chiêu thức cái gì gọi là “Sóng siêu âm”! Sau khi hét thảm một tiếng, hắn liền suy sụp buông xuống cánh tay, bắt đầu đi tới nơi nào đó hầu hạ gia đình nhà Hades.

Haruhisa ngồi ở trên nóc nhà khác cách đó không xa, đồ lớp nước thuốc thật dày trên người. Cô nâng cằm, nhìn chăm chú vào trận chiến vừa tàn nhẫn lại vừa tao nhã này, hoàn mỹ làm người ta thở dài, hành hạ đến chết.

Hừm, cô thật sự đánh giá cao Nhất Vỹ, quả nhiên xấu xí đến nỗi làm người ta “chấn động lòng người”.

“Chú, chúng ta trở về.”

Haruhisa đứng lên, vỗ vỗ cái mông.

“A... A?”

Người đàn ông trung niên che mặt đang há miệng ngáp to nghe vậy, bả vai nhất thời xụ ngay xuống dưới. Không phải như mọi người nghĩ đâu, hắn còn chưa có nghỉ ngơi đủ...

Nhưng oán giận thì cứ oán giận, hắn vẫn đành hoàng nằm sấp xuống, ngoan ngoãn chờ cô bé trèo lên lưng hắn. Lại một lần nữa ở trong bóng đêm vô tận, nhẹ nhàng mà phi thân bay đi.

Haruhisa quay đầu nhìn thoáng qua bóng lưng nửa quỳ ở nóc nhà đang thờ dốc đứng một mình ở đó, ngực chợt đau xót —— Chắc... Có phải lại một lần nữa cô lại tình cờ đánh giá cao bản thân nữa không, giống như trước đây ở bên cạnh giúp đỡ hắn?

Hướng chi, hiện tại thời tiết nóng bức như vậy, hình như cô có chút nhớ nhung cái hơi lạnh ở trước ngực kia...

Khi Temari mở cửa, thì thấy nét mặt già nua nổi giận đùng đùng của Maki, cô chỉ biết mọi chuyện không ổn rồi. Chỉ có còn chưa tỉnh ngủ – Kankuro, tình trạng ngái ngủ hướng ra ngoài đặt câu hỏi:

“Sớm như vậy, có chuyện gì nha?”

Maki nhất thời chỉ tiếc ‘rèn sắt không thành thép’: “Miệng lưỡi ta cũng đều mài mòn. Để cho các người coi chừng Gaara, bây giờ người đâu rồi?!”

Kankuro giật mình một cái, tròn tròn mắt, thất thanh nói: “Ngài nói cái gì?”

Temari không nói gì, cô chỉ biết đưa em trai nhu thuận nghe lời cô, đời này cũng không có khả năng đi vào giấc mộng. Thật là, ngay cả một ngày cũng không để cô sống yên ổn a.

Ba người vội vàng chạy tới cửa phòng Gaara, Temari kéo cửa ra —— quả nhiên, trong phòng tối như mực, không thấy bóng dáng Gaara đâu hết. Trên giường ngăn nắp, giống như trong phòng này cho tới bây giờ đều chưa từng có người ở.

“Hi vọng không xảy ra chuyện gì mới tốt...”

Maki lo lắng trùng trùng nói, “khe rãnh” tung hoành trên mặt càng nhiều thêm.

Từ khi rời khỏi Làng Cát, Gaara cũng chưa có bình thường được một lần, sau khi vào Konoha càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Vậy đại khái, Nhất Vĩ ở trong cơ thể hắn cũng không thoát khỏi có liên quan, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ hơn, cũng không chỉ có riêng mỗi mình nó...

Temari yên lặng suy nghĩ.

Chẳng lẽ...

Đột nhiên, ánh sáng trong đầu cô lóe lên.

Chẳng lẽ Gaara phát hiện tin tức gì đó về Haruhisa? Mà tin tức này lại cùng Konoha có liên quan?

Ngay sau đó, Temari lại nghĩ tới ngày đó. Sau khi trận đấu kết thúc, Gaara đột nhiên nhắc tới tên của Haruhisa. Vì thế cô càng tin tưởng, Gaara quả thật đã lấy được manh mối, dấu vết để lại về Haruhisa.

Sakura thuận tay giờ lên hoa tươi từ nhà Ino. Bắt đầu cẩn thận ngay ngắn viết tên của mình lên sổ, đi vào khu nội trú bệnh viện Konoha.

Chân trước của Sakura vừa rẽ ngoặt, một bóng đen mờ hồ liên nhỏ giọng, không hơi thở xuất hiện ở phía sau cô.

Trước khi Haruno Sakura tới, thật ra Gaara đã vòng vo đi xung quanh bệnh viện mấy vòng. Không biết làm sao, hắn căn bản không biết người hắn muốn tìm đang ở phòng bệnh ở dãy kia, thậm chí hắn còn không xác định người nọ có còn nằm ở bệnh viện hay không. Vài ngày trước, hắn vô ý nghe được tin tức này trong lúc đi trên đường lớn ở Konoha. Dù sao lý do ‘do ăn quá nhiều làm cho chức năng của hệ tiêu hóa bị rối loạn’, thật sự làm cho người ta khó có thể tin được

Gaara lại nghĩ tới thật nhiều năm trước người nào đó lấy lý do cái kia đã bị nát vụn để chạy trốn. Như vậy xem ra, hai người kia tới một mức độ nào đó chính là rất giống nhau.

Thế nhưng, trên tay “thằng đó” lại có đồ ăn do Haruhisa làm, thật sự là không thể tha thứ.

Nhớ tới lần trước, nước sốt văng lên đầy đầu đầy mặt của hắn. Thật vất vả mới có thể hòa tan được dấu hiệu sắp nổi bão, trong nháy mắt lại phủ lên một tầng hàn băng. Gaara hơi siết quyền tay, hạt cát trong giữa hồ lô hắn giống như cảm nhận được tâm tư của hắn, bắt đầu rục rịch.

Rốt cục, cô bé đầu đầy lớp trang điểm rời khỏi, Gaara thả nhẹ bước chân, đẩy cửa đi vào.

Lúc hắn nhìn đến nằm trên giường bệnh là một người gầy như chuột có lông mày thô. Phản ứng đầu tiên của hắn là rời đi, tiếp tục đi tìm kiếm phòng bệnh khác, tìm cái tên mập mạp gì đó dám can đảm lãng phí đồ ăn do Haruhisa làm.

“Bởi vì nó là bằng hữu mà ta yêu quý nhất...”

Vừa ra đến trước cửa, trong đầu Gaara đột nhiên lóe lên những hình ảnh vỡ nát. Ngay sau đó, đầu của hắn mãnh liệt đau lên, nội tâm hắn có cái gì đó không chịu để hắn không chế muốn thoát ra ngoài, bao phủ lý trí hắn.

Gaara chậm rãi thu hồi bước chân, lại một lần nữa đi đến bên giường bệnh. Hắn nhìn người đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường bệnh, đôi môi tái nhợt lộ ra một độ cong quý dị:

“Bằng hữu yêu quý nhất...”

Trí mạng cát nhuyển theo các phương hướng vượt lên trước leo lên trên giường bệnh, lạnh như băng quấn lấy tứ chi cùng với cổ của người nọ. Lúc này chỉ cần tay Gaara làm động tác, người ở trên giường liền sẽ vĩnh viễn lâm vào hôn mê.

Gaara nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mắt, cuối cùng trong lòng lại không thể đè nén, chỉ sinh ra một loại vui sướng. Cảm giác vui sướng này làm cho hắn nhìn không được sợ run thật sâu, ngũ quan thanh tú cũng dần dần trở nên vụn vỡ. Hắn dường như có cảm giác, hắn lúc này đã không còn là chính mình.

“Dừng tay!”

“Ngươi muốn làm gì?!”

Hai tiếng quát lớn đánh gãy suy nghĩ của Gaara. Hắn quay đầu, nhìn hai người xông vào phòng bệnh, một người là cái tên có đường râu trên mặt, một người nữa có đôi mắt xé, tóc buộc lên cao.

“Ta muốn giết hắn.”

Gaara bị thuật bắt bóng trên mặt đất, mặt không biểu cảm trả lời. Đơn giản vài từ đã đủ để cho hai người đối diện run lấy bầy.

Shikamaru lấy tốc độ nhanh nhất ngăn chặn Naruto đang xúc động, đầu óc hắn vận chuyển với tốc độ ánh sáng. Trực giác nói cho hắn biết, giờ phút này đánh bừa thì không nắm chắc được phần thắng, chỉ có thể suy nghĩ biện pháp khác. Ví dụ như: đàm phán.

Shikamaru mở miệng trước, dùng phương pháp “Phô trương tỏ ra có tài”:

“Từ trong trận tranh tài giữa ngươi và Lee, chúng ta biết ngươi rất mạnh, bắt quả ta cùng với hắn... cũng đều không thua kém.” Shikamaru dùng cái mũi chỉ chỉ Uzumaki Naruto, nghĩ thầm đây đúng là vừa tỏ ra phô trương lại vừa có tài a...

Shikamaru nói tiếp: “Vào lúc chúng ta dự tuyển còn chưa có sử dụng tuyệt chiêu đâu. Hơn nữa hiện tại là hai đấu một, ngươi tương đối gặp bất lợi. Nếu ngươi nghe lời, chúng ta có thể thả ngươi đi.”

Gaara nghe nghe người đối diện nói liên miên, kiên trì nhẫn nại giảm bớt thành bội số. Gương mặt hắn lạnh lùng, cứng nhắc nói:

“Gây trở ngại, ta sẽ giết các ngươi.”

Không chịu cô đơn – Uzumaki Naruto thù mới hận cũ cùng nhau bùng nổ, trừng một đôi mắt đỏ như ban ngày, điên cuồng phun những chấm nhỏ nước miếng:

“Ngươi không có khả năng giết được ta!”

Một đầu Shikamaru phình to ra thành hai cái. Đây, “Hồ nháo Ninja”, thật đúng là hồ nháo...

“Naruto! Ta nói ngươi không cần nói nữa! Tên này là “giống quái vật” lợi hại, ngươi không rõ sao?”

Shikamaru thật sự nhin không được nữa, lớn tiếng khiển trách.

Thân là người/cửu vĩ – Naruto trụ lực phần nộ —— Tên tóc đỏ trước mắt này là quái vật cái gì chứ? Hắn – Uzumaki Naruto mới chân chính là quái vật!

“Ta thật sự là quái vật, mới sẽ không thua một tên như vậy đâu!”

Uzumaki Naruto thử khai một ngụm tuyết trắng tiểu nha, một bộ nghiêm trang nói.

“Quái vật sao...” Gaara nghe vậy, chậm rãi rũ rèm mắt xuống. “Nói như vậy, ta cũng vậy.”

Một lát, hắn một lần nữa ngẩng đầu, nhìn Nara Shikamaru cùng Uzumaki Naruto:

“Ngươi nói không sai, ta có một tuổi thơ thật khủng khiếp. Ta là người đã cướp lấy sinh mệnh của người mà ta nên gọi là mẹ, người đã sinh ra ta. Vì để cho ta trở thành Ninja mạnh nhất, cha ta đã dùng nhẫn thuật đem phong ấn hóa thân của cát vào trong cơ thể ta. Từ lúc sinh ra cho đến nay, ta chính là quái...”

Nói đến đây, Gaara đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc, không biết đang nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, hắn lại nhìn thoáng qua hai người đối diện, ngậm miệng, không nói thêm một chữ nào nữa.

Shikamaru không hiểu ra sao, nhưng Naruto lại nghe rõ.

Tên trước mắt có vành mắt đen giống như gấu mèo này cùng hắn rất giống nhau. Nhưng nếu so sánh với hắn, Naruto cảm thấy bản thân vẫn may mắn hơn. Ít nhiều thì hắn có lão sư Iruka bên cạnh, hắn mới không biến thành đáng sợ như thế này.

Ba trong hai người rơi vào trầm mặc ngời. Shikamaru nhìn trái nhìn phải, thoát nhìn như vậy, đàm phán là đang tiến vào giai đoạn giằng co? Vậy bước tiếp theo làm sao bây giờ?

“Dừng lại ở đây đi!”

Gầm lên giận dữ bình khởi.

Cửa, người có đỉnh đầu dưa hấu, khoác lên lớp áo da dưa hấu tiêu sái gắt hái, thủ lĩnh tương lai giải cứu Konoha, quân sư cùng với nhất viên không thể

thiếu đại tướng. Might Guy

“Ngày mai chính là cuộc thi chính thức, có chuyện gì các ngươi hãy đến chỗ kia lại nói! Hiện tại, các ngươi không cần tiếp tục quấy rầy Rock Lee nghỉ ngơi!”

Gaara bị Might Guy rống lên, hơi sùng sốt.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Rock Lee ở trên giường, thu hồi hạt cát.

Thả bọn họ đều không phải việc khó. Nhưng so với tình hình trước mắt này, tiếp tục tìm kiếm thắng mạng cũng không có khả năng.

Haruhisa...

Trong lòng Gaara thầm đọc tên này, bỗng nhiên cảm thấy những người trước mắt này đều gây cản trở.

Đều là lỗi của bọn hắn. Một người, hai người đều chủ động đến trên chóc hắn, làm hại hắn không có biện pháp tìm hiểu tin tức về Haruhisa!

“Sớm hay muộn có một ngày, ta sẽ đem nhóm người các ngươi giết hết.”

Trước khi đi, Gaara cứng cổ, có chút buồn bực nói.

Tác giả có chuyện muốn nói: oa cạc cạc cạc, Gaara rất đáng yêu, lại còn còn thể đe dọa ~

Shikamaru cùng Temari quả nhiên là trời sinh một đôi a. Đều ưa thích từ một đầu biến thành hai cái đầu lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Do Thám Vòng Thi Vui Vẻ Làm Mì Sợi...

Trong những ngày thường, đường phố trên thôn Konoha náo nhiệt vô cùng, hôm nay lại im ắng.

Quán mì vui vẻ gần đây rất hưng thịnh.

Chú Goro cùng Aki bề bộn nhiều việc.

Hatano Haruhisa cũng bề bộn nhiều việc.

Cũng không biết hít phải gió độc gì. Từ ngày đó, trong đêm trăng sáng rực rỡ ở Konoha, cô liền bắt đầu cắm đầu vào trong phòng bếp, nghiên cứu chế tạo ra hàng loạt mì hương vị mới.

Goro cùng Aki ngay từ đầu còn có chút do dự. Hình như xuất hiện hương vị mới mẻ, quái dị mới với số lượng lớn như vậy, có phải hay không sẽ dọa đến mọi người ở Konoha?

Cho đến tận thứ N+1, cá nhân mọi người hướng về phía bọn họ oán giận “Quán ăn chỗ ngồi quá ít, thời gian xếp hàng so với việc ăn mì thì dài hơn”. Hai người bọn họ rất cuộc buông xuống lo lắng, bắt đầu ra sức cổ vũ cho Haruhisa “hành động” sáng tạo hương vị mới, cũng đem cái này gọi là “Vui vẻ chỉ là một bước nhỏ, ranh giới mì sợi chính là một bước lớn.”

“Ông chủ ~ cho thêm một phần mì gà nấu tiêu!”

“Ông chủ ~ khổ qua, đưa chuột xào đậu còn chưa làm xong a ~!”

“Ông chủ ~ sườn xào chua ngọt!”

“Oa trứng thịt bò!”

...

—— đây là sản phẩm mới vô cùng bình thường, đương nhiên cũng có không rất bình thường.

“Nước chanh, khoai tây!”

“Dưa Hama [1], tôm bóc vỏ!”

[1] Dưa Hama: một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc.

“Cá trích đậu phộng!”

...

Đối với một mảnh hỗn loạn ở phía trước, Haruhisa cũng không biết, bởi vì cô đang ở phía sau vênh cái mông cố gắng viết lên giấy. Một bên thì viết, còn một bên miệng thì than thở:

“Mi hoa quả thập cẩm, chua ngọt vừa miệng, khiến ăn ngon miệng. Phương pháp chế biến cụ thể là...”

“Mi đậu hũ trứng bắc thảo. Điểm quan trọng là trứng bắc thảo phải lựa chọn trứng có chất lượng, không thể qua loa...”

Viết viết, cô liền một mặt đương nhiên, rồi nhanh nhẹn chạy đi ——

Như đã nói qua, gần đây “sản phẩm mới” được phát triển rất thuận lợi, quả thực vượt qua sức tưởng tượng của cô. Hơn nữa, hoàn cảnh công việc hiện nay tốt lên rất nhiều...

Thông qua hàng loạt những suy nghĩ có chiều sâu, Haruhisa có kết luận ——

Gần đây ông chủ che mặt thường xuyên mất tích thần bí, hai ba ngày nay cũng không có thấy mặt mũi đâu. Aizz... Thảo nào, sản phẩm mới được tung ra thị trường lại thuận lợi như vậy, hóa ra bởi vì “ông chủ quấy rối ham ăn ngon” không ở đây.

Nghĩ tới đây, Haruhisa không khỏi lần thứ n+1 “bắt đầu” nghi ngờ thân phận của ông chủ. Nếu nói không nghi ngờ thì không có khả năng, mặc dù ông chủ thoát nhìn thì cũng không phải là người xấu, luôn quan tâm chăm sóc cô. Nhưng...

“Này ~ nhóc con!”

Ông chủ che mặt thỉnh thoảng xuất hiện làm cho Haruhisa sợ tới mức suýt nữa đem bản ghi chép ở trong tay quăng đi.

“A... Chủ, chủ không cần phải đến mức dọa người được không?”

Haruhisa “thủ tiêu” toàn bộ suy đoán trong bụng mình, khép lại cuốn vở nhỏ trong tay, nhìn thấy hai cha con Aki vén rèm đi vào,

“Ồi? Chú Goro? Chị Aki, đã đóng cửa sao?”

“Ừ!” Bộ dáng của Aki thật hưng phấn. “Hôm nay nhiều khách vô cùng ~ chị và cha đều nhanh chân đi tới đi lui.”

“Thật tốt ~ khách càng nhiều càng tốt.” Bản thân tự tay nghiên cứu, chế tạo thức ăn được mọi người biết đến và tán thành. Điều này làm cho tâm tình của cô cũng sung sướng lên.

“Nhóc con, nhóc con.” Ông chủ lại đi lên. “Có để dành cơm cho ta không?”

“...”

Ông chủ chỉ biết mỗi ăn! Haruhisa lấy ra hộp cơm sáng nay để dành.

“Cơm”

Ông chủ mừng rỡ như điên nhận lấy hộp cơm, ngồi ở trong góc bồi bổ cho dạ dày.

Haruhisa nhìn thật lâu chiếc khăn che mặt để lộ một đường may, ông chủ đang hết sức chuyên chú ăn cơm, nhớ lại đã gặp được đủ loại tiền bối xuyên không. Bất thành linh hồn một tiếng:

“Ban!”

Đột nhiên âm thanh cực lớn, ông chủ sợ tới mức run lên, ngẩng đầu mê mang hỏi:

“Nhóc con, nhóc nói cái gì?”

Haruhisa nhìn thật lâu khóe miệng của ông chủ vẫn còn dính hạt cơm. Đột nhiên sinh ra một loại hối hận ở trong lòng:

“À... cháu nói, phía trên sau núi cũng không sai biệt lắm sắp đến mùa nầm hương lắm lắm rồi.”

Một bên đang chuẩn bị cho công việc ngày mai, Aki lén lút hỏi:

“Cha, phía sau núi chúng ta còn có một loại nấm hương gọi là nấm tím sao?”

Một lát sau, Haruhisa lại nhin không được :

“A Phi!”

“A? Cái gì phi?”

Ông chú lại một lần nữa từ trên hộp com ngẩng đầu lên. Lần này, khoe miệng hẳn lại dính hai hột com trắng.

“A ~ phi điều này nợ thật sự rất đáng yêu!” Haruhisa ngưỡng mộ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. “Người xem, con vừa rồi mới bay qua, khẳng định vừa mới làm mẹ.”

Ông chú theo tầm mắt của cô bé nhìn ngoài cửa sổ, lại một lần nghi hoặc:

“Làm sao mà biết được?”

“Ngốc! Chú xem nó một mặt hiện ra biểu cảm ôn nhu hạnh phúc. Nhất định là có “cục cưng” chuẩn bị chào đời!”

Haruhisa trả lời đúng lý hợp tình.

“Ánh mắt nhóc thật tốt...”

Ông chú cúi đầu, tiếp tục chiến đấu hăng hái với bữa tối.

Thế đấy, còn có thể là ai kia chứ? Haruhisa nỗ lực suy xét... Bỗng nhiên, cô run lẩy bẩy nổi da gà.

“Rắn rắn!”

Lúc này đây, không đợi ông chú mở miệng, Haruhisa liền cướp lời nói trước: “A, sao đột nhiên ta cảm thấy trời nóng như vậy, chúng ta có thể nấu canh rắn để hạ nhiệt đi...”

Dứt lời, Haruhisa bắt đầu tự khinh bỉ chính mình.

Cô đây là cố gắng rút lại lời của mình, như vậy mới có thể dò xét ông chú chỉ biết có ăn này...

Trong phòng bếp, mọi thứ tạm thời rơi vào trầm mặc.

Thật lâu sau, Goro đánh vào Aki tỏ ý ra hiệu, do dự mở miệng:

“Kana, trong khoảng thời gian gần đây, cháu đã thật sự vất vả rồi... Cháu, cháu đi nghỉ ngơi đi. Nơi này có ta và Aki là được rồi.”

Nguy, bắt đầu có hành vi ngôn ngữ bậy bạ, nhất định đã mệt muốn chết rồi...

(-.-|||

Ban đêm, Haruhisa nằm ở trên giường, lẩn qua lẩn lại, như thế nào đi nữa cũng không ngủ được.

Ban đầu, thời điểm ở bệnh viện Làng Cát, ông chú che mặt gần như xuất hiện khớp với thời gian. Mà sau đó lại đem cô rời khỏi Làng Cát, còn công khai để lại băng trán của Konoha.

Ông chú nhất định cố ý, lý do chính là vì muốn đem Gaara đến Konoha! Haruhisa bình tĩnh phân tích. Ách... Việc này dường như bản thân chú ấy đã nói qua...

Haruhisa lắc đầu, tiếp tục suy xét.

Ở trên đường chú ấy giải thích cho cô biết ‘mệnh kính’, còn dạy cô phương pháp tu luyện Chakra.

A... Nếu giải thích từ góc độ này, ông chú được coi như là sư phụ của mình.

Chắc, thế nào lại lạc đề...

Haruhisa trở mình, tiếp tục hồi tưởng.

Sau khi đến Konoha, chú lại giúp cô tìm nơi ở trọ. Sau đó lại chủ động mang cô đi bộ xung quanh, trong đó bao gồm cả hiện trường đầy đủ mọi chuyện, phần khích liên quan tới Gaara.

Ừm~ nếu không có chú ấy, cô sẽ lỡ mất đoạn ngắn kinh điển này.

Chú thật sự là người tốt~

Ồi?! Vì sao phân tích đến cuối cùng lại đưa ra kết luận như vậy?! ◯__◯

Haruhisa buồn bực, dứt khoát vứt bỏ phân tích sang một bên, nhắm mắt lại bắt đầu bồi dưỡng con ngủ.

Sau đó, có âm thanh nho nhỏ từ trong đáy lòng truyền đến —— Chú ấy là người tốt, kết luận này không phải rất tốt sao? Vì sao vẫn không vừa lòng?

...

Haruhisa lại một lần nữa mở to mắt, cô bị cái vấn đề gay gắt này ghé thăm

Đúng vậy, vì sao đối với kết luận “Ông chú là người tốt” này lại không vừa lòng?

Thật lâu sau, cô thở dài. Vì đêm tối yên tĩnh bằng vài phần bất đắc dĩ cùng phiền muộn.

Bởi vì... Cô không thể tin được.

Tại đây, cái thế giới xa lạ mà lại nguy hiểm này, lại có một người luôn nhiệt tình giúp đỡ chính mình.

Giống như, không có người thật tình quan tâm tới cô, sau đó liền đem trái tim cô xuyên thủng qua.

Nói cho cùng, cô không tin tưởng cái thế giới này. Cô, cũng không tin tưởng bản thân.

Cô... Sợ hãi.

Cho dù là thân thể hay là linh hồn, cô đều sợ hãi sẽ bị thương.

Hatano Masago đối với cô rất tốt, là vì ông ấy cho rằng cô là cháu gái của ông ấy.

Chú Goro cùng Aki đối với cô rất tốt, là vì do tính cách của cô ôn hòa lại vừa nấu ăn giỏi.

Cho nên đó là lí do mà ông chú che mặt đối với hấn rất tốt, nhất định có mưu đồ.

Mà Gaara...

Nói đến Gaara, cô mò không ra được. Cô thật sự quan tâm đến tên gấu mèo này, nhưng còn gấu mèo thì sao? Có phải hay không cũng... quan tâm đến cô?

Cái gọi là ‘người càng lớn lên sợ hãi lại càng dễ mất đi’. Cho nên dần dần càng không dám chủ động nỗ lực.

Haruhisa một trận thất lạc, lại một trận tự hào.

Thiệt là! Như vậy, lí trí của cô giống như đang phân tích nhược điểm của bản thân, trên đời này sợ hãi cũng chỉ có vài cái~ cô thật sự rất hiểu chính mình!

Lộn xộn suy nghĩ cả đêm, cả đêm xuất hiện một giấc mơ ly kì biến thái.

Vì thế ngày thứ hai, lúc Haruhisa chưa có xuất hiện mắt gấu mèo, mọi thứ còn trở nên bình thường. Hiện tại, tại “quán mì vui vẻ”, mọi người đều cả kinh:

Aki: “Kana!”

Goro: “Tối hôm qua cháu...”

Ông chú: “Làm ăn trộm sao?”

o(nhất ^ nhất +)o

Haruhisa có chút oán trách nhìn “nhóm ba người đang cười toe toét” đang ở trước mắt này, lạnh nhạt đi vào phía sau. Chỉ chốc lát sau, cô lại ló đầu:

“Chú Goro, chị Aki, hôm nay vẫn còn tiếp tục làm hương vị mới sao?”

“Ừ...” Goro sờ cằm “Theo như dự đoán của chú, khả năng hôm nay sẽ không có nhiều người. Khẳng định mọi người đều đi xem cuộc thi Trung Nhân. Cháu xem, trên đường đều trống không, không cần làm vị mới.”

“À, được, cháu đã biết.” Haruhisa giống như đã rõ ràng, nhưng lại như không rõ gập đầu, lại chui đi vào.

Ở phía sau bình tĩnh thật lâu, ừm... Ước chừng đã được một giờ. Sau đó, mọi người ở trong quán liền nghe thấy phía sau gần quán đột nhiên truyền ra tiếng nổ liên tiếp “Rầm rầm rào rào lách cách lách cách cạch cạch đang đang”.

Ông chú che mặt đi đầu chạy vào liền thấy, trên đỉnh đầu Haruhisa chính là đang đội giỏ đựng thức ăn, chân đạp chậu nước, trên mặt còn treo vài món ăn từ lá cây.

“... Kana, cháu đây là?”

“Chú!” Haruhisa không chút để ý vứt “món ăn” lá cây, một đôi mắt tròn to lặn xuống, phát ra hào quang như tên trộm vừa mới chôm được vàng. “Chúng ta mau chạy trốn đi thôi!”

Vừa dứt lời, Haruhisa liền tốc hành bò từ trên đất lên, kéo cả tạp tế vứt sang một bên. Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Haruhisa nhanh chóng lôi kéo ông chú chạy vội ra ngoài.

Đùa gì thế!!! Cô cũng không nên “hành động ở Konoha” vào ban ngày, ở lại đây làm vật hi sinh!

Tác giả có chuyện muốn nói: (— —|||

Ta cảm thấy ta viết rất dài...

Vì sao chương này Gaara không có xuất hiện?! (◉_◉)?

Thôi thôi ~~~ dù sao chương tiếp theo hần sẽ xuất hiện o(∩_∩)o

Sô lượng từ của ngày hôm nay ta rất thích nha ~o(∩_∩)o

Cái khác, vùng bản đồ Q đều đến từ góc độ của Gaara. Nếu vô tình mạo phạm vị GN ấy, thỉnh cho ta biết một chút ~o(∩_∩)o

*

Nơi này là nơi tích trữ những cái hộp ~

JJ rút quân ~ cho nên nói không chừng sẽ có lời văn hòa bình xuất hiện ở giữa...

Ta bảo vệ cũng không có tồn cảo rương cũng không có cách nào a

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Gặp Lại Nhau Người Bay Trong Không Trung...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— tất cả những bản khoản do dự trong lòng cô, trong phút chốc đều tan thành mây khói.

Gaara rất buồn bực.

Hiện tại hần đang thầm nghĩ muốn cùng với tên tóc đen, mắt to, da trắng, không nói nhiều – Uchiha Sasuke liều mạng phân tài cao thấp. Để chứng minh hần cũng là một cao thủ mắt to, da trắng, không nói nhiều, mặc dù tóc hần có màu đỏ.

Đáng tiếc, hiện tại hần đang bị kích động, cả người toàn là màu đen xấu xa, độc ác lẫn lộn với nhau, đang thờ hỏn hển nửa quỳ ở trên cành cây. Rõ ràng đang ở trạng thái mâu thuẫn nội bộ.

Cho nên mới nói, cái tên tóc vàng có đường râu trên mặt này, tốt nhất nên tự động rời khỏi đây khi hần còn kiên trì giữ cho đầu óc tỉnh táo được.

Bằng không mặt khác khi cùng đánh nhau với “tên trên mặt có râu” kia, theo yêu cầu của “cái thứ” trong cơ thể hắn. Cái “tên có râu trên mặt” này không những khó giữ lấy mạng của mình, chỉ sợ còn có thể làm hại đến cô gái có lòng tốt đã từng ở trong bệnh viện dẫn đường cho hắn.

Câu cửa miệng của đôi người thường nói: mọi chuyện tám chín mười phần đều không được như ý, rất có đạo lý.

Đối diện với “quý ngài có râu trên mặt” rõ ràng không biết cái gì gọi là “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt” [1]. Chỉ thấy sau khi hắn rống to một phen, rồi lại làm ra bộ dạng muốn cùng Gaara liều mạng đánh nhau.

[1] Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt: hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi.

Nếu như nói coi thường hắn, người cả hai chân đang run rẩy. Không thể không nói, hắn vẫn có vài phần khí thế.

Gaara nhìn bộ dạng này của Naruto. Lúc này mới nhớ tới, hiện tại hình như hắn đang ở trạng thái nửa thức tỉnh của Nhất Vỹ.

Vừa rồi, Temari đang quan tâm chăm sóc hắn đã bị hắn đánh bay, hiện tại có khả năng đang ở té xỉu ở một góc nào đó.

Gaara lại nhìn thoáng qua Sasuke.

Thật lâu rồi không có gặp qua đối thủ thú vị như vậy. Hắn nhớ tới trên trận quyết đấu kia, cả người hắn tạo ra ánh sáng tia chớp cường độ cao...

Tên nhóc này hết lần này tới lần khác thể hiện bộ dạng sẽ phải đòi lại món nợ với người nào đó... Trông có vẻ hợp...

Gaara lại cảm nhận được trong cơ thể hắn đầy sát ý mênh mông, khóe miệng kéo ra độ cong dần dần dính máu.

Nhất Vỹ nhất định cảm nhận được ý niệm trong lòng hắn, nên mới có thể hưng phấn như vậy.

Gaara nhắm bên mắt có chút căng đau. Khi mở lại, màu đen vô biên đã bao trùm lấy màu xanh yên bình, một tròng mắt màu vàng từ từ dâng lên, sát khí tứ phía.

“Ngươi là tên lúc đó đã bị ta giết hụt.” Gaara chậm rãi mở miệng.

Sau đó muốn nói biến thành Nhất Vỹ có lúc không tốt, đó chính là răng trở nên dài hơn. Không chỉ chảy nước miếng, còn ảnh hưởng đến tốc độ cùng với phát âm chính xác.

“Ngươi chờ ta một chút. Chờ ta giải quyết xong bên kia, tên kia...” Gaara vuron móng vuốt... to lớn, chỉ chỉ vào Sasuke, cả người đang không ngừng run rẩy. “Sẽ thỏa mãn đến tâm nguyện muốn chết của ngươi.”

Giây tiếp theo, Naruto trở mắt nhìn một bóng dáng màu nâu nhạt, nhanh như gió đánh về phía Sasuke. Hắn thậm chí còn không kịp xoay người hoàn toàn, lại nhìn thấy một người màu tóc hồng phấn chính giữa kia đang chắn trước người của Sasuke ——

“Sakura!”

Khí thế to lớn của Gaara bất thành linh đối diện với một đôi mắt màu thiên thanh, một đôi mắt to và sáng ngời, một đôi mắt trong suốt đầy kiên định. Đường như trong nháy mắt, hắn liền nhớ tới một đôi mắt khác... ánh mắt đó.

Sau đó, dưới tình huống ngay cả bản thân hắn đều không có ý thức, dùng nửa sức lực trên tay, cố gắng đem chiều giết người đổi thành giam cầm. Một trào này vốn nên đem cô gái ấy giết chết, nay đã đổi thành đem giữ chặt, dính sát vào trên thân cây to lớn.

Haruno Sakura đau đớn kêu lên một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh.

Naruto nhất thời phát ra âm thanh như kiến bò trên chảo nóng:

“Quý tha ma bắt. Đáng ghét, giờ mình phải làm sao bây giờ?!”

“Sao thế, sao ngươi không chạy trốn?” Âm thanh Gaara dần dần trở nên có chút vội vàng xao động.

Đáng giận, những người này rốt cuộc muốn cùng hắn dây dưa bao lâu nữa? Hắn vốn định đánh nhanh thắng nhanh, nhưng nhìn lại tình huống bây giờ, lại không phải như vậy.

Đáng ghét, hơn nữa hắn còn có chuyện quan trọng muốn đi làm, như vậy cũng không được hay sao...

Một câu “Sao ngươi không chạy trốn?” này của Gaara, giống như một đòn đánh cảnh cáo vậy, đánh thức Uzumaki Naruto luôn luôn đang ở trạng thái hoang mang lo sợ. Về kích động trên mặt hắn dần dần biến mất, trong ánh mắt màu xanh da trời lộ ra vài phần kiên định.

“Mấy người bọn hắn...” Gaara nhìn lướt qua Sakura nửa tỉnh nửa mê cùng với Uchiha Sasuke – cả người đầy chú văn. “Đến cùng là gì của ngươi? Ngươi chẳng lẽ không sợ chết sao?”

Lời này của Gaara vừa nói ra, cuối cùng một tia sợ hãi trong lòng Naruto cũng đã biến mất. Hắn nắm chặt tay lại, trong mắt phát ra sáng rọi, không hề nghi ngờ, đó là ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Có lẽ ý định ban đầu của Gaara là muốn cho Naruto biết khó mà lui, hắn cũng nhanh chóng thoát thân để đi tìm cái người đã “mất tích” thật lâu kia. Chỉ tiếc, hắn không biết giờ phút này đứng ở hắn đối diện chính là “ninja ngoài ý muốn” trước không có người sau cũng không có người, bản lĩnh, đầu óc đều khác hẳn so với người bình thường.

“Bọn họ là đồng đội của ta!” Naruto hô to như thế, cũng lung lay thoáng động đứng thẳng cả mình. “Người còn dám gây thương tích cho họ nữa thì ta sẽ đập người toi bời hoa lá!”

Gaara vừa nghe lời này, càng giận dữ. Trên tay nhện không được dùng sức, đôi lấy tiếng hét thảm thiết của Sakura.

Sao? Cả thế này chỉ có một mình người là có bạn bè? Nên người cứu bọn chúng khi chúng cần sự giúp đỡ?

Hắn cũng có thể có được hay không?!

Hơn nữa, hắn chỉ có duy nhất một mình!

Tuy rằng, cơ bản hắn xác định tên kia hiện tại cũng không có gì nguy hiểm. Nói không chừng, cuộc sống còn quá dễ chịu, nhưng hắn phải đi tìm cô ấy cho bằng được!

Nhóm người các người tốn nhiều thời gian để ngăn cản hắn, còn mang theo về mặt sợ hãi + bộ mặt xem thường. Sao nào, hắn là quái vật thì sao nào! Cũng không phải chuyện đặc biệt để cho các người nhìn thấy...

Gaara càng nghĩ càng tức giận, ngẩng đầu vừa thấy, vẻ mặt của Naruto chính là đang oán giận trừng trừng nhìn hắn, giống như khắp thiên hạ hắn là người khát máu, là người không có nhân tính. Nhìn một chút, trái tim của hắn giống như một chảo dầu đang sôi, bỗng nhiên có vài giọt nước tung tóe bắn vào, trong nháy mắt liền nổ tung ——

“Đánh ta toi bời hoa lá? Người cứ việc đến thử xem!”

Haruhisa ngồi xổm trên đỉnh cao của cây đại thụ, nhìn chăm chú vào tiếng nổ mạnh liên tiếp, hơi nước liên tiếp cuốn lấy thôn Konoha, trong lòng có một tia áy náy. Cứ như vậy mà chạy trốn quả thật không có nghĩa khí, nhưng cô cũng không nghĩ đến việc trở thành bà đồng xấu xa...

Ngược lại, ở một bên, ông chú che mặt có bộ dáng thật nhân nhả. Hắn sửa sang lại tóc có chút rối bời, lại nhìn thoáng qua cô bé đang gãi đầu rối bời, lúc này mới chậm chậm rì rì nói:

“Này, nhóc con, nhóc thực không đơn giản.”

Haruhisa nhìn thật lâu ông chú chỉ để lộ cặp mắt, ánh mắt cô tựa tiểu phi tiểu, sau cái ốt roi một giọt mồ hôi lạnh: “... Cái gì, không đơn giản... cháu, cháu là người đơn giản nhất...”

Ánh mắt ông chú bộc phát cong lên: “Nhóc khản trương cái gì? Ta chẳng qua là cảm khái nhóc có ý thức rất linh hoạt...” Tạm dừng một lát, hắn lại tiếp nói. “Một người nhất gan, sợ chết lại có ý thức linh hoạt thật mạnh...”

“Chú!” Haruhisa tức khắc chán nản, nhưng lại không tiện phản bác, đành phải dùng mắt sắc bén cảm giác “đám” ông chú này.

“Sao nào, không vừa lòng à? Chẳng lẽ nhóc thật sự có cái gì gọi là thuật bói toán, có thể biết trước tương lai à?” Ông chú đột nhiên thu ý cười trên mặt về mặt, tỉ mỉ quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Haruhisa. “Có lẽ mà nói... nhóc có bí mật gì đó không thể nói cho ai biết?!”

Nếu như vừa rồi Haruhisa chẳng qua chỉ đổ một giọt mồ hôi lạnh. Như vậy vào giờ phút này, cô đã bị bại lộ dưới ánh mắt dò xét của ông chú này. Toàn bộ sau lưng đều ướt đẫm mồ hôi.

Bí mật... Cũng có thể nói như vậy, trên người cô quả thật có cái bí mật kinh thiên động địa không muốn nói cho ai biết!

Ông chú che mặt dường như đang thương thức bộ mặt khó khăn, cả người đều căng thẳng của cô bé. Đáng tiếc, không được bao lâu đôi mắt của cô bé đảo qua đảo lại, lại khôi phục diện mạo như xưa, bộ dạng không chịu quan tâm đến mọi thứ xung quanh.

Chỉ thấy cô bé nhướng mày lên, lộ ra một hàm răng trắng trơn bóng, âm thanh giòn tan nói:

“Chắc ~ không nghĩ tới việc này đều đã bị chú nhìn ra! Nói thật cho chú biết, cháu chính là Miko (vụ nữ) [2] trong truyền thuyết, thiên văn địa lý, đi đến tương lai. Vô nhất bất tri, vô nhất bất hiểu. Hôm nay cứ coi như đây là vận may của chú, bỏ cô nương liền thay chú xem một quẻ, giảm giá cho chú 85%, thế nào?”

[2] Miko: (巫女? “Vụ nữ”) là một từ tiếng Nhật trước đây có nghĩa là “nữ pháp sư; bà đồng; nhà tiên tri” người chuyên truyền đạt những lời sấm truyền, còn hiện nay có nghĩa là “người giữ đền; trinh nữ hiến thân” phục vụ tại những thần xã.

Đồng phục của miko (trước đây và ngày nay vẫn vậy) bao gồm hakama, một áo kimono. và tabi. Thỉnh thoảng miko mặc một haori trắng mỏng gọi là “chihaya”. Hakama thường có màu đỏ, nhưng các màu khác cũng không hiếm. Áo kimono có cánh tay dài, rộng và luôn là màu trắng, trắng là biểu tượng của sự tinh khiết. Một dải lụa trắng hoặc đỏ thường được cột trên tóc miko.

Dứt lời, cô còn nhắm hai mắt lại, một hồi gật gù đắc ý, trong miệng lẩm bẩm, biến thành giống như thật.

Ông chú che mặt đột nhiên mất đi hứng thú, lại quay trở về bộ dạng lười nhác, một tay phất qua phất lại đuổi ruồi.

Nhìn ông chú lại nhắm ánh mắt, Haruhisa âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hừ! Ông chú này, cô còn chưa có thử thăm dò hần đầu, trái lại ông chú này lại thử thăm dò cô...

Trong thôn Konoha, chỉ sợ đã loạn xà ngầu cả rồi. Haruhisa nhớ lại những cảnh trong anime ...

Chắc... Bây giờ trong thôn, nhất định đủ loại ninja đang bay qua bay lại, đánh tới đánh lui, ngã xuống dưới đất.

Bí kíp nhẫn pháp của naruto: thuật đa trọng ảnh phân thân. Những ảnh phân thân cùng nhau thay phiên ra trận, Hừm! Vô cùng náo nhiệt!

Trong chốc lát, Haruhisa cảm thấy chân của mình đã tê cả lên, đang muốn thay đổi tư thế. Đột nhiên phía sau có một tiếng nổ, cô quay đầu lại, thấy một màn sương khói bay vút trong không trung, bên trong lớp sương khói đó dần dần xuất hiện một bóng dáng to lớn.

“Chú!!!”

Ông chú che mặt chỉ cảm thấy lỗ tai cùng cánh tay cùng đau xót —— lỗ tai thì bị chấn động, cánh tay thì bị đập một phát.

“Hả? Cái gì? Trong thôn đánh nhau xong rồi?”

Chắc ~~~~~ ngủ ở trên cây cũng thật không thoải mái... Ông chú xoa xoa ánh mắt, xoa xoa lỗ tai lại tiếp tục xoa xoa cánh tay. Lúc này mới uể oải nhìn thoáng qua cô bé.

Haruhisa chỉ về hướng đó. Mặc dù cách rất xa, nhưng con cóc cùng con tanuki (con gấu chó) vẫn to lớn như cũ, há to miệng nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Này này này... Đây không hải là cóc Bunta cùng với Shukaku cát sao?

Haruhisa nhìn chăm chú vào hai con đó đó vô cùng to lớn đánh qua đánh lại, cảm nhận cả khu rừng đang chấn động.

Ngay lúc Haruhisa kinh động, không nói được câu nào, cóc Bunta đã lấy ‘ga ma đoản đao’, chặt đứt cánh tay của Nhất Vỹ.

Cô nhìn cánh tay bị chặt đứt lại một lần nữa biến thành cát, dần dần chôn theo cát bụi trong đó, trái tim dần dần thấp thòm lo lắng.

Tuy chỉ là linh hồn xuyên tới đây, nhưng cô vẫn cận thị như cũ, có lẽ đây chính là tinh thần trách nhiệm...

Ách... Haruhisa lắc lắc đầu. Bây giờ quan trọng nhất chính là thời điểm bây giờ, cô cũng không thể lạc đề như vậy!

Tuy cô không thấy rõ, nhưng cô biết. Sau khi cánh tay bị cắt, Gaara sẽ dùng ‘thuật ly tâm nhập’ để nhường quyền kiểm soát lại cho Nhất Vỹ Shukaku ghé thăm kia.

“Chú...” Haruhisa có chút do dự. “Chúng ta có thể đi đến bên kia một chút được không?”

Haruhisa biết nơi đó hiện tại rất nguy hiểm, cũng biết yêu cầu của bản thân thật quá đáng. Nhưng đó là Gaara! Cô nhất định phải đi! Nhưng, nhưng... Cô thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của chú ấy, trong lòng bất an không yên, sợ chú ấy sẽ dùng một lý do hợp lý để từ chối cô.

Chú che mặt nhìn nhìn vào vẻ mặt do dự của cô bé, vỗ bờ vai cô bé:

“Đi thôi.”

Nói xong, hần liền ngồi chồm hồm, chờ Haruhisa đi lên.

Haruhisa lập tức vui mừng đến chảy nước mắt:

“Chú ~ quả nhiên chú là người tốt! Về sau cháu sẽ không bao giờ nói xấu sau lưng chú nữa! Còn làm thật nhiều đồ ăn ngon cho chú!”

Ông chú che mặt nhanh chóng xuyên qua khu rừng. Thật lạ sau, hần nói:

“... Nếu như bây giờ ta cho nhóc xuống, vẫn còn kịp chứ?”

Hai người đứng ở đây, cách “đương sự đang phát động chiến tranh” không đến 100m.

Haruhisa thậm chí có thể cảm giác được bởi vì chiến đấu mà những hạt cát cuộn cuộn nổi lên, đang không ngừng đánh vào mặt cô, hơi có chút đau đớn.

Gaara... Đang ngủ nhỉ...

Cô nhìn vào bóng người bởi vì dùng ‘thuật ly tâm nhập’ mà chìm vào hôn mê, đang ở trên đầu của Nhất Vỹ Shukaku. Trong lòng ngoài ý muốn cảm thấy phức tạp vô cùng.

Cho tới bây giờ, cô từng nhìn thấy bộ dạng khi ngủ của Gaara. Hôm nay, lần đầu tiên được nhìn thấy nhưng lại ở dưới tình huống như thế này.

“Thiết pháo ngọc!”

Tránh thoát được “Luyện không đạn” của Nhất Vỹ Shukaku. Trong miệng cóc Bunta phun ra quả bóng nước, sau đó nổ tung, mọi thứ đều biến thành bão táp, làm mọi người ở trong khu rừng đều ướt sũng.

Nhất Vỹ Shukaku không cam lòng chịu yếu thế, bắn đạn liên tục vào không trung, trong đó một viên đánh trúng Bunta. Nháy mắt, trong không trung nổ thành một đóa hoa lớn, hơi nóng cuộn cuộn xen lẫn sương khói dày đặc, dường như muốn đem cả khu rừng này đều biến thành tro.

“Gào gào ~”

Ngay tức khắc Nhất Vỹ Shukaku hưng phấn hoa chân múa tay.

Haruhisa một mặt đầy vạch đen nhìn Nhất Vỹ Shukaku, nghĩ rằng nói: Vâng, đối với con cóc thì nói không sai. Ngoài ý muốn, Shukaku này có phần hơi funky một tí...

Sau đó, cô liền nhìn tổ hợp thấy thuật biến thân trong truyền thuyết —— có răng nằng và móng vuốt, cửu vĩ “nhãn hiệu già” theo thuật biến thân xuất hiện trong sương mù dày đặc, che khuất bầu trời.

Cả người hồ ly đều đỏ rực, cả cái đuôi sau lưng nó không ngừng lắc qua lắc lại. Trong mắt vàng hẹp kia được miêu tả sinh động, không che giấu được sát khí ở trong mắt.

Nó phi thường nhanh nhẹn liên tiếp tránh được liên tiếp ‘luyện không đạn’. Cuối cùng tìm được thời cơ, giữ chân Nhất Vỹ Shukaku.

“Naruto! Chính là bây giờ!”

Cóc Bunta giải trừ thuật biến thân, hướng về phía trên đầu nó hô to nói với Naruto.

Hai mắt Naruto tròn tròn, từ trên đầu Bunta nhảy xuống, hung hãn vùng nắm đấm vào trên mặt Gaara:

“Ngươi mau tỉnh lại cho ta!”

Gaara quả thật tỉnh lại, nhưng cuộc chiến đấu lại vẫn như cũ, không có kết thúc. Mặc dù quyền kiểm soát bị đoạt mất, nhưng Nhất Vỹ vẫn còn dư lại sức mạnh to lớn.

Cóc Bunta toàn lực ngăn cản, suýt nữa đem yên quán trong miệng cắn đứt. Ngay cả Naruto cũng dùng hết một tia Chakra cuối cùng...

Haruhisa nhìn chăm chú mọi thứ xa xa đã lâu, không tự giác xiết chặt nắm tay.

Nhất Vỹ Shukaku, cái con quái vật khốn khiếp này. Đến cùng còn muốn ép buộc Gaara đến bao giờ!

“Có vẻ nhóc thật sự quan tâm tới tên đó?” Ông chú che mặt nhìn người nào đó đang nhe răng, nhếch miệng, nghiêm túc hỏi.

Nhưng không đợi Haruhisa trả lời, hắt lại mở miệng:

“Nhóc luôn luôn trốn ở sau lưng quan tâm đến hấn. Vậy hấn có biết không?”

Chú ấy nói không sai. Từ lúc đi đến Konoha, Gaara còn chưa có gặp cô.

Mỗi một lần như vậy, cô đều trốn ở một góc quan sát Gaara.

Cô...

Haruhisa nhớ tới một bụng đầy lo lắng bồn chồn cùng với một bụng đầy mâu thuẫn, không lời nào chống đỡ.

Cô bé lại một lần nữa trở về với bộ dạng rối rắm. Người đàn ông che mặt không tiếp tục hỏi, mà lại một lần nữa xem trận đấu ở ngay trước mắt.

“A ~ xem ra đã muốn kết thúc.”

Haruhisa như thế ngẩng đầu lên, liền thấy toàn thân Naruto bộc phát ra Chakra màu đỏ của cửu vĩ, đang dừng hẳn hết sức phóng về phía Gaara!

Nhất Vỹ Shukaku bây giờ cùng với trong anime giống nhau như đúc, vỡ thành từng khối cát, dần dần rơi ra.

Bunta mang theo con trai của nó, “Oành” một tiếng, biến mất tại chỗ.

Haruhisa nhìn hai người đang ở trên cao thẳng tắp rơi xuống dưới, ngay lập tức liền cực kỳ hoảng sợ!

Anime là anime, hiện thực là hiện thực.

Ở nơi cao như vậy, cho dù là con gián, cũng phải ngã chết! (Tác giả: Cho nên mới nói, ngay tại thời điểm quan trọng, đầu óc của người bình thường đều down hết rồi. Cô nương của tôi ơi, cô đã quên mất còn có hai cái cây đỡ lực rơi của hai người họ rồi...)

“Chú!” Haruhisa sốt ruột hô to, tất cả những băn khoăn lo lắng, tất cả những phiền não của cô đều tan thành mây khói khi nhìn thấy người đó thương tích đầy mình. “Cứu người!”

Chú che mặt hiển nhiên cũng hoảng theo, thậm chí không chú ý tới suy nghĩ của Haruhisa sớm đã trải qua luống cuống, tay chân cô bé leo lên trên lưng hắn. Hắn giống như rơi một loại cung tên nhanh chóng được bắn ra, sau lưng còn có một “gối đỡ” to lớn...

“Cứu người nào?” Che mặt đại thúc hỏi.

“Đều cứu hết!” —— Lại một lần nữa, vấn đề này đã chứng minh Haruhisa giờ phút này đều đã quên sạch sẽ nguyên tắc. Ngay cả tác phẩm kinh điển nhất, định luật nhân vật chính sẽ không bao giờ chết, Haruhisa đều đã đem nó vứt sang hết một bên.

Nói đến bản lĩnh, chú che mặt đã nắm lấy tóc của Naruto. Đang muốn đi kéo một người khác, lại bị kịch phát hiện bản thân không còn tay trống nào...

“Gaara!”

Haruhisa dùng hết sức đưa tay cánh tay về phía trước, cô thậm chí đã cảm giác được cả người Gaara đã hơi lạnh... Nhưng cũng gần là hơi.

Tại một khắc kia, nội tâm Haruhisa tuôn ra một nỗi sợ hãi thật sâu, phảng phất đến từ vùng địa cực.

Nước đá mưa to rơi thẳng xuống, lạnh đến mức cả xương cốt đều bắt đầu đau...

Cô dùng hết sức đưa tay về phía trước, cộng thêm ông chú phối hợp kịp thời, rốt cuộc đã bắt được một góc áo của Gaara. Nhưng không kịp chờ cô gần khỏe mỗi nhẹ nhõm một hơi, sức nặng to lớn liền gắt gao túm lấy cô.

Haruhisa chịu không nổi sức nặng bất thành linh, cơ thể bắt đầu nghiêng một bên, nhưng lại từ phía sau lưng ông chú trượt xuống, cùng với Gaara từ giữa không trung rơi xuống dưới...

Tác giả có chuyện muốn nói: tại chương có yếu tố quan trọng đến như vậy. Thật hiển nhiên, tác giả không cho lực lượng rút... Vì thế, chương này có khả năng sụp đổ thôi...

Ta thế nhưng ngoài ý muốn sửa chữa kịch tình nguyên tác...

Tại bị thúc dục...

Mọi người cho chút ý kiến xây dựng chuyên môn đi...

Hôm nay hé lộ một ông chú rắn~

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thuợng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ký Hiệp Nghị Trở Về Làng Cát...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— nếu không phải cô biết trước tình tiết vô kịch, cô thật sự có lẽ đã cho rằng người con trai mười hai tuổi đang ở trước mắt này đã là sa ả ảnh.

Lại nói tiếp, thật muốn cảm tạ thôn Konoha đầy cây xanh um tùm.

Nếu không phải nơi này rậm rạp chằng chịt, cành cây, nhánh cây xanh tum tùm. Từ nơi cao như vậy ngã xuống dưới, trước không nói đến Gaara, mạng nhỏ của Haruhisa nhất định không có đủ khả năng sống sót.

Sao có thể giống như bây giờ, êm đẹp nằm ở trong bệnh viện. Ngoại trừ trên đầu có miệng vết thương vô cùng sâu cùng với chấn động não rất nhỏ, còn thừa lại đều chính là trầy da.

Khi đó, chú che mặt kịp thời cứu Naruto nên cũng không cần lo ngại. Ngoại trừ có vài vết thương, chỉ có chút mất sức lực.

Đồng thời, chiến tranh xảy ra trên thôn Konoha cũng bởi vì Ochimaru thất bại mà căn bản đã kết thúc. Trong thôn phái ra một bộ phận Ninja đến tìm kiếm tung tích của những người khác.

Trong đó, một tiểu đội Konoha phát hiện ra Gaara cùng Haruhisa đã lâm vào tình trạng hôn mê. Dựa trên nguyên tắc về chủ nghĩa nhân đạo, tinh thần giúp đỡ, nhóm Ninja Konoha đem hai người kia đang ở cùng một chỗ đưa vào bệnh viện...

Bởi vì cuộc chiến ác liệt vừa kết thúc.

Bởi vì số lượng người bị thương rất khổng lồ.

Bởi vì khi tiểu đội Konoha phát hiện ra hai người kia, tư thế của hai người đó vô cùng ái muội.

Haruhisa cùng Gaara được bố trí ở trong cùng một phòng bệnh —— hai giường.

Thời điểm vào hai ngày trước, Haruhisa bị bác sĩ tuyên bố lệnh cấm không được xuống giường, cô cũng hòa thuận nghe theo nằm ở trên giường. Nhưng vấn đề là, một khi tứ chi của một người bắt đầu “ham muốn hoạt động”, bộ não sẽ bắt đầu phát triển mạnh mẽ.

Haruhisa ở tại đây được hai ngày, suy nghĩ rõ ràng một vấn đề, một cái vấn đề rất quan trọng.

Cô tỉ mỉ nhớ lại toàn bộ những chi tiết nhỏ nhặt có liên quan tới Gaara. Bao gồm cả lần đầu tiên gặp nhau, mãi cho đến hai ngày mới đây thôi.

Cô nhớ lại, cô từ trong tay Gaara nhận lấy bao cát, Gaara từ trong tay cô nhận lấy kẹo. Nhớ tới đêm Yashamaru tự sát, cô nhìn thấy Gaara ngồi quỳ ở giữa đồng cát, thì lòng của cô vô cùng đau buốt cùng thương tiếc. Nhớ tới lúc cô nhìn bóng lưng của Gaara khi bắt đầu được huấn luyện, nhìn không được khỏe môi hơi cong lên. Nhớ tới hai ngày trước, khi Gaara ở trước mắt cô rơi xuống, trong lòng cô tràn đầy tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Cô nghĩ... cô nghĩ, cuối cùng rốt cuộc rút ra một kết luận, đó chính là cô đã té từ trên cao xuống, té ngã ở trên cao, da dẻ coi như tiêu luôn, ánh mắt to, bên mình thì có gấu mèo ngoan nhưng không nói nhiều lắm. Hơn nữa, so sánh tình trạng trước mắt đã xảy ra... Haruhisa nhìn cách vách, Gaara đang nằm ở trên giường bệnh, hình như chỉ trong thời gian ngắn, sẽ không có cái gì thay đổi chứ.

Như vậy, thì cô liền nhận tội đi.

Rốt cuộc Haruhisa đã “tháo” những phiền não, tâm sự lâu ngày xuống, bình yên ngủ tiếp...

Dù sao đi nữa, Haruhisa chẳng qua chỉ bị chấn động não rất nhỏ cộng thêm bị thương ngoài da ở nhiều chỗ, ổn định nằm một chỗ vài ngày, nhanh chóng khôi phục bộ dáng năng nổ như xưa.

Mặc dù, Gaara so với cô thì nghiêm trọng hơn nhiều, nhưng là người dễ thương như Gaara thì như vậy cũng tốt.

Hôm nay, Aki cầm theo hộp com. Vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy ngay cô bé ở trên giường đang đăm chiêu ủ dột, soi mói bụng.

“Này, bụng lại như thế nào?” Aki lại nhìn một chút người đầu đò ở trên giường bệnh khác chính là đang yên tĩnh đọc sách, cười cười vỗ đầu Haruhisa.

“Béo...” Haruhisa cau mày bấp bấp thịt mềm trên bụng. “Mỗi ngày chỉ ăn không vận động, không có tiêu hao, tạo thành quá nhiều lớp mỡ chồng chất...”

Aki sờ sờ miếng băng trắng quấn ở trên đầu Haruhisa, muốn nói lại thôi.

Lẽ ra, Haruhisa rất muốn nói “Không việc gì, đầu năm nay vết sẹo chính là tượng trưng cho xu hướng hiện nay”. Nhưng cô nhìn Gaara ở một bên, nghĩ trước nói sau, lại đem những lời này nuốt vào trong bụng, quay lại cho Aki một cái mỉm cười “Không sao đâu”.

Sợ cái gì, thật sự không được, cô còn có mái tóc dài này làm vũ khí cuối cùng đâu.

“Nhưng đó là đỉnh tinh thần.” Aki đem hộp cơm đặt chính tề ở trên bàn. “Ở trong tiệm ba ba không có người giúp, chị về tiệm trước. Hộp cơm này đến buổi chiều chị sẽ quay lại lấy.”

Haruhisa khịt khịt mũi, lại gật đầu: “Em mà béo lên, toàn bộ trách nhiệm đều thuộc về chị Aki hết.”

Aki bật cười, một bên cầm lấy túi tiền, một bên chăm chú nhìn Gaara: “Béo thì làm sao, lại không sợ không có người muốn.”

Haruhisa vòng vo chuyển tròn mắt, cười tùm tùm nhìn Aki, làm trạng thái đồng ý.

Aki đi rồi, Haruhisa liền nhảy xuống giường, ngồi xuống trên ghế bên giường Gaara:

“La La La, ăn cơm ~”

Gaara ngẩng đầu, nhìn Haruhisa đang hưng phấn mở nắp hộp ra, ánh mắt như nhau dừng ở trên trán cô.

Đây là... Hẳn làm cho.

Gaara có chút hoảng hốt, muốn chạm vào. Vừa vươn tay chạm vào nhưng lại do dự rút trở về.

“La La La?”

Nửa ngày, Haruhisa cũng không nghe được động tĩnh của đối phương. Nghi hoặc quay đầu lại, liền thấy người nọ đang ngăn người nhìn cô, không biết suy nghĩ cái gì.

Haruhisa nhú mày, buông chiếc đĩa xuống, nắm tay Gaara đặt ở trên trán của cô:

“Cậu xem, không đau.”

A... Kỳ thực có hơi đau. Haruhisa âm thầm nghĩ.

Ngón tay cứng ngắt của Gaara chậm rãi thả lỏng, hần nhẹ nhàng xoa bằng gạc trắng nõn đó, cuối cùng cũng mở miệng:

“... Thật xin lỗi.”

“Ừ, được rồi, không sao hết.”

Haruhisa cười tùm tùm trả lời, lại một lần nữa cầm lấy chiếc đĩa, đưa cho Gaara:

“Hiện tại có thể ăn cơm rồi chứ?”

Haruhisa không hiểu cái mô tê gì hết. Một mặt trận lớn như vậy, tại sao lại muốn cô – người qua đường A cũng phải tham gia đóng góp vào?

Lúc đi đến cửa, người đứng ngay cửa là Kakashi, nghiêm túc đứng gần đó là Asuma cùng Kurenai.

Vào cửa lại nghe thấy âm thanh “Bá ~ là tá bá”. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nhất định là một đám ám nhĩ Konoha Anbu, hai cánh tay cơ bắp cuộn cuộn phát triển, trên mặt một người đeo mặt nạ thô, một người đeo mặt nạ mèo.

Đóng cửa lại, trong căn phòng to như vậy có một bàn hội nghị. Bên cạnh bàn, những người đứng đầu trong Konoha đều ngồi đầy ở đó —— A... Cha của Chouji, cha của Shikamaru, cha của Ino... Ách, còn có tộc trưởng Hyuga, etc...

Nhờ vào kiểu vẽ cao siêu của tác giả cùng với trí nhớ của bản thân, những người ngồi ở đây, cô có thể nhận ra được từ 70 – 80%...

Temari chăm chú nhìn tròn mắt không ngừng lộn xộn, một phút cũng không thể yên tĩnh – Haruhisa, âm thầm ho khan một tiếng. Mặc dù, đạt được mục đích nhắc nhở Haruhisa, nhưng cô cũng bị Gaara “hoi” liếc mắt bất mãn như đao.

Thật là, ‘cô dâu’ này còn chưa đến tay đâu. Vậy mà trước tiên dám đem chị mình, anh mình ném sang một bên không còn một mảnh...

Temari đang ở sau cái quạt, lén lút oán thán.

Phía bên kia, Nara Shikaku bất động thanh sắc đánh giá cô bé tóc vàng mắt xanh, cao gầy duyên dáng ở nước khác. Một bên cho con mình ánh mắt vừa lòng, một bên mắng thảm “Thằng nhóc thú này, lại còn có thể gạt bố mày.”

Trong thời gian ngắn, “mạch nước ngầm” trong hội trường cuộn cuộn dâng lên, bầu không khí trở nên quý dị.

Người đứng đầu tất cả rốt cục mở miệng:

“Nếu các vị ngồi đây không có ý kiến gì khác, như vậy thì xin mời mọi người ký tên trên văn kiện.”

Không sai, Kazekage đệ tứ chân chính đã bị tấn công ở sơn cốc hoang vắng, không bóng người. Khi thi thể được tìm thấy đã trở nên vô cùng thê thảm.

Ý đồ của Orochimaru chính là muốn mượn tay Làng Cát để tiêu diệt Konoha, nhưng lại vô cùng thê thảm bị thầy của mình dùng cấm thuật cướp đi đôi tay quan trọng của một người Ninja, đánh mất khả năng kết ấn, đành phải bắt đắc dĩ bỏ chạy chật vật.

Chỉ tiếc, Hokage đệ tam vì đại một đời anh danh, nhưng bởi vì nhất thời mềm lòng, chết ở trên tay đệ tử do chính mình dốc lòng bồi dưỡng.

Hokage đệ tam, Haruhisa chưa được nhìn thấy người thật, trong một bức tranh có thể đi chuyển, đó cũng thật là một ông lão đáng yêu.

Chúc ngài sớm ngày phi tiền đến thế giới cực lạc...

Cô ở trong lòng yên lặng nghĩ.

Một bên, bị người khác bố trí như vậy, Làng Cát đối với Làng Âm Thanh cùng Orochimaru giận đến không kiềm chế được, một bên vừa đặt quan hệ tốt với Konoha.

Y theo tình huống trước mắt, vô luận là Konoha hay là Làng Cát, đều không thích hợp để tiếp tục dính dáng tới nhau. Vì thế, hai bên lại ngồi trên bàn đàm phán, lại một lần nữa định ra khế ước đồng minh.

Temari, Kankuro cùng Gaara nhìn nhau, tiến lên theo thứ tự, ở trên khế ước ký tên của mình lên đó.

Maki đứng ở phía sau, không tự chủ được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đến tận đây, chuyện khó giải quyết cuối cùng cũng đã kết thúc.

Hồ... Thật vất vả đi ra khỏi phòng làm việc Konoha, Haruhisa rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa ngã ngồi ở trên đất.

Gaara kịp thời đưa tay, giúp đỡ Haruhisa một chút.

Lòng bàn tay lại lạnh, có vết chai mỏng, lúc này đây tuy lướt qua bên sườn cánh tay cô, nhưng lại mang theo một cảm giác ma sát nhẹ nhàng. Haruhisa ngẩn ra, như chạm phải điện liên nhảy ra, trên mặt có vài vết đỏ ửng khả nghi, lắp bắp nói:

“Ờ, tớ đi về trước thu dọn đồ đạc, lát nữa gặp...”

Nói xong, cũng không chờ ba chị em bọn họ trả lời, nhanh như chớp chạy mất.

Kankuro không hiểu, xoay người hỏi Temari: “Haruhisa đột nhiên làm sao vậy?”

Trong nháy mắt Temari nhìn bóng dáng đang nhỏ dần, khoe miệng gọi lên mỉm cười bí hiểm: “Thôi ~ ai biết được!”

Mà Gaara, thì lại tỉ mỉ nhìn bàn tay của mình, sau đó lộ ra biểu cảm nghi hoặc.

Trên đường Haruhisa chạy trở về “quán mì vui vẻ”, bộ dạng thở hổn hển dọa Goro cùng Aki giật mình.

Tay cô còn đang cầm lấy bên ngực trái của mình, dờ khóc dờ cười ——

Đây chẳng lẽ là ham muốn trong truyền thuyết không kìm nén được: dục | cầu bất mãn sao...

Tuy cô đã quyết định dũng cảm đối mặt, quyết không lùi bước, tìm thời gian thích hợp để chủ động “ra trận”.

Nhưng này... Cũng quá khoa trương thôi...

Gấu mèo kia không phải là động vật quý báu để bảo vệ sao...

Chẳng lẽ đối với cô có lực hấp dẫn lớn như vậy?

Nói tiếp, bản thân cô đến cùng từ khi nào đã bắt đầu thích hắn...

Goro cùng Aki nhìn Haruhisa một bên thì nhủ mầy, một lát thì lại che trán, một lát lại cười ngây ngô. Hai người nhìn nhau.

Haruhisa thật ra cũng không có nhiều hành lý để thu dọn. Nhưng cho đến khi Gaara bọn họ đã tìm đến “quán mì vui vẻ”, cô còn chưa thu dọn xong đồ đạc.

Gaara nhìn Haruhisa chậm chạp, rề rà thảnh thỏng liếc đồng liếc tây một chút. Hắn cau mày suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Còn có cái gì không yên lòng?”

Haruhisa ngẩn ra, trên mặt lộ ra tươi cười ngượng ngùng, trả lời nói: “Lại chờ tớ thêm một chút, rất nhanh thôi!”

Dứt lời, cô liền đi ra khỏi phòng, tay trái ôm một xấp gì đó thật dày, gõ cửa phòng chú Goro.

“Chú!” Haruhisa cười rất rạng rỡ. “Vài ngày nay, cháu đã ghi chép lại về hương vị mới của mì, tất cả đều nằm trong những cuốn vở này. Tặng cho chú!”

Goro nhìn trên tay cô bé toàn những quyển vở chồng chất lên nhau, có chút giật mình nói: “Cái này, không nên...”

“Có gì không thích hợp sao?” Haruhisa bĩu môi, đem đồ vật cứng rắn gì đó ở trong tay để vào tay Goro. “Vốn chính là mì mới của quán mì vui vẻ.”

Nói nói tới đây, Goro cũng không lại chối từ, hắn cười hề hề nhận lấy bản chép tay, thành tâm thành ý cảm ơn. Haruhisa có chút có không biết xấu hổ gãi gãi đầu, tỏ vẻ trong khoảng thời gian ngắn cô ở Konoka cũng rất vui vẻ. Còn có, sau này nếu chú Goro cùng Aki có thời gian nhất định phải đến đến Làng Cát thăm cô, blablabla...

Trước khi xoay người, Haruhisa lại hỏi: “À, đúng rồi, chú Goro, mấy ngày nay có nhìn thấy ‘ngu dốt’... (Di Di: Ý Haruhisa là ‘Có nhìn thấy ông chú ngu dốt đâu không?’ ấy mà ~^^~) sự phụ của cháu không?”

Goro cười cười. “Cháu nói sự đệ à, mấy ngày hôm trước hắn đã đi trước rồi. Hắn nói bây giờ cháu đã lớn rồi, đã có thể tự mình độc lập. Hắn còn nói, bước tiếp chính là muốn đi du lịch ở khắp nước, tìm kiếm mỹ thực trong thế giới! Ai... Sự đệ này của ta, từ nhỏ đã thích chạy đi lung tung rồi...”

Nghe thế, Haruhisa không khỏi hô to: “Cái gì? Ông chú đi rồi?!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Công Việc Quản Gia Đây Khó Khăn Khủng Hoảng Tài Chính...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cái gọi là một đồng tiền làm khó “anh hùng hảo hán”, ý muốn nói chính là cô.

Làng Cát hoàn toàn vẫn như trước đây, một mảnh hoang vắng.

Haruhisa nhìn sa mạc trước mắt. Đột nhiên hiểu ra vì sao lúc trước kế hoạch tấn công của Làng Âm Thanh lại diễn ra thuận lợi như vậy, cũng hiểu rõ vì sao từ trước tới nay con đường mà Làng Cát hay đi lại đều là tuyến đường ngoài.

Nếu không có tài nguyên, cây cối phát triển này nọ, blablabla... thì mọi thứ cũng chỉ là đường chân trời.

Lời tuy nói như thế, nhưng khi cô vừa về đến nhà... ngay lập tức liền nhào đầu vào trên giường của mình, cô vẫn nhìn không được mở miệng cười —— thật tốt, rốt cuộc cũng đã về nhà.

Cô trở mình, thoải mái nằm ngửa ra ở trên giường mềm mại. Sau đó, cô liền nhìn không được thờ dài một tiếng.

Bởi vì cô nhìn thấy mạng nhện ở trên trần nhà, đã vậy trong góc phòng còn có những lớp tro bụi thật dày.

Ném đồng đồ ăn đã bị hư ở trong tủ lạnh ra, thay mới drap giường + vỏ chăn mền gối, quét rác, lau bàn. Haruhisa từ đầu đến cuối vội vàng dọn dẹp gần hai tiếng đồng hồ, có thể này đem cả ngôi nhà quét dọn sạch sẽ.

Đương nhiên, trong hai tiếng đồng hồ này, ba chị em người nào đó cũng không có nhàn rỗi.

Temari luôn luôn vội vàng giúp đỡ Haruhisa dọn dẹp.

Gaara bị sai đi quét sân trong.

Kankuro thì lại điều khiển con rối của hắn phụ trách “thanh lý” mạng nhện trên trần nhà cùng tro bụi.

Sau đó, Haruhisa thúc đẩy ba người kia đi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo. Còn cô, xách giỏ đi chợ đi ra khỏi cửa.

“U ~ đây không phải là Haruhisa sao, thật lâu rồi không thấy cháu tới.”

Chú bán cà tím vẫn nhiệt tình như trước. Haruhisa cười gật đầu, chọn hai trái cà tím to bóng lưỡng.

“Cô bé, hôm nay đậu sừng cũng ngon lắm, đến nhìn chút đi?” Lão bà bà đầu đầy chỉ bạc chậm rãi “đẩy mạnh tiêu thụ.”

Haruhisa cẩn thận nhìn xem, gật đầu nói: “Bà bà, bán cho cháu nửa kí.”

Ừm... Lại đi mua thêm một ít thịt bò cùng cánh gà đi.

Haruhisa lên kế hoạch, hướng góc cửa hàng bán thịt đi đến.

“Hatano tiểu thư! Hatano tiểu thư!”

Phía sau truyền đến một âm thanh của người con trai trẻ tuổi.

Haruhisa nhú mày, trong lòng có chút không vui. Cô không thích cách xưng hô này, lần đầu gặp mặt Yashamaru đã gọi cô như vậy, cô liền không thích.

Cô quay đầu lại, hừm... Người này trông lạ mắt quá.

Người con trai trẻ tuổi chạy đến trước mặt cô, bộ dáng thờ không ra hơi.

“Ha... Hatano tiểu thư, tôi, tôi cuối cùng tính tìm được cô.”

“Cậu là?” Haruhisa nghi ngờ nhìn thoáng qua người con trai trước mắt, ôm chặt rổ lui về sau nửa bước.

“A, tôi là Inoue Hiroki.” Người con trai vẫn nhìn thấy đối phương mơ hồ, tốt bụng “bỏ” thêm một câu. “Tôi là người đã thuê cửa hàng của cô.” (Tác giả: không nhớ rõ vị này thỉnh các huynh đệ hãy tự mình giờ lại Chương 14 nhé.)

A! Haruhisa ngay tức khắc nhớ lại, người này không phải là người đã đưa tiền thuê nhà cho cô sao. Nghĩ tới đây, Haruhisa thay một mặt tươi cười:

“A, Hóa ra là Inoue-san, tìm tôi có chuyện gì?”

Inoue Hiroki dừng một chút. Lúc này đối thành hắn là người chần chờ. Đây là cô gái có đôi mắt long lanh, đầy ưu thương khi hắn mới gặp lần đầu sao?

“Inoue-san? Inoue-san!”

“A... à... a, thật có lỗi. Hôm nay vừa vận đến ngày đưa tiền thuê nhà.” Inoue Hiroki lấy ra một cái túi nhỏ, nhét vào trong tay Haruhisa. “Đây là tiền hai tháng.”

Bốn chữ “của không chính đáng” bay tới đã không đủ hình dung được tâm tình của Haruhisa.

Lúc trước vội vàng đem cửa hàng của ông nội cho thuê. Ngay từ đầu, căn bản cô không nghĩ đến tâm tư kiếm tiền, cô chính là nghĩ chỉ cần cửa hàng không bị bỏ hoang thì tốt rồi. Nhưng hôm nay, trong tay cô đang cầm tiền thuê nhà nặng trĩu, cho nên cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Một bên Inoue Hiroki nhìn cô gái đang nhìn chằm chằm vào túi tiền không nói chuyện, trong lòng sinh ra ý nghĩ khác. Hắn gãi gãi đầu, có chút ngượng ngừng nói:

“Buôn bán trong tiệm cũng không được tính là tốt, cho nên kiếm cũng không nhiều... Nhưng tiền thuê nhà này, tôi tuyệt đối dựa theo quy định trong khế ước, một chút cũng không thiếu!”

Nói xong lời cuối cùng, chỉ còn thiếu mỗi động tác lập lời thề.

Có như vậy, Haruhisa mới hoàn hồn, vội vàng nói: “Inoue-san, tôi không có ý kia. Tôi, tôi chỉ à đột nhiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy, có... Có chút ngoài ý muốn.”

Nói xong, ở trong lòng Haruhisa tiến hành tự khinh bỉ chính mình:

Không phải chỉ là tiền sao... tiền sao... tiền sao, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh...

“Ah, thật không, vậy thì tốt rồi.” Người con trai thở dài nhẹ nhõm một hơi, thành thật cười. “Vậy nếu không có chuyện gì, tôi trước hết về tiệm đây.”

Haruhisa gật đầu, tạm biệt “người thành thật”.

Sau đó, cô đem túi tiền cất đi, lại tiếp tục đi mua mấy thứ khác.

Lúc về đến nhà, không có gì bất ngờ xảy ra, Haruhisa nhìn thật lâu đến ánh mắt của ba người kia. Cô có chút dở khóc dở cười, trong ngăn tủ không phải còn có rất nhiều đồ ăn vặt sao. Mấy người này, ngay cả tay chân cũng đều lười vận động...

Mặc dù như thế, cô vẫn lấy tốc độ nhanh nhất đi làm cơm chiều.

Hành lá đậu hủ, rau dưa tempura, bánh thịt bò cùng canh. Tuy đơn giản, nhưng hương vị màu sắc lại đầy đủ, dù cho tay người ta phải bắt đầu chuyển động.

Sau khi đem ba “động vật thối rửa” này cho ăn no xong, Haruhisa có chút mệt mỏi xoa xoa bả vai. Nhìn bàn đầy chén bát, bắt đắc dĩ vòng vo chuyển suy nghĩ, một bên bắt đầu thu dọn.

Phía sau truyền đến một hồi bước chân thật nhẹ, Haruhisa quay đầu, nhìn thấy một cái đầu màu đỏ đứng góc cầu thang.

“La La La?”

Trên lưng Gaara như cũ vẫn mang cái hồ lô lớn kia. Không nói gì mà đi đến bên cạnh bàn, đưa tay bụng nắm chén bát mà Haruhisa đã để chồng chất lên nhau, đi đến nhà bếp.

Đầu tiên, Haruhisa vô cùng kinh ngạc, sau đó ánh mắt liền cười tí thành trắng lưỡi liềm.

Không nghĩ tới, thân là tiểu thiếu gia nhà Phong ảnh, làm việc vặt trong nhà lại rất thuần thục.

Haruhisa nhìn thật lâu Gaara có nề nếp đem chén bát đồ đầy nước, lại nhỏ vài giọt nước rửa chén vào. Tuổi cười trên mặt cô không ngừng mở rộng thêm, trắng lưỡi liềm dần dần biến thành hai tuyến dài và hẹp.

Cô cũng đem tay chính mình bỏ vào bồn rửa chén. Sau đó hơi ngẩng đầu lên, đối với Gaara cười tủm tỉm nói: “Hai người cùng nhau làm sẽ rất nhanh!”

...

Không có được đến dự tính như bên trong đáp lại, Haruhisa có chút buồn bực —— Thật là, gấu mèo này từ lúc trở về đến giờ cũng chưa nói với cô một câu nào...

Cô nhìn cái hồ lô lớn cùng Gaara trầm tĩnh giống hệt nhau. Tròng mắt linh hoạt chuyển vòng vo, môi hồng nhạt lại một lần nữa xao động ra nhàn nhạt lấp nhàn khi cười.

Thật ra, Gaara cũng có không ít điều muốn nói. Hắn thật muốn hỏi Haruhisa một chút. Lúc trước đột nhiên biến mất ở bệnh viện đã xảy ra chuyện gì, sau đó xuất hiện ở Konoha đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hắn không hỏi được.

Haruhisa, cô ấy thoát nhìn ở Konoha cũng tốt lắm. Cũng không có gì buồn chán. Nếu hắn hỏi, có phải hay không Haruhisa sẽ chê hắn phiền phức? Lỡ như Haruhisa lại nói thêm một câu: “Trở lại Làng Cát... còn không bằng ở lại Konoha đi”. Nếu vậy thì hắn biết làm sao bây giờ?

Gaara – Ninja trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Ít khi thấy buồn rầu nổi lên.

Quên đi, trước hết vẫn nên giúp Haruhisa thu dọn mấy thứ này trước đi. Gaara yên lặng dưới đáy lòng thở dài, lại một lần nữa mò vớt chén bát dưới đáy bồn. Nhưng giây tiếp theo, hắn liền ngăn cản cả người.

Gaara có chút cứng ngắc quay đầu nhìn thoáng qua Haruhisa, người sau đang hơi cúi đầu xuống, hết sức chuyên chú rửa chén.

Cho nên nói, việc này, vụng trộm ôm lấy ngón út của hắn, đến cùng là ai a?!

Haruhisa lặng lẽ nghiêng đầu một chút, đuôi mắt nhìn thấy sau tai người nào đó bắt đầu đỏ ửng, trong lòng vui mừng như hoa.

Không sao đâu, gấu mèo dù sớm hay muộn cũng đều là người của cô, ăn đậu hủ gì gì đó cũng đều là điều nên làm a!

O(∩_∩)o

Kazekage đệ tứ tử vong cùng một trận chiến đấu ở Konoha cũng đều làm cho sức sống của Làng Cát lại một lần nữa tổn thương nặng nề.

Cũng may đơn vị cấp cao ở Làng Cát kịp thời tiếp nhận chức vụ Phong Ảnh. Trong thôn cũng không có chuyện lộn xộn gì xảy ra, tất cả tựa hồ cùng với trước kia giống nhau như đúc.

Nhưng trên thực tế, vẫn có điểm khác nhau.

Ninja Làng Cát đều trở nên cực kì bận rộn, số lượng nhiệm vụ cũng trực tiếp vọt lên hai lần.

Bởi vì vô luận từ góc độ nào mà nói, bây giờ Làng Cát cần một nguồn tài chính vô cùng lớn. Tuy Làng Cát cũng không được coi là giàu có, nhưng lúc này, rõ ràng cho thấy lại thêm thiếu. . .

Lúc này đây, cuộc thi trung nhân (chuunin), Temari bằng trí thông minh cùng thân thủ xuất sắc của cô, thuận lợi thăng cấp thành trung nhân. Sau khi trở thành trung nhân, liền có thể độc lập lãnh đạo một tiểu đội Ninja đi làm nhiệm vụ.

Với tư cách là thượng nhân (jounin) của Làng Cát, Maki hiển nhiên không có biện pháp mỗi lần đi làm nhiệm vụ đều dẫn theo ba chị em Gaara. Huống chi ở thời khắc mấu chốt hiện tại, là một thượng nhân phải phát huy hiệu quả lớn hơn.

Vì thế, dẫn đầu cái nhiệm vụ đầy vinh quang này, thì một cách tự nhiên đều cả giao cho nhóm người trên.

Haruhisa đang ngồi ở trong phòng khách buồn rầu.

Cô buồn rầu không phải vì Gaara cùng Kankuro có nghe lời hay không, cũng không phải Temari có thể trở thành người lãnh đạo tốt hay không. Từ sau khi trở về từ Konoho, quan hệ của ba chị em bọn họ có chút vi diệu. Kankuro không lại như vậy sợ Gaara nữa, Gaara cũng không có giống như trước đây, không thêm nhìn anh chị của hắn.

Trên bàn, có một quyển vở được chia đều, đường kẻ liên tiếp cao cao giảm giảm xuống dưới, cuối cùng có một hàng bút đỏ nặng nề được viết vào.

Rốt cuộc, vì trách nhiệm thu thập kết quả chi tiêu kỷ lưỡng, giờ phút này Haruhisa mới đau đầu vì trở ngại này.

Đường đường một nhà Phong ảnh, lại có thể xuất hiện khủng hoảng tài chính. Nếu nói ra điều này, có ai tin tưởng?!

Haruhisa thở dài, đây chính là vấn đề lớn khi cô đảm nhiệm chức vụ quản gia.

Ba chị em bọn họ hơn nữa còn có cô, lớn nhất là Temari nhưng hơn hết cô ấy chỉ mới có 15 tuổi.

Thời kỳ phát triển cơ thể, bổ sung chất dinh dưỡng toàn diện rất quan trọng, hết lần này đến lần khác ba chị em bọn họ đều có thói quen kén ăn. Cho nên lúc nấu ăn cô đều thay đổi thức ăn, đều toàn là những món bọn họ không thích ăn, cũng để cho bọn họ ăn dù chỉ một ít.

Vì thế, thức ăn trở thành thứ phung phí tiền của nhiều nhất. Haruhisa kiên trì đặt bút xuống, tại phía sau điều khoản về cái ký hiệu.

Trong nhà tổng cộng có ba Ninja bình thường, người người bản lĩnh cao cường. Rất nhiều nhiệm vụ nguy hiểm, ở trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng. Cái gọi là lao động vất vả, ba chị em bọn họ đi nhận nhiệm vụ cũng rất cần thiết.

Tuy cơ bản bọn họ không cam đoan cả người không có thương tích, nhưng sự an toàn của quần áo không có người nào để ý tới.

Giống như khi một hai nhiệm vụ được giao đến, quần áo của ba người bọn họ đều biến thành kẻ ăn xin. Thế nhưng, đối với khả năng may vá của Haruhisa cũng như người qua đường —— không biết gì cả.

Vì thế, mua quần áo, cũng trở thành thứ phung phí tiền của đứng thứ hai.

Haruhisa lại vẽ một cái ký hiệu.

Kankuro nhiệt tình yêu thương mua sách, Temari là một thiếu nữ thanh xuân đang tuổi mới lớn. Tuy rằng sẽ không cuồng nhiệt theo đuổi xu hướng thời trang, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ say mê vài cái kẹp tóc tinh xảo, đồ chơi đáng yêu này nọ. Về phần Gaara. . .

Haruhisa nâng quai hàm suy nghĩ một trận, trừ bỏ ăn cùng mặc. Đại khái Gaara là người tiết kiệm nhất trong nhà.

Ừm, gấu mèo được nuôi dưỡng tốt lắm. . .

Cô âm thầm suy nghĩ, đột nhiên hào hứng, vài nét bút ít ỏi. Trên tờ giấy trắng liền xuất hiện ảnh chân dung sống động của gấu mèo.

Hơn nữa còn có vài cái chi tiêu hỗn tạp khác. . .

Haruhisa lần thứ 1001 thở dài, cứ coi như “quý ngài thành thật” đã cống hiến tiền thuê nhà cho cô. Giấy tờ này, vì sao nó vẫn là. . .

Tác giả có chuyện muốn nói: cười ~

Dán bản Q nhiều ngày như vậy, hôm nay đổi phong cách a ~

Như trước là Kakashi (mắt mở mắt nhắm cái gì, coi như không chú ý đi o(∩_∩)o)

*

Về chương liên quan tới “Hokage đệ tứ” BUG, bởi vì gần đây sắp đến ngày ta đi thực tập, bài viết đều để vào hộp để dành...

Ta lại không nghĩ lại càng thêm ngu, cho nên, mong sao mọi người bao dung nhiều hơn ~

Chờ có thời gian, ta nhất định đi sửa lại!!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kế Hoạch Mới Mọi Người Không Địch Lại...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Hừ! Không phải là quản lý, không có quyền lên tiếng!

Sắc mặt Haruhisa rất khó coi, chân cô vừa mới bước ra khỏi tòa nhà to lớn của Làng Cát, liền đem hai tờ giấy mỏng trong tay xé thành từng mảnh nhỏ.

Mảnh giấy theo con gió bay lượn trong không trung, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy vài chữ mơ hồ —— “Ninja”, “Cô”, “Xin”, etc...

“Đáng ghét...”

Haruhisa cảm giận quay đầu trừng mắt nhìn tòa cao ốc lơ lửng đầy bụi, đưa tay dùng một động tác đối với người ngoài nhìn vào thì rất ư là “lịch sự” 凸 (凸 凸 凸) 凸...

Thời gian qua, cô luôn tự cho mình là người văn minh. Bây giờ, ở trước mắt công chúng, so với việc cô dùng động tác tay phổ biến của quốc tế, có thể tưởng tượng ra, nhất định có người đem cô ra chửi rửa vạ lẫn trong lòng.

Vừa rồi, ông lão ở chỗ tài vụ đeo mắt kính đen theo xu hướng hiện nay nói cái gì?

—— Thời kì không được bình thường. Tăng lương, không bàn nữa?

Khử ông ta đi! Oh, không ngờ Temari lại như vậy mà tăng cấp lên bậc trung nhân? Thì ra các người không “thủ tiêu” tiền lương Ninja đã là nhượng bộ lớn nhất? Vậy chúng ta cần phải mang ơn, ba quý chín lạng có phải hay không?!

—— Trước kia không có đến lãnh phí nuôi dưỡng. Sau đó, đến ba tháng thì tính là đã quá thời hạn, rồi sau đó nữa trực tiếp sung vào công quỹ?

Vì có gì! Lúc trước cái phần ở trên hợp đồng kia, làm sao mà cô có thể không phát hiện ra còn có điều lệ này? Khi đó cô còn chưa phải là quản gia, cũng không lo việc ăn uống, đương nhiên cũng không nghĩ ra mình phải đi nhận phí nuôi dưỡng cô nhi Làng Cát. Cho tới bây giờ, cô gặp khó khăn, nghĩ muốn đem phần tiền lúc trước không lãnh bây giờ đi lãnh ra đây, sao lại có thể cho cô ra về tay trắng thế này. Ah, không ngờ ba tháng không đến lãnh tiền, thân phận cô nhi của cô coi như không tính toán gì hết?!

—— đã trở thành “đầy tớ” của nhân giả Làng Cát, không thích hợp để đến xin tiền trợ cấp cô nhi?

... Đối mặt với điều này, Haruhisa đã không còn khí lực để tranh luận.

Temari, Kankuro, Gaara... Trách chỉ trách những đứa con nhà Phong ảnh đã sớm gánh vác mọi thứ. Hơn nữa, ba ba của các người thật sự vì thôn này hi sinh thân mình quá muộn...

Haruhisa thờ dãi, chuyện đã tới nước này, khủng hoảng tài chính đã trở thành kết cục không thể tránh khỏi, kế hoạch cầu xin của cô cũng theo gió mà bay rồi. Sớm biết rằng sẽ có ngày hôm nay, lúc đó vào mấy năm trước cô đã dự trữ một ít tiền để dự phòng rồi. Cứ coi như số lượng cũng không được lớn, cũng tốt hơn việc nghèo rớt mòng tơi, một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán.

Khó khăn về tiền bạc, sớm biết...

Lúc trước Kazekage đệ tứ đối với cô một mắt nhắm một mắt mở, kí tên thanh toán một đi không trở lại. Trước mắt, phải nhanh chóng tìm cách cân bằng thu chi mới là việc khẩn cấp trước mắt.

Lúc làm cơm chiều, Haruhisa không yên lòng, cả đầu đều là ký hiệu tiền tệ lấp lánh.

Thật vất vả làm com chiều để trên bàn, Kankuro uống một ngụm canh, suýt nữa không thể nhỏ ra, gắng gượng kìm nén đến nỗi đỏ mặt tía tai, hơn nửa ngày mới trở lại bình thường, hướng về phía Haruhisa cả giận nói: “Tốt nhất người bán muối đừng để bị đánh chết!”

Gaara liên tục ăn được trong com có vài hạt sạn, sau đó rốt cuộc bùng đũa, hai tay kết ấn. Sau đó, người còn lại trợn mắt há hốc mồm nhìn những hạt lớn nhỏ từ trong bát com Gaara nổi lên.

Xuất hiện loại tình huống này quả thực chính là một điều si nhục trong cuộc đời Haruhisa. Nếu như ở những ngày thường, cô đã sớm nhảy dựng lên đem đồng đồ ăn này nấu lại. Chỉ tiếc, bây giờ cô còn có một chuyện còn quan trọng hơn đồ ăn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thèm để ý tới vấn đề về chất lượng đồ ăn.

Temari thấy thế, cũng thành thật bùng đũa xuống, cô còn không nghĩ tới tuổi trẻ liền sớm sinh ra tóc bạc hoặc hàm răng bắt đầu rụng đi. Cô nhìn thoáng qua cái người đang đi vào cõi thần tiên kia, đối với tình huống trên bàn com ngoạn mục làm nger – Haruhisa, vỗ vỗ bả vai cô bé.

“Haruhisa, hôm nay em làm sao vậy?”

Haruhisa hoàn hồn, hướng về Temari nói: “A? Ha ha ~ không có a!”

Cô vừa nói, vừa há mồm ăn một ngụm com to. Temari không kịp ngăn cản, liền nghe thấy một tiếng “canh cách”, sau đó lại là một tiếng “Ai ư”, mấy vạch đen sau ót Temari liền rơi xuống.

Haruhisa ôm quai hàm kêu to một lát, cũng thẳng thắn bùng đũa xuống.

Com chiều cứ như vậy kết thúc qua loa. Sau khi thu dọn phòng ăn xong, mọi người đều đi về phòng.

Haruhisa ở trên giường nằm một lát, lại nhìn quyển sách một lát, trong đầu vẫn là một mảnh rối rắm. Cô có chút buồn bực ném quyển sách sang một bên, một phen kéo rèm cửa sổ thật dày ra.

Ngoài cửa sổ, một vòng trăng sáng hoàn hảo đang được treo thật cao ở giữa không trung, giống như lòng đỏ trứng ở giữa bánh trung thu.

Haruhisa hướng về phía ánh trăng sừng sờ một lát, nhảy xuống giường, chân trần chạy đến cửa phòng Gaara, “Cốc cốc” gõ cửa phòng.

Qua được một lúc, cửa phòng mới mở ra, Haruhisa ló đầu vào bên trong nhìn. Quả nhiên, Gaara đang ngồi ở trên thảm, bả vai dựa vào mép giường, trên đầu xuất hiện một lớp mồ hôi.

Haruhisa tạm thời vứt vấn đề tiền bạc làm cô đau đầu sau một bên, cười tủm tỉm nói:

“La La La, hôm nay bốn cô nương ngủ không được, đặc biệt cho phép cậu đi qua đây cùng bốn cô nương tán gẫu!”

...

Chỉ chốc lát sau, Gaara chậm rãi nghiêng đầu nhìn cô gái đang dựa ở trên trên bờ vai hắn. Rất có thể bởi vì liên quan đến tư thế ngủ, nên cô ấy phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Vừa rồi có người còn nói ngủ không được, lúc này đã đi đến cùng chơi cờ Chu Công rồi.

Dòng cảm xúc nóng nảy trong lòng kia, hình như đã rút đi không ít. Gaara khó có được vẻ mặt thả lỏng, khóe miệng gọi lên nhàn nhạt một chút nụ cười hình vòng cung.

Haruhisa ngủ rất say sưa. Trong mộng, vô số tiền vàng có chân ở phía sau đang hướng về phía cô chạy đến, một đám tự động nhảy vào trong túi tiền của cô. Chỉ trong chốc lát, túi tiền đã được trang bị đầy đủ. Cô chống nạnh, đắc ý dào dạt hướng về phía ông lão đeo kính đen ở phòng tài vụ cười to không ngớt, ngay cả hàm răng cũng nhanh cười toe toét ra.

Gaara nhìn Haruhisa, vào lúc này ngay cả ngủ cũng có thể cười “Khanh khách” ra tiếng, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Hắn đỡ đầu của Haruhisa, sửa dáng ngồi chồm hổm, nhẹ nhàng ôm ngang cô lên, ổn định đi đến trên giường.

Đang muốn rút người đi ra, vậy mà Haruhisa phát động di chuyển cánh tay, ôm cổ hắn. Gaara khom người, hai tay chống đỡ tại bên giường, trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải. . .

Ngoài cửa sổ, một tầng voan mỏng mây che khuất ánh trăng sáng tỏ. Mà một bên, sao nhỏ thì lại nghịch ngợm nháy mắt, cực kỳ giống như bên môi người nào đó đang tươi cười giảo hoạt.

Ngày thứ hai, ba chị em khó có ngày không phải đi nhận nhiệm vụ, cũng không đi huấn luyện, mà là ở nhà nghỉ ngơi.

Temari một bên ngáp, một bên lệt xệt trên nền đi xuống dưới lầu, nhưng suýt chút nữa trượt chân trên một mảnh giấy.

Cô có chút sợ đỡ lấy tay vịn, mấy phần buồn ngủ còn dư lại cũng không thấy đâu.

Giương mắt nhìn lên, lúc này Temari mới phát hiện, phòng khách vốn đang sạch sẽ đã thay đổi hình dáng, những trang giấy đầy màu sắc sặc sỡ phân tán khắp nơi trên nền.

Cô có chút tò mò nhặt lên một tờ, hai mắt nhìn. Sau đó, ánh mắt liền bay ra ngoài cửa sổ.

“Haruhisa, em sẽ không nghiêm túc chứ? Chẳng lẽ hôm nay là ngày Cá tháng tư?”

Temari ném tờ giấy trong tay xuống, lớn tiếng hỏi.

Haruhisa đang “múa bút thành văn” chăm chú nhìn Temari kích động, nghĩ thầm, có cần thiết đến mức phải kích động như vậy không? Căn bản cô không có đem em trai “gấu mèo” yêu quý của cô ấy nhốt lại treo biển hành nghề tham quan động vật quý hiếm, chẳng qua cô chỉ muốn mở một quán ăn mà thôi...

Nghĩ tới đây, mặt mày Haruhisa nhin không được hớn hở cả lên. Ít nhiều đêm hôm qua cô cũng ngủ rất ngon, sáng nay tỉnh dậy cả người đều đầy tinh thần, tư duy nhanh nhẹn. Nhờ thế này, cô mới có thể nghĩ ra một ý tuyệt vời đến như vậy!

Cô tin tưởng, ở tương lai không lâu xa, cô nhất định có thể dẫn dắt một nhà Phong ảnh tiền nhiệm, qua trên cuộc sống sung túc!

Chỉ tiếc, Temari cũng không nghĩ như vậy.

Cô biết trừ bỏ nấu nướng ra, sở trường đặc biệt lâu dài của Haruhisa cũng không có, sở thích khác cũng không có. Đến tận hôm nay, em ấy muốn mở một quán ăn nho nhỏ, về tình về lý bản thân cô cũng không phản đối. Nhưng...

Temari nhìn cánh tay cánh chân gầy của Haruhisa, còn có cả người nhỏ bé như vậy, cô âm thầm nhủ mày —— hiện tại mỗi ngày Haruhisa đã phải bận rộn rất nhiều công việc, nếu bây giờ lại mở một quán ăn, có phải hay không em ấy sẽ không chịu nổi!? Vạn nhất đến lúc đó Gaara nổi bão, ai có thể chống đỡ nổi?

Temari đang nghĩ ngợi làm thế nào để Haruhisa từ bỏ ý nghĩ này. Kankuro cùng Gaara, một trước một sau đã từ trên cầu thang đi xuống dưới lầu.

Tất nhiên Kankuro còn chưa có tỉnh ngủ, năng lực phản ứng cũng không bằng Temari. Chân hấn vừa mới “hạ cánh” trên “tờ giấy mai phục” của Haruhisa, bước tiếp theo liền ngã ngửa ngay góc, nằm trên mặt đất la lối om sòm.

Gaara lạnh lùng liếc mắt đánh giá ý nghĩ của hắn, con rối cùng với anh trai thật tương xứng với nhau, không chút do dự nào nhắc chân lên, từ trên người Kankuro đi qua.

“Haruhisa, cậu làm cái gì vậy?” Kankuro thật vất vả từ trên nền nhà đứng lên, ngay cả cái mông cũng không để ý tới xoa xoa. Vọt tới, cầm tờ giấy lên. “Mở quán ăn, tớ không nhìn lầm chứ?”

“Không có. ~” Tâm tình Haruhisa không chút ảnh hưởng nào, cô nhìn tờ roi quảng bá trong tay, cười tủm tỉm lắc đầu.

“Haruhisa.” Temari lại nhin không được mở miệng, “Mở quán ăn thật sự rất vất vả. Tiền trong nhà cũng không phải không đủ dùng, em cần gì phải khổ nhọc đi làm kiếm tiền?”

“Đứng đứng.” Kankuro khàn cấp tiếp lời. “Nếu thích thì cứ dùng, chỉ cần cho chúng ta ăn đến nơi đến chốn là được, bao nhiêu cũng không thành vấn đề gì!”

...

Không nghĩ tới, bỗng nhiên Temari liền ở ngay chính giữa hồng tâm, tuy rằng là vô tâm vì này.

Chuyện thiếu tiền Haruhisa cũng chưa từng nói với ai, bình thường ba chị em bọn họ lại vội vàng đi huấn luyện hoặc đi làm nhiệm vụ, đương nhiên cũng không nhận thấy được chuyện này có chút nghiêm trọng. Ngược lại Haruhisa cũng không phải là người “thống trị”, yêu cầu đòi hỏi để bản thân cứng rắn chống đỡ mọi việc. Chẳng qua, nếu cô đem chuyện này nói với ba người bọn họ, ba người đó nhất định sẽ tìm biện pháp. Mà biện pháp trực tiếp nhất chính là làm thêm nhiều nhiệm vụ.

Thù lao làm nhiệm vụ cùng với nhiệm vụ mang tính nguy hiểm cao có mối quan hệ trực tiếp với nhau, điểm ấy Haruhisa hiểu rất rõ. Vì thế, sáng nay cô liền ra quyết định, tuyệt đối sẽ không nói chuyện này với ba người bọn họ. Cô coi bọn họ như người nhà của mình. Thay vì nhìn người nhà mạo hiểm, còn không bằng nghĩ ra một biện pháp khác. Giống như mở quán ăn chẳng hạn, cô đương nhiên biết mở quán ăn rất vất vả, nhưng tối thiểu cũng không gây nguy hiểm đến tính mạng của cô. Huống chi, đây là công việc mà cô yêu thích nhất.

“... Trong nhà, đương nhiên không thiếu tiền.” Haruhisa ngược cầm, bộ dáng đương nhiên. “Nhưng bốn cô nương muốn để dành tiền.”

“A? Cái gì? Để dành tiền?” Temari cùng Kankuro trầm miệng một lời hỏi.

“Ách... Đúng, muốn để dành tiền!” Haruhisa vòng vo đảo mắt. “Để dành tiền để đi du ngoạn thế giới!”

“Cuối cùng, giấc mơ của tớ chính là hy vọng có một ngày có thể đi tham quan mọi nơi, những danh sơn nổi tiếng chẳng hạn. Được nếm mọi món ngon, cao lương mỹ vị trên khắp thế giới! Thế nào, lợi hại đi?”

Haruhisa nói nói, âm thanh không tự chủ được bắt đầu lớn lên, dường như đây thật sự là giấc mơ của cô.

Gaara hai tay ôm cánh tay, dựa ở trên tường. Từ lúc xuống dưới lầu cho đến hiện tại, hắn luôn luôn im lặng, không có phát biểu ý kiến cùng với đề nghị ý kiến nào. Cho đến khi Haruhisa nhắc tới ước mơ của cô ấy, gương mặt tuấn tú của Gaara từ trời quang dần dần chuyển sang âm u, lúc này mây đen đã bắt đầu dày đặc, chỉ cần một tia sấm chớp, sẽ bắt đầu mưa to tầm tã.

Haruhisa miễn cưỡng chú ý tới độ ẩm trong nhà đột nhiên biến đổi, trong lúc vô tình xem xét, liếc mắt nhìn Gaara một cái. Thăm nghĩ hổng rồi hổng rồi, cô đang xáo trá lừa Temari cùng Kankuro, lại không có chú ý tới đã giẫm phải bãi mìn Gaara. Cái gì mà “Đi du ngoạn thế giới”, “Giấc mơ to lớn”, rõ ràng những lời này ý chính là muốn bỏ rơi ba người họ, một mình ung dung đi khắp mọi nơi sao...

Chỉ tiếc lời đã nói ra, giống như đã hắt một chậu nước ra ngoài...

Ngay tức khắc, Haruhisa liền bắt đầu nhúc nhúc đầu lên rồi. Một bên muốn tiếp tục lừa hai người đã bắt đầu nửa tin nửa nghi ngờ kia, một bên lại muốn trấn an cái người đang cấu kinh ở góc kia. Cũng thật là, độ khó của “nhiệm vụ” này cũng hơi quá rồi, cô muốn yêu cầu được tăng lương a!

Tục ngữ có câu “tức nước vỡ bờ”, con thỏ nóng này còn thể cần người.

Ngay tại đây, ở nơi này, ở trong tình huống tiến thoái lưỡng nan, Haruhisa đã bị ép nghĩ ra phương pháp đối phó tạm thời.

Chỉ thấy cô vỗ tay một cái, hướng về phía Gaara la lớn:

“La La La, cậu không tới giúp tớ ghì tờ rơi quảng bá, tớ sẽ không cho cậu theo tớ đi du ngoạn thế giới!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Ủm, ngày hôm nay có chuyện quan trọng cần nói ~

Chương trước, có người nhắc đến về vấn đề tuổi tác. (Ta cảm thấy) thật ra mọi bài viết nào cũng băn khoăn về điều này.

Viết về hai “học sinh tiểu học” yêu sớm, bài viết có dấu hiệu áp lực lớn.

Cho nên bắt đầu từ chương này, bao gồm cả mấy chương sau, bài viết sẽ “hung hăng” vượt qua quãng thời gian một chút. Đừng nhìn chương 1 giống như na ná không biết viết về cái gì. Trên thực tế, nửa năm qua có khả năng ta đã viết linh tinh... (—。—|||

*

Về nữ chính, xin mọi người hãy coi như cô ấy đang yêu đương chín chắn... Ách... Bông hoa thiếu nữ.

Bằng không JQ này không có cách nào khác, phát triển đi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hoạt Động Ăn Miễn Phí Sự Thật Đằng Sau Hộp Cơm Mất Tích...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Tác giả có chuyện muốn nói: các nhóm thân ái, chúng ta tạm tạm thời cho rằng Haruhisa trước khi xuyên qua đã từng ở trường học, làm “trợ lý” cho các bác ở trong căn-tin...

*

Trước kia có người nói trong truyện để cả tên lẫn họ có chút dài dòng, ta điều chỉnh một chút, mọi người đối lập, cho chút ý kiến ~o(∩_∩)o

(Di Di: Vâng, vì nó khá dài dòng nên khi edit Di đã bỏ bớt họ đi rồi, trừ 1 số nhân vật phụ thôi ~v)

—— cô nhìn “quán đồ?” ở ngay trước mắt đến gần hoạt động ăn thử, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Không biết có phải bởi vì Gaara rất “có giá” hay không, dù sao kế hoạch của Haruhisa đã được thi hành thuận lợi.

Chẳng qua, cho dù thế nào Temari cũng không đồng ý để cho cô ra ngoài tìm một cửa hàng, hơn nữa còn ban lệnh cấm trên quy mô rộng lớn.

Thu hoạch của Haruhisa có xu hướng chuyển biến tốt lên, cô đã đáp ứng yêu cầu Temari rồi. Mặc dù cô cảm thấy hơi tiếc vì không mở được cửa hàng giống ‘quán ăn Hanato’ của ông nội, nhưng không sao hết, cô đã có khả năng phân biệt được đường đi, lối đi rồi.

Cô tin tưởng, bằng bản lĩnh được tu luyện từ xưa đến nay của cô, ba chị em bọn họ cô cũng có thể phục vụ chu đáo, những người trong Làng Cát thì không thành vấn đề. Ví dụ như theo thời gian, cô nhất định cũng sẽ làm cho quán chật ních đầy người.

Nói liền làm liền, Haruhisa nổi lên một bầu nhiệt huyết, nhào vào sự nghiệp mà cô còn chưa bắt đầu chính thức làm việc. Thế cho nên, chất lượng thức ăn trong nhà đã nhanh chóng cấp tốc giảm xuống, thậm chí ngay cả củ khoai tây, cà rốt, củ cải đã ở trên “bờ vực của cái chết”. Ở trên người nào đó bị hại nhiều lần, người đó đã trách cứ tình huống này đến bao giờ mới chấm dứt.

Không cần cho thuê cửa hàng mới cũng được, dù sao trên đỉnh đầu của Haruhisa cũng không có nhiều tiền như vậy. Vì thế, cô suy nghĩ nửa ngày, quyết định bắt tay vào những thứ nhỏ nhặt nhất, sau này chậm chậm sẽ có cơ hội cho cô kêu ngạo. Dù sao đi nữa, mục đích của cô chính là cân bằng thu chi.

Chỗ này nhỏ sao? Cũng phải, nơi này là nơi chế tạo các đồ dùng gia đình. Ở đối diện phòng bếp sát tường có một cái cửa sổ nhỏ, ở bên ngoài lại có một cái lều che nắng, che mưa. Như thế này, cô chỉ cần ở trong nhà làm tốt này nọ, rồi trực tiếp bán hàng qua khung cửa sổ nhỏ là được rồi.

Haruhisa đem kế hoạch của chính mình nói cho ba chị em họ nghe. Sau đó lại có thể đạt được sự đồng ý to lớn của bọn họ.

Ngày thứ hai, trong nhà liền xuất hiện đội Ninja Làng Cát đang thi công.

Cô nhìn một phòng đầy Ninja vội trước, vội sau, yên lặng suy nghĩ. Không biết đây là mệnh lệnh của Trung Nhẫn Temari? Hay vẫn là uy hiếp của “Gaara của sa mạc”...

(Kankuro khóc đầy mặt: Thật ra ta cũng đã đóng góp hết mình, vẫn không được hay sao?!)

Làng Cát vinh dự cho ra sản phẩm mới, chất lượng, tốc độ làm việc đâu có thể đảm bảo!

Haruhisa tròn mắt há hốc mồm mà nhìn phòng bếp rục rờ hẳn lên, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu buôn bán qua cửa sổ nhỏ của cô, còn có, đội Ninja thi công đã nhanh chóng rút lui. Không khỏi cảm khái, cho dù ở bất kì thế giới nào, có người chống lưng mới là đạo lý...

Tiếp theo, Haruhisa tính toán, nên dự tính làm ra một cái menu.

Cô quay đầu “Bạch Bạch Bạch” chạy đến trên lầu, từ dưới sàn lòi ra một cái hộp giấy to đùng. Phúi lớp tro bụi trên bề mặt hộp đi, Haruhisa đem nắp thùng mở ra, bên trong lộ ra những xấp vở ngay ngắn chỉnh tề《Bản chép tay nấu nướng của Hatano》.

Cô dè dặt cẩn trọng lấy ra một quyển, nghiêm túc đọc, thỉnh thoảng còn ở trên cuốn vở đánh dấu những điều cần nhớ.

Ba ngày, Haruhisa rót cuộc cũng đã xác định được menu khiến cô vừa lòng.

Như vậy, điều còn dư lại chính là chọn mua nguyên liệu cùng với tuyên truyền.

Sáng sớm, Haruhisa liền đề ra kế hoạch, khai trương cửa tiệm trước ba ngày, tiến hành hoạt động ăn thử miễn phí. Đầu tiên, có thể đưa được nhiều người tới dễ tụ tập náo nhiệt, gia tăng thêm không khí cho quán ăn mới. Thứ hai, cũng có thuận lợi nghe được vài ý kiến của khách hàng, nhìn xem thử một chút, đồ ăn nào hợp với khẩu vị của mọi người.

Vì thế, cô đem hoạt động ăn thử miễn phí viết ở trên tờ rơi, thời gian cùng địa điểm đều viết ở trên đó.

Bởi vì bận về việc chọn mua nguyên liệu, Haruhisa không có thời gian đi tiến hành tuyên truyền. Vì thế, nhiệm vụ tuyên truyền này, liền rơi xuống trên đầu Gaara.

Mà lý do của người nào đó cũng thật phong phú —— “Đây chính là ước mơ của chúng ta, đã được chuẩn bị hết về mặt tài chính, làm sao cậu có thể không thể đi được?”

Gaara suy đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra được lý do nào để phản bác lời nói của cô , đành phải trầm mặt xuống đáp ứng.

Ngày đầu tiên, Gaara cầm tờ rơi tuyên truyền Haruhisa giao cho hắn, đi ra khỏi cửa.

Còn chưa đến nửa giờ, “ông cụ” nào đó đã trở lại.

Haruhisa vô cùng vui mừng, vội vàng từ trong bếp chạy ra nghênh đón. “Nhanh như vậy, đã phát xong hết rồi ư?”

Gaara gật gù đầu, đi làm.

Buổi chiều, Haruhisa đang trên đường mua đồ ăn, chợt nhìn thấy tờ giấy ở dưới móng thím bán đồ ăn trong thật quen mắt, lại tỉ mỉ nhìn một lát. Đây không phải là tờ rơi tuyên truyền cô đã cực khổ vẽ ra sao?

Cô đi lên phía trước, đầu tiên là mua một ít hành lá của thím ấy, sau đó bắt đầu lại gần làm quen —— nghe ngóng tình hình tuyên truyền ra sao rồi...

“Thím à ~” Haruhisa cười tủm tỉm mở miệng. “Thím cũng biết tiệm này sắp khai trương ư?”

Đầu tiên, thím bán hàng sùng sốt, sau đó theo ánh mắt Haruhisa đang nhìn, cuống quýt đem tờ rơi rút ra khỏi móng. “Cô bé, cháu biết trong này ghi cái gì sao? Thím không biết chữ, nên cũng không biết trên mặt tờ giấy viết cái gì. Thím chỉ cảm thấy tranh vẽ này rất đẹp mắt nên lấy lót móng thôi.”

“...” Mấy vạch đen ở trên trán Haruhisa bắt đầu dâng lên, miễn cưỡng cố cười nói. “A, thật sao... Vậy từ đâu mà thím có được tờ giấy này?”

Lúc này đây, thím ấy trả lời thật rõ ràng:

“Buổi sáng hôm nay có một cậu con trai che mặt đứng ở trên mép nóc nhà, ôi chào, cậu con trai đó kêu một tiếng thật to a! Thím không biết thằng bé đó muốn làm gì, liền ngẩng đầu nhìn một lát. Sau đó, đột nhiên thím liền nhìn thấy trong tay cậu ta có mấy thứ sắc sỡ gì đó, cứ như vậy mà vung chúng lên...”

Thím ấy có khuôn có dạng cũng đưa tay ra bắt lấy.

“Vào ngày đó, tựa như tuyết đang rơi...”

...

Nghe như thế, đầu của Haruhisa không chỉ đầy vạch đen, còn tuôn ra vài ngã tư đường xá. Mặt cô trầm ngâm xuống, đồ ăn cũng không mua nữa, xoay người đi về nhà.

Mãi cho đến khi đi thật xa, cô còn có thể nghe được thím ở phía sau nói: “Ôi chào ~ cháu không biết đâu, cái người kia, thím nhìn thấy người đó đột nhiên biến mất, giống như ma thuật vậy a...”

Biến ma thuật... Biến ma thuật!

Khi lúc hần là Luru Khiêm hay vẫn là David Copperfield a...

Haruhisa quả thực giận đến nỗi không còn chỗ phát tiết, để cho hả giận, hình như cô đã đem chỗ hành lá vừa mới mua ném vào sau vườn.

Một lát sau, cô lại xám xịt chạy tới nhặt hành lá trở về —— thời kì không bình thường sao, muốn phòng tránh cũng không nên lãng phí...

Vào buổi tối, khi Gaara trở về nhà, hoan nghênh chào đón hần chính là ớt xanh xào, ớt xanh chiên, ớt xanh chưng cách thủy, cộng thêm một chén chè đậu đỏ.

Hần cầm lấy chiếc đũa, lại buông, so sánh đồ ăn của Kankuro cùng Temari cùng với hần rõ ràng vô cùng khác nhau, của hần chỉ toàn một màu xanh, nghi hoặc nhìn thoáng qua “quần gia” Haruhisa.

Haruhisa mặt không có gì cảm xúc, phập phồng nói: “Ngày hôm nay, cậu đi ra trên đường lớn ở ngoài một đêm tự kiểm điểm lại mình đi.” Ngừng một lát, cô còn nói, “Đứng rồi, lần sau cái người ‘Tiên nữ vùng hoa’ đừng có đứng ở trên cao như vậy nữa, thị lực của người già trong thôn không được tốt lắm, thật vất vả mới có cái tiết mục để thưởng thức, cậu nên tận tâm thêm chút nữa.”

(一. —|||

...

Temari cùng Kankuro phải cố kìm nén với khí lực thật lớn mới không cười ra khỏi miệng.

Sau một lúc lâu, Gaara cúi đầu nói: “Đã biết...”

Haruhisa nhìn thật lâu Gaara ngoan ngoãn vâng lời, đáng vẻ gặp cảnh khó khăn cùng, cô lại không đành lòng. Đem ớt xanh trước mặt Gaara bung đi, lại từ trong phòng bếp xuất lấy ra lười bò nấu cách thủy cùng với gà chiên.

Ngày thứ hai, Gaara lại cầm một chồng tờ rơi rời khỏi nhà.

Haruhisa ở nhà đợi nửa ngày cũng không đợi được hần trở về nhà, cô nghĩ đến có thể sau khi phát tờ rơi xong liền trực tiếp đi làm rồi.

Vì thế, Haruhisa chọn thời gian cùng với ngày hôm qua không kém nhau lắm, cầm giỏ đựng đồ ăn ra khỏi cửa.

Dọc trên đường đi, cô lại không phát hiện tờ rơi ở dưới móng thím nào nữa.

Vừa lòng gật đầu, Haruhisa nghĩ rằng, gấu mèo quả nhiên thật nhu thuận! o(∩_∩)o

Mua xong đồ ăn, Haruhisa lại ở trên đường lớn đi bộ một lát. Rất xa đầu đó, cô liền nhìn thấy cách đó có một bóng dáng nhỏ gầy đang ở hướng người qua lại phát cái gì đó.

Haruhisa thật bất ngờ, cô vốn cho rằng phát tờ rơi tuyên truyền trừ bỏ cô ra không còn ai biết đến. Thoạt nhìn như thế này, ở Làng Cát vẫn có người thông minh thôi!

Cô đi về phía trước nhanh hai bước, từ trong tay chàng trai ấy nhận một tờ, muốn cùng tờ của chính mình so sánh một chút. Cái này nếu như không so sánh thì sẽ không biết được, cô vừa so sánh vừa bị dọa cho giật mình, cái này cùng tờ của cô giống nhau như đúc... Đợi chút, cái này không phải do cô làm sao?

Haruhisa bắt lấy tay của chàng trai đang phát tờ rơi tuyên truyền.

“Tờ rơi này, cậu từ chỗ nào mà lấy ra được?”

Chàng trai đầu tiên là sừng sốt, sau đó thế nhưng lại ở trước mặt cô khóc ra đầy mặt:

“Hatano tiểu thư, người mau cứu, ... cứu tôi đi! Gaara-Sama nói, nếu nội trong ngày hôm nay tôi không đem mấy thứ kỳ quái gì gì đó phát xong hết, ngài ấy sẽ dùng chiêu thức “Sa bộc tổng táng” với tôi a...”

...

o_0||

(—。—|||

Tuy rằng quá trình tuyên truyền ngày hôm qua một lời khó nói hết, nhưng cho dù như thế nào đi nữa, quán ăn Hatano thôn quê vẫn đúng hẹn giờ khai trương!

Vội vội vàng vàng làm mất mấy ngày, cuối cùng cũng đem mọi thứ gom đủ hết rồi.

Haruhisa buồn ngủ ngáp một cái. Tối hôm qua vì phải gói đủ mười lăm cái bánh ú, cho nên sau nửa đêm cô mới đi ngủ.

Cuối cùng, kiểm tra lại một chút về lượng thức ăn cùng với những cái túi nhỏ gì đó. Haruhisa đẩy cửa sổ nhỏ ra bên ngoài, sau đó, cô đã bị cảnh tượng bên ngoài làm cho tỉnh ngủ.

Ngoài cửa sổ, không biết từ khi nào đoàn người đã xếp thành hàng ngũ, quanh co khúc khuỷu, một mảnh đông nghìn người. Haruhisa xoa xoa dụi mắt, wow... Toàn bộ người của Làng Cát đều đến. ...

Đề xuống suy nghĩ ‘buổi sáng ngày đầu tiên không có người nào đến, có khả năng buổi chiều sẽ có người đến, thậm chí là ngày mai mới xuất hiện khách hàng đến ăn thử’.

Nhưng cho dù như thế nào, nhiều người là một chuyện tốt!

Haruhisa tự mình động viên bản thân, ngày đầu tiên ăn thử chính thức bắt đầu!

“A, đây là bánh ú nhỏ, cái kia là mì xào, cậu muốn cái gì?”

“Hùm? Lại hai cái bánh trứng bột? Tớ đã biết.”

“Ách... Xin lỗi, hôm nay không có bánh treo rán, nếu không thì cậu thử món nấu cách thủy này đi?”

Haruhisa bẽ bộn nhiều việc, nhưng là cũng rất vui vẻ.

Một mặt, cô nhiệt tình chào đón khách hàng, một mặt tay chân nhanh lẹ đóng gói đồ ăn. Thịnh thoảng còn cho kẹo cho những đứa trẻ ở trong lòng vại cô thím bác.

Về phương diện khác, ‘đôi mắt đại bàng’ của cô phát hiện ra, trong đội ngũ này, không hề thiếu Ninja Làng Cát. Ước chừng lại là “công lao” của Gaara?

Cô yên lặng tưởng tượng thấy Gaara xoa thắt lưng, mặt âm u nghiêm túc đối Ninja Làng Cát nói: “Không đi như trong lời nói ta liền dùng chiêu thức ‘Sa bộc tổng táng’ đưa tiễn các người!”, khiến cô không khỏi bật cười.

Bỗng nhiên, có cuộc đối thoại của hai người hấp dẫn cô.

Trong đó một người nói: “Ăn ngon thật, bánh thịt này thật sự ăn rất ngon!”

Một người khác nói: “Người xem, ta đã nói là rất ngon đi! Người còn không tin, hôm nay nếu như không đến đã thua lỗ lớn rồi!”

Trong đó một người khác tiếp tục nói: “Người làm sao có thể biết Hatano tiểu thư làm gì đó nhất định sẽ rất ngon?”

Người kia dừng một chút, dường như đề thấp âm lượng: “Lần trước... Hatano tiểu thư nhờ ta đưa hộp cơm tiện lợi, nhất thời ta không nhận được, liền...”

Hóa ra là như vậy.

Chân tướng rốt cuộc cũng đã rõ ràng...

Haruhisa nhìn theo hai ám nhân rồi đi, nội tâm không ngừng roi lệ:

Lúc trước, hộp cơm cô làm cho ba chị em bọn họ quả nhiên đã bị “vị huynh đệ” kia ăn mất...

May mà Temari, Kankuro còn có Gaara lúc này đi nhận nhiệm vụ không có ở nhà. Bằng không, lấy tên Harato Haruhisa của cô ra thế, hôm nay tuyệt đối là ngày đầu tiên và cũng là ngày cuối cùng “vị huynh đệ” kia tới tham gia hội ăn thử miễn phí...

(Di Di: Ai không nhớ vụ việc trên thì mình xin nhắc lại, vụ việc đó nằm ở chương 12 ấy ~^^~. Hóa ra đó là người đã cả gan dám lấy đồ ăn trưa của Temari, Gaara, Kankuro. Đúng là shock thật đấy, may mà ba chị em bọn họ không biết nên số kiếp của “vị huynh đệ” kia vẫn còn.)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Xếp Hàng Vô Cùng Khó Khăn Căn Phòng Nhỏ Vạn Năng...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cô chính là quản gia vạn năng. Số tiền nho nhỏ thiếu hụt? Hừ ~ vậy thì tính sao kia chứ!

Sau hoạt động ăn thử, ‘quán Hatano thôn quê’ chính thức bắt đầu buôn bán. Mặc dù không thể so với mấy ngày trước náo nhiệt, nhưng trong dự đoán của Haruhisa đã tốt lên rất nhiều.

Haruhisa thỏa mãn, nhìn thật lâu vào cái hộp đựng tiền, nội tâm vui vẻ vô cùng. Ngay cả khi bị phỏng trên đầu ngón tay cũng không nhìn lâu đến như vậy.

Rất nhanh, việc tài chính làm cho người ta phải phiền não, đã có thể giải quyết rồi!

“Haruhisa.” Temari vén rèm lên, đi đến. “Còn đang bận sao?”

“Hôm nay đã kết thúc.” Haruhisa hướng về phía Temari cười cười, đem một mâm thức ăn đã chuẩn bị từ trước đưa cho Temari. “Nhất định Kankuro lại ồn ào than vãn ‘chết đói’.”

Temari nửa trách cứ nửa đau lòng nói: “Đã nói, kỳ thực em không cần phải như vậy...” Mất thâm quảng nhanh đến nỗi cùng Gaara giống như nhau.

Nửa câu sau Temari nói ở trong lòng, bởi vì cô dùng dư quang nhìn cái đầu màu đỏ nào đó cũng tiến vào phòng bếp.

Temari lập tức bùng bừa tới đi ra ngoài, trong phòng bếp liền chỉ còn lại Haruhisa cùng Gaara.

Haruhisa cho rằng Gaara tới tìm dưa hoặc cái đĩa hay cái muỗng, vì thế liền luôn luôn vội lấy những thứ ở trong tay.

Nhưng Gaara đứng ở nơi đó nửa ngày cũng không đi, cũng không nói chuyện.

Haruhisa dùng cánh tay chà chà bọt biển bắn lên có hơi ngửa mặt, quay đầu hỏi hân:

“Sao lại không đi ăn cơm?”

Ánh mắt Gaara dường như dừng lại ở trên tóc mái Haruhisa một chút. Sau đó, hắn tiến lên hai bước, đầu tiên là dùng đầu ngón tay xoa xoa tóc mái Haruhisa, rồi sau đó nữa lại cẩn thận giúp cô đem tóc mái vén ra sau tai:

“Bọt biển dính vào trên tóc.”

Nói xong, Gaara xoay người đi ra ngoài.

Haruhisa một mình đứng ở trong bếp sừng sốt thật lâu, sau đó lại lén lút bật cười.

Kiểm tiền nuôi gia đình sống tạm qua ngày rất quan trọng, đáng tiếc Haruhisa không phải là người cuồng công việc.

Vì thế, cô nghiêm cẩn chấp hành công tác năm ngày, nghỉ ngơi hai ngày theo quy định quốc tế.

Buổi chiều, vừa lúc ánh mặt trời ảm áp.

Haruhisa cầm bản chép tay lên nhìn vô số lần, phân tích bước tiếp theo nên đưa loại món ngọt nào ra.

Gió nhẹ nhàng khoan khoái từ cửa sổ bay vào, thổi rối loạn tóc cô.

Haruhisa thoáng tùy ý vuốt tóc mái có hơi dài, cau mày một chút.

Hay là, sẵn thừa dịp hôm nay được nghỉ ngơi, cô nên đi cắt tóc?

Tâm động không bằng hành động. Haruhisa buông quyển vở trong xuống, đứng dậy sửa sang quần áo lại một chút, đi ra cửa.

Thời gian nóng bức đã qua đi, người đi trên đường cũng dần dần nhiều lên, chỗ tụm năm, tụm ba một chỗ với nhau, nói chuyện thú vị xảy ra gần đây. Haruhisa vừa đi trên đường vừa nghe, khóe miệng không tự chủ được liền cong lên —— chuyện nhà chuyện cửa gì đó đều đứng đầu danh sách!

Làng Cát rất nhỏ, cửa hàng cũng tập trung nhiều ở một chỗ.

Haruhisa nhớ được cửa hiệu làm tóc nho nhỏ kia cách ngay tại cửa hàng của ông nội không xa lắm. Ừm, có thể nói cách cửa hàng của Inoue Hiroki không xa lắm.

Khi trải qua cửa tiệm mà cô cho thuê, Haruhisa há to miệng ra.

Có lần cửa tiệm vắng ngắt không một bóng người, giờ lại đang đầy ắp người.

Haruhisa đứng ở trước cửa tiệm không có treo bảng hiệu này. Nhìn bên trong cửa hàng, thấy một đồng cô gái trẻ tuổi vây quanh Inoue Hiroki. Hóa đá.

Thứ lỗi cho mắt của cô vụng về không nhìn ra được cái người Inoue đang hoàng này lại đào hoa đến như thế này?!

Ở cửa nghỉ chân nửa ngày, Haruhisa rốt cục kiểm chế không được tính bất quáí bẩm sinh của mình cùng với trong lòng đầy hiếu kỳ, chuẩn bị vào xem một chút.

“Chào mừng quý khách ~ “

Một chân Haruhisa vừa bước vào cửa hàng, bên tai liền truyền đến một âm thanh trong trẻo dễ nghe. Cô tập trung nhìn vào, nhận không được bật cười.

Treo ngay cửa là cái lồng chim màu vàng, một chú chim toàn thân màu đen đang ở đối diện nhìn cô bằng đôi mắt nhỏ như hạt đậu, hướng ở phía cô vỗ nhẹ nhẹ chụp cánh.

Haruhisa suy nghĩ một chút, lại thử thăm dò một chút, xoay người, chân hướng ra ngoài một bước ——

“Hẹn gặp lại quý khách!”

Quả nhiên, chú chim nhỏ trong lồng lại kêu lên một tiếng. Mặc dù phát âm hơi có chút kỳ quái nhưng lại đủ để cho người ta nghe hiểu.

Thật là một chú chim sáo thông minh lanh lợi!

Haruhisa từ trong túi lấy ra một hạt dưa, lột vỏ ra, đưa đến trước miệng chú chim sáo. Chú chim nhỏ không nghi ngờ cô, mở cái miệng nhỏ nhắn ra, ăn hạt dưa, sau đó lại vỗ cánh phạch phạch với cô, hình như đang tỏ vẻ ăn rất ngon!

Haruhisa cười hì hì ở cửa trên chọc nó một hồi, lúc này mới lại một lần nữa đi vào trong.

Ừm... Chỗ đặc biệt lắm sao!? Đại khái cô có thể hiểu vì sao.

Đáng tiếc cửa hàng này, còn xa xa không chỉ này đó.

Làm cho Haruhisa phải đứng yên một chỗ trong cửa hàng là khi nhìn thấy được trên bàn, trên tường có những món đồ muôn màu rực rỡ. Có thể này cô mới chợt hiểu ra, vì sao ở cửa chỉ có mỗi chú chim “phun” ra được tám chữ. Chuyện đó không là gì hết, cửa hàng này rõ ràng chính là thiên đường của mọi cô gái...

Lần lượt các quầy thấp bé tatan cùng bên trong cửa hàng, trưng bày ngay ngắn các loại thợ búp bê đầy khéo léo tinh xảo. Có điều hầu ư vũ màu nâu, chú thỏ lông dài mắt đỏ đáng yêu, con khi đuôi đỏ nhảy bên tinh ranh. Mỗi một con đều trông rất là sống động, làm cho người yêu thích không muốn buông tay. Đây không, một cô bé nào đó đã “thối” đầy nghi ngờ vào trong bụng đối với người con trai nào đó, nhưng hai mắt lại vẫn như cũ dính sát vào gian hàng thấp này.

Haruhisa cầm lên một con thỏ có đôi mắt màu đỏ. Lông trắng như tuyết nhai mềm mại, cảm xúc tốt vô cùng. Hai cái lỗ tai dài mềm hơi cúp xuống ở hai bên, làm cho con thỏ này càng thêm đáng yêu. Nhất là hai tròng mắt tức giận kia, không biết dùng cái gì để điêu khắc thành, thế nhưng lại làm cho ánh mắt lại trong suốt óng ánh, rần rần lung linh.

Trên tường phía bắc, được chủ tiệm kĩ lưỡng treo một lớp vải nhung lên. Từ trên xuống dưới treo những chiếc kẹp tóc tinh xảo đủ mọi loại kiểu dáng, vòng tay, dây chuyền cùng khuyên tai. Haruhisa chen lấn đến nửa ngày, lúc này mới “chui” đến được chỗ những món đồ này.

Cô giương mắt vừa nhìn, không khỏi sợ ngây người.

Được tạo hình khéo léo nhai nhai như thế này, người làm ra những món đồ này chắc chắn chính là chuyên gia tiêu chuẩn!

So với nghệ thuật làm búp bê, nguyên vật liệu ở nơi này càng thêm vô cùng phong phú.

Nhìn món đồ trang sức hình con bướm bướm, được dùng những sợi tơ đầy màu sắc quấn thành kia, dây kéo cánh bướm mỏng hơi rung động, tựa như giây tiếp theo sẽ thật sự bay đi.

Bên kia còn treo một vòng cổ được làm từ những vỏ sò có kích thước khác nhau. Tuy không thua kém gì người thợ khác, nhưng điểm gây ấn tượng chính là phong cách cổ xưa tự nhiên, có khác ở một tình tiết thú vị.

Haruhisa đang thương thức. Bên cạnh, một cô gái có dáng người cao đã thuận tay lấy cái vòng cổ vỏ sò này xuống, đem nó đi tính tiền.

So sánh tương đối ở phía dưới, dựa vào một bên phía nam, sẽ không có nhiều người như vậy.

Haruhisa luôn lách trong đám người đi ra ngoài, bước đi thông thả về phía nam ở đối diện.

Ở đây có một cái bàn lớn, trên mặt bàn bày đủ loại công cụ có hình thù kỳ quái. Chợt nhìn lại, Haruhisa nhìn không ra những món đồ dùng để làm gì.

Cô mím môi một cái, thuận tay cầm một món đồ giống cây kéo gì gì đó. Hiển nhiên, món đồ này được làm từ kim loại, ngay trước đầu kéo không bén nhọn như đồ thật, trái lại nó cong thành một đường con hơi quái dị. Haruhisa nắm chặt tay cầm đó, cái đường cong liền thu nhỏ lại một chút. Lặp lại thử vài lần, Haruhisa bật cười.

Vật nhỏ ở ngay trước mắt này, rõ ràng giống như cây kẹp dùng để kẹp quả óc chó trong kiếp trước của cô, công dụng hơi bị giống nhau à nha.

Chẳng qua, cái này không dùng để kẹp quả óc chó, mà là dùng để gấp một loại hương liệu đặc biệt của Làng Cát. Loại hương liệu có mùi nồng đậm, nhưng vô ngoài lại cô cùng cứng. Haruhisa luôn buồn rầu không thôi.

Như thế rất tốt! Cô thử đi thử lại công cụ nhỏ ở trong tay, quyết định sẽ mua nó.

Kế tiếp, Haruhisa lại đông chuyển tây vòng vo hơn nửa ngày. Đến lượt cô tính tiền, khách trong tiệm đã ít đi nhiều.

“Ông chủ.” Cô nhìn Inoue Hiroki luôn cuối đầu tính số. “Thu tiền!”

“A, được, ngay lập tức.” Inoue Hiroki vội vàng ngừng đầu, đẩy đẩy mắt kính trên mũi. “Hatano tiểu thư?”

Haruhisa đem trong tay gì gì đó đặt ở trên quầy: “Inoue-San. Không nghĩ tới trong tiệm lại làm ăn buôn bán tốt như vậy, cậu thật sự là người làm ăn lợi hại vô cùng.”

“Người thành thật” ngượng ngùng nở nụ cười một chút: “Đâu phải, chẳng qua chỉ có chút tay nghề nhỏ, lẫn lộn kiếm com thôi.”

Haruhisa nghe vậy, lại lấp bắp kinh hãi: “Đây đó ở trong tiệm, đều là tự tay cậu làm?”

Nếu như là thật... Haruhisa lại nhìn những thứ gì đó rực rỡ muôn màu sắc ở xung quanh. Vậy thì hẳn quả thật chính là một thiên tài!

Inoue Hiroki lại đẩy đẩy mắt kính: “A, những năm trước đây vào Nam ra Bắc, gom góp tích lũy được không ít tài liệu tốt. Có thời gian rảnh, sẽ liền kinh doanh buôn bán một số thứ lặt vặt. Cũng may mắn được mọi người quan tâm đến.”

Cái này gọi là “Coi như cỏ động” a... Haruhisa nhớ tới trong tiệm vừa mới rằm rộ, cái trán toát ra hai vạch đen. Cô đang muốn muốn khách sáo nói thêm hai câu nữa, đột nhiên lại bị một món đồ màu đỏ hấp dẫn ánh mắt.

Trong góc quầy, được để một cái kẹp tóc. Hình thức không phức tạp, phần thân kẹp có màu đen, đường cong đơn giản mà trôi chảy, ở trên đỉnh đầu có những viên đá màu ruby lớn nhỏ hình bầu dục, xung quanh một vòng được gắn những hạt châu nhỏ màu trắng sữa. Chất lượng của ruby rất tốt, sạch sẽ trong suốt, những hạt châu xung quanh tuy nhỏ, nhưng từng viên vô cùng bóng mịn, được bọc một tầng ánh sáng màu ngọc trai. Dưới ánh mặt trời, ánh sáng của viên ruby kia càng thêm chói mắt, nhưng bây giờ bởi vì ở xung có những hạt châu nhỏ đã làm dịu lại ánh sáng rực rỡ ấy. Giống như một đoàn lửa sáng rọi vô cùng đẹp mắt, chỉ ngưng tụ lại một màu đỏ làm động lòng người.

“Inoue-San...” Haruhisa chỉ vào cái kẹp tóc kia. “Cái này bao nhiêu tiền?”

Cô quả thật đối với cái kẹp này “nhất kiến chung tình”.

“Ách...” Inoue Hiroki lại lộ vẻ do dự. “Hatano tiểu thư, cái kẹp tóc này đã có người đặt trước.”

“... Như vậy à.” Trong âm thanh của Haruhisa không che giấu được thất vọng, cô mãi luôn nhìn nhìn cái kẹp tóc kia, có chút rầu rĩ nói. “Quên đi.”

Cô tuy thích cái kẹp tóc kia nhưng cũng không bắt buộc. Vừa rồi rồi ở trong tiệm nhìn cả buổi, cô đã sớm phát hiện, từng đồ vật này nọ đều chỉ có một mà thôi. Bán đi, cũng sẽ không có người thứ hai sở hữu món đồ giống nhau như đúc.

Chắc... Chỉ có thể đồ thừa trong lúc đó, giữa “các cô” không có duyên phận a.

Kết thúc ghi chép tính tiền, Haruhisa vừa mới đi hai bước, lại lui trở về: “Inoue-San, làm sao mà cửa tiệm này còn chưa có treo bảng hiệu?”

“Người thành thật” rõ ràng lại ngượng ngùng: “A... Tôi, tôi còn chưa nghĩ ra...”

“À...” Haruhisa nghĩ nghĩ. “Ha ha ~ tớ cảm thấy gọi ‘Nhà vạn năng của Inoue’ rất hay. Cậu nhìn xem, trong tiệm của cậu có những vật ly kỳ cỏ quái này nọ, gọi là ‘Nhà vạn năng’ lại rất thích hợp ấy chứ.”

Ánh mắt của Inoue Hiroki cũng sáng lên: “A! Tên rất hay! Ngày mai tôi .. A, không không, hiện tại phải đi làm bảng hiệu!”

Haruhisa cười hề hề gật đầu, chắc ~ cô thật sự thông minh! Tên cửa tiệm tốt như vậy lại được cô nghĩ đến!

Sau khi hai ngày nghỉ kết thúc, Haruhisa lại tập trung tinh thần bắt đầu kinh doanh quán ăn thôn quê của mình. Về việc cắt tóc, cô đã quên, ném văng ra đến tận sau đầu.

Buôn bán bên ngoài dần dần đi lên theo quỹ đạo, mỗi ngày làm đồ tốt trên cơ bản không có gì còn thừa lại. Thậm chí Haruhisa còn lấy món mì ở ‘quán mì vui vẻ’ đổi mới nó lại, thường thường đẩy dôi đi mấy món ngọt lạnh băng tươi mới. Gần đây, thời tiết ở Làng Cát vẫn nóng như trước, mọi người đều thích ăn món gì đó mát mát ngon miệng, hầu như mỗi ngày trở về đều mưa một ít. Thình thoảng chờ đợi không mưa được, còn trách Haruhisa hôm nay làm quá ít, cũng dặn cô ngày mai phải làm nhiều một chút.

Một trận xuống dưới, danh hiệu của quán ngày càng vang dội. Khách hàng càng ngày càng nhiều, hiển nhiên, việc kiếm tiền cũng càng ngày càng nhiều.

Hôm nay, ăn xong cơm chiều. Haruhisa một người ngồi ở trong phòng khách, một bên ở trên giấy viết chữ vẽ tranh, một bên trong miệng lẩm bầm. Một bộ dạng khăn trương hề hề.

Thật lâu sau, cô từ trên sàn nhảy dựng lên, vẻ mặt kích động hô to:

“A... cũng... ~ số tiền thiếu hụt cũng không thấy nữa!”

Vất vả nhiều ngày như vậy, cô rốt cuộc cũng đã giải quyết được vấn đề tiền bạc!

Haruhisa cực kỳ cao hứng, ở trong phòng khách điên cuồng mà sôi nổi. Đây thật sự... so với đời trước thi lên đại học của cô còn làm người ta kích động hơn!

Qua được một trận, cô mới tri độn cảm thấy có chút không thích hợp. Quay đầu lại xem xét, Gaara đang dựa ở cửa thang lầu, hứng thú mườì phản nhìn cô.

Ách... Haruhisa có chút cứng ngắc thu hồi hành động của bản thân:

“... Hi, cậu, cậu còn chưa ngủ à?”

Gaara vẫn không nói chuyện, hần đi đến bên người Haruhisa, vuốt một chút tóc đã hơi ướt của cô.

Haruhisa cũng không nhúc nhích, tùy ý để Gaara đem tóc của cô để ở sau tai. Ngay sau đó, cô cảm giác được có cái gì đó mát mát được đặt ở trên đầu

cô.

Tâm của Haruhisa hoảng hốt nhảy lên một chút, cô chạy đến trước gương —— Quả nhiên, ở trong mặt kính khuôn mặt của cô bé kia đỏ ửng như hai trái cà chua. Trên mái tóc đen kịt, lại ngưng tụ lại thành đường cong màu đỏ, ánh sáng màu đỏ sáng ngời cùng ánh sáng màu ngọc trai ôn nhu chiếu rọi lẫn vào nhau, làm nổi bật đôi mắt màu hải đường của cô, nhưng lại có vẻ phá lệ động lòng người. . .

(Di Di: Đừng nói với mình Gaara là người đã đặt trước cái kẹp tóc đó nhá OoO Oh Mi Gối. Hừm. . . Vậy là Gaara đang bắt đầu có ấy ấy ấy với Haruhisa rồi. *cười đê tiện* Mà mọi người cứ đợi đến lúc “tình tở” của hai bọn họ đi, đảm bảo là thú vị lắm ^^)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thương Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ý Tưởng Mới Lại Đến Konoha...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cho nên mới nói, điều kiện bảo vệ, gia tăng thay đổi việc lớn gì gì đó chính là đang được đứng đầu.

Thời tiết ở Làng Cát dần dần trở nên mát hơn.

Haruhisa ngồi ở bên cạnh bàn ăn, chống cằm, một bộ dạng đắm chiêu ủ dột.

Temari ôm quần áo vừa mới được phơi nắng từ trong sân vào nhà, nhìn thoáng qua cô bé, tựa tiểu phi tiểu nói:

“Kẹp tóc trên đầu rất đẹp!”

Haruhisa ngẩn ra, sờ sờ cái kẹp trên đầu, “Hi Hi Hi” ngốc cười rộ lên.

Tóc của cô, cũng không cần phải vội vã cắt nó đi. . .

Chỉ tiếc, cô còn chưa cao hứng được bao lâu, nháy mắt lại buồn bã trở lại.

Trong phòng bếp, có đồng trái cây và rau cải cô vừa mới mua về.

Haruhisa nhìn chăm chăm vào túi đựng những quả nho nhỏ, nhìn vào màu sắc xanh mướt của trái táo này, chân mày nheo lại thành vằn đề lớn.

Mỗi lần vừa đến mùa này, Kankuro sẽ oán giận tay nghề của Haruhisa giảm xuống. Nhưng hẳn đâu nào biết, không phải do tay nghề của Haruhisa giảm xuống, mà là do Haruhisa rất “khéo léo” không gặp phải tình hình xào nấu đồ ăn.

Trước kia, cô như bay dùng một cái nồi để nấu cá, hoặc nấu nó trên một cái chảo có cán, Kankuro liền yên tĩnh. Sau đó, cô làm món gì, hẳn đều ngoan ngoãn ăn món đó.

Nhưng bây giờ. . .

Haruhisa nhìn cái nồi được treo trên tường, cô không thể đối nghịch với khách hàng ở bên ngoài bằng việc xào nấu món ăn bằng nồi hay chảo có cán được. . .

Chẳng lẽ đổi thành ném lửa? Tốt xấu gì số lượng trên đó cũng tương đối nhiều một chút. . .

Haruhisa lắc đầu, cô đang nghĩ lung tung cái gì thế này.

Ai. . .

Cái tuần này, đã có rất nhiều người oán giận với cô, đồ ăn càng ngày càng ít đi. Cô nào có biện pháp đâu, Làng Cát vốn là như vậy.

Haruhisa bắt đầu đã xoa huyết thái dương của bản thân.

Nếu cứ còn tiếp tục như vậy nữa, việc thiếu hụt tài chính sẽ lại xuất hiện nữa cho coi.

“Haruhisa! Cậu có thư!”

Vừa trở về, Kankuro còn chưa kịp đổi giày, liền lác phe phẩy lá thư hướng về phía Haruhosa la to.

Thư của cô? Ai gửi thư cho cô?

Giống như nhìn hiểu được nghi hoặc của Haruhisa, Kankuro đi vào, đem mấy lá thư để ở trên bàn:

“Hình như là từ Konoha đến.”

Konoha?

Haruhisa vẫn như cũ không hiểu cái mô tê gì hết. Cô mở phong thư ra, bên trong rớt ra một tấm ảnh chụp.

Trong ảnh chụp, có hai cô bé một cao một thấp đang nắm tay nhau, hiện lên vẻ mặt tươi cười. Người thấp chính là cô, còn người cao kia——

“Ha ~ chị Aki!”

Đây là ảnh chụp lần trước khi cô đến Konoha, chú Goro cùng chị Aki đã quan tâm chăm sóc cô rất nhiều. Khung cảnh xung quanh là một cánh rừng xanh um tươi tốt, ánh mặt trời soi nổi, đầy rẫy màu xanh lá, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

“Kana, a, không không không, hiện tại bây giờ hẳn nên gọi em là Haruhisa. Trong tiệm luôn có nhiều công việc bẽ bộn, gần đây mới có được cơ hội viết thư cho em. Cuộc sống ở Làng Cát của em có tốt không? Ba ba thường nhắc tới em lắm, nói tay nghề của em so với ông thì tốt hơn nhiều! Ha ha ~ người già đi liền dễ dàng, dễ dãi như vậy, em không cần để ý tới ông ấy đâu. A, đúng rồi, mấy ngày hôm trước ở đây có một trận mưa to, chị đã đi một chuyến lên sau núi, thật sự đã phát hiện ra một nấm có chiều dài cao cùng những chấm lấm lấm! Có thời gian em hãy quay về Konoha thăm chị cùng ba ba nha! Chờ mong em hồi âm. ——Aki”

Đọc xong tin nhắn trong thư, Haruhisa “Xì” bật cười một tiếng, cái gì mà lấm lấm. Lần trước rõ ràng cô chỉ thuận miệng bịa chuyện ra thôi.

“Ai viết đưa cho cậu?”

Kankuro bu lại, tò mò hỏi.

“Bí mật!”

Haruhisa đọc xong lá thư, nhanh chóng thu chúng lại.

Kankuro dùng cái mũi hừ một tiếng, đi vào phòng bếp tìm này tìm nọ để ăn.

“Haruhisa, đây là cái gì?” Temari luôn luôn ngồi ở trên sofa xếp quần áo. Lúc này, trong tay cô chính là đang cầm một trang giấy nhỏ. “Hình như từ trong túi quần áo của em rớt ra.”

Haruhisa nhìn thật lâu trang giấy trong tay Temari, ra vẻ thần bí nói: “Ngày mai chị sẽ biết!”

Ngày thứ hai, Haruhisa lại một lần đi đến “Ngôi nhà vạn năng của Inoue”.

Gần đây, cô thường là khách quen ở nơi này.

Đút cho chú chim sáo lông đen ăn no, một bên Haruhisa hướng đi vào bên trong, một bên kêu:

“Inoue-San! Món đồ tớ đã đặt trước cậu đã làm xong chưa?”

“Người thành thật” Inoue trước sau như một đẩy mắt kính trên mũi, bộ dáng chán kinh quá độ:

“A a! Ha..., Hatano tiểu thư, này nọ đã làm xong rồi.”

Nói xong, hắn liền từ phía dưới quầy lấy ra một gói cao bằng nửa người, cùng một cái hộp dài bằng nửa thước.

Haruhisa tháo cời dây thừng, hướng túi tiền nhìn thoáng qua, lại đem hộp thật dài mở ra nhìn nhìn, vừa lòng gật đầu, đưa qua một cái túi nhỏ:

“Đây là tiền, cậu xem có thiếu chút nào không?”

“Người thành thật” có vẻ thật kích động: “Không không, như thế nào lại có thể thu tiền của tiểu thư? Lần trước tiểu thư đã cho tôi những bản vẽ khiến cho buôn bán trong tiệm tốt lên ít.”

“Cái này, cậu là bán cho tớ, còn tớ chính là người mua.”

Haruhisa đem tiền túi đặt ở trên quầy, vẫy tay với “người thật thà”, kéo cái bao cao bằng nửa người đi.

Inoue Hiroki nhìn bóng lưng của cô gái. Nghĩ đến việc cô gái nhờ mình chế tác hai món đồ này nọ, thì thảo lắm bầm!

“Hatano tiểu thư cũng là người kỳ quái a!”

Gần tối, như mọi ngày, ba chị em họ kết thúc huấn luyện.

Vừa mới vào cửa, Temari đã bị “cái cây quái vật” ở ngay cửa dọa hoảng sợ. Cô cẩn thận nhìn đông nhìn tây cái vật ở ngay cửa, lại quay đầu nhìn Gaara, thần sắc trên mặt ngay tức khắc liền trở nên quái dị.

Gaara tạm thời không cảm thấy ánh mắt của Temari lộ ra vẻ kỳ quái, thay giày xong, lập tức đi vào phòng khách. Nhưng Kankuro đi theo ở phía sau có chú ý tới dị trạng của chị mình. Theo ánh mắt của chị ấy nhìn nhìn, ngay tức khắc liền cười ha hả, càng về sau đã nằm ở trên mặt đất ôm bụng cười lăn lộn.

Gaara nhủ mầy, quay đầu nhìn anh trai, chị gái rất không được bình thường của mình. Ngay sau đó, hấn cũng ngây ngẩn cả người. Sau một lúc lâu, hấn giống như bất đắc dĩ thở dài một hơi, đi lên lầu.

Ở cửa, một con báo gấu bông cao to 120 cm, đang ôm lấy cái đuôi của nó, đáng vẻ cười ngây thơ...

Thời tiết ở Làng Cát bắt đầu lạnh lên, chợ Làng Cát cũng bắt đầu trở nên nghèo khó.

Làm bà chủ lẫn cả nhân viên bán hàng ở trong này, Haruhisa đứng ngồi không yên.

Tiếp tục như vậy nữa, như thế nào đi chăng nữa cô cũng không thể đóng cửa!

Ban đêm, cô nằm ở trên giường lật lại bản chép tay của ông nội, hận không thể đưa tay xuyên thủng bản chép tay. Sau đó, tài liệu mới cuộn cuộn không dứt sẽ từ trong động rót ra...

Trong lúc vô tình, cô lại nhìn thấy ảnh chụp của mình cùng Aki chụp chung.

Ai, cho nên nói sao.

Mở tiệm cơm cái gì, khu vực địa điểm quả thực rất quan trọng!

Nhìn người ta ở Konoha một chút đi, một năm bốn mùa anh tươi um tùm, cây cối trưởng thành, ôn hòa dư thừa, giống loài phong phú. Dù mọi loại tài nguyên phong phú làm cho người ta cảm khái.

Haruhisa nhớ lại khi mình còn ở Konoha, chỉ toàn lo lắng đồ ăn ăn không hết sẽ rất lãng phí, hoàn toàn không hề lo lắng nên làm gì để cuộc sống trở nên hạnh phúc.

Thở một hơi thật dài.

Bỗng nhiên, bóng đèn trong đầu cô bỗng nhiên sáng lên.

Đúng vậy, nếu sản vật ở Konoha phong phú, vậy thì tại sao cô lại không đi đến Konoha nhìn một chút. Một mặt có thể giải quyết vấn đề thiếu nguyên liệu của cô, một mặt khác có thể được gặp lại chú Goro cùng chị Aki!

Haruhisa nghĩ tới đây, trở mình từ trên giường bò lên, mở đèn lên. Bắt đầu viết thư hồi âm cho Aki.

Hừm... Nếu như muốn đi Konoha, trước hết cần phải giải quyết vấn đề về giấy thông hành mới được.

...

Aki rất nhanh hồi âm lại. Trong thư thảo luận, chị ấy đã nhờ chú Goro đi đến chi nhánh thôn Konoha làm chứng minh thư rồi, phòng đoán giấy thông hành rất nhanh có thể làm rồi.

Vào lúc Kankuro đem thư mang về, Haruhisa đang nằm ở trong phòng bếp tìm một cái túi to ở xung quanh. Nghe nói tin tức tốt này, cô rất cao hứng, đã hoàn toàn quên mất vị trí địa lý của bản thân mình, đem trán của mình ra khỏi cái túi đựng trứng gà. Mấy ngày nay áp suất của Gaara vô cùng thấp, trong nhà cũng được bổ sung thêm một mảnh mây đen, sương mù.

Mọi chuyện dường như hết thảy được tiến hành rất thuận lợi. Cho đến khi Haruhisa lấy giấy thông hành vào một ngày nào đó, cô giống ba chị em bọn họ nói ra suy nghĩ của mình.

Ba người họ khó có được đồng lòng cùng nhau nói “NO”, bỗng chốc Haruhisa liền tròn tròn mắt.

“Vì sao không được?”

Haruhisa hơi có bất mãn, cảm giận bất bình hỏi.

Gaara thật dứt khoát, ý tứ trên khuôn mặt tuấn tú ấy hiện ra một cách rõ ràng—— không cần biết là lý do gì, không được chính là không được.

Temari vẫn trước sau như một ôn nhu, tính tình nhẫn nại cùng cô giải thích: “Haruhisa, em xem, gần đây chị rất bận nhiều việc. Không có biện pháp cùng đi với em được, chỉ có một mình em thì rất nguy hiểm.”

Kankuro là người cuối cùng bày tỏ ý kiến của mình. Chỉ thấy hắn buông bát cơm, hết lần này đến lần khác xác nhận hôm nay hắn đã ăn no, sau đó hắn chậm rãi nói: “Chỉ mình cậu, muốn đi Konoha tìm nguyên liệu tươi mới? Cậu đừng để bị nguyên vật liệu làm cho ‘tươi mới’ thì được rồi.”

...

Haruhisa rất muốn một dùng một cái chảo có cán “kết liễu cuộc đời” Kankuro, nhưng cô lại nhịn xuống.

Bởi vì Temari cùng Kankuro nói đúng, cô chỉ có một mình, đừng nói đi Konoha, mình cô có thể an toàn đi ra khỏi Làng Cát không mới là vấn đề. Lần trước, vì có ông chú che mặt ở đây, nhưng lúc này thì...

Bà chủ Haruhisa ừ ừ. Cô dường như đã nhìn thấy hình ảnh thê thảm của ‘quán ăn thôn quê’ bị bắt đóng cửa ngừng kinh doanh...

Tam cùng thủy tần nghỉ không đường, hi vọng lại nhất thôn.

Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

...

Thực tế lại một lần nữa chứng minh, lời nói của lão tổ tông đều ẩn chứa những triết học sâu sắc về cuộc sống.

Ngay tại lúc Haruhisa mất hết hy vọng, sự tỉnh lại như hài kịch phát sinh chuyển biến.

Một tiểu đội Hạ nhẫn Làng Cát, gần đây có tiếp nhận một nhiệm vụ, mục đích của nhiệm vụ này chính là dùng hết khả năng của mình để tìm kiếm động thực vật của Hỏa quốc từ gốc đến ngọn. Mà người tuyên bố nhiệm vụ này chính là một nhà sinh vật học ở nước láng giềng. Gần đây người đó đang nghiên cứu loại sinh vật có liên quan mật thiết đến Hỏa quốc, hắn không thể tự mình đi thu nhập được nên đành phải ra tiền thưởng, tìm đến Ninja hỗ trợ.

Thân là Trung nhẫn, lúc Temari đem tin tức này nói cho Haruhisa nghe. Haruhisa cao hứng đến nổi suýt chút nữa đã ngất đi.

Nhiệm vụ này tới thật đúng lúc, để cho cô thấy ông trời đã rộng lượng mở bàn tay vàng, đem cơ hội đến cho cô.

Hiện tại, cô chỉ còn nghĩ biện pháp gia nhập tiểu đội này là được rồi.

Vì thế, cô nghĩ tới Gaara.

“La La La! Dù sao cậu cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện loại này ~ dù sao cậu chỉ cần một câu ‘Không đồng ý liền dùng sa bịch đưa tiền người’ với bọn họ là được”

“Cậu liền giúp tớ một chút đi?”

—— đây là lời cầu xin giúp đỡ chân thành nhất.

“La La La, cậu xem nhiệm vụ này, một chút cũng không nguy hiểm. Nói không chừng, tớ còn có thể giúp ích được cho nhóm Hạ nhẫn này, tớ cũng nhận biết được rất nhiều loại thực vật!”

“Hơn nữa, bọn họ chỉ hoạt động tại bên cạnh rừng rậm thôi, không có đi sâu vào bên trong.”

—— đây là lời dụ dỗ đầy nhẫn nại.

“La La La ~ cậu xem, tớ đều vì chuyện này mà ăn không ngon, ngủ không yên được...”

“Cậu sẽ đồng ý đi ~~~”

—— đây là da mặt dày làm nũng.

Đáng tiếc, Haruhisa đem hết cả chiêu thức trong người ra, cũng không đòi ra được một chữ “Được” của Gaara đại nhân.

“...”

Haruhisa nhìn một chút người không nói một lời, sắc mặt không tốt – Gaara đại nhân, vừa cẩn thận phân tích tâm lý hiện tại của gấu mèo.

Thật lâu sau, Haruhisa nắm tay. Được! Nếu như cô đã nhận bản thân mình có da mặt dày, tự nhận bản thân mình rất quan trọng, đánh cược một lần đi! Cô đánh cược tâm lý hiện tại của gấu mèo có thể là——

Haruhisa thử mở miệng:

“Vậy là được hay không được. Tớ không đi cùng bọn họ. Ngày mai, không phải cậu có nhiệm vụ sao, vậy thì cậu xin nghỉ một bữa, đưa tớ tới Konoha đi. Tớ sẽ ở cùng với chị Aki. Sau đó chờ cậu có thời gian rảnh, lại đón tớ trở về Làng Cát?”

...

Thật lâu sau, gấu mèo tóc đỏ vẫn cúi nửa đầu như cũ, không nói chuyện.

Haruhisa một đầu đầy vạch đen. Quả nhiên... Cô chỉ biết hần sẽ không vì điều này...

Đang lúc cô muốn buông tay mọi thứ, Gaara rốt cục mở miệng.

Hần nói:

“Aki? Vậy được rồi.”

Tác giả có chuyện muốn nói: có một tin tức bất hạnh...

Hình ảnh bài viết tháng này đã đổ ra hết đường phố... Miễn cưỡng cứu lại được một chút trang bìa...

Nhưng các chương và tiết bên trong bài viết tỏ ra bất lực (>__<)

Cho nên muốn xem chương và tiết bên trong bức vẽ nhỏ Q, GN xin sớm cuối tháng sau...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thuợng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vũ Khí Nhẫn Thuật Đồng Minh Của Konoha...1

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— oa cạp cạp cạp ~ cô thật đúng là thông minh!

Gaara đem Haruhisa đưa đến Konoha.

Hần nhìn cô gái cao hứng đến mức miệng đều cười lệch hết sang một bên, trong lòng nổi lên một đợt sóng nhỏ.

Ừm..., Haruhisa nói đợi đến lúc hần có thời gian rảnh thì có thể đón cô ấy trở về...

Trong lòng Gaara âm thầm suy nghĩ. Như vậy thì... hần cảm thấy ngày mai sẽ có thời gian rảnh.

Chỉ tiếc, mọi việc trên đời này không bao giờ được như ý hoàn toàn.

Chân trước Gaara vừa mới chạy về Làng Cát, đã bị vô số nhiệm vụ ùn ùn kéo đến, đập vào đầu đến nỗi choáng váng hoa mắt.

Vì vậy mà Haruhisa vẫn còn ở lại Konoha, cuộc sống tạm bợ của cô thật quá dễ chịu.

Mặc dù đã là đầu thu, ngay cả gió ở Konoha cũng mang theo một chút lạnh lẽo. Nhưng các loại rau và trái cây ở Konoha lại không giảm bớt đi chút nào.

Haruhisa lôi kéo Aki đi loay hoay ở trên chợ. Một bên cùng với thím bán đồ ăn nói chuyện phiếm vài câu, một bên lại ở trên “múa bút thành văn”.

Aki cười cô:

“Thì ra là vậy, em tới Konoha chính là vì những nguyên liệu thức ăn này.”

“Làm sao có thể?” Haruhisa khép vở lại, một mặt đứng đắn nói. “Em là vì quá nhớ chị Aki cùng cùng chú Goro.”

Aki nhéo nhéo mặt Haruhisa, nụ cười càng thêm mở ra:

“Ai có thể so được bản lĩnh nói chuyện với em cơ chứ!”

Haruhisa “Hi Hi” nở nụ cười vài tiếng, cũng không phủ nhận.

“A, đúng rồi.” Aki tiện tay chọn đại từng cái ớt xanh. “Trong phòng em có nhiều túi lớn dùng để làm gì vậy?”

Con nhóc này. Vào thời điểm lúc đó, cái gì cũng đều không mang theo, trên lưng chính là cồng một đồng túi lớn, làm cho Aki cùng Goro kinh ngạc thật lâu.

“Ách...”

Nhắc tới điều này, Haruhisa liền biến thành sương đánh cà tím.

Khi đó, vào lúc có tờ giấy thông hành, trong đầu cô liền có một ý tưởng —— đi Konoha tiến hành chọn mua thực phẩm với số lượng lớn. Vì vậy, mỗi lần cô vào nhà bếp liền hào hứng tìm mọi ngõ ngách, tìm toàn bộ túi lớn có thể dùng được đóng gói mang đi hết.

Kết quả, chờ lúc nóng lên, đầu rớt cuộc cũng đã tỉnh táo lại. Haruhisa mới phát hiện, chỉ mình cô với đáng vẻ nhỏ bé như vậy, khi trở về đem một túi khoai tây cũng không có vấn đề gì, hơn nữa cũng chưa nói tới việc những túi này sẽ được lấp đầy.

Ngay cả khi có đến mười Gaara, cũng không thể vận chuyển chúng quay về a...

Huống chi, liên tục nhiều ngày như vậy cũng không có tin tức của Gaara. Cô cũng không biết khi nào hắn có thời gian quay lại đón cô. Hại cô bây giờ cái gì cũng không dám mua, sợ qua nhiều ngày, những nguyên liệu này sẽ hư hết...

Bởi vì mộng đẹp chọn mua nguyên liệu của cô bị đập nát. Cho nên cả ngày không có việc gì làm, Haruhisa quyết định lại “tham gia công tác” ở quán mì vui vẻ.

Bất quá lần này, cô cũng không cần ngồi ở phía sau phòng bếp tiến hành nghiên cứu phát triển hương vị mới nữa. Mà là đứng trước quầy, giúp Aki làm mì sợi, hay thu tiền chẳng hạn.

Mấy ngày kế tiếp. Haruhisa nói vài điều hợp logic khiến trong miệng Naruto phải hỏi cô là “chị Haruhisa”. Mặc dù dựa theo tuổi tác, cô chỉ lớn hơn Naruto có hai tháng mà thôi.

Lại qua vài ngày, Naruto đã biết toàn bộ hương vị của mì đều từ một tay Haruhisa chế biến ra. Vì thế xưng hô đã được thăng cấp lên một bậc, Haruhisa nhanh chóng biến hóa thành “Chị gái thần bếp”.

Ngay từ đầu, Haruhisa đối với cái xưng hô này vô cùng có chướng ngại tâm lý, bởi vì cô có thể liên tưởng tới “thần tiên tỷ tỷ”... Điều này làm cho cô vô cùng khó chịu. Nhưng Naruto không thêm để ý tới nhiều lần phản đối của cô. Về sau, Haruhisa hoàn toàn bất đắc dĩ, cũng đành tùy theo tên nhóc ngu ngốc kia.

“U ~ Chị gái thần bếp!”

Âm thanh trong trẻo truyền tới, cả đầu Haruhisa đều đang cắm vào nồi com, cho dù không ngẩng đầu lên cũng biết người đến chính là ‘nhóc ria mép’ Naruto.

Haruhisa để vào trong bát nhiều hơn hai con tôm, lại bỏ thêm nhiều rau xanh vào. Xoay người, cầm số mì cực lớn đổ vào bát, đem đến trước mặt Naruto, cười tủm tỉm nói:

“Naruto, ngày hôm nay cũng giống như vậy, không được bỏ sót lại thứ gì!”

Naruto cùng Gaara có thói hư giống nhau, chính là không thích ăn rau xanh. Naruto nhìn trong bát có nhiều rau xanh mượt mà, cau mặt tội nghiệp:

“A? Không ăn được không?”

“Được ~ đương nhiên có thể!” Haruhisa vẫn cười tủm tỉm. “Vậy thì tất cả mì sợi khỏi ăn luôn đi!”

Nói xong, liền thuận thế muốn đem bát mì sợi đi.

Naruto hoảng thần, kêu to nói:

“Em ăn, em ăn!”

“Phóc...”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một trận cười khẽ, Haruhisa một bên đầu, lúc này mới phát hiện, người đứng bên cạnh Naruto là một nam một nữ. Thoạt nhìn tuổi của bọn họ lớn hơn Naruto một chút, cô gái thì có hai chòm tóc hình bánh bao, còn cậu con trai thì hơi khép mí mắt, nhiều hứng thú nhìn Naruto một mặt xanh xao.

“Neji cùng Tenten cũng đã tới rồi?” Haruhisa nâng tay làm động tác chào đón. “Hôm nay muốn dùng gì?”

“Mì sợi rau trộn, cho nhiều tiêu!”

Hai người trăm miệng một lời trả lời.

Trông mắt Haruhisa lợc cộc đầu qua hai người họ, ánh mắt quý dị của Haruhisa làm cho hai người ngồi ở chỗ kia cảm thấy không thoải mái. Sau một lúc, Haruhisa thu hồi tầm mắt nghiên cứu của mình, hiểu rõ nói:

“Được rồi, hai phần mì sợi rau trộn cho nhiều tiêu, đã nhớ kỹ.”

Naruto đang ăn mì ở một bên cũng tham gia góp vui, hân dùng khuỷu tay đụng đụng Neji, cười giống như chú hồ li nhỏ:

“Này này, Neji, cậu khi nào thì đã bắt đầu ăn tiêu cay? Cậu không phải sợ cay nhất sao?”

Nói xong, còn hướng về phía Tenten liếc mắt một cái.

Haruhisa một bên pha chế nước sốt, một bên ở trong lòng cười thầm —— không nghĩ tới Naruto bình thường có bộ dáng ‘thiếu chất xám’, vậy mà về phương diện này rất nhạy bén a!

Nhìn Naruto vẫn còn hướng về phía cô làm mặt quỷ. Cái trán Tenten tuôn ra một chuỗi ngã tư đường xá:

“Naruto, lo ăn mì của mình đi!”

Đáng tiếc, Naruto luôn luôn quan sát cảm thấy không đủ, chỉ thấy hân bụng đưa trong tay, lại hướng Neji vurun ngón út tay phải lên:

“Neji Neji, Tenten thật ra rất được đấy!”

Cái này không chỉ mình Tenten, ngay cả Neji cũng không nhận được. Haruhisa nhìn sau tai Neji có vết đỏ ửng không rõ ràng, gắt gao nhìn chăm chăm Naruto, gân xanh xung quanh ánh mắt mờ hồ nổi lên.

“Thôi thôi ~ tớ chỉ đùa một chút thôi!”

Naruto vội vàng xin khoan dung, nhìn thấy Neji quay đầu đi không thềm nhìn hân, lại lặng lẽ tiếp tục lại gần bỏ thêm một câu:

“Cho dù bây giờ hiện tại không phải, về sau chắc chắn sẽ đúng như vậy!”

“U-ZU-MA-KI NA-RU-TO!”

Tenten nghiêng răng nghiêng lợi kêu, một tay ở phía sau lấy ra một quyền trục, chậm rãi kéo ra, lại đưa ngón tay để ở bên miệng:

“Có bản lĩnh cậu không phải cần chạy!”

Mất thấy một đợt chiến tranh nhỏ sắp bùng nổ, Haruhisa kịp thời bung lên hai bát mì sợi đã được làm tốt:

“Có chuyện gì để sau hẵng nói ~ ăn trước đi đã!”

Tenten nhìn bát mì sợi được bung lên, vừa mạnh mẽ trừng mắt với Naruto. Lúc này mới đem quyền trục cất đi.

Haruhisa nhìn quyền trục trong tay Tenten, trong đầu bỗng nhiên có một ý nghĩ thoáng qua. Cô quay đầu đem phần rau trộn đã được làm tốt đặt ở trước mặt Neji cùng Tenten:

“Tenten, ống cuộn kia của cậu, bên trong đựng tất cả nhẫn cụ sao?”

Tenten thông lĩnh về nhẫn cụ, ở Konoha hoàn toàn không có bí mật gì. Cho nên, cô gái có kiểu đầu bánh bao gật gật đầu.

“Vậy...” Ánh mắt Haruhisa bộc phát sáng ngời lên. “Trừ bỏ nhẫn cụ gì đó, những thứ khác đều có thể bỏ vào sao?”

Tenten là một cô gái thông minh chăm chỉ. Nghe nói như thế, cô cũng thấy hứng thú, bụng đưa trong tay xuống:

“Đừng gì đó? Cậu muốn nói đến cái gì?”

“Ví dụ như...” Haruhisa lấy một quả táo đặt ở trên bàn. “Cái này.”

“Quả táo?!”

Âm thanh của Tenten lớn lên. Ngay cả Naruto, cũng bất chấp “bỏ rơi” mì sợi, đặt một dấu chấm hỏi nhìn hai người các cô.

“Đúng, chính là quả táo này.” Hai tay Haruhisa nâng cầm, cười tủm tỉm nhìn Tenten. “Vật như vậy, có thể chứ?”

“Tớ thử một chút.”

Đầu tiên, Tenten cau mày suy tư một chút. Sau đó, từ túi xách bên người lấy ra một quyển trục cuộn tranh rỗng, viết chú văn lên. Tiếp, cô đem quả táo đặt ở phía trên quyển trục, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Mắt của Haruhisa cũng không ngừng trừng mắt nhìn quả táo trên bàn, sau đó “oành” một tiếng. Trên bàn dâng lên một trận khói trắng, mà quả táo cứ như vậy mà biến mất ở trước mắt mọi người.

Nhìn quả táo biến mất ở trên bàn, tâm tình Haruhisa như một chậu nước được đun sôi tới 100°C, trong nháy mắt liền sôi trào!

“Tenten!”

Âm thanh Haruhisa hưng phấn có chút biến đổi dọa Tenten nhảy dựng.

“... Cái gì, cái gì?”

Tenten có chút khần trương trả lời. Ngay sau đó, đột nhiên một gương mặt tươi cười được phóng đại ở ngay trước mặt cô, một đôi mắt màu hải đường chính là đang khần thiết nhìn cô.

“Tenten, có thể dạy cho tớ được không?”

“A?”

Sasuke phản bội!

Nhận được bức thư khẩn cấp từ Konoha, Maki dùng vận tốc ánh sáng tìm ba người học trò tâm đắc của mình. Ngay tức khắc liền để cho bọn họ tiến hành đến Konoha trợ giúp.

Ba người đã một mạch chạy như bay thật nhanh đến Konoha.

Temari cùng Kankuro một mặt nghiêm túc.

Ninja phản bội thôn nhẵn là một chuyện lớn, cũng là sự kiện làm cho thôn vô cùng mất mặt. Dưới tình hình chung bây giờ, thôn nhẵn đều sẽ kịch liệt truy kích Ninja phản bội. Mà lần này, Konoha lại cư nhiên đưa thư đến xin viện trợ, có thể thấy được tình thế nhất định vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng...

Temari cùng Kankuro đối với người nào đó nhìn thoáng qua, lại nhìn Gaara đang dẫn đầu chạy phía trước.

Vì sao, bọn họ lại cảm thấy tâm tình hiện tại của Gaara giống như rất tốt?

Người đi đường cũng không bỏ trống, ba người phân công một chút về đối tượng để đến cứu viện.

Gaara chỉ vào điểm đen nhỏ cách Konoha gần nhất nói:

“Em đi nơi này.”

Temari gật đầu, chỉ vào một điểm ở trong rừng:

“Vậy chị đi đến nơi xa nhất này.”

Kankuro xem xét vị trí cuối cùng còn thừa lại, bất đắc dĩ gật đầu. Xin hỏi, hắn còn có khác lựa chọn sao...

“Đồng minh của Konoha.”

“Ninja.”

“Làng Cát.”

Làm phong cách nghìn cân treo sợi tóc bất bình thường xong, ba chị em bọn họ đều đứng ở trước mặt đối tượng cần cứu viện.

Temari liếc mắt nhìn cậu con trai cả người đầy vết thương, kéo cây quạt qua, chắn ở phía trước hắn.

“Có nghe nói Làng Cát phản bội và cũng đã kết thân trở lại... nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy.”

Shikamaru nhìn cô gái tóc vàng đứng ở ngay trước mặt mình, trong lòng cảm giác có chút phức tạp.

—— rõ thật là, cuối cùng vì sao lại xuất hiện vào lúc hắn đang chật vật thế này?!

Đều đã bị đánh thành như vậy, miệng vẫn còn một chút không buông tha cho người khác...

Temari lúc này vô cùng tức giận nhưng không có chỗ để phát tiết, nhìn Shikamaru liếc mắt một cái, hiếm thấy có được mắt thẳng băng nói:

“Cơ bản, chúng tôi không phải tự mình đi tấn công Konoha, tất cả đều là mệnh lệnh. Và lần này có mặt ở đây cũng như vậy.”

“Hừ, phải không?”

Lời kia vừa thốt ra, bản thân Shikamaru cũng liền phát hoảng. Chính hắn lại hơi phát ra giọng điệu thất vọng a, rốt cuộc sao lại thế này?!

“Mà này, cái đầu thông minh của cậu ngu đi rồi sao?”

Temari khỏe môi khoi mào một chút ý tứ hàm xúc không rõ mỉm cười.

Shikamaru không khỏi sùng sốt, sau khi hoàn hồn lại cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Lại muốn chịu thua nữa sao? Vậy lần này để tôi giải quyết cho.”

“Xin lỗi... nhưng tôi không thể đầu hàng, con trai không việc gì phải để cho con gái bảo hộ cả!”

Shikamaru náo loạn không rõ. Tại sao mỗi lần đối diện với cô gái tóc vàng này, hắn lại khác thường nói nhiều như vậy, cũng khác thường khoe khoang? Rõ ràng cô ta dữ đến như vậy mà...

“Hừ! Vẫn lải nhải chuyện trai gái phiền phức như mọi khi. Bày đặt tỏ ra mạnh mẽ, sớm muộn gì cũng lộ ra hết thôi, đồ ngu ngốc!”

Thật ra, Temari cũng không làm rõ được, vì sao mỗi lần nhìn thấy cái tên chịu đựng vết thương này, cô liền nhịn không được muốn phát giận. Rõ ràng là một “thằng cha” đáng ghét...

“Hai người các ngươi còn muốn tán gẫu tới khi nào?”

Đối diện, đối thủ không kiên nhẫn nói.

Hai người đang tự suy xét vấn đề của mình đột nhiên bị chen ngang, đồng thanh trả lời:

“Chuyện này ai cần ngươi xen mồm vào!”

Kankuro thật không nói gì.

Vì người mà hắn đến viện trợ chính là cái tên mang theo cún con, hơn nữa còn ở trước mặt “lộ ra nhan sắc tàn phai”, còn đóng vai có cá tính mạnh mẽ hoặc thô bạo a!

Nhìn thấy con rối đứng ở phía trước mặt hắn, Inuzuka Kiba thờ dãi nhẹ nhõm——

Xem ra lần này là “người một nhà”.

Tuy Inuzuka Kiba đã hoàn toàn ở trong tình trạng kiệt sức cùng với bị trọng thương, nhưng Inuzuka Kiba vẫn cụ thể nhắc nhở Kankuro:

“Ngủ ngốc, bọn chúng cũng không phải tay vừa. Cẩn thận phía sau người!”

Kankuro nhất thời chán nản, hắn khi nào thì cần đến một người bị thương chỉ điểm hắn...

Đầu óc nhất thời không tập trung, động tác trên tay cũng chậm một nhịp. Hắn cư nhiên một bóng đen xuất hiện gắt gao đè lấy cái trán hắn.

Inuzuka Kiba suy nghĩ muốn đứng lên hỗ trợ nhưng vô luận thế nào cũng không có sức lực. Chỉ có thể ngồi dưới đất giương mắt nhìn Kankuro bị chế ngự.

Không nghĩ tới, Kankuro đang bị chế trụ lại bật cười. Hắn trở tay đặt lên cánh tay của đối phương. Cát trên mặt dần dần tróc ra từng mảng, lộ ra bộ mặt thật của con rối.

Hóa ra, giống với ngày mà Kankuro chiến đấu với ninja Làng Âm Thanh, dùng con rối để nguy trang thành chính mình!

Tình hình chiến đấu trong khoảng thời gian ngắn bị đảo ngược. Inuzuka Kiba kinh ngạc nhìn Kankuro một mình không chế hai con rối, sạch sẽ lưu loát giải quyết đối thủ mà hắn đây đưa chiến đấu, không khỏi cảm khái:

“Thật sự là một đối thủ đáng sợ! Bất quá, nhưng khi làm bạn cũng được đấy chứ...”

Sau khi đến nơi, Gaara nhìn Lee, đôi mắt xanh ngọc mơ hồ lướt qua một tia xin lỗi.

Lần trước, trong cuộc thi Trung Nhẫn ở Konoha, hắn có thể coi như đã xuống tay độc ác.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn đối thủ lần này, trong lòng nhất thời bắt đầu bất mãn——

Vì sao lại là một tên có làn da trắng, mắt to, không nói nhiều!

“Để tớ đấu với hắn.”

Gaara liếc mắt nhìn Lee, trầm giọng nói.

“Không, cậu hãy yểm trợ tớ thôi.”

Chỉ tiếc, Lee cũng là một người có tính tình quật cường, không dễ dàng thu tay lại.

Gaara dùng hạt cát đem Lee bên ba chạy về phía trước trở về, hai tay ôm cánh tay nhìn miệng Lee dính đầy cát.

Hắn đều đã nói với người này, người này thế nào lại không nghe?

Hừ! Cái này, từng bước từng bước những tên da trắng, mắt to, sớm muộn gì cũng bị hắn giết chết hết!

Tác giả có chuyện muốn nói: nha nha nha ~~~

Temari thật sự rất giống nữ vương!!!

Shikamaru gì đó cũng không phải đối thủ của cô!!!

Thoải mái đem hắn bắt cóc đi ~~~

Oa cạc cạc cạc ca ~~~~

PS. Nhưng tàn phá rừng rậm cũng không tốt lắm...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kimimaro Thông Linh Lâu Thức ...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Tác giả có chuyện muốn nói: kịch tính chương này phải viết cẩn thận một chút.

Dù sao, Kimimaro được xuất hiện một lần cũng không dễ dàng... (—。—|||

Không thích tình tiết trong chương này, mời mọi người dùng phương pháp đọc lướt nhanh như gió ~~~

—— hần nhìn thấy đóa hoa nhỏ âm thầm một mình ở nơi hoang vu, lay động theo chiều gió. Bỗng nhiên trong lòng dâng lên nóng vội.

Ánh mắt trong suốt của Kimimaro nhìn chăm chú vào Gaara đang ở đối diện hần, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc. Gaara của sa mạc, đã nghe danh hần đã lâu nhưng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.

Nhưng ánh mắt của tên Gaara này nhìn về phía hần dường như mang theo căm thù thật sâu không hiểu rõ...

Hừ... Kimimaro âm thầm hạ quyết tâm. Cho dù thế nào, hôm nay hần đều phải ở tại nơi này nói rõ cho hần biết. Kế hoạch của Ochimaru-Sama, chỉ bằng mấy tên Ninja nhỏ bé này mà có thể ngăn cản được?

“Gaara của sa mạc.” Kimimaro cẩn thận vòng qua các xương cốt ngay trước ngực mình. “Đúng với cái tên, chuyên sử dụng cát à.”

Gaara hừ nhẹ một tiếng, hạt cát tụ thành tường phòng hộ, thoải mái ngăn chặn “thập chi xuyên đạn” của Kimimaro. Ngay sau đó, lớp sóng cát gào thét liên nhấm về phía Kimimaro.

Bên sườn, Kimimaro lộn một vòng, nhanh chóng nhảy lên trên không trung, linh hoạt né tránh đợt tấn công của cát. Thế thuật tinh xảo làm cho Lee ở một bên khen ngợi không ngớt.

“Gaara của sa mạc, thật sự là một cái bí danh đáng cười. Nếu không có cát ngươi chẳng làm nên được trò trống gì!”

Kimimaro tính toán Gaara có thể khống chế cát không được nhiều, nói khiêu khích.

Gaara nắm tay, hạt cát thông thả quán xung quanh hần. Rồi đột nhiên gió bắt đầu trở nên mạnh mẽ làm cho đồng cỏ xanh tươi bất ngát trào dâng một đợt sóng nhỏ.

Kimimaro ngẩng đầu nhìn cát dần dần tụ tập ở trong không trung, như trước lo lắng. Đang muốn nói khích Gaara vài câu, không lường trước được, không biết từ lúc nào mà hai chân của bản thân đã bị nắm giữ chặt chẽ ở trên nền đất.

“Chỉ cần có cát, trò gì ta cũng có thể làm được.” Gaara cuộn tròn hơi nắm năm ngón tay lại, đất cát giống như một trận mưa to đem Kimimaro bao phủ trong đó. “Người đáng cười, là ngươi.”

Ngay sau đó, nắm tay được nắm chặt lại thành quyền. Đổng cát to lớn chột chặt lại, không tiếng động sau một hồi, bên ngoài đổng cát đã dần dần chảy ra những vết máu loang lổ.

Một bên, Rock Lee vốn cho rằng cuộc chiến đã kết thúc. Thế nhưng không nghĩ tới Kimimaro như vậy mà còn chưa chết, trái lại từ trong cát thoát ra ngoài, cả ngoài bao phủ đầy chú văn kỳ quái.

Nhìn người trước mắt, da dẻ đã nát hết, còn lộ ra cả xương cốt, Gaara biết rõ không thể khinh địch, thân thể trầm ổn, hai tay kết ấn. Trong nháy mắt, đợt sóng cát ngập trời thổi quét khắp mặt cỏ.

“Lưu sa bộc lưu.” Hàng ngàn lớp cát hoàn toàn đem Kimimaru bao phủ, theo sau đó là chiêu thức “Sa bộc đại táng”, chiêu thức này diệt sạch mọi loại hi vọng sống còn của Ninja.

Lee thật vất vả đứng vững thân hình. Tại trận chiến hung ác trước mắt này kết thúc, đồng thời Lee bắt đầu mong chờ sẽ lại được cùng Gaara giao thủ với nhau.

Nhưng không nghĩ tới, Gaara lại có thể hướng về phía cát chảy vô tận nói:

“Đúng là một tên lì lợm.”

Đây là ý gì? Chẳng lẽ cái tên điều khiển xương cốt kia còn chưa chết?

Lee mù mịt còn chưa có phân tích xong lý do, liền nhìn thấy một tên nửa người nửa thú vọt về phía bọn họ.

Chú ấn biến Kimimaro thành một người lãnh huyết vô tình, nhanh như chớp nhắm về phía Gaara. Ngay cả khi Gaara đã kịp thời dựng lớp phòng ngự, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài như củ.

“Nghe đồn đây là ‘phòng ngự tuyệt đối’ trong truyền thuyết mà, chỉ có như vậy thôi sao?”

Dĩ nhiên, đôi mắt màu xanh của Kimimaro đã bị một mảnh đen như mực bao trùm lấy, làn da màu xám bên ngoài hiện ra vô số xương cốt bên trong. Hần kéo cái đuôi to ở phía sau, trong âm thanh lạnh như băng đó vô tận đầy giễu cợt.

“Thực khiến cho người khác mất hứng.”

Gaara đứng dậy, trên mặt có chút lớp cát dần dần rơi xuống. Hắn nhìn Kimimaro cách đó không xa, đã không thể xem là con người nữa, giữa đôi mắt màu xanh ngọc mờ hồ hiện ra mấy phần thương hại.

Kimimaro một kích đem Lee tiến lên trợ giúp đánh bay sang một bên, ánh mắt đóng đinh ở trên người Gaara:

“Trước tiên ta sẽ đối phó với ngươi, Gaara.”

Nói xong, tay phải Kimimaro liền chậm rãi hướng ra sau thân hắn.

Lee kinh ngạc nhìn Kimimaro từ lưng rút ra một đầu xương ống vô cùng cứng rắn lại có tính dẻo, nhìn không được hô lên:

“Hắn lại có thể đem xương sống từ trên lưng rút ra!”

Trường tiên xương sống của Kimimaro như nhau quấn lấy cơ thể Gaara.

Đúng lúc này, tay trái hắn lại xảy ra dị biến!

Xương cốt từ trong cánh tay hắn không ngừng đi ra, đều đặn vây quanh tầng tầng lớp lớp bên tay trái hắn. Đến cuối cùng, thể như lại biến thành một mũi nhọn to lớn vĩ đại.

“Chiếc xương mạnh và cứng nhất này, sẽ đánh bay ngươi và lớp cát phòng ngự tuyệt đối đó.”

Kimimaro nổi lên cười lạnh, bên môi đã có máu tươi không ngừng chảy xuống.

Gaara đột nhiên nhú mày, bị xương sống quấn quanh, hắn không có cách nào cử động được, chỉ có thể khổng chế cát tiến hành phòng ngự:

“Phòng phủ tuyệt đối cứng nhất: Thủ hạc chi thuẫn.” (Khiên Shukaku)

Cát dưới chân giống như có một loại sức sống dần dần chồng chất ở ngay trước mặt Gaara.

Lỗ tai nhọn, thân hình tròn xoe, cánh tay mập mạp...

Lee tròn mắt há hốc mồm nhìn hình tượng loại động vật nào đó cao gần 2m dần dần hiện lên.

Đây là...

Giờ phút này nếu Temari hoặc là Kankuro có mặt ở đây, nhất định có thể nhận ra tiểu quái vật được xây từ cát này. Phải – phải – thiện – thảo – vi – lộ – chính – lý

Đúng, đây thật ra là con báo to lớn, cùng với con làm từ thân cây của Haruhisa ở trước cửa nhà giống nhau như đúc, ngay cả biểu hiện dữ tợn cũng có hơi chút giống nhau...

Gaara cũng thật bất đắc dĩ, đây là lần đầu tiên hắn phát động chiêu thức này. Trước khi khởi động, bất quá hắn chỉ vừa khéo nhớ tới “đại công tử” đứng ở trước nhà. Thật không nghĩ tới, cư nhiên liền thật sự biến thành như vậy.

Cho dù thế nào, đòn tiếp theo của Kimimaro, nhất định phải đỡ!

Mũi nhọn của Kimimaro đã đâm vào thân thể “con báo”, vô số đất cát bay múa đầy trời. Mũi nhọn kia đi tới một tấc, chân mày Gaara liền nhú lại một phần.

Rốt cục, Kimimaro ngừng lại, hắn nhìn mảnh xương vỡ vụn, thấp giọng nói:

“Thực chắc chắn...”

“Ngươi... Thứ thuật kỳ lạ đó... là huyết thống giới hạn à?” Đứng ở phía sau “con báo” Gaara hỏi.

“Là năng lực của gia tộc Kaguya.” Không biết vì sao, Kimimaro cũng dừng công kích. “Và chỉ còn duy nhất một mình ta tồn tại cho tới bây giờ.”

“Là người cuối cùng của gia tộc sao... Vậy thì hôm nay, ngay tại nơi này nó sẽ bị diệt vong.”

“Đúng có thể sẽ như vậy... cơ thể ta và bệnh tật cũng không thể sống lâu được. Nhưng... ta sẽ không diệt vong và sẽ không cô đơn.”

Hai người vẫn như trước duy trì tư thế hoặc tấn công hoặc phòng thủ, nhưng lại nói chuyện với nhau. Ngữ khí bình thản, giống như bạn bè lâu năm đã lâu không gặp, bàn luận “Hôm nay khí trời thật tốt” hay là “Đã ăn gì chưa”, các loại câu chuyện trọng tâm linh tinh gì đó.

...

“Ta như một phần dâ tâm của Orochimaru-Sama và ta sẽ tồn tại mãi mãi ở trong trái tim Orochimaru-Sama.”

“Bị Orochimaru tẩy não mất rồi...” Nghe như thế, đột nhiên Gaara giống như mất đi hứng thú. “Người đứng là một tên không ra gì.”

Cuộc nói chuyện bỗng nhiên đình chỉ một lát, ngay lập tức sát khí lại một lần nữa bao phủ ở trên đồng cỏ.

Gaara sử dụng chiêu thức cuối cùng, bãi cỏ dưới chân Kimimaro đột nhiên thay đổi. Dường như có vô số tay của âm phủ kéo hấn xuống dưới nơi sâu nhất dưới lòng đất...

Đang lúc Gaara cũng cho rằng lần này, cuộc chiến đã muốn kết thúc. Đột nhiên có âm thanh từ phía dưới truyền ra:

“Nhảy múa đi, Tảo Quyết Vũ.”

Gần như đồng thời, vô số xương cốt bén nhọn từ dưới đất chui lên, nối tiếp thành rừng, tỏa ra tia sáng dày đặc kinh khủng. Giữa trời đất trong lúc đó bị một cỗ sát khí dày đặc bao phủ, giống như trên thế giới này từ nay về sau sẽ không có sự sống nữa...

Gaara cùng Lee lơ lửng giữa không trung nhìn mặt cỏ ở dưới chân biến thành rừng xương dày đặc, thế nhưng không hện mà cùng trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Kimimaro bị vùi lấp không có gì động tĩnh, rừng xương cũng không có xu hướng mở rộng.

Gaara dứt quãng mở miệng: “Tên này đứng là ngoan cố thật... nhưng kết thúc rồi, hấn sẽ không còn làm gì được nữa.”

“Ta không hề bị tẩy não!”

Phía sau, âm thanh bị thương bỗng nhiên vang lên ở phía sau, Gaara quay đầu lại nhìn. Kimimaro treo người ở giữa không trung, giờ xương cốt bén nhọn lên, hấn rống giận với Gaara.

” Orochimaru-Sama, ngài chính là người hiểu rõ ta nhất!”

Hấn khó khăn giờ vũ khí trong tay lên:

“Làm sao mà các người hiểu được!”

Âm thanh rách nát nhưng lại giống như tiếng khóc của chú chim quỳên.

Sức lực Gaara cạn kiệt, không kịp phòng bị, mắt thấy xương cốt như kim thép کیا hướng về phía mắt hấn đâm tới. Trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lại không có cách nào tránh né!

Bên cạnh, ánh mắt cấp bách của Lee đều thấy rõ tơ máu!

Rốt cuộc, cái xương kia không có đâm trúng Gaara, mà là ở trên đỉnh chóp của Gaara, khó khăn lắm mới dừng lại.

Một chuỗi huyết hoa đỏ tươi rơi giữa không trung, rơi vào ở trên một đóa hoa mỏng manh, đem cánh hoa trắng nõn kia nhuộm thành đỏ tươi...

“Hấn đã chết.”

Thật lâu sau, Lee thấp giọng nói.

Cuộc chiến đầy gian ác, rốt cuộc đã kết thúc...

Khóe mắt Gaara đảo qua đóa hoa nhỏ đỏ sẫm dần dần biến mất ở trong gió, rầu rĩ đáp lại:

“... Ừ.”

Tiếng gió vắng vẻ, thổi qua rừng rậm màu trắng, một chút tức giận cũng không có, giống như một khúc ca tiễn đưa người ra đi.

Tìm hấn dần dần đập nhanh hơn...

Hấn muốn gặp cô ấy...

Vào giờ phút này, hấn khẩn cấp muốn được gặp cô ấy...

Haruhisa ngồi ở trước bàn, đối mặt với quả táo trước mắt, trong miệng thì thầm đọc:

“Hội, tuất, đậu, thân, vị...”

“Phách!”

Quạt giấy không chút do dự nào đập vào sau gáy Haruhisa, phát ra âm thanh rõ ràng.

Haruhisa thảm thiết kêu một tiếng, ôm đầu. Quay đầu, lại nhìn thấy người nào đó mặt đang nổi giận đùng đùng, ừ ừ đi xuống.

Một tuần trước, Tenten ở ‘quán mì vui vẻ’ nói cho cô trình tự kết ấn thông linh thuật.

Bản thân Haruhisa đảo cổ đã được hai ngày, không hề có chút tiến triển nào. Vì thế, cô lại giờ da mặt dày ra, mỗi ngày chạy đến nhà Tenten xin chỉ bảo.

Nhiệm vụ huấn luyện mỗi ngày của Tenten rất nặng nề, căn bản không có nhiều thời gian để giúp cô luyện tập thông linh thuật. Có một ngày, ba ba của Tenten, trong lúc vô ý biết được Haruhisa muốn học nhẫn thuật thông linh thuật của nhà bọn họ. Ông ấy cảm thấy rất vui mừng, không nói hai lời, liền tự động đảm đương chức vụ lão sư.

Ngay từ đầu, Haruhisa còn thật lo lắng hỏi qua ba ba của Tenten, nhẫn thuật này cứ như vậy mà dạy cho cô không có việc gì sao? Đây không phải là bí mật gia tộc sao?

Kết quả, ba ba của Tenten trả lời với cô thế này:

“Làm Ninja, thành tựu cả đời lớn nhất không phải là giết nhiều người hay ít, làm ít hay nhiều nhiệm vụ. Mà là sau khi cháu qua đời, sẽ có bao nhiêu người còn nhớ rõ cháu. Nhẫn thuật của cháu, liệu có người sẽ thay cháu làm rạng rỡ truyền thống nhẫn thuật đó hay không!”

Haruhisa lúc đó bị cảm động rơi lệ ào ào, thề nhất định phải cùng ba ba của Tenten học tập thật tốt.

Nhưng đã ba ngày trôi qua, sự thật đã chứng minh, Haruhisa không có thiên phú kết ấn.

Thiên tài Konoha – Ninja Kakashi, vào lúc kết ấn chỉ thấy được tàn ảnh, mà mọi Ninja kết ấn có thể vài giây đã được ngay vài cái. Ngay cả Naruto, tốc độ kết ấn hiện tại cũng không chậm. . .

Chỉ có cô, còn đâu là một giây được sáu cái? Sáu phút, cô cũng không cũng không kết xuất được một cái. . .

“Lại sai rồi! Ngón cái bên tay trái hướng về phía trước!”

“Không đúng! Đem năm tay phải đặt ở lòng bàn tay trái!”

“Ai u này! Cháu. . . đó là tay phải, tay phải! Còn muốn để ta nói bao nhiêu lần!!!”

Dạy đến cuối cùng, Haruhisa đáng thương liền ngay cả bên nào bên trái, bên nào bên phải cũng không phân biệt được.

Ba ba Tenten hít một hơi thật sâu:

“Làm lại một lần nữa, từ từ sẽ làm được!”

Thật ra thì bản thân Haruhisa cũng rất tức giận. Thứ cô học cũng không phải là dạng nhẫn thuật cao siêu, chỉ là một dạng ấn thông linh mà thôi. . .

Cô nhìn ba Tenten nhăn nheo mười phần, trong lòng lại sinh ra một cỗ ý chí chiến đấu ——

Hừ! Cô không tin bản thân mình không thể kết ấn được!

Haruhisa vỗ cái bàn, cũng không để ý, không cẩn thận bị cắt qua đầu, ngón tay lại một lần nữa kết ấn ——

“Hội, tuất, đậu, thân, vi. . . A!!! Thành công!”

Haruhisa nhìn thật lâu quả táo biến mất ở trên quyền trục, nhin không được chảy nước mắt vui mừng.

Rốt cuộc cô đã thành công!

“Haruhisa. . . Cháu, cháu có thể làm thành công, thật sự. . . Thật tốt quá. . . Ô ô ô. . .”

Phía bên kia, ba của Tenten khóc ra. Một bên lấy tay áo lau nước mắt nước mũi, một bên vui mừng nhìn cô.

“Ách. . .”

Haruhisa nhìn thật lâu người đàn ông trung niên lau nước mắt nước mũi, nhất thời nghẹn lời. . .

“A, đúng rồi.” Người đàn ông lau nước mắt, nói. “Tuy thuật này ta dạy cho cháu, nhưng bản thân cháu phải tự mình đặt tên, về sau gọi cho nó thuận tiện.”

Còn có cách nói như vậy?

Haruhisa nhớ lại ——

Ừm... Giống như là như vậy. Vào lúc Ninja thực hiện thuật đều sẽ “la làng” lên một câu.

Chiêu của Tenten, gọi là “Song thẳng long!”...

Nghe qua, rất có khí thế.

“Ừm...” Haruhisa suy xét một chút về mục đích của thông linh thuật, nghiêm túc nói. “Như vậy đã kêu ‘Lâu thức tử lạnh nhỏ’ đi!”

...

“Rầm rầm rầm!”

Ngoài phòng bỗng nhiên truyền tới một trận đập cửa. Haruhisa chạy tới mở cửa, thấy Konohamaru đứng ở cửa thờ hỏn hển. Konohamaru thường xuyên đi với Naruto đến ‘quán mì vui vẻ’, cho nên tự nhiên cũng sẽ biết cô.

“Chị Haruhisa! Chị mau nhanh chóng trở về ‘quán mì vui vẻ’ đi! Cái người lần trước ở Làng Cát tới tìm chị, kết quả chị không ở đó. Nếu chị không nhanh chóng quay về, ‘quán mì vui vẻ’ sẽ bị phá hủy mất!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chiếc Nhẫn Bằng Cỏ Loại Cảm Giác Khác...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cô rút cuộc cũng đã hiểu vì sao Chúc Anh Đài lại bắt đắ dĩ xin thừa bó tay. Bởi vì tên ‘gấu mèo’ này cùng Lương Sơn Bá gốc giống hệt nhau...

Bởi vì người nào đó cứ lèo nhèo, không cam tâm tình nguyện, Gaara bắt đắ dĩ đành phải ở lại Konoha thêm một tuần. Mà Temari bọn họ thì lại bởi vì có nhiệm vụ mới nên đã sớm rời khỏi.

Một tuần, trên cơ bản đã là cực hạn của Gaara.

Ngược lại không phải là vì điều kiện ở Konoha có biết bao gay go. Dù sao sa mạc cùng ốc đảo cái nào cũng tốt hết, người bình thường vẫn phân biệt được rõ ràng.

Chẳng qua, trong một tuần này, mỗi ngày Haruhisa thâu đêm suốt sáng, không phải thảo luận về thuật phong ấn thì chính là ở trong phòng bếp cùng Aki “nghiên cứu” về mì sợi. Thậm chí còn có kế hoạch xây dựng ‘quán mì vui vẻ’ ở Làng Cát nữa.

Mà hần đang cùng ngắm, cùng chờ, cùng về nhà “? ***”, những điều này đã bị lãng quên hoàn toàn.

Thế này thì bảo hần làm sao chịu nổi?!

Ngày mai, nhất định phải đi!

Khi Gaara căng mặt “truyền đạt mệnh lệnh” với Haruhisa. Haruhisa tự biết đuối lý, ngoan ngoãn gật đầu, đi thu xếp hành lý.

Hai người rút cuộc lại một lần cáo biệt Konoha cùng mọi người, công gói hành lý ở trên lưng đi trở về Làng Cát.

Sau khi rời khỏi Konoha, tâm tình của ‘gấu mèo’ hình như tốt lên không ít. Thế cho nên khi Haruhisa đưa ra đề nghị muốn chậm rãi đi bộ trở về, Gaara lại có thể không nói hai lời liền đồng ý..

Đất đai ở Hòa quốc rộng mênh mông, ruộng đất màu mỡ, khí hậu ẩm ướt, tự nhiên sẽ là một vùng xanh tươi bát ngát.

Rừng cây liên miên vô tận thần bí mà xinh đẹp, thảnh thơi truyền đến tiếng hót êm tai của chú chim cùng tiếng kêu đặc biệt của các loài động vật. Hoa tươi kiêu diễm lần lượt bung ra, tỏa ra mùi thơm tươi mát hoặc thanh nhã hoặc tươi ngọt, đưa tới vô số cánh bướm nhẹ nhàng khiêu vũ, cánh hoa mỏng

đẹp đẽ và rực rỡ xuôi ngược lay động, chọc cho ánh mắt của người ta không rời khỏi được.

Chỉ tiếc, Haruhisa đối với cảnh đẹp như thế này không sinh ra hứng thú. Trên đường cô nhìn đông nhìn tây này nọ, trong miệng còn không ngừng lái nhại.

Thậm chí Gaara còn cẩn thận lắng nghe. Bởi vì điều mà cô gái nhắc đi nhắc lại nhiều lần đơn giản chính là: “A~ Loại nấm này có thể dùng làm thức ăn!” hoặc “Kỳ quái, chú Goro nói loại hương liệu này hẳn là ở gần đây mà?”

Gaara vô số lần thấy cô ấy từ trong miệng nói ra một ít lời kỳ quái gì đó. Vô số lần ngăn cản, sau đó loại cảnh tượng này sẽ lại vô số lần bắt đầu trình diễn.

Chẳng qua, ngày hôm nay Gaara cảm thấy Haruhisa có cái gì đó không được đúng cho lắm.

Dường như cô ấy bỏ việc tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn cùng hương liệu đủ mọi loại kiểu dáng. Tiếp theo bắt đầu quan tâm đến những côn trùng hay động vật nhỏ ở trong rừng.

Ví dụ như giờ phút này ——

Haruhisa nhìn chăm chăm vào một mảnh lá cây, nín thở tập trung suy nghĩ thật lâu, mãi cho đến khi bản thân cô mặt đỏ tai hồng mới phần nộ không tiếp tục nhìn. Tiếp, cô xoay người lại, đối với Gaara cười tủm tỉm nói: phải – phải – thiện – thảo – vi – lộ – chính – lý

“La La La, cậu xem loại bọ cánh cứng này trời sinh chỉ có một cái râu. Một giống đực ở bên trái và một giống cái ở bên phải. Cho nên chúng nó mới thành “một nam một nữ”, cùng nhau kết bạn với nhau, cho nên râu mới có thể tạo thành một đôi hoàn chỉnh, kịp thời phân rõ phương hướng.”

Gaara tuy không biết Haruhisa khi nào thì cảm thấy thích thú với côn trùng, nhưng hẳn vẫn thật cẩn thận lắng nghe, cuối cùng còn bổ sung một câu: “Như vậy cũng có thể coi như vì tính mạng mà lợi dụng lẫn nhau.”

Haruhisa nguyên bản còn cười tủm tỉm trong nháy mắt liền không nể mặt “Hừ” một tiếng. Sau đó tiếp tục đi về phía trước, không nhìn hần nữa.

Gaara không hiểu ra sao, hẳn cảm thấy hẳn nói như vậy là rất đúng.

Lại ví dụ như giờ phút này ——

Vào lúc ăn cơm trưa, dường như có một con khi đuôi đỏ nghe được mùi đồ ăn, lén lút đi tới gần Gaara cùng Haruhisa.

Gaara vừa muốn giờ tay lên, lại thấy Haruhisa lấy ra một quả táo hương về con khi vậy tay.

Con khi kia con như cũng có cá tính của một nhà thông thái, trông mắt chuyển vòng vo qua lại, liền cẩn thận vòng mắt qua bên Gaara, lại đi đến bên người Haruhisa. Hẳn không thêm để ý cái con khi kia có để hẳn vào mắt hay không, mà là nhìn khoảng cách của Haruhisa trong lúc đó cùng con khi đó càng ngày càng gần, âm thầm ở trong lòng bàn tay mọc ra một thanh kiếm bằng cát.

Haruhisa đem quả táo vứt cho con khi, con khi linh hoạt tiếp nhận được, nhưng lại không có lập tức ăn, mà là dùng chân trước đem quả táo cẩn thận ôm lấy. Sau đó dùng ba chân còn lại chạy như điên.

Haruhisa sừng sốt một chút, đứng dậy phui bụi trên mông, cứ như vậy mà đi theo. Gaara không còn cách nào cũng chỉ có thể đi theo cô ấy.

Cũng may con khi kia chạy không xa liền ngừng lại, sau đó nhanh nhẹn chui lên một cái cây thấp bé. Ngẩng đầu, Haruhisa liền nhìn thấy ở trên cây còn có một con khi đuôi đỏ khác nữa, hình dáng bé bỏng, màu sắc của cái đuôi đẹp hơn rất nhiều.

Haruhisa cười cười, nhỏ giọng đối Gaara nói: “Cậu xem, con khi này chính là mẹ của con khi con kia.”

Hai con khi đó rù rì rù rì được một hồi, liền nhìn con khi lớn lấy quả táo đưa cho con khi con. Con khi sơ sinh kia tuy nhận lấy quả táo nhưng không có vội vàng ăn, mà là dùng đầu cọ cọ đối phương. Tiếp, đuôi liền tự động quăn lên trên.

Haruhisa dường như cười càng vui vẻ hơn, trong đôi mắt màu hải đường tràn đầy những ánh sáng vụn vặt. Cô đưa tay lôi kéo Gaara, một đường đi trở về nơi mà hai người đang ăn cơm, lúc này cô mới mở miệng:

“Quả thực là trời sinh một đôi. Nếu có một ngày ai đó có thể như vậy đưa cho tớ một quả táo, tớ nhất định cũng sẽ dùng ‘đuôi’ cậu ~ cậu ~ hẳn.”

Haruhisa đem một âm tiết vô cùng đặc biệt nói ra. Còn ghé đầu nhìn Gaara liếc mắt, tia sáng nhỏ vụn biến thành sao đầy trời, chói lóa đến nỗi Gaara phải hơi híp mắt.

Gaara trầm tư một hồi, quay lại nắm tay Haruhisa giữ nói, nói:

“Haruhisa, chúng ta ăn nhanh một chút, ăn xong rồi tiếp tục gấp rút lên đường.”

(—。—|||

Haruhisa hận không thể đem bánh hành chiên đang cầm ở trong tay kia đập vào trên mặt Gaara...

Hai lần thất bại thảm bại, nhiệt tình của Haruhisa đối với côn trùng hình như cũng hơi biến mất một chút, dọc theo trên đường đi, lẳng lặng không tiếng động, cúi đầu chạy đi. Gaara mặc dù tuy có chút không hiểu, nhưng quả thực đang thở phào nhẹ nhõm một hơi. Chỉ tiếc, không được bao lâu...

Nhìn Haruhisa ổn định trong thời gian ngắn. Sau đó cô ấy lại tiếp tục bắt đầu lộ đầu nhìn ra, mí mắt Gaara không tự chủ được bắt đầu giật giật.

Quả nhiên, đầu tiên cô gái này lại về phía đông ngồi chồm hổm một lát, sau đó lại đi về phía tây ngồi một lát. Trên đường không cẩn thận còn vấp phải tảng đá một chút, quả thực làm cho hấn phải kinh ngạc sợ hãi.

Được một hồi, Haruhisa đứng thẳng dậy, đặt hai tay sau lưng, cười tủm tỉm hướng Gaara đi tới.

Chỉ thấy cô kéo tay Gaara, đem cây cỏ trong tay buộc vòng quanh trên ngón tay cái của Gaara.

Gaara cúi đầu nhìn thoáng qua, yên lặng xoay tròn cây cỏ trên tay một chút, đem cọng cây cỏ vòng vo lay động đi xuống.

Haruhisa cười tủm tỉm, cũng là không thêm để ý động tác nhỏ của Gaara:

“Khoảng cách quyết định theo đuổi tình yêu, đeo nó lên, cậu cũng sẽ không chạy đi! o(∩_∩)o “

Nói như vậy cũng đã đủ rõ ràng chưa? Haruhisa ở trong lòng tính toán, so với Chúc Anh Đài, cô đã có thể coi như xui xẻo dằng dặc hôn đầu!

Gaara tựa hồ có chút khản trương, hấn nhìn Haruhisa:

“Rời đi? Haruhisa, một mình cậu chuẩn bị đi nơi nào sao?”

.....

o_0 || o_0 || o_0 ||

(-.-||(-.-||(-.-||

Haruhisa giật giật khóe miệng——

Thượng Đế! Thực xin lỗi... Con vốn cho rằng nếu đem Gaara ra so sánh với Lương Sơn Bá thì có thể hơn được một chút...

Nhưng với tình huống trước mắt này, chẳng phải là muốn một cô gái như cô nói toẹt ra hết sao...

Ban đêm ở trong rừng lạnh như băng mà lại vô cùng ẩm ướt. Haruhisa nắm thật chặt tấm thảm ở trên người, nghiêng đầu lại nhìn, vừa khéo có thể nhìn thấy được gò má bạch ngọc của Gaara, tựa như được điêu khắc một cách tinh xảo, ở dưới ánh trăng nhàn nhạt tỏa ra sức hấp dẫn lạ thường.

Ánh mắt Haruhisa bắt đầu trở nên nhu hòa. Sau một lúc lâu, cô cuối đầu, đem biểu cảm khuôn mặt để ở đằng sau tấm thảm, hằm hằm hồ hồ nói:

“Ngã Ái... La.”

“Hả?” Cậu con trai tóc đỏ nhạy bén “tóm” được âm thanh mơ hồ không rõ ràng, hơi hơi nghiêng người, có chút nghi hoặc. Cô gái vẫn không nhúc nhích nằm ở bên người hấn, nhìn qua giống như đang ngủ.

“... Tớ nói, ‘Tớ – yêu – La’.” Haruhisa do dự một chút, nhỏ giọng nói thêm một lần nữa. Thậm chí cô còn cảm giác được khuôn mặt ở đằng sau tấm thảm đã dần dần bắt đầu nóng lên.

“Làm sao vậy?” Lần này Gaara xác định được cô gái ấy gọi tên hấn, hấn nại chờ đợi, nhưng đợi nửa ngày cũng không nghe được nửa câu sau. Nghĩ đến lần trước Haruhisa bị thương ở Konoha, tâm tình trong lòng hấn căng thẳng lên: “Haruhisa, cậu không thoải mái sao?”

“... Cậu mới không thoải mái!”

Haruhisa mạnh mẽ ngẩng đầu lên, vẻ mặt thất bại nhìn Gaara.

Cậu con trai tóc đỏ giống như chị dọa sợ hết hồn. Sắc mặt của cô gái thoát nhìn rất tốt, chẳng qua tóc trên trán có hơi rối bời. Ở sâu trong tròng mắt tuyệt đẹp kia, mơ hồ có ngọn lửa xấu hổ và giận dữ đang xen lẫn nhau, đang khoan khoái thiêu đốt.

Đang tức giận? Gaara phát ra nghi hoặc:

“Vậy tại sao bỗng nhiên kêu tên của tớ?”

“Tớ mới không có kêu tên của cậu! Tên của cậu là ‘La La La’, tớ vừa rồi nói là...’Gaara’...” [*]

[*] Di Di: Ở đây, cái câu Ngã Ái La trên trên đó là tên của Gaara khi được dịch ra tiếng Trung. Mà Gaara = Ngã Ái La = Yêu. Như vậy mọi người có thể suy ra rằng Haruhisa của chúng ta đang “tình tò” với Gaara. Vì liên quan đến vấn đề đồng âm nên cho dù Haruhisa nói La La La, Ngã Ái La, Gaara, Tớ yêu La... thì Gaara cũng nghĩ đó đều là tên của mình. Nên nữ 9 của chúng phải trải qua thời kỳ khó khăn khi “tình tò” với một người trong sáng đầy ngây thơ như Gaara. ~~~

Ngay từ đầu, âm thanh của người con gái rất lớn, thậm chí có thể đánh thức được phi điều đang nghỉ ngơi ở trên cành cây, Gaara lại bắt đầu cảm thấy lỗ tai hần đang đau lên. Vì sao ‘sa chi thủ hộ’ không phòng bị tạp âm? Nhưng nói cũng đã nói xong, âm thanh của người con gái lại bắt đầu thấp xuống dưới. Đến cuối cùng, hầu như hần cũng không nghe thấy được.

“Haruhisa, lặp lại lần nữa.” Gaara thật thành khẩn, trên mặt không có một tia không kiên nhẫn. Ở trước mặt Haruhisa, nhẫn nại của hần là vô hạn.

“... Vậy cậu hãy nhìn tớ thật kĩ.”

Haruhisa chần chờ một chút, đưa tay ôm lấy mặt Gaara.

Dưới ánh trăng, Gaara nhìn thấy được rất rõ ràng. Trên gương mặt của cô gái ấy rất nhắn nhủ, có hai đóa hoa màu hồng ở hai bên gò má lạng lẽ hiện lên, xuất hiện như một đường uốn lượn.

Đôi mắt sáng ngời của người con gái ấy giống một xòng xoáy có màu của hoa hải đường. Hần chỉ còn cách chìm sâu trong đó, không còn cách nào khác để thoát ra.

Sau đó, hần nghe thấy người con gái ấy nói:

“Tớ yêu... La... La La.”

Âm thanh kia vô cùng mềm mại và mượt mà, giống như những đám sương ở giữa núi rừng, chỉ cần thổi thì sẽ liền biến mất. Âm thanh đó lại giống như lông tơ của một chú chim lạng lẽ phảng phất qua tim hần, vừa tê dại vừa ngứa nhột. Làm hần hận không thể ngay lập tức cào cấu lòng ngực mình, đem chặn ngọn nguồn làm cho hần đứng ngồi không yên.

Trong rừng bỗng nhiên trở nên im ắng, ngay cả tiếng kêu vang của côn trùng cũng không nghe thấy...

Sau một lúc lâu, người con trai tóc đỏ mới thu hồi ánh mắt dừng ở trên đôi mắt của người con gái. Ngồi thẳng người, nhẹ giọng mở miệng:

“Tớ biết là cậu gọi tớ là ‘La La La’, trừ cậu ra cũng không có người nào khác dám gọi tớ như vậy... nhưng ‘Gaara’ cũng tớ là tên của tớ.”

Chỉ trong nháy mắt, mặt của Haruhisa đã biến thành palette (bảng màu vẽ) [1]. Chờ mong, ngưng ngừng, ngọt ngào, kinh ngạc, khó chịu, thất vọng... đủ mọi loại biểu cảm đều tụ tập ở cùng một chỗ, ngũ thái tân phân, vô cùng phản kích!

[1] Palette:

Không có gì hết? Cộng gộp hết cả hai cuộc đời của cô lại, đây là lần đầu tiên cô tỏ tình, cứ như vậy mà không thêm để ý?! Là do cô tỏ tình quá cao siêu hay vẫn do người nào đó quá ngu ngốc?

Haruhisa nhìn thật lâu tên ‘gấu mèo tóc đỏ’ đang yên ổn nhắm mắt lại, toàn thân ‘ba vạn sáu ngàn’ cái lỗ chân lông đồng thời không thoải mái nhảy dựng lên. Rốt cuộc, cô hành động, cô từ dưới đất nắm lên những lá cây nát vụn, hung hăng hướng về phía Gaara đập tới——

“Cậu đúng là đồ đệ nhất ngu ngốc!!!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Trước khi bài viết được dán ở trên bảng thông báo, có thể có một số bạn không để ý tới, cho nên bài viết này lại mặt dày lặp lại một lần nữa:

Bài viết này được viết vào 21 tháng 2 (thứ hai) nhập V, nhập V ngày đó canh ba.

*

Ngọc Ân thật cảm tạ mọi người đã thích câu truyện này mà duy trì tới giờ o(∩_∩)o

Cũng xin mọi người hãy tiếp tục ủng hộ cho Ân ~~~ Ân nhất định sẽ nỗ lực khi viết ra một chương mới.

Đương nhiên, nếu bởi vì nguyên nhân ‘tương tương lại nương nương’ không tiếp tục duy trì được. Ân chỉ có thể nói với một câu “Thật có lỗi”.

*

Làm một chút bồi thường, hôm nay Ân viết ngoại truyện về một chương hữu ái, mọi người không nên lỡ mất nha ~o(∩_∩)o

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Giận Dỗi Temari Xem Diễn...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— truy cứu cái gì, điều đó thật sự làm cho người ta rất ngượng!

Kankuro vô cùng kích động.

Bởi vì hai “con rùa” Haruhisa cùng Gaara này rốt cuộc cũng đã từ Konoha trở về Làng Cát.

Chính xác mà nói, bởi vì “bà bà” nấu com – Haruhisa đã trở về. Cho nên Kankuro mới cao hứng đến như vậy.

Nhưng sau khi Haruhisa trở về cũng không như mọi khi, không còn cười tùm tùm đi vào phòng bếp. Sau đó nữa, Kankuro ở một bên chăm chọc, một bên đem vô số đồ ăn ngon ra.

“Em không được thoải mái, trước muốn đi ngủ một lúc.”

Haruhisa đối với Kankuro cùng Temari cười yếu ớt. Sau đó trực tiếp đi lên lầu, đem cửa phòng của bản thân đóng lại.

“Gaara hồ lô” đứng nhìn cửa phòng người nào đó đóng lại. Một lúc sau, yên lặng lấy ra quyển trục mà Haruhisa đưa cho hắn, nâng tay giải ấn, biến ra một bàn ăn tối đầy phong phú.

Dừng khi thổ lộ với người ta cứ như vậy mà xuất hiện, nhưng lại đối lấy cái cười khổ của người ta. Không được kết quả gì hết, Haruhisa có chút tự ái, nhưng lại có rất nhiều điều bất đắc dĩ.

Ở cùng nhau nhiều năm như vậy. Mặc dù gần đây cô cũng đã hạ quyết tâm thừa nhận tâm ý của bản thân. Nhưng cô cho rằng, tình cảm mà cô dành cho Gaara, hắn cũng có nhiều điểm không rõ ràng cho lắm, nhỉ?

Quả nhiên là bản tính xuyên không của nữ Mary Sue...

Đầu Haruhisa đầy hắc tuyến.

Trên đầu còn mang kẹp tóc mà hắn đưa cho, Haruhisa thờ dãi đem kẹp tóc lấy xuống. Nhìn kẹp tóc rục rở vẫn như trước làm cho người ta say mê, lần đầu tiên chán ghét dùng chân đá này đá nọ.

Không nên nói tới nghĩa như vậy sao? Hay nói rõ ràng “Gaara, ta thích ngươi” cho hắn nghe, có thể không?

Nhưng... Nhưng cô hết lần này tới lần khác không nói nên lời. Lỡ như cô nói một cách gọn gàng dứt khoát, lại nhận được biểu cảm ngoài ý muốn kinh ngạc + biểu cảm không biết làm sao của Gaara thì...

Nếu như lại thêm một câu “Tớ luôn luôn là bạn tốt của cậu” gì đó...

Như vậy, đó chẳng phải là bi kịch dành cho cô rồi sao...

(—。—|||

Cái này... chẳng lẽ mọi cô gái ở trên khắp mọi thế giới này khi thổ lộ đều sẽ gặp phải tình huống “chó má” này sao...

Haruhisa có chút buồn bực đem gối đập vào trên đầu mình.

Không khí ở dưới lầu thật quý dị.

Temari vừa ăn com, một bên càng không ngừng ngắm Gaara. Mà người còn lại thì vừa ăn com, một bên càng không ngừng ngắm thang lầu.

Chỉ có mỗi Kankuro, ngồi ăn thật trơ tráo.

Temari trừng mắt Kankuro, ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Khụ khụ...” Temari do dự, vẫn quyết định mở miệng hỏi. “Haruhisa, em ấy làm sao vậy?”

“Không biết, có lẽ do đi đường mệt mỏi.”

Gaara trả lời thật bình tĩnh, dùng chiếc đũa ở trong chén canh mò nửa ngày.

Đầu Temari đầy hắc tuyến, lại tính thử mở miệng:

“Các em... Trên đường, không có việc gì đi?”

Lúc này đây, Gaara buông chiếc đũa, có chút mê hoặc nhìn Temari:

“Kỳ thực, em cũng không rất rõ ràng.”

...

Temari hơi hao phí thể hiện thái độ dẫn dắt truy vấn. Lúc này mới hiểu được mọi việc từ đầu đến cuối.

Hóa ra con gái nhà người ta anh dũng thổ lộ, hơn nữa còn vận dụng phương pháp, cách nói ví von một cách rõ ràng như vậy, quả thật rất cao cấp ấy chứ. Đáng tiếc, tình hình của thằng nhóc này lại vô cùng thảm bại, hoàn toàn không có ý định tiếp thu mọi chuyện.

Đối với điều này, Temari hoàn toàn tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Cô thật sự rất muốn cầm cái thìa gỗ vào đầu em trai nhà mình, muốn mở xé nhìn xem rốt cuộc bên trong được cái gì cấu tạo nên.

Cô cũng rất muốn trực tiếp nín chặt cổ áo hắn nói “Em là đồ ngốc, Haruhisa đang thổ lộ với em a! Con bé nói là thích em, thích em đấy! Em mau lập tức đem con bé cưới vào cửa mau, bằng không chờ đến khi con bé thích người khác thì em sẽ trở thành “côn đồ” chờ đợi cả đời!”

Nhưng...

Cô nhớ tới tâm tư vất vả của Haruhisa, phương pháp biểu hiện ngọt ngào lãng mạn. Cảm thấy nếu nói trực tiếp nói những lời này cho Gaara thì chẳng phải rất tiện nghi cho hắn rồi sao...

So sánh điệu bộ tối hôm nay của Haruhisa, chỉ sợ mấy ngày này sẽ không thuận lợi đè nén cảm xúc xuống. Lần đầu tiên, kể từ ngày Gaara cùng Haruhisa quen biết nhau, hai người đã xảy ra chiến tranh lạnh —— mặc dù là đơn phương khai chiến, nhưng có người nào đó lại không biết lý do tại sao lại xảy ra tình huống trên.

Nói không chừng cứ như vậy mà chiến tranh lạnh, Gaara sẽ liên tính ngộ chẳng đâu ~

Huống chi, tình yêu hơi ngược một chút thì có sao ~

Chỉ cần đến cuối cùng, tất cả đều vui mừng vì đại kết cục là tốt rồi!

Temari híp con mắt lại ——

Ha ~ Thật lâu rồi, Làng Cát không có tiết mục nào thú vị đến như vậy!

Sau khi trong não trải qua gãy dựa kịch liệt thật lâu. Temari quyết định tạm thời vứt bỏ em trai nhà mình sang một bên, biến thành khán giả đầu tiên xem kịch —— miễn phí.

Không đến mức nguy cấp, tuyệt đối không ra tay hỗ trợ!

“Ách...” Temari luôn luôn gắp tôm chiên, nhìn thoáng qua mắt Gaara đầy nghi hoặc, lạnh nhạt làm tổng kết. “Sau khi nghe em nói chuyện. Chị cảm thấy, có thể Haruhisa thật sự đã rất mệt mỏi...”

...

Cuộc huấn luyện của ba chị em bọn họ khôi phục trở lại bình thường, Haruhisa cũng phải đi đưa com hộp. Dù sao đi đưa com cũng không tốn nhiều thời gian, giờ mở cửa ‘quán ăn thôn quê’ cũng không có gì chậm trễ cả.

Sau khi đi đến sân huấn luyện, Haruhisa như cũ đứng ở bên cạnh, chờ lúc ba chị em bọn họ rảnh rồi thì đi lại đưa com. Hiển nhiên, Maki cũng đã quá quen với sự tồn tại của cô, thậm chí đôi khi còn đi lại hỏi cô hôm nay chuẩn bị cái gì.

“Được rồi ~ trước hết tạm thời đến đây đi.”

Bàn tay của Maki vung lên, tuyên bố nghỉ ngơi.

Haruhisa nhìn về hướng phía bọn họ. Nhất là cái tên tóc đỏ ở giữa kia, lập tức liền có chút không được tự nhiên đứng lên.

“A! Chị Temari, Kankuro,... Gaara, com ở chỗ này, em... Em đi về trước.”

Nói còn chưa có xong, Haruhisa liền nhanh như chớp chạy mất.

Kankuro cầm hộp com Haruhisa đưa cho hắn, không hiểu cái mô tê gì hết.

Temari cắn chặt môi, hai con mắt càng không ngừng nhìn trộm Gaara.

Mà Gaara, chính là từ Kankuro lấy phần ăn sáng thuộc về hắn ra, bắt đầu ăn.

Haruhisa thật không có giống như Temari nghĩ là sẽ tức giận với Gaara. Chỉ là khi nhìn thấy Gaara cô cảm thấy kỳ quái không nói nên lời.

Suy nghĩ, lo lắng, trầm tư nửa ngày. Cô rút ra được một kết luận, đó chính là cô cảm thấy thẹn thùng, xấu hổ.

Dù sao, mấy ngày hôm trước cô đã nhiệt liệt biểu đạt tâm ý như vậy. Mặc dù đối phương phản ứng vượt quá dự đoán của cô...

Thật giống như một cô gái dùng cảm chủ động sắc| dụ của bản thân thắm mến người con trai lâu ngày. Kết quả, người con trai đó ‘bất vi sở động’ không nói gì, ngược lại còn lo lắng có phải là do cô mặc quá ít đồ nên đã cảm lạnh. Trước tiên, tạm thời không nói người con trai này đến cùng là có thích người con gái đó hay không. Cô gái đó nghe thế liền đáp lại, sau đó chẳng lẽ mặc đồ xong liền sẽ không cảm thấy bối rối xấu hổ? Lẽ nào sẽ có một đoạn thời gian không muốn gặp mặt người con trai đó?

Đúng vậy...

Tuy rằng giống như có chút khác biệt, nhưng Haruhisa cảm thấy ví dụ sinh động này đang “công bố” tâm tình của cô ra vậy.

Hơn nữa, cô nhận không được thờ dài. Cô lại đắn đo không chắc chắn được rốt cuộc mình có vị trí như thế nào trong lòng ‘gấu mèo’...

Cứ như vậy, nói cho cùng cô không nên tiên hành giai đoạn “Sắc | dụ” đi?

Haruhisa xích mích đến ba ngày, ba ngày không cùng Gaara nói một câu nào.

Vì thế, ngay cả Temari cũng liền ngồi xem kịch đến ba ngày.

Nhìn xem, Gaara lại đi phòng bếp giúp Haruhisa bung thức ăn.

A, Haruhisa xấu hổ tránh né.

Hắc, nhìn xem Haruhisa đang mơ hồ bất định, đôi mắt nhỏ lung linh muốn nói nhưng lại thôi.

Ai u... Em trai à, người cũng dừng lại nhìn chằm chằm vào con gái nhà người ta như thế chứ. Không nhìn thấy mặt của con bé đã biến thành trái cà chua rồi sao.

Ai...

Quý đạo câu chuyện này cứ như thế mà lặp đi lặp lại, cũng không thật sự có chút tiến triển tí nào a...

Temari chọc chọc cá nướng ở trong đĩa, suy nghĩ hay là cô nên tìm thời điểm thích hợp đốt thêm củi vào trong lửa, làm cho “nồi nước ấm” này nhanh chóng được nấu sôi?

“Tớ... Tớ ăn xong rồi.”

Phía bên này, trong đầu Temari đang cân nhắc suy nghĩ nên sử dụng phương pháp nào vừa tiện lợi vừa mau lẹ, bên kia Haruhisa lại bắt đầu chạy trốn chết.

“Haruhisa, đợi chút.”

Gaara đẩy ghế, đứng lên.

Đôi đũa trong tay Temari rút xuống.

Nha nha nha ~ chủ động trong lòng Gaara rốt cuộc bắt đầu “ra trận” rồi!

Bộ phim đã bắt đầu tiến tới màn cao trào | bộ phận trào lưu thấp kém rốt cuộc cũng đã muốn bắt đầu!!

Haruhisa đã lên bậc thềm cứng đờ, khô cần nói:

“Ách... Mâm bát gì đó, trước tiên tạm thời để đó đi, một lát nữa tớ sẽ thu dọn.”

Nói xong, Haruhisa liền tiếp tục buồn đầu hướng đi lên trên lầu.

Gaara thấy thế, khẽ nhúm mày.

Hai chân tiến lên hai bước đến gần thang lầu, đưa tay ra tóm lấy cánh tay của Haruhisa.

Temari tự mình tát vào mồm đến nổi thành hình chữ O ——

Này, này,... cũng quá kịch liệt thôi...

Người đó thật sự là em trai cô sao?

Cổ tay Haruhisa bị tóm lấy, đành phải xoay người, ánh mắt nhẹ nhàng lay động, chính là sa sút dừng ở trên mặt Gaara.

A... Thật sự quá xấu hổ!

“Haruhisa.” Gaara thoáng hơi ngửa đầu, đôi mắt màu xanh ngọc trong suốt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Haruhisa. “Cậu đang giận tớ sao? Giận tớ vì đã mang cậu từ Konoha về lại nơi này?”

Haruhisa còn chưa kịp trả lời, liền nghe thấy từ phòng khách truyền đến một trận âm thanh “Đình đình đình loảng xoảng”. Hai người đồng thời nhìn về phương hướng phát ra âm thanh, liền thấy Temari chính là đang ở một bên xoa hông, một bên đỡ ghế. Một mặt khác Kankuro thì bị dọa đến sợ hãi, trong tay còn đang cầm đầu xương cá.

“A, không có chuyện gì, không có chuyện gì, các em cứ tiếp tục...”

Temari ngượng ngùng cười cười, cúi đầu oán thăm một chút.

Cô chỉ biết nếu trông cậy vào em trai cô thông suốt thì không có khả năng! Haruhisa, thật sự vất vả cho em...

Haruhisa cũng là một đầu đầy vạch đen.

Cái “con gấu mèo” này, thoát nhìn cũng hơi có tự động não suy xét vấn đề. Nhưng vì sao mỗi lần như vậy đều không nghĩ ra được?

Quên đi, nếu cứ còn tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp.

Haruhisa nhìn nhìn Temari đang giả bộ ăn cơm cùng Kankuro ham ăn quên đi mọi thứ xung quanh. Thẳng thắn kéo Gaara lên lầu hai, đi vào phòng cô.

Lôi kéo ‘gấu mèo’ cùng cô ngồi ở trên thảm sàn nhà. Haruhisa nghĩ nghĩ, hỏi:

“Cậu cho rằng tớ luôn muốn ở lại Konoha?”

Gaara ở đối diện theo lý thường gật gật đầu, tay nắm lấy Haruhisa hơi dùng sức.

“Ở lại Konoha tất nhiên rất tốt.” Cảm giác được sức tay Gaara càng lúc càng lớn, Haruhisa cũng không kêu đau, nói tiếp. “Nhưng không bằng ở Làng Cát.”

Nghe được lời nói của Haruhisa, Gaara thoáng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, mê muội lại dâng lên —— Nếu đã không phải vì điều này, vậy...

Dù nhìn hiểu được nghi vấn ở trong mắt Gaara, Haruhisa bắt đầu đi.

Được rồi, cô sẽ lại tiếp tục gỡ da mặt ra...

“La La La.” Haruhisa mở miệng. “Nếu như tớ rời đi, cậu sẽ như thế nào?”

Lại nói “cái kìm” vừa mới được khép lại, Haruhisa nhìn không được rụt cổ một chút.

“Cậu lại muốn đi đâu?”

Trong âm thanh của Gaara cất giấu vài phần cảm xúc không đoán ra được, như băng, có chút sắc bén.

“Ách... Tớ chỉ nói nếu như, nếu như...”

Haruhisa thẳng thắn vứt bỏ đầu tranh, cùng lắm thì chỉ có thêm nhiều “vòng tay” màu đỏ thôi...

Lúc này đây, Gaara không nói gì, gương mặt tuấn tú dần dần chuyển âm.

Haruhisa thấy thế, vội vàng thay đổi vấn đề:

“Như vậy, nếu chị Temari đi đâu thì sao?”

“Temari?” Gaara sững sốt một chút. “Tùy chị ấy.”

“Đổi thành tớ... Không được sao? Ách... Được rồi, được rồi, tớ đã biết...”

Haruhisa thông qua cảm giác đau trên cánh tay xác định đáp án.

“Như vậy.” Haruhisa đề xuống ba phần đang nhảy nhót trong lòng, tiếp tục hỏi.

“Như vậy, chờ sau khi Gaara thích người con gái khác thì sao? Tớ cũng không thể đi sao?”

Nửa câu đầu Haruhisa nói rất trôi chảy, nhưng đến nửa câu sau lại có vài phần cảm giác chát chát. Sau khi nói xong, cô cố gắng che lại cảm xúc không yên ổn trong lòng, đem tầm mắt dừng ở trên tay Gaara.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng hít thở rất nhỏ nhẹ nhàng quanh quẩn. Trái tim Haruhisa dần dần treo lên cao...

Qua một hồi lâu, cô mới nghe thấy hơi âm thanh hoang mang của Gaara:

“Thích con gái... Là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Học Trò Nhỏ Người Thầy Tốt...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tình hình sẽ không tốt cho lắm.

Cả đêm Temari lăn qua lộn lại, hoàn toàn không ngủ chút nào.

Vòng vo trước cửa phòng, cô cố ý đi gõ cửa phòng của Gaara nhưng không có người mở cửa. Mà ở trong phòng của Haruhisa, đèn vẫn còn sáng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng nói chuyện nho nhỏ.

Kìm nén tính khí lâu đến như vậy, vậy mà lại không thể nhìn thấy được chỗ tối nơi căn phòng ấy!

Nghe trộm gì đó, cô lại không dám...

Thật là...

Temari trở mình, người thân làm chị như cô đây thật buồn bực sao?

Ngày hôm sau, Temari thức dậy thật sớm.

Vào lúc đi đến phòng khách, Gaara cư nhiên lại có thể đã ngồi ở trên sofa.

Càng làm cho Temari không dám tin chính là Haruhisa — người luôn luôn ngủ nướng ở trên giường, giờ phút này lại đang đeo tạp dề ở trong phòng bếp loay hoay làm đồ ăn!

“Chị Temari, chị vào bàn ăn đi! Bữa sáng sắp được rồi!”

Haruhisa nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn thoáng qua, ý cười trong suốt nói.

Temari cảm thấy tóc của mình đều dựng thẳng đứng hết lên, nụ cười còn ngọt hơn cả mật này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lại nhìn Gaara liếc mắt một cái. Mặc dù vẫn là bộ mặt ‘thần kinh chết chóc’, nhưng so với ngày hôm qua hình như đã dịu đi được một chút?

Cho nên mới nói, dưới đáy lòng Temari không tiếng động hò hét ——

Đêm qua đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì!!!

Cực kì hiếm thấy, vì sau khi ăn no xong ba người bọn họ mới bắt đầu đi đến sân huấn luyện.

Trên đường, Temari do dự một hồi, đối Gaara nói:

“Gaara...”

Biểu cảm trên sườn mặt của Gaara nhìn chị gái nhà mình:

“Chuyện gì?”

“Ách...” Temari tạm dừng một lát, cẩn thận tìm từ. “Maki nói hôm nay có nhiệm vụ mới cho chúng ta.”

“Ừ, đã biết.”

Tuy thái độ của Temari có chút kỳ quái nhưng Gaara vẫn gật đầu.

Temari nhìn Gaara một mặt lộ ra biểu cảm “Nhận nhiệm vụ mới, cũng không phải chưa từng làm qua”, vội vàng bổ sung thêm:

“Ách, nhiệm vụ lần này, nó có chút không giống với thường ngày...”

...

Khi tâm tình của một người tốt lên, nhìn thấy cái gì cũng đều vô cùng thuận mắt, làm cái gì cũng phi thường thuận tay. Liền ngay cả thời gian, cũng nhanh chút so với bình thường.

Thật vất vả, nghỉ ngơi dựa vào quầy hàng. Haruhisa giờ mắt nhìn nhìn trên đồng hồ treo tường, đã 12 giờ.

Cô đem tấm bảng “Tạm dừng buôn bán” treo ở trên cửa sổ, xách lấy cơm trưa của ba chị em họ, đi ra khỏi cửa.

Haruhisa vừa đi, một bên nhìn không được nở cụp cười.

Xuyên qua đã lâu đến như vậy, quả nhiên đầu óc sẽ trở nên không được linh hoạt.

Cô nhớ tới sự tỉnh vào đêm hôm qua, tự gõ đầu của bản thân.

Ngay từ đầu, quả thực cô đã bị một câu nói “Thích con gái, đó là cái gì” của Gaara làm cho choáng váng.

Ngừng suy nghĩ trong thời gian dài một lát, cô mới tìm kiếm tư duy của bản thân đã bị đánh bay.

Nhìn ‘gấu mèo nhỏ’ trước mắt một mặt thành tâm xin chỉ bảo, Haruhisa nhất thời hiểu rõ một việc.

Cô then thùng, cô lo lắng, cô xấu hổ này nọ quả thật là do chính mình tự tìm tự chịu tội.

Cô như thế nào lại có thể sử dụng cách thức cư xử của người con trai bình thường để nói với Gaara?

Hóa ra, vào cái ngày đó, cái ‘con gấu mèo’ này hoàn toàn không hề biết cô đang làm cái gì.

Nhớ tới ngày đó, cô đã tiêu tốn hết bao nhiêu tâm tư mảnh khảnh của mình ra... Haruhisa che kín khuôn mặt mình lại, cô thật sự tự biến mình thành động vật trong đoàn xiếc thú...

“Haruhisa?”

Gaara nhìn Haruhisa đột nhiên bụm mặt ngã xuống dưới nền thảm, có chút khẩn trương.

“La La La.” Haruhisa ngồi dậy. “Cậu chán ghét tớ sao?”

Nếu đã như thế này. Như vậy thì cô liền thừa dịp cơ hội này, trở thành chuyên gia tâm lý không chuyên!

Gaara lắc đầu.

“Như vậy, vào lúc ở bên cạnh tớ, cậu có cảm giác gì?”

Haruhisa lại hỏi.

‘Gấu mèo’ nghĩ nghĩ, thông thả trả lời: “Thật thoải mái, thật... an tâm.”

Đường như lại đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, ‘gấu mèo’ lập tức bổ sung: “Không muốn xa cách nhau.”

Nghe được đáp án như thế, Haruhisa nhin không được nhếch khóe miệng lên:

“Còn có người khác khiến cho cậu cảm nhận được loại cảm giác này không? Ách... Ngoại trừ Temari cùng Kankuro.”

Mặc dù Gaara không rõ vì sao Haruhisa đột nhiên lại nhắc tới Temari cùng Kankuro, nhưng hẳn thành thật lắm đâu.

Cho tới nay, người có thể làm cho hắn cảm nhận được sự bình yên, chỉ có duy nhất một mình Haruhisa.

Người hắn muốn luôn luôn ở bên cạnh bản thân mình, cũng chỉ có mình Haruhisa.

“Được rồi, tớ đã biết.”

Giống như đã chiếm được một đáp án vừa lòng. Haruhisa nhìn thật lâu vào Gaara, trong mắt tràn đầy những gợn sóng kiêu diễm.

Không phải Gaara không thích cô, mà là không biết cảm giác của bản thân đối với cô là loại cảm giác gì. Cảm giác đó chính là thích.

Haruhisa nhẹ nhàng bước chân lên.

Này, vẫn còn không đơn giản như vậy!

Như vậy, cô chỉ cần tiếp tục kế hoạch “Sắc | dụ”, cho đến khi Gaara hiểu rõ thì được rồi.

Với hiện tại, cô cũng có đủ thời gian, cũng có đủ nhẫn nại.

Hắn không hiểu, cô sẽ dạy cho hắn.

Dạy cho hắn biết cái gì là thích. Sau đó, sẽ dạy cho hắn biết cái gì là yêu.

Lúc Haruhisa vừa mới đi đến sân huấn luyện Làng Cát, liền phát hoảng.

Sân huấn luyện luôn luôn trống rỗng, giờ phút này thế nhưng lại chật ních những đứa trẻ sáu bảy tuổi.

Bọn chúng ngay ngắn xếp thành đội hình, một mặt ngưỡng mộ nhìn ba chị em bọn họ.

Sững sốt một hồi lâu. Haruhisa mới hiểu được, hóa ra tình tiết đã được tiến hành đến giai đoạn này rồi.

Cũng đúng, trước một đoạn thời gian, Kankuro cùng Gaara vừa lên chức thành Trung Nhẫn.

Gần đây phát sinh nhiều chuyện như vậy, cô vừa phải buôn bán vừa phải kinh doanh cửa hàng, còn phiền não về tình cảm của bản thân. Trách không được ngay cả chuyện này cũng không nhớ rõ.

Tình tiết a...

Haruhisa nhìn Gaara trên sân huấn luyện, cũng không biết đang nghĩ cái gì...

Trên sân huấn luyện.

Làm người đứng đầu, Temari không thể chối từ làm người trước tiên mở miệng:

“Thực tập chiến đấu, từ chỗ này bắt đầu lựa chọn cho bản thân thân mình một nhẫn cụ đi.”

...

Sở hữu hết thấy, đều cùng tình tiết trong anime giống không sai chút nào. Haruhisa đứng ở góc, nhìn chăm chú vào sân huấn luyện.

Cô bé gầy yếu giờ tay đưa ra câu hỏi. Kết quả Gaara trả lời được hai chữ rồi dừng nói.

Gaara bị Temari âm thầm nhắc nhở yêu cầu cười một cái, kết quả người nào đó mặt vẫn như cũ không có biểu cảm.

Đồng lớn đồng lớn những đứa trẻ như đợt sóng chạy về hướng Temari cùng Kankuro. Mà ở trước mặt Gaara chỉ có một cô bé, cô bé lẻ loi đứng ở đằng kia.

“Chọn ta, thật sự không có vấn đề gì sao?”

Gaara trước sau như một bộ mặt lạnh như thiên vương. Cúi đầu nhìn cô bé duy nhất đứng ở trước mặt hắn.

Hắn nhìn không được nhú mày. Đã sợ hắn, vì sao lại muốn chọn hắn?

Gaara nhìn cô bé không ngừng run bả vai, đáy lòng hiện ra một loại cảm giác kỳ quái.

Lại nói tiếp, Haruhisa hình như chưa từng sợ hắn. Cho dù ngay cả lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy cũng đều không sợ.

Như cảm ứng được điều gì, Gaara ngẩng đầu —— Quả nhiên, cách đó không xa, Haruhisa vung tay quơ qua quơ lại về phía hắn, chỉ chỉ hộp com trong tay.

“Tên.” Gaara một lần nữa nhìn thoáng qua người trước mặt, mở miệng hỏi nói.

“... Em gọi Maturi.” Cô bé thoát nhìn có chút hoảng hốt lo sợ, âm thanh thoáng run run.

“Maturi, lựa chọn vũ khí của mình đi.”

Tầm mắt Gaara xẹt qua trên bàn không còn nhiều vũ khí lắm, nhàn nhạt nói.

Cho dù như thế nào, đã chọn hắn làm thầy. Như vậy thì hắn dạy cô bé thật tốt.

...

Người kia, chính là Maturi thôi.

Nhìn kĩ càng tay chân của Maturi, cô bé đứng ở bên cạnh bàn do dự, Haruhisa nhú mày——

Thật là, cơ thể nhỏ gầy cũng quá thái rồi đấy.

Vì thế, Haruhisa chính nghĩa đem hộp com của Gaara chia phân nửa cho cô bé vào giờ ăn trưa.

Đối mặt với việc Gaara kháng nghị không tiếng động. Haruhisa nhún vai, đáp lại nói:

“Cô bé là học trò của cậu.”

Sau bữa cơm trưa, bản thân hắn là nên lập tức trở về nhưng không biết ma xui quỷ kiến làm sao mà Haruhisa quyết định ở lại. Cô thu dọn xong hộp com, đứng ở một bên cách Gaara tương đối gần, tiếp tục quan sát.

Cô bé cầm đủ loại vũ khí linh tinh đánh nhau. Thân hình còn nhỏ cùng động tác góc ghech chọc cho cô không ngừng hiện ra ý cười.

Maturi còn chưa có lựa chọn được vũ khí.

Cô bé cầm thử ‘búa đinh’. Kết quả bản thân vấp ngã lên phía trước.

Gaara nhìn cô bé, lạnh lùng nói:

“Tuy rằng vũ khí này có thể chiếm trước được thời cơ, nhưng không thích hợp với em.”

Cô bé có chút vô thố:

“Vây,... Xin hãy giúp em lựa chọn vũ khí hợp với mình đi.”

Jōhyō (Roi da)~

Haruhisa nhớ lại tình tiết.

Giờ phút này, Gaara hẳn là sẽ nói: “Jōhyō này vũ khí, blablabla...”

Quả nhiên, Gaara cầm lấy Jōhyō trên bàn, nói: ” Jōhyō này vũ khí, ngay trước dây thừng có lưỡi dao sắc bén, cùng với công kích, blablabla...”

Haruhisa nghe Gaara nói ra những lời giống như trong tình tiết, nhìn không được “Xi” bật cười một tiếng.

Ước chừng là do không khống chế tốt được âm lượng, Gaara ngừng một chút, quay đầu nhìn thoáng qua Haruhisa. Người sau lập tức nghiêm đứng

vững, tỏ vẻ sẽ không lại quấy rầy hấn dạy học.

‘Gấu mèo tóc đỏ’ lại không nhìn cô, tiếp tục giải thích cách dùng vũ khí với cô bé.

Gaara rất ít khi nói nhiều đến như vậy.

Haruhisa nhìn ‘gấu mèo’ tận tâm tận lực, nhin không được nhếch khóe miệng lên —— hấn nhất định sẽ là một người thầy tốt.

Nhìn Matsuri như cũ không hiểu ra sao. Gaara quyết định tự mình làm mẫu một chút.

Hấn bắt đầu lòi cổ khóa ở một đầu ra, cánh tay vút qua, Jōhyō giống như như có sinh mệnh vòng qua cánh tay của hấn chuyển vòng. Ngay sau đó, hấn lại hướng tới trước một bước, cánh tay nhẹ giật, xiềng xích trong tay giống như rắn linh hoạt chính xác bò lên cọc gỗ cao 5m.

Động tác của Gaara như mây bay, như nước chảy lưu loát sinh động, hành văn liền mạch lưu loát. Lộ ra một ‘khuôn mặt than’ không có biểu cảm gì, nhưng giờ phút này thoát nhìn có vài phần “huơng vị” lãnh tuấn (lạnh lẽo+tuấn tú). Hơn nữa còn có thân hình cao ngất của hấn, Haruhisa không tự chủ được nâng mặt lên, hình thức “gạo nấu thành cơm” tự động mở ra ——

Thấy chưa, ‘gấu mèo’ soái khí đẹp trai đến như vậy là của nhà cô đó!

Gaara một phen sạch sẽ lưu loát phát huy, hiển nhiên giao vũ khí này cho cái người không ngừng chớp mắt. Từng đợt dồn dập nhào tới, cô bé sợ ngây người, hoàn toàn quên mất bà mẹ đã từng nói qua nhiều lần với cô người trước mắt này là quái vật, từ trong đáy lòng kính nể Gaara.

Matsuri từ trong tay Gaara nhận lấy vũ khí, trong lòng không khỏi tự hào. Người này thầy của cô, mà cô lại là học trò duy nhất của Gaara-Sensei!

Haruhisa vốn đang rất cao hứng. Dù sao, cứ như vậy, thế hệ trẻ tuổi trong thôn sẽ dần dần đổi với Gaara thay đổi. Đối với Gaara mà nói, đây là một chuyện tốt.

Hấn sẽ chậm rãi trưởng thành hơn. Chẳng cho đến khi chạm được nóc của bầu trời Làng Cát này.

Nhưng...

Haruhisa nhìn Matsuri luôn quan sát Gaara, một mặt của cô bé không hề có chút che giấu sùng bái, cùng với ánh mắt trong suốt. Cô không khỏi nhủ này, trong lòng bốc lên một chuỗi bong bóng bọt khí.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ bao giờ cũng dự đoán được những điều chính xác.

Cho nên, vào giờ phút này, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện những chuông báo động nhỏ cảnh cáo cô. Nếu cứ để tình hình tiếp tục phát triển, như vậy sẽ không được tốt cho lắm...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thương Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Làm Càn Làm Bậy Với ‘Đầu Gỗ’ Bình Dấm Chua Đỏ Nhào...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cái gì mà có rất nhiều thời gian? Cô mới không có nhiều thời như vậy mà chậm rãi giảng dạy!

Có lẽ là do cô quá đa tâm.

Haruhisa nhìn cô bé theo khuôn phép nói lời chào tạm biệt với Gaara, nhin không được chột dạ một chút.

Là do vô cùng khẩn trương, nghĩ quá nhiều đi.

Đứa trẻ nhỏ như vậy, hấn không thể có ý nghĩ như vậy...

Tình yêu thầy trò cái gì, Làng Cát hấn có lưu hành phổ biến...

Chụp lấy suy nghĩ không quá vững chắc ở trong đầu, Haruhisa ôm lấy tâm tình nửa áy náy nửa bồi thường mở miệng:

“Matsuri, hôm nay có muốn đến nhà của thầy giáo ăn cơm không?”

Rõ ràng cô bé sững sốt một chút, phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía Gaara.

Gaara rõ ràng cũng chột ngẩn ra, gương mặt nhìn nhìn Haruhisa một mặt nghiêm cẩn, có thể này mới gật đầu.

Sau đó, trên gương mặt của cô bé hiện lên tươi cười như đóa hoa mới nở.

Xem xét cô bé tươi cười xán lạn, Haruhisa lại hồi hận.

Không có chuyện gì làm lại đưa người khác đến nhà của người ta ăn cơm a?

Thật sự là về vùi thêm chuyện...

Lời tuy như thế, nhưng Haruhisa vẫn cố gắng hết sức làm ra một bàn đầy ăn những món ngon. Nói muốn chúc mừng lần đầu tiên ba chị em bọn họ thu nhận học trò.

Temari cùng Kankuro ngồi ở một bên, Haruhisa cùng Gaara ngồi ở một bên mặt khác, chính giữa còn kẹp thêm một cô bé.

Đối mặt ba người mạnh nhất Làng Cát. Tất nhiên cô bé có chút khản trương, vào lúc gấp thức ăn đều liên tiếp rút hai lần. Sau đó không còn tiếp tục gấp thức ăn nữa, cúi đầu ăn cơm trắng.

Haruhisa thấy thế, vội vàng gấp cho cô bé một đồng đồ ăn trong chén. Còn dư thời gian đá Gaara một cước.

Gaara nhận được tín hiệu rõ ràng như thế, nhìn thoáng qua trong chén của Matsuri đồ ăn được xếp thành núi, suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

“Matsuri, cơm cũng còn rất nhiều.”

...

Thật vất vả kết thúc bữa tối làm cho người ta không nói được lời nào này, cuối cùng Haruhisa thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Gaara, buổi tối đêm khuya không an toàn, cậu đưa cô bé trở về đi.”

Haruhisa cảm thấy khó khăn không sửa được bản chất bảo mẫu của mình, một bên thu dọn bàn vừa nói. Nói xong lại cảm thấy không được thích hợp, vì thế bổ sung thêm:

“Chờ tớ một chút, tớ đi cùng với cậu.”

Đại khái là vì diện mạo Haruhisa thoát nhìn tương đối vô hại, lại hoặc có thể bởi vì bữa cơm tối đã kéo mối quan hệ lại gần. Tóm lại, trên đường về nhà, đơn giản là cô bé sẽ trả lời những vấn đề mà Haruhisa hỏi, hoặc sẽ cười ngượng ngùng với cô một cái.

“Oa ~ trong nhà còn có một người chị a!”

“Ô? Chị gái đã lập gia đình?”

“À, ba mẹ đã...”

“Thật có lỗi...”

Ban đầu, Haruhisa không muốn trên đường đi có không khí xấu hổ nào nên mới vận hết óc ra nói này nọ. Một phen đưa ra câu hỏi, câu trả lời. Mặc dù đưa ra câu hỏi, câu trả lời nhưng chính là đang hỏi thăm bối cảnh gia đình của cô bé.

Vẫn là một cô bé đơn thuần.

Haruhisa đối với Matsuri đưa ra đánh giá cuối cùng.

Về phần tình yêu thầy trò gì đó... Khụ khụ, vẫn là quên đi.

Cô bé đơn thuần, ngượng ngùng như vậy sẽ không đi thích một tên băng sơn mặt than như vậy đâu.

Lúc về đến nhà thôi, Matsuri mỉm cười với Haruhisa nói lời cảm tạ.

Haruhisa mỉm cười với cô bé một cái, ý bảo cô bé nhanh đi vào nhà.

Matsuri gật gật đầu. Sau đó lại ngượng ngùng cúi nửa đầu xuống, chà xát góc áo thật lâu, lúc này mới dùng âm thanh nhỏ như ruồi nói:

“Em... Gaara-Sensei, sensei... Ngày mai gặp.”

Nói xong, lại có thể còn đỏ mặt.

Đáng tiếc bóng đêm quá sâu, Haruhisa không có phát hiện, cho rằng cô bé khăn trương như thế là vì sợ hãi. Vì thế, cô vỗ sau lưng Gaara một chút:

“Học trò cùng cậu nói ‘Ngày mai gặp’ kia!”

“... Ngày mai gặp.”

Người nào đó quá thân cận với mình. Gaara không có biện pháp, đành phải đồng ý nói một câu trở về.

Đưa học trò về xong rồi, Gaara theo tập quán tính nắm lấy tay Haruhisa dắt đi về nhà.

Haruhisa thoáng dừng lại ở phía sau, nhìn mái tóc màu đỏ của Gaara, đầu ngón tay chạm được hơi lạnh liền hóa thành một tia ấm áp.

Đến cùng thì từ khi nào đã bắt đầu, cậu bé có mái tóc màu đỏ luôn cần cô nắm tay dắt về nhà, nay đã lột xác thành một người con trai. Chính mình cũng đã có dũng khí cùng trách nhiệm, đã trở thành “Nếu không phải là cậu thì không được” đâu?

Hơn nữa...

Haruhisa cúi đầu, trên môi hơi lộ ra ý cười ẩn ý ——

Ý này “Nếu không phải là cậu thì không cậu”, chính là “một đoạn tình yêu bị bỏ trống” hiếm thấy đâu.

Haruhisa hơi chuyển động tay phải bị Gaara nắm giữ, lặng lẽ giang hai tay hướng về tay trái Gaara, nắm chặt lại.

Như vậy bắt đầu từ ngày hôm nay, đây mới chính là nguồn gốc của tình yêu trong nhật ký, khiến cho cô nhớ về một câu “Mười ngón tay nắm thật chặt” đi...

Cảm giác được biến hóa nhỏ bé như vậy, cả người Gaara hơi cứng một chút, sau đó lại nắm chặt thêm.

—— Nắm tay của Haruhisa, cho dù ở lúc nào, cũng đều thật ấm áp.

“La La La...” Haruhisa nhẹ nhàng mở miệng, trong âm thanh mềm yếu cất giấu vài phần ngây ngô, giống như một cây táo còn chưa trưởng thành, ê ẩm mà ngọt ngào. “Cậu nhớ kỹ, người có thể cùng cậu nắm tay, dắt tay như vậy, cũng chỉ có thể có một mình tớ thôi nha ~”

Gần đây ba chị em bọn họ lại không có đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, mà là chuyên tâm tiến hành bồi dưỡng Ninja.

Dù sao, vì sự phát triển về sau của Làng Cát, không rời bỏ những đứa trẻ này.

Haruhisa vẫn giống như thường ngày lui tới giống nhau, tới sớm đưa cơm trưa, thuận tiện quan sát thành quả huấn luyện một chút. Thật ra vài ngày liên tiếp cô cùng với những đứa trẻ này quen thân với nhau một chút. Phát triển cho đến bây giờ, ngoại trừ đem cơm đến cho ba chị em bọn họ, mặt khác còn có thể đem một ít quả vật, coi như thưởng cho cuộc huấn luyện chịu khổ này, ở đây ngay tại bên trong cũng sẽ nhóm trẻ con đi lẫn lộn đánh nhau.

Hôm nay, vẫn như trước thực hiện huấn luyện chiến đấu.

Bọn nhỏ bị chia làm hai người một tổ, tiến hành đối chiến.

Ba chị em bọn họ làm thầy giáo thỉnh thoảng cũng sẽ lại tiến lên hướng dẫn một chút.

Haruhisa biết mình phải đi trở về, ‘quán ăn thôn quê’ không thể tiếp tục trì hoãn thêm nữa.

Nhưng lòng bàn chân của cô giống như bị đóng đinh vậy, một bước cũng không chịu nhấc lên.

Matsuri lại vùng Jōhyō (Roi da) vào không trung, bị đối thủ bắt được sơ hở, vấp ngã.

Quả nhiên, Gaara nhủ mảy, tiến lên nói với Matsuri mấy câu.

Rất có thể là “Chú ý khoảng cách đối đầu với kẻ địch trong lúc đó”, “Chú ý độ chính xác” gì đó.

Haruhisa âm thầm đoán.

Thế nhưng!

Liền dặn dò nói mấy câu, mặt cô bé lại đỏ như trái cà chua a!

Haruhisa nhìn mặt cô bé xoa xoa như hồng phấn, giống như hoa đào trong tháng ba, trong bụng dần dần nổi lên đợt sóng chưa xót.

Hừm...

Khoai lang gì đó, quả nhiên không thể ăn nhiều, rất nóng ruột a...

Haruhisa xoa xoa bụng không thoải mái, tiện thể lo lắng vấn đề về bồi dưỡng.

“BING!”

Tiếng vang thanh thúy kéo suy nghĩ bay xa của Haruhisa lại.

Cô lại ngẩng đầu, phát hiện Matsuri chính là đang kinh hồn chưa định thần ngồi dưới đất, trong đó bên cạnh chân có đầu lưỡi dao của Jōhyō (Roi da).

Không ngờ như thế suýt chút nữa đã bị vũ khí làm cho bản thân bị thương?

Haruhisa không khỏi thở dài. Nói đến Matsuri, xem ra cũng không có thiên phú để làm Ninja.

Gaara đi qua, đem Matsuri ngồi phịch ở trên mặt đất lên, thuận tay nhặt Jōhyō (Roi da) lên.

Ngay sau đó, Haruhisa liền thấy Gaara cầm cổ tay Matsuri lên, tự mình chỉ dẫn cô bé.

Khó chịu nho nhỏ trong bụng nhất thời phát triển trở thành buồn bực dữ dội.

Haruhisa dè có huyết thái dương có chút giật giật, quyết định đi về nhà ngủ.

Buôn bán cửa hàng cái gì... Đi đòi nhà ma thôi!

Buổi tối.

Gaara từ phòng tắm đi ra, một đầu tóc ướt sũng, kéo ghế dựa bên giường qua, ngồi xuống.

Matsuri không có thiên phú làm Ninja.

Đây là kết luận mà hắn đã thông qua một đoạn thời gian huấn luyện để đưa ra.

Cô bé quá nhất gan, thậm chí có chút yếu đuối. Hơn nữa vào lúc huấn luyện, cô bé giống như không có cách nào tập trung tinh thần được, không biết suy nghĩ cái gì...

Có lẽ hắn hẳn là nên nói cho cô bé biết, thật ra cô bé không thích hợp để làm Ninja.

Nhưng...

Haruhisa giống như thật quan tâm đến cô bé.

Mỗi ngày đều sẽ nghiêm cẩn nhìn xem cô bé luyện tập.

Về nhà cũng sẽ thường xuyên nhắc nhở hắn “Cô bé là học trò của cậu”, “Cậu là thầy giáo của cô bé” linh tinh này nọ.

Có lẽ Haruhisa đối với Matsuri có hi vọng?

Gaara suy tư quyết định lại nghiêm cẩn dạy Matsuri trong một đoạn thời gian.

“Cộc cộc “

Sau tiếng đập cửa nhẹ nhàng, âm thanh của Haruhisa từ ngoài cửa truyền đến:

“La La La, tớ có pha trà, cậu có muốn uống hay không?”

Gaara đi qua mở cửa, Haruhisa nhìn hắn một cái, cau cái mũi.

Gaara tiếp nhận khay, đặt ở trên bàn.

Vừa quay người lại, một cái khăn lông bông nhiên từ trên trời giáng xuống, che khuất tầm mắt hắn.

Haruhisa đem Gaara đặt tại ghế tựa, dùng lực mạnh lau tóc hắn. Một bên lau, một bên oán giận:

“Cậu thế nào lại quên lau khô tóc?”

Gaara không hé răng, nhắm mắt lại, tùy ý để người nào đó “làm mưa làm gió” ở trên đầu hắn.

Dần dần, Haruhisa nhẹ tay lại, cẩn thận chà lau tóc của Gaara.

Cô cúi đầu, nhìn Gaara nhắm hai mắt lại, ngoan ngoãn ngồi ở ghế tựa, bộ dáng thả lỏng, bật cười:

“Thích không? Có người lau tóc cho cậu?”

Gaara nghĩ nghĩ, gật đầu.

Haruhisa nói qua. “Không chán ghét, nghĩ muốn tiếp tục hoặc là muốn kéo dài chuyện đã xảy ra chính là thích”.

Tựa như hắn thấy rau xanh liền không muốn ăn, có lưỡi bò kho nước tương thì nhiều com hơn một chút.

Hắn chán ghét rau xanh, thích lưỡi bò kho nước tương.

Như vậy, hắn thích Haruhisa thay hắn lau tóc.

Mất thấy ‘giáo dục’ ân cần trong khoảng thời gian không ngại cực khổ của bản thân được người nào đó tiếp thu làm theo, Haruhisa cười càng lớn hơn.

Cô buông khăn lông trong tay, để ý thấy tóc của Gaara đã khô được một nửa. Ngồi xuống dưới.

“La La La.” Haruhisa ngửa đầu nhìn Gaara, cầm lấy tay phải của hắn, ngón tay nắm lại. “Như vậy, cũng thích chứ?”

Haruhisa ngồi chồm hóm thấp hơn Gaara không ít. Gaara cúi đầu xuống, đôi mắt xanh ngọc đối diện với một dòng nước màu hoa hải đường.

Hắn học bộ dáng của Haruhisa, nhanh chóng nắm lấy một bàn tay khác của cô, tiếng nói lạnh lạnh cúi đầu nói:

“Thật thích.”

Nghe được Gaara trả lời, trong mắt Haruhisa hóa thành những pháo hoa nở rộ mỹ lệ.

Đúng, liền giống như vậy. Cô sẽ đem toàn bộ về thích, về tình yêu trong lòng, tất cả đều đem ra dạy cho hắn.

Không cần sốt ruột, cũng không cần vội vàng.

Bởi vì việc dạy này cùng với trong quá trình học tập. Thật sự có ý nghĩa vô cùng...

Ngày tiếp theo giữa trưa, lúc Haruhisa mang com đến sân huấn luyện. Gaara không có ở đó, Matsuri cũng không ở đó.

Temari vừa thấy Haruhisa đến, cũng cố không đi lên chỉ đạo, lập tức vọt đi lại:

“Haruhisa, Gaara đi vào bệnh viện!”

“A?!”

Haruhisa kinh ngạc, cô không có nghe lầm đi? Gaara vào bệnh viện?

“Matsuri bị thương, Gaara đưa cô bé đi qua đó.”

Temari vội vàng, lại giải thích.

“A, em cũng phải đi qua đó xem.”

Haruhisa đem hai hộp com còn lại đưa cho Temari. Xoay người mang theo hộp com của Gaara đi tới bệnh viện.

Matsuri bị thương? Thế nào lại bị thương? Cũng không biết nghiêm trọng hay không nghiêm trọng, sẽ không phải là do Gaara ngộ thương (lỡ tay làm tổn thương người khác) đi?

Dọc trên đường đi, Haruhisa đem toàn bộ những khả năng có thể xảy ra tổng lại hết một lần.

Thật vất vả đi đến bệnh viện, Haruhisa hỏi số phòng bệnh, lại vội vàng bắt đầu đi lên thang lầu.

Trong phòng bệnh, Gaara nhìn Matsuri dần dần tỉnh lại, nhàn nhạt hỏi:

“Tĩnh?”

“Đạ...”

Nghĩ đến là do Gaara-Sensei mang cô từ sân huấn luyện tới bệnh viện. Trên mặt Matsuri không tự chủ được đỏ lên, thấp giọng trả lời.

“Không có việc gì thì tốt rồi.”

Gaara thấy Matsuri không có việc gì, gạt đầu, chuẩn bị rời đi.

Tĩnh tĩnh thời gian. Không sai biệt lắm, Haruhisa chắc đã đi đến sân huấn luyện rồi...

“... Sen, sensei!”

Mắt thấy Gaara phải đi. Không biết Matsuri lấy dũng khí từ đâu ra, đột nhiên vươn tay, túm lấy góc áo Gaara.

“Em... như vậy... còn không dùng được. Thầy, thầy sẽ không tức giận chứ?”

Gaara cố gắng hết sức áp chế bản năng, ý nghĩ muốn giết người. Vừa muốn mở miệng, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra “Oành” một tiếng.

“Gaara! Qua đây ăn cơm!!!”

Vừa tới rồi, liền nhìn thấy một màn “ấm áp” như vậy, ngay tức khắc Haruhisa cảm thấy máu của bản thân đều nhanh chóng vọt lên tới đỉnh não. Cô nỗ lực không chế cảm xúc, cố thể này mới không đem nguyên hộp cơm đập vào trên đầu Gaara.

Mãi cho đến khi Gaara ăn xong cơm, trên hành lang bệnh viện vẫn như cũ tràn ngập nồng nặc mùi vị axit axetic.

Haruhisa nhìn thật lâu Gaara ăn xong cơm trưa, trên mặt ‘gấu mèo’ hiện ra một tia thỏa mãn. Lại nhìn chăm chú vào cô bé ở trên giường bệnh ——

Hừ! Mỗi ngày cô đều rất vội, cho nên không có thời gian để từ tốn chậm rãi giáo dục!

Quá trình cái gì, một chút cũng không có hứng thú!

Học cấp tốc trong vòng ba ngày là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Bị Bắt Cóc “Cái Thứ” Không Rõ Ràng...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cho nên mới nói, nhóm người bắt cóc này, ánh mắt đều bị con gà tha xuống dưới hố hết rồi sao?!

Haruhisa cảm thấy bản thân không tiền đồ đã chết, cư nhiên lại cùng cô bé nhỏ như vậy đi tranh giành người yêu...

Nhưng cô xem xét nhìn cô bé mặt mày ôm ngậm mối tình “nhuộm máu hoa đào này”. Trong lòng không ngừng cố gắng kìm nén bọt khí sắp dâng trào.

Một mình chán nản một lát, Haruhisa lại bắt đầu trách cứ Gaara ——

Tại sao lại có thể làm bộ mặt nghiêm túc như vậy? Sẽ không thể cười lên một cái a...

Bằng không làm sao những đứa trẻ khác dám để hấn giảng dạy cho?

Nếu như lúc này học trò của Gaara là một cậu con trai. Vậy chẳng phải sẽ không có chuyện này sao...

Haruhisa căm giận nhìn chính mình đang tiến hành kế hoạch dụ dỗ hai thầy trò, suýt chút nữa đem quai đeo chéo cái túi đựng cơm hộp xé thành rách nát.

Cho nên mới nói, sớm nên đem ‘gấu mèo’ chậm chạp không hiểu rõ chuyện này nắm trong tầm tay. Lại ở trên trán của ‘gấu mèo’ viết ra hàng chữ “Vật

sở hữu của Haruhisa, người lạ chớ tới gần”, đó mới là kẻ sách tốt nhất...

Haruhisa một bên tiếp tục nhàu nát cái túi trong tay, một bên tiếp tục vạch ra mưu đồ “Sắc | dụ” tiếp theo.

Hoặc là, cô cũng có thể gián tiếp nhắc nhở những học sinh trong này một chút. ‘Gấu mèo’ đã có chủ?

Thật vất vả đợi đến khi huấn luyện kết thúc, Haruhisa liền chạy về hướng có Gaara cùng Matsuri.

“La La La ~” Haruhisa trưng ra một khuôn mặt tươi cười tự nhận “cũng” đã đủ ôn nhu. Nâng tay dùng ống tay áo lau lau mồ hôi trên trán Gaara, sau đó lại vô cùng thân thiết cầm lấy cánh tay của Gaara.

Mặc dù ít nhiều, Gaara xác thực cảm thấy hai ngày nay Haruhisa có chút dính sát vào hắn. Trong lòng không có ý kiến gì khác, ngược lại cảm thấy có chút vui sướng không nói nên lời.

Tóm lại, Matsuri liền giống như Haruhisa đã dự đoán từ trước. Nhìn thấy cô kéo lấy tay Gaara giữ lại, cô bé có chút âm thầm cúi đầu xuống.

Haruhisa dùng dư quang nhìn, tặc xấu mềm lòng lại tái phát...

Làm học sinh, đối với thầy giáo của mình chẳng phải không nên vượt quá giới hạn sao...

Cũng... Không được tính là chuyện to tát gì...

“... Matsuri. Em... em còn chưa trở về nhà sao?”

??? Haruhisa phóng ra âm thanh mềm dịu hỏi.

Cô bé lắc lắc đầu, lại nhìn Gaara liếc mắt một cái:

“Em muốn lưu lại, lại tiếp tục luyện tập một lát.”

“Ách... Vậy em cũng không nên về nhà quá muộn.”

Nhìn Matsuri cũng sắp dính vào trên ánh mắt của Gaara. Haruhisa theo tập tính dặn dò vài câu, lại thức thời hỏi Gaara:

“Cậu có muốn ở lại đây luôn không?”

Gaara nhìn quét sân huấn luyện một chút, lạnh nhạt nói:

“Nơi này rất an toàn.”

Nghe thấy lời nói của Gaara, ánh sáng trong mắt Matsuri dần dần biến mất.

Cô bé nhìn hai bóng lưng song song đang xa dần, ừ ừ bắt đầu tự mình luyện tập.

Dọc trên đường đi, Haruhisa cũng có chút lo lắng cho Matsuri còn ở lại đó. Đi đến được một nửa đoạn đường, cô vẫn ngừng bước chân lại, đối với Gaara nói:

“Tớ có đem thứ này đến nhưng để quên ở sân huấn luyện rồi. Cậu ở chỗ này chờ tớ hay tự mình về nhà trước?”

Gaara sơ lược lộ vẻ nghi hoặc nhìn cô một cái, tỏ vẻ hắn sẽ ở nơi này đợi cô.

“Tớ rất mau sẽ trở lại.”

Haruhisa để lại một câu nói, xoay người chạy về sân huấn luyện.

Vẫn nên cùng Matsuri nói chuyện từ từ một chút đi. Tuổi của cô bé tuy rằng còn nhỏ nhưng hiểu rất rõ. Có một số việc nên trình bày nói ra rõ ràng, so với các biện pháp khác cũng đều dùng được nhiều hơn.

Haruhisa một bên chạy, một bên bày ra kế hoạch ở trong lòng.

Chạy đến sân huấn luyện, Haruhisa còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy được một giọng nữ xa lạ:

“Ngươi là học trò của Gaara sao?”

Haruhisa lén lút ngẩng đầu nhìn lại đó. Trên đỉnh núi có bốn người đang đứng trên đó.

Một người có kiểu đầu dạng chim khổng tước. Một người giữa hai trán mở ra con mắt tam giác màu đen. Một người cao to khỏe mạnh nửa thú, hơn nữa còn có một “thăng gay” xinh đẹp như hoa.

Hồng rồi!

Haruhisa âm thầm kêu khổ, làm sao mà giờ phút này lại gặp phải tình tiết trong anime vậy chứ?

Thì cứ coi như lần này cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý...

Haruhisa nhìn bốn người đứng ở trên cao —— kết quả vẫn liên phát hoảng a...

Không đợi cô nghĩ nên chạy trốn như thế nào cho tốt. Một âm thanh khác đột nhiên như pháo nổ nói ra:

“Người đang trốn tránh bên kia, xuất hiện đi!”

Này... Rõ ràng đang nói đến cô đi...

Haruhisa cân nhắc một chút thực lực bên ta cùng thực lực bên quân địch. Mặt mày sầu đau khổ kiếm, từ trong góc xó đứng dậy đi ra ngoài.

“Hatano tiểu thư!”

Thấy người tới, Matsuri lấp bắp kinh hãi.

“... Ách.” Haruhisa đi đến bên người Matsuri “Chị đến xem em luyện tập như thế nào rồi.”

“Khổng tước, hiện tại tổng cộng có hai người, làm sao bây giờ?”

Người đàn ông cao to khỏe mạnh ồm ồm hỏi đồng bạn.

“Hừ ~” Người phụ nữ có kiểu tóc hai màu khịt mũi hừ một tiếng. “Ban đầu nghĩ ngày hôm nay chỉ bắt được mỗi một người. Không nghĩ lại có nhiều hơn một chui đầu vào lưới.”

“Vây thuận tiện cùng một chỗ bắt hết luôn đi.” “Thăng gay” có dáng người nhỏ bé ngụy “bà mợ” chen vào nói. “Như vậy, sẽ không sợ tên Gaara kia không đuổi tới. Chỉ cần hấn dám đuổi theo, hắc hắc...”

Haruhisa nghe vậy, nhin không được học máu lên cao đến tầng thứ ba.

Loại trình độ này cũng dám gọi là “Tứ thiên vương” à?

Rõ ràng chính là “Tứ đầu heo ngu ngốc”, “Đầu óc trí não như heo” a...

Matsuri là học trò duy nhất của Gaara thì không sai, nhưng cô vẫn là thanh mai trúc mã của Gaara. Như thế nào đi nữa cũng là hai kilogam so với tám kilogam chứ!

Cái gì mà gọi là “Thuận tiện cùng một chỗ”?

Hấn cho là mình đang chọn đồ ăn trong chợ, mua một tặng hai sao?!

Hấn...

Đối phương không để cho Haruhisa có cơ hội kết thúc oán thâm. Mà là một người xuất hiện ở đằng sau cùng con dao rọc rờ gõ sau gáy, khiến cô lâm vào hôn mê.

Trước khi ngất xỉu, ý nghĩ cuối cùng ở trong đầu Haruhisa là —— nếu như tên ‘gấu mèo’ kia còn đang ngoan ngoãn đứng chờ cô, vậy thì hẳn còn thể gặp được Temari, Kankuro, cùng với Ninja tuần tra bị thương kia a...

Sự thật chứng minh, vẫn có khả năng có thể gặp được.

Ninja tuần tra bị tập kích kia đứt quãng nói “Nếu như không chấp nhận khiêu chiến. Như vậy thì mỗi ngày, những người ở bên cạnh người sẽ làm kẻ chết thay”. Khi đó, sắc mặt Gaara ngay lập tức liền thay đổi.

“Người bên cạnh...”

Kankuro suy tư, Temari cùng hẳn đều còn đang tại đây a...

“Ồi! Gaara, em đi đâu?”

Temari để lại cho Kankuro một cái ánh mắt “Người không cứu”, lẳng lặng không tiếng động theo sau Gaara:

“Haruhisa đâu? Về nhà rồi sao?”

“... Ở sân huấn luyện.”

Gaara có chút chán nản, hần hần là nên cùng đi theo cô ấy.

Nếu người bị bắt là Haruhisa. Vậy...

Nghĩ vậy đây, sâu trong đôi mắt của Gaara, sát ý nhẹ nhàng bắt đầu gọn sóng.

Văn phòng Hokage.

Lúc Shikamaru đi đến tiếp nhận nhiệm vụ. Phản ứng đầu tiên là “Thật phiền toái”.

Bắt quá...

Hắn nhớ tới cô gái lần trước để lại cho hắn nụ cười xán lạn, còn có cái câu kia làm cho hắn đỡ khóc đỡ cười “Lần sau lại đừng khóc nhè đó”. Hắn quyết định bố trí kế hoạch chiến lược thật tốt.

Thứ nhất, nhiệm vụ phải thành công.

Thứ hai, không thể có thương tích, từ vong.

Thứ ba, “lên sân khấu” phải thật đẹp trai!

Về phần tên tiểu đội sao... Ừm, gọi là “Tiểu đội trà ơn”!

Mang theo cái tên này nói với mọi người. Với Shikamaru trung nhẫn, vì đồng minh trung tâm của Làng Cát. Tiểu đội, xuất phát!

Đúng, người lần trước cứu Kiba là Kankuro ——

“Được! Kiba cùng Chouji đi về rừng rậm phía tây.”

Còn lại, người cứu Lee là Gaara ——

“Naruto cùng Lee đi về rừng rậm phía tây bắc.”

Yup, về phần “cái người” còn thừa lại kia... Đội trưởng Shikamaru tiếp tục tự suy xét ——

“Đồi núi hướng đông bắc thì còn lại tớ cùng Ino!”

“Hai người một tổ, tổng cộng có ba tổ, lần này tuy rằng vội vàng nhưng nhất định phải giúp đỡ!”

Nhẹ nhàng neho mắt xéch lại, Shikamaru tin tưởng mười phần nói. Một người phải có chí hướng bộ dáng như vậy.

Tối thiểu, lúc này đây, nếu cô ấy có gặp nguy hiểm. Vậy thì hắn nhất định phải dùng toàn thân che chở cô ấy...

Haruhisa là bị phát điên nên mới tỉnh.

Cô bị choáng váng đầu óc, hai con mắt mở căng ra. Chỉ cảm thấy cái bụng muốn tìm cách bài trừ ra.

Matsuri vẫn giống như trong anime bị tên ‘Ninja như gậy trúc’ khiên ở trên lưng. Mà xốt thương thay cho Haruhisa, cũng bị giống như Matsuri, bị người ta khiêng để vào bao tải nhưng lại bị khiêng để ở trên vai, đầu bị chúi ngược xuống dưới.

“... Mắt, khỏe mắt rừ xuống, ông chú...” Haruhisa cố gắng mở miệng. “Ta... Ta muốn ới ra...”

‘Ninja sào trúc’ không có động tác nào khác, vẫn chạy nhanh như cũ.

“Ha... Hatano tiểu thư.” Âm thanh của Matsuri nhỏ nhỏ, hàm chứa vài phần sợ hãi. “... Gaara-Sensei... sẽ đến cứu chúng ta sao?”

“Khụ khụ khụ...” Haruhisa trong bụng một trận dồi sông lấp biển. “Cậu ấy, đương nhiên sẽ đến... Nhưng, khụ khụ... Ngẫu nhiên tự cứu bản thân mình một chút, cũng... cũng có thể nha.”

“Hừ! Làm con tin, trái lại nói nhiều không ít a.”

Ông chú như gậy trúc xuy cười một tiếng, trong âm thanh tràn đầy trào phúng.

“Con chó càng vô dụng, sủa lại càng lớn.”

Âm thanh của Xích Hoàn không nhỏ, nhưng thực lực của người khác cũng rất cường đại...

Haruhisa bĩu môi, đầy đủ mà tỏ vẻ bản thân không đồng ý —— kỳ thị động vật này nọ thực không lễ phép...

Ước chừng này đây vì hai người kia chất vấn. ‘Ninja sào trúc’ không có nói nữa, mà là linh mẫn nhảy lên cây mồi nhon, càng không ngừng quan sát đến động tĩnh xung quanh.

Xem ra rốt cuộc không chạy nữa...

Haruhisa khó khăn điều chỉnh vị trí của bản thân một chút. Thay đổi hệ thống tiêu hóa sang góc độ thoải mái hơn, mặt khác một tay hướng ra ngoài,

“Ông chú có khỏe mắt rừ xuống. Nếu như ông chú không để cháu xuống dưới, cháu sẽ thật sự ói ra.”

Ông chú như gậy trúc một lần nữa lại xem nhẹ yêu cầu của Haruhisa. Hắn nhìn Gaara đứng ở trên tháp cát cao, lại xác nhận vị trí của nhóm đồng bạn. Lấy ra thanh trường kiếm vẫn còn ở trên lưng, trong âm thanh tràn đầy hưng phấn không giấu đi được:

“Cái gì mà vũ khí tối thượng của Làng Cát. Cũng không đánh lại được thợ thủ công rèn nhẫn cụ chúng ta? Ngươi đã nằm ở trong lòng bàn tay của chúng ta!”

Nói xong, hắn liền muốn giơ trường kiếm trong tay lên, chuẩn bị giống nhóm như đồng lửa phát ra, khởi động tín hiệu “Nghịch lân trận”...

“Oẹ...”

Cùng lúc đó, Haruhisa phát ra một âm thanh nôn khan “cực kỳ lỗi thời”.

“Hatano tiểu thư!” Matsuri nhin không được kinh hô.

‘Ninja như gậy trúc’ cứng ngắc nắm cây kiếm còn chưa kịp giơ lên, Bộ dáng biểu cảm không thể tin được nhìn Haruhisa:

“Ngươi, ngươi đối với kiếm của ta... Làm cái gì?!”

Haruhisa nhìn thật lâu những thứ màu trắng không rõ vật thể ở trên trường kiếm, lẳng lẽ ném đi cuộn giấy đã mất đi hiệu lực, một mặt vô tội nói:

“Ta đều đã nói đến hai lần, nếu không để ta xuống dưới, ta sẽ ói ra...”

“Ngươi, ngươi...”

Ông chú như gậy trúc giờ phút này hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi nghe Haruhisa tán gẫu. Hắn liền mạng lấy tay chà lau cây kiếm, muốn đem “cái gì đó” giống như keo sữa từ trên kiếm của hắn xuống.

Ghê tởm, “cái thứ này” rốt cuộc là cái gì vậy!/? Vì sao lại dính đến như vậy?!

Nhìn biểu cảm của Matsuri vắn vẹo có chút kỳ lạ. Haruhisa nhíu, chẳng hề để ý nói:

“Làm sao vậy, giữa trưa ta ăn mì sợi không được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hồi Sinh Người Chết Đồng Minh Của Làng Cát...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— bất kể thế nào, dù tốt hay xấu, cô cuối cùng cũng đã thành công!

Lau nửa ngày, trên thân kiếm vẫn là một mảnh “óng ánh”. Khóe mắt ông chú rù xuống thẹn quá thành giận, một chưởng đẩy Haruhisa đang lén lút tìm ý đồ giải cứu Matsuri xuống dưới.

Lúc bụng dưới đau quặn, nháy mắt tiếng gió trong rừng trở nên thật chói tai. Haruhisa một bên nhận thức được trọng lượng cơ thể có cảm giác khác thường, một bên trong lòng chửi má nó ——

NND...

Cô không thích đùa giỡn cái kiểu nhảy lều này a!

Nhưng vì cái gì mà nhiều lần này nọ liền cho cô cơ hội trải nghiệm a!

Những nhánh cây trong rừng càng không ngừng lướt qua thân thể cùng khuôn mặt của cô. Mặc dù đã giúp giảm tốc độ phần thân dưới, nhưng đồng thời cũng mang đến từng đợt đau đớn.

Haruhisa cắn bản “cổ” không lên mặt mày về vấn đề này. Cô xem xét canh đúng thời cơ, tay mất lạnh lẽo bắt lấy một cành cây, cả cơ thể dùng mạnh lại đợt ngọt, trên cổ tay truyền đến một tiếng vang giòn giã —— trật khớp...

“A...” Haruhisa không chịu nổi đau nhức liền kêu một tiếng, lại tiếp tục rơi xuống.

May mắn là... lần này cách mặt đất đã không còn xa...

Khi cơ thể Haruhisa nặng nề ngã tại trên đất, Haruhisa hận bản thân không thể lập tức hôn mê bất tỉnh. Chỉ tiếc ông trời không cho cô được toại nguyện, cô cảm nhận được trên cổ tay truyền đến đau đớn kịch liệt, cảm thấy so với bây giờ không còn có thời gian nào có thể tỉnh táo hơn bây giờ hết.

Haruhisa ngẩng đầu nhìn, đã không còn nhìn thấy ông chú Ninja như gậy trúc cùng Matsuri.

Cẩn rằng, từ trên nền đất chậm rãi lết lên, có chút khó khăn hoạt động đi về phía trước ——

Cho dù như thế nào, trước hết cô phải tìm cho bằng được chỗ đó đi rồi nói tiếp.

Còn dư lại ba người chậm chạp không nhận được tín hiệu, không khỏi có chút nóng vội. Một bên cùng đối thủ đấu đá vương vãi, một bên sốt ruột nhìn bốn phía xung quanh.

“Người đang nhìn nơi nào? Nha thông nha!”

Kiba kêu to, cùng Akamaru cùng nhau hướng về tên nhóc ẻo là kia.

Trận đấu này cũng thật khiến cho người ta nghẹn chết mà. Rốt cuộc đến khi nào thì hắn mới có thể trả ơn cho Kankuro đây?

“Thuật bội hóa!”

“Thuật con rôi: Secret Black Move Iron Maiden!”

Chouji cùng Kankuro thấy thế, vội vàng hỗ trợ che dấu.

Tuy rằng ba người phối hợp vẫn có chút hỗn loạn như cũ, nhưng có thể thấy rõ ràng, công kích của bọn họ đã mạnh mẽ hơn so với ban đầu.

Bên kia, ở rừng rậm phía đông bắc mặt trên đồi núi, Ino lại một lần nữa vô tình bị cơn gió của ‘khổng tước’ thổi bay đi ra ngoài.

Shikamaru thấy thế, khẽ nhíu mày.

Hắn nhìn thoáng qua Temari thở hổn hển, trầm giọng nói:

“Temari, làm theo lời tôi!”

Temari gạt đầu, dùng cây quạt hướng về phía đối thủ quạt qua.

“Phong đòn: Đại vụ phi long!”

“Hừ ~” đối diện với ‘khổng tước’ một mặt khinh thường, đang muốn nâng tay ngăn cản, lại phát hiện cuồng phong này tự nhiên nhảy điên sát mũi cô bay đi qua. “Người nhắm nơi nào a? Quả thực tựa như không có đầu óc...”

Đáng tiếc ‘khổng tước’ châm chọc còn chưa có xong. Liền kinh ngạc phát hiện cơ thể của mình không động đậy được.

Shikamaru nhìn thoáng qua từ dòng nước xuất hiện bóng, ngoéo một cái khóe môi:

” Ta sẽ cho ngươi thấy. Ta có thể tạo ra bóng nhờ dòng chảy kia dù nó chỉ là nước. Thuật của ta được tăng cường bằng dòng nước đó. Thuật trói bóng thành công.”

“Thuật triệu hồi: Đoạn doan vũ (Blade Dance)!”

Lúc này đây, Temari lại không có cho đối thủ cơ hội để thở, nhấn thuật ‘Thuật triệu hồi: Đoạn doan vũ (Blade Dance)’ thuận thế mà ra, giải quyết đối thủ.

Gaara đứng ở tháp cát trên cao, mắt lạnh nhìn người cách đó không xa đứng ở trên ngọn cây.

“Hóa ra trình độ của ngươi cũng chỉ có như vậy?”

Lo liệu nghĩ cách để không thua trận này. Tên ‘Ninja như gậy trúc’ tạm thời dừng công việc rửa sạch thanh kiếm, thẳng lưng nói.

“Không hổ danh là vũ khí tối thượng của Làng Cát, coi như ngươi thật sự có tài.”

Gaara hơi hơi vuốt cằm, tỏa ra ra sát khí mãnh liệt. Môi hấn mấp máy, lạnh như băng nói:

“Ngươi muốn trải nghiệm một chút sao? Bất quá, cần dùng tính mạng của ngươi ra để trao đổi.”

“Hừ! Có bản lĩnh thì ngươi liền đuổi theo.”

Mất thấy kế hoạch ‘ngịch lân trận’ đã vô pháp khởi động, ‘Ninja như gậy trúc’ cũng không tham chiến. Hấn một bên suy tư về bước tiếp theo của kế hoạch, một bên trên lưng công Matsuri nhanh nhẹn chạy về phía vách núi.

Gaara nhìn tên ‘Ninja như gậy trúc’ chạy xa, đôi mắt híp lại ——

Vì sao chỉ nhìn thấy mỗi mình Matsuri?

Haruhisa đâu rồi...

Haruhisa đỡ lấy tay trái tạm thời đã bị tàn phế, giống như ruồi bọ không đầu ở rừng mù mịt di chuyển.

Cô tự khoe cảm nhận về phương hướng của mình cũng không tệ. Chẳng qua, mỗi một thân cây trong rừng này đều dài xấp xỉ nhau, điều này làm sao cô có thể chịu đựng nổi?

Di chuyển mệt mỏi, Haruhisa dựa một bên người trên thân cây, điều chỉnh hô hấp đã rối loạn.

Cô thử nhẹ nhàng di chuyển chỗ cổ tay đã sưng lên thành cục bột, trong nháy mắt đau đớn như kim châm, muối xát truyền đến.

Cái này thật phiền phức, tay trái xem ra không còn biện pháp để trở lại bình thường...

Haruhisa lại thử gặt gặt ngón tay. Tuy vẫn còn rất đau nhưng miễn cưỡng còn có thể chịu được.

Cô thở phào nhẹ nhõm, tay phải sờ sờ quyền trục đặt ở bên hông. Đại khái phân biệt được một chút phương hướng, tiếp tục đi về phía trước.

Cũng không biết đi tới đi lui đã được bao lâu rồi, cây cối gần bên người cũng dần thưa thớt bớt đi.

Haruhisa nghe được tiếng gào loáng thoáng, biết bản thân sắp đến nơi ——

Cái tình tiết ở trong khe núi kia.

‘Ngịch lân trận’ bởi vì một trận nôn ọe quý dị của cô mà đã chết từ trong trứng nước.

Cứ như vậy, Gaara liền sẽ không giống như trong nội dung tác phẩm, tiêu hao quá nhiều Charka. Cũng sẽ không bị trọng thương nghiêm trọng như vậy.

Nếu thật muốn cùng với cái tên ‘Ninja như cây gậy trúc’ kia đối chiến, phần thắng của Gaara cũng có thể được nâng cao không ít đi...

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng bước chân của Haruhisa vẫn nhanh hơn bình thường ——

Lần này, cô cũng không thể giống như lần trước chỉ tránh ở một bên làm người xem diễn được!

“Gaara!”

Haruhisa một đường nghiêng ngả chao đảo, chân trước mới vừa đi ra cánh rừng, liền nghe thấy tiếng kêu của Naruto.

Bụi đất bay lên trên bãi đất trống, Gaara hiển nhiên đã rơi vào tình huống bất lợi, bị tên ‘Ninja như gậy trúc’ dùng nhà lao thép dạng nửa vòng tròn bao vây ở giữa. Naruto một mặt nôn nóng, mà ở một bên tên ‘Ninja như gậy trúc’ lại tràn đầy đắc ý.

Matsuri hẳn là đã được Naruto cứu ra thôi.

Haruhisa cân nhắc, nhìn lại xung quanh. Rốt cuộc ở tảng đá to lớn sau lưng phát hiện một dáng người nhỏ nhỏ.

“Cậu chờ đó, tớ sẽ lập tức cứu cậu đi ra ngoài!”

Thần sắc Naruto kiên định nhìn Gaara đang bị nhốt ở trong lồng.

Lần trước lúc truy đuổi Sasuke, Gaara ra tay tương trợ, giúp Konoha không ít việc. Naruto đã sớm coi Gaara là bạn của mình.

Haruhisa nhìn thật lâu Naruto đang chiến đấu vì Gaara, trong lòng có cảm giác thoải mái.

Số phận của hai người này có chút tương tự nhau. Trải qua trận chiến lần trước ở Konoha, chỉ sợ Naruto còn đối với Gaara có vài phần cảm giác luyến tiếc.

Thật tốt. Gaara, cuối cùng cũng đã có một người bạn vì cậu mà chiến đấu rồi.

Cùng lúc đó, cái lồng thép sắt đá nửa vòng tròn tự nhiên lại có biến hóa, một tầng, một tầng phiến thép từng cái khép kín lại. Thật sự muốn đem Gaara hoàn toàn niêm phong ở bên trong!

Gaara nhân cơ hội đem Jōhyō (Roi da) ném đi.

“Matsuri, cầm lấy!”

Tuy không tình huống hiện tại của cô bé kia là gì nhưng nếu trong tay có vũ khí, tổng lại cũng có thể mạnh mẽ một chút.

Sau khi ném Jōhyō (Roi da), giữa trán Gaara nhúu chặt lại mấy phần.

Thật ra giờ phút này, người hấn lo lắng nhất là Haruhisa.

Thoạt nhìn bây giờ là có việc phát sinh ngoài ý khiến cho cô ấy rời khỏi quốc gia. Nhưng cô ấy chỉ có một mình lại biến mất ở nơi nào nữa rồi?

Gaara nhớ tới lần trước ở bệnh viện, Haruhisa cũng đột nhiên mất tích. Một gương mặt tuần tú nhanh chóng đã đen như cái đất nồi.

Khóe mắt bên ngoài rủ xuống. Hẳn nhất định sẽ giết kẻ đó!

Tuy rằng cái lồng thép thoạt nhìn đã hoàn toàn được khép kín. Một luồng cát nhuyễn lại theo giữa khe hở chạy tới, dần dần hình thành thành một hình cầu vòng tròn.

Gaara ngồi ở giữa cái lồng đá, nâng tay kết ấn:

“Con mắt thứ ba, khai mở!”

Bên ngoài nhà lao bằng thép.

Naruto cảm tức cái tên ‘Ninja như gậy trúc’:

“Đến cùng ngươi muốn làm gì?”

‘Ninja như gậy trúc’ nhìn Gaara bị nhốt trụ, một bộ dạng tính trước kỹ càng đối với Naruto nói:

”Chúng ta là người từ làng Takumi chuyên cung cấp các vũ khí ninja cho “ngũ đại quốc” của các ngươi. Tuy nhiên, khi mối quan hệ trở nên xấu đi, làng Takumi đã bị tấn công vì lo sợ vũ khí bọn ta làm ra sẽ đánh bại các ngươi. Bọn người từ “ngũ đại quốc” các ngươi đã quên mất rằng các ngươi sống sót là nhờ chúng ta nhưng các ngươi lại lấy oán trả ơn từ lần này tới lần khác. Dù dân làng Takumi có tay nghề lão luyện nhưng vẫn phải dựa dẫm vào “ngũ đại quốc” để sinh tồn. Nhưng giờ thì không cần như vậy nữa. Thứ chúng ta cần nhất là charka của Nhật Vĩ. Ta sẽ ngươi thấy, thứ vũ khí ninja tối cao do ngài Seimei tạo ra...”

Khi nói chuyện, tên ‘Ninja như gậy trúc’ kết ấn, sau khi quát nhẹ một tiếng, lại có ánh sáng dạng sương màu xanh thăm bao trùm lấy nhà lao thép đó! Trong nhà lao bằng thép, đầu Gaara đột nhiên đau kịch liệt, nhìn không được lấy hai tay ôm đầu, nửa quỳ trên mặt đất, phát ra một tiếng kêu thống khổ.

“Gaara!”

Naruto thấy thế, lại là sốt ruột, lại là lo lắng.

Haruhisa biết tên ‘Ninja như gậy trúc’ này đang hút đi Charka của Gaara. Cô nhìn thấy Charka của Gaara bay vút lên không trung, di chuyển đánh trúng đá thạch bích cách đó không xa, xuất hiện một cái quan tài thạch bích vô cùng cổ quái.

Không thể tiếp tục chờ đợi như vậy nữa.

Sau khi Haruhisa ở xác nhận không có người phát hiện ra cô. Thông thả hướng tới chỗ Gaara cách gần cái tên có khuôn mặt trắng bóc kia.

Quan tài được mở ra, tên ‘Nina như gậy trúc’ tự hiển tế chính mình biến mất, tượng quốc gia Seimei, phục sinh.

Người chết sống lại, Naruto thật khiếp sợ. Nhưng sau khi nghe cái tên người không ra người, quỷ không ra quỷ này nói đem Shukaku Nhất Vĩ trong người Gaara làm năng lượng phát ra. Trong cơn giận dữ Naruto không nói hai lời, liền hướng về tên Seimei tiếp tục đánh!

Lượng Charka còn đang tiếp tục bị rút ra. Gaara càng ngày càng thống khổ, còn hơi đầu mà dùng con mắt thứ ba lo lắng, quan sát tình huống bên ngoài.

Seimei sau khi sống lại tự cho mình là thanh cao, cao ngạo không thôi. Cho rằng những người sống bên ngoài đều là những con kiến nhỏ nhoi. Đối mặt với đòn tấn công của Naruto, hắn cười nhạt, giống như mèo vờn chuột, đùa giỡn với Naruto.

Cũng ít nhiều vì như thế, Haruhisa mới có thể cẩn thận tiếp cận gần nơi giam giữ Gaara mà không bị phát hiện.

Cô thuận lợi di chuyển tới mặt sau nhà lao bằng thép, đứng ở chỗ vách núi có kẻ hở nhỏ nhỏ.

Nghe tiếng kêu khàn khàn của Gaara, cô chịu đựng lòng tràn đầy bất mãn khó chịu, lấy quyền trực bên hông ra.

Tuy cô không có biện pháp để thay đổi, cũng không biện pháp nào để ngăn cản. Nhưng ít nhất, cô có thể lựa chọn cách đến gần nơi có Gaara, ở cùng một chỗ với hắn.

Bởi vì tay trái mất đi sự sống, Haruhisa choáng váng tìm chút thời gian, mới có thể thuận lợi giải ẩn quyền trực.

Cảm giác tê mỏi hơi hơi chạy dọc trong cơ thể. Haruhisa biết, cảm giác này chỉ xuất hiện khi Charka bị tiêu hao.

Hiện tại cô coi như thiếu lượng Charka đến mức đáng thương, có thể giải ẩn hai quyền trực đã là may mắn lắm rồi...

Cô nhìn dụng cụ nhỏ có chút kỳ lạ ở trong tay của mình, trong lòng nhin không được bốc khói lên——

Thứ này thế nhưng đã khiến cho cô tốn đi rất nhiều đầu óc. Hơn nữa còn lãng phí nước miếng để đi giải thích cho “quý ngài Inoue thành thật”...

Làm ơn nghìn vạn lần, nghìn vạn lần phải có tác dụng a!

Haruhisa một bên cân nhắc, một bên dùng tay phải, đem công cụ nhỏ cao 1m hung hăng chui vào trong đất...

Tiêu hao quá nhiều Charka làm cho Gaara lâm vào vực sâu thống khổ. Shukaku Nhất Vĩ trong cơ thể bắt đầu rục rịch, kêu gào muốn đi ra hít thở không khí.

Hay tay Gaara chôn thật sâu bàn tay vào trong bùn đất, đôi mắt màu xanh ngọc dần dần hiện ra tơ máu. Hắn biết Naruto ở bên ngoài nhà lao thép ở một bên gõ vách tường, một bên lớn tiếng kêu gọi tên hắn. Nhưng khí lực để hắn trả lời, một chút cũng không có.

Áo giáp bằng cát dần dần nứt ra...

Ánh mắt Gaara từng đột căng trướng nở ra khiến mắt cảm thấy đau lên. Hắn biết, nếu cứ còn tiếp tục như vậy, không được bao lâu nữa, hắn sẽ không áp chế được con quái vật ở trong cơ thể mình.

Bỗng nhiên, dưới đất truyền đến một trận rung động rất nhỏ khiến Gaara chú ý. Hắn ôm đầu, khó khăn tập trung tinh thần, chấn động kia càng lúc càng lớn...

Đột nhiên, một cái thứ có bộ dáng kỳ quái, đang ở tốc độ cực nhanh chuyển động từ dưới đất chui lên!

Gaara kinh ngạc. Mà làm cho hắn càng thêm không tưởng tượng được nữa chính là, cái vật nhỏ chui lên từ trong đất thế nhưng lại xuất hiện một cái đầu người nhỏ nhỏ!

“Phi phi phi...”

Người ở trong đất cội vàng phun cát trong miệng ra, giọng điệu thờ hờ hển rất lớn.

“... Haruhisa?”

Nhìn người trước mắt này đầy xám tro. Gaara tròn mắt há hốc mồm, trong thời gian ngắn thế nhưng lại quên mất cơn đau đầu của bản thân.

Chương 37: Bố Trí Cái Bẫy Gấu Mèo Trúng Chiêu...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Haruhisa hỏi: “Nếu tớ cũng cùng với người khác như vậy thì sao?”

Ước chừng bởi vì đã tiêu hao hết Charka, hoặc bởi vì liên quan tới thực lực quá kém. . .

Nói tóm lại, khi đã vào được bên trong nhà lao thép, Haruhisa cảm thấy rất là không khỏe.

Một tay cô đem công cụ mini ném sang một bên. Nhìn vết thương ở trên vai cùng vết xước trên khuôn mặt của Gaara, trong lòng cảm thấy nhói lên, nhưng trên khuôn mặt cũng cố gắng cười lên:

“U ~ La La La!”

“Cậu. . .” Làm sao có thể ở chỗ này?

Gaara vừa định mở miệng, đột nhiên giữa đầu lại tiếp tục đau nhức lên. Shukaku Nhất Vĩ trong cơ thể hắn đang hưng phấn, Gaara cắn chặt răng —— Không được, giờ phút này, không thể để cho Nhất Vĩ đi ra được!

“Gaara!”

Haruhisa cũng cố đi lên rất nhiều, một tay gian nan từ trong đất bò lên. Tiến lên hai bước, quỳ gối ở bên người Gaara, lấy tay đỡ lấy hắn.

Lượng lớn Charka liên tục bị hút lấy, Gaara chỉ cảm thấy đầu đau đến nỗi sắp nứt ra rồi.

Nếu cứ còn tiếp tục như vậy, hắn sẽ đánh mất chính mình, mà sau đó, bị thứ ký sinh này tàn bạo áp chế, hắn hoàn toàn sẽ bị nuốt chửng. Tới lúc đó, người đầu tiên chết sẽ là người ở gần hắn nhất – Haruhisa!

Từ điều này, Gaara không khỏi có chút tức giận.

Hắn bỏ tay Haruhisa đang ôm cánh tay hắn ra, âm thanh khàn khàn nói:

“Cậu tới chỗ này làm gì? Rời khỏi đây mau!”

Sức lực Gaara sử dụng không nhỏ, lại đụng tới tay trái đang trật khớp của Haruhisa, ngay lập tức Haruhisa đau đến trắng mặt.

Cô nhìn áo giáp cát ở trên mặt Gaara càng ngày càng nứt ra, còn có đôi mắt đầy tơ máu của Gaara. Rốt cuộc không nhịn được nữa, nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống: “Vì sao tớ phải đi? Không đi!”

Đang nói chuyện, Haruhisa quay đầu liền bắt đầu lấp cái hố mình mới chui vào. Gaara đè nén cảm xúc sát ý trong lòng đang dâng trào lên, nhìn Haruhisa dùng chân nén chặt cái hố lại, vừa mạnh mẽ hung hăng giẫm đạp lên mấy cái. Sau đó lại ngồi xuống, dựa vào hắn.

“Sẽ không đi!”

Haruhisa dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt, thấy được tận đáy trong suốt trong đôi mắt màu hải đường ấy.

“Cậu. . . A a a!”

Gaara vừa muốn mở miệng, trong miệng liền phát ra tiếng ngâm đầy thống khổ. Nhất Vĩ trong cơ thể càng ngày càng hưng phấn, hắn không chế được cả người run run, đôi mắt căng ra đau đến khó chịu. Gaara nhịn không được nhắm hai mắt lại. Khi mở ra, phía mắt bên phải lại là một mảnh màu vàng hoàng kim làm cho người ta phải sợ hãi!

Ở cự ly gần như vậy nhìn thấy Shukaku Nhất Vĩ, đây vẫn là lần đầu tiên của Haruhisa.

Đôi mắt kỳ dị kia giống như một con sói cô đơn ở trong hoang mạc vậy —— tàn nhẫn, thô bạo, đẫm máu vô tình.

Mà tình huống quỷ dị này còn đang tiếp tục biến hóa...

Trên đỉnh đầu Gaara dần dần xuất hiện đường nét cái lỗ tai cát của Shukaku, răng nanh cũng dần dần trở nên bén nhọn, bên má phải cũng lộ ra hình dáng con báo. Đó là Gaara, là Gaara, là Gaara của cô...

Haruhisa vô số lần ở trong lòng lặp đi lặp lại. Kìm nén sợ hãi cùng bất an ở trong lòng đang dần dâng lên, dùng tay đặt lên trên mu bàn tay của Gaara:

“La La La...”

Trên mu bàn tay chợt truyền đến một độ ẩm vô cùng quen thuộc, Gaara biết độ ẩm ấy thuộc về Haruhisa.

Hắn theo bản năng né tránh, có chút hoảng hốt nghĩ —— hiện tại hắn đang ở hình dạng này, Haruhisa – cô ấy không sợ hãi sao?

Cảm giác được động tác của Gaara, sợ hãi trong lòng Haruhisa ngay lập tức tan biến hơn phân nửa, hóa thành cơn đau lòng nồng đậm. Giống như là vì chứng minh điều gì đó, cô dứt khoát nắm lấy tay trái vẫn còn chưa biến hóa của Gaara, nắm lại thật chặt.

“Tớ... Tớ sẽ giết cậu...”

Gaara dứt quãng nói.

Trầm trọng cố gắng hô hấp, âm thanh khàn khàn, bộ dáng thống khổ...

Giống như một tờ giấy thô ráp được mở ra, bị trái tim của Haruhisa hung hăng ma sát qua.

...

“Sẽ không...”

Gaara nghe thấy âm thanh này nhẹ như lông chim, mà sau đó, một thân mình mềm mại liền bắt đầu ôm vòng lấy hắn. Gò má của Haruhisa dính chặt ở cổ hắn, có những giọt chất lỏng ẩm áp, từng giọt từng giọt từ trên cổ hắn chảy xuống...

“Cậu sẽ không...”

Seimei treo mình ở giữa không trung, nhìn Naruto không đủ sức lực, đặc ý trong lòng dần dâng lên.

Cái gì mà ‘vũ khí rồi thượng của Làng Cát’, Ninja Konoha cái gì. Ở trước mặt hắn, không phải chỉ là một đám phế vật sao!

Hôm nay trong lúc này, chỉ có hắn mới là cuối cùng cường giả.

‘Ngũ đại quốc’ tính cái gì? Rất nhanh, hắn sẽ dẫn dắt Làng Takumi thống trị thế giới này !

Trong rừng.

Temari buồn cúi đầu đi theo sau mọi người ở Konoha, một mặt lo lắng trùng trùng —— Gaara, Haruhisa, hai người bọn họ ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì a... Shikamaru nhìn lông mày của cô gái tóc vàng nhũ thành bết tắc, cước bộ dưới chân không khỏi nhanh hơn vài phần, còn không quên nói với đồng đội ở phía sau:

“Mọi người, nhanh lên một chút!”

Dần như là đồng thời, bên trong vách núi đột nhiên truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Temari quá sợ hãi, dưới chân suýt chút nữa trượt cành cây mới nhảy đi.

“Gaara!”

Trong khe núi, bên trong bão cát cuộn cuộn nổi lên, phiến đá xung quanh văng tung tóe.

Nhìn bên trong một đoàn bão cát có bóng dáng mờ hồ, Naruto không khỏi mừng rỡ:

“Gaara!... Ồi?”

Cát bụi bay lên dần dần trở nên lặng lại, bóng dáng mờ hồ không rõ ràng dần dần trở nên rõ ràng, dĩ nhiên lại là hai người!

Gaara – dạng nửa hình thú hô hấp có chút dồn dập, Shukaku Nhất Vĩ hóa nửa người thoạt nhìn dữ tợn vô cùng. Hắn chậm rãi đem tay trái Shukaku dời đi, lộ ra Haruhisa ngồi quỳ ở bên trong.

“Ôi ôi ôi? Chị gái thần bếp? Khi nào thì chị đã đi vào đó?!”

Thoát khỏi đường đi, Naruto lập tức đem tên Seimei quăng ra đến tận sau đầu. Hắn nhảy đến trước mặt Gaara, dùng sức trừng lớn mắt nhìn Haruhisa.

Seimei nhìn lướt qua ngoài ý xuất hiện một cô gái, khẽ hừ một tiếng.

“A... Lại có thể đi vào lòng thép mà không bị ta phát hiện, có ý tứ...”

Cùng lúc đó, trường kiếm trong lòng bàn tay của Seimei liền thẳng tiến đến Gaara... Chính xác mà nói, là đang nhắm thẳng vào Haruhisa đang ở trong lòng của Gaara! Bản thân Gaara cũng kiệt hết sức lực. Hơn nữa, về phần bản thân còn đang áp chế Shukaku Nhất Vĩ, lúc này lại không có dư thừa sức lực để ngăn cản tên Seimei đột nhiên tập kích.

Tại phía bên kia, dường như Naruto còn đang nghiên cứu đến cùng Haruhisa làm thế nào mà xuất hiện ở trong này, cũng hoàn toàn không có ý định thay Gaara giải vây tình huống này.

Gaara chau mày, vô tình trong lúc đó nhìn đến một đầu màu vàng cách đó không xa. Giây tiếp theo, hắn đã đem cả người Haruhisa quăng lên cao, ném đi ra ngoài!

“Gaara!”

Haruhisa đột nhiên bị đối đãi như thế có luồng cuồng hô lên, mà sau đó lại có chút dờ khóc dờ cười.

Cô cứ như vậy mà cùng với quả bóng cao su giống hệt nhau, bị Gaara ném quăng ra ngoài?!

Cảm giác được “vật không rõ ràng” hướng bản thân mình bay tới. Temari vừa vặn vừa mới đuổi tới khe núi, theo bản năng bắt đầu mở cây quạt ra đánh trả:

“Phong động: Đại... A! Haruhisa!”

Dường như là trong nháy mắt, Temari liền nhận thấy được rõ bộ mặt của “vật không rõ ràng” bay trong không trung này. Vội vàng đem cây quạt vòng vo chuyển hướng, hai chân mượn lực nhảy lên, chính xác đón lấy được Haruhisa.

“Em làm sao có thể ở chỗ này?”

“... Gaara đem em ném sang đây...”

“Hả?”

Gaara một tay chống đỡ, nặng nề mà thở hổn hển.

Lực lượng dao động của Shukaku Nhất Vĩ trong cơ thể càng ngày càng mãnh liệt, hình dáng hóa thành Shukaku cũng càng ngày càng nhiều. Gaara giương mắt nhìn Seimei đang treo mình lơ lửng ở trên không trung nhìn xuống, một con mắt khác cũng căng ra khiến hắn đau đớn.

“Cậu là Gaara, làm sao có thể giết tớ...”

Âm thanh hơi khóc nức nở của Haruhisa không ngừng quanh quẩn ở trong đầu hắn, mang theo một hồi run rẩy.

Gaara còn cảm giác được cổ áo hắn còn lưu lại chút ẩm ướt. Buồn bực trong lòng không thể không hiện ra.

Từ thật nhiều năm trước, sau khi Hatano Masago qua đời, Gaara cũng chưa bao giờ nhìn thấy Haruhisa lại rơi nước mắt. Hiện tại, cứ nhiên lại bởi vì con quái vật ở trong cơ thể hắn mà khóc đến mức ướt cổ áo hắn.

Thật sự không thể tha thứ...

Nghĩ vậy, Gaara nắm chặt nắm tay, răng nanh hung hăng cắn trên môi, mùi vị của máu dần dần tràn ngập trong khoang miệng —— hắn làm sao có thể bị đánh bại bởi một con quái vật!

Neji luôn luôn tại đó dùng Bakugan quan sát Seimei cùng Gaara, đột nhiên phát hiện Charka của Gaara lại có thể dần dần bắt đầu giảm xuống.

“Cậu ấy muốn làm gì?” Neji không hiểu đặt câu hỏi.

Nhìn trên người Gaara dần dần bong ra từng mảng lớn lớp cát bụi, Shikamaru quá sợ hãi: “Đây đều là giờ phút vô cùng quan trọng, cậu ấy lại có thể không chế, không muốn vận dụng sức mạnh của con quái vật kia!”

Temari một bên đỡ Haruhisa, một bên nhìn chăm chú vào Gaara, trong mắt một mảnh ánh sáng chớp động:

“Gaara của chúng ta, thể nhưng rất là lợi hại đâu.”

Kankuro ở bên cạnh cũng nhìn không được phụ họa theo, trong lòng cảm khái ngàn vạn lần:

“A... Đúng vậy, em ấy quyết định dùng chính ý chí của mình đánh bại kẻ địch...”

Nói xong, thể nhưng không tự chủ được ầm ưót ở hốc mắt.

Kiba đem Akamaru thăm dò ở trong ngực, nhìn người bên cạnh muốn đem “vết sáng trên mặt” khóc thành “khuôn mặt đầy hoa” – Kankuro, khóe miệng không nhìn được hơi giật giật.

Liên tại đây, mọi người ở Konoha đều có tâm tư ở trong lòng, mọi loại tiếng nói ở bên trong là lúc ở bên kia, Gaara cùng Seimei chiến đấu đã tới giai đoạn gay cấn.

“Ha? Lại có thể còn có loại năng lực này, không hổ danh là ‘vũ khí tối thượng của Làng Cát’.”

Từ ở giữa không trung tránh khỏi đòn tấn công “Lư sa bọc lư” của Gaara. Seimei cuối đầu nhìn Gaara, khuôn mặt không biểu cảm tự nhiên lại trở nên vận vẹo điên cuồng,

” ‘Thù hộ’? Ha ha ha! Thật sự đáng chê cười?! Ninja chân chính cường đại không cần những thứ vũ khí dư thừa như vậy !”

Gaara vận dụng Charka ngưng tụ lại thành “Tối ngạnh tuyệt đối công kích: Thù Hạc mâu” (Cây giáo của Shukaku), dùng sức ném ném về phía Seimei.

“Người chết sống lại làm nhẵn cụ như người, làm sao có thể hiểu được tình cảm của con người?!”

‘Tối ngạnh tuyệt đối công kích: Thù Hạc mâu’ (Cây giáo của Shukaku) bén nhọn đánh nát áo giáp của Seimei, cũng đánh nát dã tâm muốn phục sinh làng Takumi. Seimei kêu thảm một tiếng, biến mất tại đây, bên trong biển cát vô tận...

Chiến đấu xin phép dời sang một bên, kế tiếp đó là quá trình chữa thương.

Làm một Ninja chữa bệnh, Sakura không thể nghi ngờ đúng là đủ tư cách.

Khi ánh sáng màu xanh nhạt sáng rọi biến mất. Haruhisa thử xoay tròn cổ tay, đã hoàn toàn không còn đau.

Về phần vết thương ngoài da còn sót lại ở trên người, Haruhisa nhìn sắc mặt Sakura có chút tái nhợt, từ chối ý tốt muốn tiếp tục trị liệu của cô ấy —— Cứu nhiều người như vậy, cô ấy cũng đã muốn cạn kiệt thể lực.

“Chỉ bị thương ngoài da mà thôi, đợi một thời gian rồi sẽ khá lên thôi.” Haruhisa đối với Sakura cong cong mắt mày. “Thật sự cảm ơn cậu.”

“Haruhisa!”

Temari ngồi xuống dưới, có chút lo lắng nhìn vết thương trên mặt Haruhisa. “Chị Temari...”

Haruhisa vừa muốn nói cô không có việc gì, dư quang liền quét đến người đứng ở một bên không buồn hé răng – Gaara.

Có lẽ, là vì một quyền đánh bay cô khi nãy là một chuyện không được tự nhiên, vô thố đi?

Chẳng lẽ hẳn cảm thấy cô sẽ ngốc như vậy sao? Nhìn không ra việc hẳn ném cô ra ngoài là vì cứu cô?

Ách... Mặc dù phương pháp có hơi kịch liệt một chút.

Haruhisa bắt đầu dĩ một trận, tên ‘gấu mèo’ này cái gì cũng tốt, tổng kết lại dù cho quan tâm, lo lắng dù có hay không cũng đều được. Từ nhỏ đến lớn, luôn luôn như vậy...

“La La La...”

Haruhisa thử mở miệng, muốn trấn an ‘gấu mèo tóc đỏ’ một chút.

Đột nhiên, nhanh trí nhạy bén trong cô khẽ động, trong lòng cô xuất hiện một ý tưởng lớn mật.

Cùng với an ủi, chẳng bằng...

A ~ “Ba ngày học cấp tốc” kia của cô, cũng không sai biệt lắm nên kết thúc rồi!

Có một số việc, phải quyết định thật nhanh, không thể dây dưa kéo dài...

Huống chi, người xưa có câu: “Mỗi ngày trôi qua không bằng xung đột”.

Haruhisa nhìn bốn phía xung quanh — chị em Làng Cát, mọi người ở Konoha, cộng thêm Kakashi cùng Jiraiya ở trên vách núi.

Ừ... thế trận này, vậy là đủ rồi!

Cô một bên hướng về phía Gaara đi đến, một bên âm thầm nghĩ. Khóe môi có ý cười nhợt nhạt trôi lơ lửng.

“La La La.” Haruhisa bình tĩnh đứng ở trước mặt Gaara. “Cậu không có gì để nói với tớ hết sao?”

“...” Gaara nhìn trên mặt Haruhisa có vết trầy, ngay lập tức ghen tức.

Haruhisa... là muốn hấn nói lời xin lỗi sao?

Haruhisa nhún mày,

“Nếu như cậu không nói, vậy đến lượt tớ nói a.”

Còn không chờ Gaara xuất hiện phản ứng nào. Cô liền tiến lên một bước nắm lấy tay Gaara.

“Như vậy, cậu có thích hay không?” Haruhisa hỏi.

“...” Gaara do dự một lát, như cũ lựa chọn im lặng.

Hắn đương nhiên thích.

Nhưng... bây giờ giống như không phải là lúc để nói về vấn đề này đi...

Âm thanh của Haruhisa tuy không lớn, nhưng ở đây có vị nào không phải là người mang thân mình tuyệt kỹ, bản lĩnh cao cường không?

Chỉ thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người của Haruhisa cùng Gaara. Với một người hay then thùng như Hinata, mặt đã đỏ hết cả lên.

Haruhisa mừng thầm. Hiệu quả này, so với trong tưởng tượng của cô còn tuyệt vời hơn!

Cô âm thầm hít vào một hơi, buông lỏng tay đang cầm tay Gaara, tiếp đó triển khai cánh tay ôm lấy cổ Gaara, ngửa nửa đầu tiếp tục đặt câu hỏi:

“Kia, như vậy thì sao? Cậu có thích hay không?”

Xung quanh truyền ra tiếng cúi đầu cùng âm thanh hít vào một ngụm, tiếng răng va vào nhau vang dội như tiếng chim hót. Mà Hinata đã dùng hai tay ôm kín hai mắt của mình.

Temari là người đứng gần Haruhisa nhất, nhìn không được bật cười — con bé kia, cũng thật sự biết chọn thời gian!

Shikamaru nhìn nhìn Haruhisa, lại nhìn nhìn Temari bên cạnh không ngừng cười trộm, bất đắc dĩ nhún vai —

Phụ nữ vân vân & vân vân..., quả nhiên rất phiền phức!

Gaara nhìn khuôn mặt Haruhisa gần trong gang tấc. Chợt tim đập một trận gia tốc, đầu cũng có chút choáng váng lên.

Cùng với sự xuất hiện của Shukaku Nhất Vĩ, khi đó đầu choáng váng, não cũng căng ra nhưng hoàn toàn bất đồng với bây giờ. Lúc này đây, dường như hắn đã bước dẫm lên trên những đám mây mềm mại.

Hắn có chút cứng ngắc, tùy ý để Haruhisa ôm hấn, tay chân đều không biết đã để ở chỗ nào rồi.

“... A, Haruhisa.”

Haruhisa nhìn lỗ tai Gaara càng ngày càng đỏ, chậm rãi nhón đầu ngón chân, tung ra trái bom quyết định —

“La La La... Thích Haruhisa sao?”

“Thích không...” Cô nhỏ giọng lặp lại, âm thanh so với trước đây chưa từng có mềm nhẹ.

Cảm giác được hơi nóng được phun lên má của bản thân, Gaara bộc phát không biết làm sao.

Hắn nhìn nhìn xung quanh hoặc chẳng hạn như Naruto một mặt tò mò, hoặc như Sakura một mặt hâm mộ, hoặc lại là một mặt của Jiraiya đang xem kịch miễn phí. Trực giác nói cho hắn biết, trước hết nên đẩy Haruhisa ra.

Nhưng, nhưng...

Hắn lại giống như... Luyến tiếc?

“Đã không thích, vậy quên đi.”

Vào lúc Gaara đang vô cùng rối rắm. Haruhisa đột nhiên mở miệng, nói tay đang ôm cổ Gaara ra, lui về sau một bước, lộ ra một mặt cười tràn đầy thất vọng.

Cô dùng dư quang quét những người ở một bên xem náo nhiệt, một mặt nghiêm túc nói:

“Tớ đây còn có một vấn đề cuối cùng muốn nói.”

“Nếu như tớ...”

Haruhisa lại đi đến bên phải bước một bước, dùng chiêu “sét đánh không kịp che tai” tóm lấy cánh tay của Shikamaru.

“Cùng người khác cũng như vậy đâu?”

Shikamaru bất ngờ không kịp phòng bị vừa vặn bị nắm lấy. Ngay sau đó liền cảm giác được một hơi nóng ôm lấy cánh tay mình, trong đầu nhất thời bật ra hai chữ cái to đùng ——

Diêm | ngộ?!

Cùng lúc đó, trên sân khấu có hai người cùng nhau thay đổi sắc mặt.

Trong đó một người tự nhiên sẽ là Gaara, về phần người còn thừa lại nào đó...

Haruhisa nhìn nhìn sắc mặt Temari hơi hơi khó coi ——

Ha ha! Biện pháp “một mũi tên trúng hai con nhạn” này đúng là tốt nhất!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cổ cát nhuyễn với vận tốc ánh sáng đột nhiên xuất hiện tại chính giữa hai người Haruhisa và Shikamaru. Đồng thời ném Shikamaru đi, đồng thời bảo vệ Haruhisa.

Nhìn Shikamaru trực tiếp bị cát ném ra ngoài đến 8m, Haruhisa ở trong lòng yên lặng xin lỗi ——

Anh rể tương lai, đã vất vả rồi...

“Không được!”

Gaara có chút nôn nóng nói.

Hắn nhìn Shikamaru mới từ trên nền đất đứng lên, còn đang không thể ho khan được. Đáy lòng thế nhưng mơ hồ xuất hiện ý nghĩ muốn giết.

“Nhưng...” Haruhisa xoay người, một mặt bộ dáng ủy khuất. “Việc này, chỉ có thể cùng người trong lòng làm. Cậu lại không thích tớ, tớ đương nhiên muốn đi tìm hiểu xem, còn có người nào đó thích tớ hay không...”

“... Tớ... chưa nói.”

Gaara ngạnh cổ, âm lượng nhỏ đi xuống.

“Không hé răng chính là không thích...”

Haruhisa ủy khuất nói, lặng lẽ néo cái đuôi, trong ánh mắt lập tức xuất hiện một tầng nước tron bóng.

Gaara nhìn Haruhisa lập tức liền sẽ khóc ra, dáng vẻ bức bối đã sớm không thấy tăm hơi. Hắn nắm lấy nắm tay, nhỏ giọng nói:

“Tớ... Tớ thích...”

Haruhisa im lặng nhấp nháy môi, biết rõ còn có hỏi:

“Cậu nói cái gì?”

Gaara không có biện pháp, đành phải nói thêm một lần:

“Tớ nói... Tớ thích...”

Haruhisa tiến một bước nhỏ về phía trước, cố nín ý cười:

“Thích cái gì?”

Gaara liếm liếm môi đã có chút khô:

“... Thích... cậu...”

Lại là một bước nhỏ ——

“Tớ là ai?”

Theo bản năng trả lời ——

“... Haruhisa...”

Lại một bước ——

“Ai thích Hatano Haruhisa?”

Phản xạ có điều kiện ——

“Tớ...”

Một bước cuối cùng ——

“A? Nghe không rõ?”

Bất cứ giá nào ——

“... Gaara thích Hatano Haruhisa!”

Haruhisa nghe vậy, ngay lập tức tươi cười đều tràn đầy trong ánh mắt.

Cô đi tới, tiến lại gần cổ của Gaara, hôn “chụt” một ngụm lên gò má của Gaara:

“Tớ chỉ biết, cậu thích tớ!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Vâng...

Chương này rất dài...

Tồn nhiều thời gian của huynh, yêu cầu của người ta rồi cuộc cũng đã đạt được!

*

Vâng...

Ta nhìn lại đại cương một lần. Vì thế quyết định tuổi hiện tại của Haruhisa cùng Gaara là 16 tuổi.

Cho nên thời gian Gaara làm Phong ảnh cũng sẽ dồn đẩy lên hai năm~

Bee ~ ha ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Danh Tiếng Vang Xa Lầu Uyên Ương

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Hatano Haruhisa, cái tên này ở Konoha thật dễ vang dội!

Trong thôn Konoha, tin tức bùng nổ.

Cùng mọi người ở Konoha trở về. Sự kiện nóng bỏng: ‘Haruhisa vô cùng nhiệt tình thông báo tình cảm của mình’ rất nhanh liền đã truyền khắp mọi góc phố lớn nhỏ thôn Konoha. Trong đó công lao của Sakura cùng Ino không thể không có.

“Haruhisa thật sự là người rất có quyết đoán!” —— Sakura tán thưởng nói.

“Rất có ý nghĩ! Thời gian được nắm vô cùng chắc chắn, thay đổi cảm xúc vô cùng thích hợp... Nếu so sánh với Shikamaru thì căn bản nhìn chưa được đủ lắm!” —— Ino nói như thế.

“Thế nhưng lại ‘đánh bại’ cái tên Gaara kia, ‘chị gái thần bếp’ quả nhiên sâu không lường được...” —— đây là cách hiểu rõ mọi việc của Naruto, tạm thời không thảo luận gì nhiều...

Văn phòng Hòa ảnh.

Tsunade có nhiều hứng thú nhìn Shikamaru, báo cáo xong xuôi cùng với tổng kết. Lại cố ý tìm Kakashi đến.

Sau khi liên tục hỏi thật nhiều tình tiết lúc đó, Tsunade thờ dãi một tiếng nói:

“Ta quả nhiên đã già đi!”

Kakashi không nói gì.

Cái này làm sao lại fois hấn đi đến đây? Rõ ràng tiếp theo sẽ bị biến thành đầu heo...

“Những cô gái nhỏ bây giờ thật quá vượt trội!” Tsunade thoát nhìn tâm tình thật không sai. “Ta thích!”

Phàm là người có hành vi vô cùng đặc biệt, không giống người thường, không đúng với lẽ thường, ngài đều thích...

Kakashi âm thầm ở trong lòng tổng kết.

“Như vậy, nhiệm vụ lần này liên tính là thành công?”

Kakashi lại một lần nỗ lực đem cuộc nói chuyện này quay về với vấn đề chính.

Tsunade dường như lại nghĩ đến cái gì, cả người dựa vào lưng ghế tựa, sửa đổi nghiêng người về trước.

“Nghe nói tài nghệ của cô bé này cũng không phải bình thường?”

(— —|||

Đầu Kakashi đầy vạch đen, dẫn dắt quay về vấn đề chính cái gì, hấn lại thất bại...

Cho nên mới nói, Đệ Ngũ gọi hấn tới đây là muốn làm cái gì cơ chứ?

Tán gẫu bát quái cái gì, Jiraiya lập tức sẽ có mặt, còn có thể nhìn thấy được hưng hái tràn đầy. Tim Jiraiya cũng không phải tốt hơn sao!

“Shikamaru.” Chouji một bên càng không ngừng nhét khoai tây vào trong miệng, một bên cẩn thận quan sát bạn thân nhà mình một chút. “Mặt cậu thể nào lại sưng lên như vậy? Ngày hôm qua, Sakura không giúp cậu trị liệu sao?”

“...” Shikamaru ôm vành mắt đã biến thành đen, trong bụng đầy nỗi khổ tâm.

Trời mới biết hấn đây đã trêu ai chọc ai...

Ngày hôm qua rõ ràng là đi cứu người, ngược lại bị đối tượng cần cứu trợ đã thương nặng nhất.

Thật vất vả để cho Sakura chữa trị cho. Chân hấn vừa mới bước đến cửa nhà, sau lưng liền cha của mình đánh một quyền bay ra ngoài.

Cha của hấn một bên đánh, một bên còn hướng về phía hấn rít gào:

“Bộ tộc Nara rất quý trọng gia truyền giáo huấn trong gia đình ‘một lòng trung thành’! Tên nhóc nguoi ‘cây củ cải tư tưởng nở đầy hoa’ cút ra ngoài tỉnh táo đầu óc lại cho ta!”

Bộ dáng lúc này của Shikaku Nara chính là muốn đem da hấn lột hết ra ngoài, nói nhiều đến nỗi nước miếng văng đầy lên mặt hấn.

Tĩnh không cho vào cửa... Shikamaru không lắm để ý bĩu môi.

Dù sao mẹ hắn cũng không nỡ để hắn chịu đói. Sau khi “sửa chữa” cha hắn xong, lại cho hắn ăn cơm chiều.

Nhưng...

Shikamaru lại nhớ lại ngày hôm qua, khi mấy người ở Làng Cát cáo biệt. Mắt của Temari tàn nhẫn như đao, hắn nhất thời cảm thấy ớn lạnh vô cùng...

Hắn cái gì cũng đều không hề có liên quan! Rõ ràng là cái cô gái tóc đen kia tự nhào đầu hướng về phía hắn đấy chứ...

Mặc dù, trong nháy mắt trong đầu hắn cứ như vậy mà nghĩ tốt lên một chút, nghĩ bởi vì do bản thân mình có sức quyến rũ...

Thế nhưng sau đó hắn lập tức liền phản ứng lại.

Hắn có sức quyến rũ ở chỗ nào?

Cô gái thể hiện rất rõ ràng, đem cánh tay hắn như vậy “sử dụng” một chút chút...

Thật hay cho một chiêu “lạt mềm buộc chặt” a!

Hắn – Nara Shikamaru tự nhiên cũng có bị người ta lợi dụng một ngày...

Hiện tại thì hay rồi, Neji lại có thể là người quan tâm nhất, khi gặp mặt đều sẽ trêu ghẹo hắn nói:

“U~ Shikamaru, cảm giác bị một cô gái xinh đẹp “giờ trò” rất tốt sao?”

(— —|||

Chouji nhìn cái người buồn rầu vạn phần một lát, một lát lại nghiêng răng nghiêng lợi – Shikamaru. Biết rõ hắn là người thông minh nhất thế giới, khổ sở không thể lĩnh ngộ, vì thế toàn tâm toàn ý “đối phó” với miếng khoai tây trong tay ——

“Răng rắc, răng rắc, răng rắc răng rắc răng rắc...”

Haruhisa – bản thân ở Làng Cát, hết thấy hoàn toàn không biết những chuyện đã phát sinh ở Konoha.

Cuộc sống bây giờ của cô cùng với trước kia dường như cũng không khác nhau quá lớn, thậm chí càng ngày càng bận bịu.

Kinh doanh buôn bán quán ăn, đưa cơm, làm công việc trong nhà... Tuần hoàn theo thứ tự đến vô tận.

Ngay cả “Ngôi nhà vạn năng của Inoue”, cô cũng đều rất ít đi đến.

Gaara thỉnh thoảng có lúc muốn nói gì đó với Haruhisa nhưng lại thôi ——

Chẳng lẽ lúc đó hắn nói “Thích” cũng không đúng?

Vì sao từ khi hắn nói xong, toàn bộ những chuyện tình về “thích” của hắn, cũng không hề thấy nữa?

Temari gần đây cũng thật kỳ quái...

Đương nhiên không phải vì lúc đó Haruhisa nhào tới ôm lấy Shikamaru! Cô cũng là người có đầu óc rất tốt đấy...

Chỉ có Gaara – đứa em ngu ngốc kia, làm sao lại có thể hạ thủ không chút lưu tình nào như vậy...

Cô kỳ quái, là vì sau đó Haruhisa đã nói với cô thế này ——

“Chị Temari, chị đừng có phủ nhận ~ hề là dưới “ánh mắt thị trường” của con người, đều có thể nhìn ra hết được đấy... Ách, Kankuro cùng Gaara là ngoại lệ. ‘Lừa mình dối người’ cái gì chứ, lãng phí rất nhiều thời gian a. Mau mau lắng nghe theo trái tim của bản thân mình đi! o(∩_∩)o “

Nhưng cô là con gái a!

Làm thế nào có thể để cô mở miệng trước...

Ách... Temari lại nghĩ đến Haruhisa.

Chẳng lẽ vận mệnh của mọi người con gái trong nhà này đều có kết cục bị thảm giống nhau?

Gặp được “Tình thương vì phụ”, tất cả đều là ngu ngốc?!

Hừ! Vậy mà lúc trước cô còn tưởng rằng hẳn thật sự thông minh...

Một người vội vàng, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Ba chị em bọn họ vội vàng đi làm nhiệm vụ, thoáng cái thuận tiện thăng lên thành Thượng Nhẫn.

Haruhisa vội vàng buôn bán trong quán ăn cùng làm vài việc vặt trong nhà, thỉnh thoảng cũng sẽ vẽ vài hình tượng nhân vật hoạt hình cho ‘người thành thật’ Inoue. Không được hoan nghênh thì bản thân mình tự mua lấy, được hoan nghênh thì từ chỗ ‘người thành thật’ Inoue lấy chi phí cho sáng ý của mình.

Hừm~...

Có chỗ nào là sáng ý của cô đâu chứ. Haruhisa đùa nghịch chú mèo Garfield trong tay, rõ ràng chính là sao chép...

Hôm khác, cô đem mọi người ở Konoha về sửa thành phiên bản chibi, không biết Inoue có dám làm hay không...

Thời tiết dần dần bắt đầu lạnh xuống. Quán ăn mới đã được đẩy dời tới Kanto, nơi trước đây chưa từng có ai hoan nghênh.

Haruhisa thì vội đến nổi lật trời. Vào một ngày trong lúc vô tình lục lọi ở vách ngăn thấy lịch treo tường, trở nên căng vội.

Mấy tuần lễ sau, Kankuro hoàn thành nhiệm vụ cách gần Konoha, ném cho Haruhisa một xấp quyền trục:

“Mỗi ngày đều nhờ tớ đưa cho cậu. Cậu từ Konoha vận chuyển cái gì về vậy?”

Haruhisa tiếp nhận cuộn giấy đã được niêm phong tốt lại, tươi sáng cười:

“Hắc hắc ~ bí mật!”

Ở phương diện nhẫn thuật, Haruhisa cô chính là cận bã.

Thế nhưng bởi vì ý tưởng tuyệt vời lần trước của cô. Mọi người cư nhiên lại gia tăng thông báo rồi sử dụng tính chất của thuật phong ấn.

Tuy nói là thuật phong ấn vật chết nhưng bất quá chỉ là thông linh thuật cơ bản mà thôi, thế nhưng xác thực lại rất thuận tiện.

Tenten quả thực đối với điều này khen không dứt miệng. Bình thường mãi mua đồ đạc cái gì đó to đùng này nọ... đến giờ mới thức tỉnh, trực tiếp mang theo quyền trục thì toàn bộ mọi vấn đề đã được giải quyết!

Chẳng qua, Tenten lại rất khinh bỉ cái tên chiêu thức mà Haruhisa đặt cho ——

“Hừ! Cái gì mà ‘Lâu thức tử lạnh nhỏ’, nghe qua một chút khí thế cũng đều không có!”

Đối với điều này, Haruhisa thật sự bất đắc dĩ. Điểm sáng giá nhất của thuật ‘thông linh phong ấn’ ngoài trừ có thể mang theo được, chính là cho dù bỏ cái gì vào cũng sẽ không có vật gì quá thời hạn. Bất kể lấy vật đó ra khi nào, cũng đều tươi mới giống như lúc trước!

Cái này cũng không được tính là một cái tử lạnh sao. Vâng, nói không chừng so với tử lạnh còn tốt hơn “một chút”...

Mặc kệ nói như thế nào, từ khi có chiêu “Lâu thức tử lạnh nhỏ” này, vấn đề về việc mua nguyên vật liệu ở bên ngoài đã được giải quyết xong hoàn toàn. Chỉ cần đợi ba chị em bọn họ có cơ hội đi ngang qua thôn Konoha, Haruhisa sẽ để cho bọn họ mang theo không ít quyền trục. Vào lúc trở về, ở Konoha thay cô mua rau dưa, rau cải, trái cây tươi mới gì gì đó chẳng hạn.

Dù sao đối với Tenten, Temari bọn họ mà nói, thi triển cái ‘thông linh thuật’ cũng không tính là cái gì. Giống như cô, tu luyện đến nay, Chakra cũng chỉ đủ dùng một lần hay hai lần, nhưng có khi lại không linh nghiệm...

Nhớ tới bản thân thiếu Chakra đến mức đáng thương, Haruhisa bủi môi, ôm quyền trục vào phòng bếp ——

Hừ! Dù sao cô cũng không cần phải ra trận giết địch cái gì.

Cô vẫn là nên chăm sóc sự tinh trọng yếu trước mắt thật tốt...

Làng Cát càng ngày càng lạnh xuống, gió gào thét lại biến thành vô số lưỡi dao nhỏ sắc bén, đánh úp vào trên mặt khiến người ta cảm thấy đau.

Hôm nay, ba chị em bọn họ vừa về đến nhà, liền nghe được một hương vị cực kì nồng nặc.

Kankuro là người đầu tiên quăng giấy ra một bên, như người điên vọt thẳng vào phòng bếp.

Temari không thể không tránh được thờ dài, cúi đầu bắt đầu đổi giày. Nhưng không đợi cô đổi xong, liền nghe được từ trong phòng bếp truyền đến một tiếng hét thảm. Ngay sau đó, Kankuro liền trốn thoát.

Temari dường như nhìn thấy tay Kankuro đỏ lên như tay heo, ngay cả khí lực xuất hiện mấy vạch đen cũng đều không có.

Dạy mãi không sửa, luôn quậy phá luôn ăn trộm.

Kankuro khi nào thì có thể chấp nhất đồ ăn giống như với chấp nhất nhẫn thuật một loại. Như vậy nhiều lần cũng sẽ không bị Gaara “thu dọn” sạch sẽ như vậy...

Bất quá, Temari nghĩ đi nghĩ lại, bình thường cứ tính là Kankuro đã bị đánh đập toi bời, ít nhất cũng chỉ có thể vụng trộm một hai miếng cho đỡ thèm, hôm nay như thế nào lại tay không đi ra? Hơn nữa, lần này Haruhisa đã hạ thủ vô cùng đặc biệt a...

Trái lại, một người tóc đỏ nào đó, người ta từ cửa đi vào bắt đầu liền thanh cổ họng một tiếng, đổi giày xong rồi thì sau đó bắt đầu thành thật đi rửa tay, lúc này vào chỗ ở trước bàn ăn.

Ai thông minh ai ngốc, vừa nhìn thấy là biết liền...

Chẳng được bao lâu, Haruhisa liền từ trong phòng bếp đi ra. Trong tay bưng cái khay vĩ đại, đi lảo đảo qua lảo đảo lại.

Gaara nhìn Haruhisa đi lại bất ổn, thuận thế đem khay nhận lấy, đặt ở trên bàn.

Trong cái khay to như vậy, lại bày ra đến sáu bảy cái mâm nhỏ.

Trên cùng, thịt bò cuốn hoa được cắt thành lát, đường vân lộ ra rõ ràng, to nhỏ vừa phải. Một viên cá viên trắng nõn không cần thận rót ra ngoài, dĩ nhiên là ở trên bàn lăn qua lăn lại. Lúc này mới “lộc cộc” theo bên cạnh bàn lăn tới lăn lui. Còn mang theo hơi lạnh là đậu hủ có màu vàng nhạt, mặt trên có vỏ sô lô nhỏ. Rong biển màu xanh đậm được cắt thành những phiến hình thoi lớn nhỏ. Bánh phở trong sáng thuần khiết cùng rau dưa xanh biếc được đặt ở cạnh nhau, hơn nữa còn có ba bốn loại nấm khác nhau...

Một bàn này nọ này tuy thoạt nhìn cô cùng đẹp mắt, nhưng tất cả lại có chung một đặc điểm——đều là chưa chín.

Temari âm thầm gật đầu, trách không được vừa rồi cái gì Kankuro cũng không vụng trộm...

Haruhisa đếm đếm số lượng mâm, lại thoáng động lảo đảo đi đến phòng bếp.

Lúc này đây, chỉ thấy tay trái cô cầm nhắc một cái nồi có bộ dáng kỳ quái, một tay cầm một cái hộp nhỏ tứ phương.

“Lạch cạch”

Haruhisa đem nồi đặt ở ngay giữa bàn, lại đem cái hộp nhỏ nhét vào phía dưới cái nồi.

Ba người bọn họ trừng lớn mắt nhìn nhìn, đều là một mặt không hiểu gì hết.

Cái nồi này có hình tròn, chỉ có phía dưới là rỗng ruột, bên trong nồi thì được chia thành một đường quanh co khúc khuỷu, thật sự đem bộ phận nồi này chia thành hai.

“Haruhisa...” Temari nghi hoặc hỏi. “Đây là cái gì?”

“...” Haruhisa đầu tiên là che miệng nắc cục một cái, có thể này trả lời nói: “Hôm nay chúng ta ăn lẩu uyên ương!”

Nói xong, cô cũng không đi quản ba người bọn họ có hiểu hay không, lại chui vào phòng bếp.

Lúc Haruhisa lại đi ra, trong tay mang theo hai cái ấm nước. Cái bình được đập lại thực sự rất kín, chỉ có nhiệt khí từ trong miệng bình thoát ra.

Kankuro khịt khịt mũi, kêu to: “A ~ đây là cái mùi vừa rồi!”

Gaara nhìn thân hình dữ phát bất ổn – Haruhisa, nhú mày đứng dậy, lại đem hai cái ấm nhận lấy.

“A... Cái này đổ đến chỗ này.” Haruhisa vươn ngón tay ra chỉ chỉ, “Cái kia đổ một bên của mặt khác.”

Gaara theo lời, giơ tay phải lên.

Màu nước canh trắng ngà theo miệng bình chảy trôi xuống dưới, tỏa ra mùi hương nồng đậm.

Một bên nồi này dùng một số lượng xương bò rất lớn, cùng với nước canh xương heo nguyên chất. Lúc này, dĩ nhiên một mảnh xương vụn cũng đều

không thấy, có thể thấy được phải trong thời gian rất lâu mới hoàn thành được như thế này.

Ngay sau đó, Gaara lại gờ cái bình bên tay trái lên.

Lúc này đây nước canh, lại là màu đỏ sậm.

Theo canh nước cùng nơi bị đổ xuất ra, còn có vô số hạt tiêu, hoa tiêu cùng với khác đủ loại hương liệu. Trong không khí lập tức được thổi đầy hương vị tươi mới, thơm mát, đầy tê dại, Temari nhìn không được hít xì một cái, mà Kankuro, hầu như đã cảm giác được miệng của bản thân bắt đầu phun ra nước bọt...

Cuối cùng, Haruhisa lấy cái hộp ra. Cô thường hay nhờ Tenten giúp cô chuẩn bị than đá tốt nhất.

Mất thấy giữa nôi, hai loại nước canh đỏ trắng bắt đầu dần dần sôi cuộn cuộn, Haruhisa cười tủm tỉm nói:

“Chuyển động!”

Lẩu gì đó Haruhisa cũng không phải chưa làm qua, nhưng cái này, lẩu uyên ương ‘song sắc song vị’. Hôm nay là lần đầu tiên ba người bọn họ nhìn thấy.

Chỉ thấy Kankuro dẫn đầu dùng đũa gấp thịt bò bỏ vào phần nôi bên kia, trở mấy miếng thịt bò xong một lát rồi lấy đũa ra, toàn bộ đều bỏ vào trong miệng. Mặc dù bị cay mắt đến mức chảy ròng ròng, nhưng hắn đã nhìn không được nữa, lấy một miếng thịt bò khác lập lại như thế...

Temari nhìn Kankuro hai mắt ửng đỏ, cái trán đỏ nỏ hời, cẩn thận đem cá viên bỏ vào nôi canh loãng bên kia. Đợi cá viên chín hoàn toàn, Temari cắn một ngụm nho nhỏ, nước canh đậm đà phối hợp với cá viên tròn trắng ngần nhụy, không khỏi làm cho ánh mắt của cô híp lại.

Gaara nhưng là không sốt ruột động đũa. Hắn liếc mắt nhìn Haruhisa một cái, người sau giờ phút này chính là đang cười đến ngây ngô, ánh mắt sáng lên giống như hai cái bóng đèn, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến dọa người.

“Haruhisa.” Gaara tổng cảm thấy có chút gì đó không được bình thường, không khỏi mở miệng hỏi nói. “Cậu...”

“A? La La La thế nào không ăn? Mau ăn a!”

Haruhisa nhìn trong bát của Gaara sạch sẽ, từ trong nôi gấp một khối cá viên đã được nấu chín, cẩn thận mà thổi thổi, lúc này mới để lên cái muỗng gờ lên bên miệng Gaara. Phái – phái – thiên – thảo – vi – lộ – chinh – lý

Nhìn hai dòng nước mênh mông, một mặt thiết tha, chính trực dõi theo hắn – Haruhisa, Gaara không tự chủ được ôm lấy ngực, quyết định đem vấn đề trong lòng tạm thời để sang một bên. Sau đó, hắn liền biết nghe lời phải há to miệng, đến gần cái muỗng của Haruhisa, đem cá viên thơm ngào ngọt ăn xuống...

Tác giả có chuyện muốn nói: u~

Đây là ‘Tồn Cảo Tương Quân’ ~o(∩_∩)o

Mọi người vỗ tay hoan nghênh ~~~

Kia cái gì, Ngọc Án nàng ấy đi uống rượu rồi án ~ khẳng định là đứng thẳng đi ra ngoài, co lưng trở về...

Vì tránh chậm trễ cho mọi người xem bài viết, nàng ấy bảo riêng ta đến giúp nàng ấy một chút ~

Nga, đúng rồi, nàng ấy còn muốn ta thông báo với mọi người. Gần đây nàng ấy có một chút tạp văn, nếu mọi người cảm thấy quá trình này sinh không đủ, muốn nhiều hơn, thì đề xuất ý kiến cho nàng nga ~

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Rượu Ngọt Lên Men Tu La Thành Thật

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— không thích, cũng phải trở thành thích.

“Temari!” Kankuro khóc thét. “Khối đậu hũ đó rõ ràng là do em đã bỏ vào!”

Ngay cả mí mắt, Temari cũng không thềm nhúc nhích, cuối cùng đem khối đậu hũ cắn một ngụm cùng nước canh trắng như tuyết nuốt xuống. Hướng về phía Kankuro nhún vai, tỏ vẻ đã quá muộn rồi.

Trên cơ bản, chén của Gaara vẫn sạch sẽ như cũ. Bởi vì chủ yếu, hắn không có cách nào có thể tự mình động đũa gấp đồ ăn trong nồi này nọ...

Tối hôm nay, Haruhisa quả thực có chút khác thường. Từ lúc dứt cho Gaara một viên cá viên xong, cô thật giống như đã tìm được một chuyện thật vui để làm, liên tiếp dứt đồ ăn này nọ cho Gaara.

Bình thường hai má của Gaara đã phồng lên rất nhiều rồi, vậy mà người bên kia lại nhét thêm một miếng rong biển vào nữa.

Vì thế, bữa tiệc lẩu uyên ương này cứ tiếp tục được phát triển như vậy. Người được ăn nọ, kiệt sức nhất chính là Gaara...

Kankuro hết sức oán niệm nhìn thoáng qua Temari, lại vô cùng hâm mộ nhìn thoáng qua Gaara. Cầm cái môi dùng để vớt nước canh mò qua mò lại ở trong nồi, rốt cuộc lại vớt được mảnh lá rau.

Nhìn trên trán Kankuro cùng Gaara xuất hiện một tầng mồ hôi, lại nhìn Temari đang thè lưỡi ra hà hơi một chút. Haruhisa ngốc hề hề nở nụ cười, cười một tiếng, từ trên ghế đứng lên, một mặt thần bí nói:

“Sau bữa cơm tớ còn có chuẩn bị đồ ngọt a ~”

Nói xong, cô liền hướng phòng bếp đi đến. Lúc đi nhanh tới cửa, chân trái Haruhisa không cẩn thận vướng vào chân phải, tiếp theo cả người cũng lao đảo một chút, may mắn kịp thời đỡ khung cửa, có thể này mới không ngã nhào xuống dưới.

Ba chị em bọn họ đang xoa cái bụng căng tròn, nghe được trong phòng bếp một trận “Lách ca lách cách”. Sau đó, Haruhisa liền bung một cái thùng gỗ đi ra.

Trong thùng gỗ nhẹ nhàng tản ra một hương vị kỳ lạ, giữa ngọt mang theo vị chua, vô cùng thơm ngát.

Kankuro đi lên tiếp cận nhìn thoáng qua, chỉ nhìn thấy trong thùng có nước gạo lỏng màu nhạt cùng với phân nửa lượng cơm mềm ở trong thùng. Thỉnh thoảng còn có màu tơ tằm chậm rãi trôi qua.

Temari khịt khịt mũi, hoài nghi nói:

“Đây là mùi rượu?”

“Đứng, đứng.” Haruhisa híp nửa mắt, ngừng gặt đầu. “Là rượu ngọt được ủ cho lên men. Đầu óc em hơi kém nên đã quên mất, hôm nay lúc thu dọn ngăn tủ thấy bình rượu mới nhớ tới. Em còn nếm thử nữa, may mắn là nó không có bị hư ~”

Nói xong, cô liền lấy cái thìa gỗ, thay Temari cùng Kankuro rót ra một chén nhỏ.

Nghe được lời nói của Haruhisa. Gaara đại khái cau mày nghĩ đến một điều, đứng dậy đi đến phòng bếp.

Quả nhiên, trong bồn rửa chén có một cái bình lớn. Cái bình lớn đó rõ ràng chỉ còn lại một khoảng không, còn để lại một mùi rượu nồng nặc.

Gaara lại quay đầu nhìn thoáng qua cái người ở trong phòng khách, ánh mắt rời rạc, vẻ mặt đờ ững, còn có thể luôn nắc cục – Haruhisa. Vẻ mặt hiểu rõ.

Hóa ra đã uống rất nhiều. Say sao...

Chờ Gaara ngồi trở lại bàn ăn, Haruhisa phụ trách rót tiếp hai chén. Rượu này ngọt cay nhẹ nhàng khoan khoái, chua ngọt vừa miệng, hương rượu còn sót lại dư vị gọn sóng, thật sự làm cho người ta nhìn không được muốn uống thêm một chén.

Gaara chăm chú nhìn thùng gỗ, đã không...

Quay đầu lại nhìn liếc mắt người bên cạnh một cái, hai gò má đã đỏ thành hai quả cà chua.

Bên kia Temari cùng Kankuro cũng không được tốt lắm. Tuy rằng khác xa nhau, không có giống Haruhisa uống nhiều như vậy, nhưng mơ hồ đã có vài phần bộ dáng đang say.

Temari mộng ánh mắt suy nghĩ nắm chặt cổ Kankuro, một bên không ngừng lắc qua lắc lại, một bên mơ mơ màng màng nói:

“Em là thùng cơm à? Không phải là thùng cơm thì cũng phải là bồn cơm đi? Không phải là bồn cơm thì tối thiểu cũng phải là nồi cơm siêu bự đi! Em nói thử xem, như thế nào mà em có thể ăn nhiều đến như vậy? Bình thường chị đều xấu hổ để nói với em, lần sau có thể không ăn hạt dẻ của chị nữa được không?!”

Kankuro vô pháp giãy dụa, đành phải để Temari tùy ý mạnh mẽ lắc lư bờ vai của hắn, mắt nổi lên đom đóm...

Gaara nhìn một bản ‘ngây ngô cười, ngây ngô cười’, ‘nổi điên, nổi điên’, giữa lòng mảy mui đến mức khó chịu. Không đợi nghĩ hần ra biện pháp giải quyết nào, hần liền nghe thấy hai tiếng “Bụp”, “Bụp”, giường mất lên vừa nhìn thấy, Temari cùng Kankuro đã trình lên vài chữ to đùng, ngã xuống trên sàn.

Cái này, không ngờ cũng là điều phiền toái đối với hần.

Gaara lại xem liếc mắt nhìn chị gái, anh trai nhà mình đã ngủ say như chết. Đi qua ôm lấy cái người ngồi ở cuối bàn, miễn cưỡng lấy khuỷu tay chống lên bàn, đã ngừng gật đầu – Haruhisa, đi lên lầu.

Gaara ôm ngang Haruhisa đem đặt ở trên giường, kéo chăn bông thật dày qua, nhẹ nhàng phủ lên trên người cô.

Haruhisa chu chu miệng, lại cúi thân lấy tay gãi gãi chớp mũi, dường như là đang ngủ mơ.

Gaara nhìn vẻ mặt người con gái như mây bay. Đột nhiên rất muốn lấy tay véo véo lấy khuôn mặt cô ấy, muốn thử xem có giống như trong tưởng tượng của hần, mềm mại, êm dịu, ừm... ngọt ngào...

Hần chậm rãi nâng tay lên, dần dần đưa tới gần...

Mất thấy đầu ngón tay của bản thân ngay lập tức liền sẽ đụng tới khuôn mặt của Haruhisa, Gaara lại do dự ——

Nếu Haruhisa, cô ấy không ngủ như lời nói, có phải hay không sẽ rất mất hứng?

Sau một lúc lâu, Gaara rốt cục quyết định thu cánh tay của mình lại. Nhưng không đợi tay hần đụng đến tay nắm cửa, sau lưng liền truyền đến một tiếng vang mỏng manh.

Gaara nhìn lại ——

Quả nhiên, toàn bộ chăn đã rơi xuống hết trên sàn. Mà người ở trên giường cũng từ ngoan ngoãn nằm ngửa biến thành chữ đại.

Hần nhặt cái chăn rơi trên mặt đất lên, một lần nữa vừa muốn đắp lên cho Haruhisa. Lại bị người nào đó nắm lấy cổ tay, ngay sau đó liền nghe thấy một âm thanh trong treo. “La La La!”

“Haruhisa, cậu...” Tỉnh?

Gaara có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nhưng sau khi gặp bộ dạng đang nhìn của Haruhisa. Hần lại đem chữ cuối cùng nuốt trở vào.

Quả thật là đang mở to mắt, nhưng chỉ có một khe mắt tinh tế, còn hoàn toàn không mở ra hoàn toàn...

Quả thật là đang kêu hần, nhưng kêu một câu “La La La” xong rồi lại không có câu tiếp theo. Lúc này nên phá vỡ sự im lặng đi...

Cái rượu điên loạn này, thể hiện sự đa đoan cũng coi như thông minh đi.

Quay về vấn đề chính, đến cùng Haruhisa đã uống hết bao nhiêu rượu a?

Gaara một bên bắt đầu dĩ nghĩ, một bên nhẹ nhàng kéo tay Haruhisa đang túm lấy hần ra. Một lần nữa đắp chăn cho cô.

“La La La...”

Lại là một tiếng. Bất quá lần này, cũng mười phần là giọng điệu say rượu.

Gaara nghe Haruhisa nói mơ hồ không rõ, phát âm hỗn loạn thành một đoàn keo sữa. Cẩn cẩn môi, vẫn là không nhận xuống này lên ý cười.

“Chán ghét La La La...”

Ách...

Gaara vừa mới dâng lên ý cười ngay tức khắc cứng đờ, khoe miệng ghé thành độ cong có chút quỷ dị —— cái gì mà kêu “Chán ghét La La La”...

Hần “thủ tiêu” ý nghĩ muốn đẩy cửa rời khỏi phòng, bước hai bước quay lại bên giường, gắt gao nhìn Haruhisa chăm chăm.

Nếu Haruhisa không tiếp tục nói nữa. Vậy thì hần sẽ nghĩ biện pháp tốt để cô tỉnh rượu.

”~... Tớ, tớ rõ ràng là con gái...”

Haruhisa vô ý thức quơ quơ cánh tay, lại bật ra một câu.

Này... Lại là có ý gì?

Haruhisa dĩ nhiên là con gái...

Nhưng cùng với việc chán ghét hẳn lại có liên quan gì tới nhau?

Gaara chỉ cảm thấy có một bàn tay to lớn vô hình nắm giữ lấy ngũ tạng lục phủ của hắn. Sinh sôi quấy nhiễu lại cùng nhau, làm cho hắn muốn đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Haruhisa ở trên giường quây lẩn tròn một cái, tung ra câu thứ ba:

“Thật sự là... sẽ không có thể ~ chủ động một chút a...”

Gaara vừa mới đem ba câu này sắp lại gần nhau. Còn chưa kịp hiểu rõ ý nghĩ sâu xa trong đó, trong phòng liền vang lên một tiếng ngáy rất nhỏ...

Nhìn Haruhisa đã hoàn toàn ngủ say như chết, Gaara nhú mày ——

Chán ghét? Con gái? Chủ động?

Này... thật đúng là, hắn đã gặp được một vấn đề khó khăn từ trước đến nay đều không có xuất hiện. So với trước kia, những nhiệm vụ đã từng trải qua gộp lại cùng một chỗ còn khó khăn hơn!

Gaara suy tư thật lâu sau, như cũ không tìm được bất kì manh mối nào, dứt khoát di chuyển cái ghế ngay trước bàn để ở bên giường ngồi xuống.

Trong phòng ngủ chỉ còn chừa lại một ánh đèn màu quýt, ở trên khuôn mặt ngủ say của Haruhisa tỏa ra cái bóng mờ nhạt sâu không thấy đáy. Lông mi thon dài bất chợt rung động rất nhỏ, làm cho Gaara nhớ tới bướm bướm hắn đã gặp qua ở trong khu rừng thôn Konoha.

Bàn tay trắng nõn của Haruhisa tùy ý để ở trên cổ, theo hô hấp nhẹ nhàng lay động.

Gaara nhìn nhìn, chợt đã bị vết sẹo màu đỏ sậm cướp mất tầm nhìn.

Hắn không khỏi xoa nhẹ lên trên trán của mình, dưới tay cảm nhận được vết lõm rất nhỏ trên trán—— nhiều năm như vậy trôi qua, vết sẹo này vẫn như cũ không có dấu hiệu biến mất.

Một đêm kia, năm hắn vừa mới sáu tuổi, ngồi ở trên bờ lũy bằng cát, nhìn Haruhisa nghiêng ngả chao đảo chạy tới hướng về phía hắn.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không lường trước được. Cô bé ấy lại có thể rõ ràng dùng tay của bản thân che chắn ở trên trán của hắn.

Mà từ “Ái” này cuối cùng lại bị mất đi một nửa, thế nhưng cứ như vậy mà khắc vào trên mu bàn tay của Haruhisa.

Hắn cầm lấy tay của haruhisa, nhẹ nhàng đặt ở trên trán của bản thân. Nhớ tới khi đó, Haruhisa đã nói với hắn như thế này ——

“La La La. Cậu nhìn xem, chỉ có hơn nửa nét chữ ở trên bàn tay của tớ, cần có thêm nửa nét còn lại ở trên trán cậu, từ “Yêu” mới có thể trở nên hoàn chỉnh!”

Bình tĩnh xem xét, Gaara lúc đó cũng không biết việc Yashamaru chết đi là chuyện làm cho người ta tuyệt vọng cỡ nào. Dù rằng hắn biết đó là chú của hắn, là em trai duy nhất của mẹ hắn.

Gaara càng sợ hãi, là Haruhisa từ nay về sau sẽ e ngại hắn, xa lạ hắn. Bởi vì vào lúc đó, cả người hắn đều dính đầy máu tươi, bộ dáng thoạt nhìn nhất định rất khủng bố.

Đáng tiếc cô bé ấy chỉ tùm tùm nói một câu như vậy. Cũng không đề cập qua sự tình vào cái đêm đó.

Cô ấy vẫn như cũ, mỗi ngày đem hắn đến nơi bí mật chạy đến đó, hái hoa, chặt cây để nuôi dưỡng cây xương rồng, leo núi, xuống biển chơi đu dây.

Hắn dần dần yên tâm. Nghĩ, Haruhisa sẽ luôn cùng hắn, liền giống như vậy luôn luôn ở cùng hắn.

Bởi vì nếu tách ra, từ “Yêu” này đã có thể không hoàn chỉnh.

Nghĩ vậy, Gaara bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có một trận sung sướng không hiểu được.

Ngày ấy ở trong khe núi, Haruhisa ôm hắn, hỏi hắn có thích cô ấy hay không.

Thích. Hắn đương nhiên thích.

Haruhisa cười, Haruhisa làm đồ ăn, độ ấm của Haruhisa khi ôm lấy hắn. Còn có cái hôn môi dính đầy nước miếng ở trên mặt hắn.

Hắn đều thích.

Tương đối cho làm một “Tu La chỉ yêu bản thân” muốn nó mang ý nghĩa ngược lại, trở thành “Gaara chỉ yêu mình Haruhisa”...

Gaara nhìn chăm chú vào dung nhan điềm tĩnh đang ngủ say của người con gái ấy. Bỗng nhiên nảy sinh ra một loại xúc động, giờ phút này muốn đem toàn bộ tâm tư xúc động ở trong lòng này nói cho cô ấy biết.

Là chủ động, mà không giống lần trước, ở trong khe núi như vậy...

Nhưng...

Gaara nhớ lại nguyên nhân bản thân đang ngồi ở chỗ này ——

Haruhisa vừa mới mới nói qua là chán ghét hắn...

...

Suy nghĩ từ chỗ này, Gaara chợt giận tái mặt, môi mỏng bạc màu cắn lại quá chặt. Khắp người thế nhưng lại mơ hồ xuất hiện vài phần khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Mặc kệ lời này có phải là lời nói khi say hay không. Vô luận thế nào, hắn cũng đều sẽ không để cho loại chuyện tùy ý này tiếp tục phát triển như vậy nữa.

Haruhisa không thể rời khỏi hắn, càng không thể chán ghét hắn.

Haruhisa chỉ có thể thích hắn.

Cho dù hiện tại không thích, hắn cũng sẽ làm cho cô ấy thích!

Dù sao đời này, hắn nhất định liền khiến cho cô ấy không thể không bằng lòng!

Tác giả có chuyện muốn nói: Cho nên mới nói, khai thông người thiện lương gì gì đó, kỳ thực thật phiền toái ~

May mắn là Haruhisa uống say, bằng không cô ấy sẽ bị tức giận tới mức hộc máu...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đêm Cánh Hoa Hồng Bóng Đen Ngoài Cửa Sổ

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— bóng người ngoài cửa sổ chợt lóe qua, biến mất ở bên trong bóng đêm mù mịt.

Sáng sớm hôm sau, đỉnh đầu Temari y chang như chuông gà, một bên ngáp, một bên dùng tay kéo cửa phòng ra. Ngáp còn chưa có xong, phiếm lệ nơi khóe mắt liền nhìn thấy “vật thể” không rõ ràng đang ngồi xôm ở bên cạnh cửa, suýt nữa làm cho cô kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi) đem ba hồn bảy vía bay đi mất.

“Ách...” Temari vỗ vỗ ngực. “Gaara? Mới sáng sớm tỉnh mơ, ngồi chồm hồm... “trú chân” ở chỗ này làm gì?”

“...”

Gaara mở miệng muốn nói, nhưng cái gì cũng đều không nói ra.

Mắt nhìn thấy vẻ mặt của em trai nhà mình ít có khi rối rắm, tấm lòng của một người chị tự nhiên nảy sinh lên. Cô tiến lên một bước vỗ vỗ bả vai thẳng bẻ, thân thiết mà ôn hòa nói:

“Có chuyện gì cứ việc cùng chị nói! Thân là một người chị, chị nhất định sẽ giúp đỡ em!”

Gaara lại nhìn thoáng qua Temari, do dự một chút, rốt cục gạt đầu.

Mặc dù như vậy, nhưng Temari vẫn phải mất bản lĩnh thật lớn mới có thể hỏi ra được một chút nội dung có giá trị.

Trên đỉnh cô toàn là mấy vạch đen, bắt đầu dĩ hời:

“Em cảm thấy Haruhisa chán ghét... EM~?”

Temari phát âm thật chuẩn, nhất là từ “Em” này, cần vừa nặng, tha lại dài.

Gaara đầu tiên là gật đầu, mà sau đó lại lắc đầu.

“Không phải, cô ấy chính là nói: ‘Chán ghét La La La’.”

Ách...

Mặc kệ cho dù nghe đến bao nhiêu lần. Cái biệt danh này thật sự làm cho người ta cảm thấy ngượng ngùng a...

Temari âm thầm oán thầm nhỏ một chút.

“Ngày hôm qua, Haruhisa chính là đang say, lời say giống như đều là những lời phản lại lòng mình.”

Vô luận cho dù như thế nào, cũng coi như là trọn tròn mắt nói dối. Trước khi đến được sân huấn luyện, cô nhất định phải đem vấn đề của Gaara giải quyết cho xong!

Bằng không...

Temari quay đầu nhìn thoáng qua cái người đang đi theo phía sau, còn đang say rượu – Kankuro ——

Một đứa em trai của cô, lại vô duyên vô cớ vô cùng thích hợp làm bao cát để luyện tập...

Huống chi, cô cũng không tính là nói dối cái gì.

Haruhisa sẽ chán ghét Gaara? Trừ phi mặt trời mọc lên ở hướng tây!

Cho nên mới nói, đứa em trai này của cô cuối cùng là đang ở trong tình trạng nào a?

Con gái nhà người ta cao siêu có tiêu chuẩn, có trình độ đi tỏ lộ, nghe không hiểu thì còn chưa tính. Thế nhưng cho tới bây giờ, ôm thì cũng đã ôm, nắm tay thì cũng đã nắm, ngay cả phương pháp cũng đã đều nêu ra hết! Cho nên cho dù có chiếm tiện nghi hay không cũng đều như nhau cả thôi. Hiện tại con gái nhà người ta thế nhưng lại còn có thể nói “Chán ghét hẳn”...

Temari cân nhắc. Cảm thấy nếu như chậm rãi chờ bản thân Gaara “băng tan thành sông” như lời nói, thì trái tim con gái nhà người ta đã nguội lạnh mất rồi...

“Đến cùng là em có thích Haruhisa hay không?” Temari hỏi.

“... Thích.” Gaara thành thật gật đầu, ngay cả mặt cũng không đỏ lên.

“Thích như thế nào? Thích đến mức nào?” Temari lại hỏi.

—— cô phải nên hỏi trước cho rõ ràng, mới có thể giúp em trai cô lập ra một kế hoạch thật tốt a.

Gaara suy xét một chút, đưa ra một đáp án kinh thiên động địa:

“Lần trước, lúc đi đến dự cuộc thi. Nếu như không tìm thấy Haruhisa thì tiêu diệt toàn bộ thôn Konoha.”

!!!

Trong lòng Temari căng thẳng. Có phải hay không, cô nên sớm thông báo cho Shikamaru nhanh chóng chuyển nhà?!

Ách, hiện tại giống như đây không phải là lúc để lo lắng vấn đề này.

Temari yên lặng kéo ý nghĩ đã nghiêng sang ngàn dặm về đúng quỹ đạo, hỏi tiếp:

“Thật ra em chính là muốn biết Haruhisa có phải cũng thích em hay không?”

Gaara lại gật đầu.

Ách... Tuy rằng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rất tốt, nhưng Temari vẫn cảm thấy hết chỗ nói rồi.

Vấn đề này, hiện tại chỉ cần là cá nhân thì đều có thể hiểu rõ, cho dù là Làng Cát hay Konoha. Nhưng chỉ cần chính bản thân Gaara không biết, thì không phải là điều tốt a...

Nếu như Haruhisa biết nỗ lực của bản thân từ trước tới nay, hoàn toàn không có đánh trúng trung tâm. Hôm nay, bởi vì một vì một câu nói say của con bé mà cái ‘con gấu mèo’ lại đi chất vấn tâm tình của con bé, đại khái con bé sẽ hôn mê đến chết mất.

Rốt cuộc, lời nói say gì đó của Haruhisa không hề quan trọng, dù sao cho dù thế nào con bé cũng sẽ không “Chán ghét La La La” này nọ. Về phần chân tướng, buổi tối khi trở về cô phải hoàn toàn cùng Haruhisa thảo luận một chút.

Việc cấp bách trước mắt là khi tới sân huấn luyện phải trấn an tâm tình của Gaara cái đã, bằng không Kankuro nhất định sẽ “tèo” đời...

Temari cúi đầu nghĩ nghĩ, quyết định áp dụng kế hoạch đơn giản nhất, hữu hiệu nhất.

“Chị có một phương pháp cực kì hữu hiệu.”

“...”

Gaara nhìn Temari thập phần tự tin, từ chối cho ý kiến khê hừ một tiếng.

Temari nhìn nhìn xung quanh, hái xuống một nụ hoa hồng đưa cho Gaara.

“Em cứ như vậy: ‘Cô ấy thích, cô ấy không thích, cô ấy thích...’ “

Temari vừa nói, một bên dùng động tác xé cánh hoa xuống.

“Cuối cùng chỉ còn lại một cánh hoa kia, chính là đáp án cuối cùng!”

Temari nói xong, cứ như vậy đem hoa hồng nhét vào tay Gaara.

Kankuro nhìn mặt Gaara dữ phát âm trầm, giật giật khóe miệng. Hắn một phen kéo Temari qua, thấp giọng hỏi:

“Cách này có thể dùng được sao?”

Temari một phen kéo Kankuro qua lại, tròn tròn mắt nói:

“Em lại có thể không tin chị? Ngửa da à?!”

“Ách...” Kankuro nao núng một chút. “Ý của em là, lỡ như vạn nhất kết quả là ‘Cô ấy không thích’ thì sao?”

Kankuro thử tưởng tượng một chút, cảm thấy cho dù tận thế cũng không có gì hơn điều này.

Temari lại trừng mắt với Kankuro, quay đầu đối với Gaara cười tủm tỉm nói:

“Cái kia này nọ. Trước hết em cứ làm đi, chị cùng Kankuro qua bên kia một chút!”

Nói xong, cô liền không khỏi thanh minh, kẹp chặt cổ Kankuro, hướng góc xó nào đó đi tới.

Vừa đi, còn một bên dùng giọng điệu “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” nói:

“Chị có thể làm loại chuyện ngu xuẩn như vậy sao?”

Kankuro một bên tận lực giả dục, một bên vô tình châm chọc:

“Mọi chuyện chị làm đều rất ngu xuẩn...”

“...”

Temari ghen một chút, tăng thêm lực đạo trên tay, cường chế khiến mắt Kankuro thẳng đứng tròn trắng lên hết.

Lại đi một đoạn, Temari quay đầu xác nhận khoảng cách trong lúc đó của bọn họ cùng Gaara, có thể này mới cẩn thận cẩn trọng nói:

“Đóa hoa vừa rồi chị đã xác nhận qua, cánh hóa là số lẻ...”

...

Ban đêm, Gaara dựa ở bên giường, nhìn trắng tròn sáng tỏ ở bên ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

“Ken kết. “

Cửa phòng bị đẩy ra một khe nhỏ. Haruhisa nép mình chui đi vào, trong tay còn ôm chần bông của cô.

Nương ánh trăng, cô nhìn rất rõ thứ ở trong tay Gaara. Hắn chính là đang nắm một đóa chi còn lại duy nhất một cánh hoa hồng.

Đầu tiên, Haruhisa sững sốt, sau đó liền cười tít cả con mắt.

“Không nghĩ tới, Temari lại có thể dùng phương pháp quê mùa như vậy.”

Về mặt Gaara phức tạp nhìn thoáng qua Haruhisa, mở miệng muốn nói, nhưng không ra tiếng.

“Gaara.” Haruhisa đem chần bông ở trong tay để trên sàn, ngồi xuống, lại duỗi tay qua bên trên người Gaara. “Cậu hãy nghe cho kỹ, lời này tớ chỉ nói lại một lần cuối cùng, thật sự là lần cuối cùng nga!”

Hai ngày nay, ‘gấu mèo’ này không được bình thường. Cô vừa mới hỏi qua Temari, thế mới biết được nguyên nhân trong đó.

Bất quá Temari cũng thật sự là một quân sư hồ đồ, cư nhiên lại có thể làm ra chuyện không đáng tin như thế...

Mặc dù khi cô nghe được Temari nói: “Gaara rất buồn rầu. Bởi vì hắn lo lắng thật ra em có thích nó hay không.” Thì cảm của cô đều muốn rút xuống hết. Nhưng sau khi cô suy nghĩ lại, bản thân ngoại trừ nói ra một câu phi thường tối nghĩa ‘Gaara La La La’ ra, quả thực không có nói lời từ cõi lòng của mình ra...

Lấy chỉ số thông minh về luyện ái của ‘gấu mèo’ ra xem. Hắn sẽ hoài nghi, cũng được xem như là bình thường.

Hướng chi hắn sẽ lo lắng về việc này, không phải việc này đã chứng minh hắn có thích cô rồi sao?

Nghĩ vậy, trên mặt Haruhisa tươi cười vô cùng ngọt ngào. Cô uốn cong đôi mắt to sáng ngời ra, nói rõ ràng:

“Tớ thích cậu, Hatano Haruhisa... thích Gaara nhất!”

“...”

Đôi mắt xanh ngọc của Gaara hơi co lại, miệng há ra. Hắn ngờ ngác nhìn Haruhisa, thật lâu sau, mới chậm rãi nói.

“Cậu... Lặp lại lần nữa...”

“Không muốn, vừa nãy tớ đã nói rồi. ‘Đây là một lần cuối cùng!’”

Haruhisa nhún vai, buông tay, một bộ dạng theo lẽ thường phải làm. Sau đó, cô lại ở trong lòng vụng trộm bỏ thêm một câu —— là một lần cuối cùng trong ngày hôm nay a ~

Gaara ném xuống cái thứ hồng hồng trong tay xuống, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Haruhisa, chậm rãi nói:

“Haruhisa, lặp lại lần nữa, tớ muốn nghe...”

Âm thanh của Gaara rất thấp, rất nhẹ, âm cuối thoáng kéo lên, vô cùng kỳ diệu làm chấn động tiếng lòng của Haruhisa.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng chiếu vào trên mặt Gaara. Hắn thoáng hơi cúi đầu, nhìn Haruhisa, ánh mắt chuyên chú mà lại tràn đầy hàm ý chờ mong...

“Ách...”

Ánh trăng thật đẹp, hoặc là ‘gấu mèo’ rất mê người...

Tôm lại, Haruhisa một bộ dáng kinh ngạc, chậm rãi mở miệng.

“Tớ nói, tớ...”

Tay Gaara không khỏi tự giác phân chia thành đa chức năng. Hắn đè người con gái lại, càng thêm tới gần cô ấy, giống như một chữ cũng không nguyên lỗi mất...

Ai ngờ được Haruhisa đột nhiên chớp chớp mắt, gian trá cười nói:

“Không được! Hôm nay thật sự không được!”

Gaara lão đảo một cái, suýt nữa ngã quỵ xuống trên sàn.

Haruhisa nhìn ‘gấu mèo’ giấu không được vẻ mặt thất vọng, ánh mắt chuyển động, nói tiếp:

“Về chuyện La La La thích, tớ đều nhớ được rất rõ ràng nga! Về chuyện tớ thích, La La La biết không?”

Gaara nghiêm cẩn lo lắng một chút, nghiêm túc gật đầu:

“Biết.”

“Vậy sao? Vậy tớ kiểm tra cậu một chút.”

Haruhisa ngẩng đầu lên, ánh quang trong đôi mắt màu hải đường bắt đầu khởi động. Cô vươn tay chạm vào khóe môi của Gaara, lại chỉ chỉ vào má của mình, cười hề hề giống như một tên.

“Kể tiếp, cậu phải làm như thế nào đâu?”

...

“La La La, với việc thích người trong lòng, phải đổi thành hành động thực tế, đối phương mới biết...”

“Sau đó, về sau cậu không được nói dối với tớ, cũng không được cãi nhau với tớ.”

“Ừm... Những vấn đề còn lại, về sau tớ sẽ bổ sung thêm...”

Haruhisa lải nhải lần nữa lặp lại mấy câu nói đó. Cũng không biết thay đổi đa dạng nói hết bao nhiêu lần, rốt cục mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Gaara nhìn cái đầu đang ở trên cánh tay của bản thân, có một cô gái đang ngủ say. Đôi mắt màu xanh ngọc đóng băng hằng năm cuối cùng cũng đã hóa thành một dòng sông mùa xuân, ôn nhu mà lại ấm áp.

Hóa ra Haruhisa thích hẩn như vậy. Giống như thế, hẩn thích cô ấy giống như cô ấy thích hẩn vậy.

Cả trái tim tầng tầng lớp lớp kẹo đường mềm mại bao vây lại. Ngay cả khi thở ra, cũng đều là hương vị ngọt ngào.

Này ước chừng, chính là ràng buộc, một sự ràng buộc sâu nhất, xinh đẹp nhất.

Rõ ràng là đêm trăng tròn, Gaara lại có thể cảm nhận được sự bình yên từ trước nay đều chưa có qua. Ngay cả quái vật trong cơ thể cũng là đồ thừa, đều không có kêu gào, yên tĩnh ở yên trong đó, vẫn không nhúc nhích.

Ánh trăng như nước, ôn nhu chảy xuôi qua hỗ trợ cho hai bóng người dựa vào nhau...

Đột nhiên, Gaara mở mắt, thân hình chưa cử động, đã dần dần xuất hiện ra khí thế làm cho người ta. Nháy mắt, cảm giác lạnh như băng lập tức tràn ra...

Hẩn giương mắt nhìn lên. Quả nhiên, ngoài cửa sổ có một bóng dáng màu đen đứng đó.

Người nọ giống như cảm giác được sát khí nồng đậm của Gaara. Không hề dừng lại, mũi chân nhẹ nhàng nhảy lên, thả người một cái, liền biến mất ở trong màn đêm mờ mịt...

Gaara còn vẫn duy trì dáng ngồi, nhìn bóng đen biến mất, ngay cả ngón tay cũng chưa động một chút nào ——

Haruhisa ngủ ngon như vậy, không cần đánh thức cô ấy...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ngọt Như Mật Tắm Ảnh Ngày Xưa

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cái này thật ra là bốn mươi hai chương kinh đi?!

Sáng sớm hôm sau, Haruhisa mơ mơ màng màng lết bước chân xuống dưới lầu, chính là gặp phải lúc ba người bọn họ đang chuẩn bị ra khỏi cửa.

Gaara quay đầu nhìn cô một cái, thu hồi chân trái ra khỏi cửa, hướng cô vẫy vẫy tay.

Haruhisa không rõ tình hình, mở to mắt đang buồn ngủ lim dim rồi đi qua.

Đầu tiên, Gaara vươn tay đè xuống nhúm tóc đang đánh lên của cô. Sau đó, hấn chỉ chỉ vào mặt mình.

Dáng vẻ buồn ngủ của Haruhisa còn chưa biến mất, phản ứng được một lúc, mới hiểu được ý tứ của Gaara.

Mặt của cô bắt đầu đỏ lên. Níu chặt góc áo của mình, vụng trộm ngắm nhìn Temari cùng Kankuro.

Gaara còn tưởng là cô không biết, lại một lần nữa nâng tay lên. Lúc này đây, hấn không những chỉ chỉ vào mặt mình, còn chỉ chỉ vào môi của Haruhisa.

Haruhisa chớp chớp mi mắt, trong lòng lẫn lộn nhiều hương vị ——

Đêm qua vừa mới dạy “Muốn biểu đạt, phải đối thành thực tế hành động mới có ý nghĩa”. Ngày hôm nay cũng đã linh hoạt biết ứng dụng rồi.

Cô hấn là nên vui vẻ đi?

Nhưng!

Mặc dù cô không phải là một cô gái bảo thủ hay thẹn thùng, ở trước mặt mọi người trên chộc | diễn kịch cũng không phải chưa làm qua. Nhưng hôm nay ‘gấu mèo’ lại có thể chủ động thành cái dạng thể loại này a...

Cô – nhân viên hướng dẫn yêu đương. Có phải rất xứng đáng với danh hiệu này không?

Bên này, Haruhisa còn chưa có cảm khái xong. Bên kia, Gaara đang chờ đợi đã có chút không có kiên nhẫn.

Hấn kéo Haruhisa còn đang xuất thần ở bên kia qua, hơi cúi đầu. Nhẹ nhàng đem môi của mình lại gần vào trên trán Haruhisa, hôn một cái. Sau đó, chỉ vào mặt mình, lần thứ ba.

Haruhisa dường như đã thấy được trông mặt của Kankuro lộ ra cùng với gương mặt tươi cười nhe nhếch đến đỏ của Temari, trong lòng nhất thời vừa thẹn vừa giận. Cô bực mình một trận, dứt khoát một phen kéo đầu Gaara xuống, đối mặt với hấn hung hăng cắn vào!

...

Trên sân huấn luyện, tiếng người ồn ào.

Phần đông những đứa trẻ loi nhoi đang lên mặt luyện tập trên mô hình.

Matsuri một bên vung Jōhyō (Roi da) trong tay, một bên vụng trộm ngắm nhìn Gaara... Cùng trên mặt hấn rõ ràng dấu răng từ.

“Sen, sensei...” Rốt cục vẫn không đánh lại được lòng hiếu kỳ trong lòng, cô bé sợ hãi hỏi “Mặt của sensei... bị thương sao?”

Temari ở một bên nghe vậy. Không sợ chết đi lại gần, cười tùm tùm đối với Matsuri nói:

“Đúng! Đây chính là miệng vết thương ngọt ngào a!”

Gaara nhìn thoáng qua Temari, không có hé răng, lại quay đầu đi giám sát động tác luyện tập của Matsuri.

Kankuro một bên giả bộ chỉ đạo, một bên khom người lùi về sát bên cạnh, hoài nghi hỏi:

“Chị cư nhiên lại có thể “đánh vào mông con hổ” đó sao?”

Temari chăm chú nhìn Kankuro, từ đáy lòng tỏ vẻ khinh thường:

“Com của em quả nhiên đều đã ăn hết vào trong bụng. Hiện tại tâm tình của Gaara rất tốt đâu ~ Huống chi, chị lại là chị hai của hấn, đùa một chút cũng không thể sao?!”

Kankuro sờ sờ mũi, than thở nói:

“Hừ, rõ ràng chị là người không đúng, còn dạy em là ‘Gaara đi hướng đông, tuyệt đối không được đi hướng tây’ sao?”

Temari trừng mắt nhìn liếc mắt Kankuro một cái, ý bảo “người hào hiệp” năm đó không đề cập tới “Dũng”.

“Lại nói tiếp.” Kankuro bĩu môi. “Com không ăn vào trong bụng, chẳng lẽ ăn vào trong lỗ mũi?”

Nói xong, hắn nhìn mặt Temari đang ở trạng thái không nói gì. Còn làm hành động thành quả đạt được mà đắc chí.

Lúc giữa trưa, lần đầu tiên Haruhisa phá lệ không có tự mình đến đưa com, mà là xin nhờ hai vị Ninja Làng Cát.

Là xấu hổ sao?

Nhớ lại hôm nay, buổi sáng trước khi ra ngoài đã phát sinh sự kiện hôn màu phấn hồng. Temari âm thầm nghĩ, cố gắng đè nén tiếng cười nhận lấy hộp com.

Kankuro cái gì cũng không nghĩ đến, trực tiếp nhào lấy hộp com mở ra ăn. Bởi vì trên cơ bản, sau khi nghe thấy mùi hương của thức ăn, hắn liền đánh mất năng lực suy xét.

Ba hộp com, hai hộp đã có chủ.

Ninja A có chút đồng tình nhìn thoáng qua cái hộp com thứ ba ở trong tay Ninja B, tiếc nuối hương hắc lắc đầu ——

Bản đạo đã cố gắng hết sức, người đành phải phải an tâm mà ra đi thôi...

Ninja B đọc hiểu được ánh mắt của Ninja A, bị phần trăm mất lại. Dùng tốc độ nhanh nhất của con rùa chậm rãi đi đến gần ‘Tu La mặt lạnh’ cách đó không xa.

“Gaa, Gaara-Sama... ngài... com trưa của ngài.”

Hai tay Gaara khoanh lại. Mặt không cảm xúc nhìn Ninja không biết tên dùng hai tay nâng hộp com lên, trầm mặc không nói.

Ninja B chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên lưng hắn còn chưa kịp hắn chảy xuống, đã bị đông thành băng mất rồi...

Không biết qua bao lâu, Gaara mới nâng tay nhận lấy hộp com còn hơi nóng.

Ninja B thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đang muốn nhân cơ hội lui lại một bước, lại nghe thấy một cái âm thanh lạnh lẽo cúi đầu nói:

“Cô ấy đâu?”

Haruhisa-Sama thật sự ‘liệu sự như thần’! Quả nhiên Gaara-Sama sẽ hỏi đến cô!

Hoàn hảo, Haruhisa-Sama đã dặn hắn nên trả lời như thế nào!

Ninja trẻ tuổi một bên suy nghĩ, một bên lại âm thầm phát sầu ——

Nhưng nếu nói vậy, hắn nào dám bắt chước “nguyên xi, giọng điệu cũng phải giống y hệt” chuyển lời lại a...

Lúc đang buồn rầu giãy dụa, Ninja B nhìn thoáng qua khuôn mặt đang dū phát âm trầm – Gaara, tay chân nhất thời luống cuống, đành phải thành thật truyền đạt lại giống y như thế.

“Haruhisa-Sama nhờ ta chuyển lời với ngài: ‘Đừng nghĩ nhiều vấn đề như vậy! Ăn com trước đi!’...”

Nói xong, Ninja B mặc cho số mệnh. Nhắm hai mắt lại, chuẩn bị nghênh đón “Sa bộc tổng táng” của Gaara-Sama.

Nhưng qua nửa ngày, không có đợi được “Sa bộc tổng táng” của Gaara. Ninja B vụng trộm khẽ mở một con mắt ——

Nguyên bản đứng ở trước mặt hắn, Gaara-Sama đã không thấy đâu hết.

Hắn lại lên lút nhìn trộm nơi xa xa, phát hiện Gaara-Sama đã tìm nơi khác đang ngồi ăn com...

Được cứu trợ rồi!

Ninja B sờ soạng cái trán một phen, mồ hôi lạnh trên lưng rốt cuộc cũng đã được chảy xuống.

Phía bên kia, đầu tiên, Temari là nhìn cái nhìn cái người một thân hàn khí lạnh thấu xương, mà sau đó lại đột nhiên thả lỏng – Gaara. Ánh mắt vòng vo qua lại, hướng về trên hộp com liếc mắt xem xét một cái ——

Hừ! Quả nhiên là như thế này!

Trách không được vừa mới mở hộp com ra, bỗng chốc liền như gió xuân...

Temari lại nhìn thoáng qua hộp com. Bánh trứng bột hình trái tim cùng với rau dưa thập cẩm được trang trí thành chữ “Ái”. Cả người Temari run lấy bầy,

nổi hết da gà lên.

Quả thật Haruhisa có chút xấu hổ, nhưng loại trạng thái này chỉ giằng co trong vòng 2 phút.

Sau đó, cô liền chui vào phòng bếp, vội vàng buôn bán trong quán ăn.

Hừ! Truyện cười ~

Chỉ là một chuyện linh tinh thôi mà, có gì đáng ngại kia chứ!

Mãi cho đến chiều, Haruhisa mới được rảnh rỗi. Cô nằm ở trên sofa một lát, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, trở mình ngồi dậy, vội vàng chạy lên trên lầu, tắm rửa thay quần áo, treo bảng “Tạm dừng buôn bán” lên trên cửa, vội vàng vàng đi ra cửa...

Lúc đi ngang qua cửa hàng bán hoa duy nhất ở Làng Cát, Haruhisa chọn nửa ngày, lúc này mới mua một bó hoa chuông vàng vừa mới gấp được. Hỏi xin ông chủ giấy gói quà, lại nói lời cảm ơn, Haruhisa cẩn thận đem hoa bao bọc lại, lúc này mới đi về phía Bắc ở trong thôn.

Thôn phía Bắc, là vườn mộ của Làng Cát.

Haruhisa tìm được tấm bia đá vuông quen thuộc kia, cẩn thận lau sạch đất rêu ở trên tấm bia, chậm rãi ngồi xuống dưới.

“Ông nội, năm nay hoa chuông vàng vừa mới nở này ~ “

Ngón tay cô nhẹ nhàng xoa nhẹ lên trên hàng chữ sâu, nông nhọt nhạt kia, đem bó hoa trên tay đặt ở trước bia đá, thấp giọng nói.

Sau đó, cô xoay người, nhẹ nhàng dựa lưng vào phía sau tấm bia đá, nhắm hai mắt lại —— giống như lúc trước thường hay rúc vào trong lòng của ông lão.

“Ông nội, ông ở nơi đó sống có tốt không?”

“Hừ... Nhất định là rất tốt. Bằng không, đã nhiều ngày như vậy rồi con không nhìn thấy ông, ông cũng không đi đến trong giấc mơ làm phiền con...”

“Ông nội...”

“Haruhisa cũng sẽ sống thật hạnh phúc...”

...

Haruhisa một mình ở trong vườn mộ thật lâu, nói liên miên lời nhảm cái gì đó không ngừng. Liên tục nói cho đến khi miệng lưỡi khô hết, cô mới đứng dậy phủi bụi trên móng, chậm rãi đi trở về nhà.

Về nhà, cô giương mắt nhìn đồng hồ treo ở trên tường. Còn chưa đến giờ làm cơm chiều.

Còn về phần ‘quán ăn thôn quê’ thì sao...

Ách, dù sao cũng đã treo bảng ‘tạm dừng buôn bán’ lên trước cửa.

Cho nên, lúc này là lúc khó được thời gian tự do!

Haruhisa nghĩ nghĩ, từ dưới gầm giường lấy ra những quyển sổ chép tay của Hatano Masago.

Đã nhiều năm như vậy trôi qua, từ rất lâu Haruhisa vẫn thường xuyên xem những quyển sổ này vô số lần. Cứ việc mỗi lần xem cô đều rất cẩn thận, bên cạnh những quyển sổ này vẫn là những lớp lông.

Haruhisa nhìn những quyển vở có chút nhăn lại, có chút đau lòng.

Bằng không, chờ khi có thời gian rảnh, lại một lần nữa sao chép lại hết đi?

Haruhisa âm thầm cân nhắc.

Những quyển sổ chép tay này, là tâm huyết cả đời của Hatano Masago.

Trong đó nhiều loại phương pháp nấu nướng cùng với những tư liệu được kể ra rõ ràng, càng làm cho Haruhisa hưởng không ít lợi.

Nếu một ngày trong tương lai kia, những quyển sổ này sẽ hư hại nghiêm trọng mà làm mất chữ, mất đoạn thì rất đáng tiếc.

Quyết định tập trung, Haruhisa liền bắt tay, ý thức lấy những quyển sổ từ trong rương ra, chuẩn bị trước số hiệu, về sau khi sao chép lại cũng có thể dễ

dàng tìm kiếm

Kỳ thực, sở dĩ như thế nào mà Haruhisa lại coi những quyển vở này như bảo bối. Thường xuyên lấy ra lật ra xem, cái này không chỉ đơn giản là quyển bí kíp nấu nướng của Hatano Masago, nó còn quan trọng hơn thế nữa, tất cả đều là nhật ký của ông ấy.

Lần đầu tiên, từ lúc đọc nó, Haruhisa còn phát hiện ra, lúc Hatano Masago ghi lại thực đơn cùng nguyên liệu nấu ăn, đồng thời ông còn thích ghi lại một chút chuyện đã xảy ra vào lúc đó cùng với cảm tưởng của mình.

Chẳng hạn như bây giờ, hiện tại trong tay Haruhisa đang cầm một quyển trong số đó:

“Ngày X tháng X, hôm nay thăng nhóc Showa lại có thể đái dầm... Thật là, làm thế nào mà con ta lại có thể đái dầm?!”

“Ngày O tháng O, hôm nay Tokiko cãi nhau với ta. Nguyên nhân là vì ta đã ăn vụng canh trứng gà mà cô ấy đã chuẩn bị Showa...”

“Ngày Y tháng Y, vào sinh nhật ba tuổi của Showa, ta được thi thố tài năng một chút!”

Những câu ngắn bình thường như thế này thường xuất hiện ở trên đầu quyển vở, đoạn cuối, thậm chí còn có phần giữa hai trang giấy.

Mỗi khi Haruhisa đọc được, luôn dở khóc dở cười. Không nghĩ tới được hóa ra ông nội còn có được một quá khứ đầy huy hoàng như vậy...

Cũng đang bởi vì chút câu nói đơn lẻ này, Haruhisa còn có thể gom góp được những chuyện mà Hatano Masago đã từng trải qua. Bề ngoài là một bức tranh khôi hài nhưng lại là một cuộc sống vô cùng âm áp.

Mà cái này đây, mới là nguyên nhân khiến cô xem những quyển sổ này như bảo vật.

Giống như ông nội vẫn thường xuyên luôn ở bên cạnh cô đâu.

Haruhisa nhẹ nhàng mon tron quyển sổ chép tay, khoe môi lộ ra tươi cười nhàn nhạt.

“Haruhisa? Haruhisa!”

Dưới lầu, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu quen thuộc.

Là Kankuro?

Haruhisa phân biệt ra được chủ nhân của tiếng âm, cả người chấn động ——

Hồng rồi! Com chiều cô còn chưa có đi nấu!

Nghĩ vậy, Haruhisa vội vàng từ trên giường lăn xuống dưới, không cẩn thận đá rơi một quyển vở xuống.

Một mặt, cô có chút đau lòng nhặt quyển sổ lên, một mặt nguyên rủa Kankuro khi ăn com cần phải lười.

Theo động tác của Haruhisa, một tấm ảnh chụp hơi ố vàng hé ra, như vậy liền từ hai lớp phong bì, rớt ra ngoài.

Nhẹ bỗng dừng ở trên sàn...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: “Bánh Bao” Mini Dầu Vết Để Lại

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Cô nhìn cái vật nhỏ kia, bỗng nhiên cảm thấy nhìn có chút quen mắt.

Haruhisa cúi thấp nửa đầu với mái tóc dài ẩm ướt. Đi đến trên giường, trong tay cầm tấm ảnh chụp rớt ra từ trong quyển sổ kia.

Ảnh chụp thật cũ, phần viền ảnh đã ố vàng hết, ở chính giữa còn có một vết nước đọng rõ ràng.

Nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến mức độ rõ ràng của tấm ảnh. Haruhisa vẫn còn có thể nhìn thấy rõ ràng diện mạo cùng biểu cảm của

từng người trong ảnh.

Đây là một tấm ảnh chụp tập thể.

Có năm người, hai nam, hai nữ, cộng thêm một đứa trẻ nhỏ nhỏ.

Người phụ nữ ôm đứa trẻ, Haruhisa không biết. Nhưng người đàn ông ôm người phụ nữ đó, cô nhận biết ——

Đó là Hatano Masago khi còn trẻ.

Từ đó mà suy đoán, người phụ nữ xinh đẹp này chính là người mà ông thường nhắc rất nhiều trong quyển sổ chép tay của mình khi qua đời, cũng chính là bà nội của cô.

Như vậy, người há miệng rộng, khóc đến nỗi nước mắt cùng nước mũi đều chảy xuống hết, chẳng lẽ chính là ba của cô?

...

Haruhisa đem trí não đã đầy những vạch đen đẩy sang hết một bên, tiếp tục xem ảnh chụp.

Trên ảnh chụp còn có hai người, nam đẹp trai tuấn tú, nữ xinh đẹp thanh tú.

Mặc dù ngũ quan của hai người nhìn có chút tương tự. Nhưng mi mày của người phụ nữ này trong lúc đó anh tuấn đến mười phần, ngược lại người đàn ông kia có chút tức giận của trẻ con.

Haruhisa nhìn lâu một hồi, cũng không nghĩ ra hai người kia rốt cuộc là ai.

Quyển nhật ký của ông nội cũng rất ít khi nhắc tới người ngoài, ngoại trừ vợ và con của mình.

Không nghĩ tới, quyển sổ của ông nội lại có thể giấu điểm ‘một bộ phận cơ quan’ quan trọng như vậy. Nếu như không phải lớp giấy bao ở ngoài quyển sổ có chút hư hại, tấm ảnh này không biết sẽ còn bị giấu thêm bao nhiêu năm nữa. Nói không chừng, những quyển sổ khác cũng sẽ cất giấu những bí mật nhỏ như thế này.

Haruhisa lẩn lộn một cái, vừa muốn vươn tay lấy quyển sổ được đặt ở trên bàn học.

Ách...

Còn thiếu một chút nữa...

Haruhisa duỗi thẳng cánh tay, đầu ngón tay quẹt tới quẹt lui, nhưng không với tới được.

Chợt, quyển sổ bay vút vào không trung. Haruhisa kinh ngạc, vừa mới ngẩng đầu lên. Không biết từ khi nào Gaara đã đứng ở bên giường của cô, trong tay chính là đang cầm quyển sổ kia.

Haruhisa giật mình. Sau đó theo phản xạ cúi đầu nhìn bản thân ——

Hay thật, trên người chỉ có nỗi khăn tắm...

“Ách... Lúc nào thì cậu đã vào đây?”

Haruhisa một bên cùng Gaara nói chuyện, một bên chậm rãi đem tư thế nằm ngửa đổi thành nằm sấp... again. Tay phải lặng lẽ nắm chặt khăn tắm có hơi thùng thình một chút.

Dường như Gaara không có chú ý tới động tác nhỏ của Haruhisa. Hắn đi về phía trước hai bước, bắt đầu đưa quyển sổ qua:

“Vào lúc cậu đang lẩn lộn.”

Nói xong, hắn lại nhìn thoáng qua Haruhisa đang rút người thành một khối, xoay người đi ra cửa.

Ờ?

Như thế nào mà lại bước đi?

Haruhisa trừng mắt nhìn Gaara cũng không quay đầu lại. Đầu tiên là sững sờ một chút, mà sau đó lại trở nên thật tức giận ——

Cô như vậy, một chút hấp dẫn cũng không có sao?

Cứ như vậy mà rời khỏi sao?

Haruhisa lại cúi đầu nhìn nhìn ——

Dù cho không được tính là cái “bánh bao” lớn, nhưng tối thiểu cũng là một cặp “bánh” nhỏ đáng yêu đi!

Ngay tại lúc Haruhisa rối rắm nghĩ giữa trưa ngày mai nên ăn đủ đủ xào thịt bò hay vẫn là thịt heo nấu hạt sen táo đỏ. Gaara lại đi vào, trong tay còn đang cầm khăn lông.

“Cậu cậu cậu... Làm sao mà cậu lại không gõ cửa?!”

Haruhisa còn chưa kịp rút hai tay ở trước ngực đang ‘khoa tay múa chân’ về. Liền thấy Gaara lập tức đi về phía cô.

“La... La La... La La La “

Haruhisa ngửa đầu nhìn Gaara. Không tự chủ được nắm thật chặt khăn tắm ở trên người, bắt đầu cà lăm.

Khăn lông từ trên trời giáng xuống, che khuất ánh mắt của cô đang nhìn Gaara.

Haruhisa cảm giác được hai tay Gaara đang đặt tại trên đầu cô, nghe được hắn nói:

“Lạnh không? Sao không lau tóc?”

...

Trong lòng Haruhisa một hồi mát, một hồi lại nóng. Sau đó, một đợt nóng lạnh cứ như vậy mà đổi qua đổi lại, sợi dây cao su trong óc rốt cuộc cũng bị đứt.

Cô cách khăn lông chớp chớp mắt, ngần ngừ nói:

“Tớ... đang chờ cậu đến lau cho tớ.”

Tay Gaara rõ ràng dừng một chút, mà sau đó liền tiếp tục mềm nhẹ lau mái tóc đen dài của Haruhisa.

Sau một lúc lâu, hắn mở miệng, mang theo ý cười rõ ràng:

“Ừ.”

Haruhisa nghe Gaara thân nhiên nói từ “Ừ”. Trong lòng chợt run lên, giống như đang bị lông vũ mềm nhẹ quấy nhiễu ở giữa ngực, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy ê ẩm tê dại.

Cô vén khăn lông lên, ngồi thẳng người lên, cánh tay vòng trên cổ Gaara, há miệng cắn vành tai của Gaara.

Haruhisa có hai khối răng nhanh nhả, nên rốt cuộc bị Kankuro cười nhạo nói là “Ăn thịt không cần dùng tới dao”. Nhưng hôm nay, đúng lúc hai khối răng nanh đó lại hạ cánh ở trên vành tai của Gaara.

Không đau, có chút ngứa.

Trong những ngày thường, nói chung Haruhisa luôn thích bắt thành linh nhảy ra ôm ôm lấy hắn. Lúc mới bắt đầu, Gaara có chút ứng phó không nổi, sau này mới chậm rãi liên thông thạo, một bên luôn có thể di chuyển tay bắt đầu làm gì đó, một bên thận trọng đỡ lấy người Haruhisa. Hai chuyện đồng thời tiến hành, không chút chậm trễ nào.

Nhưng hiện tại, một tay Gaara tiếp tục đỡ lấy cơ thể Haruhisa, một tay còn lại vẫn còn đang lau tóc có chút không phối hợp.

Từng đợt tê dại ngứa từ bên tai liên tục leo lên trên ngực hắn, nối tiếp lại lan tràn đến đầu ngón tay.

Đã thật lâu rồi, cảm giác cứng ngắc cả người chưa từng xuất hiện, nay lại xuất hiện trên người Gaara...

“Haruhisa, cái này có phải là của em không?”

Temari một bên hô, một bên mở cửa phòng Haruhisa ra.

“Ách...”

Temari hóa đá.

Vì cô lại kinh hoàng quên mất trước hết phải nhìn xem Gaara có trong phòng của chính nó không cái đã...

Haruhisa liền phát hoảng, vội vàng buông lỏng tay cánh tay ra, ngồi trở lại trên giường.

Còn lại Gaara thì quay đầu lại nhìn một cái, sau đó tiếp tục lau tóc cho Haruhisa.

...

Temari nhìn cả người chỉ bao bọc mỗi một cái khăn tắm, một mặt son hồng – Haruhisa. Còn có một mặt không biểu cảm, nhưng toàn thân tản ra hơi thở hơi khó chịu – Gaara. Trong lòng giờ tay lập lời thề ——

Về sau cô sẽ nhất định nhớ kỹ là phải gõ cửa trước khi vào!

A... không không không. Về sau tuyệt đối cô sẽ không vào giờ này tìm đến chỗ Haruhisa!!

Bị bắt gặp còn hơn trách móc, da mặt của Haruhisa cũng biến dạng. Cô sờ sờ cái mũi, một mặt trạng thái vô sự hỏi:

“... Chị Temari, vừa rồi chị mới nói cái gì?”

“Ách...” Sự tỉnh cho tới bây giờ, Temari cũng chỉ có thể kiên trì nói tiếp: “Vừa rồi ở dưới lầu chị có phát hiện thứ này. Cho nên đi lại đây hỏi có phải là của em làm rơi hay không.”

Bình thường Haruhisa còn có thói quen sưu tập đồ vật lung tung gì đó. Temari vừa mới ở dưới lầu không cẩn thận đá trúng, phản ứng đầu tiên chính là Haruhisa đánh rơi nó.

Temari vừa nói, một bên mở bàn tay ra, một vật lớn nhỏ gì đó lẳng lặng nằm ở nơi đó, chiếu xạ ra ánh sáng na ná kim loại.

Nhưng không đợi Haruhisa nhìn lâu rõ ràng. Gara liền tiến lên một bước, cầm lấy vật gì đó ở trong lòng bàn tay Temari, trong đôi mắt màu xanh ngọc hiện lên sát khí mờ nhạt.

Temari cùng Haruhisa hai mặt nhìn nhau ——

Vừa rồi còn rất tốt, như thế nào lại đột nhiên liền trở nên nghiêm túc như vậy?

“La La La?”

Haruhisa nhìn thật lâu đến khuôn mặt dần dần căng ra của Gaara. Mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì không được tốt.

“Ồ đâu chị phát hiện ra vật này?”

Gaara nắm chặt nắm tay, thấp giọng hỏi Temari.

“Phòng khách, ở chỗ ngay gần cửa.”

Temari cũng nghiêm túc lên. Vốn là ngũ quan mạnh mẽ, giờ phút này thoát nhìn có thêm vài phần khí thế nghiêm nghị.

Gaara cúi đầu suy tư một trận. Vươn tay phải sờ túi áo của bản thân, sau đó mở bàn tay ra, lộ ra vật ở bên trong.

Lại là một vật kỳ quái nào đó. Kích cỡ chừng ngón tay cái, cả vật thể đều tối đen, một bên còn có khắc lên chân con nhện giống như sợi tơ.

Haruhisa kinh ngạc nói:

“Làm thế nào mà cậu cũng có một cái?”

Gaara không có lập tức trả lời, mà là thâm thúy gật đầu một cái. Đôi mắt ngọc cứ đảo tới đảo lui vật nhỏ ở trong tay, dường như đang nhớ lại chuyện gì đó.

Thật lâu sau, hắn mới mở miệng nói:

“Lần trước, vào đêm trăng tròn ngày kia, ngoài đầu cửa sổ có một người đứng đó. Đây là vào buổi sáng ngày hôm sau, ở trên cửa sổ phát hiện vật này.”

...

Haruhisa kinh sợ, không nghĩ trong nhà của ba người bọn họ còn xuất hiện loại tình huống này?

Cô còn cho rằng, đưa mắt ra nhìn ở trong thế giới Hokage, là sẽ thấy không có người nào dám đến nhà của “Gaara của sa mạc” nghe lên gì đó...

Nghe xong lời nói của Gaara, Temari không khỏi cũng trầm mặt.

Loại sự tình này, cô cư nhiên chưa từng có nhận thấy được.

Kankuro cũng không cần hỏi. Mỗi buổi tối hắn sẽ ngủ say giống như lợn vừa mới ngã chết...

Nhưng hai cái vật nhỏ này, cuối cùng là cái gì? Lại có tác dụng gì?

Haruhisa xoay người xuống giường, từ trong tay Gaara tiếp nhận hai vật không rõ ràng kia. Lăn qua lộn lại nhìn tỉ mỉ, lại soi mói qua lại, nỗ lực tìm kiếm cơ quan nhỏ đang ẩn nấp gì đó.

Rất cuộc, tại đây, ngay dưới đáy trong đường nối của vật thể không rõ ràng này. Haruhisa phát hiện ra vết tích nhọt nhọt được khắc lên.

Tuy hai vật thể này chỉ giống nhau về độ lớn nhỏ, còn màu sắc, bề ngoài thì khác biệt nhau. Nhưng hai vết khắc lại được cho là giống nhau như đúc...

Trừ bỏ nấu nướng, Haruhisa còn có một sở thích khác, đó chính là đi dạo phố.

Nói là đi dạo phố, trên thực tế chính là đi đến “Ngôi nhà vạn năng” của người thành thật Inoue.

Bởi vì trừ bỏ cửa hàng này ra, Làng Cát cũng không chỗ nào tốt để đi dạo.

Haruhisa cực kỳ yêu “Ngôi nhà vạn năng”. Trong này, đồ vật vô cùng tinh xảo nhưng lại không mất đi điều thú vị. Mỗi lần đi đều có thể tìm được đồ vật tốt nhất ở cửa hàng, sau đó chọn một hai cái thích nhất rồi mua thôi.

Lần trước cô tìm được một cây quạt nhỏ dạng kéo lên kéo xuống, lại phối hợp với một lớp da màu xanh biển đen làm thành dây thừng, đưa nó cho Temari. Temari thích nó cực kì, mỗi ngày đều đeo ở trên người, đi đến đâu thì mang đến đó.

Kết quả, Temari cũng thích cửa hàng kia. Khi không có nhiệm vụ thì sẽ đi đến đó dạo một vòng.

Mỗi lần Kankuro vừa nhìn thấy hai người các cô cùng nhau thảo luận, hai mắt sáng lên khi nói đến “Cửa hàng vạn năng”. Còn thường xuyên phát ra âm thanh làm người ta không thể lý giải được: “tiếng thét chói tai”. Hắn sẽ một mặt khinh bỉ nói “Đứt khoát, con gái thật đúng là vô cùng phiền toái!”

Kết quả chính là bị hai người con gái phiền toái đó đá bay ra ngoài.

Gần đây, ước chừng bởi vì liên quan đến ‘quán ăn thôn quê’ không cần mở cửa vội vàng. Số lần ra khỏi nhà đi dạo của Haruhisa tăng lên rõ ràng, “Cửa hàng vạn năng” cái gì đó, mỗi ngày đều phải đi đến đó một lần, giống như một tiểu đội đứng giờ đuổi kịp nhau rồi đánh nhau.

“Temari Temari Temari ~ “

Hôm nay, Temari bọn họ vừa mới vào cửa. Haruhisa liền khoan khoái nhảy nhót đi lại, một mặt thần bí cầm cái túi nhỏ trên tay hướng về phía Temari lắc qua lắc lại.

Kankuro buông tay, không cần nghĩ, khẳng định lại là đi đến “Cửa hàng vạn năng”. Sau đó, hắn lại nhìn thoáng qua Gaara ở bên cạnh đang yên lặng đối diện.

Trước kia, khi bọn họ vừa mới trở về, Haruhisa sẽ luôn nhào tới ôm lấy Gaara, nhưng hôm nay...

Kankuro một mặt đồng tình nhìn em trai nhà mình bị “thất sủng” ——

Ai...

Một người đang sống sờ sờ êm đẹp ở đây, lại có thể thua kém một đồng “rách nát” rực rỡ đầy màu sắc...

Tác giả có chuyện muốn nói ai...

Vì cái gì mà nội dung tình tiết lại phát triển cùng nảy sinh điểm bất thường?

...

Ta có một loại cảm giác muốn viết chính kịch...

Nhưng là ta chính là người chuyên gia nảy sinh ý tưởng khô khan a!!! (bất đắc dĩ lật bàn)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Ông Chủ Tốt Shukaku Biến Động

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— chiết khấu không ít, mang lại rất nhiều lợi ích nga ~

Hôm nay, ở trên bàn com, Haruhisa tuyên bố một tin tức vô cùng quan trọng.

“Tớ quyết định, tạm thời đóng cửa cửa hàng thức ăn nhanh.”

Haruhisa buông đũa trong tay, lạnh nhạt nói.

Ba chị em bọn họ bất đồng nhìn cô một cái. Sau đó từng người đều cuối đầu xuống, tiếp tục chuyên tâm “đối phó” với com trong chén của mình.

Haruhisa bị mọi người vô tình xem nhẹ, khóe miệng giật giật, còn bổ sung thêm một câu:

“Tớ còn quyết định. Bắt đầu từ ngày mai đi đến ‘Cửa hàng vạn năng’ của Inoue Hiroki làm công!”

Lúc này đây, ba chị em bọn họ rất cuộc mới có phản ứng.

Temari nói: “Là công nhân viên chức ở trong tiệm, mua này nọ có được giảm giá không?”

Kankuro nói: “Vậy bữa trưa cậu có còn phụ trách không?”

Gaara nói: “Tiền để đi du ngoạn vòng quanh thế giới còn thiếu bao nhiêu?”

...

Vô luận như thế nào. Tuy ba người bọn họ không xác định rõ mà tỏ vẻ duy trì, nhưng cũng không có đưa ra ý kiến phản đối.

Sáng sớm hôm sau, Haruhisa “hầu hạ” ba vị trụ cột tương lai của Làng Cát ăn xong bữa sáng. Lại thu dọn qua loa phòng ở một chút, liền ra ngoài đi làm.

Vào khoảng thời gian trước đây khi đi đến “Cửa hàng vạn năng”, Haruhisa phát hiện buôn bán ở trong tiệm tốt lên không ít. ‘Người thành thật’ Inoue là một người hướng nội có tính chậm chạp hay ngại ngùng, một cô nương ở gian phòng nhỏ đứng ở chỗ đó xếp hàng tính tiền, lúu rú không ngừng. Trên đầu Inoue bắt đầu cấp tốc ứa ra mồ hôi, nhưng động tác ở trên tay cứ thế lại nhanh không vùng lên. Haruhisa đứng ở một bên nhìn xem đều sốt ruột.

Thật vất vả mới có được thời gian rảnh rỗi, có thể này, ‘người thành thật’ Inoue mới lau mồ hôi trên trán. Nở nụ cười thật có lỗi hướng về phía Haruhisa, đem tiền thuê nhà đã chuẩn bị tốt đưa cho cô.

Nhận lấy tiền thuê nhà, Haruhisa thuận miệng hỏi:

“Trong tiệm buôn bán tốt như vậy, làm sao anh lại không nghĩ tới việc thuê người tới làm để giúp mình?”

“Tốt nhất là một người con gái tay chân lanh lẹ, khéo nói. Cứ như vậy, anh liền sẽ có nhiều thời gian để chế tạo ra các loại hàng hóa.”

Haruhisa nghĩ nghĩ, thành tâm mà đưa ra đề nghị.

Ngoại trừ ba chị em bọn họ, ở Làng Cát cô cũng không quen biết với người nào. Lại nói tiếp, cô đã quen biết với Inoue đã nhiều năm như vậy, cũng được xem như là bạn bè.

Inoue cúi nửa đầu, dường như đang nghiêm túc suy tư lời nói của Haruhisa.

Sau một lúc lâu, hần ngẩng đầu, cười đến có chút ngượng ngùng:

“Quả thật là biện pháp tốt, cũng không biết có người nào đồng ý đến chỗ này hỗ trợ anh hay không.”

Nghe thế, Haruhisa đột nhiên nhảy bèn khởi động, cười với Inoue nói:

“Không bằng, em đến đây làm công giúp anh đi?”

Tính toán bắt đầu vùng lên, cửa hàng của Haruhisa cũng đã mở cửa được ba năm rồi.

Nói thật, rất vất vả.

Nếu như lúc trước không phải bởi vì khủng hoảng tài chính ở trong nhà, cô cũng sẽ không nghĩ tới biện pháp này. Nhưng hôm nay, thiếu hụt đã sớm không thấy tăm hơi, hiện tại kinh tế trong gia đình của bọn họ đều gửi vào ngân hàng!

Huống chi, nửa năm trước, trong Làng Cát bắt đầu xuất hiện vài hai ba cửa hàng, cũng không sai biệt lắm cũng là một phòng bán đồ ăn vặt. Hóa ra tăng việc buôn bán nhiều lên, cung cầu sẽ theo đó mà phát triển lên.

Vất vả không giảm, tiền bạc lại ít đi...

Kể từ đó, Haruhisa liền nảy sinh tính toán đóng cửa cửa hàng, cũng tự thưởng cho bản thân một thời gian nghỉ dài hạn.

Nhưng nếu như đóng cửa cửa hàng như lời nói, cô sẽ không có thu nhập vào đâu hết...

Haruhisa lại lo lắng đến vấn đề này. Trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó đưa ra cuối cùng quyết định.

Nhưng hôm nay, cơ hội làm công tốt như vậy liền xuất hiện ra ngay trước mắt của bản thân, làm thế nào mà cô có thể bỏ lỡ được!

Nghe được lời nói của Haruhisa, Inoue tựa hồ có chút kinh ngạc:

“... Thật sự? Nhưng Haruhisa còn không phải đang kinh doanh một cửa hàng sao?”

“Dạ... ‘Quán ăn thôn quê’ không liên quan đến việc này.” Haruhisa phát tay mạnh mẽ, hai sáng tỏa sáng nhìn ‘người thành thật’ Inoue. “Lời em nói là thật ~ anh có thuê em không?”

“Thuê.”

Lúc này đây, Inoue trả lời thật rõ ràng lưu loát, không mang theo một chút do dự.

“Ngày mai em có thể liền bắt đầu đi làm không?” Haruhisa được một tác lại muốn tiến lên một thước.

“Được.”

Inoue gật đầu, nhìn người con gái một mặt đắc ý. Khóe miệng xuất hiện một ý cười nhợt nhạt, giống như ánh mặt trời vào ngày đông lạnh, êm dịu mà lại ấm áp.

“Làn da của cô trắng như vậy, màu sắc của dây buộc tóc này rất thích hợp với cô a!”

“Ai ~ không bằng lại lấy thêm một cái kẹp tóc đi! Ông chủ nói mua ba phụ kiện trở lên sẽ được ưu đãi ~ “

“Nếu không thì để tôi giúp cô đem mấy món đồ này đi gói lại?”

...

Inoue nhìn ở trong tiệm chạy qua chạy lại, vội vàng kinh khủng – Haruhisa. Trong đôi mắt màu nâu tràn đầy sung sướng.

Cô ấy nói đúng, trong tiệm của hẳn thật sự rất cần người phụ giúp, nhất là một cô gái có tay chân lanh lẹ, khéo nói giống như cô ấy.

“Ông chủ? Ông chủ! Ông chủ Inoue!”

Haruhisa đi đến trước quầy, nhìn Inoue một mình xuất thần, liền kêu ba tiếng, lại dùng sức phát phát tay.

“... Ách, Haruhisa, chuyện gì... A!”

Lúc này đây Inoue mới phục hồi tinh thần, rồi đột nhiên nhìn thấy gương mặt phóng đại của Haruhisa. Sợ tới mức lùi về phía sau, từ trên ghế té xuống dưới.

Haruhisa nhìn thật lâu cái người đang có vẻ mặt đỏ bừng, luống cuống tay chân – Inoue, đầu không khỏi xuất hiện vài vạch đen ——

Người này, thật sự đã hơn 20 tuổi?

“Khụ khụ, Haruhisa, có chuyện gì?”

Inoue không được tự nhiên vỗ vỗ góc áo, hỏi.

“A, trong tiệm đã rất ít người đi rồi.” Haruhisa chỉ chỉ lên trên đồng hồ treo tường. “Em muốn hỏi ông chủ một chút. Khi nào chúng ta mới tan ca?”

Inoue ngẩng đầu nhìn đồng hồ, không khỏi kinh ngạc một chút ——

Đã đến giờ này?

Ngày hôm nay thế nào lại qua nhanh như vậy!

“Khụ...” Inoue không được tự nhiên sờ sờ chớp mũi. “Đã sớm có thể tan ca rồi.”

Nghe vậy, Haruhisa vui vẻ cười:

“Như vậy, em đi trước nha. Ông chủ, ngày mai gặp!”

“Đợi chút!”

Inoue gọi lại Haruhisa đang muốn xoay người đi ra khỏi cửa. Ở trong ngăn kéo lục qua lục lại một hồi, lúc này mới ngẩng đầu lên:

“Cái này tặng cho em, coi như là phúc lợi của nhân viên.”

.

“Temari Temari Temari!”

Kankuro vừa vào cửa, liền nghe được một chuỗi điệp âm như vậy. Hắn ngẩng đầu, quả nhiên, Haruhisa lại một lần nữa “công kích” về phía Temari.

Gaara cũng theo lý thường lại một lần nữa bị xem nhẹ...

“Chị nhìn này!”

Haruhisa bắt đầu du đưa vật trang sức nhỏ ở trong tay, khoe mắt đuôi lông mày đều giấu không được ý cười.

Temari chỉ cảm thấy có ánh sáng câu mê người từ ngay trước mắt mình xẹt qua. Cô vươn tay, nhận lấy vật gì đó ở trong tay Haruhisa, cẩn thận nhìn qua nhìn lại, nhìn không được ra tiếng khen ngợi:

“Thật xinh đẹp!”

Đó là một cái móc khóa tinh xảo.

Vòng khuyên là một màu ngân bạch, được đánh bóng vô cùng tinh tế. Chỉ cần nhẹ nhàng đề lên một chút, bên hông sẽ xuất hiện một vòng tròn nho nhỏ, vòng tròn nhỏ này sẽ được mở ra, sau khi xuyên qua cái chìa khóa, chúng nhẹ nhàng hòa vào cùng nhau, sẽ trở lại là hình tròn như trước. Được thiết kế vô cùng khéo léo, sử dụng cũng vô cùng thuận tiện.

Càng làm cho người ta phải lú lo ngạc nhiên chính là sợi dây chuyền nhỏ ở trên móc khóa. Ví như tơ nhện tinh vi, kim tuyến tinh tế được xếp thành một hình dạng của một tổ chim, bên trong còn có một cây hoa hồng bằng thạch anh được bao bọc lại như hạt đậu, chất lượng phải nói vô cùng tuyệt vời, bị mài thành hình dạng quả trứng. Dưới ngọn đèn chói rọi, hai màu sắc hồng hồng vàng vàng chiếu rọi lẫn vào nhau, đẹp không sao tả xiết.

“Đẹp mắt đi!” Haruhisa nhủ mày cười nói. “Là Inoue đưa cho em, nói đó là phúc lợi của nhân viên.”

Temari nghe vậy, đầu tiên là “À” một tiếng, lại hỏi:

“Trong tiệm của Inoue còn thiếu người không?”

Haruhisa “Xì” một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện. Bên kia đã nghe thấy Kankuro hướng về phía trước la làng:

“Ài! Gaara, sao em lại mang dép lê của anh?”

Buổi tối, Haruhisa đoan đoan chính chính ngồi ở trước bàn học, điều chỉnh đèn bàn. Bắt đầu công trình khoanh tay sao chép lại.

Sau khi sao chép xong xuôi cả rồi, mỗi ngày sẽ không cần lại lật quyển sổ của ông tìm kiếm thực đơn.

Quyển sổ của ông nội, cô muốn bảo quản nó thật kỹ, chỉ vào những lúc nghỉ đến ông mới lại lấy ra xem.

Một người hết sức chăm chú, vào lúc nỗ lực cặm cụi, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Haruhisa một mạch sao chép hơn phân nửa bản.

Cô xoa xoa lên ánh mắt mệt mỏi. Lại hoạt động di chuyển bả vai đã cứng ngắc, ngáp một cái thật to ra.

Ôi!

Đều đã trở thế như thế này rồi!

Cô tùy ý liếc nhìn đồng hồ báo thức một cái, bị hai cây kim trọng điểm dừng ở ngay chữ số “3”, cô liền phát hoảng.

Tắt đèn bàn đi, vừa cẩn thận kiểm tra cửa sổ, Haruhisa chui vào ổ chăn mềm mại, chuẩn bị ngủ.

Con ngủ rất nhanh liền tiến lại. Vào lúc cô đang nửa tỉnh nửa mơ, bên tai bỗng truyền đến một âm thanh vô cùng quen thuộc:

“Haruhisa, Haruhisa...”

Haruhisa miễn cưỡng mở mắt đã được khép chặt lại, mơ mơ hồ hồ trông thấy một nhúm tóc màu đỏ, bĩu môi lâu bầu khe khẽ nói:

“... La La La, cậu còn chưa đi ngủ a...”

Âm thanh kia hình như lại gần một chút, đứt quãng, truyền vào lỗ tai của cô:

“Haruhisa... Khó chịu... Nhất Vĩ...”

Bất quá chỉ có ba từ, sáu chữ cái. Haruhisa lập tức giống như bị người ta đổ nước đá vào trên đầu, ngay tức khắc mở to hai mắt ra, hoàn toàn không nhìn ra được một tia một mòi.

“La La La...”

Haruhisa ngồi dậy, phát hiện Gaara nằm nửa ở trên giường của mình.

Hôm nay bầu trời đầy mây, nhìn không thấy ánh trăng, trong phòng chỉ có một mảnh tối đen.

Haruhisa thấy không rõ mặt của Gaara. Nhưng lại cảm nhận được hơi hô hấp không được bình thường cùng tiếng rên cổ găng đè nén xuống, ngâm dài ra.

Cho nên mới nói, Shukaku Nhất Vĩ gì đó sao lại không chết quách đi cho rồi!

Đầu tiên, Haruhisa vịn lần oán thăm, xoay người xuống giường, đem Gaara chậm rãi đỡ đến trên giường.

Mỗi lần đến trăng tròn, sức mạnh của Shukaku đều sẽ tăng lên, ở trong cơ thể Gara rục rịch. Cũng bởi vì vậy mà Gaara sẽ ý niệm muốn giết người.

Đúng là một đoạn thời gian hết sức tiểu nhân, Haruhisa nghĩ, nếu như có người đang ở cùng hắn vào lúc này, nên dời đi lực chú ý của hắn mới là điều tốt. Vì thế, mỗi lần đến trăng tròn, cô luôn đi theo Gaara, nói liên miên lời nhai xung quanh hắn không có hồi kết, cuối cùng mồm mép không còn cảm giác bắt đầu đi ngủ.

Sau này khi Gaara trưởng thành, tự mình dùng sức khổng lồ càng ngày càng mạnh. Tuy cô vẫn có thói quen ở bên cạnh hắn, nhưng cũng không cần phải nói liên miên lời nhai không ngừng.

Nhiều năm như vậy trôi qua, cũng coi như là vô sự.

Nhưng hôm nay vừa không phải là ngày trăng tròn, Gaara cũng không chịu cái kích thích gì. Shukaku Nhất Vĩ làm sao có thể liền đột nhiên quậy phá?

Tính toán, Haruhisa đụng đến cái trán đầy mồ hôi của Gaara, nghĩ rằng hiện tại cũng không phải là lúc để suy xét việc này. Shukaku Nhất Vĩ là một con vĩ thú có cá tính bá ruợu, rồi tỉnh rồi ngủ, cho dù mỗi ngày biến động cô cũng cảm thấy rất là bình thường.

Người phải vất vả, chính là Gaara...

Haruhisa mon tron cái trán của Gaara, suy nghĩ hắn là nên đi lấy thật nhiều khăn lại đây. Mới vừa đi được một bước, cánh tay đã bị người nào đó cầm thật chặt.

“Đừng, đừng đi...”

Âm thanh rầu rĩ của Gaara truyền tới.

Ngay lập tức, Haruhisa liền dừng bước chân lại, xoay người trở lại, ngồi trên giường, cầm lấy tay của Gaara, ôn nhu nói:

“Ừ, không đi, tớ ở đây.”

Gaara cuộn tròn thân mình run run, tựa vào trên đùi của Haruhisa, hai tay nhanh chóng ôm chặt thắt lưng của Haruhisa. Cảm thụ được tay của Haruhisa đang vỗ nhẹ ở sau lưng hắn.

Dần dần, Gaara thả lỏng xuống dưới, mê man trầm trầm, đã ngủ...

Tác giả có chuyện muốn nói: Cái này...

Tuyệt đối không phải chuyển sang mục khác!

Yup...

Ở trên~

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Haruhisa Ngốc Nghếch Gấu Mèo Phúc Hắc

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cho nên mới nói, quá quan tâm, lo lắng, chăm sóc sẽ bị rối loạn a...

Gần như một đêm, Haruhisa đã không ngủ.

Cô nghe được âm thanh răng cắn chặt vào nhau của Gaara, cảm nhận được thân thể không ngừng run rẩy của hắn. Trong lòng thay mặt toàn bộ tổ tông mười tám đời tự an ủi một lát.

Bóng đêm ngoài cửa sổ đã dần vui đi, dần dần có ánh sáng trắng hiện lên.

Haruhisa giật mình cử động cổ tay đau nhức, không cẩn thận chạm qua đầu của Gaara. Lúc này mới phát hiện tóc của Gaara đã hoàn toàn bị mồ hôi làm ướt hết.

Cô nghiêng người, cẩn thận xoa môi Gaara. Quả nhiên, môi của Gaara đã khô hết, còn còn vết nứt một chút.

“... Haruhisa.”

Cảm giác được động tác của Haruhisa. Gaara đưa tay bắt lấy tay cô còn chưa kịp rút về, cúi đầu gọi một tiếng.

Haruhisa chưa xót chớp chớp ánh mắt, nuốt nước bọt xuống để trau chuốt cổ họng đã khô hết, lúc này mới lên tiếng trả lời:

“Ừ, tớ ở đây.”

So sánh cùng với tối hôm qua, hôm nay đã đỡ hơn rất nhiều.

Haruhisa nhìn thật lâu vào Gaara đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cúi đầu nhẹ giọng nói:

“Tớ đi lấy nước đến.”

Nhờ vào ánh sáng chiếu bên ngoài cửa sổ, Haruhisa nhìn Gaara cực kỳ nhỏ bé gập đầu. Lúc này mới rút tay của bản thân ra, từ trên giường đứng lên.

Đại khái là vì cả buổi tối vẫn duy trì một tư thế như nhau, Haruhisa vừa đứng lên, liền cảm thấy hai mắt đều biến thành màu đen. Đứng một hồi lâu, cô mới tìm được phương hướng chính xác, đập đập thất lưng đã tê tái không còn cảm giác, chậm rãi đi ra khỏi phòng ngủ.

Thừa dịp nấu nước trong bếp, Haruhisa dùng nước lạnh rửa mặt qua loa, lại lấy hai cái khăn lông được xếp ngăn nắp sạch sẽ. Có thể này mới lão đạo lác lư bụng một đồng lớn này nọ đi lên lầu.

Một lần nữa, lúc đứng ở trước mặt Gaara. Tay trái Haruhisa bụng chậu rửa mặt, tay phải cầm lấy ấm nước, trong chậu rửa mặt có để một ly nước, trên vai còn để hai cái khăn lông.

Trong đôi mắt màu ngọc chỉ có ánh sáng âm u bao trùm, Gaara chỉ ngẩng đầu nhìn cô một cái, liền dời tầm mắt đi.

Khi Haruhisa thấy hần lại khó chịu, vội vàng buông gì đó ở trong tay, hướng vào trong chậu rửa mặt đổ hơn phân nửa nước nóng, cũng bất chấp phồng tay, nhanh chóng tráng một chiếc khăn, nhẹ nhàng chậm nhẹ vào trán Gaara.

“Nóng không?”

Haruhisa khom lưng xuống, cẩn thận hỏi.

Chiếc khăn nóng hằm hập chạm qua hai bên trán của Gaara, mang cảm giác không khỏe ở trên mặt hần đi ra ngoài. Gaara nhắm mắt lại trầm mặc một lát, này mới mở miệng chậm rãi nói:

“... Sẽ không.”

Cẩn thận giúp Gaara lau đi mồ hôi lạnh trên mặt. Haruhisa đem chiếc khăn đã được tráng sơ qua nước nóng khoát trên lưng ghé dựa, lại rót một ly nước. Trước khi đưa cho Gaara, cô cũng không quên thử độ ấm của ly nước một chút.

Gaara cử động phần thân trên, nhận lấy ly nước, đem nước ở trong ly uống một hơi cạn sạch.

Haruhisa nhận lấy ly không, rốt cục nhìn không được nữa ngáp một cái thật lớn.

“Haruhisa, cậu có muốn ngủ một chút hay không?”

Bởi vì liên quan tới Shukaku Nhất Vĩ, Gaara không có cách nào có thể ngủ được, đương nhiên cũng biết Haruhisa đã có một đêm không ngủ. Hần ngửa đầu nhìn ánh mắt Haruhisa một mảnh mù mịt cùng với quang thâm vĩ đại ở trên mắt, cần cần môi của chính mình hỏi.

“Ừm... Được rồi.”

Haruhisa nhìn Gaara đã không sai biệt lắm khôi phục lại bộ dáng bình thường. Tầng đá lớn trong lòng vào đêm qua rốt cuộc cũng đã được gỡ xuống.

Con buồn ngủ mãnh liệt giống như một đợt sóng biển bắt đầu dâng lên. Haruhisa xoa xoa ánh mắt, trực tiếp theo hướng bên cạnh Gaara nằm xuống, còn không quên kéo qua cánh tay Gaara làm gối đầu.

Gaara nhìn Haruhisa tự động tiến vào trong lòng hần, nếp nhăn giữa đôi lông mày rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra hai phần. . .

Haruhisa cứ như vậy mà ngủ, liền ngủ đến đúng giữa trưa.

Chờ lúc cô lại mở to mắt ra, một đôi mắt màu xanh ngọc của Gaara chính là chớp không ngừng nghỉ nhìn cô. Cô theo bản năng giơ tay che mặt mình lại, lúc này mới phát hiện cả người cô đều chen vào giữa trong lòng của Gaara.

“Ách... La La La, trước hết cậu đừng có nhìn tớ...”

Haruhisa lấy tay che mặt mình, ấp úng nói.

Gaara tuy có chút không hiểu, nhưng vẫn nghe lời quay đầu sang chỗ khác, nhưng hai cánh tay lại chưa nói ra một phần nào.

Haruhisa một tay cấp tốc vơ lấy cái khăn để ở trên lưng ghé, ở trên mặt của bản thân lau qua lau lại hai cái. Lúc này mới bỏ tay một tay khác đang che ở trên khuôn mặt mình.

“Mấy giờ rồi?”

Haruhisa quẩn cánh tay vỗ vỗ trên lưng Gaara, hỏi.

“Một giờ rưỡi.”

Gaara chính là xoay cổ, trả lời vấn đề mà Haruhisa hỏi.

“Oa! Trễ mất rồi!”

Haruhisa bỗng nhiên nhớ tới hiện tại cô đang là nhân viên ở ‘Cửa hàng vạn năng’. Hôm nay chính ngày đi làm thứ hai của cô.

Vào ngày đi làm thứ hai, có nhân viên nào dám đi trễ như cô sao...

Haruhisa có chút bị thương gấp gáp nghĩ, lại vỗ vỗ cánh tay của Gaara:

“Nói tay ra, tớ đến muộn mất rồi...”

“Haruhisa... Đói...”

Gaara nhìn Haruhisa gầy dựa đứng lên, do dự một chút, nhỏ giọng nói.

Lúc này Haruhisa mới nhớ tới mình luôn kéo cánh tay Gaara làm cái gối nằm. Cô không đứng dậy, Gaara cũng chỉ có thể luôn nằm.

Tối hôm qua hẳn bị Shukaku Nhất Vĩ quấy rối một đêm, hôm nay cũng chỉ mới uống một ly nước mà thôi...

Nghĩ như vậy, Haruhisa cũng bất chấp sự tỉnh ở “Cửa hàng vạn năng”. Cô lấy tay Gaara ra, một bên hướng cửa đi đến, một bên quay đầu nói:

“Cậu chờ một tí, tớ đi làm này nọ cho cậu ăn.”

Temari cùng Kankuro không có ở nhà, đại khái là đã đi đến sân huấn luyện.

Haruhisa tìm kiếm lục lọi ở trong tủ lạnh thật lâu, mới tìm ra được mấy nguyên liệu thích hợp để nấu ăn.

Hiện tại, Gaara tốt nhất là nên ăn một chút thức ăn nhẹ, nhưng cũng không thể quá đơn giản...

Suy tư được một hồi, Haruhisa bỏ một trái bí đỏ, cẩn thận lấy hết hạt ra, nấu cách thủy một nồi cháo bí đỏ nhỏ. Thừa dịp nấu cháo, cô lại bổ sung thêm thêm một chút nấm hương, thịt gà cùng những viên đậu hũ. Cuối cùng, từ cái hũ chọn, gấp ra hai đĩa đồ biển đã được ướp muối, sau khi nêm nếm gia vị lại lấy một nắm mè trắng cùng với dầu mè cho vào.

Vội vàng đến nửa ngày, ngay cả tạp dề Haruhisa cũng không hề lấy xuống, liền bụng mâm com đã được làm tốt, chạy lên lầu. Mới đi được một nửa, liền nghe được trên lầu truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa ——

“Loảng xoảng lang! Âm vang...”

Haruhisa sợ tới mức suýt nữa đem mâm com trong tay quăng sang một bên, vội vàng đi hai bậc bước lên trên lầu.

Chạy tới cửa, cô đem mâm com đặt ở trên hành lang, cẩn thận đẩy cửa ra.

Sau đó, Haruhisa đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho cảm đều rớt xuống hết.

Trong phòng ngủ, chướng khí mù mịt, sương khói cuộn cuộn. Gaara nửa quỳ ở trên sàn, cúi đầu, mà đối diện bên tay phải hắn, xuất hiện đường kính 1m to lớn rõ ràng.

Gaara ngẩng đầu, nhìn Haruhisa ngốc lăng đứng ở cửa. Giống như đầu tiên tự bản thân ổn định lại hô hấp của mình, lúc này mới dứt quãng nói:

“... Haruhisa... Shu... Shukaku...”

Chỉ vài từ còn con, Haruhisa liền hiểu rõ ——

Hay cho người một Shukaku Nhất Vĩ, đêm qua quấy rối chủ thể còn chưa tính đến, hôm nay còn có thể dám làm dư chấn (những trận động đất nhỏ tiếp sau những trận động đất lớn) đến cô! Dư chấn cũng còn chưa tính đến, lại còn dám mượn tay Gaara phá hủy mặt tường phòng cô!

Vì thế, từ lúc Haruhisa đến trễ, liền đổi ca làm.

Một mặt, cô nhìn những viên gạch vỡ vụn, một mặt tự an ủi mình nói. Inoue là ông chủ tốt, sẽ không vì như vậy mà đuổi việc cô...

Kể lần trước, sau khi thành công sửa chữa lại phòng bếp, đội thi công của Làng Cát lại một lần nữa hiện ra tại phòng ngủ của cô.

“Haruhisa-Sama...”

Ninja dẫn đầu đầu tiên là nhìn thoáng qua Gaara, sau đó trên mặt hiện ra lúng túng gọi cô.

“A? Có chuyện gì?”

Bởi vì còn không có từ “Trên tường đột nhiên xuất hiện một hang động lớn” khôi phục đã kích. Haruhisa chậm nửa nhịp trả lời.

“Gần đây, ở Làng Cát còn có rất nhiều phòng muốn sửa chữa lại, đá thạch anh lại không còn. Muốn đem mặt tường này tu sửa lại, nhanh nhất cũng cỡ...” Ninja dẫn đầu dừng một chút. “Một tháng trở về sau...”

“... A?”

Haruhisa quả thực không thể tin được lỗ tai của bản thân đang nghe những gì.

Chẳng lẽ một tháng tiếp theo, cô sẽ phải đối mặt với “cái động” đồ nát rộng lon này ở trong phòng ngủ?

“Bằng không...” Ninja dẫn đầu do dự một chút, nói tiếp. “Liền trực tiếp đem mặt tường này đập hết đi! Tôi nhìn thấy cách vách bên kia cũng là một phòng ngủ.”

Nói xong, hắn còn chỉ chỉ ‘cái hang động’ ở phòng bên kia.

Cũng coi như là một biện pháp...

Nghe xong lời nói của đội thi công, Haruhisa nghĩ nghĩ.

Dù sao người ở cách vách bên cạnh chính là Gaara, đập bể vách tường như lời nói, cũng không phải là không được. Về sau vạn nhất nếu Gaara có chuyện gì, cô cũng có thể nhanh hơn một chút biết được tin tức.

Chẳng qua cứ như vậy, đã có thể hoàn thành được sự nghiệp ở chung, mặc dù vẫn là hai giường...

Haruhisa vụng trộm nhìn thoáng qua Gaara đứng ở bên cạnh. Người trước sau như một vẫn là bộ mặt “tê liệt thần kinh”. Thật sự không nhìn ra được mới vừa mới bị Shukaku Nhất Vĩ “chinh” đến nỗi chết đi sống lại.

Phi phi phi...

Haruhisa ở trong lòng khinh bỉ bản thân một chút, tự mình nghĩ lung tung loạn xì ngầu cái quái gì cơ chứ...

Mau nhìn đi, Gaara nhà người ta rất là đứng đắn, căn bản không thể nghĩ tới ý nghĩ này nọ này...

Chỉ đập nát một bức tường mà thôi, cũng không có gì đáng ngại!

Làm xong phần xây dựng về tâm lý, Haruhisa cũng không lại do dự, hướng về phía Ninja dẫn đầu gật đầu.

Ninja dẫn đầu nhìn thấy Haruhisa gật đầu, nhất thời nhẹ nhõm một hơi. Bắt đầu kêu gọi đội hữu bắt đầu hành động, động tác tê dại lưu loát nhanh chóng, giống như sợ chỉ dùng một giây thôi Haruhisa sẽ đổi ý.

Rất nhanh, mới vừa lau chùi xong, đội thi công lại một lần nữa hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ, không chỉ riêng mặt tường bị gỡ bỏ một cách lưu loát, còn quét thêm một nước sơn nữa. Cuối cùng giúp Haruhisa quét dọn phòng.

Trước khi đi, Haruhisa hấp hai cái bánh bao nhân thịt thay lời cảm ơn. Ninja dẫn đầu vô cùng vui vẻ nhận lấy.

Tiến bước đội thi công, Haruhisa trở lại trên lầu, đánh giá hai phòng hợp thành một cái phòng ngủ lớn. Tuy rằng giường cùng vật dụng trong phòng không có di chuyển, nhưng trong lòng cô cảm thấy không được tự nhiên...

Quên đi...

Vẫn là nên đi làm cơm chiều đi, một lát Temari bọn họ sắp trở lại...

Haruhisa quyết định trước tiên đem vấn đề kỳ quái này ném sang một bên, vấn đề về ‘người dân’ quan trọng hơn!

“Haruhisa... Haruhisa!”

Quả nhiên, Haruhisa vừa mới đem nồi canh cuối cùng bùng lên bàn, âm thanh của Temari từ cửa liền truyền tới.

“Chị Temari, Kankuro, hai người đã trở về.”

“Haruhisa, em thế nào rồi? Có tốt lên chút nào không? Chị đã nói với Inoue rồi. Anh ta nói em không cần lo lắng, chỉ cần an tâm nghỉ ngơi là được rồi.”

Temari một mặt quan tâm đi lại gần, lôi kéo tay trái tay phải Haruhisa một chút.

“Hả? Cái gì?”

Haruhisa nghe được mơ mơ màng màng. Cái gì mà kêu cô “nghỉ ngơi là được rồi”? Chuyện xảy ra không phải liên quan tới Gaara sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Mũi Nhọn Đầu Tiên Gấu Mèo Bị Thương

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cô không thể nhịn được nữa nghĩ trong lòng: nếu cô có thể mạnh lên được một chút thì tốt rồi...

Vào ban đêm, nhìn hai phòng ngủ hợp lại thành một, Temari chỉ nói một câu nói:

“Ừ, làm trước như vậy cũng tốt, về sau nhận ra thì còn phải gặp khá nhiều phiền toái.”

Nói xong, cô còn vỗ vỗ bả vai Gaara, giống như đang nói: “Em trai, làm tốt lắm!” Sau đó còn hướng ánh mắt về phía Haruhisa, ý nói là: “Cô gái à, tiến độ của kế hoạch rất chính xác a!”

...

Haruhisa một bên dùng sức lau chùi quầy hàng, một bên khoe miệng thì không ngừng co rút co rút. Mỗi khi nhớ tới lời nói của Temari, cô hận không thể lôi chủ chim sáo đứng gác cửa ra “hành hung” cho ăn một chút. Để chứng minh cô vẫn còn là một thiếu nữ thuần lương, tinh khiết.

Thật ra, sau khi hai phòng ngủ liên thông với nhau, sinh hoạt của cô cũng không có gì thay đổi lớn cho lắm.

Chính là Haruhisa thường xuyên sẽ quên mất trong phòng, trừ cô ra, còn có thêm một người.

Kết quả của việc quên chính là: Mỗi lần vào lúc thay quần áo, theo thói quen thường ngày ở trong phòng. Cô đột nhiên sẽ bị một cái đầu màu đỏ “chói” dọa đến nỗi nhảy dựng, sau đó vội về mặt đỏ bừng bừng ôm lấy quần áo chạy vào phòng tắm...

Nếu không nữa thì chính là cảm giác vừa mới tỉnh ngủ. Bên cạnh đột nhiên xuất hiện ra một gương mặt tuần tú vô cùng quen thuộc, một đôi mắt màu xanh ngọc tỏa sáng chính là đang hết sức chăm chú nhìn cô...

Thế này thật sự rất là tốt!

Thật ra, cô đối với hắn có một loại cảm giác rất quan trọng, cảm giác trong lòng được tăng bốc lên.

Nhưng...

Haruhisa xoay xoay cán bút vòng vèo, khoe miệng nhin không được ghé sang một bên.

Thình thoảng cô cũng sẽ lo lắng khoe miệng có chảy nước miếng hay không, khoe mắt sẽ có gèn hay không, áo ngủ sẽ “lịch sự” bị vén lên khi cô lăn người qua lại hay không...

—— Cứ coi như mặc dù Gaara cũng không để ý tới việc này.

Nhưng cô muốn bản thân mình ở trước mặt Gaara vào tùy thời điểm đều được coi như là xinh đẹp!

Về điểm này, toàn bộ mọi con gái trên thế giới đều cũng giống như vậy...

Nhưng lại không thể nói với Gaara là: “Cậu đừng nhìn tớ”, “Đừng đi lại gần”...

‘Gấu mèo’ nhất định sẽ hiểu sai ý cô. Sau đó lại tự tổng kết ra một ít kết luận vô cùng nhàm chán.

Chẳng hạn như: “Haruhisa không thích hắn”, “Haruhisa chán ghét hắn”, linh tinh, đại loại như vậy.

Đây đều là vết xe đổ máu chảy đầm đìa, nhất định phải chú ý!

...

“Haruhisa, bên kia có khách mới, em đi đón tiếp một chút đi.”

Inoue vội vàng đến nỗi sức đầu mẻ trán, ngẫu nhiên nhìn thoáng qua cái người đang ngồi ở trong góc cầm khăn lau ngăn người – nhân viên cửa hàng của mình Haruhisa. Hắn dờ khóc dờ cười thanh cổ họng, đối với Haruhisa nói một câu.

Haruhisa mạnh mẽ hoàn hồn, vội vàng đứng lên, tràn đầy xin lỗi đối Inoue cười cười. Hướng về phía người khách mới vào đi ngang qua mình.

“Em gái nhỏ lớn lên thật đáng yêu a! Hôm nay nghĩ muốn mua cái gì?”

“Ồ? Một cái? Loại này phải đeo hai cái cùng nhau mới có thể trở nên rạng rỡ!”

Lại vội vàng nói này nói nọ một trận. Thẳng cho đến khi gần tối, Haruhisa mới có thời gian rảnh để ngồi xuống uống miếng nước.

Inoue từ kho hàng lấy ra một ít hàng hóa mới làm xong gần đây, chuẩn bị bổ sung ra thêm quầy hàng một chút.

“Thế nào rồi? Bị cảm đã khỏi rồi chứ?”

Lúc đi qua Haruhisa, Inoue khom lưng xuống, có chút quan tâm hỏi một câu.

“Ách... Cũng khá tốt hơn rồi.”

Haruhisa sợ run một chút, lúc này mới chậm nửa nhịp hồi đáp.

Ngày đó, người đến xin phép giúp cô là Temari. Lý do “bị cảm” cũng là do Temari thay cô nghĩ ra đi?

Tóm lại, cũng không bị sa thải, cũng không bị trừ tiền lương thật sự quá tốt!

Tình tình của Inoue tốt lắm. Người ta lớn lên đẹp trai còn không nói đến, còn thông minh cùng với khéo tay. Về sau, người con gái nào được gả cho hẳn khẳng định sẽ vô cùng hạnh phúc!

Haruhisa nhìn thật lâu bóng lưng bận rộn của Inoue, âm thầm nghĩ trong lòng.

“Ông chủ, để em đến giúp anh?”

Haruhisa buông ly nước trong tay, rồi đi qua. Thân là một nhân viên ưu tú đương nhiên phải giúp ông chủ gánh vác một phần công việc trong cửa hàng.

“Ách... Được, em đem các đồ vật ở trong hộp này để đến bên kia là được rồi.”

Inoue đưa cho Haruhisa một cái hộp đen, chỉ hai bên trái phải của mặt tường vải nhưng màu đen được kéo căng ra.

Haruhisa gạt đầu, rồi đi qua, mở ra cái hộp trong tay ra, treo từng món đồ vật lên.

Khuyên tai được tạc về đây màu ngọc trai, kiểu dáng hai bên cánh bướm vô cùng tinh xảo, còn có các loại hình dáng động vật nhỏ được treo lơ lửng...

Ánh mắt Haruhisa chỉ được dùng để ngắm thôi cũng chưa đủ, hình như mỗi một phụ kiện ở đây cô đều muốn mua hết về nhà a...

“Ông chủ, vì sao mỗi dạng đồ hay phụ kiện, anh chỉ làm có một cái? Haruhisa một bên làm việc, một bên hỏi. “Như vậy rất đáng tiếc a...”

“Chính là bởi vì biết chỉ có một, mọi người mới có thể càng thêm quý trọng gì đó ở trên tay của bản thân.” Ngón tay Inoue nhẹ nhàng lướt qua gấu bông trong tay của mình. “Bởi vì nếu như đã đánh mất như trong lời nói, thì sẽ không còn cơ hội thứ hai.”

“...”

Haruhisa trầm mặc.

Đáp án này tuy khi nghe qua thoáng có chút thương cảm, nhưng cũng là chân lý của thế gian.

Nhưng... Đối với một người đáng vẻ ngây thơ như gấu ngựa này có thể giảng ra được lời nói này, thật đúng là làm cho người ta nghiêm túc không vùng dậy nói a...

“Bất quá...” Inoue đột nhiên ngừng đầu, đối với Haruhisa cười cười. “Nếu như là trời quang lên cao hay gì đó, anh nhưng là có thể xem xét lo lắng, phóng khoáng yêu cầu.”

Inoue đứng ở hướng ngược chiều ánh sáng, giống hệt như lần đầu tiên khi Haruhisa nhìn thấy hắn.

Khóe môi hắn dần dần mở rộng thành một độ cong ấm áp, phảng phất như gió nhẹ đầu xuân.

Haruhisa dường như ngửi thấy được một mùi hoa nhàn nhạt...

“Ừ...”

Đầu ngón tay đột nhiên đau xót, Haruhisa cúi đầu, vừa nhìn thấy. Hóa ra cô đã không cẩn thận để nắm tay lên kim cài áo, trên cây kim còn dính một điểm đỏ tươi.

Đây là một kết cục nhanh gọn lẹ...

Haruhisa buồn bực dùng tay kia niết ngón tay, vừa cẩn thận đem kim cài áo dính vết máu lau sạch sẽ.

“Em không sao chứ?”

Inoue đã đi tới, nhìn Haruhisa bị thương ở đầu ngón tay, hơi nhú máu.

“Đây chỉ là chuyện nhỏ, không quan...”

“Haruhisa...”

Đột nhiên, một âm thanh cắt đứt “lời nói hùng hồn” của Haruhisa. Cô thò người ra, cách hướng của nhìn lại, một đầu tóc màu đỏ tươi đẹp mắt nhất thời nhảy vào mi mắt.

“A! La La La, sao cậu lại đi đến đây?”

Haruhisa quên luôn đầu ngón tay của chính mình, vui vẻ chạy đi qua.

“...”

Gaara không hé răng, cầm tay Haruhisa lên, cẩn thận nhìn chăm chăm, đem ngón tay Haruhisa bỏ vào miệng, tinh tế mà hút lấy.

Mặt Haruhisa ửng hồng lên, phản ứng đầu tiên chính là đem ngón tay rút về ——

Dưới ánh mắt của công chúng, còn có người ngoài ở đây. Mức độ của loại thân mật này, cô có chút thích ứng không được tốt a...

Inoue đứng ở trong tiệm, trong tay còn giữ nửa hộp phụ kiện gì đó còn chưa được treo lên hết.

Cách Haruhisa – người đang đứng đưa lưng về phía hắn. Hắn có thể cảm giác được ánh mắt của cậu con trai tóc đỏ kia, ánh mắt đó lạnh lẽo như băng, nhọn như lưỡi dao.

Hắn như có đăm chiêu cúi đầu. Khi lại ngẩng đầu lên, vẫn là bộ dáng không lạnh không nóng chiếm lấy khuôn mặt, không chịu thua ai, thân cận hướng về phía Gaara tươi cười.

“Haruhisa, về nhà?”

Gaara nắm lấy cổ tay Haruhisa. Đem cô hướng về phía mình một bước, nhưng tầm mắt vẫn như cũ dừng ở trên người của Inoue.

Haruhisa dự đoán thời gian một chút, quay đầu lại nhìn Inoue:

“Ông chứ?”

Inoue giấu đi ánh sáng lóe ra ở trong mắt, ôn hòa nói với Haruhisa:

“Hôm nay tới đây thôi, trở về đi.”

Haruhisa gật gật đầu, lúc này mới lôi kéo Gaara đi về nhà.

Trên đường về nhà, Haruhisa hỏi:

“Hôm nay sao cậu lại đi đến đây?”

“... Đi ngang qua.”

Gaara không quá tự nhiên nghiêng đầu, bài trừ hai chữ.

“Như vậy à.” Haruhisa biến đổi hành động trước, một bên nhìn Gaara, một bên cười tủm tỉm nói. “Về về sau, mỗi ngày cậu đều đi ngang qua đây đi? Có được hay không?”

Cô cuối cùng cũng đã có thể đợi được đến lúc bạn trai của mình tới đón mình khi tan ca rồi!

Trong lòng Haruhisa như là được bôi một lớp đường ngọt ngào, liền ngay cả ha hả ra một hơi, đều mang theo hương vị ngọt ngào.

Gaara nhìn khỏe mắt đuôi lông mày của người con gái ấy đều treo đầy sung sướng. Không tự chủ được gật đầu, tầng âm u sâu trong đôi mắt dần dần tan biến.

Từ ngày đó trở đi, chỉ cần Gaara không có đi nhận nhiệm vụ, thì đều sẽ đi đến “Cửa hàng vạn năng” chờ Haruhisa rồi cùng nhau về nhà.

Thỉnh thoảng, thời gian vào buổi sáng cũng có đủ như lời nói, còn có thể cùng Haruhisa đi dạo một vòng.

Đối với điều này, Haruhisa thật vui vẻ.

Chỉ có duy nhất một chuyện làm cho cô cảm thấy xấu hổ, chính là mỗi lần Gaara phải đi, hán đều chủ động hôn một chút lên trán của cô.

Nụ hôn tạm biệt cái gì... đúng là tốt vô cùng!

Nhưng, mỗi lần như vậy có thể không cần ở trước mặt Inoue diễn đoạn phim tình cảm này được không a...

Haruhisa nhìn thật lâu Inoue ở đối diện ‘tự tiểu phi tiểu’. Trong lòng rồi rấm rạn phần.

Hôm nay, Haruhisa đang giúp Inoue kiểm kê đơn đặt hàng. Bỗng nhiên Temari hùng hăng hồ hồ chạy vào, cô cầm trụ tay Haruhisa còn đang tính sổ sách, sốt ruột nói:

“Haruhisa! Vào lúc đi nhận nhiệm vụ, Gaara đã bị thương! Vừa được đưa đi đến bệnh viện!”

Trong lòng Haruhisa kinh động, cuống quýt nắm luôn bút trên tay. Ngay cả nói với Inoue một câu cũng đều không nói, liền cùng với Temari chạy ra ngoài.

Inoue ngồi ở trên ghế dựa tại sau quầy hàng. Đáy mắt hiện ra một tầng ý cười mơ hồ...

Lúc Haruhisa chạy đến bệnh viện, trị liệu đã kết thúc.

Trên người Gaara tỏa ra nhàn nhạt mùi vị của thuốc sát trùng, cánh tay phải được quấn một tầng băng gạc thật dày.

“La La La...”

Haruhisa vừa mới nói ba chữ, liền vội vàng cắn môi, im miệng.

Gaara nhìn đáy mắt Haruhisa có một tầng ánh sáng nước mênh mông, nâng mặt khác của cánh tay, hướng về phía cô vẫy vẫy.

Temari không có cùng tiến vào, cô đi đến phòng bệnh của Kankuro.

Nhiệm vụ lần này do Kankuro cùng Gaara, còn có thêm một Ninja khác đi làm. Ba người đều bị thương, nhưng người bị thương nặng nhất chỉ có duy nhất một mình Gaara.

Thuật trị liệu của Làng Cát tuy đã chữa khỏi miệng vết thương ở trên người của Gaara, nhưng bởi vì thương thế ở trên cánh tay phải thật sự quá nghiêm trọng, bác sĩ vẫn cứ tiếp tục đề nghị Gaara cần phải nghỉ ngơi trong một thời gian.

Gaara kiên trì không qua đêm ở bệnh viện. Haruhisa không lay chuyển được ý định của hán, chăm chú xin tư vấn của bác sĩ. Hết lần này đến lần khác, sau khi đã xác định rõ được những hạng mục cần chú ý, cô mới cùng Gaara đi về nhà.

“Làm sao lại không cần thận như vậy?”

Haruhisa một bên dứt com cho bệnh nhân Gaara, một bên oán trách. Trong giọng nói mang theo nhàn nhạt đau lòng cùng nghĩ mà sợ.

Miêu tả của tác giả về thế giới Ninja trong anime còn kém xa trong thế giới đáng sợ này.

Gaara không phải là một người ‘bách chiến bách thắng’. Hán cũng sẽ bị thương, cũng sẽ bị chảy máu, thậm chí sẽ...

Haruhisa nghĩ như vậy, nhin không được run lên một chút.

Nhận thấy được cảm xúc biến hóa trong lòng Haruhisa, Gaara cúi đầu, nhẹ nhàng mà đem trán của hán để trên trán của Haruhisa. Hán nhìn thẳng đôi mắt màu hải đường hơi lấp lánh của Haruhisa, vững vàng nói:

“Tôi không có việc gì.”

Âm thanh tuy rằng không lớn, nhưng lại rất có sức thuyết phục.

“Ừm...”

Haruhisa rầu rĩ lên tiếng, lại nhét một muỗng com vào trong miệng Gaara.

Từng ấy năm tới nay, lần đầu tiên cô có chút hối hận. Hối hận bản thân chưa từng có kỹ năng cùng với nhẫn thuật cao siêu. Có thể vào lúc Gaara vẫn giúp đỡ, đứng ở bên cạnh hán...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thương Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Uyển Sở Chép Tay Ngoài Ý Muốn Phát Hiện Ra...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— một cục đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, làm khuấy động tầng tầng lớp lớp cuộn sóng...

Haruhisa một bên lau ngăn tủ, một bên ở trong lòng tính toán buổi tối trở về nên làm món gì cho Gaara ăn.

Cô nhất định phải đem những dinh dưỡng đã tổn thất ở trong thời gian ngắn như vậy, bồi bổ trở về cho Gaara!

Bởi vì ngoại trừ điều này ra, hiện tại cô cũng không làm được cái gì khác...

Nghĩ vậy, Haruhisa không khỏi có chút âm đạm.

“Điều gì đã làm cho em buồn rầu thành dạng này?”

Inoue đi tới đây, vỗ vỗ trên đỉnh đầu của cô gái ở trong góc rề rề.

Haruhisa ngẩng đầu lên, có chút đáng thương hề hề nói:

“Đột nhiên, em cảm thấy bản thân mình thật vô dụng.”

Inoue nhớ lại buổi chiều ngày hôm qua Haruhisa một mặt kích động, hoảng loạn chạy tới bệnh viện. Suy xét một chút, hỏi:

“Cậu ta bị thương rất nặng?”

Haruhisa gật gật đầu:

“Đạ...”

“Vậy những người khác đâu?” Inoue bình tĩnh như không có việc gì tiếp tục hỏi. “Những Ninja khác ở trong tổ thì thế nào?”

“Những người khác rất khỏe.”. Vừa nghĩ như vậy, Haruhisa liền nhịn không được nắm lấy tóc của bản thân. “Gaara là người bị thương nặng nhất.”

Kankuro người ta hôm nay đã có thể vui vẻ cùng Temari đi đến sân huấn luyện.

Chỉ có Gaara, cánh tay phải còn được bó bột cố định. Bị cô ra mệnh lệnh không được phép đi ra ngoài, ở nhà tu dưỡng.

“Như vậy à...” Inoue như có cảm giác suy nghĩ gật đầu. Lại nhìn nhìn cái người một mặt buồn rầu – Haruhisa, mở miệng nói. “Bằng không hôm nay em hãy về nhà trước đi? Có cần anh ứng trước tiền hai ngày nay không?”

Haruhisa nghe vậy, hai mắt sáng lên óng ánh nhìn Inoue:

“Ông chủ, có phải đó là tiền lương nghỉ phép?”

Vào lúc Haruhisa về nhà, trong phòng khách không có một bóng người.

“La La La?”

Cô đem này nọ trong tay để vào phòng bếp, một bên chạy lên lầu, một bên hô.

Không có người trả lời.

Tâm tình Haruhisa bỗng chốc cuộn cuộn lên. Gaara sẽ không phải là gạt cô, lên đi đến sân huấn luyện chứ?

Cô bước hai bậc chạy lên lầu, một bên nắm lấy tay nắm, đẩy cửa phòng ra.

“La La La!”

Trong phòng ngủ đèn sáng, Gaara ngồi ở trước bàn học. Lúc này đang quay đầu lại nhìn người đang đứng ở cửa – Haruhisa, trong tay trái hắn còn cầm một cây bút.

“Cậu đã trở về?”

Gaara buông bút trong tay, từ ghế tựa đứng lên.

“...”

Nhìn Gaara từng bước một đi về phía cô, nước bọt treo ở trong cổ họng Haruhisa mới an tâm nuốt xuống dưới.

Coi như tên ngốc này cũng coi như biết thức thời, không có ở sau lưng cô làm loạn. Nếu như hắn thật sự dám đang ở trong tình trạng bị thương chạy đến sân huấn luyện hay đi nhận nhiệm vụ. Về sau cô nhất định sẽ chinh đón hắn bằng ốt xanh!

“... Cậu đang viết cái gì?”

Haruhisa kiểm tra cánh tay phải đang quấn băng gạc của Gaara một chút, ngửa đầu hỏi hắn.

“... Quyền sở chép tay.”

Gaara dùng tay trái dắt Haruhisa, lôi kéo cô đi đến chỗ bàn học.

Trên bàn bày ra một quyển sổ chép tay của Hatano Masago, chính là quyển sổ hai ngày trước Haruhisa đang chép đến được một nửa.

“Cậu đang giúp tớ sao chép lại quyển sổ của ông nội sao?” Haruhisa sững sốt một chút, ánh mắt nhìn Gaara tràn đầy nghi vấn. “Nhưng mà tay phải của cậu...”

“... Có thể không được ngay ngắn cho lắm.”

Sau tai Gaara nhẹ nhàng xuất hiện một màu đỏ nhàn nhạt. Hắn có chút mất tự nhiên đem tay trái giấu sau lưng, nhỏ giọng nói.

Haruhisa nhìn thấy động tác nhỏ của Gaara, kéo tay trái hắn giấu ở sau lưng qua. Quả nhiên, trên ngón tay thon dài dính không ít nét mực.

Cô không nói chuyện, lôi kéo Gaara đi vào phòng tắm. Lấy một viên xà phòng nhỏ, xoa nhẹ tạo ra thật nhiều bọt biển, bôi chà ở trên tay của Gaara, từng chút một tẩy rửa nét mực ở trên tay Gaara.

Gaara nhìn Haruhisa yên lặng không tiếng động, cho rằng cô đang tức giận vì hắn đã động vào đồ vật của Hatano Masago mà không có sự cho phép của cô. Hắn liếm liếm môi khô ráp, mở miệng nói:

“Nếu như cậu không thích, về sau tớ sẽ...”

Haruhisa ngừng động tác trong tay, ngẩng đầu, nhìn Gaara một mặt rối rắm, bật cười “Xì” một tiếng. Cô cũng không quan tâm bọt biển đang dính ở trên tay, thuận thể nâng mặt Gaara lên, dòng nước chảy trong ánh mắt màu hải đường ấy mang tên ‘cảm động’:

“Tớ cũng không hề biết hóa ra La La La viết chữ bằng tay trái lại đẹp như vậy! Cảm ơn cậu đã giúp tớ sao chép lại quyển sổ của ông nội!”

Nói xong, Haruhisa liền di chuyển thân mình lên phía trước, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi còn dính bọt biển của Gaara.

Gaara sững sờ ngốc ngốc, sờ sờ chóp mũi của bản thân, kết quả càng chà càng nhiều bọt biển. Hơn nữa, nét mực càng ngày càng lan ra, một khuôn mặt tuần tú đang êm đẹp thế kia thế nhưng lại biến thành mặt mèo, chọc cho Haruhisa cười vang không ngừng.

Temari cùng Kankuro về muộn nhìn trên bàn trống rỗng, lại nghe được trên lầu truyền đến tiếng cười. Cả hai không khỏi nhìn thoáng qua, từng người đều tự lau mấy vạch đen trước trán cùng với mồ hôi lạnh sau đầu.

Haruhisa thu dọn phòng bếp xong, lại đưa cho Temari cùng Kankuro trái cây hoa quả tốt nhất. Lúc này cô mới chậm rãi đi vào phòng của cô... và Gaara.

Gaara vẫn như cũ ngồi ở trước bàn học, sao chép lại quyển sổ của Hatano Masago.

Haruhisa ngồi ở trên giường cạnh bàn. Một bên nhìn tay trái Gaara cầm bút viết, một bên đút vào hắn một miếng táo nhỏ đã được gọt vỏ.

Mặc dù Gaara không thích ăn đồ ngọt, nhưng đối với loại táo chua này còn có thể đồng ý ăn. Vì thế khi gặp được, Haruhisa dễ dàng xuyên mua về một ít, tùy cơ ứng biến đưa cho Gaara ăn để bổ sung vitamin.

“Haruhisa.” Miệng Gaara ngậm miếng táo, quay đầu nói với Haruhisa. “Cậu cũng biết ông nội cậu thường xuyên ở trên quyển này ghi lại. một số chuyện

khác chứ?”

Gaara chỉ vào quyển sổ của Hatano Masago ghi lại những sự việc xảy ra vào lúc trước.

Haruhisa để vào trong miệng mình một quả táo, vị chua làm cô nhếch miệng lên, sau một trận chua, cô mới gật đầu:

“Biết a! Cùng với một chút chuyện lung tung này nọ.”

Nói xong, cô liền đuổi thẳng người suy nghĩ, nhìn hướng về quyển sổ quét qua quét lại vài lần.

Đảo qua những chỗ không quan trọng, lại nhìn qua khuôn mặt của Hatano Masago cười cứng ngắc tại chỗ này.

Vuốt góc đuôi ở trên cùng của trang giấy, Hatano Masago viết một câu như thế này:

“Chiyo nói đúng... Thuật này, nếu như ngày trước sớm tan biến thì tốt biết bao. Bằng không, Showa cũng sẽ không thể...”

Những lời này của Hatano Masago viết ra toàn là những chữ “rồng bay phượng múa”, Haruhisa nhìn thật lâu mới miễn cưỡng nhìn ra được nửa câu đầu. Nhưng đến vài chữ cuối cùng, bỗng nhiên bút tích lại phai nhạt đi, cho dù Haruhisa nhìn ngang nhìn dọc đi chăng nữa, cũng không có biện pháp nhìn ra được...

Chiyo...

Ánh mặt Haruhisa lại một lần nữa lướt qua hai chữ này, giống như có một cây búa to lớn vô hình hung hăng đập vào trong tim của cô.

Người này tồn tại đối Gaara có ảnh hưởng lớn cỡ nào, trên đời này chỉ sợ chỉ có mình cô mới nắm rõ được.

Hai chữ này, giống như một chiếc chìa khóa, mở ra cái hộp Pandora thần bí được chôn giấu sâu ở trong lòng Haruhisa.

Phản trí nhớ này tận lực bị cô xem nhẹ, cùng với sự sợ hãi vô tận. Tại khoảng cách trong lúc đó, phun trào mạnh mẽ ra...

Gaara nhìn gò má Haruhisa trong nháy mắt đều trắng bệch ra, chân mày đều nhíu chặt lại.

Hắn theo thói quen nắm lấy tay Haruhisa, lại phát hiện ra đôi bàn tay từ nhỏ đến lớn vẫn đều luôn tỏa ra âm áp vô tận. Giờ phút này, lại trở nên lạnh như băng, vô cùng âm ứ.

“Haruhisa...”

Tay trái Gaara đặt lên bả vai của Haruhisa, nhìn hai mắt Haruhisa trống không, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhíu chặt mày lại. Trong đôi mắt màu xanh ngọc của Gaara tràn đầy lo lắng.

Haruhisa lấy lại bình tĩnh, đối với Gaara miễn cưỡng cười cười:

“Tớ không sao.”

Gaara có chút nghi ngờ, nhưng vẫn gật gật đầu. Hắn lau đi mồ hôi ở trên trán cô, lại đem tay Haruhisa nắm chặt lên.

Ban đêm, Haruhisa ở trên giường trần trọc không yên. Xuất hiện ở trong đầu, tất cả đều là câu nói kia ở trong quyển sổ của ông nội.

Chiyo, Chiyo, Chiyo...

Làng Cát to như vậy, cô biết người gọi là “Chiyo” kia cũng chỉ có một người.

Tuy rằng bây giờ Gaara còn chưa phải là Phong ảnh, cô cũng không có nghe ba chị em bọn họ bàn bạc về việc gì.

Nhưng...

Haruhisa không ngừng ấn lấy ngực của bản thân, giống như trong giây tiếp theo, sự hoảng loạn đang nhảy nhót gì đó sẽ thoát ra khỏi nắm tay của bản thân.

“Haruhisa...”

Không biết khi nào thì Gaara đã đi tới phía bên kia giường của Haruhisa. Âm thanh của hắn mềm nhẹ trầm thấp, hô hấp âm áp phun tại gò má của Haruhisa, mang theo một trận run nho nhỏ.

“Tớ sẽ không có chuyện gì.”

Tuy không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì nhưng trực giác nói cho Gaara biết. Sở dĩ Haruhisa lo lắng sợ hãi như vậy... là vì hắn.

Nghe xong lời này, trong lòng Haruhisa buông lỏng xuống, hốc mắt lại nóng lên. Cô đứng thẳng dậy, nhào vào trong lòng Gaara, găt gao ôm lấy Gaara, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi ở sau gáy Gaara...

“Tớ biết...”

Mấy ngày tiếp theo, Haruhisa không có đi đến “Cửa hàng vạn năng”. Mà là ở nhà tập trung tinh thần làm mấy món ăn dinh dưỡng cho Gaara.

Gaara cũng cô cùng phối hợp, sửa tật xấu kén ăn trước kia, Haruhisa làm cái gì, hắn liền ăn cái nấy. Bộ dáng nhu thuận chọc cho tâm tình Haruhisa tốt lên không ít.

Từ sau khi bị thương, Gaara cũng bộc phát thích kẻ cận Haruhisa. Giúp đỡ Haruhisa làm này làm kia, có đôi khi Haruhisa đau lòng cánh tay hắn có chút bất tiện, giả bộ tức giận để hắn đi nghỉ ngơi. Hắn cũng không hé răng, tìm chỗ ở gần cô ngồi xuống, chăm chú nhìn cô chăm chăm.

Haruhisa vội vàng gì đó trong tay, có đôi khi quay đầu liếc hắn một cái, nhưng lại sinh ra một loại ‘nước chảy đá mòn’, cảm thấy bình thân chính là một loại cảm giác hạnh phúc. Giống như cô cùng Gaara sẽ tiếp tục như vậy bình an tiếp tục đi cạnh nhau, cho đến khi tóc đã bạc đến trắng xóa, trở thành những người già...

Hôm nay, Haruhisa đeo một cái túi trên lưng, đi về phía tây của núi Mont.

Gần đây thời tiết bắt đầu nóng lên, Haruhisa suy nghĩ hành tây cũng không sai biệt cũng đã chín hết rồi, liền thừa dịp thời tiết mát mẻ, đi lại đó hái một chút về nhà.

Lúc đang bắt đầu thu hoạch, Haruhisa nghe được cách đó không xa truyền đến những tiếng nói chuyện. Lỡ tai Haruhisa run lấy bầy, ngay lập tức động tác trên tay chậm lại —— Đường thông tin, tin tức nhỏ gì đó, cô thích nhất!

“Gần đây trong bệnh viện, người bị thương ngày càng nhiều, giường bệnh cũng không còn đủ.”

“Đúng vậy, xung quanh đây đã có ba Thượng Nhẫn bị thương, cũng không biết là dạng nhiệm vụ nguy hiểm gì...”

A... Hóa ra là nhân viên công tác ở trong bệnh viện Làng Cát.

Cũng khó trách, vườn thảo dược của Làng Cát ở ngay bên cạnh núi Mont.

Haruhisa một bên cân nhắc, một bên di chuyển tới chỗ phát ra âm thanh.

“Bất quá cũng thật sự kỳ quái đầu.”

“Cái gì kỳ quái?”

“Khụ... Ta nói cho người nghe, người đừng có nói cho người khác a...”

“Ừ, người nói đi. Ta sẽ không nói cho người khác.”

Nghe thế, Haruhisa bỗng chốc cảm thấy hứng thú. Vội vàng dừng công việc ở trong tay, hết sức chuyên chú dựng lỗ tai lên.

“Mấy ngày hôm trước, Gaara-Sama không phải là bị thương sao? Lúc đó thương tích thật nghiêm trọng, lúc mới đầu bác sĩ vô cùng lo lắng.”

“Đúng vậy, khi đó ta có mặt ở đấy, lượng máu chảy đó...”

Nghe thế, Haruhisa không khỏi đau lòng một chút.

Cuộc đối thoại bên kia còn đang tiếp tục.

“Nhưng người kia là Gaara-Sama! Hôm kia, vào lúc tái khám, miệng vết thương trên cánh tay đều đã được khép lại hết, ngay cả bác sĩ cũng lấp bắp kinh hãi. Nói cho đến bây giờ, cũng chưa từng có người nào có khả năng hồi phục vết thương nhanh như vậy!”

Người kia tiếp lời: “Đúng vậy, người kia là Gaara-Sama a!”

Tong lời nói của hai người kia tràn ngập sùng bái cùng kính ngưỡng (kính trọng, ngưỡng mộ).

Kia đương nhiên!

‘Gấu mèo’ là cô được coi trọng! Người bình thường tất nhiên sẽ kém hơn!

Haruhisa âm thầm đắc ý, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào không đúng cho lắm, đành phải tiếp tục lắng nghe.

Người nọ có câu:

“Nhưng Gaara-Sama không để cho bác sĩ giúp ngày ấy lấy băng gạc ra, tiếp tục đeo trên cánh tay. Ngài ấy còn nói với bác sĩ, thương tích của ngài ấy đã tốt lên không được phép nói với bất kỳ ai...”

“Hà? Điều này quả thật rất kỳ quái a...”

Nghe thế, Haruhisa há to miệng ra, cái xẻng nhỏ ở trong tay đánh rơi trên mặt đất “ầm” một tiếng. Rốt cuộc, cô bắt chấp từ bỏ hành tây, mang theo cái túi, phi thẳng về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Cân Nhắc Kỹ Càng Tiếng Người Trong Nhà Kho

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cô cười nói: nếu như ôm lấy tớ, hai tay thì vẫn tương đối tiện hơn chứ?

Lúc sắp đến nhà, Haruhisa ngừng lại.

Ngón tay nắm chặt cái túi của cô lại buông lỏng ra. Đôi mắt màu hải đường sáng tỏ nay lại trở nên u ám.

Qua hơn nửa ngày, cô đột nhiên thay đổi phương hướng. Nhắc chân đi về hướng sân huấn luyện...

Gaara... lại có chuyện dám gạt cô.

Cô tỉnh tường nhớ kỹ buổi tối ngày hôm đó, cô ngửa đầu nói với hắn:

“... Về sau cậu không được nói dối với tớ, cũng không được cãi nhau với tớ.”

Hắn mỉm cười gật đầu, trong đôi mắt màu xanh ngọc ấy tràn đầy ánh trắng sáng tron bóng.

Haruhisa nhớ lại, không khỏi cười khổ một tiếng.

Cô không có hỏi qua Gaara: “Vết thương trên tay cậu đã đỡ hơn chưa?”

Cho nên hắn cũng không được xem như là nói dối. Chỉ là... chỉ là không chủ động nói chuyện với cô mà thôi...

Vết thương khỏi hẳn chẳng lẽ không phải là chuyện tốt?

Hắn sẽ không cần phải ở nhà nhàm chán chờ đợi mỗi ngày. Cũng không cần phải miễn cưỡng chống đỡ để uống hết thuốc cô đút đến nỗi căng cả bụng.

Haruhisa vừa đi, một bên cân nhắc kỹ càng.

Nói tóm lại, Gaara là vì cái gì mà phải đe dọa bác sĩ bệnh viện phải giấu diếm tin tức hắn đã hoàn toàn khỏi hẳn?

Không đợi cô lo lắng ra nguyên do là vì sao. Bước chân cô đã tới sân huấn luyện rồi.

Kankuro ở xa xa liền nhìn thấy cô, hướng cô vẫy vẫy tay. Sau đó liền chạy tới.

Đầu tiên, hắn chen ngang nhận lấy cái túi trong tay Haruhisa, nhìn vào lục lọi này nọ. Sau đó hắn lại nhìn hai tay trống của Haruhisa, hoài nghi hỏi:

“Bữa sáng đâu?”

Haruhisa trợn trừng mắt, lấy quyển trục để ở bên hông ra, ném qua:

“Bên trong hắn là còn có mấy cái bánh bao thịt.”

Kankuro nhất thời vui sướng ngây ngất, nâng tay giải ấn ——

“Ồanh.”

Trên quyền trục quả nhiên xuất hiện vài cái bánh bao lớn trắng nõn mềm mịn, vô cùng êm ái, còn bốc lên hơi nóng, giống hệt như vừa mới được ra lò vậy.

Haruhisa nhìn thật lâu vào khóe miệng dính đầy dầu mỡ của Kankuro, nhìn không được nở nụ cười. Thật không hổ danh là Kankuro, chỉ là mấy cái bánh bao, lại có thể khiến cho hắn có được cảm giác hạnh phúc.

Chợt, ánh mắt Haruhisa nhìn chăm chăm vào vết thương có màu hồng nhạt mờ mờ ở trên mu bàn tay của Kankuro.

Hắn bị thương cũng là do lúc trước đi làm nhiệm vụ ấ?

Nhọt nhạt, hầu như cũng không nhìn thấy rõ...

Haruhisa nghĩ, vòng vo chuyển tròng mắt, lôi kéo Kankuro đang ăn một cách say mê, hỏi:

“Kankuro có biết Gaara vì sao bị thương không?”

Nghe được câu hỏi của Haruhisa. Đầu tiên, Kankuro sững sốt một chút, mà đó là một mặt âm trầm, nói:

“Là do tui này bị trúng k.”

Hả? Haruhisa nghe vậy, có một chút kinh ngạc nho nhỏ.

Tâm tư của Gaara kỳ càng, khả năng làm việc của Kankuro cũng luôn luôn cẩn thận chu toàn, hơn nữa, thực lực của hai người bọn họ rất mạnh. Có thể làm cho họ trúng k, xem ra nhiệm vụ lần trước thực sự vô cùng nguy hiểm.

Kankuro nhanh chóng giải quyết cái bánh bao cuối cùng, tiện thể dùng cái túi của Haruhisa lau tay, để lại hai dấu tay dính đầy dầu mỡ. Làm cho Haruhisa khinh thường véo hắn một cái.

Làng Cát có quy định rõ ràng, nội dung nhiệm vụ không thể tùy tiện nói ra cho người khác ngoài thành viên trong cùng một tổ. Mặc dù trong lòng Haruhisa không giải thích được, nhưng cũng không có tiếp tục hỏi.

Kankuro đột nhiên uể oải lên:

“Gaara là vì cứu tớ nên mới bị thương.”

Haruhisa nhú mày, trong lòng lại nhìn không được vui mừng.

Trong ngày thường, Gaara ở trước mặt Kankuro luôn là bộ dáng ngược đầu lên trên cao. Nhưng khi đến thời khắc quan trọng, vẫn lại là tình anh em sâu nặng.

Cho dù không được việc, đó cũng là anh trai của hắn...

—— Haruhisa dám đánh cược, trong lòng Gaara nhất định là nghĩ như vậy.

Cô vỗ bả vai Kankuro, nói:

“Gaara là em trai của cậu, cứu cậu là chuyện nên làm.”

Sau đó, cô đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện, nói tiếp:

“Cũng may là cậu ấy đã cứu cậu. Cậu ấy có áo giáp cát mà cũng bị thương thành dạng này. Nếu đổi lại là Kankuro, chỉ sợ lại càng thêm nghiêm trọng...”

Đây là lời nói thật, phải biết rằng, áo giáp cát của Gaara thế nhưng là được mệnh danh là ‘Phòng ngự tuyệt đối’.

Nghe được Haruhisa nói như vậy. Đầu tiên, trong lòng Kankuro còn sợ hãi gật đầu, mà sau đó lại là một mặt không hiểu:

“Bất quá khi đó, tớ cảm thấy hình như Gaara không có sử dụng ‘Phòng ngự tuyệt đối’. Nếu không thì làm sao có thể dễ dàng bị thương như vậy.”

Tại sao có thể như vậy?

Mặc cho trước đó, chính mình có áo giáp cát bảo hộ. Gaara vẫn luôn dùng tới áo giáp cát để phòng ngừa chuyện bất trắc, thói quen này đại khái đã ăn vào trong xương máu của hắn rồi.

Nhưng vì sao lúc này lại cố tình không sử dụng tới?

Lại trùng hợp vì cứu Kankuro mà bị thương?

Sau đó còn giấu diếm về việc hắn đã hoàn toàn khỏi hẳn?

Bí ẩn trong lòng Haruhisa giống như một quả cầu tuyết, càng lăn thì lại càng lớn. . .

Cô nhìn nhìn khoe miệng Kankuro còn dính vụn nhân thịt bánh bao, thật sâu trong lòng cảm thấy trước tiên đi đến sân huấn luyện dò hỏi tin tức thật sự là một quyết định sai lầm. Bây giờ, cô nên về nhà ngay lập tức, trực tiếp hỏi Gaara còn nhanh hơn được một chút.

Haruhisa lại một lần nữa xoay người, ngược lại tâm sự so với trước đây càng ngày càng nặng. . .

Từ sân huấn luyện về nhà, ‘Cửa hàng vạn năng’ là nơi nhất định cần phải ghé vào.

Haruhisa tính toán có phải hay không nên ghé vào chào hỏi ông chủ Inoue một chút, dù sao, đã liên tiếp mấy ngày rồi bản thân cô không có đi đến cửa hàng. Thuận tiện lại đây nói một tiếng cho Inoue biết, nếu như không có chuyện bất ngờ nào xảy ra, đại khái ngày mai cô có thể trở về làm việc.

Đi đến trước cửa tiệm, trong ngày thường cửa tiệm luôn mở rộng ra, hôm nay lại được khép hờ một bên. Chú chim sáo nhỏ trong lồng vàng phờ phạc ỉu xù cúi đầu, thấy cô đến cũng không kêu to.

Haruhisa lấy một hạt dưa dụ dỗ nửa ngày, cũng không dụ dỗ ra được nguyên do vì sao.

Đem hạt dưa để lại vào trong túi áo, Haruhisa đẩy một nửa cánh cửa được khép hờ vào. Một bên gọi tên Inoue, một bên tiến vào trong.

Đã gần tới giữa trưa, theo lẽ thường cửa hàng đã vô cùng náo nhiệt, chặt kín hết người trong cửa hàng. Hiện tại sao lại có thể trống rỗng như vậy, một người cũng không có, chỉ còn lại một mặt tường treo đầy những hàng hóa sản phẩm.

Cho nên mới nói đến, hôm nay Inoue không mở cửa làm ăn buôn bán? Vậy vì sao cánh cửa lại được mở hé ra?

Hay là do hắn đột nhiên có việc phải đi ra ngoài? Vậy thì tại sao cũng không tìm người nào đó trông coi cửa tiệm một chút?

Haruhisa quay đầu nhìn ngoài cửa, lại đuổi người, nhìn cái bàn suy nghĩ một chút, không hiểu ra sao.

“Ông chủ Inoue?”

Haruhisa lại gọi một tiếng, quyết định đi vòng đến mặt sau kho hàng nhỏ coi thử.

Mới vừa đi đến ngoài cửa kho hàng, Haruhisa liền nghe được một trận tiếng nói trầm thấp, từ bên trong truyền ra.

Trong đó một âm thanh nhàn nhạt rõ ràng. Là Inoue.

Mà người còn lại. . . Tuy nghe qua cảm thấy rất quen tai, nhưng trong thời gian ngắn lại không nghĩ ra được đó là âm thanh của ai.

“Ông chủ Inoue?”

Haruhisa lại tiến về phía trước vài bước, đẩy cánh cửa nhà kho ra.

Trong nhà kho, các loại nguyên vật liệu chôn cất được xếp ngay ngắn chỉnh tề, cùng với các sản phẩm chỉ mới hoàn thành được phân nửa. Inoue đưa lưng về phía cô, khom lưng, dường như đang ở đó hết sức chuyên chú làm công việc kiểm kê.

Nghe được âm thanh của Haruhisa. Hình như hắn hơi giật mình một chút, lúc này mới xoay người, trên mặt vẫn tươi cười ôn hòa như trước, mở miệng nói:

“Haruhisa, làm sao em lại đột nhiên đi tới đây?”

Haruhisa nhéo đầu ngón tay giấu ở sau lưng, có chút không tin tưởng hỏi:

“Ông chủ? Có phải vừa rồi anh nói chuyện cùng với người nào không?”

Biểu cảm trên mặt Inoue còn chưa có thay đổi, thậm chí càng thêm mở rộng:

“Anh luôn ở nơi này kiểm kê số lượng hàng, không phát hiện người khác.”

“Đạ. . .” Haruhisa nửa tin nửa nghi ngờ nhàu mảy. “Vừa rồi rõ ràng ở bên ngoài, em nghe được âm thanh của hai người a?”

Inoue đã đi tới, vỗ đầu cô.

“Có phải hay không gần đây chăm sóc người bệnh rất vất vả?”

Haruhisa xoa huyết thái dương, nhỏ giọng nói thầm:

“Chẳng lẽ là do mình nghe lầm? Xem ra thật sự nên trở về ngủ một giấc để lấy lại cảm giác...”

Nhìn cô gái cúi nửa đầu, luôn nói lầm bầm lầu bầu. Inoue hơi thở ra một hơi, càng thêm ôn hòa nói:

“Đúng vậy, anh luôn ở chỗ này kiểm kê hàng hóa, nếu có người khác ở đây làm sao anh có thể không biết.”

“Ừm... Cũng phải, có lẽ là em nghe lầm.”

Haruhisa gật đầu, phụ họa nói.

“Được rồi, em cũng mau nhanh chóng về nghỉ ngơi đi.”

Inoue nhẹ nhàng đẩy đẩy Haruhisa đi ra nhà kho.

“Dạ, vậy em đi về trước. A, đúng rồi, ông chủ, em tới đây là muốn nói cho anh biết, ngày mai em có thể đi làm trở lại!”

Haruhisa chớp chớp đôi mắt to, giọng điệu dằng trảo nói.

“A? Được rồi, vậy ngày mai chúng ta gặp lại.”

Inoue cười hướng Haruhisa gật đầu.

“Ngày mai gặp!”

Vừa ra đến trước cửa, Haruhisa hướng Inoue vẫy tay, tầm mắt lơ đãng xẹt qua cửa sổ nhỏ trong kho hàng kia.

Nhìn Haruhisa cười dịu dàng, nhảy về phía trước rồi đi, Inoue thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hắn bĩu môi, bất đắc dĩ đối với người trong kho hàng hô một tiếng:

“Xuất hiện đi, cô bé đi rồi...”

Về đến nhà, Gaara đang ngồi ở trong phòng khách, hết sức chuyên chú khoanh tay ghi chép. Đã nhiều ngày, bởi vì có hắn hỗ trợ sao chép lại, tiến độ nhanh lên không ít.

Haruhisa đem cái túi dính đầy dầu tay của Kankuro ném vào góc, nằm sấp sau lưng Gaara, dính sát vào nói:

“La La La, tớ mệt mỏi, cậu ôm tớ đi lên lầu đi ~”

Gaara đã sớm xác định được cô gái nhào người về phía trước, liền buông bút trong tay, giờ phút này đỡ lấy thân thể hơi đông cứng của cô. Đôi môi hắn xuất hiện một đường cong nhu hòa, nghiêng đầu thấp giọng nói:

“Tớ cũng cậu đi lên được không?”

Vừa dứt lời, Gaara liền cảm giác được người dựa trên lưng hắn rời khỏi. Hắn quay đầu lại, nhìn Haruhisa đứng cách xa hắn hai bước, hỏi:

“Làm sao vậy?”

Khóe miệng Haruhisa hơi kéo về phía trước, trong đôi mắt như nước chứa đựng ba phần nghi vấn, bảy phần thất vọng. Cô chớp chớp mắt, ngọt ngào hỏi:

“Ôm tớ đi lên, không được sao?”

“...”

Gaara nhìn cánh tay phải được treo ở trước ngực mình, không nói gì.

“La La La.” Haruhisa tiến lên một bước, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn. Lại nhẹ nhàng nắm tay khoát lên cánh tay phải quần đầy găng gạc của Gaara, nghiêm cẩn hỏi. “Thật sự, không thể sao?”

Lúc này đây, Gaara đã hiểu.

Hắn đem ánh mắt của bản thân dừng ở trên sàn, gất gao cắn bờ môi của bản thân, chậm rãi mở miệng nói:

“Haruhisa...”

“Vì sao?”

Tính cách Haruhisa bây giờ tốt lắm, hỏi.

Nói không tức giận là giả, nhưng cô tin tưởng Gaara sẽ không vô duyên vô cớ làm loại sự tình này.

“...”

Gaara không có trả lời, mà là quay đầu đi, tránh được tầm mắt Haruhisa.

“Cậu không nói chuyện, buổi tối tớ liền làm bữa tiệc ót xanh.”

“...”

“Ngày mai cũng làm bữa tiệc ót xanh.”

“...”

“Còn có ngày mốt, ba ngày sau, thật nhiều ngày sau đó...”

“...”

Haruhisa nhìn thật lâu Gaara thật giống như sò biển, miệng đều cắn chặt lại hết. Không ngăn được một trận khí huyết sôi trào cuộn cuộn.

Cô khom lưng xuống, ngón tay chạm vào môi Gaara, ngáy cổ họng nói:

“La La La, nói có thưởng cho ~”

Nghe được âm thanh ngọt mềm của chính cô, da gà đều nổi lên hết.

“...”

Đáng tiếc, Gaara chính là hơi run lấy bầy một chút, vẫn không mở miệng.

Haruhisa cảm thấy bản thân thật sự sắp không ngừng kéo căng ra. Cô hơi di chuyển thân thể, làm hành động hít sâu ba lần, sau đó bước nhanh đến phòng bếp.

Trước khi đi vào cửa, cô liền quay đầu nhìn thoáng qua Gaara.

Chỉ liếc mắt một cái, lại chứa đựng vô số cảm xúc phức tạp.

Màu sắc đôi mắt làm rung động lòng người di chuyển thăng trầm, giống như một vùng hồ nước sâu thẳm, hồ nước dao động thoáng qua, làm xuất hiện tầng sóng nhỏ. Một vòng ủy khuất, hai vòng thất vọng, nhiều vòng oán trách, tầng tầng chồng chất lên nhau, vòng đi vòng lại.

Trong lòng Gaara mạnh mẽ rung mình, giống như chui vào vòng tròn cực nhỏ của cây kim. Cánh tay phải được phủ một lớp băng gạc thật dày từng chút một, từng chút một trở nên tê dại, mà sau đó cảm thấy vô cùng đau đớn, cứ như vậy mà đến đâm vào tim...

Hắn bỗng nhiên đứng lên, lộ ra một gương mặt tuần tú sáng sủa rõ ràng, sắc môi vốn dĩ nhạt nhẽo giờ phút này lại càng thêm dần dần đỏ lên. Rốt cuộc hắn cũng mở miệng, âm thanh vô cùng thấp nói:

“Haruhisa... Tớ...”

Haruhisa bị bộ dáng này của Gaara làm cho phát hoảng, nghĩ thầm mưu kế này đùa giỡn có hơi bị qua không. Sau đó, cô liền nghe thấy Gaara nói:

“Haruhisa, cậu có thể không cần lại đi đến ‘Cửa hàng vạn năng’ không?”

...

Tác giả có chuyện muốn nói: tâm tình thật phức tạp...

Cũng bởi vì đánh giá của mọi người mà cao hứng nhảy nhót hoa tay múa chân, cũng cảm thấy bản thân có chút ngượng...

Ta phải cảm ơn mọi người đã yêu thích “Lão bán nướng! Thương ngư lười” cùng với kiên nhẫn duy trì chờ Ngọc Án!

Thật sự, lúc vừa mới bắt đầu viết. Ta không nghĩ tới lại nhận được nhiều sự duy trì cùng lời cổ vũ như vậy.

Viết đến hiện tại, mặc dù có lúc sẽ có lộn xộn, không có mạch lạc. Thế nhưng vừa nghĩ đến mọi người nói không ngừng chờ đợi những điểm đổi mới của ta, ta lại tràn ngập ý chí chiến đấu!

Lần đầu tiên Ngọc Án lại viết nhiều lời như vậy, khả năng còn có rất nhiều chỗ bất lực, tình tiết cũng sẽ được sáng tác theo ý kiến của mọi người. Thế nhưng chỉ cần có người muốn đọc, ta sẽ nỗ lực tiếp tục viết ~~~~o(∩_∩)o

(Hiện tại nói năng của ta vô cùng lộn xộn...)

Cuối cùng, cảm ơn lời bình luận của “bò đào”!!! Tình cảm miêu tả của “Lão”~~~~~

Còn có nhóm người ẩn giấu sâu kín duy trì đọc truyện ~~~~o(∩_∩)o (ta đây yêu thích “Lão”~~~ nhưng là hai ta còn chưa biết sắp xếp kết thúc như thế nào! Ta sẽ không lại khuat

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Kết Thúc Sóng Gió Bóng Đen Rõ Ràng

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Cô cầm cây kéo ở trên bàn lên, hướng về phía bàn tay mình đâm xuống.

Temari thê, kể từ sau khi Haruhisa chuyển đến nhà cô cho tới nay, đây là bữa cơm khó nuốt nhất mà cô từng ăn qua.

Một bàn thức ăn vô cùng phong phú, rõ ràng màu sắc, hương vị đều đầy đủ cả. Nhưng khi đưa tới miệng thì lại cho người ta không nuốt xuống nổi.

Chẳng lẽ là do cô nhạy cảm quá mức?

Temari âm thầm cân nhắc, không khỏi chăm chú nhìn Kankuro ngồi ở bên cạnh cô ——

Nếu như Kankuro hoàn toàn không có gì khác thường, nếu như vẫn là bộ dáng ăn như hổ đói mọi khi, thì như vậy liền chứng minh có khả năng là do cô quá lo lắng mà thôi. Mà nếu như kết quả là Kankuro ăn uống nhận ra được cái gì khác thường, vậy thì việc này đã có thể không nên bàn tới nữa...

Temari cần phải để ý, trông cậy vào đứa em trai ăn như heo nhà mình mới được. Cần thận tiến hành rồi quan sát một phen.

Mà kết quả quan sát cho thấy, không khí dùng cơm trong nhà bọn họ thật sự vô cùng quỷ dị, hơn nữa đã quỷ dị tới mức ảnh hưởng nghiêm trọng tới tình cảnh thềm ăn của người kia...

Bởi vì vào giờ này như mọi khi, Kankuro hẳn là đã nên ăn tới chén cơm thứ ba... Mà bây giờ, ngay cả chén đầu tiên hẳn vẫn chưa ăn xong.

Haruhisa ngồi đối diện Temari từ lúc bắt đầu ăn cơm cho tới bây giờ, không hề ngẩng đầu lên quá cao, mà hết sức chuyên chú nhìn những hạt cơm ở trong chén.

Gaara trái lại thì vẫn như cũ, vẫn là bộ mặt thần kinh tê liệt, vạn năm không đổi. Thoạt nhìn dường như vẫn không có gì thay đổi, vẫn như mọi khi —— nếu như không chú ý tới việc hắn dùng thìa để mức nước canh, dùng muỗng để gấp thức ăn thì...

Temari nhìn trái nhìn phải, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp tốt. Thân là “lão đại” ở trong nhà, cô có nghĩa vụ phải giải quyết mâu thuẫn của từng thành viên trong gia đình...

—— Nếu như cô cũng có năng lực như lời nói.

Kankuro thì cùng với cô đi về nhà, bình thường cũng không có bất đồng gì.

Cho nên mới nói, vấn đề chỉ có khả năng nằm ở trên người của Gaara và Haruhisa.

Temari nghĩ nghĩ, quyết định nắm lấy tay Haruhisa. Cô buông thìa trong tay, thanh thanh cổ họng:

“... Khụ khụ. Chị nói này, Haruhisa...”

“Oành! Loảng xoảng!”

Temari suýt nữa bị chữ cái chữ “A” trong cổ họng của bản thân chuyển sang sắc tới chết, thật vất vả để lưu thông không khí. Cô kinh ngạc nhìn Haruhisa đột nhiên đứng dậy, thậm chí còn đung ghế ngồi ngã ra đằng sau.

Chẳng qua cô chỉ mới gọi tên con bé thôi mà, làm sao có thể có phản ứng dữ dội như vậy?

Haruhisa vẫn như cũ duy trì tư thế cúi đầu, vén ống tay áo lên, thô lỗ xoa xoa hai mắt của mình. Sau đó xoay người chạy hướng về cửa chính.

Vừa ra đến trước cửa, Haruhisa quay đầu, hung tợn nói với Gaara đang đuổi theo:

“Không được đi theo! Nếu cậu dám đi theo, tớ liền sẽ không bao giờ trở về nữa!”

Là khẩu khí vô cùng nghiêm túc, không hề có một chút nói đùa nào ở bên trong.

Lúc này Temari mới phát hiện, ánh mắt Haruhisa đã sưng phù thành hai quả đào. Rõ ràng cách xa như vậy, nhưng cô lại có thể rõ ràng nhìn thấy được, ở trên mí mắt, ánh sáng phản quang nhợt nhạt kia, lại trở thành một chuỗi trong suốt óng ánh. Giống như những đồng tiền bắt đầu rơi xuống.

Temari như có đăm chiêu quay đầu nhìn thoáng qua chén cơm của Haruhisa. Quả nhiên, trong đó vẫn là cơm trắng, nhưng rõ ràng lại là một chén cơm chan canh mặn chát...

Gaara nghe vậy, giống như bị điện giật đứng sững sờ ở tại chỗ. Hắn trở mắt nhìn bóng lưng nhỏ bé của Haruhisa biến mất ở trong bóng đêm trên đường lớn Làng Cát. Một quyền nện trên cửa, lập tức đập bể cánh cửa, làm xuất hiện một lỗ lớn.

Temari cùng Kankuro nhìn cửa không ngừng rơi bột phấn xuống, ngơ ngác nhìn nhau.

Haruhisa cũng không rõ, tại sao cô lại chạy tới chỗ này.

Tiếng gió bên tai như tiếng nước nở, hiện ngay trước mắt vô số phần mộ...

Một vòng trăng rằm xa vời, màu bạc sáng chói trong treo rơi xuống trúng vào trên trước bia đá, như nói không nên lời, vắng lặng, trơ trọi. Nhìn từng hàng từng hàng bia đá lạnh lẽo, Haruhisa lại có thể không biết sợ hãi.

Trong đó, cô đi đến chỗ một tấm bia đá vô cùng quen thuộc, dựa vào tấm bia đá, ngồi ở trên đất.

“Thực không tiền đồ!”

Haruhisa sờ sờ ống tay áo hơi ẩm, thầm mắng bản thân một câu.

Cô nên nín chặt Gaara hung hăng đánh một chút, sau đó rời khỏi Làng Cát không bao giờ trở về nữa!!

Hoặc là nên phạt Gaara một tháng chỉ có thể ăn ớt xanh!

Hoặc là một ngày không nói chuyện với hắn.

Hoặc là để hắn ở ngoài phòng phạt đứng một lát...

Nhưng hiện tại, nước mắt của chính cô chỉ có biết rơi xuống.

Đối với Gaara, ngay cả một câu nói nặng cô cũng đều không nói nên lời.

Khi đó, ở trong phòng khách. Gaara ngồi, mà cô thì đứng ở trước mặt hắn.

Gaara nói: “Tớ nhìn thấy cậu và Inoue ở cùng nhau, trong lòng không thoải mái.”

Cô nghe xong, trong lòng đắc ý, dung sướng: “A ~ hóa ra là nổi máu ghen!”

Gaara còn nói: “Nếu như tớ bị thương, cậu hẳn là sẽ không đi đến đó.”

Cô nghe xong, trong lòng vẫn là cảm giác sung sướng: “A ~ là vì không muốn cô đi đến ‘Cửa hàng vạn năng’ nên mới giả bệnh a!”

Gaara tiếp tục nói: “Cho nên vào cái ngày đó, tớ đã thu hồi áo giáp cát ở trên người.”

Cô nghe xong, trong lòng lại không có cảm giác sung sướng.

Cô nhìn Gaara, cái ốt giống như đã bị người nào đó hung hăng đánh cho một gậy.

Cuối cùng Gaara lại bỏ thêm một câu: "... Tôi hôm đó, Shukaku không có nổi điên."

Tiếp tục bị người nào đó cho thêm một gậy. Cô cảm thấy máu trong người cô đã bị người ta đánh cho chảy đến cạn.

Bằng không thì cô làm sao có thể tứ chi vô lực, đầu lại choáng váng, hoa mắt?

Cô nhìn bộ dáng Gaara, một mặt thẳng thắn thành khẩn cùng với cặp mắt lóe ra ánh sáng do dự. Tất cả nhưng chữ trong miệng, trong cổ họng giống như bị cản trở, hết lần này tới lần khác, một chữ cũng không nói nên lời.

Gaara phải bị thương, phải giả bệnh, thậm chí còn dùng cả Shukaku để lừa cô... Tất cả đều vì cô.

"Gaara, cậu..." Cô miễn cưỡng mở miệng, trong âm thanh đã mang theo tiếng khóc nức nở dày đặc. "Cậu thật ngu ngốc..."

...

"Ông nội, ông nói xem Gaara có ngu ngốc hay không?"

Haruhisa khịt khịt mũi, dùng bả vai chống lên đỉnh tấm bia đá.

"Chẳng lẽ cháu thiếu tiền bạc với mấy người kia sao?"

"Inoue, anh ta cũng không bảnh trai đến như vậy!"

"Chẳng lẽ thoát nhìn cháu sẽ đập cả hai chiếc thuyền sao?!"

"Mình nói một chút sẽ như thế nào a!"

Haruhisa nói xong, không khỏi tức lên. Cô nắm lấy một nhúm cỏ, cắn giận ném ra ngoài. Sau đó, lại uể oải lên:

"Thật không nghĩ tới, đầu sỏ gây nên chuyện lại là cháu..."

Cách đó không xa, có hai cái bóng đen, song song ngồi xổm trên sườn núi nhỏ.

Bóng đen A nện một phát vào lưng bóng đen B, nhỏ giọng nói:

"Này, người xem đủ chưa?"

Bóng đen B không kiên nhẫn đẩy bóng đen A một chút:

"Ai nha, đừng làm phiền! Lại nhìn thêm một chút nữa!"

"Hừ!" Bóng đen A cười nhạo một tiếng, "Không thể tưởng được đường đường là 'Hatano Thượng nhân' lại có thể cũng sẽ lén lút bám đuôi, đi theo sau con gái nhà người ta để rình coi."

Bóng đen B liếc người bên kia một cái, hừ lạnh nói:

"Ngươi – tên vương tử buôn bán những đồng phệ phẩm rách nát nghèo túng, không có tư cách để nói ta."

Nghe nói như thế, bóng đen A nhất thời tức giận:

"Sensei..."

...

Haruhisa cứ như vậy một mình nói chuyện thật lâu với tấm bia đá của Hatano Masago. Nói xong lời cuối cùng, khí thuận, nghĩ thông suốt, cũng một nhọc.

Cô lão đảo lắc lư đứng lên, trề môi lầm bầm khe khẽ nói:

"Nói không được đuôi theo thật sự không đuôi theo a... Thực nghe lời..."

Trên sườn núi, hai cái bóng đen nhìn cô gái một mình nhào nặn đầu, sau đó cô đơn đi ra khỏi vườn mộ.

Bóng đen B nện một quyền PIA ở trên lưng bóng đen A, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Cái thằng nhóc tóc đỏ kia, chờ đến một ngày nào đó, ta cần phải tiện thể trừng trị hắn luôn một lần mới được!"

Bóng đen A không có chuẩn bị tâm lý đột nhiên bị đánh một phát. Nghĩ muốn ho khan nhưng lại sợ truyền ra tiếng động lớn, nhất thời nghẹn thành như

con tôm được nấu chín...

Lúc sắp đi đến nhà, Haruhisa xa xa liền nhìn thấy đối diện có hai người đang đi tới, một người trên lưng có cây quạt, một người trên lưng có con rôi.

“Chị Temari, Kankuro.”

Haruhisa hô ra tiếng nghênh đón.

Nhìn Haruhisa trở về đến nơi, Temari nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô có chút đau lòng nhìn mắt Haruhisa lại hồng hồng sưng phù lên nữa, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Nhưng Kankuro, một phen liền kéo Haruhisa chạy hướng vào trong nhà, một bên vừa chạy vừa nói:

“Haruhisa, cậu mau trở về nhanh lên. Nếu như cậu lại không quay về, trong nhà sớm sẽ có thêm vết nứt!”

Gaara vẫn như cũ duy trì tư thế trước khi cô rời đi, vẫn không nhúc nhích đứng ở cửa. Băng gạc trên cánh tay phải sớm đã lấy ra, mà trong tay trái lại dính đầy những vết máu loang lổ.

Haruhisa nhìn tay trái Gaara, lại nhìn cái lỗ lớn ở trên cửa. Không nói hai lời, liền lôi kéo Gaara chạy lên lầu.

Temari thấy thế, rốt cục cũng yên tâm.

Kankuro nhìn thoáng qua Temari, nói: “Em cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy mà kết thúc.”

Ngụ ý. Temari, có phải chị đã thả lỏng tâm tình quá sớm không?

Temari lườm liếc Kankuro một cái, nói:

“Chỉ cần Haruhisa nguyện ý cùng Gaara nói với nhau, mọi chuyện nhất định sẽ được giải quyết.”

Hai người ở lên lầu. Haruhisa không hề rằng, Gaara cũng không hề rằng. Gaara tùy ý để Haruhisa lôi kéo hẳn vào phòng, ấn hẳn ngồi ở ghế tựa, lại lục cái hòm thuốc ra, cẩn thận giúp hẳn xử lý vết thương mới ở trong tay trái.

Gaara nhìn Haruhisa cúi đầu bận rộn, vừa muốn vươn tay kiểm tra ánh mắt của cô ấy, cô lại quay đầu sang một bên né tránh. Ngón tay Gaara cứng ngắc ở giữa không trung, thoáng đã kích làm đôi mắt màu ngọc ấy lại ảm đạm xuống dưới.

Haruhisa xử lý tốt miệng vết thương trên tay Gaara, đứng dậy đem hòm thuốc để lại chỗ cũ, lại đi đến bên cạnh bàn. Cô quay đầu nhìn Gaara liếc mắt một cái, cầm cây kéo trên bàn lên, hướng về phía bàn tay mình hung hăng đâm xuống!

Đồng tử Gaara đột nhiên co rút lại, từ lúc Haruhisa xuất hiện động tác hẳn đã đứng lên. Nhưng không thể dự đoán được cô lại đột nhiên đâm chính bản thân mình.

Nhìn máu chảy trên tay Haruhisa như được rót vào. Lần đầu tiên trong đôi mắt của Gaara lại che giấu sự tức giận.

Haruhisa nhưng lại là một bộ dạng không lăm để ý, giống như không phát hiện tần số ngay sát biên giới sắp bùng nổ — Gaara, nhân nhạ nói:

“Tớ luôn muốn nhìn La La La xuống bếp. Cứ như vậy, nguyện vọng của tớ đã có thể được thực hiện ~ “

Sắc mặt Gaara trắng nhợt, tiến lên một bước nắm lấy tay Haruhisa còn đang chảy máu, nỗ lực chịu đựng nói:

“Cậu... đây là... đang... trả thù tớ?”

Haruhisa nhìn thật lâu ảnh phản chiếu trong mắt Gaara, rõ ràng có ý định diệt vong, nhịn không được vừa muốn khóc. Cô chưa xót chớp mí mắt đau đớn, trở tay nhào vào trong lòng Gaara, đứt quãng nói:

“... Tớ, tớ... trả thù cậu... có... có lợi ích gì?”

Gaara sùng sốt một chút, sau đó ôm chặt người trong lòng mình, đầu óc nhưng lại phản ứng không theo kịp.

“Đến cùng, gãy vỡ tớ cũng chỉ có một người...”

Haruhisa nắm tay lại cũng cố không đem vết máu trên tay chảy nữa, rõ ràng thừa dịp cơ hội này đem những lời trong lòng nói ra hết:

“Cậu – ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc ngàn vạn lần! Ngoài cậu ra thì còn ai có thể tiếp xúc được với nước bọt của tớ? Trừ cậu ra thì còn ai có thể nhìn thấy bộ dạng lòi thối chưa rửa mặt của tớ? Trừ cậu ra thì còn ai có thể thân mật ôm lấy tớ, còn cùng nhau ôm nhau ngủ? Cậu lại không tin tưởng tớ? Như vậy là cậu cũng không tin tưởng bản thân mình? Inoue là một ông lão mục nát có gì tốt cơ chứ? Ở trong mắt cậu, tớ không biết thương thức cái đẹp như

vậy sao?”

“...” Gaara nghe Haruhisa nói giọng mũi dày đặt, trái tim co rút nhanh thành một đoàn dần dần thả lỏng xuống dưới.

“Tớ sống nhiều năm như vậy, số lần động tâm cũng chỉ có một lần, thích một người, cũng quyết định tìm biện pháp cả đời bám riết ‘người đó’ không tha. Cứ cho là ‘người đó’ chê bai tớ phiền toái, cho dù như vậy cũng không kịp nữa rồi. Dù sao đi nữa, tớ chính là một khối kẹo mè xừng, một khi đã dính vào sẽ không thể lấy xuống!”

“...” Gaara thật muốn hỏi một câu, người kia là ai. Nhưng trực giác cho hắn biết, nếu như hắn thật sự hỏi, hắn sẽ bị Haruhisa đánh chết ngay tại chỗ.

“Nguyệt vọng lớn nhất của đời tớ chính là cùng người trong lòng bình an sống bên nhau trọn đời. Thế nhưng ‘người đó’ lại là một Ninja, mỗi lần ‘người đó’ xuất phát đi nhận nhiệm vụ, tớ đều sẽ rất lo lắng đề phòng, sợ ‘người đó’ bị thương. Ngay cả khi trên người của ‘người đó’ dính bùn đất, tớ cũng sẽ tỉ mỉ nhìn kỹ đó thật sự có phải là bùn đất hay không...”

Nói đến chỗ này, Haruhisa dường như sinh khí, hung hăng cắn một ngụm trên bả vai Gaara, lúc này mới nói tiếp:

“Nhưng chỉ số thông minh của ‘người đó’ lại mang con số âm (—), lại có thể để những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, mà còn chủ động làm mình bị thương, xét cho đến cùng tất cả đều vì tớ... Cậu nói thử xem, có phải tớ hẳn là nên treo ‘người đó’ lên đánh một chút?!”

Nghe thế, Gaara cảm thấy hắn đã không phải, hẳn là lại trầm mặc đi xuống. Hắn vỗ nhẹ sau lưng cô ấy, cúi đầu nói:

“Trước khi treo lên đánh, phải đem vết thương của cậu băng bó lại một chút đi?”

Haruhisa chột đầy Gaara ra, đôi mắt súng phù sáng bóng thẳng tắp nhìn vào hắn:

“Gaara, tớ bị thương cậu có đau lòng hay không?”

“Đau.” Gaara thành thật trả lời. Bởi vì lo lắng cho miệng vết thương trên tay Haruhisa, chân mày không tự chủ được nhíu chặt.

“Tớ cũng rất đau.”

Haruhisa nhẹ nhàng va chạm vào tay trái của Gaara.

“... Tớ đã biết, lần sau sẽ không...”

Cứ như vậy khom lưng ôm trọn một người. Gaara rốt cuộc cũng đã nói ra câu mà Haruhisa muốn nghe nhất đêm nay.

Haruhisa xiết chặt tiếng lòng cuối cùng cũng hướng về người đó. Cô cúi đầu “Ừm” một tiếng, kéo đầu Gaara xuống, lần đầu tiên, đem môi của chính mình đặt lên trên môi Gaara...

“Đây chính là do chính cậu nói, đã nói thì phải làm...”

Phía trên đỉnh nóc nhà, hai bóng đen chính là đang đẩy qua đẩy lại, dồn lại thành một khối.

“Ngươi mau buông ta ra! Thăng nhóc chết tiết lại dám chiếm tiện nghi của con bé!”

“... Rõ ràng là Haruhisa chủ động trước.”

“Vậy cũng không được! Không được! Không được!”

“Vợ chồng son nhà người ta đang ngọt ngào như mật, người đi vào xem náo nhiệt làm chi...”

“... Miệng vết thương kia cần phải băng bó ngay lập tức! Chỉ vì thăng nhóc chết tiết kia mà lại chảy nhiều máu như vậy!”

“Ừ... Đúng thật, dùng phương pháp như vậy, thật sự là đáng tiếc...”

“... Ngươi, vương tử rách nát nghèo túng lại nghĩ ra chủ ý xấu xa gì? Ta nói cho ngươi biết, không có cửa đâu!”

“Sensei, người bình tĩnh một chút... Con làm sao có thể có chủ ý xấu xa gì... Lại nói tiếp, kia này nọ con cũng không cần phải...”

“Tóm lại ngươi đừng ngăn cản ta! Ta muốn đi xuống đó kết liễu thăng nhóc tóc đỏ kia!”

“Sensei, người bình tĩnh một chút đi, nếu cứ còn như vậy, chúng ta sẽ bị phát hiện...”

Tác giả có chuyện muốn nói: Thật có lỗi thật có lỗi, chương ngày hôm nay ra lò thật sự rất chậm.

Sau khi khai giảng, Ngọc Ân có rất nhiều công việc lật vật, bây giờ miễn cưỡng có thể duy trì được ngày buổi sáng, nhưng thời gian thay đổi chỉ sợ sẽ không giống như bây giờ ra chương mới sớm. Về sau, khả năng cũng không sai biết lắm đang trong quá trình đổi mới. Trước hết, ngưng ngừng nói với mọi người!

*

Chương mới ngày hôm nay. Vâng... Nói không ít chuyện tình.

Sau đó, rốt cuộc đem chân chính nộ hôn đầu ra giao cho người ta ~ (Nhiều người tức giận: Sau 50 chương mới có nộ hôn đầu sao? Vậy những chuyện trước kia đều là cái quái gì?!)

P/s: Tại sao lại là 50 chương mà không phải là 48 chương. Tại vì có 2 chương là ngoại truyện, Di Di đã ém hàng mất rồi. Cho nên thành chương 50 thành chương 48. Tại vì 2 ngoại truyện đó nói về cuộc sống 2 người sau khi cưới nhau. Mình thấy tác giả để chen vô mấy chương 2 người chưa hiểu rõ tình cảm của nhau nên mới ém hàng đi. Sau khi chính văn kết thúc, sẽ có ngoại truyện cho mọi người coi, đừng lo nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Móc Chìa Khóa Duyệt Lại Quyền Sổ Chép Tay

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cô cuối cùng cũng đã tìm được việc mà chính bản thân có thể làm... vì Gaara của cô.

Haruhisa trừng mắt nhìn bàn tay trái mình bị quấn thành kiểu xác ướp, không tiếng động thờ dài.

Về chuyện Gaara đáp ứng cô “Sẽ không bị thương nữa”. Cô không thể tin.

Thân là Ninja đứng đầu Làng Cát, hiển nhiên phải gánh vác nhiệm vụ nguy hiểm, làm sao có thể cam đoan mỗi lần làm nhiệm vụ có thể toàn thân trở ra?

Chỉ mong ‘cái con gấu mèo’ này thật sự hiểu rõ ý tứ của cô. Từ nay về sau sẽ tự bảo vệ thân thể của mình thật tốt, lại sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc giống như bây giờ, chỉ bởi vì cô mà chủ động đi tìm thương tích.

Haruhisa ngẩng đầu, nhìn Gaara thành thành thật thật dựa ở bên cạnh bàn khám tay viết viết. Do dự thật lâu, rốt cuộc quyết định nói cho hắn biết một sự tình, có khả năng một chút hắn còn không có nhận thấy được việc này.

“La La La.” Haruhisa một bên hướng về phía hắn đi đến, một bên kêu. “Tớ có một số việc muốn nói cùng với cậu.”

Gaara nghiêng người, liếc mắt nhìn tay Haruhisa bị thương một cái, hơi nhấp cánh môi.

Haruhisa đi đến trước bàn học, nửa ngồi xổm xuống, kéo ra ngăn kéo dưới cùng, lấy ra một cái túi vải màu đen.

Cô xoay người, đem túi vải lật úp ngược lại đổ ra trên giường, lúc này mới quay đầu nhìn thoáng qua Gaara.

Ba món đồ được phân tán rải rác ra trên giường, một cái là khối đa diện màu bạc được Temari nhặt ở trong phòng khách, một cái là phiến màu đen có hình sợi tơ quấn quít lấy. Cái còn lại... là cái móc chìa khóa vô cùng khéo léo, tinh xảo mà Inoue đưa cho Haruhisa.

Đầu tiên Gaara không hiểu, mà sau đó liền nhíu mày. Ánh mắt của hắn chậm rãi quét qua ba món đồ ở trên giường, khuôn mặt vốn đang ôn hòa dần dần trở nên nghiêm túc lên.

Lúc đó, khi mới vừa phát hiện ra hai món đồ này, Gaara liền cùng Temari đi đến khoa điều tra xem xét. Nhưng một tuần sau, ngay cả người đứng đầu khoa cũng chỉ có thể nói cho bọn họ biết, hai vật thể không rõ ràng này không có tính chất công kích cùng với tính chất gây thương tổn nào cả. Trừ lần đó ra, thì dùng đến tư liệu tham khảo chế tạo ra, được chế tạo như thế nào, đến cùng đồ vật này có ích lợi gì, tất cả đều hoàn toàn không điều tra ra được gì.

Đối mặt với kết quả như vậy, Gaara cùng Temari thương lượng thật lâu, quyết định trước hết đem hai món đồ này về nhà, sau đó rồi lặng lẽ xem xét. Nếu thật sự là có người nào quá nhảm chán nên mới nghĩ ra trò đùa dai này thì còn chưa tính đến; mà nếu như thật sự là cái bẫy quỷ kế của người nào đó, ở trong tình huống không có đủ tin tức, trước tiên vẫn không cần ‘rút dây động rừng’ là là điều tốt.

Vì thế, Gaara đem món đồ này nọ giao cho Haruhisa. Mặt ngoài dường như không còn đề cập qua hai món đồ kỳ lạ này, nhưng thật ra, mỗi lần khi ra ngoài làm nhiệm vụ, hắn đều sẽ âm thầm thu thập đủ loại tin tức tình báo có liên quan, hơn nữa âm thầm dặn dò với các Ninja Làng Cát, tăng cường mạnh mẽ tuần tra ban đêm.

Nhưng hôm nay, Haruhisa lại một lần nữa đem hai món đồ này ra, cùng với chiếc móc chìa khóa ở cùng một chỗ. Gaara dần dần đem ánh mắt nhìn lên trên mặt Haruhisa, trong đôi mắt tràn đầy nghi vấn ——

Chẳng lẽ ý muốn nói...

Haruhisa gật đầu, vươn tay cầm lấy vòng chìa khóa, để ở trong tay nhẹ nhàng đụng vài cái, thân thủ cầm lấy móc chìa khóa, để ở trong tay nhẹ nhàng đụng vài cái, quả trứng màu ngọc hình bảo thạch liền theo tơ vàng gỡ ra biến thành chú chim nhỏ rớt xuống.

Cô đem chú chim sáo màu vàng giơ lên ở trước mặt Gaara, ý bảo hắn cẩn thận nhìn xem.

Gaara tiếp nhận lấy cái vật nhỏ chói lọi này, từng tận nhìn thật lâu sau. Lúc này mới phát hiện dưới đáy chú chim nhỏ, ngay chỗ có nếp uốn, phát hiện được một vết khắc.

Một vết khắc nhìn cảm thấy vô cùng quen mắt.

Hắn lại cầm lấy mặt khác của hai món đồ lên, chăm chú so sánh một chút. Cuối cùng xác định, vết khắc này không phải do trong quá trình tạo nên mà để lại sai sót gì, mà là một loại ký hiệu.

Bởi vì vết khắc trên ba món đồ này, ngoại trừ có vị trí không giống nhau. Cho dù là lớn nhỏ, rộng hẹp, dài ngắn, thì tất cả đều giống nhau như đúc.

Mắt Gaara mạnh mẽ co rút lại, không khỏi nắm chặt thứ gì đó ở trên tay:

“Khi nào thì đã phát hiện ra?”

“Vào cái ngày Inoue đưa cho tớ cái móc chìa khóa.” Haruhisa cũng nghiêm túc, trả lời rõ ràng.

“Vì sao không nói với tớ?”

Âm thanh của Gaara vẫn trầm, nhưng Haruhisa lại nghe được không thoải mái ở trong đó.

Chiếc móc chìa khóa này xuất hiện từ trên tay Inoue, vậy thì điều này chứng minh, hắn cùng với hai món đồ này không thoát khỏi việc có liên quan.

Haruhisa phát hiện ra được một tin tức vô cùng quan trọng như vậy nhưng vẫn không nói cho hắn biết, còn một mình ở ‘Cửa hàng vạn năng’ nhiều ngày như vậy.

Dựa vào kiện sự này, cũng đủ để cho hắn cảm thấy không thoải mái.

“Tớ cảm thấy Inoue còn chưa biết chúng ta đã phát hiện ra ký hiệu này. Nếu như tớ đi đến ‘Cửa hàng vạn năng’ làm công, nói không chừng còn có thể phát hiện được thêm manh mối nào đó.”

Haruhisa cẩn thận nói ra đầu đuôi ngọn gốc trong lòng mình ra. Lại không nghĩ đến lại làm tâm tư người nào đó cảm thấy không thoải mái.

Gaara nghe vậy, mạnh mẽ nắm chặt cổ tay Haruhisa, trong ánh mắt màu ngọc dâng lên những ngọn lửa nhỏ. Hắn cố gắng kìm nén tức giận trong lòng cùng với nghĩ lại mà cảm thấy sợ, âm thanh khàn khàn nói:

“Đã biết Inoue có vấn đề, vì sao không nói với tớ? Cậu có biết như vậy có bao nhiêu nguy hiểm hay không? Nếu mục đích thật sự của hắn là người trong cùng một nhà chúng ta, như vậy cậu cũng dám công khai xuất hiện trước mặt hắn, cũng không sợ hắn sẽ ra tay động thủ với cậu sao?!”

Haruhisa lại càng hoảng sợ, đây là lần đầu tiên Gaara dùng giọng điệu hung mãnh để nói chuyện với cô, đã vậy còn nói nhiều đến như vậy.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy xuất thần, mà sau đó liền nghe hiểu được dưới khẩu khí hung mãnh của Gaara chính là lo lắng cùng sợ hãi.

Cô chớp chớp mắt, trên mặt không tự giác được hiện ra một tia áy náy.

Thật là, cô cư nhiên lại phạm vào sai lầm giống như Gaara —— xem nhẹ cảm nhận của đối phương, đem bản thân mình đặt vào tình cảnh nguy hiểm.

“Thực xin lỗi, tớ biết sai rồi.”

Haruhisa lập tức biết nghe lời, áy náy xin lỗi, ánh mắt thật chân thành tha thiết, biểu cảm cũng vô cùng đúng lúc.

Gaara cứng cổ, lửa giận đầy mình liền bởi vì một câu nói xin lỗi này mà mềm nhũn tan tiến...

Hắn có chút bất đắc dĩ nhắm chặt mắt, khi mở ra lại là một biển xanh ôn nhu. Hắn mượn lực đem Haruhisa kéo vào trong lòng mình, cúi đầu nói:

“Cậu không có việc gì là tốt rồi...”

Haruhisa nhu thuận ở yên trong lòng Gaara, trong lòng âm thầm nghĩ:

Xem ra còn một chuyện khác, trước tiên vẫn không nên nói...

Theo lý thường phải làm, Haruhisa rõ ràng bị cảm đoán đi đến ‘Cửa hàng vạn năng’ của Inoue làm công.

Mặc dù Haruhisa nhiều lần bày tỏ ý kiến nếu như cô cứ như vậy vô duyên vô cớ “từ chức” sẽ làm cho đối phương sinh ra nghi ngờ, nhưng Gaara luôn luôn không thêm nói đến. Liền ngay cả Temari sau khi biết chuyện, cũng có chút trách cứ ý nghĩ của Haruhisa.

Hai đại gia trưởng đều không đồng ý, Haruhisa cũng đành phải thôi. Một lần nữa trở lại là một con sâu gạo lười biếng, mỗi ngày chỉ phụ trách quét dọn vệ sinh, nấu nướng ba bữa, sao chép lại quyển sổ.

“Robb tê dại, nhiều lần xuất hiện tại hai bên bờ sông hoang mạc. Mặc dù cũng có thu nhập được đồ ăn, nhưng mùi vị lại vô cùng thô ráp...”

Haruhisa ngồi trên sofa trong phòng khách, một bên vận dụng ngòi bút như bay, một bên lăm bằm.

Hừm~...

Cũng không biết Gaara sẽ xử lý ba món đồ đó ra làm sao... Còn có Inoue.

Đêm đó, Gaara tịch thu móc chìa khóa của cô, hơn nữa rốt cuộc không cùng cô đề cập đến chuyện này nữa. Haruhisa biết hẳn nghĩ không muốn cô nhúng tay vào, cho nên cô cũng ngoan ngoãn không truy vấn nữa. Năng lực của Gaara, cô rất tin tưởng!

Chỉ là có chút đáng tiếc cái móc chìa khóa kia...

Được làm vô cùng tinh xảo a...

Haruhisa có chút tiếc nuối chặc lưỡi, ngón tay thuần thục chuyển bút liên hồi, tiếp tục sự nghiệp sao chép của bản thân.

Thật ra, bộ phận về thực đơn, Gaara đã giúp cô sao chép xong hết rồi —— đây là ưu việt của buổi tối không thể ngủ sao...

Mà hiện tại cô đang chỉnh sửa lại những phần đã sao chép, còn lại là tiện tay viết xuống đoạn ngắn về cuộc sống của Hatano Masago.

Vì sao lại muốn sao chép những phần này?

Bởi vì lần trước bên trong quyển sổ, vô tình phát hiện ra câu nói đơn có liên quan đến “Chiyo”, đó là tảng tá lớn nhất đè nặng trong lòng Haruhisa.

Nhiều năm như vậy, cuộc sống bình thường vui vẻ hầu như đã làm Haruhisa quên mất bí mật lớn nhất trong người cô.

Mà chỉ có một câu nói này, giống như có một tảng băng xuất hiện nện ở trên đầu, làm cho cô nhớ lại thân phận thật sự của cô là một người xuyên không từ thế giới khác đến thế giới này. Còn tùy theo mà đến, còn có đoạn tình tiết xám xịt kia —— Gaara thua trận ở trên tay Deidara, bị tổ chức Akatsuki tàn nhẫn rút đi Shukaku Nhất Vĩ... cùng với sinh mệnh của tuổi trẻ.

Haruhisa nhin không được nhắm mắt lại, hung hăng đem hình ảnh trong đầu mình đập nát.

Cô biết, có một lão bà bà gọi là Chiyo lấy sinh mệnh của bản thân vì đại giới mà cứu sống Gaara. Nhưng bà ấy đâu rồi? Chẳng lẽ cô thật sự cái gì cũng đều không làm được, chỉ có thể trở mắt nhìn mọi thứ phát sinh?

Vẫn nói đến, ngay cả tư cách đứng trông mắt ra nhìn cô cũng không có...

Huống chi, Chiyo chỉ có một. Nhưng ai có thể cam đoan từ nay về sau Gaara sẽ gặp được tình huống giống y như trong anime? Nếu thật sự đến lúc đó, cô phải nên làm gì bây giờ?!

Haruhisa dùng sức ném quyển sổ trong tay ra ngoài. Hai tay ôm lấy bả vai của mình, rút người ở trên ghế sofa, gục đầu, trầm mặc...

Cũng không biết trải qua bao lâu, Haruhisa ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đã tràn ngập kiên định.

Cô mới không cần làm một kẻ vô dụng.

Đó là Gaara của cô. Cho dù như thế nào, Cô sẽ không cho phép bản thân lại nhìn Gaara chịu khổ, mà bản thân lại không làm được gì.

Quyển sổ của ông nội có xuất hiện cái tên “Chiyo”, như vậy liền chứng minh ông nội có quen biết bà ấy. Huống chi, cách dùng từ trong câu nói kia, quan hệ của bọn họ không hẳn chỉ đơn giản là có quen biết thôi.

Mà hiện tại, việc cô phải làm chính là đem những mảnh ghép nhỏ về vô số cuộc sống của ông nội ghép lại để hiểu ra được, giống như kiếp trước, cô rất thích trò chơi ghép hình. Vô số mảnh nhỏ từng cái từng cái trở về vị trí cũ, cuối cùng thành công trở về thành một bức tranh hoàn chỉnh. Mà cô, muốn từ bức tranh hoàn chỉnh này tìm được đáp án mà cô mong muốn.

Đây là một người so với công trình sao chép thực đơn còn lớn hơn thế nữa, bởi vì Hatano Masago thật sự rất tùy tiện. Những câu đơn trong nhật ký của ông ấy xuất hiện vô số từ “Cô”, “Hắn” cùng “Bọn họ”, Haruhisa vì phân tích ra mỗi chữ cái “Cô”, “Hắn” cùng “Bọn họ” đến cùng là biểu thị cho ai, tiêu phí vô số tâm tư, quả thực đến vắt hết óc, nông nổi phí sức hao tổn tinh thần.

Mà hết thảy, cho dù việc cô làm có bao nhiêu vất vả, có bao nhiêu mệt mỏi, thậm chí có bao nhiêu phiền chán. Cô cũng không có thể nói cho Gaara, tí xú cũng không thể...

Rốt cuộc có một ngày, Haruhisa tìm được Maki, đưa cho hắn phong thư vô cùng lớn.

“Cho dù như thế nào, nhờ ngài giúp cháu chuyển đến tận tay Chiyo bà bà.”

Vào lúc nói xong câu đó, trong lòng Haruhisa mơ hồ thấp thỏm không yên. Bởi vì cô căn bản không có biện pháp trả lời câu hỏi mà Maki khả năng sẽ hỏi.

Thình lình bất ngờ, Maki cũng không có truy hỏi cái gì, liền ngay cả câu cơ bản nhất “Cháu làm sao có thể biết được Chiyo.” cũng đều không có hỏi. Hắn chính là chỉ nhìn cô gái trước mắt, hai gò má gầy gò, vẻ mặt mệt mỏi, sau đó nghiêm túc gật đầu.

Tác giả có chuyện muốn nói: o(∩_∩)o

Hôm nay sớm như vậy liền viết xong rồi ~

Phân công gửi đi ~

Sau đó lê lét viết luận văn...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tra Cứu Chuyện Xưa Chân Tướng Kinh Thiên Động Địa

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Hóa ra, nguyên cả gia đình dòng họ Hatano trừ cô ra, tất cả đều không đơn giản.

Haruhisa suy nghĩ muốn tìm hiểu một chuyện lớn như vậy, là để cho Chiyo trước hết nhận biết cô, sau đó chậm rãi bắt đầu xây dựng mối quan hệ tốt lên.

Cô không sợ Chiyo sẽ không cứu sống Gaara. Chỉ sợ đến lúc đó, Chiyo sẽ không đi cứu Gaara.

Mặc dù dựa theo tình tiết như thường lệ đang tiếp tục phát triển, lão bà bà này sẽ một lần nữa rời núi. Đầu tiên là cùng tôn tử của mình “nhẹ nhàng”, “vui vẻ” đánh trận chiến sống chết với nhau. Sau đó là bị tình thân đồng đội của nhóm người Konoha làm cho cảm động. Cuối cùng, thậm chí lấy cả sinh mệnh của bản thân ra vì đại giới, cứu người đã trở thành Phong ảnh trở về từ cõi chết – Gaara.

Nhưng...

Haruhisa nhìn chính bản thân mình giữa mặt kính, trong đôi mắt màu hải đường đầy những đám mây, sương mù đen kịt.

Dưới ngòi bút của tác giả, từ lúc nào lại có cô – một nhân vật như vậy tồn tại ở nơi này? Sự tồn tại của cô, chính là điểm gờ lớn nhất, rất có khả năng sẽ không dự đoán được chuyện xấu gì sẽ xảy ra.

Dựa theo định luật xuyên không hoàng kim, cô chính là một hiệu ứng bướm bướm, nhất định vào một thời gian riêng biệt nào đó, sẽ dâng trào thành một cơn gió lốc. Mặc dù cô luôn luôn đem bản thân mình thành sâu róm, nhưng ai có thể khẳng định chắc chắn được, cô – một con sâu róm không có năng lực gì hết, liền sẽ không đột nhiên khiến cho trời nắng thành mưa, mưa nhỏ thì lại chuyển thành trận tuyết lớn.

Nếu như nhất định cần phải biến hóa, chắc chắn sẽ biến, chỉ bằng trước hết làm trước hai cái bảo hiểm đi. Lỡ như đến lúc đó Maki không mời được Chiyo, nhóm Naruto không làm Chiyo cảm động được, hoặc xuất hiện tình huống nào đó ngoài dự đoán. Cô có khả năng còn có thể thuyết phục được một chút, thậm chí cho dù có phải quỳ gối cầu xin Chiyo...

Haruhisa đi phía trước một bước, đầu ngón tay run run nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tái nhợt của người trong kính ——

Cô đây là... suy nghĩ muốn van cầu người khác chết đi, cam đoan ít nhiều cho dù chỉ một phần, Gaara cũng có cơ hội được sống lại...

Gaara nhất định không thể chết được. Cho dù người chết đi là ai đi chăng nữa, cũng không có thể là Gaara!

Haruhisa nhắm mắt lại, không để cho bản thân có cơ hội để lùi bước.

Chiyo nhất định sẽ gặp cô, nhất định sẽ.

Haruhisa nhớ tới phong thư gì đó cô cất trong phòng ——

Hai tấm ảnh chụp, một phong thư thật dài.

Vậy là đủ rồi.

Chiyo cùng ông nội cô là huyết mạch kế thừa, người bạn thân thiết nhất cả cuộc đời là bà nội của cô, đệ tử tâm đắc nhất là mẹ của cô. Khoảng chừng vài thập niên, tầng tầng lớp lớp, tranh chấp xích mích kết thúc, dĩ nhiên sinh mệnh để lại dấu ấn thật sâu trong lòng người. Cùng gia đình Hatano tình cảm sâu nặng gắn bó, sự ràng buộc vô cùng nặng, sao có thể chỉ vừa có hai ba câu thì có thể nói rõ ra hết?

Kiếp phù du bất đắc dĩ trong tay ông trời, sinh tử trên hai đầu ngón tay mù mịt.

Đáng tiếc năm đó sự đệ đồng môn, bạn thân cùng phòng, đệ tử dưới trướng, đều đã trước sau rời đi, đã theo thời gian hóa thành cát bụi bay giữa bầu trời cao ngất. Nhiều năm như vậy trôi qua, chỉ để lại một lão bà bà tóc trắng, cô đơn ở hồ nước thả câu. Ngay cả khi có em trai ruột làm bạn, nhưng tiếc nuôi trong lòng ai nào biết được?

Nhưng... cuộc sống tĩnh mịch ban đầu đã giống như chòm sao cổ xưa bị đánh vỡ. Mang theo hai chữ đã khắc ghi trước đây vào trong tấm ảnh chụp cùng với một phong thư mộc mạc ân cần hỏi thăm bạn cũ bỗng nhiên xuất hiện...

Haruhisa tin tưởng, Chiyo, nhất định sẽ nghĩ muốn nhìn thấy mặt cô.

Cho nên, khi Haruhisa mở cửa, thấy người đứng bên ngoài là Maki. Cô cũng không cảm thấy kinh ngạc, thậm chí có vào phần vui sướng không kìm nén được.

Biểu cảm trên mặt Maki rất phức tạp. Hắn trầm mặc thật lâu rồi mới mở miệng nói với Haruhisa: “Chiyo-Sama muốn gặp cháu.”

Haruhisa gật đầu, bước ra cửa. Nói thật, vận khí của cô thật đúng là không sai. Bởi vì ba chị em bọn họ còn có nhiệm vụ nên không có ở nhà. Bằng không, cho dù cô suy nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ ra được nên dùng lý do qua loa nào để chống đỡ Gaara cùng Temari.

Còn chưa đi được hai bước, Haruhisa dường như nghĩ tới cái gì đó, một bên xoay người trở về đi, một bên đối Maki nói:

“Maki Thượng nhân, mời vào phòng khách ngồi chờ một chút, cháu đột nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng.”

Maki bất đắc dĩ, chỉ phải đi theo phía sau Haruhisa vào phòng khách, nhìn cô gái từ phòng bếp mang nước trái cùng cùng vài món ăn nhẹ ra, rồi lại vội vội vàng vàng đi lên trên lầu.

Haruhisa một hơi vọt tới phòng ngủ, từ nơi sâu nhất trong tủ quần áo lấy ra một cái hộp màu trắng lớn. Cô mở lớp bao bọc ở bên ngoài ra, cẩn thận từng li từng tí một lấy quần áo ở trong hộp ra.

...

Maki ngồi ở trên sofa, đợi thật lâu cũng không thấy Haruhisa xuống lầu. Hắn có chút nôn nóng buông chén trà trong tay, ở trong phòng khách đi tới đi lui.

Rốt cuộc, trên thang lầu truyền đến một trận âm thanh ma sát, Maki ngẩng đầu nhìn lên, trong khoảng thời gian ngắn chột ngẩn người ra.

Haruhisa dè dặt cẩn trọng đỡ tay vịn thang lầu, sợ bản thân không cẩn thận một cái, sẽ giẫm đến vạt tay áo phía sau, sau đó sẽ từ thanh lầu chường tai gai mất này lăn xuống dưới.

Đây là khi cô được năm tuổi, ông nội đã tặng món quà sinh nhật này cho cô, mẹ của cô thích nhất là bộ kimono này. Màu nền là màu hoa hải đường, đủ loại hoa trên nền áo, um tùm từ cổ áo tới cổ tay áo, từ phương pháp dân gian mà in nhuộm thành, mang theo hơi nước triền miên cùng hòa vào.

Cho đến ngày hôm nay, lần đầu tiên, cô rốt cuộc cũng đã mặc bộ kimono có ý nghĩa vô cùng to lớn này, muốn tác động đến ý nghĩ của lão bà bà phi phạm ấy.

“Maki thương nhần, khiến ngài đợi lâu, chúng ta đi thôi.”

Haruhisa đi từng bước nhỏ vun vạy, đối diện nói với Maki hơi hơi vuốt cằm.

Trong đầu của Maki, lúc đang đi ra cửa, thuận tiện đem cái ý nghĩa mơ hồ không rõ bóng dáng vun vạy kia ném sau đầu.

Sau khi đem Haruhisa đưa đến địa phương đó, Maki cũng không có ở lại, vội vàng rời khỏi.

Haruhisa chưa từng có nghĩ tới, bao quanh trong núi Làng Cát, lại có một nơi như vậy thật sự tồn tại. Toàn bộ núi đá cao ngất đều bị quét sạch, xây dựng lại thành một đại sảnh bí mật cực kỳ kiên cố. Tầng tầng cầu thang vờn bao quanh lên, ôm lấy hồ nước trong suốt điềm tĩnh. Ánh mặt trời xuyên thấu xuống, một mảnh dao động trong veo.

Mà giờ phút này, Haruhisa cũng không có tâm tình hết nhìn đông lại nhìn tây. Cô bày ra một bộ dáng mắt nhìn chính lỗ mũi mình, im lặng đứng trong góc. Trong đại sảnh, một mảnh yên tĩnh, cô thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của bản thân.

Cũng không biết cứ đứng như vậy trong bao lâu, phía trên bậc thềm, truyền đến một tiếng hừ nhẹ:

“Ngươi nha đầu kia, tuổi không lớn, hao tổn không ít tâm tư.”

Âm thanh kia vang dội rõ ràng, kéo dài triền miên không dứt làm cho người ta không thể bỏ qua áp lực.

Haruhisa không có ngẩng đầu, như cũ ngay thẳng đứng ở nơi đó.

Lại sau một lúc lâu, thanh âm kia lại vang lên:

“Đi lại đây, để ta nhìn xem.”

Nghe vậy, Haruhisa rốt cục giật mình, hướng tới phương hướng bậc thềm bước nửa bước đầu tiên...

“Khi...”

“Bùm”

“Phốc...”

Haruhisa rõ ràng nghe được trên đài cao truyền đến một tiếng phun cười không nín được. Đổ mặt từ trên đất bò lên, ngượng ngùng vỗ vỗ quần áo dính đầy tro bụi.

Đứng đã lâu, chân sớm đã tê rần. Vừa mới cất bước, hai chân giống như là bị vô số kim châm cùng lúc đâm vào, đau nhức không chịu nổi. Hơn nữa cô lại không cẩn thận giẫm vào tay áo dài ở phía sau, cho nên mới té ngã như chó ăn SHIT, không công làm cho hai người trên đài chê cười.

Dù sao cũng đã đánh mất mặt mũi, cũng không có gì hay ho để để ý. Haruhisa khó chịu nghĩ, dứt khoát cuộn lấy tay áo, hăm hở kéo góc áo, “cộc cộc cộc” bước nhanh đi tới.

Trên đài cao, nghiêng về phía hồ nước hình cầu kia, có hai ông bà cụ ngồi đối lập nhau, trên tay cầm một cái cần câu hẹp dài.

Thấy cô đến, ông lão mi dài râu dài quan sát lên lên xuống xuống đánh giá cô một hồi, lúc này mới vuốt râu nơi khóe miệng, cười tủm tỉm nói một câu:

“Thật giống nhau.”

Haruhisa không khỏi nghiêng đầu, dẫn lòng lại chuyên tâm chờ đợi câu dưới.

“Hừ!” Lão bà bên kia cũng đã mở miệng. “Giống cái rầm! Ta không thấy như vậy?”

Haruhisa nghe vậy, mấy vạch đen to xuống ngay sau ót.

“Gây giống như một bó củi, phân chia trước sau hoàn toàn cũng không được rõ ràng, hoàn toàn giống như một viên gạch!”

Lão bà bà ngược đầu lên, hướng về phía Haruhisa – khóe miệng đang méo sang một bên.

“Xem ra gia tộc Hatano thật sự không có ai được hết!”

Kết luận này hạ xuống lại vừa nhanh lại vừa độc ác lại vừa chuẩn. Haruhisa một hơi hít thở không thông, suýt nữa đã đem một ngụm máu phun ra ngoài.

Cô lặng lẽ xoay cái cổ có chút đau nhức, lại vù vù thở mấy hơi. Cuối cùng, bình phục lại cảm xúc phập phồng đang lên xuống.

“Ngẩng đầu! Trưởng bối nói chuyện với ngươi đầu! Một chút lễ phép, như thế nào cũng đều không hiểu?”

Lão bà bà tựa hồ đang tỏ vẻ, một câu tiếp một câu giáo huấn, từ ánh mắt đến giọng điệu đều là coi rẻ. Ông lão từ lúc nói một câu đầu xong cũng đều không nói gì tiếp theo, lúc này lại đang nhặt cần câu lên. Haruhisa một bên âm thầm hỏi hặn lúc đến đây không mang theo cái máy trợ thính gì đó, một bên ngoan ngoãn ngẩng đầu lên.

Thật sự...

Nếu như mang theo máy trợ thính, lúc này mặt cô cũng đã không dỗi để nghe giáo huấn rồi. Cũng không đến mức chính sự còn làm chưa xong, bản thân cũng đã bị chọc tức đến chết rồi...

“...”

Chiyo nhìn người con gái ngẩng đầu lên, không khỏi sùng sốt một chút ——

Thật giống nhau...

Đợi nửa ngày cũng không đợi được lão bà bà hạ xuống lời nói ác độc, trong lòng Haruhisa có chút bồn chồn.

Chiyo hẳn là sẽ không biết cái thuật đọc tâm gì đi?

“... Ngươi tên là gì?”

Không tự chủ được, Chiyo thu hồi một phần khí thế làm cho người ta sợ hãi, chậm rãi hỏi.

“Haruhisa, Hatano Haruhisa.”

Haruhisa một bên trả lời, một bên cung kính hành lễ.

“... Ngươi có biết tên này là do ai đặt cho ngươi không?”

Chiyo buông cần câu trong tay, chậm rãi đứng lên.

“Cháu không biết.” Haruhisa ngoan ngoãn trả lời, nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu. “Mẹ cháu... qua đời sớm, khi đó cháu còn không nhớ...”

“Hừ!” Chiyo chợt thay đổi sắc mặt. “Nói nhiều dong dài ngươi có cảm thấy phiền hay không? Có thể nói chuyện đơn giản một chút có được không vậy?”

“...”

Haruhisa nhất thời ngưng nghẹn không nói gì, tí khí của lão bà bà này so với Hoàng Dược Sư còn dữ dội hơn? Mặt so với đại sư Tứ Xuyên biến sắc còn nhanh hơn...

“Cũng không sợ nói cho ngươi biết.” Chiyo nhướng mắt. “Tên này là do ta đặt cho.”

Từ điều này, Haruhisa ngây ngẩn cả người. Ông nội chưa từng đề cập qua chuyện này, cho nên tự nhiên cô cũng không biết.

Chiyo lườm liếc về mặt kính ngác của cô gái, lại lần nữa ngồi xuống, cúi nửa mí mắt, nói:

“Xem ra cái kia lão già này, chuyện gì cũng đều không nói hết cho ngươi biết hết.”

Haruhisa kịp thời thu hồi tâm trạng, trả lời nói:

“Cho tới bây giờ, ông nội chưa từng cùng Haruhisa nhắc tới Chiyo bà bà.”

“Cái gì? Cho tới bây giờ chưa từng nhắc tới?!” Mặt này Chiyo lập tức hung tợn nhìn trừng trừng, ném cần câu trong tay xuống.

Haruhisa thê, cô tuyệt đối được nhìn thấy “Tức sùi bọt mép” trong truyền thuyết...

Chiyo vòng quanh hồ nước vài vòng, lúc này tâm tình chậm rãi bình tĩnh trở lại:

“... Vậy ngươi là làm sao mà biết ta... chúng ta?”

Haruhisa không có do dự, thành thật nói:

“Trước khi ông nội qua đời, những quyển sổ chép tay của ông, ông đều để hết lại cho cháu. Cháu cũng là do vô tình ở bên trong phát hiện tên của bà bà trên tấm ảnh chụp kia, suy nghĩ thật lâu, lại hỏi qua rất nhiều người, thế mới biết.”

“Từ sau khi ông nội qua đời, Haruhisa liền thành cô nhi. Sau khi biết được tin tức có liên quan tới Chiyo bà bà, cháu... cháu đột nhiên cảm thấy giống như lại, lại tìm được người thân! Cho nên, cho nên... cháu mới có thể...”

“Là Haruhisa... Rất khinh suất lỗ mãng...”

Haruhisa một phen nói đứt quãng, lộn xộn, Chiyo nghe không khỏi nhú nhú đầu mày.

Nói xong, Haruhisa liền cúi nửa đầu, đem tầm mắt dừng ở trên mặt hồ trong vắt kia.

Cô cũng không nghĩ sẽ nói dối với Chiyo, cũng biết Chiyo là lão yêu tu luyện ngàn năm, bản thân căn bản chỉ là một động vật nhỏ còn chưa được khai hóa, tức là cấp bậc còn thấp hơn cả động vật.

Vì thế, đành phải ở thời khắc quan trọng dùng tới im lặng tuyệt đối vạn năng, tùy ý để bản thân Chiyo tiến hành bỏ sung.

Nhìn đến cặp mắt màu hải đường trong suốt kia dần dần xuất hiện một lớp sương mù mờ mờ, tâm Chiyo không tự chủ được nhanh một chút. Bà thoáng thả lỏng nhũ chặ̣ṭ ṃạ̀y, hỏi:

“Ngươi từ quyển sổ kia biết được chút gì?”

Haruhisa ổn định lại tâm trạng, cẩn thận trả lời:

“Quan hệ của ngài cùng ông bà nội rất tốt... Còn là sư phụ của mẹ cháu.”

Chiyo than nhẹ một tiếng, xuyên thấu qua cặp mắt màu hải đường của Haruhisa. Dường như bà nhìn thấy được một người nào khác...

“Kana không đơn giản chỉ là học trò tâm đắc của ta, còn là con gái do một tay ta nuôi lớn...”

“Tại một người bị ám sát trong thôn phát hiện ra con bé. Khi đó, con bé chỉ mới ba tuổi...”

“Con bé... con bé thật thông minh, thiên phú cực cao.”

“Hừ! Không nghĩ tới sau này thằng nhóc gia tộc Hatano lại dám chiếm tiện nghi của con bé!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Roi nước mắt...

Rốt cuộc trước 12 giờ đã đổi mới...

*

Vâng... Chương này đủ mọi kiểu loại chuyện cũ cùng chân tướng. Thật ra... khá nhỏ thôi...

Trong nguyên tác tin tức về Chiyo thật sự không nhiều lắm, cho nên ta liền đem bà ấy tưởng tượng thành một người trung khí mười phần, cá tính ngay thẳng, độc miệng, nhưng là ngẫu nhiên cũng sẽ một lão bà bà đa sầu đa cảm...

Ngọc Ân không quá am hiểu âm mưu quỷ kế, miễn cưỡng có thể tự bào chữa (Nói không chừng ngay cả tự bào chữa cũng làm không được... *Nước mắt rơi đầy mặt*).

Sở hữu tiểu phục bút cũng là vì ở ẩm áp thoải mái rất nhiều giả dụ đứng đắn một chút ~

Vâng... Nếu mọi người thật sự không thích, cũng mong mọi người tha thứ nhiều hơn ~

Nếu có vị nào đó có ý kiến tốt nào đó, vậy quá tuyệt vời! Đến đây cùng Ngọc Ân nói một chút đi ~

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thuợng Nguru Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cơm Cuộn Trứng Súc Tiêu Thụ Của Tuổi Già

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Kỳ thực, từ đầu tới đuôi, vô tội nhất, chính là cái hộp cơm kia.

“Hạt com đều nát hết!”

“Hành thái bỏ vào quá sớm!”

“Vị mặn của trứng không đều! Cũng không có hoàn toàn bao bọc hết!”

“blablabla...”

Hruhisa nhìn thật lâu lão bà bà một bên xoi mói không ngừng, một bên không ngừng nhét đầy com cuộn trứng vào mồm. Yên lặng đứng đó mà lau mồ hôi ngay cái ố.

Com cuộn trứng này, cô đã làm hơn một tháng rồi.

Quay đầu lại nhìn từ lúc đầu khinh thường coi rẻ cho đến bây giờ, đã thành đũa không ngừng gấp lên gấp xuống. Tròi mới biết cô lãng phí bao nhiêu com gạo, trứng gà cùng hành lá.

A không không không, cũng không tính là lãng phí, dù sao mỗi lần còn thừa lại, đều có Kankuro phụ trách “quét dọn” sạch sẽ. Nhưng nếu như Chiyo không nhanh chóng đổi khẩu vị, cô cam đoan, rất nhanh thôi, mặt Kankuro liền sẽ biến thành màu vàng giống như món com cuộn trứng này...

Mất nhìn thấy trong hộp com siêu bự mà cô mang đến, chỉ còn lại một khối com cuộn trứng cuối cùng. Haruhisa vô cùng biết điều đứng dậy, một mực thối lui ở dưới đài cao, lúc mới khó khăn lắm dừng lại được.

“Oành!”

“Cạch cạch!”

“Rào rào...”

Trên đài, một trận sấm sét lao thẳng xuống dưới, đánh lên mặt bên của tấm khiên. Ngay sau đó, sấm sét cuộn cuộn, kéo ra một ngọn lửa thật dài, trong nháy mắt lại bị một con rồng nước đột nhiên xuất hiện dập tắt không còn gì sót lại...

Một luồng khói nhẹ chậm rãi bay theo làn gió, một âm thanh già nua của ông lão vang lên:

“Bà chị, người!”

“Không phục à. Muốn đánh bại ta, lại chờ thêm một trăm năm đi! Ha ha ha!”

Chiyo nhướn lông mày nhìn thoáng qua Ebizou ủ rũ, vô cùng đặc ý đem một khối com cuộn trứng bỏ vào miệng của mình.

Haruhisa đứng ở xa xa, một bộ dáng bộ gọn sóng không sợ hãi.

Có cái gì mà phải kinh ngạc...

Đi qua nơi này đã hơn một tháng, có “mặt trận chiến tranh” nào mà cô chưa nhìn thấy qua? Tuần trước, còn gặp cả cảnh tượng đồ máu đầu...

Nói thật, nếu như không phải thật sự cô tận mắt nhìn thấy, cho dù có đánh chết cô, cô cũng không tin tưởng, hai vị tiền bối ở Làng Cát có đạo đức uy tín rất cao, thực lực vô cùng thâm hậu, sẽ lại vì một món ăn mà dùng toàn bộ hóa lực khai hỏa ra. Hơn nữa, sau khi chấm dứt, ý nghĩ trong đầu còn chưa có tan biến.

Còn nhớ rõ lúc trước, lần đầu tiên khi cô nhìn thấy tiết mục hai chị em ruột thịt chém giết lẫn nhau, cô đã kinh ngạc tới mức suýt chút nữa đã cắn phải lưỡi của mình. Trên bàn dài đã bị sấm sét đánh như bóng phim của rạp chiếu phim, một lát lại đốt luôn cả công trình kiến trúc. Cô ở dưới đài gấp gáp đến nỗi giống như ‘kiến bò trên chảo nóng’, luôn xoay người liên tục không ngừng...

Sau này, cô liền tỉnh ngộ ra.

Tại đây, vô số lần độ sức ở bên trong, hộp tiện lợi đựng đồ ăn chẳng qua là một “đạo diễn” vô cùng đáng thương phải hứng trọn những cảnh phim trong đó. Mà nguyên nhân thật sự dẫn đến cuộc chiến mỗi ngày không có hồi kết này chính là do quá cô đơn lạnh lẽo.

Hai chị em bọn họ từ nhiều năm trước cũng đã ẩn lui về núi. Chính bản thân Chiyo đã nói những lời như vậy, “Sách cũ đi về trên giá cao, thung lũng đi về nơi biển sâu”. Nhưng không thể hỏi về việc của đời trước, hai người đã từng oai phong một đời, hiện tại chỉ có thể ở sâu bên trong núi hoang vắng, cả ngày ở cùng với hồ nước trong suốt, cùng vài con cá làm bạn với nhau. Sự buồn bã này, người ngoài làm sao có thể hiểu được?

Nhưng... loại cuộc sống nhìn giống như yên bình này lại bị cô phá vỡ.

Chỉ có tâm tình giống như nước mới sinh ra thay đổi, tiếp theo đánh thức thân thể đã ngủ say thật lâu, vô số tinh hoa dâng trào. Khí, lực ở trong cơ thể

tuần hoàn lặp đi lặp lại, cuối cùng nghĩ đến một biện pháp trút ra mới là điều tốt nhất.

Vì thế, Haruhisa ti mi “bào chế” món ăn, liền luôn vì hai vị tuyệt thế cao thủ lấy có phát tiết thể lực dư thừa ra ngoài. .

“Nha đầu, đi lên!”

Quả nhiên, đánh xong một trận, ngay cả âm thanh nghe qua đều cảm thấy sáng khoái lên rất nhiều. .

Haruhisa lên tiếng, vội vàng bước nhanh lên rồi đi qua.

Chiyo cùng Ebizou đã khôi phục bộ dáng gọn sóng không sợ hãi của ngày xưa, thậm trọng bình tĩnh, thái sơn đè đầu cũng không biến sắc, siêu thoát cho vạn vật phía trên.

Chính là cách đó không xa trên bãi đất trống, có một hộp cơm tiện lợi trống không đang nằm đó. Bên cạnh hộp còn dính hai hạt cơm còn sót lại, trên cái muỗng cũng có thể nhìn thấy hành lá héo rũ dính trên đó.. Hơi có chút lỗi thời, phá hư hiệu quả trật tự ý tứ hàm xúc...

“Chiyo bà bà...”

Haruhisa thuận theo kêu lên.

“Ừ...” Chiyo thoáng nâng mí mắt. “Bắt đầu từ ngày mai, làm món khác.”

Trong phòng bếp, Haruhisa một bên có quy luật trộn nhân thịt ở trong nồi, một bên vênh khoe môi lên.

Chiyo – thật ra cũng không giống như cô tưởng tượng là một người khó gần, khó có thể tiếp cận. Trái lại, trải qua đoạn thời gian ở chung này, cô phát hiện, truyền kỳ của Làng Cát đã qua bảy mươi tuổi này cũng có một mặt đáng yêu.

Mặc dù tình tính có chút cổ quái, nhưng cũng là một người mạnh miệng dễ mềm lòng, nhớ tình bạn cũ. Bằng không, cô làm sao có thể dễ dàng gặp mặt bà ấy, sau đó lại nói đứt quãng những chuyện liên quan tới ông bà nội, chuyện về ba mẹ cô.

Có thể tưởng tượng được, lúc Chiyo còn trẻ, nhất định là một người có tính cách sang sảng, không câu nệ tiểu tiết, là một nữ Ninja không khurót từ đám đàn ông...

Haruhisa cười cười, lại thuận tay bỏ lòng trắng trứng vào bên trong phần thịt, tiếp tục quấy lên.

“U.. u... u... Bên ngoài cũng thật lạnh, gió cũng lớn như vậy, quả thực muốn đông lạnh chết người ta!”

“Câm miệng, em mặc nhiều như vậy mà còn dám nói lạnh? Ngay cả áo khoác cũng đều không cho chị mượn, nuôi đứa em trai giống như em có lợi ích gì?”

“... Tránh ra.”

Ngay cửa ra vào đột nhiên náo nhiệt lên, Haruhisa cũng đều vô dụng xoay người, chỉ biết nhất định là ba chị em bọn họ đã trở lại.

Cô rửa tay sạch sẽ, đem luôn nồi đất đang đun trên bếp bùng đi ra ngoài.

“Hoan nghênh về nhà, đã vất vả rồi!”

Haruhisa đem nồi đất đặt ở trên miếng đệm cách nhiệt, mở nắp nồi ra. Một mùi hương mê người nhất thời nhẹ nhàng bay khắp phòng.

Sau đó, cô lại chạy đến trước mặt của ba chị em bọn họ, nhìn từ trên xuống dưới vài lần, lúc này mặt mày mới cười cong lên. Thật tốt, cả ba người đều yên lành, không có bị thương.

Gần ba bốn tháng, ba chị em bọn họ luôn bề bộn nhiều công việc. Mỗi lần làm xong lại có thêm một nhiệm vụ khác, còn không kịp ở nhà nghỉ ngơi một đêm, lại bị phái đi ra ngoài.

Nhất là Gaara, lần trước nhìn thấy hắn, là hai tuần trước đi? Hay là ba tuần trước?

Hôm nay vào ban ngày, Haruhisa nhìn thấy Maki, biết ba người bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, gần tới sẽ về tới nhà. Vì thế, ngay khi Tenten đưa tới một đồng quyền trục, cô chọn lựa nửa ngày, cuối cùng rốt cuộc quyết định nấu nồi gà nguyên con dồn nấm.

“Trước hết đến ăn cơm trước đi!”

Haruhisa lại mang đĩa rau cải cùng với mấy tô cơm lớn ra, tiếp đón ba người đi lại đây ngồi xuống

Hai mắt Kankuro lập tức tỏa ánh sáng, khăn cấp quăng ba lô trên vai xuống, vừa muốn vươn tay cầm lấy đĩa, lại bị Temari hung hăng nắm lấy cổ tay:

“Trước hết chị phải phải đem em đi rửa sạch hết bùn đất đấy!”

Temari nghe rặng nhếch miệng hung tợn nói, dám đem Kankuro từ trên bàn cơm túm xuống dưới, giống như tha bao tải, kéo Kankuro về phía toilet.

Trong phòng khách chợt yên tĩnh xuống, Haruhisa nhìn thật lâu Gaara đang lẳng lặng đứng ở một bên không nhúc nhích, cười tủm tỉm vẩy tay với hắn:

“La La La, đứng đó làm gì? Qua... Ách a ~~~ “

Haruhisa còn chưa có nói xong, Gaara liền thẳng tắp đi về phía cô. Sau đó thuận tay nắm đất tay cô, lôi cô đi nhanh lên trên lầu.

Haruhisa bất thành linh bị người ta túm lấy, lòng bàn chân vừa trượt, suýt nữa đã ngã sấp ở trên cầu thang. Gaara thấy thế, dứt khoát nửa ngồi xuống, một bàn tay ôm lấy bả vai Haruhisa, một bàn tay nâng đầu gối cô lên, đem người ngồi dưới toàn bộ ôm lên hết, đi hai bước lên lầu.

“Lạch cạch. “

Cửa phòng bị đá văng ra, lại bị người ta hung hăng đóng lại.

Haruhisa thấy hoa mắt, đầu cảm thấy nhất thời choáng váng, cửa ở phía sau lưng đã đóng chặt lại.

“La La La, cậu...”

Haruhisa nhũn mảy, tay nắm cửa ở sau lưng cô. Cô ngẩng đầu lên, vừa muốn mở miệng, một hơi thở quen thuộc liền đè lại.

Môi Gaara thật lạnh, giống như mùi vị bạc hà lạnh rét vào sáng sớm tinh mơ, lại giống như cơn gió tháng mười hai ở Làng Cát. Hắn cẩn thận từng li từng tí một dán sát vào cánh môi màu hồng phấn của Haruhisa, giống như một con rắn nhỏ vừa kết thúc kì ngủ đông, lòng tham không đáy hấp thu từng đợt ấm áp.

Đầu tiên, Haruhisa sững sốt một chút, mà sau đó chân tay hoàn toàn cứng lại, khăn trương đến nỗi ngay cả ánh mắt cũng đều quên nhắm. Đành cứ phải như vậy nhìn thẳng vào lông mi thon dài của Gaara, nhẹ nhàng chớp lên, giống như lông vũ tinh tế, làm rối loạn tâm tình của cô.

Dần dần, con rắn nhỏ này lại không thỏa mãn với con ả đơn giản này, rồi hé mở hàm răng nhỏ bé, nhẹ nhàng cắn lên cánh môi tươi ngọt như hoa đào.

Haruhisa cảm giác được Gaara cắn cắn, trong lòng run lên, đầu gối không khỏi mềm nhũn, suýt nữa theo cửa phòng trượt xuống. Cánh tay Gaara thoáng vòng nắm chặt lấy cô, nhưng lại để thân mình của hai người dính sát vào cùng một chỗ, không để lại một kẽ hở nào.

Haruhisa nhất thời cảm thấy máu trong người đều vọt lên trên tới đỉnh não, cô nghe được tim của bản thân dồn dập như tiếng trống vang, tựa như giấy tiếp theo, đoàn lửa nóng ở sẽ từ trong ngực cô bật ra. Cô nghĩ dùng tới tay nắm chặt lồng ngực của bản thân, thế nhưng hai tay sớm đã bị Gaara giam chặt ở trong lòng, không thể động đậy.

Hơi thở lạnh thấu xương của Gaara vờn quanh cô, làm cho cô không ngừng hoa mắt choáng váng. Ngay mũi cô tràn đầy hương vị của hắn, đó giống như khoảng không trong suốt, giống như ánh trăng trong đêm tối trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại xen lẫn nhiều điểm ngọt ngào, mê người đến ngiên.

Haruhisa chỉ cảm thấy pháo hoa trong đầu của bản thân không ngừng nổ rộ. Tiếp, cô liền giống như trúng ma chướng, hốt hoảng rút hai tay của bản thân ra, gắt gao vòng lên cổ Gaara, hơi hơi mở ra miệng...

Haruhisa đáp lại làm cho Gaara hơi dừng một chút, ngay sau đó, cái hôn sức sống mưa phùn trong đêm tối liền dịu dàng róc rách thay đổi hương vị. Vị ngọt của hoa đào rơi vào trong miệng của con rắn nhỏ, lập tức hiện ra con đói khát mùa đông đã được nén lại.

Gaara trần trụi cắn cắn, nụ hôn có chút thô lỗ này càng sâu xuống. Đầu lưỡi hắn linh hoạt lướt qua hàm răng của Haruhisa, hấp thụ càng nhiều chất lỏng tươi ngọt, ngay cả một góc ngách cũng không chịu buông tha.

Haruhisa bị Gaara kịch liệt hôn sâu biến thành có chút hụt hơi, phảng phất giống như một người không cẩn thận đụng phải đá ngầm, như chú cá rời khỏi biển cả, khó khăn há to miệng ra, nghĩ muốn có được nhiều dưỡng khí. Không nghĩ tới cứ như vậy, lại càng làm cho đối phương tùy ý muốn nhiều hơn.

Cô dần dần cảm giác được ngực có chút khó chịu, không khỏi dùng hết một điểm khí lực cuối cùng, hung hăng cắn trên đầu lưỡi của Gaara.

Gaara ăn đau, ngừng một chút, lúc này mới phát hiện Haruhisa sắp bơi vì thiếu dưỡng khí mà ngất đi. Hắn có chút không tình nguyện kết thúc nụ hôn này, tựa đầu đè ở gáy Haruhisa, kiệt lực điều chỉnh hô hấp có chút rối loạn của bản thân.

Ngực Haruhisa kịch liệt phập phồng, một bên cô cố hô hấp từng ngụm không khí tươi mới, một bên ở trong lòng tiến hành tự phi nhỏ mình thật sâu ——

Thật sự là...

Rõ ràng đều là ‘tân thủ’, vì sao có một số người có thể ‘vô sự tự thông’ thuần thục như thế. Mà cô lại chỉ có thể giống như keo hồ dính đầy đầu, lo lắng miệng liền cổ không thở nên xích lên cái mũi, biến thành hơi thở của bản thân kém chút nữa rồi bỏ mình...

Gaara một lần nữa ngẩng đầu, nhìn môi Haruhisa bị mài nhẵn thành màu đỏ, trong lòng hiện lên một cảm giác thỏa mãn.

Haruhisa oán thăm xong, lúc này mới phát hiện thần sắc Gaara có chút quái dị, mở miệng hỏi nói:

“Làm sao vậy?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Haruhisa liền hối hận, hiện tại cô hẳn phải là vẻ mặt đỏ ửng, thẹn thùng chui vào trong lòng Gaara không ngẩng đầu lên sao? Làm sao lại có thể bình tĩnh lạnh nhạt nói “Làm sao vậy?”, đến cùng lời này làm sao cô lại có thể nói ra khỏi miệng chứ?!

Ngón cái Gaara nhẹ nhàng xoa môi Haruhisa:

“Phá...”

?

!

...

Haruhisa sùng sốt một chút, lúc này mới ‘hậu tri hậu giác’ cảm nhận được theo trên môi truyền từng đợt đau.

Cô đẩy Gaara ra, tiến đến trước gương nhìn thoáng qua, nhất thời tiều tụy.

“... La La La.”

“Cái gì?”

“Cậu đi xuống ăn cơm đi.”

“Được, chúng ta đi.”

“... Không, tớ nói chính cậu a, tớ không đi nổi nữa...”

“Vì sao?”

“Miệng tớ đều đã sưng thành như vậy, làm sao còn dám gặp Kankuro cùng Temari a!”

“...”

Kì kèo sau một lúc lâu, Haruhisa vẫn là bị Gaara kéo đi xuống lầu.

Kankuro cùng Temari sớm đã bắt đầu ăn. Thấy Gaara lôi kéo Haruhisa từ trên lầu đi xuống dưới, Temari nâng tay hô:

“Mau tới ăn, bằng không cơm liền...”

Lời nói ầm áp của Temari vừa chỉ mới nói được một nửa, liền tự động tiêu tan. Chỉ thấy, Temari thân là chị hai, nhìn nhìn Gaara, lại nhìn nhìn Haruhisa, trên mặt nhất thời đỏ hết cả lên, sau đó về mặt quái dị liến cúi đầu, chuyên tâm ăn cơm...

Tác giả có chuyện muốn nói: Cho nên mới nói, rốt cuộc cái phần mà ta viết ra giống như một màn diễn về nụ hôn (?)...

Ừm! ~

Nhớ ngày đó ta xấu hổ bao nhiêu, CJ bắn một trang giấy nhỏ a a ~~~~~(trạng thái trong gió hỗn loạn)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thuợng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Giở Trò Đùa Giỡn Dạng Thệt Kho Tàu Mới

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— khoai sọ cùng với thịt heo! Ôi u ~ không sai nga ~

Com nước xong, Haruhisa thúc giục Gaara đi tắm rửa. Về phần Kankuro, hiển nhiên có đại tỷ Temari phụ trách, không cần cô phải quan tâm đến. Sau khi thu dọn bàn ăn cùng phòng bếp xong, cô trở lại phòng ngủ, ngồi ở trước bàn học, suy nghĩ ngày mai nên làm món nào để dâng lên cho Chiyo cùng Ebizou.

“Lạch cạch.”

Tiếng mở cửa từ ở phía sau cô nhẹ nhàng vang lên.

Haruhisa dường như người được mùi trái lựu như có như không, mang theo nhàn nhạt hơi nước.

Cô không tự chủ được mặt đỏ lên...

“Haruhisa...”

Gaara đi đến phía sau cô, cố định đứng đó, nhẹ nhàng khom lưng xuống, đem cằm đặt ở trên bờ vai của Haruhisa, cúi đầu nói:

“Tớ rất nhớ cậu...”

Từng giọt nước trong suốt theo mái tóc Gaara chậm rãi chảy xuống, rót phía sau cổ áo lộ ra phần gáy của cô, từng giọt từ từ rơi xuống, lại sinh ra một phần cảm giác bùng cháy...

Hơi thở trong trẻo của Gaara phun ở sau tai cô, giống như có cái gì đó thật nhỏ, nhẹ nhàng không ngừng ở sau tai cô châm chọc quấy nhiễu. Từng đợt ngứa ngáy ở sau cổ bắt đầu vọt lên cao, muốn gãi một chút, nhưng hết lần này tới lần khác lại dằn lòng xuống.

Ban đầu vành tai vốn đang trắng nõn nay đã dần dần đỏ hết lên, biến thành một khối bảo ngọc màu đỏ mê người. Gaara nhìn chăm chú vào cái gáy khéo léo tinh xảo này, óng ánh trong suốt như ngọc, đôi mắt màu ngọc bích nhợt nhạt dần dần chuyển thành màu xanh âm trầm, xen lẫn nhiều điều nhỏ nhặt, sâu xa không thể tra ra ý cười.

Hắn nhìn không được càng ngày càng tới gần một chút, đôi môi mỏng bạc màu cổ ý vô tình ma sát qua cái cổ nhắn nhui của Haruhisa...

Haruhisa cảm thấy tóc gáy của bản thân đều phải dựng thẳng đi lên hết, cô cắn chặt môi, lúc này mới miễn cưỡng kéo một tia lý trí cuối cùng về.

Cô xoay người, vươn tay nâng trụ khuôn mặt của Gaara, hướng xa xa đẩy đẩy:

“Ngồi xuống, tớ lau tóc cho cậu.”

Gaara dừng một chút, chớp chớp mắt, thu lại ánh sáng ẩn nấp ở dưới đáy mắt đang thực hiện trò đùa dai kia. Dọc theo bên giường ngồi xuống, thành thật cúi đầu.

Haruhisa lấy một cái khăn sạch sẽ qua, để ở trên đầu Gaara, không nhẹ không nặng bắt đầu xoa xoa, tâm tư lại nhìn không được bắt đầu bay xa.

Ngày mai nên làm gì? Hay vẫn là nên làm gà ngâm rượu?

Ừm... Hình như trong thư của Aki có nhắc tới, lần này chú Goro đặc biệt bắt được một mẻ cua đồng tươi mới, nếu không thì dùng cua đồng làm áo giáp là được rồi...

Gaara nhận thấy được người phía trước không chuyên tâm, không vui nhíu mi, vươn tay ra chụp, liền đem Haruhisa kéo vào trong lòng của bản thân.

Haruhisa không kịp phòng bị, một cái lao đảo, ngã ngồi ở trên đùi Gaara, khăn tắm trên tay cũng trượt xuống.

“Cậu không chuyên tâm...”

Gaara hét một nửa tóc khô lên, thấp giọng nói.

Một đôi mắt màu ngọc bích ướt sũng, ba phần ủy khuất, hai phần cẩn thận, còn thừa lại năm phần sóng nước mênh mông, nhìn Haruhisa ngay lập tức liền sinh ra áy náy trong lòng.

“... Thực xin lỗi.”

Haruhisa nhỏ giọng xin lỗi, vừa muốn cúi đầu nhặt cái khăn rơi xuống đất, cũng không ngờ tới một trận trời đất quay cuồng, cả người đã bị ai đó áp ở trên giường.

Một tiếng sấm ầm ầm vang trời ở trong lòng Haruhisa bắt đầu phát nổ, một người sở hữu chỉ số thông minh của một thương nhân tức thời trở thành cận bã. Cô hoảng hốt nhìn Gaara ở trên cao nhìn xuống, rất giống một người thợ săn theo dõi một con mèo nhỏ. Trên mặt, đủ loại bất an, lo âu, sợ hãi, hoảng

hốt, nhìn không sót một cái gì.

Gaara cẩn thận đánh giá người con gái ở dưới thân, từ cái trán trơn bóng đầy đặn đến cái cổ trắng nõn tinh tế, từng li từng tí một cũng không bỏ sót. Sau một lúc lâu, ở trong cô họng hần chuyển động xuất hiện một tiếng cười khẽ nho nhỏ.

Haruhisa sững sốt một chút, chỉ số thông minh đã trở thành bột phấn gian nan khôi phục lại. Ngay sau đó, cô nhìn ra ý đồ của Gaara rất không bình thường hơi liếm liếm môi mình, lại khôi phục trở lại như cũ.

Cho nên mới nói, chân tướng của sự việc là... Cô bị tên ‘gấu mèo’ này giờ trò đùa giỡn...

Mặc dù Gaara vẫn duy trì tư thế nửa nằm sấp, nhưng cánh tay trái của hắn vẫn vững vàng chống ở trên giường, rất cẩn thận không có đề lên cô.

Haruhisa một trận đầy vạch đen bức mình, lại một trận... ấm lòng.

Cô âm thầm giầy vò nghiêng răng, khoe miệng hiện ra một đường cong hoàn mỹ, lại duỗi tay ôm lấy cổ Gaara, mắt mở mắt nhắm, đưa ra một dạng trời buộc giống như mùa thu.

Nhìn thế này, đến lượt Gaara ngây ngời, trên mặt của hắn liên tiếp xẹt qua đủ mọi loại cảm xúc, hoảng loạn, khẩn trương, nghi ngờ, chờ đợi. Khuôn mặt vừa mới gầy dựng giờ không thấy đâu.

Haruhisa cảm giác được động tác trên cơ thể Gaara hơi hơi lui ra, trên cánh tay trái lại hơi dùng sức, rõ ràng cũng đem đầu của bản thân nâng lên.

Cô nhẹ nhàng cọ chóp mũi Gaara, mềm yếu nói:

“Cậu chạy cái gì?”

“Ờ... Không có.”

Phía sau lưng Gaara cứng ngắc, có chút nói lắp trả lời.

“Vừa rồi cậu vừa mới nghĩ tới cái gì?” Haruhisa một bộ dạng nghiêm cẩn nhớ lại, đôi chân mày thanh tú hơi nhăn.

“A ~ ớ nhớ ra rồi!” Ánh mắt cô mạnh mẽ sáng ngời, giống như thật sự nhớ lại một việc làm cho người ta vui vẻ.

“Cái cậu muốn là đây!”

Nói xong, Haruhisa tiện gần người đi lên, hung hăng cắn trên đôi môi hơi mở của Gaara...

Buổi sáng ngày hôm sau, Haruhisa rốt cuộc quyết định, phải làm một món thịt kho tàu.

Đầu tiên, cô chọn một phần thịt ba rọi tươi mới, sau đó phân chia tỉ lệ sáu phần mỡ, bốn phần nạc rồi dùng dao chặt ra, lẩn vào phần hành tây xanh biếc là những lát gừng nhỏ, cho vào một vài quả trứng vịt, lại cho thêm một chút muối, tiêu, cùng với rượu gia vị. Lúc này mới một tay ôm cái nồi, một tay cầm đũa, hướng vào một phương hướng nào đó, bắt đầu quấy điên cuồng...

Thẳng cho đến khi phần thịt đã dính hết vào nhau, Haruhisa mới xoa xoa cánh tay ê ẩm, đem nồi để để xuống dưới.

Sau đó, cô lại nín thở tập trung suy nghĩ, tách từng trái dưa đổ phần nước trong veo ra, lại rửa sạch mấy phần rau xanh mướt mà.

“Hừm... Mình còn nhớ được mấy ngày hôm trước còn niêm phong một nồi canh gà nhỏ, để ở đâu rồi ta?”

Haruhisa càng không ngừng chong chóng chất từng quyển trục vòng đi vòng về, đột nhiên thấy một quyển trục được buộc lại bằng sợi dây bạc, liền thuận tay lấy lên.

Đây là... khoai sọ?

Haruhisa nhìn thật lâu sau khi sương mù tan biến, hình ảnh xuất hiện trên quyển trục là một đồng vật thể không rõ ràng hình trưng, lớn mặt tiến hành rồi chuẩn đoán một phen.

Quả nhiên, sau khi trải qua một thí nghiệm đơn giản này, những vật thể không rõ ràng này là một đồng khoai sọ mini.

Cô xem xét đồng khoai sọ tròn vo, lại nhìn nhìn một bên thịt. Trong óc liền tự nhiên như vậy mà nảy sinh ý tưởng sáng tạo thức ăn mới...

...

Trong sơn động của hòn núi không biết tên nào đó của Làng Cát.

Chiyo đầu tiên là nhìn từ trên xuống dưới đem Haruhisa đánh giá một phen. Sau đó từ trong xoang mũi bắt đầu bài trừ ra tiếng hừ lạnh:

“Hừ! Chẳng lẽ ngoại trừ com cuộn trứng, người không biết làm món khác?”

Haruhisa nhìn hai tay của bản thân trống trơn, không khỏi thảm than một tiếng. Hôm nay quả thật cô không mang theo hộp com tiện lợi, nhưng cô có mang theo thứ khác...

Haruhisa cúi đầu ngoan ngoãn nghe lão bà bà kể lể xong, lúc này mới lấy quyền trục móng mạnh ở bên hông ra.

“Bà bà, phiền toái người đem cái này giải trừ ra một chút.” Haruhisa dùng một chút, lo lắng không đủ lại bổ sung thêm “... Cháu, Charka cũng cháu dùng hết rồi...”

Chiyo liếc mắt nhìn ngón tay cô gái lén lút chọc chọc vào nhau, thông thạo trở mình cho một cái xem thường:

“Hừ! Lại có thể chỉ có tí xíu Charka như vậy...”

Chiyo so với diện tích nửa móng tay, ý bảo Haruhisa chỉ có thể có lượng Charka nhiều đây.

“Thật không biết lúc trước lão già kia dạy dỗ người thế nào! Thật sự không công lãng phí điều tốt như vậy...”

Âm thanh của Chiyo hiện lên, lúc nhìn thấy cô mức một chén thịt trứng nóng hổi thì đình chỉ im bật. Bà lão có chút tò mò nhìn cái chén có phần thịt, bắt đầu chuyển sang vấn đề khác:

“Đây là?”

Chính thân đang dài cổ cẩn thận nghe đến cùng cái gì gọi là “Không công lãng phí”. Haruhisa lão đảo một cái, suýt nữa sặc đến lên cổ của bản thân.

Cô có chút buồn bực xoa xoa vai và gáy, đi về phía trước hai bước:

“Là món thịt kho tàu.”

“Thịt... kho tàu?” Chiyo lại một lần nữa dùng ánh mắt nghi ngờ đảo qua cái chén thức ăn nóng hổi đó. “Ừ... Quả thật còn vượt qua được cả người cầm đầu.”

“Người trước hết nếm thử đi, món này để người thì ăn không ngon.”

Haruhisa ân cần từ trong ba lô rút ra hai đôi đũa bằng trúc, chia tay phân ra đưa cho Chiyo cùng Ebizou ngồi ở bên cạnh nuốt nước miếng thật lâu.

Chiyo đầu tiên là dùng chiếc đũa đâm đâm chọc chọc.

Bởi vì là hấp, cho nên từng miếng cũng không dễ dàng bị nát. Chiếc đũa dễ dàng đâm vào, nhưng lúc vừa đâm ở bên ngoài, Chiyo lại cảm giác được một lực cản.

Sáu phần mỡ, bốn phần nạc, hơn nữa trước đó còn được trộn lên kỹ càng. Ngay sau khi hấp, những viên thịt này vẫn còn duy trì tính dẻo cùng sức mạnh.

Mới vừa mới để vào miệng, mùi thịt nồng đậm cùng với mềm mại như tuyết trắng hòa quyện vào nhau. Nước thịt tươi mới theo cách nhắm nuốt không bật phát ra, kích hoạt vị giác trên đầu lưỡi. Hơn nữa nguyên nhân là do phần thịt đó được làm bằng tay, thịt heo cũng không hoàn toàn nát vụn ra, ngẫu nhiên ăn được đến phần thịt thái lựu nho nhỏ, lại có thể có thêm được một hương vị hoàn toàn mới. Chiyo thậm chí còn có thể cảm giác được phần thịt ở trong miệng mình đang tung nhảy nhảy bật lên.

Cắn một chút thì mùi vị lại thay đổi thành hảo hạng hơn.

Nếu như nói đến phần thịt non mềm vào miệng trước tiên, phần đó không có gì có thể so sánh kịp với phần thịt nhẩn nhai tron bóng này. Chất sền sệt của vật thể cứ như vậy không trở ngại chảy vào trong miệng, thậm chí không cần nhắm nuốt, phần thịt đó giống như có sinh mệnh, tự phát động chảy qua đầu lưỡi kích thích vị giác, qua răng, tiến vào thực quản, sau đó lại tiến đến dạ dày, lưu lại một mùi vị, hương vị tươi mát ngọt ngào, quanh quẩn ở trên đầu lưỡi, thật lâu không chịu rời đi...

“... Thế nào?” Haruhisa dè dặt cẩn trọng, lại ngậm đầy chờ mong hỏi.

“Ừm... Chẹp...” Chiyo nhét đầy miệng, nồm miệng không nói rõ, “Ừ... Được thông qua rồi.”

Haruhisa nhìn thật lâu Ebizou bên cạnh không nói gì, chính là đang mò vớt ăn như điên. Nhịn không được cười trộm một chút ——

Thật sự chỉ có “Được thông qua” sao?

“Bên trong này là cái gì?”

Mất thấy phần thịt trong chén chỉ còn lại có một cái. Chiyo gỡ chiếc đũa của Ebizou, đem khối đó chia làm hai, chỉ vào vật thể ở giữa có màu tím nhạt,

hỏi.

“Là khoai sọ. Trước hết đem khoai sọ chẻ chín tới bảy phần, sau đó dè cho đến nhão đi, thêm mật ong vào, lại tạo thành viên tròn, nhét vào trong phần thịt, cùng nhau đem chúng đi hấp cách thủy.”

Haruhisa nghĩ nghĩ, lược bỏ một số bước tườm rà, tận lực giải thích một cách đơn giản.

Nghe Haruhisa giải thích, Chiyo dường như rất hăng hái, một bộ dáng chuyên tâm chú ý lắng nghe. Liền ngay cả trạng thái ánh mắt bị sương mù vây quanh hằng năm, lại hiện ra một chút ánh sáng.

“Hừ... Không thể nghĩ tới được, người còn có vài phần bản lĩnh về nấu ăn...”

Nghe xong giải thích, Chiyo lại khôi phục bộ dáng khinh thường như trước kia, đem quyển trục trông không ném trả lại cho Haruhisa.

“Bất quá, vẫn là đáng tiếc. Tốt như vậy..., lại có thể liền như vậy không công lãng phí, thật không biết lão già Hatano nghĩ như thế nào...”

Haruhisa không biết, lời nói này của Chiyo đến cùng là nói cho cô nghe, hay vẫn chính là tự nói với chính mình.

Cô nhìn hai ông bà cụ lại một lần nữa cầm lấy cần câu, hai mắt híp nhỏ lại, trong lòng giống như có hàng vạn vạn con kiến đi qua ——

Cho nên mới nói, đến cùng cái gì là bị “Không công lãng phí”?

Tác giả có chuyện muốn nói: Ách...

Cái này, cái gì mà thật dồn khoai sọ, đều là do Ngọc Án tự biên tự diễn...

Mọi người xem qua là được rồi, về phần cách làm cụ thể gì đó...

Ngọc Án cũng không biết...

(không chịu trách nhiệm chạy trốn)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Huyết Phù Trận Thiên Phú Dị Bẩm

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— hóa ra trên người cô, còn cất giấu loại bí mật này?!

“Chiyo bà bà...” Haruhisa do dự, nhưng vẫn hỏi. “Người có thể nói cho con biết... cha mẹ của con... đã chết như thế nào không?”

Chiyo có chút kỳ quái nhìn cô một cái, hỏi ngược lại:

“Ông nội người cho tới bây giờ cũng đều không nói cho người biết việc này sao?”

Haruhisa lắc lắc đầu: “Con chỉ nhớ rõ ông nội đã từng nói qua hai người bọn họ đã đi đến một nơi rất xa...”

—— nói như vậy, cũng không hẳn là sai đi?

Trên thực tế, sau khi xuyên qua trở thành Hatano Haruhisa, cô đều không có nghe qua Hatano Masago nhắc tới bất cứ sự việc gì về con trai cùng con dâu mình. Cô đương nhiên cũng không dám hỏi điều vớ vẩn gì, lỡ như đề lộ ra việc nào đó, sự việc sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Thậm chí còn có liên quan đến chuyện cha mẹ Haruhisa qua đời. Đây tất cả đều là những tình tiết trong cuộc sống do cô phỏng đoán ra thôi.

Chẳng hạn như nói, Hatano Masago thường luôn quay về phía ảnh chụp gia đình lặng yên hút thuốc. Chẳng hạn như thỉnh thoảng có những lúc cần sức tuổi trẻ để làm việc nặng, Hatano Masago thường than thở “Cái thằng Showa chết tiết này, lại có thể dám so với lão già đi sớm hơn!”. Lại chẳng hạn như nói vào lúc đêm dài yên tĩnh, ông nhẹ nhàng mon tron cái trán của cô cháu gái nhỏ, thấp giọng nói “Nếu Kana còn sống... thì tốt rồi...”

Huống chi, trước mặt của những đứa trẻ, mọi người đều rất thích dùng loại có “Đã đi về một nơi rất xa” này để tránh giải thích ý nghĩa thương vong thật sự.

Nghĩ vậy, Haruhisa tận lực duỗi thẳng lưng, làm cho bản thân thoát nhìn thật tự nhiên bình thản.

Nhìn Haruhisa khi thì nhú mày, khi thì nhăn mũi, ánh mắt Chiyo hiện ra tia quái dị.

Sau một lúc lâu, bà chậm rãi mở miệng, mang theo một cổ nhàn nhạt thê lương:

“Ta rất thích Kana, cũng không phải chỉ là thiên phú dị bẩm của con bé. Đổi lại, là vì tính khí của con bé rất quật cường, một khi đã nhận định chuyện gì thì tuyệt đối không quay đầu —— làm cho ta có thể nhìn thấy lại chính mình khi còn trẻ.”

Haruhisa trầm mặc nghe, khẽ gật đầu.

Đúng vậy, trước đó Chiyo cũng đã từng nói rất nhiều điều về mẹ Kana.

Kana thông minh tuyệt đỉnh ra sao, Chiyo thì cần một ngày một đêm để học kết án, mẹ thì chỉ cần nửa ngày là đã có thể thuần thục nắm bắt hiểu rõ. Kana giỏi về mưu lược như thế nào, luôn đánh cờ cùng với Ebizou, và chưa từng thua ván nào. Bản chất như hoa huệ, trái tim như hoa lan, mọi người trong thôn từ già trẻ lớn bé, ai ai cũng đều nhắc tới mẹ Kana, tất cả luôn luôn đều là những lời khen ngợi. Kana là một người hiền lương lương mẫu ra sao, sau khi kết hôn liền dứt khoát rời khỏi thế giới Ninja và thân phận về Ninja, trong ánh mắt tràn đầy ấy chỉ có mỗi mình người chồng cùng con gái mình.

Mỗi lần khi nhắc tới điều cuối cùng này, Chiyo đều sẽ nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi, Haruhisa đương nhiên cũng có thể hiểu rõ. Hao phí nhiều năm như vậy bồi dưỡng ra một người học trò ưu tú như vậy... A không không không, Chiyo cùng Kana trong lúc đó đâu chỉ đơn giản tình thầy trò? Với Kana mà nói, Chiyo là ân nhân cứu mạng của mình, thậm chí còn là... một người mẹ.

Chính là như thế này, giống như chính là đứa con ruột tồn tại trong thâm tâm của mình, lại có thể bị một thằng nhóc có mái tóc màu đen y như một kẻ lỗ mãng cướp đoạt đi. Từ đây trở về sau không đồng ý cùng với bà tiếp tục học nhẫn thuật cao thâm hơn nữa, mà là toàn tâm toàn ý ở nhà giúp chồng dạy con...

Về điều này, làm sao Chiyo có thể nuốt cục tức này được kia chứ! Chiều theo tính tình của bà, nếu không đem thằng nhóc kia ‘ngũ mã phân thay’, ‘thiên đao vạn quả’ thì tuyệt bà không chịu để yên!

Nhưng hết lần này tới lần khác, cái thằng nhóc đầu đen đó lại là con của bạn thân...

Kết quả cuối cùng, Chiyo chẳng những không công tổn thất một truyền nhân ưu tú, còn phải hao hết sức lực chiều cố đứa con rể làm bà hận nghiêng răng nghiêng lợi...

“Hừ! Thằng nhóc kia là một tên mặt dày, lại còn có thể dám nói ‘Người nhìn đi, người có vận khí rất tốt a! Chẳng những có một người con ưu tú như Kana, còn có được một người con rể ‘ngàn năm mới tìm được một’ như con, còn cộng thêm một đứa cháu gái vô cùng đáng yêu! Chắc ~ người thật cũng biết làm ăn buôn bán!’... Loại lời nói này...”

Bộ dáng của Chiyo mỗi khi hồi tưởng lại những chuyện lúc trước, Haruhisa luôn cảm thấy buồn cười ——

Có ai từng gặp qua một người rõ ràng là đang nổi trận lôi đình, nhưng khoe miệng thì lại nhếch cao lên, trong ánh mắt còn tràn đầy đắc ý tươi cười...

Ebizou nhất định là đã phát hiện suy nghĩ và lời nói của Chiyo không ăn khớp nhau, ăn nói ngang ngạnh nhưng lại mềm dịu. Mỗi lần như vậy đều bắt đầu từ môi, sau đó hướng Haruhisa làm một cái mặt quỷ, cuối cùng bị Chiyo phát hiện, không thương tiếc đánh Ebizou thành đầu heo...

Chẳng qua...

Haruhisa nhìn Chiyo ở trước mắt đang nổi trận lôi đình lần thứ n+1, trong đầu nảy sinh một vấn đề mới ——

Chiyo nói Kana vừa có “thiên phú dị bẩm lại có trí tuệ vô cùng đặc biệt”. “trí tuệ vô cùng đặc biệt” này cô có thể xin chỉ bảo thêm, nhưng “thiên phú dị bẩm” là ám chỉ cái gì?

Không biết sao, Haruhisa đột nhiên cấp bách nghĩ phải biết được đáp án. Bởi vì trực giác nói cho cô biết, “thiên phú dị bẩm” này, đối với cô rất quan trọng.

“Chiyo bà bà, mẹ của con, có phải có bản lĩnh gì đó rất đặc biệt đúng không?”

Lúc này đây, Haruhisa không có do dự, mà là trực tiếp quyết đoán hỏi ra.

Chiyo còn đang liên tục tự thuật lại chuyện cũ, nghe câu hỏi như thế đột nhiên ngừng lại. Bà nhìn chăm chăm vào Haruhisa nửa ngày, lúc này mới ngẫm ra một hơi:

“Xem ra cái lão già Hatano kia thật sự cái gì cũng đều chưa nói cho người biết a...”

“Ách...”

Mặc dù Haruhisa biết “Cái lão già kia” kia trong miệng Chiyo là đang nói đến ông nội, nhưng dù sao “Hatano” là cái họ cô đã dùng tới mười mấy năm a. Mỗi lần Chiyo đem họ “Hatano” cùng với “Cái lão già kia” để vào sử dụng vào cùng lúc, cô đều dị thường không nói gì...

“Vào những năm qua cho đến bây giờ. Có một số việc, nói cho người biết cũng tốt.”

Haruhisa nhìn sắc mặt Chiyo dần dần trở nên nghiêm túc, bỗng nhiên tim đập nhanh lên rất nhiều...

Ngay sau đó, Chiyo nói xuống một câu, hoàn toàn thành công đem tâm tình như thủy tinh của Haruhisa biến thành mảnh vụn đầy đất.

Chiyo nói: “Dù sao với thực lực của người, liên tính thì cũng đã biết không có gì đáng để dùng tới!”

Haruhisa một trận vô lực. Cô thanh thanh cổ họng, rất muốn phản bác một tiếng “Thực lực của con rất tốt!”

Chỉ tiếc, điều Chiyo nói, là một điều vĩnh viễn cũng không thể thay đổi được hiện thực. Tuy rằng thật tàn khốc, nhưng Haruhisa cũng phải thừa nhận, lần đầu tiên từ lúc bắt đầu tu luyện Charka, cô biết bản thân mình chỉ là một hòn đá...

Nhất định là khi xuyên không, đại thần quên cải tạo lại thân thể của cô...

Haruhisa đau thương suy nghĩ, không chú ý bỗng nhiên Chiyo kéo chính tay mình ——

“Ngao ~~~~~ “

Một tiếng kêu thê lương đột nhiên vang lên, bởi vì son động thật to lớn vĩ đại cùng trống trải, Haruhisa thậm chí còn nghe được tiếng vang.

“Chiyo bà bà, người đây là muốn làm gì?”

Haruhisa nhìn chăm chăm vào ngón tay của bản thân đột nhiên hiện ra miệng vết thương cùng với máu. Có chút ai oán hỏi, cũng không dám tự tiện rút ngón tay về, đành phải liên như vậy tùy ý để Chiyo nắm chặt lại.

Chiyo chậm rãi thu hồi tuyến Chakra sắc bén, từ trong lòng lấy ra một cái đĩa nhỏ. Sau đó đem ngón tay Haruhisa để lên trên, nhìn một giọt máu đỏ tươi dần dần tan mất bên trong chiếc đĩa...

Thẳng cho đến khi máu tươi phủ kín toàn bộ từ mặt trên xuống dưới đáy đĩa, lúc này Chiyo mới buông tay Haruhisa ra. Nhìn cô gái đang cuống quýt che miệng vết thương, ánh mắt Chiyo mềm xuống, ném một cái hộp nhỏ qua:

“Đây là thuốc cầm máu, bôi lên một chút. Thứ đồ tốt này cũng không thể sử dụng tùy tiện...”

Haruhisa lại không nói gì. Đương nhiên đồ tốt! Nghĩ đến mười mấy năm qua ăn lương thực, sở hữu toàn bộ tinh hoa đều tập trung tập bộ vào đầu ngón tay này...

Cô một bên ai oán nhìn Chiyo, một bên vô ý linh hoạt mở cái hộp nhỏ, lấy một chút thuốc mỡ màu trắng ra, bôi ở trên đầu ngón tay mình.

“Nhìn thấy.” Chiyo ngắn gọn hùng hồn mệnh lệnh nói, lập tức liền đem lực chú ý tập trung ở cái đĩa trước mắt.

Haruhisa nhìn Chiyo cũng bắt đầu để ngón trỏ phải vào cùng ngón giữa, ‘cái ẩm ướt’ ở giữa cái đĩa, sau đó liền từ trên nền đất nhanh chóng vẽ thành một bức tranh. Không cần phải đợi, chỉ trong chốc lát liền xuất hiện rất nhiều hình dạng kỳ dị, mà ở nơi Chiyo đang ngồi, chính là đang ở ngay chính giữa của bức tranh hình học này.

Haruhisa mơ hồ đoán được đây là một phù chú có năng lực thần kỳ, phải lấy máu tươi làm chất dẫn... Hoặc... phải là dùng máu của cô để làm chất dẫn.

Quả nhiên, Chiyo ngồi ở trong phù chú liền kết thúc, hai tay kết ấn.

Tay liền tiếp rườm rà phức vận động sau khi kết thúc. Haruhisa chỉ nghe “vù vù” một tiếng, cô quay đầu nhìn lại, liền thấy một ‘băng long’ trong suốt óng ánh, từng viên tròn trong hồ nhảy dựng lên, ép một trận làm cho người ta phải run rẩy rét lạnh, hạ xuống...

Haruhisa theo bản năng nhắm hai mắt lại, sau một lát, lại lên lút mở ra —— cái ‘băng long’ kia rõ ràng ra hiện đang ở trước mắt cô, cự ly khoảng cách chỉ cách chóp mũi cô một đầu ngón tay.

Toàn thân ‘băng long’ tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, thậm chí Haruhisa còn cảm thấy được cái mũi của mình đều đóng cứng lại hết. Lúc cô đang muốn xin Chiyo bà bà giúp đỡ một chút, chỉ thấy cô tay Chiyo khẽ nâng, ‘băng long’ kia lại một lần nữa bay vút lên không trung, ngoan ngoãn trở về hồ nước, một lần nữa hóa thành một vũng nước trong vắt trong hồ nước...

...

Haruhisa quả thực nhìn đến choáng váng. Cô biết thực lực của Chiyo sâu không lường được, nhưng bất kể thế cũng không nghĩ tới bà ấy ngoài là một

bậc thầy về thuật con rối ưu tú ngàn năm khó gặp, ngay cả nhân thuật hệ thủy đều đã luyện thành xuất sắc như vậy.

Nhìn bộ dáng Haruhisa kinh ngạc si ngốc, Chiyo cười cười, mở miệng nói:

“Thả gió làm lôi, làm nước biến thành băng, những cái này chỉ có cao thủ tài năng về chuyên môn mới có thể làm được. Ta chính là một người điều khiển rối, cũng coi như đối với hệ này cũng biết được đại khái, cũng xa xa nhưng không đạt được trình độ như vậy.”

“Nhưng...” Vừa rồi cái kia không phải là ‘băng long’ sao?

Haruhisa một mặt nghi hoặc.

“Vừa rồi, ta chỉ kết án làm thuật rồng nước bình thường thôi.”

Chiyo xua tay, từ trong trận phù chú đứng lên.

“Người đến nhìn pháp trận này, cùng với vừa rồi có cái gì khác nhau?”

Chiyo hướng Haruhisa vẫy tay, ý bảo cô đến gần một tí.

Haruhisa nghe lời đến gần, lúc này mới phát hiện, vừa rồi cái vùng có pháp trận màu đỏ tươi, bây giờ đã biến thành một màu hồng vô cùng nhạt nhẽo. Nếu như không cẩn thận nhìn, thì sẽ không nhìn ra được.

Haruhisa thử mở miệng:

“Chẳng lẽ...”

“Người nghĩ không sai.” Chiyo gật đầu. “Thuật rồng nước cấp thấp sẽ đi lại hóa thành thuật ‘băng long’ cao cấp, toàn là nhờ vào phù trận này. Hoặc có thể nói, toàn bộ đều nhờ vào cái đĩa chứa máu tươi này.”

Trong lòng Haruhisa rung mình, cô quả nhiên suy nghĩ đúng! Bất quá, máu tươi của cô đến cùng có tác dụng gì?

Dường như nhìn thấu hiểu được nghi vấn trong lòng Haruhisa, Chiyo nói tiếp:

“Trước kia, người hỏi ta ‘Thiên phú dị bẩm’ của Kana là như thế nào, đáp án liền ở trong này. Máu tươi của Kana, có thể làm tăng cường uy lực của nhân thuật lên tới hai lần. Nói một cách khác, chỉ cần có máu tươi, có phù trận, ta chỉ cần tiêu hao một nửa Charka, còn có thể sử dụng được nhân thuật chỉ có những người sở hữu Charka đặc biệt tài năng mới sử dụng được. Người đã hiểu chưa?”

Haruhisa sững sờ một trận, lúc này mới chậm rãi gật đầu:

“... Đã hiểu. Như vậy cháu...”

“Người là con gái của Kana, lại có cùng màu sắc ánh mắt với con bé, cho nên ta suy đoán, người hẳn là có cùng năng lực với con bé!”

Nói đến chỗ này, Chiyo nhìn không được bắt đầu đắc ý —— suy đoán của bà quả nhiên là đúng!

Nhìn Chiyo nhìn không được nhếch lông mày lên, Haruhisa thì liền run rẩy khóe miệng ——

Hóa ra là đoán sao...

Như vậy lỡ như vạn nhất đoán sai, máu của cô cũng không thể lãng phí như vậy...

Lau chùi mấy vạch đen ngay trên trán, Haruhisa tiếp tục hỏi:

“Vậy đến cùng đây là dạng năng lực gì?”

“Huyết kế giới hạn.”

Chiyo suy tư một lát, trầm giọng nói.

Tác giả có chuyện muốn nói: cười ~

Ngọc Án lại bắt đầu hắt ra những chuyện cầu huyết vô cùng khí thế ~~~

Hi vọng này chương này không có đã động đến mọi người. . .

o(∩_∩)o

*

Vâng...

Còn có một việc, nghĩ muốn cùng mọi người nói ~

Ngọc Ân hiện tại là đại tứ, mặc dù môn học còn ít, nhưng hơn nữa luận văn tốt nghiệp gì đó, việc vất vả cũng có rất nhiều.

Cho nên, Ngọc Ân muốn bắt đầu từ tuần sau đổi thành cách một ngày đăng truyện, sau đó tận lực nhất từ trong chương đạt đến 4000+

Cám ơn cho tới bây giờ, mọi người vẫn duy trì ủng hộ Ngọc Ân ~

Vì mọi người nên Ngọc Ân mới có niềm tin luôn luôn tiếp tục viết!!!

Thân thiết ôm ôm ~~~

o(∩_∩)o ~

OK, những lời vô nghĩa kết thúc, Ngọc Ân trước rút lui đây ~~~

Mọi người thân ái, thứ 2 chúng ta gặp lại ~~~~~ (´ 3 ｀) (ta sẽ nhớ mọi người!)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lễ Trưởng Thành Tình Tiết Chuyển Biến

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— mặc dù vấn đề này thật sự rất quan trọng!!! Nhưng giờ phút này Haruhisa đã “có” không làm lớn nó lên...

“Huyết kế giới hạn...?” Haruhisa lẩm bẩm nói, mang theo nghi hoặc nho nhỏ.

Từ này đối với cô cũng không xa lạ gì. Sharingan của gia tộc Uchiha, Byakugan của gia tộc Hyuga, thậm chí còn có ‘Thị cốt mạch’ của gia tộc Kaguya đã bị diệt vong. Tất cả đều là huyết kế giới hạn.

Nhưng vì sao lại đem bốn chữ này đặt vào trên người cô, mọi chuyện bỗng nhiên liền trở nên khó hiểu đầu?

“Hoặc là...” Chiyo nhìn Haruhisa, sâu xa mở miệng nói. “Người cũng có khả năng ‘trung chi lý giải vi’, ‘Thần ý chí’.”

“A?!”

Haruhisa ngạc nhiên, mà sau đó là một đồng vạch đen.

Nghe qua được tên của thánh mẫu, vừa chưa xót vừa ú ớ là đã xảy ra chuyện gì?

“Trong truyền thuyết, có một dị tộc, trời sinh liền có sức mạnh vô cùng ghê gớm. Tổ tiên này từng cùng với thần linh xác lập khế ước, với sự trung thành, luôn luôn thờ phụng vì đại giới, cùng với điều kiện trao đổi của bản thân để thực hiện nguyện vọng về lực lượng.”

Haruhisa không nói một tiếng, trầm mặc, bởi vì cô hoàn toàn không có nghe nói đến.

Chiyo liếc mắt nhìn hai mắt cô gái như hai cái nhang chống mũi, trong lòng một trận vô lực.

Rõ ràng chính là mẹ con, vì sao lại kém nhiều đến như vậy?

Hừm... Nhất định là do GEN di truyền của gia tộc Hatano quá yếu kém, làm cho người sau khi dung hợp xong, chất lượng của “sản phẩm” hơi trượt đi một tí...

Chiyo âm thầm suy nghĩ.

Một lát sau, bà mới tiếp tục giải thích nói:

“Đương nhiên, theo thời gian trôi qua, loại lực lượng này cũng phát sinh biến hóa. Diễn biến đến hiện tại, biến ngươi thành cái dạng này.” Chiyo nỗ lực môi. “Lấy máu tươi vì đại giới, giảm bớt tiêu hao Chakra.”

Haruhisa rốt cục hiểu rõ.

Không ngờ máu chính là một sản phẩm có chất lượng cao dùng để hiển tế đổi lấy cống phẩm. Nếu không đạt được cống phẩm như trong lời nói, thì chính bản thân phải dùng rất nhiều sức lực để khăn cầu, tương đương với việc sử dụng nhiều Chakra. Không có cái cống phẩm máu nào lại được dùng để hiển tế với chất lượng cao như vậy.

Có dạng cống phẩm này như lời nói, hoàn thành đấu tranh chính trị bằng vũ trang liền cũng sẽ dễ dàng suôn sẻ một ít, vấn đề về việc tiêu hao Chakra cũng có thể giảm bớt.

Giống như Chiyo vừa mới thực hiện tình huống khi nãy, vừa dùng xong cống phẩm, lượng Chakra cũng không giảm bớt đi, theo lý thường phải làm, nhẫn thuật tự động thăng cấp.

Ở thế giới Ninja này, quả thực là một sự tình vô cùng khủng khiếp!

Lượng Chakra vốn có chỉ có thể khai triển ra 10 loại nhẫn thuật, đến tay của những người trong bộ tộc này, thì có thể khai triển ra thêm 20 loại nhẫn thuật, hoặc là 10 loại nhẫn thuật đã được tăng cường gấp đôi lên.

Haruhisa âm thầm kinh hãi, đồng thời cũng hiểu rõ vì sao lúc trước ở bên trong một mảnh phế tích, Chiyo lại phát hiện ra mẹ Kana.

Một ngôi làng thần bí như vậy, lực lượng mạnh mẽ như vậy, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cân bằng trong thế giới Ninja. Cho dù bất kể thế nào thì cũng sẽ không cho phép ngôi làng này tồn tại lâu được...

Diệt tộc, là kết cục duy nhất của bọn họ.

Nhìn cảm xúc trên mặt Haruhisa biến hóa, Chiyo biết cô đã không cần bà phải tiếp tục giải thích nữa.

“Được rồi...” Chiyo có chút mệt mỏi phát phát tay. “Hôm nay ngươi hãy đi về trước đi.”

“Nhưng...”

Haruhisa mặt lộ vẻ khó xử, cô còn có rất nhiều điều muốn hỏi Chiyo một chút.

“Trở về đi.”

Lần này người mở miệng là Ebizou.

“Nếu ta nhớ không lầm, hôm nay là cái ‘ngày quan trọng’ của thằng tiểu quỷ tóc đỏ kia. Ngươi không nhanh chóng đuổi đến đó, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Haruhisa đột nhiên ngó ra, tiểu quỷ tóc đỏ?

Đây là đang nói Gaara?

Mà cái gì gọi là “ngày quan trọng”?

Mà cái gì lại nói cô nếu không nhanh chóng trở về “sẽ xảy ra chuyện lớn”?

Những dấu chấm hỏi liên tiếp phình to như khinh khí cầu đang từ từ bự ra ở trong đầu Haruhisa.

Mặc dù giờ phút này, cô hoàn toàn không biết được Ebizou đang ám chỉ cái gì, nhưng thân thể đã không tự chủ được hướng đi ra ngoài động...

Sau một lúc lâu, thẳng đến khi bóng dáng của cô gái đã hoàn toàn biến mất, Chiyo mới lại mờ to mắt, miễn cưỡng nói:

“Ngươi thật nhiều chuyện. Ta còn đang chờ Maki ngày mai chạy đến đây tường thuật lại mọi chuyện đâu...”

Hừ ~ nếu như không có hấn vừa rồi hảo tâm nhắc nhở, ngày mai Làng Cát... A không không không, đêm nay sẽ trở nên ‘gà bay chó sủa’, một mảnh hỗn loạn. Sau đó Maki nhất định sẽ lại chạy tới đây khóc lóc kể lể.

Một người đàn ông trưởng thành, tuổi cũng đã không còn nhỏ nữa. Nhiều lần, ba đầu sáu tay chạy lại đây hướng hai bên khóc lóc, nước mắt, nước mũi chảy xuống ròng ròng...

Ebizou giật giật cắn câu trong tay, khóe miệng run rẩy. Bà chị quái thú nhà mình vẫn trước sau như một làm cho người ta không chịu nổi a.

Lúc Haruhisa về tới nhà, kim chỉ trên đồng hồ treo tường vừa chỉ mới chỉ đến số 3.

Trong nhà im ắng, Temari cùng Kankuro thì đã đi làm nhiệm vụ, hiện tại chắc là đang ở trong rừng rậm không biết tên nhanh nhẹn cấp tốc bay nhảy. Mà Gaara, hôm nay thì lại bị mời đi lên giảng dạy làm mẫu cho nhóm Ninja tương lai Làng Cát, hẳn là còn đang ở lại sân huấn luyện làm một người thầy tốt đi.

Nói đến người thầy tốt, Haruhisa nhìn không được nhớ tới Matsuri. Cũng đã khá lâu rồi không có gặp qua cô bé, nghe nói gần đây biểu hiện của cô bé cũng không tệ. Mặc dù hiện tại Gaara đã không còn trực tiếp giảng dạy cho cô bé, nhưng bất quá việc Matsuri là học trò hẳn thì cũng không có gì thay đổi.

Haruhisa rửa sạch một quả táo, cắn một miếng, ngồi ở trên ghế sofa, nhìn đồng hồ treo tường đến xuất thần.

Rốt cuộc chuyện mà Ebizou nói đến là chuyện gì a?

Trên đường về nhà cô đã suy nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra được hôm nay cái gì là “ngày quan trọng” của Gaara.

Ngày quan trọng, ngày quan trọng...

Haruhisa tiếp tục khởi động bộ não ——

À há!

Kết hôn có được tính là ngày quan trọng không?!

Ý tưởng này vừa mới nhảy vọt vào trong não, Haruhisa liền nhìn không được “Xì” một tiếng.

Cô đây là đang nghĩ cái gì đâu ~

Bất quá...

Haruhisa vừa nghĩ vừa lại tưởng tượng, bên tai không khỏi thoáng ửng đỏ lên ——

Nếu như Gaara đúng như trong lời nói, không biết là mặc lễ phục màu trắng đẹp hơn, hay vẫn là lễ phục màu đen đẹp hơn nhỉ...

A a a!!!

Sao lại có thể háo sắc như thế không biết!

Haruhisa vỗ vỗ gò má, bắt buộc bản thân phải kết thúc vở kịch nhỏ không đáng tin ở trong não.

Vào lúc đang rung đùi đắc ý, tầm mắt cô không nghĩ gì lại xẹt qua tờ lịch ở phía bên phải đồng hồ, ngay lập tức há hốc mồm.

Không thể nào?

Cô đã tính sai ngày rồi?

Ngày 19/1 không phải là ngày mai sao?

Haruhisa một người như cá chép bạch bạch mắc cạn, từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, dùng vận tốc ánh sáng vội chạy lại gần tờ lịch. Hận không thể dùng cả người áp sát vào trên tường...

Một phen tỉ mỉ nhìn qua nhìn lại xong, Haruhisa thoát lực. Hóa ra ngày 19/1 thật sự không phải là ngày mai, mà ngày hôm nay!

Như vậy, cô đã biết được Ebizou muốn nói đến chuyện gì...

Ngày 19/1 là sinh nhật của Gaara.

Haruhisa nhất thời nảy sinh một loại ý nghĩ đem chính mình bóp chết đi.

Mấy năm trước, mỗi lần cứ đến ngày 19/1, Gaara đều ‘chết’ không được tử tế ở bên ngoài làm nhiệm vụ. Haruhisa cũng được tính là có tấm lòng, nhưng lại không có biện pháp giúp hẳn tổ chức sinh nhật.

Nhưng năm nay, cô đã sớm cùng Gaara nói qua. Ngày 19/1 hẳn nhất định phải ở nhà!

Ách...

Cho nên mới nói, Gaara đã ‘vứt bỏ’ Temari cùng Kankuro, một mình ở lại Làng Cát là vì lý do này?

Nhưng bây giờ biết làm sao bây giờ? Bởi vì cô luôn tính là ngày mai mới là sinh nhật Gaara, cho nên còn thật nhiều thứ chưa có chuẩn bị xong.

Mắt thấy sắp đến giờ Gaara về nhà...

Lúc trước cô còn hùng hồn đầy chí khí sẽ tặng cho Gaara một ngày sinh nhật vô cùng đáng nhớ!

Haruhisa một mặt khóc đầy nước mắt, ảo não nắm lấy tóc của chính mình giật giật...

Ai...

Vẫn nên đi đến sân huấn luyện tìm Gaara trước đi, trên đường ngắm nghĩ lại có thể tìm biện pháp cứu trợ nào đó.

Có lẽ thật sự cô nên đem bản thân tắm rửa sạch sẽ, sau đó buộc dây nơ bướm bướm lên làm quà sinh nhật cho Gaara đi...

Haruhisa cam chịu nghĩ, cầm lấy áo khoác, ra ngoài đi đến sân huấn luyện.

Trời đã tối đen bắt đầu có mưa lất phất rồi.

Có lẽ là bởi vì tại lúc này, trên đoạn đường lớn cô rất ít khi đi ra ngoài này. Haruhisa có chút ngoài ý muốn phát hiện ra, đường lớn ở Làng Cát thật ra cũng khá là náo nhiệt.

Các loại cửa hàng khéo léo tăn ra màu cam ấm áp sáng rọi. Trên đường, người đi đường tốp năm tốp ba, nói nói cười cười đi cùng một chỗ, thỉnh thoảng cũng có thể thấy hình ảnh ấm áp của những đứa trẻ làm nũng cha mẹ đòi ăn kẹo. Nhìn cảnh đó, trong lòng Haruhisa cảm giác được ấm áp nào đó không biết tên.

Đang lúc cô đang muốn lấy ra từ trong túi cái khăn để lau khô mắt đang muốn chảy xuống do một màn ấm áp khi này, đối diện có mấy người mặc trang phục ‘nhân giả’ làm hấp dẫn lực chú ý của cô. Nếu như cô không nhớ lầm, vài người trước mắt này là những thầy giáo đòi sau phụ trách huấn luyện Làng Cát.

Hóa ra huấn luyện hôm nay đã kết thúc, vậy Gaara có phải hay không cũng đã rời khỏi sân huấn luyện?

Haruhisa vừa nghĩ, một bên chỉnh chỉnh góc áo, hướng tới vài vị Ninja kia đi qua.

“Cái kia, xin hỏi... La... Gaara còn ở trong sân huấn luyện không?”

Haruhisa có hơi hơi lễ phép cung kính khom người, cười tủm tỉm hỏi.

“... A, hóa ra là Hatano tiểu thư!”

Trong đó một Ninja nhận ra cô, biểu cảm trên mặt có chút vui vẻ.

Khuôn mặt tươi cười của Haruhisa cứng ngắc một chút —— khi nào thì cô mới có thể hoàn toàn thoát ly khỏi cái xưng hô ‘tiểu thư’ đầy triển vọng này...

“Ha, ha ha... Tiểu thư nói đến Gaara-Sama à, ngài ấy hẳn đã đi rồi.”

Một Ninja khác tiếp lời nói, thuận tiện chải tóc.

“Hừm... Như vậy à.” Haruhisa không có chú ý tới kia biểu cảm khuôn mặt của Ninja kia có chút mất tự nhiên, gật đầu. “Vậy không quấy rầy mọi người nữa.”

Dứt lời, cô lại một lần nữa hơi hơi khom người, trên mặt hiện ra một nụ cười cảm ơn.

Chào tạm biệt Ninja, Haruhisa không khỏi bước nhanh bước chân hơn. Gaara khẳng định là đã về nhà đi, cô vẫn nên nhanh chóng về nhà thôi.

“Ha... Hatano-Sama...”

Có phải có người đó đang gọi cô không?

Haruhisa không khỏi dừng lại, nghiêng tai. Quả nhiên, ở hành lang nhỏ nhỏ trong khu phố nhỏ, có một đầu người ló ra, lại kêu lên một tiếng:

“Hatano-Sama...”

Haruhisa mất chút bản lĩnh một lát, lúc này mới nhận ra bóng người nhỏ nhỏ, đã lâu có không có gặp – Matsuri.

“Matsuri, sao lại chưa đi về nhà?”

Haruhisa đến gần hai bước, lên tiếng hỏi.

“Cái kia... Cái kia...”

Matsuri có chút khấn trương vò ống tay áo, một khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ bừng.

“Như thế nào?” Haruhisa nhìn cô bé trước mặt thấp hơn cô một cái đầu, có chút nghi hoặc khom lưng.

Thật vất vả mới tích tụ được đầy đủ dũng khí cùng sức mạnh, cô bé đột nhiên lớn tiếng nói một câu:

“Gaara-Sensei bị bọn họ mang đi rồi!”

WHAT?

Haruhisa cả kinh:

“Bị mang đi? Bị ai mang đi?”

Đây lại là cái dạng tình huống gì thế này?

Trong nguyên tác, tác giả không có viết đến việc này a?

“Hôm nay sau khi huấn luyện kết thúc, Gaara-Sensei vốn là phải về nhà, nhưng một sensei khác nói hôm nay là “ngày quan trọng” của Gaara-Sensei, không thể đi về sớm như vậy, phải lôi kéo Gaara-Sensei đi đến một nơi. Gaara-Sensei đã từ chối thật lâu nhưng cũng không được, không còn cách nào khác, đã bị bọn họ mang đi mất rồi.”

Matsuri nói rất nhanh, Haruhisa càu nhàu nghe được, hơi hơi có chút sững sờ.

Cô bé thật tốn sức mới có thể nói xong cả đoạn, ánh mắt liền nhìn chằm chằm vào Haruhisa. Bộ ngực nho nhỏ hơi phập phồng, giống như sau khi nói hết một đoạn như vậy đã hao hết toàn bộ sức lực của cô bé.

Một lát sau, Haruhisa mới tiêu hóa hết những lời Matsuri nói. Cô cúi đầu suy xét một chút, thanh thanh cổ họng đối với Matsuri nói:

“Matsuri, không quan trọng. Trong lúc đó, đồng nghiệp thỉnh thoảng cùng nhau đi ra ngoài ăn một bữa cơm gì đó thì là một chuyện rất bình thường.”

Bất quá, trong thế giới này, không có điện thoại di động thật sự vô cùng bất tiện. Không thể về nhà ăn cơm cũng không thể báo trước một tiếng cho cô biết...

Haruhisa áp chế bất mãn nho nhỏ trong lòng đang dần bốc lên, ra vẻ trấn định vẫy vẫy tay.

Nhưng mà, hóa ra cũng còn có rất nhiều người nhớ tới sinh nhật của Gaara a!

Haruhisa nghĩ vậy, tâm tình nhịn không được lại tốt lên. Xem ra mọi người ở trong Làng Cát đã thật sự chấp nhận Gaara rồi. Đứa trẻ cô độc, u buồn, nhận lấy toàn bộ xem thường, sợ hãi trong trí nhớ, rốt cuộc cũng đã hoàn toàn biến mất...

“Không phải không phải!” Matsuri lại bồi rồi, “Bọn họ không phải đi ăn cơm! Bọn họ là... phải đi... tìm đi Lysa!”

Ách... Đó là ai?

Matsuri nhìn Haruhisa không hiểu gì hết, hoàn toàn không nắm chắc được ý chính. Matsuri hận không thể nhảy lên bắt đầu gõ vào đầu của Haruhisa.

“Đi Lysa chính là, chính là làm... cái loại chuyện kia! Bọn họ nói qua đêm nay, Gaara-Sensei chính là một người đàn ông trưởng thành, bọn họ...”

Haruhisa hình như đã nghe hiểu được một chút. Trong lòng không khỏi có chút bồn chồn:

“Bọn họ như thế nào?”

Đến lúc này, Matsuri cũng cố không hiện lên thẹn thùng:

“Bọn họ muốn đi tìm cho Gaara-Sensei một cô gái xinh đẹp để “đùa rôn”!”

Hả?!

Lúc này đây, Haruhisa rốt cuộc mới nắm bắt được ý chính. Cô nhớ lại mấy vị nhân giả khi nãy, trên mặt hiện lên biểu cảm mơ hồ ái muội, cùng với lời nói lấp ba lấp bắp. Ngay lập tức hiểu rõ.

Kết quả của việc tình ngộ chính là suýt chút nữa hộc máu đến phân nửa.

Này, đám đại thúc bắt lương kia, té ra thì đem Gaara của cô kéo đi chiêm nghiệm sao?!

Nghĩ đến đây, Haruhisa vội vàng lôi kéo Matsuri hỏi:

“Cửa hàng dì Lysa ở nơi nào?”

Cho tới bây giờ, cô còn không có biết đến, Làng Cát hóa ra còn tồn tại loại ngành dịch vụ đặc biệt này...

“Phía trước rẽ phải, ngay tại cửa hàng bán hoa bên cạnh là ở trong cái đường nhỏ kia, bảng hiệu là ‘Phòng nhỏ các loại hoa của Lysa’.”

Matsuri hết khả năng miêu tả vô cùng đơn giản, Matsuri biết người ở trước mắt cô có khả năng xác định phương hướng không được tốt lắm.

Haruhisa gật đầu, ý bảo là mình đã nhớ kỹ. Thật ra cô vốn đang nghĩ cùng đi chung với Matsuri, nhưng nhớ lại Matsuri vẫn còn là một cô bé chưa đủ tuổi vị thành niên, cho nên ý niệm bị gạt sang một bên:

“Matsuri, em đi về trước đi. Chị đi qua đó xem thử.”

Cô bé gật gù đầu, cùng Haruhisa vẫy tay chào tạm biệt.

Cô sớm biết trong lòng của Gaara-Sensei chỉ có một người. Nhưng mà sensei thật sự không thể không nói đến, đôi khi sensei thoát nhìn hơi có chút mờ hồ, thật sự làm cho cô không yên lòng a...

Haruhisa một đường bước nhanh hướng về phía đường lớn, rất nhanh liền tìm được nơi trẻ nhỏ không nên đến, “Phòng nhỏ các loại hoa” ở trong miệng Matsuri. Nhìn những màu hồng rực rỡ lóe ra, thỉnh thoảng còn từ giữa truyền ra “tiếng hót của chim vàng oanh” ở trong tiệm. Haruhisa cảm thấy huyết áp của bản thân sắp bùng nổ rồi.

Cô đi ba bước hai tới cửa, một tay kéo cửa phòng ra ——

Đợi chút, vừa rồi hình như Matsuri còn nói đến sự tình gì đó...

Ách... Là cái gì sắp tới?

Trực giác Haruhisa lại xem nhẹ sự kiện quan trọng nhất, nhưng cố tình lại nghĩ không ra...

Cô vẫn duy trì một tia lý trí cuối cùng, muốn ý đồ bắt lấy một bóng xám nhỏ trong đầu chợt lóe qua.

“Hatano-Sama?”

Lúc cô đang đau khổ suy tư, đột nhiên Haruhisa nghe được trong tiệm có người kêu tên của cô, cô ngẩng đầu ——

Huyết áp chính thức bùng nổ, bị thiêu đến nổi một tia lý trí cũng không còn, tro bụi nhỏ cũng không thêm cân nhắc đến...

“Gaara!”

Haruhisa có chút không khống chế được la lớn, làm rung động ly rượu ở trên bàn nhỏ, chất lỏng cũng thoáng hơi lay động.

“Cậu còn dám ôm lấy người khác ở trước mặt tớ nữa xem!”

Tác giả có chuyện muốn nói: U ~~~ Ngọc Án đến rồi ~~~o(∩_∩)o

Chương này trọng lượng cũng không nhẹ, mong sao mọi người được tự do... (bị PIA đá bay) *

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thuợng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Nằm Mơ Thấy Ác Mộng ‘Chiêu Thức Tử Lạnh

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cô nhìn chăm chăm vào quyển trục trong tay, bắt đầu suy nghĩ thật sâu...

“Cậu còn dám ôm lấy người khác ở trước mặt tớ nữa xem!”

Một tiếng tiếng sấm ầm trời san bằng tất cả mọi thứ, trong phòng mọi thứ trở nên thật yên tĩnh. Người bùng ly rượu thì đã quên uống, người cầm chiếc đĩa thì đã quên gấp đồ ăn. Mọi người ở trong phòng đều kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Haruhisa đột nhiên xuất hiện tại trước cửa phòng.

Haruhisa lặng lẽ hít một hơi, đem mu bàn tay đang run nhè nhẹ giấu ra sau.

Đầu tiên, tầm mắt cô dừng ở trên đầu Gaara. Nơi đó chính là có một bàn tay mềm mại không xương, trắng nõn ngọc ngà, móng tay được sơn màu hạt đậu khấu, nhưng so với màu tóc của Gaara thì lại đỏ hơn vài phần.

Haruhisa từ cái tay nhìn đi qua, phát hiện có một người con gái ngồi ở phía bên phải Gaara —— lông mi dài tinh tế, dáng người thành thực quyến rũ.

Dường như phát hiện ra ánh mắt của Haruhisa, đôi môi đỏ mọng gọi cảm mê người kia của người con gái kia như có ý vô tình ưỡn thẳng bộ ngực đầy đặn của mình lên.

Mà ở phía bên hông còn lại của Gaara, có một cô bé nhỏ ngồi cạnh đó, tuổi còn rất nhỏ và vô cùng ngây ngô. Cô bé kia mặc bộ kimono có nhiều hoa văn nhỏ, lúc này đang kinh ngạc nhìn chính cô, một đôi mắt to linh động giống như một chú nai con vừa mới chào đời, trong đôi mắt đó vô cùng trong veo mang theo khung hoảng, cô nhìn thấy tất cả, không sót một thứ gì.

Haruhisa nuốt vị tanh chua ngọt trong cổ họng đang dần sinh sôi xuống, lại đem tầm mắt quay lại trên người Gaara. Người trước sau như một vẫn ngồi ở kia, ngay cả chiếc đĩa trong tay cũng chưa buông xuống.

Mọi người đều im lặng, không khí trong phòng ngay lập tức liền xấu hổ lên.

Vài lần Haruhisa đòi chính mình phải mở miệng ra, nhưng nhìn thấy Gaara ngồi ở chỗ kia không chút sứt mẻ, còn có cộng thêm bộ mặt kinh ngạc. Giống như có một tảng đá ở chắn ngang trong cổ họng cô, cái gì cũng đều không nói nên lời.

Cũng không biết cứ đứng như vậy trong bao lâu, Haruhisa bỗng nhiên phát giác được có người đang túm tay áo của cô. Cô quay đầu lại nhìn, Matsuri – người sớm đã nên về nhà, giờ phút này, đang đứng ở bên cạnh cô, ngửa đầu nhìn.

“Hatano tiểu thư...”

Matsuri liếc mắt nhìn trong phòng một cái, lại nhìn Haruhisa đang đứng ở cửa phòng, lo lắng vài phần gọi Haruhisa một tiếng.

Haruhisa bối vì cái túm góc áo này mà đã khôi phục không ít lý trí. Tay cô giữ chặt lấy tay Matsuri đang túm lấy góc áo cô, ánh mắt dừng ở trên bàn bày biện các loại món ngon tinh xảo trên đó, chậm rãi mở miệng:

“Gaara, tớ nhìn thấy hôm nay cậu cũng đã có chỗ để ở lại rồi, không cần phải về nhà đâu.”

Âm thanh kia vô cùng nhẹ nhàng thân thiện, chột nghe qua thì giống như suối nước mùa xuân vừa mới tan băng, vô cùng trong veo, róc rách động lòng người. Nhưng chờ đến khi có người đưa tay vào thì mới biết, hóa ra suối nước này lại lạnh như băng đá, tê buốt vào tận trong trái tim.

Nói xong, Haruhisa liền không quay lại nhìn mọi thứ ở trong phòng, nắm tay Matsuri, xoay người bỏ đi.

“Để chị đưa em về đi?”

Haruhisa đối với Matsuri mỉm cười một chút. Rõ ràng là một câu hỏi vô cùng dịu dàng, nhưng lại mang theo cảm giác áp bách đến người khác.

“...”

Bả vai Matsuri không tự chủ được run lẩy bẩy, ngoan ngoãn gật đầu.

Vừa mới đi được hai bước, Haruhisa vỗ đầu:

“A, đúng rồi, chị còn đã quên mất một việc. Matsuri, em ở chỗ này chờ một chút.”

Matsuri ngơ ngác gật gật đầu, nhìn Haruhisa thoải mái bước đi, xoay người quay về “Căn phòng nhỏ đầy hoa”. Sau đó dùng một chân đá cái bàn...

o_O||

=_ = ||

...

Không đợi Matsuri trình bày nội tâm cùng cảm giác vô cùng phức tạp, Haruhisa đã trở lại. Cô lại một lần nữa nắm lấy tay Matsuri, nhẹ nhàng nói:

“Được rồi ~ chúng ta đi thôi ~ “

“Haruhisa...”

“... Hừ!”

“Đi xin lỗi đi.”

“...”

“Những tổn thất ở trong tiệm không hề ít.”

“... Là do cô ta đã chạm vào đầu của cậu trước!”

“Botan còn ở trong bệnh viện.”

“... Tôi làm sao biết cậu ta là trai giả gái chứ.”

“Không ngờ đến?”

“...”

“Được rồi.” Gaara cầm đầu người nào đó lại gần, chóp mũi để sát lên chóp mũi cô. Trong đôi mắt màu xanh ngọc có ý cười nho nhỏ lóe ra. “Cậu không có gì muốn nói với tớ?”

Haruhisa bướng bỉnh xoay cổ, lớn tiếng nói:

“... Không có!”

“Mà rõ ràng tớ không có ôm người khác...”

Âm thanh của Gaara vẫn trầm thấp như trước, giọng điệu không nhanh không chậm, mỗi một lời đều nói rất rõ ràng. Nhưng Haruhisa lại khẳng khái nghe được ở bên trong có vài phần ủy khuất.

Ở ngay trước mắt, người thanh niên tóc đỏ này vẫn giữ nguyên tư thế khom người xuống, chỉ vì muốn cùng cô gần sát lại với nhau.

Haruhisa nghe thấy “Phách” một tiếng. Trong lòng cô, cảm giác mang tên “giận dữ” kia đã hoàn toàn tan nát mất.

“La La La, tớ...”

Gaara nhìn sắc mặt người con gái ửng đỏ, ánh mắt dao động, đôi môi màu nhạt không khỏi hiện ra một đường cong buồn cười. Haruhisa rất ít có khi chịu nhận sai biết lỗi, cho nên hẳn muốn được cẩn thận nghe rõ ràng...

“Tớ... Tớ còn đang rất tức giận! Cho nên giải quyết hậu quả và xin lỗi gì gì đó, thì chính cậu tự đi đi! Hừ, hại tớ phải mất mặt đến như vậy, tại sao cậu sớm không nói cho tớ biết là mình đang làm nhiệm vụ thám?”

Haruhisa ‘nổ bom chiến đấu’ vừa vội vàng lại vừa nhanh, giống như một câu vừa rồi, sau đó tay chân lạnh lẽo nhảy thoát ra khỏi cái ôm của Gaara. Giống như tàu hỏa liền xông ra ngoài, để Gaara một mình đứng ở trong phòng ngủ ngác, trên vẻ mặt mang theo kinh ngạc dần dần bất đắc dĩ.

Hắn cúi đầu nhìn ô áp trống rỗng của bản thân, bĩu môi. Hắn đã nói sao nhỉ, xem ra muốn cô ấy chịu thua một lần, không dễ dàng tí nào...

Haruhisa giống như gió chạy ra khỏi nhà, đôi mắt ướt sũng, không mục đích đi ở trên đường lớn Làng Cát.

Thật là...

Sao lại có thể làm náo loạn ra chuyện quạ đen đến như vậy. Tên tuổi của cô ở Làng Cát thật sự càng ngày càng tăng lên cao...

Haruhisa dờ khóc dờ cười nghĩ, tiện đà lại cảm giận bất bình lên hơn ——

Ai mà biết con mẹ nó là số lượng nữ Ninja Thượng Nhẫn ở Làng Cát không nhiều lắm...

Ai mà biết cô bé ngây ngô kia lại là cậu con trai lần trước giúp cô phát tờ roi, lại còn là trai giả gái nữa chứ...

Ai mà biết tháng trước ở Làng Cát có nhận được mật báo nói là trong các người giáo viên giảng dạy có xuất hiện gian tế...

Ai mà biết đêm qua bọn họ ‘giống trống khua chiêng’, làm hoạt động chiêm nghiệm như vậy là vì thực hiện nhiệm vụ...

...

Còn có, ai mà biết đêm qua cô nhìn thấy cái người đã phát hiện ra manh mối làm ra loại động tác đáng giận kia, lại chính là ám hiệu bắt đầu hành động!

Người ta không phải là làm ký hiệu là ném ly rượu hay làm rơi chiếc đĩa sao?

‘Bà má mì’ kia rõ ràng là đang ăn đậu hũ của Gaara!

Haruhisa càng nghĩ càng cảm thấy bản thân đã đoán đúng rồi.

Vì thế, điểm áy náy ở tận sâu trong nội tâm cô theo lẽ thường phải thực hiện ngay, đã biến thành burom bướm, fly away... ~

Đợi đến khi Haruhisa dừng bước chân. Cô có chút kinh ngạc phát hiện ra, bản thân lại đi tới hang núi gần đây của hai chị em Chiyo.

“Chị gái...”

Bên hồ, Ebizou là người đầu tiên giật giật, mở mắt.

“Ừ, đã biết.”

Chiyo lười biếng lên tiếng, từ trên đệm mềm đứng lên, phui phui trường bào màu xám.

“Thật là, lần này lại thật sự đi đến tay không...”

Quả nhiên, không quá lâu, bóng dáng nho nhỏ của Haruhisa liền xuất hiện tại trong sảnh trống trải.

“‘Việc lớn’ tối hôm qua thế nào rồi?”

Lúc này đây, Ebizou là người đầu tiên khai khẩu. Hắn vẫn cứ ngồi ở bên hồ, ‘tựa tiểu phi tiểu’ hỏi.

“... Cảm giác không tốt lắm.”

Haruhisa do dự một chút, nói ra lời trong lòng.

“Cháu suýt tý nữa đã làm cho nhiệm vụ của Gaara thất bại, còn liên lụy làm cho người khác bị thương.”

Haruhisa ủ rũ, giống như bản thân phạm phải sai lầm không thể tha thứ.

Chiyo sợ run một chút, giống như nhìn thấy được hình ảnh từ rất nhiều năm trước, người con gái tóc đen đang luyện tập nhẫn thuật, không cẩn thận làm người khác bị thương...

Bộ dáng hối hận không khác nhau đến mấy, đôi mắt màu hoa hải đường u ám trầm xuống giống nhau như đúc...

Bà bà đã qua bảy mươi tuổi, trong lòng run mạnh lên. Hai chân giống như không chịu nổi không chế hướng đi về phía Haruhisa.

Cảm nhận được trên má truyền đến ấm áp, Haruhisa có chút kinh ngạc ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt hiền lành triều mến của lão bà bà. Trong khoảng thời gian ngắn, cô đã phải ngậm ngั้น cả người.

Bốn mắt nhìn nhau, động tác của Chiyo cứng đờ, thoáng có chút mất tự nhiên rút tay chính mình lại, tự lừa dối mình, ho khan vài tiếng. Lúc này mới xoay người thong thả bước đi lên trên đài cao.

“Người cũng không cần phải áy náy.”

Âm thanh của Chiyo xa xa truyền đến, mang theo vài phần cảm giác như có như không.

“Dù sao chờ sau khi nhiệm vụ kết thúc, bọn họ vẫn sẽ khuyến khích thằng nhóc kia đi chiêm nghiệm nếu như người không đột nhiên xuất hiện như vậy.”

Haruhisa nghe vậy, khóe miệng run rẩy...

Ebizou “phốc phốc khục khục” nở nụ cười một trận, lại bổ sung thêm một câu không biết là tốt bụng an ủi hay vẫn là bỏ đá xuống giếng nói:

“Mười tám sao, mặc kệ bây giờ là cổ tình giờ trò hay gì đó, về sau sẽ hối hận thôi.”

Haruhisa vừa định phụ họa thêm một câu, một cái bóng dáng màu xám hoảng hốt liền xẹt qua trong đầu ——

“Một sensei khác nói hôm nay là ‘ngày quan trọng’ của Gaara-Sensei...”

“Bọn họ nói qua đêm nay, Gaara-Sensei chính là một người đàn ông trưởng thành...”

Haruhisa chớp chớp mắt, như gỗ nói:

“Ông Ebizou, người vừa mới nói cái gì?”

“A? Ta nói đều đã mười tám...”

Âm thanh xung quanh dần dần đi xa, Haruhisa ngơ ngác nhìn Ebizou một miếng nói lại, trong tai dần dần ong ong...

Khó trách cuối cùng cô lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng cho lắm.

Khó trách cuối cùng cô lại có cảm giác mình đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng.

Hôm nay, lời nói của Ebizou đã làm thức tỉnh đầu óc dần dần của cô ——

Gaara đã mười tám, nhưng vẫn còn chưa chính thức là Kazekage...

Nguyên tác của cốt truyện sớm đã bị thay đổi sao?

Như vậy, cho tới bây giờ, cô thật sự không hề nhớ rõ sự tình về điều này, chính cô đã tận lực làm cho chính mình mơ hồ về thời gian, ‘lừa mình dối người’ cho rằng mọi chuyện đều tốt cả, tất cả đều không cần phải lo lắng đến...

Mặc dù bây giờ Gaara còn chưa chính thức là Kazekage, nhưng sớm hay muộn hắn cũng sẽ là!

Nhưng mà hiện tại, mọi thứ đều đã thoát khỏi phạm vi dự đoán của cô. Nếu như ngày mai Gaara trở thành Kazekage, người của tổ chức Akatsuki sẽ đến Làng Cát, như vậy, như vậy...

Rốt cuộc Gaara có ‘hữu kinh vô hiểm’ giống như trong bức tranh của tác giả không?

Haruhisa không nhớ rõ làm thế nào mà rời khỏi được hang núi, đi trở về nhà.

Cô chỉ cảm thấy bản thân giống như bị đứt ra làm đôi vậy, lỗ tai vẫn ong ong như vậy.

Ba chị em bọn họ đều có mặt ở nhà, hình như Temari còn đi tới quan tâm hỏi cô cái gì đó, chỉ tiếc cái gì cô cũng đều không nghe thấy, chỉ có thể vẫy tay với Temari, đại khái biểu đạt cô đang rất buồn ngủ. Muốn đạt được tâm nguyện đi ngủ, liền đi lên lầu...

Đêm đó, quả nhiên Haruhisa không phụ sự mong đợi của mọi người, nằm mơ thấy ác mộng.

Trong mộng, cô đứng ở trên đỉnh của Làng Cát, nhìn một đầu tóc vàng của Deidara đầy phong cách cười chú chim trắng to đùng, mang Gaara bay xa khỏi bầu trời của Làng Cát, nước mắt trên mặt cô như một đường cong sắc bén uốn lượn trên mặt, giống như nước mắt của sự thương tâm tuyệt vọng.

Cô ngốc lăng đứng tại chỗ, trên đùi giống như có hàng ngàn khối cân nặng trĩu chặt chân cô, nửa bước cũng không thể đi được.

Bốn phía, bóng đêm lạnh lẽo hóa thành một con quái vật thật to lớn, đôi mắt màu đỏ như máu như đem cô nuốt vào...

Hình ảnh vừa chuyển, bên trong hang núi trống trải vắng lặng, một mình cô nằm sấp trên mặt đất, nhìn Chiyo, Ebizou, Maki ở cao cao trên kia. Cô nghe thấy âm thanh run rẩy của chính mình đang quanh quẩn ở trong không gian, có từng tiếng vang không ngừng va chạm vào màng tai của cô.

“Không có khả năng...”

Trên đài cao thanh, âm lạnh lùng vang lên nói.

“Người cái gì đều không có, mang theo người chính là phiền phức.”

“Người hết hy vọng đi, người không thấy được hắn cuối cùng cũng sẽ...”

...

“A...”

Ngực Haruhisa đau xót, mạnh mẽ giật mình tỉnh lại. Nhưng mà trong giây tiếp theo, cô đã bị một hơi lạnh của người nào đó ôm lại.

Gaara cau mày, nhìn người con gái trong lòng hắn chảy mồ hôi lạnh ròn ròn, giống như bị một cây kim nhỏ bén nhọn đâm vào trong lòng. Hắn cảm nhận được thân thể của người đó đang run rẩy, vì thế càng ôm chặt hơn.

“Haruhisa... Về sau tớ không bao giờ đi đến chỗ đó nữa.”

Gaara suy nghĩ một chút, trầm giọng nói.

Haruhisa đem bản thân buồn bực vùi ở trong lòng Gaara, cố gắng điều chỉnh hô hấp của bản thân. Cô nghe được âm thanh trầm thấp mà vô cùng nghiêm túc của Gaara, bỗng nhiên rất muốn cười.

‘Gấu mèo’ ngốc này, chẳng lẽ cảm thấy cô biến thành cái dạng này... là vì chuyện hôm qua sao...

Cô không khỏi dùng tay ôm lấy ‘gấu mèo’, đem khuôn mặt chôn ở trong ngực hắn, lắng nghe nhịp tim quen thuộc kia, dần dần trầm tĩnh lại, đã chìm vào giấc ngủ...

Sáng sớm hôm sau, Kankuro một bên ngáp một cái thật lớn, một bên đi xuống lầu.

Cũng vào lúc bước xuống bậc thềm cuối cùng, đột nhiên lòng bàn chân hắn trượt xuống, không mạch lạc lăn vào trong phòng khách.

Sau đó, Gaara không thèm nhìn Kankuro đang quỵ rạp trên mặt đất, xoa thắt lưng hô đau. Nhắc chân lên, từ trên người hắn đi qua.

Cuối cùng, Temari xuống dưới, như có chút đăm chiêu nhìn vào cảnh tượng trước mắt vô cùng quen thuộc này, xoay người từ trên nền nhặt một quyển trục trông không lên, lại thuận tiện xác định vị trí hiện tại của Haruhisa.

Quả nhiên, Haruhisa chính là đang đặt mông tại phòng khách, tổ hợp vài thứ cao thấp trong phòng khách.

“Haruhisa.” Temari nửa nghi hoặc nửa bất đắc dĩ tiến lên một bước, hỏi. “Mới sáng sớm tinh mơ em muốn làm cái gì?”

“Tìm quyển trục.”

Haruhisa một bên tiếp tục đi qua đi lại đi tới đi lui, một bên trả lời.

“Tìm quyển trục làm gì?” Temari không hiểu ra sao.

“Ồn!”

Đầu Haruhisa lại một lần nữa lại cùng với góc cây tiếp xúc thân mật, tiếng động vĩ đại làm cho ánh mắt Temari nhìn không được run rẩy —— Ách, nhất định rất đau!

Chỉ tiếc Haruhisa lại hoàn toàn không có cảm giác giống như Temari, bò từ trên đất lên, vuốt vuốt cái đầu chuông gà, nói rõ ràng:

”Em muốn sáng tạo một ‘Chiêu thức tù lạnh’ hoàn toàn mới!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Kankuro Thí Nghiệm Trên Người Sống

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— bị nhiều người như vậy cùng lúc nhớ nhưng đến, thật đúng là vinh hạnh cho hắn a...

Haruhisa xem xét lưỡi dao ở trên tay phải của mình, cắn răng quyết tâm một cái, nhắm mắt lại, để lưỡi dao ở trên... cắt xuống...

“Ngao!!!”

Một tiếng rên rỉ than khóc nhất thời vang vọng trong phòng khách.

Haruhisa cuống quýt ném dao trong tay đi, ôm đầu ngón tay của chính mình, đau quá a đau quá...?

Ê? Không đúng, tiếng kêu như quỷ ám vừa rồi không phải của cô.

Haruhisa một bên nghỉ hoặc, một bên thử mở một con mắt ——

Chỉ thấy Kankuro ở trước mặt cô nhảy tung tung loạn xạ, tay trái ôm tay phải, bên tay phải thì đang ôm một ổ bánh mì. Chính là đang vô cùng u oán nhìn cô, nói:

“Haruhisa... Chỉ có một ổ bánh mì thôi mà, không cần phải độc ác như vậy chứ...”

Haruhisa sững sốt một chút, nhìn ở trên bàn thấy thiếu mất một ổ bánh mì, lại nhìn lưỡi dao rơi ở trên mặt đất dính vết máu hơi lờ mờ. Thật sự hết chỗ nói rồi.

Cô có thể nói cái gì bây giờ? “Anh trai à, anh lao tới cũng thật đúng lúc ghê ha”? Hay là “Anh trai hồi, quả nhiên chỉ vì đồ ăn mà dũng khí gia tăng a”?!

“Tớ không phải có ý... Cậu đều lấy hết đi...”

Haruhisa gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng cầm số bánh mì còn lại đưa cho Kankuro.

Kankuro nghe răng cười với cô một chút, vui mừng lắc lư như điên, ngồi ở trước ghế sofa, một bên xem chương trình, một bên ăn bánh mì.

Haruhisa nhìn thật lâu vào cái mũi của người nào đó trong nháy mắt đã xuất hiện hai cái lỗ tai nhỏ, xoa xoa đầy vạch đen trên trán. Cô xoay người, cúi xuống nhặt con dao nhỏ từ trên mặt đất lên, lại một lần nữa nhắm vào ngay chính đầu ngón tay mình.

“Tê...”

Cô hít một hơi thật sâu vào, vội vàng lấy cái chén nhỏ đã chuẩn bị từ trước.

Nhìn một giọt, một giọt máu tươi rơi xuống, tim Haruhisa đập có chút nhanh và loạn nhịp ——

Sẽ dùng được đi? Giống như cô tưởng tượng như vậy...

Mất thấy màu đỏ trong chén dần dần tràn qua viền vàng tinh tế kia, Haruhisa nắm bàn tay che miệng vết thương, qua loa bôi thuốc lên. Sau đó dùng ngón trỏ tay phải, ở trên tờ giấy trắng tinh tế vẽ lại cái hình học mà cô đã thuộc lòng kia...

Hết lần này đến lần khác xác nhận trận hình được vẽ ra không sai điểm nào. Haruhisa lại mở một quyển trục trống không ra, đặt trên trận hình đã được vẽ ra, lại thuận tay lấy ba củ khoai tây ra.

Tinh tế cảm thụ được Charka trong cơ thể thiếu tới mức đáng thương. Haruhisa dè dặt cẩn trọng không chế lượng Charka trong người, cúi đầu niệm lên

“Hỡi, tuất, đậu, thân, vị...”

“Oành!”

Trên bàn xuất hiện những sương khói màu xám nhạt nhạt. Trong lòng Haruhisa vô cùng vui vẻ, lấy tay phẩy phẩy ——

Quả nhiên, vài củ khoai tây kia đã không còn thấy đâu, nhìn lại pháp trận ở dưới tờ giấy trắng kia, cũng cùng nhau biến mất...

“A... được rồi!”

Haruhisa do nhất thời vui mừng quá mức, “Hoắc” một tiếng đứng lên, không nghĩ tới sẽ không cẩn thận đẩy ngã cái chén nhỏ ở trên bàn.

“OH NO...”

Haruhisa nhìn thật lâu vào chất lỏng màu đỏ sậm chậm rãi chảy xuống chân bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt nhăn thành như khi đột.

Đau lòng a!!! Tài nguyên vô cùng quý giá như thế...

Điều này nếu như để cho Chiyo biết, thế nào cũng sẽ đem da cô cào bới ra hết cho mà xem...

Gần tối, Haruhisa một bên canh chừng nồi cháo cá, một bên suy nghĩ ——

Dựa theo lượng Charka hiện tại của cô, đại khái có thể liên tục thi triển được bốn loại ấn thuật. Sau khi dùng tới máu, thì có thể thi triển được đến tám.

Nhưng... Dù cho là bốn hay tám, tất cả đều là phong ấn thuật. Trên bản chất cũng không khác nhau đến mấy...

Nhưng về vãng có được một phong ấn thuật như lời nói, vậy thì nhận quyền sở hữu nó có tác dụng gì?

Haruhisa nắm nửa nhúm muối lên, đều đều vẩy vẩy vào trong nồi nước, khe khẽ thở dài.

Rất cuộc phải làm sao, cô mới có năng lực ở trong một tình cảnh nào đó giúp đỡ cho Gaara?

“Haruhisa, bọn chị đã trở lại ~”

Nơi cửa ra vào, đột nhiên truyền đến một giọng nữ véo von.

Haruhisa nhin không được nộ nộ cười một chút, Temari gần đây mặc dù không có gì để làm ở nhà nhưng tâm tình vẫn vô cùng tốt. Nghe Gaara nói, cuộc thi Trung Nhân lại một nửa sắp được tổ chức, với tư cách đại biểu thay mặt cho Làng Cát, ba ngày nay Temari liền chạy tới chạy lui đến Konoha.

Tính toán một chút, cái tên Shikamaru kia, cũng sắp nhin không được...

Độ cong bên môi Haruhisa càng ngày càng lớn, vào lúc mức cháo tay không tự chủ được run lên một chút.

Bưng lên bốn tô cháo đã được múc xong, Haruhisa từ góc tường lấy cái hũ đựng đồ chua, gấp ra một đĩa dưa muối đã được ướp tốt, từ trong phòng bếp đi ra phòng khách.

“Ể? Kankuro đâu?”

Nhìn hai người ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn ăn, chờ đợi bữa cơm, Haruhisa thuận miệng hỏi một câu. ‘Anh trai’ Kankuro ham ăn như điên này lại có thể vắng mặt trong bữa tối, thật sự là điều hiếm thấy trong những điều hiếm thấy.

“... Ha ha ~ không cần phải lo lắng cho Kankuro.”

Temari vòng vo đảo mắt, nhẹ bồng nói đến một câu này, bên môi tươi cười gian xảo lại ý vị thâm trường.

“Ách... Được rồi.”

Haruhisa dừng một chút, đem khay đồ ăn đặt ở trên bàn.

“Này, người đi theo ta đủ chưa vậy?”

Kankuro nắm con rối phía sau lưng thật chặt, thô lỗ nói một câu.

“...”

Trong hẻm nhỏ, có một bóng người rõ ràng đang âm thầm đi theo, một bóng dáng yếu đuối gầy gao cùng với cái bóng to lớn phía trước.

Rất xa, một tia sáng chiếu vào góc hẻm nhỏ hẹp đó, lướt qua đôi mắt của cô gái kia. Ở giữa đôi mắt màu xám tro ấy hiện lên một tia mê muội đến điên cuồng. Giây tiếp theo, ánh sáng kia biến mất, không gian hữu hạn lại một lần nữa chìm vào trong bóng đêm vô tận.

Kankuro cố ý ngừng hô hấp của mình lại, mười ngón tay linh hoạt thao túng vô số tuyến Charka. Trong khoảng thời gian ngắn, trong những đường rãnh một mét có chiều rộng có vô số bóng đen gào thét đi qua, xẹt qua bên tai của cô gái xa lạ kia, thậm chí còn nghịch ngợm thổi góc váy dài của cô gái lên.

Kankuro nghe được tiếng hô nhỏ của cô gái kia, đặc ý cười lên, thừa dịp từ những hỗn loạn do một tay hấn khéo léo làm nên, thành công trốn thoát.

Hừ ~ cũng không biết cô gái này từ đâu xuất hiện ra, lại có thể bám theo hấn lâu đến như vậy. Kankuro nhớ lại ánh mắt nóng bỏng có chút điên cuồng kia, cả người da gà đều nổi lên hết.

Tuyến Charka từ trong tay di chuyển, cuối cùng Kankuro từ nơi nào đó nhìn thoáng qua. Thu hồi Karasu (Quạ đen) và Kuroari (Kiến đen), cả người phóng khoáng xoay người, hoàn toàn biến mất ở bên trong bóng đêm mờ mịt.

Thân ảnh mạnh mẽ từ những mái nhà cao thấp không ngừng chạy băng băng.

Kankuro một bên bước nhanh bước chân hơn, một bên nhớ lại.

Cô gái kia, hình như không phải là người Làng Cát. Bằng không, với tính cách cùng khuôn mặt của cô ta, hẳn là trăm triệu lần cũng sẽ không không thể không có ấn tượng.

Cô ấy giống như là... Đột nhiên xuất hiện...

...

Chạng vạng, thời khắc của hoàng hôn. Mặt trời đỏ một vòng điểm lệ chậm rãi đi theo hướng tây chìm xuống, xung quanh có những mây bay bạc mỏng

manh như lụa quán lấy theo. Hắn nghe thấy âm thanh của Temari nhẹ nhàng thoải mái lớn tiếng nói:

“Được rồi, hôm nay đi tới đây thôi!”

Đúng như nguyện vọng của hắn, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi. A~ thật tốt! Lại đến giờ ăn cơm chiều rồi!

Kankuro vô cùng cao hứng nghĩ, đem đồ dùng cùng con rối của hắn thu dọn tốt, chân chạy chậm đến cửa ra vào sân huấn luyện. Sau đó duỗi thẳng người, chờ dài cổ đợi Temari.

Temari nhằn nài mười phần đối với những thế hệ tiếp theo của Làng Cát, dặn dò những hạng mục công việc cần chú ý đến. Lúc này mới chậm chậm rì rì đi về phía Kankuro.

“Temari, nhanh lên một chút!”

Kankuro có chút sốt ruột hô. Buổi sáng hôm nay Haruhisa có nói bữa cơm chiều nay sẽ là món cháo cá, hắn nhất định không thể bỏ lỡ!

Temari trợn trừng mắt, nhưng bước chân lại bước nhanh tiến lại gần.

—— Đứa em ngốc này, chậm trễ cái gì thì cũng đều có thể nhưng không thể chậm trễ việc ăn uống của hắn được!

Hai người một đường đi từ sân huấn luyện đi hướng về nhà, trong lúc Kankuro thúc giục vô số lần. Temari vẫn không nói gì, chỉ có thể để Kankuro vừa nắm vừa kéo một đường thẳng tiến bay đi.

Khi còn một nửa chặng đường đi, Temari bỗng nhiên nghe được một trận âm thanh vô cùng kỳ quái. Sắc mặt cô vòng vo vội chuyển, đầu chậm rãi chuyển về phía Kankuro đang ở bên trái cô.

Mà Kankuro, về mặt thì lại lúng túng liếc nhìn Temari, ôm bụng, từ trong miệng nói ra một câu:

“Te... Temari... Chị đi về trước. Em... em...”

Lời còn chưa dứt, trong bụng Kankuro lại truyền đến một trận âm thanh kỳ quái. Ngay sau đó, Kankuro liền nhanh như chớp chạy vào bên trong một quán nhỏ.

Temari thoáng kinh ngạc nhìn Kankuro phi người như bay đi, biến mất ở sau rèm cửa. Nhớ tới buổi sáng trước khi ra khỏi nhà, vô tình nghe được Haruhisa nói:

“Kỳ quái... Ngày hôm qua còn dư nửa con gà chiên, giờ lại không thấy đâu? Để ở ngoài một đêm trời như vậy, nhất định đã hư mất rồi...”

...

Temari kết thúc hồi ức làm cho vài vạch đen xuất hiện đầy đầu cô. Cảm thấy Kankuro một lát cũng không có khả năng xong xuôi hết mọi việc, vì thế cô bước đi nhanh, một mình quay về nhà..

Vào lúc tới gần cửa chính, lại vừa khéo gặp ngay Gaara mới từ văn phòng Làng Cát trở về.

Nói về Kankuro, hắn phải rất vất vả phải giải quyết xong chuyện trọng đại liên quan tới vấn đề cá nhân, bước chân có chút phù phiếm theo “Nhân viên chuyên môn” từ trong đi ra, cùng ông chủ chào hỏi một lát. Lúc đang muốn vén rèm lên, bỗng nhiên hắn nhận thấy được một ánh mắt nóng rực vô cùng dọa người.

Hắn đứng im bất động nhưu mi, nhẹ nhàng nắm tay lại, đi ra khỏi phòng trà nho nhỏ mát mẻ bên ven đường này.

Dự đoán trong lòng, Kankuro tinh tường cảm giác được người trong phòng trà kia, cũng đi theo hắn bước ra ngoài. Hắn vẫn như cũ duy trì tốc độ đi chuyển đều đặn, chính là thay đổi đường đi, từ trong đường phố lớn của Làng Cát vòng sang con phố nhỏ.

Vòng quanh vòng quanh, Kankuro nhìn không được tức giận bùng phát. Đã phải vất vả một ngày trời, vừa rồi lại ngoài ý muốn ‘thanh lý’ một vài chất thải trong cơ thể. Lúc này hắn đã đói tới mức rả ròi.

Kankuro nhìn không được lại nghĩ tới hương thơm ngào ngạt của món cháo cá trắng mịn kia...

BÍP... BÍP... BÍP! Rốt cuộc là ai? Còn muốn đi theo hắn trong bao lâu nữa a!

‘Anh trai’ Làng Cát hiếm khi thấy được bùng nổ như bây giờ. Hắn bảy, tám bước đi vào một hẻm nhỏ gần đây, đại khái dự đoán khoảng cách của kẻ địch, trong tay nắm giữ tuyến Charka sắc bén cứng cỏi, mạnh mẽ chuyển người!

Ách...

Nhìn cô gái cách hắn không tới năm bước chân, mở to đôi mắt ra, tận lực lấy tay che miệng. Kankuro ngậy ngậy cả người, tuyến Charka trong tay vận sức chờ đợi tấn công cũng từ từ bùng lòng ra.

Dù chỉ có thể nhìn được nửa khuôn mặt. Kankuro cũng không thể không thừa nhận, cô gái này vô cùng xinh đẹp.

Dù cứ cho như là sắc trời đã tối gần hết. Kankuro vẫn có thể thấy rõ được mười đầu ngón tay xanh thắm của cô gái này, làn da trắng nõn, đôi mắt màu xám tro tỏa sáng như nước chảy, còn có eo nhỏ dịu dàng uyển chuyển cùng với bả vai đang run nhẹ nhẹ.

Một cô gái mềm yếu như vậy đi theo hắn làm cái gì?

Trong nháy mắt kia, Kankuro thậm chí còn có chút hoài nghi luôn luôn sâu sắc thấy rõ được.

Nhưng mà ngay sau đó, động tác của cô gái kia làm cho Kankuro kinh động đến mức rớt cằm.

Cô gái kia chỉ thoáng sững sốt một chút, liền hai bước ba bước trèo lên, vươn hai tay, vô cùng chính xác nhéo lấy hắn... nhéo lấy hai lỗ tai trên mũ hắn! Sau đó một bên xoa xoa tóc lấy, miệng còn ở một bên than thở:

“Thật đáng yêu thật đáng yêu thật đáng yêu thật đáng yêu!!!”

Kankuro hiển nhiên bị dọa đến sợ hãi, hắn lại có thể không đánh bay cô gái quái lạ này trước tiên mới ghê áy chứ. Mà là giống như đầu gỗ ngốc lẳng đứng ở đó, ngờ ngác tùy ý để cô gái xa lạ kia trên... dùng tay để trên... xoa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Kankuro giống như từ trong giấc mơ to lớn giật mình tỉnh dậy, nhanh chóng lui người về phía sau, thẳng cho đến khi hai người khôi phục về khoảng cách 5m hoặc hơn thế. Lúc này hắn mới hoảng hồn, cô gái bình tĩnh xoa mồ hôi lạnh, lại một lần nữa khởi động tuyến Charka.

Cô gái kia bỗng nhiên mất ‘vật’ để chơi đùa, có chút bất mãn bĩu môi.

Nhưng mà giây tiếp theo, ánh mắt của cô gái đó lại như đinh đóng cột gắt gao nhìn vào lỗ tai trên nón của người nào đó...

Thẳng cho đến khi trở về nhà, ăn xong nồi cháo cá Haruhisa cố ý để dành cho hắn, trong lòng Kankuro vẫn là một trận sợ hãi tột cùng. Cô gái kia thật đáng sợ a...

Haruhisa một bên thu dọn chén bát trên bàn, một bên nhìn người nào đó ngồi phịch ở trên ghế sofa. Trong đôi mắt màu hải đường chợt thoáng thoắt qua ánh sáng tỉnh kẻ...

Ngày hôm sau, Kankuro xuất hiện với đôi mắt gấu mèo luôn luôn độc quyền chỉ thuộc về một mình em trai hắn. chạy tới lúc tiểu đội được tập hợp. Maki theo hàng ngũ bỗng nhiên vùng bản tay to lên, phóng túng cho hắn năm ngày, hơn nữa còn tốt bụng nói cho hắn biết, người thay thế hắn đã được an bài xong, nhiệm vụ tuyệt đối sẽ không bị trì hoãn!

Nhìn Maki một bộ dáng vỗ ngực cam đoan cùng với vẻ mặt từ ái. Kankuro run lấy bầy cùng với nổi hết da gà, tỏ vẻ hắn sẽ tuân theo sự an bài của Thượng cấp. Vậy thì đi về nhà ngủ bù!

Maki có chút vừa lòng nhìn học trò ưu tú nhà mình, gật gật đầu. Nhưng mà sau khi Kankuro cúi đầu xoay người, đáy mắt Maki lại hiện lên từng đợt rồi rầm nhẹ, giống như hắn không phải cho học trò của mình năm ngày nghỉ, mà là tự tay đem hắn đẩy vào hố lửa, muôn đời muôn kiếp không trở lại được...

Chân trước Kankuro vừa mới bước vào nhà, còn chưa kịp bước lên trên lầu, đã bị người nào đó đột nhiên túm góc áo.

Trong lòng Kankuro cả kinh, vội vàng quay đầu, lập tức thờ dài nhẹ nhõm một hơi:

“... Haruhisa, là cậu a, làm tớ sợ nhảy dựng.”

Đầu Haruhisa lệch một bên, cười hề hề nói:

“Không phải là tớ, còn có thể là ai chứ? “

“Ách...” Kankuro nghẹn lời.

“Kankuro Onii-chan!” Haruhisa bỗng nhiên chấp tay hành lễ, đáng thương hề hề nói.

“...” Kankuro bỗng nhiên cảm thấy không ổn, xoay người tựa như chuẩn bị chuẩn. Chi tiếc góc áo còn bị người nào đó chặt chẽ túm ở trong tay, đành phải ngoài cười nhưng trong không cười một chút. “Có chuyện gì? Haruhisa-Chan?”

“...”

Haruhisa buồn nôn hơi rét lạnh một chút. Cô túm Kankuro, hướng đi đến trong phòng khách hai bước, sau đó lại cúi đầu nhìn tới nhìn lui một phen.

Kankuro không hiểu, đang muốn từ ánh mắt đang cúi đầu của cô hiểu rõ, đột nhiên lại bị Haruhisa mạnh mẽ túm lấy —— trong phút chốc kia, hần thê, hần đã nhìn thấy trên trán Haruhisa có hai chiếc sừng của ác ma.

“Kankourou Onii-chan ~ ‘Chiêu thức tù lạnh’ đã được thăng cấp, anh lại giúp em thử nghiệm một chút đi!”

Kankuro tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Haruhisa có chút trôi chảy kết án. Nhưng sau giây tiếp theo, hần liền bị dọa rơi vào bên trong hắc ám vô tận...

Tác giả có chuyện muốn nói: Kankuro Onii-chan yêu dấu ~

Vì hạnh phúc tương lai của em trai yêu dấu cùng với em dâu tương lai của anh ~

Nên anh phải chết muôn ngàn lần không thể từ chối đi!!!!

Yên tâm ~

Người tốt sẽ được báo đáp!!! (Ta thê ~)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Thế Hệ Thứ Năm Quyết Định Cuối Cùng

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Haruhisa nhìn thật lâu vào ‘gấu mèo’ đang ngồi ở bên cạnh cô, lại lén la lén lút đưa ra quyết định cuối cùng.

Kankuro chỉ cảm thấy choáng váng, trời đất quay cuồng, toàn bộ thân thể giống như bị ‘chia năm xe bảy’, cả người đều đau nhức không cử động được.

“Kankuro, em không sao chứ?”

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng la sốt ruột, hần miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Temari và Haruhisa. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên trả lời hế nào.

Ách... Chẳng lẽ vừa mới xảy ra chuyện kinh khủng nào sao?

“Tĩnh rồi thì đứng lên ăn cơm, chẳng lẽ quỳ rạp trên mặt đất vô cùng thoải mái sao?”

Kankuro chuyển động cái cổ có chút cứng ngắc, nhìn thấy Gaara khoanh tay lại, dựa ở trên tay vịn của cầu thang.

Kiếp trước nhất định hần đã thiếu Gaara rất nhiều tiền, cho nên kiếp này hần mới ‘gửi hồn người sống’ thành em trai hần đến đây để đòi nợ...

Bất quá... Kankuro nghĩ nghĩ, lại bật cười.

Gaara là người không có khả năng nói thẳng ra những lời an ủi gì đó. Bây giờ, sau khi hần tỉnh lại thì đã nói những câu vượt quá năm chữ, coi như hần đối với người anh trai này cũng có phần quan tâm.

Trong lòng Kankuro sung sướng suy nghĩ một chút, đầu giống như cũng không hoàn toàn bị bất tỉnh, vì thế cả người đều giống như cá chép, bạch bạch từ trên đất đứng lên la lắng:

“Haruhisa, hôm nay chúng ta ăn gì?”

...

Một giây trước đó, Haruhisa còn đang chìm trong áy náy cùng lo lắng trong lòng, giờ thì hết nói nôi rồi.

Cô nhìn từ đầu đến chân, tỉ mỉ đánh giá vài thứ trên người Kankuro, xác nhận tứ chi hần hoàn toàn khỏe mạnh, đầu óc cũng không có hư hại nào. Lúc này cô mới an tâm thờ phào nhẹ nhõm:

“Hôm nay chúng ta ăn nấm mèo.”

Nhìn Haruhisa thu dọn xong quyển trục phân tán khắp nơi trong phòng khách cùng với cái chén nhỏ không biết để làm đó. Temari nhẹ nhàng đi vào trong phòng bếp, vỗ nhẹ bả vai của Kankuro:

“Em cùng với Haruhisa ở nhà đùa giỡn cái gì thế?”

Kankuro ngăn ra: “Không có đùa giỡn cái gì hết a?”

Không đợi Temari lại mở miệng, Kankuro không chút kiêng dè nào về hình tượng của mình, ngáp một cái thật lớn:

“Làm sao mà hôm nay hai người lại về trễ như vậy? Em chờ ở nhà chờ lâu đến nỗi nằm chán muốn chết.”

“Hà?” Temari nghi hoặc, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường. “Chị lạy em, em còn đang nằm mơ à? Em cũng chỉ về nhà sớm hơn chị và Gaara có mười phút thôi...”

Kankuro theo Temari tầm mắt, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, mê mang bước lên gối đầu, lại nở nụ cười “Hề hề”:

“Ách? Em lại có cảm giác như thời gian đã trôi qua thật lâu rồi...”

Dường như trong nháy mắt, một cảm giác kỳ dị nổi lên ở trong lòng Kankuro... Kankuro nhận không được hai bả vai run lấy bầy, có thể này da gà nổi trên lưng mới hết đi.

Temari nhìn Kankuro một mặt xanh xao, bất đắc dĩ bĩu môi. Cô lại đi đến hướng phòng bếp nhìn nhìn —— Gaara vừa rồi đã đi theo Haruhisa vào phòng bếp.

“Biết không?” Temari hạ giọng. “Hôm nay Maki đã đem Gaara cùng với chị gọi đi họp.”

Nghe thấy lời nói của Temari, Kankuro cũng bất chấp nghi vấn đang xoay quanh ở trong lòng hấn, vội vàng đi lại hỏi một câu:

“Thế nào?”

Sắc mặt Temari bỗng nhiên tối sầm lại, có chút tiếc nuối lác lác đầu:

“Không được, chống đỡ không được bao lâu nữa...”

Cứ coi như đã chuẩn bị sẵn tâm lý trước, nhưng Kankuro vẫn nhận không được lấp bấp kinh hãi:

“Nhanh như vậy?! Vậy thì...”

Âm thanh của hấn càng ngày càng nhỏ, hai mắt nhận không được hướng về phía phòng bếp.

“Gaara hấn...”

Temari suy tư một trận, chậm rãi gật đầu.

...

Bữa tối hôm nay, ăn uống có chút phiền muộn...

Haruhisa luôn luôn lấy khéo mắt trộm ngắm Kankuro, thậm chí còn có vài lần làm đồ ăn rơi ra bàn, trực tiếp làm cho Gaara bắt đầu giống như ‘không cần tiền’, phát tán ra lãnh khí.

Kankuro ở dưới ánh mắt len lút ngắm nhìn của Haruhisa cùng với ánh mắt “thân thương yêu mến” của Gaara, com cũng liền không nuốt xuống nổi.

Mà Temari từ đầu tới đuôi đều là một bộ dáng không yên lòng. Cũng không biết là đang nhớ tới cái tên Ninja tóc đen mắt xéch kia, hay vẫn là đang lo lắng cho em trai nhà mình trong tay đang cầm phải củ khoai lang nóng kia.

Thật vất vả mới kết thúc bữa com chiều gây vò người ta này. Temari tâm sự nặng nề mà đi trở về phòng, mà Kankuro vô cùng hiếm thấy, hôm nay sau khi ăn com xong lại chủ động nhận trọng trách rửa chén này.

Gaara liếc mắt nhìn Kankuro đeo tạp dề hình hoa, ở trong phòng bếp chạy qua chạy lại. Từ trong miệng phát ra một tiếng hừ nhẹ, đẩy Haruhisa cùng lên lầu.

Mà trong lúc này, Haruhisa lại có thái độ khác thường, đi được ba bước thì quay đầu lại, còn có biểu cảm không tình nguyện. Chọc cho Gaara tăng nhiệt độ lên, muốn đem anh trai nhà mình đang cần củ ‘khoai động’ ở trong phòng bếp từ cửa sổ ném ra ngoài...

Trong phòng ngủ to như vậy, ánh đèn màu vàng quýt tỏa ra lờ mờ, lại tạo ra một bầu không khí vô cùng ấm áp.

“Haruhisa...”

Gaara ngồi ở ghế tựa, trong lòng ôm Haruhisa nằm sấp ở trên bàn ‘múa bút thành văn’, ánh mắt hơi khép nửa, lười biếng gọi một tiếng.

“... Ừ?”

Tay cầm bút của Haruhisa hơi ngừng một chút, chậm nửa nhịp đã đáp lại lời nói, tiếp theo lại vô cùng chăm chú mở quyển sổ nhỏ ra.

Thân là đệm thịt, người nào đó dường như đối với lời đáp lại qua loa sinh ra bất mãn. Vì thế hai tay ôm vòng eo nhỏ nhắn kia hơi nắm chặt lại, lại đứng thẳng dậy, nghiêng đầu, hướng về cái cổ trắng nõn cần một ngum.

“Ai...”

Haruhisa mạnh mẽ cảm giác được cái cổ tê rần, tay cầm bút không tự giác được run lên, trên giấy lập tức xuất hiện một nét mực bản như thế, mà sau đó vết mực đó lại dần dần lây ra. Ở trên trang giấy trắng như tuyết, tách ra thành một đóa hoa rực rỡ.

“Ai... Lại phải viết thêm một lần nữa.”

Haruhisa có chút nhụt chí. Bối lạng ‘gấu mèo’ hiện lảnh ở phía sau ban tặng cho vết mực này. Cái này là một bức thư được miêu tả kỹ càng, cô đã cẩn thận viết đến vài lần.

Ngày mai còn muốn đưa cho Chiyo bà bà xem đâu.

Haruhisa nhớ tới tính cách cổ quái của lão thái thái kia, hết lần này tới lần khác vui buồn bất thường không ai sánh bằng được, khóe miệng run rẩy. Kèm thêm ánh mắt nhìn về phía Gaara, cũng tràn ngập khát vọng không tiếng động...

“Cậu này...”

Haruhisa giương nanh múa vuốt, xoay người đối diện với người trên thân, nắm lấy gò má của Gaara làm bậy một chút, muốn đem hai cái bánh bao trắng này nhéo tới nhéo lui thành bột mịn.

Gaara bất đắc dĩ, lại không ra tay chế trụ hai tay đang làm bậy của người nào đó. Đành phải hơi dùng sức, ôm lấy Haruhisa, vòng vo chuyển hướng, để cho cô đối mặt với hắn.

Haruhisa bất ngờ không kịp phòng, đành phải nói hai cái bánh bao của Gaara ra, sửa thành cầm lấy hai bờ vai của hắn, để phòng ngừa lỡ như không cẩn thận mất đi thăng bằng.

“Haruhisa, Kankuro rốt cuộc làm sao vậy?”

Gaara thoáng thoáng cổ họng hồi lâu, khuôn mặt ngẩng lên thấp giọng hỏi xuất ra.

Hắn làm như vậy, có lẽ là muốn dời đi lực chú ý của Haruhisa, có lẽ là vì cảm thấy tò mò, tóm lại không có khả năng là vì lo lắng cho Kankuro...

Haruhisa vòng vo chuyển tròng mắt, lại cúi đầu suy nghĩ một lát, lúc này mới cười tủm tỉm nói.

“Bí mật ~ không nói cho cậu đâu!”

Đầu tiên Gaara là ngẩn ra, mà sau liền nhẹ nhàng kéo đầu người nào đó xuống. Ngửa quen đường cũ bắt đầu đi tới, hạ người nào đó đầu, ‘ngửa quen đường cũ’ cần đi lên, hàm hàm hồ hồ nói:

“Vậy dùng cái khác bồi thường một chút...”

Sáng sớm ngày hôm sau, Gaara cùng Temari lại chạy đi ra ngoài làm việc. Haruhisa ngáp một cái đi xuống dưới lầu, còn chưa có sải chân đến phòng bếp, đã bị bóng dáng ngồi xổm trước tủ lạnh dọa hoảng sợ.

“Kan... Kan... Kankuro?!”

“Oành!”

“A...”

Sau hai tiếng động, Kankuro xoa đầu, ngẩng đầu lên, có chút oai oán nhìn Haruhisa:

“Tớ nói này Haruhisa... Cậu không cần phải dọa người chứ.”

Haruhisa ngừng một chút, xoa xoa nói:

“Đến cùng là ai hù dọa ai a... Ôi? Đã đến giờ này rồi, sao cậu còn ở nhà kia chứ?”

Kankuro từ trên đất đứng lên, ôm cái bánh chuối ngọt mới từ trong tủ lạnh tìm được, lại rút một cái muỗng cỡ bự đặc biệt ra, hướng đi đến bàn ăn:

“Maki cho tớ nghỉ năm ngày.”

Nói đến chuyện nghỉ phép này, chính Kankuro cũng cảm thấy kỳ quái. Vô duyên vô cớ lại để lực lượng chính như hần đây nghỉ phép năm này. Hai ngày này, có phải Maki đã ăn phải trứng đồ bị hư rồi không, cho nên đã ảnh hưởng đến chỉ số thông minh a?

Haruhisa nghe thấy lời này, không tiếng động há mồm rộng, làm một mặt như đã tỉnh ngộ, khẩu hình “A~” một cái.

Hóa ra Chiyo nói “Sẽ hỗ trợ”, chính là chỉ cái này!

Như thế rất tốt.

Khỏe miệng Haruhisa lại hiện ra một đường cong đắc ý. Xem ra vấn đề cải tiến “Chiêu thức tủ lạnh” này, lại còn có thể được thí nghiệm miễn phí đến vài lần.

Nghĩ vậy, Haruhisa “Bịch bịch bịch” chạy đến trên lầu, mang tới một xấp giấy rõ ràng, lại vội vã chạy tới phòng bếp, leng keng thùng thùng đào cổ một trận. Lúc này mới về hình học nào đó ra giấy, rồi đi ra.

Cô rón ra rón rén đi đến một đầu bàn ăn khác, đưa lưng về phía Kankuro đang trên bãi đất trống. Đầu tiên là vẽ phờ chú ra giấy trắng, lại mang lên một quyển trục mới, có thể này mới lên tiếng tiếp đón bóng lưng đang ăn thật vui vẻ kia:

“Kankuro Onii-chan ~ đi lại đây một chút ~”

Chỉ thấy Kankuro nhin không được run lên một chút, có thể này mới buông bánh ngọt trong tay ra, chậm rì rì hướng Haruhisa đi qua. Hần cúi đầu nhìn nhìn Haruhisa chú tâm vào gì đó trên mặt đất, thờ dãi:

“Giúp cậu vài lần cũng không thành vấn đề, nhưng cậu phải giải thích cho tớ một chút. Đến cùng là đang xảy ra chuyện gì.”

Sau đó, hần không chú ý nhìn Haruhisa một mặt kinh ngạc cùng mâu thuẫn, đứng ở ngay chính giữa quyển trục.

Cái cô nhóc này, đêm qua lại dám hạ bẫy hần...

Nếu như nói rõ ra, sau đó hần liền sẽ không giúp cô nữa?

Kankuro khịt khịt mũi, một mặt cảm khái.

Haruhisa nhìn thật lâu biểu cảm trên mặt mặt của Kankuro “Aizzz... quả nhiên ‘con gái trưởng thành’ sẽ không được giáo dục tốt”. Âm thầm nghĩ một chút, sau đó liền vươn hai tay, mồm miệng nói rõ ràng:

“... Chiêu thức đại tủ lạnh!”

...

Buổi chiều, Haruhisa mang theo báo cáo thực hành đã được sửa sang lại tốt, đi tìm Chiyo.

“Tên này...” Chiyo nhìn Haruhisa dâng lên báo cáo kỹ càng, nhiu mày. “...thật khó nghe”.

Haruhisa rơi nước mắt, một người hai người đều ghét cái tên do cô đặt là chuyện gì a?

Phong ấn ‘vật chết’ thì gọi là “tủ lạnh nhỏ”, phong ấn người sống thì gọi là “đại tủ lạnh”. Có người nào so với cái tên do cô đặt ra thích hợp hơn sao?

Chiyo khép bài báo cáo nhỏ lại, liếc mắt đánh giá Haruhisa một cái:

“Xem ra ngươi cũng không được tính là ngốc đến mức không thể trị. Chỉ trong thời gian ngắn, có thể đạt tới trình độ phong ấn người sống...”

Nha nha nha ~ được khích lệ!

Haruhisa nhin không được cười khai rộng ra. Chỉ tiếc giây tiếp theo, tươi cười kia liền cứng ngắc ở ngay trên mặt.

Bởi vì Chiyo nói tiếp: “Bất quá bởi vì ngươi vận dụng phù chú, cho nên cũng chẳng có gì đáng tự hào.”

Haruhisa không khỏi đỏ mặt ho khan vài tiếng, cứ coi như vận dụng lực lượng phù chú bằng máu tươi, chỉ bằng với Charka của cô, cũng chỉ đủ phong ấn

một lần, giải án mặt bìa thì...

Nhớ tới buổi sáng hôm nay. sau khi giải phong ấn, Kankuro hiện lên bộ dáng khó chịu. Haruhisa lại nhú nhú mày, mở miệng hỏi nói:

“Chiyo bà bà, người bị phong ấn, đến cùng có cảm giác gì?”

Chiyo nhìn cô một cái, chậm rãi nói:

“Ngũ quan mất hết cảm giác, sống một ngày bằng một năm.”

“...”

Tuy đã dự liệu sẽ nghe được một đáp án vô cùng không tốt đẹp, nhưng khi Chiyo một mặt không biểu cảm nói ra tám chữ này. Haruhisa vẫn ngây ngẩn cả người.

Cuối cùng cô nhớ tới mục đích bản thân phải muốn nắm giữ được thuật phong ấn người sống, thật lâu không nói ra lời...

Trên đường về nhà, trong tay Haruhisa gắt gao nắm chặt báo cáo viết cho Chiyo, miệng mân mê thành một đường thẳng. Sau khi nghe qua miêu tả của Chiyo cô mới hiểu được, hóa ra kế hoạch cô muốn thực hiện cũng không dễ dàng gì.

Nhưng... Haruhisa cắn môi, không khỏi lại đem nắm tay nắm chặt vài phần, ban đầu trên giấy cũng đã có nhiều nếp nhăn, lúc này ngay lập tức lại bị nhào nặn thành một đồng rách nát —— cô mới sẽ không bởi vì sợ hãi mà lùi bước! Kế hoạch của cô nhất định phải được thực hiện!

“Thông tin mà người nói đến rốt cuộc có đáng tin hay không?”

“Ai nha, tuyệt đối là thật! Ngày hôm qua chính miệng ông già nhà ta đã nói cho ta biết.”

Ngay tại lúc Haruhisa lần thứ n+1 vì bản thân mà động viên tinh thần, hai phụ nữ trung niên vác, cung cấp rau xanh, kết bạn lướt qua người Harihisa. Một bên vừa đi, một bên vừa tiến hành thảo luận sôi nổi.

Haruhisa nhận ra trong đó là vị đại thẩm lần trước đem tờ roi tuyên truyền đặt ở dưới móng. Cô cười cười, tiếp tục hướng đi về nhà.

“Ai nha, nếu như thật sự như vậy thì tốt rồi. Về sau thôn của chúng ta liền sẽ an toàn.”

“Đúng vậy, ông ở nhà ta cũng nói, để cho cậu bé đó đảm đương chức vị Kazekage đời tiếp theo lại vô cùng thích hợp.”

Cuộc đối thoại của hai vị đại thẩm, một chữ cũng không rơi ra khỏi tai của Haruhisa, làm cho cô trong nháy mắt phải tròn tròn lên. Đầu tiên, cô hơi dừng bước chân lại, sau đó vẫn duy trì tư thế đi tới, chậm rãi bắt đầu đi về sau, để bảo trì khoảng cách nhất định giữa hai vị đại thẩm.

“Bất quá...”

Trong đó một vị đại thẩm bỗng nhiên nhìn nhìn xung quanh, Haruhisa hoảng loạn vội vàng xoay người, bò sát lại trên tường của một quán nhỏ giống như thần lẩn. Đại thẩm xác nhận xung quanh hoàn toàn không có ai, đề thấp âm thanh nói:

“Bất quá nghe nói trong thân thể cậu bé đó có một con quái vật...”

Đại thẩm vừa nói một bên khoa tay múa chân.

“Không biết có phải hay không...”

“Ai nha!” Một đại thẩm khác vẻ mặt thả lỏng đầy đầy bên người bạn của mình. “Cậu bé kia là một đứa trẻ tốt, nhẫn thuật lại vô cùng lợi hại!”

“Ừ... Chính là, ta nhìn khắp toàn bộ Làng Cát, người lợi hại nhất chính là cậu ta. Thật không hổ là con của Đệ Tứ.”

...

Hai vị đại thẩm nói nói cười cười đã đi xa, lưu lại Haruhisa sững sờ ở tại chỗ. Qua một hồi lâu, cô mới chậm chạp bước chân đi...

Đêm dài yên tĩnh không một bóng người, trăng sáng sao thưa.

Trong căn phòng ngủ to như vậy, Gaara mượn ánh sáng ngoài cửa sổ mỏng manh, chuyên chú nhìn người con gái yên tĩnh ngủ trên giường, trên mặt hiện ra nhàn nhạt ý cười.

Cô ấy cách hân gần như vậy, vừa đưa tay ra, liền có thể chạm vào được.

Thật tốt...

Đôi mắt màu xanh ngọc của Gaara hiện ra mềm mại, vô cùng tràn ngập, ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra hiện đó chính là tình yêu.

Nhớ tới ban ngày, các ngài chủ trì Làng Cát đã nói với hắn. Trên mặt Gaara lộ ra thần sắc kiên nghị.

Maki nói không sai, chỉ có nhanh chóng mạnh lên, mới có khả năng bảo vệ được người mà mình muốn bảo vệ.

“Gaara...”

Bỗng nhiên xuất hiện một giọng nữ mềm nhẹ cắt đứt suy nghĩ của Gaara. Hắn hơi cúi đầu, người con gái đáng lẽ nên ngủ một giấc cho đến khi trời sáng, giờ phút này chính là ngồi nừa người trên giường, xoa xoa ánh mắt, lẳng lặng nhìn hắn.

“Tớ đánh thức cậu?”

Gaara từ ghế tựa đứng dậy, sửa sang lại mái tóc trước trán Haruhisa.

Haruhisa lắc đầu, nắm trụ tay Gaara còn chưa kịp thu hồi, kéo hắn ngồi xuống ở bên giường:

“Chúng ta chơi một trò chơi đi?”

Người con gái cười tủm tỉm nhìn hắn, làm cho trái tim hắn không khỏi lệch hai nhịp. Hắn nghe được âm thanh trầm thấp của bản thân:

“Được.”

“Trò này tên là ‘sự thật hay mạo hiểm’.”

“...”

“Trước, chúng ta chơi tù xì, người thắng có thể nói người thua làm một việc cho người kia, hoặc là vô điều kiện trả lời một vấn đề.”

“Được.”

“Trước tiên tớ muốn nói điều này a, tớ sẽ ra bao.” Haruhisa vờn tay phải, ở Gaara trước mắt quơ quơ. “Là bao nga.”

Gaara nhìn Haruhisa tươi cười giống như hồ ly nhỏ, bất đắc dĩ một chút. Hắn tạm dừng một lát, lúc này mới gật đầu nói:

“Ừ, tớ đã biết.”

“Kéo ~ búa ~ bao!”

“Phốc... Ta đã nói là sẽ ra cái này mà!”

Haruhisa nhìn thật lâu nắm tay của Gaara, nhin không được bật cười. Mà Gaara còn lại là nhìn chăm chăm vào “cái búa” bản thân, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tốt lắm, khụ ~ tớ liền hỏi cậu một vấn đề.”

Haruhisa dừng cười, thẳng lưng lên, nói ra từng chữ từng chữ:

“Gaara, chừng nào thì cậu sẽ chính thức trở thành Phong ảnh (Kazekage) Đệ Ngũ?”

Tác giả có chuyện muốn nói: cười ~

Ta hôm nay vẫn còn trưng cầu một số chuyện tình ngọt ngào.

Ải du ~

Thật sự làm cho người ta phải ngượng ngùng...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Trận Thứ Nhất Khiêu Chiến Thất Bại...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— heo chạy cô cũng đã gặp qua, thịt heo cô cũng đã ăn qua, nhưng... tại sao lại có thể không có hiệu quả chứ?

Về mặt Gaara vô cùng trang nghiêm, thẳng thắn đứng ở trên đài cao. Bên trái là Temari, bên phải là Kankuro, phía sau là Maki che nửa mặt đứng ở cùng một hàng với trưởng lão Làng Cát.

Con gió ẩm áp thổi qua, những sợi tóc màu đỏ nhẹ nhàng giờ lên, giống như những ngọn lửa đang bốc cháy, kiêu ngạo mà loá mắt.

Haruhisa ngửa đầu, cảm nhận được mọi người trong Làng Cát bên cạnh mình có chút náo nhiệt hơi quá đang một tí. Trong lòng đầy vị hỗn loạn.

Ngày xưa cậu bé ấy, hốc mắt lúc nào cũng đỏ ửng, chỉ biết níu chặt góc áo của cô... Bây giờ cuối cùng cũng đã tự dựa vào lực lượng của chính mình, đứng ở trên đỉnh cao của Làng Cát.

Chắc...

Vậy từ nay về sau cô cũng nên sửa miệng, gọi là ‘Kazekage-Sama’ nhỉ?

Haruhisa yên lặng nghĩ, gương cao khóe mặt lên, xoay người biến mất ở trong đám người đông đúc.

“Ngài đệ ngài!”

“Gaara-Sama!”

“Kazekage-Sama!”

...

Tiếng gọi cao thấp ầm ĩ truyền đến, Gaara cúi đầu, ánh mắt lạnh lạnh đảo qua đám người ở bên dưới. Cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, tất cả hần đều biết đến. Những khuôn mặt xa lạ giờ phút này đều giống nhau lộ vẻ sùng kính cùng tín nhiệm hần.

Đáy lòng hần ầm vang trào ra một cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời. Cảm giác này vang lên làm cho hần nhin không được nắm chặt tay lại, lại đem lưng dựng thẳng thêm vài phần.

“Chị...”

Trong một con hẻm nhỏ nào đó, một người trẻ tuổi chính là hơi cúi người xuống, một mặt bất đắc dĩ nhìn vô gái mặc váy dài đứng bên cạnh mình.

“Chúng ta đi về trước đi? Nếu không ông ấy lại nổi bão nữa cho coi...”

Cô gái hơi nheo ánh mắt màu xám tro của mình, trong lỗ mũi làm ra một tiếng hừ nhẹ:

“Em sợ ông ấy đến như vậy sao?”

Inoue nhìn cô gái hiện lên vẻ mặt khinh bỉ kia, có chút xấu hổ sờ cái mũi. Cảm giác bị người khác nói trúng chân tướng thật không tốt tí nào, dù cho người này có là chị gái của hần.

“... Khụ khụ.” Hần thanh thanh cổ họng. “Em làm sao có thể sợ ông ấy? Chẳng qua khi tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm chúng ta cần phải đi rồi. Nói chung cũng không nên để một ông già mang theo túi đồ ngồi chờ chúng ta... Ngao!”

Một người con trai trẻ tuổi mặc áo lam ôm đầu ngồi xồm xuống. Rõ ràng đã đem nửa câu sau nuốt lại vào trong họng.

Hần có chút kinh ngạc ngẩng đầu, đang nhìn người đã tới nơi, lại thay đổi thành bộ mặt ủy khuất:

“Sensei ~~ chị ấy...”

Nghe tuyến âm thanh sóng gió hết sức mát hồn kia, sắc mặt của người đàn ông như bao công thanh thiên kia, hai bả vai nhin không được run lên. Lúc này mới nhin xuống, cố gắng không đem nắm tay hướng vào đầu Inoue đập xuống thêm một lần nữa.

“Đứng lên nói chuyện đàng hoàng!”

Người đàn ông trung niên đem gói đồ ném trên mặt, một phen đem Inoue từ trên mặt đất xách lên.

“Này! Ông già!”

Cô gái có đôi mắt màu xám tro nhìn qua. Tốt xấu gì cũng là em trai bảo bối của cô, làm sao lại có thể tùy ý đem người nhào nặn như cá viên chiên vậy chứ!

Người đàn ông trung niên một tay nắm trụ Inoue, một tay nhẹ nhàng cắt đứt cánh phải của cô gái đang đánh tới, còn chậm chậm rì rì nói:

“Nếu không đi, làm chậm trễ chuyện hệ trọng, ta cũng không chịu trách nhiệm.”

Lời này vừa nói ra, hai chị em đều cả kinh.

Cô gái thu hồi chiêu thức, người con trai áo lam cũng khôi phục khuôn mặt nghiêm túc.

“... Hừ!”

“Sensei, là do con cùng chị ấy sơ sót. Chúng ta lên đường thôi.”

Người đàn ông trung niên dường như rất vừa lòng với biểu cảm của hai người kia, gật gật đầu, mở miệng nói:

“Học trò ngoan, con yên tâm. Chuyện thú vị kia, ta làm sao có thể cam tâm lỗ mất!”

Dứt lời, hắn lại một lần nữa cầm gói đồ ở trên mặt đất lên. Một người, vô cùng đặc ý đi đến hướng cổng lớn của Làng Cát.

Còn chưa đi được hai bước. Hắn đột nhiên quay đầu, cố ý vô tình nhìn thoáng qua người ở trên đài cao, lại hướng về phía cô gái đang ngoan ngoãn đi theo ở phía sau:

“Yên tâm, dùng không được bao lâu, con có thể trở về với cùng với ‘người yêu nhỏ’ của mình đoàn tụ!”

Nhìn cặp mắt màu xám tro vừa thẹn vừa giận, hận không thể đâm vài lỗ thủng trên người hắn, người đàn ông trung niên nở nụ cười “ha ha” vài tiếng. Sau đó lại đem một khăn vải màu đen nhỏ để ở bên hông rút ra, thành thạo cột ở trên mặt, khiêng gói đồ, hai ba bước liền biến mất ở trong đám người đông đúc...

“Em đừng ngăn cản chị! Chị muốn...!”

“Chị à, không cần phải kích động như vậy, kích động là ma quỷ! Lần này sensei muốn đi giúp chúng ta...”

...

Dựa theo thường lệ ở Làng Cát. Hôm nay, sau khi kết thúc nghi thức vào ban ngày, còn có rất nhiều hoạt động diễn ra liên tiếp. Đơn giản mà nói một chút, chính là vào bữa cơm tối, trong nhà chỉ còn lại có một mình Haruhisa.

Haruhisa ngồi ở trên sofa ngẩn người thật lâu sau, cuối cùng dùng một câu thờ dài làm kết thúc câu. Đứng dậy đi đến phòng bếp, chọn chọn lựa thật lâu sau, lúc này mới đem đi rửa những khuôn hoa quả nhỏ, bung đi ra ngoài.

Nhớ lại hơn một tháng vừa qua “bí mật thêm bữa”. Haruhisa cúi đầu nhìn ngực của bản thân, âm thầm thề từ nay về sau sẽ không bao giờ ăn đủ, móng heo, táo đỏ, hạch đào nữa... =|

Ăn xong khuôn hoa quả nhỏ. Haruhisa vừa lòng vỗ bụng nhỏ của bản thân, theo lời dặn dò của Temari luôn luôn khóa kỹ cửa ra vào, cửa sổ, sau đó rời đi lên lầu.

Cô một bên lên lầu, một bên nhin không được cười. Cô đã lớn như thế này rồi, còn đem cô ra thành một đứa con nít nữa. Còn có “Bọn chị đều đã có chìa khóa hết rồi, có người gõ cửa vạn lần không được mở”...

Lúc trước khi bọn họ đi ra ngoài làm nhiệm vụ, lúc đó chẳng phải cô thường xuyên luôn ở nhà một mình sao ~

Nghĩ vậy, Haruhisa bĩu môi, được rồi, tối hôm nay quả thật có chút đặc biệt, tân Kazekage mới đi nhậm chức, những bộ phận Ninja to lớn ở Làng Cát đều sẽ đi tham gia hoạt động này đi? Bảo vệ tuần tra buổi chiều gì đó, quả thật kém hơn so với bình thường.

Bất quá, cứ cho như thật sự có nhân vật nguy hiểm xuất hiện...

Haruhisa nhin không được đầu lại đầy vạch đen, đây là niên đại nói chuyện bằng Charka, làm gì có chuyện gõ cửa cơ chứ? Khẳng định là trực tiếp phá cửa đi vào a.

Suy nghĩ lung tung lộn xộn rất nhiều, Haruhisa ngồi ở trước bàn trang điểm. Trong kính, hai gò má của người con gái có màu hồng phấn, bên tai thì ửng

đỏ, một đôi mắt màu hải đường to rõ ràng nay lại càng thêm rực rỡ loang loáng, vô cùng nổi bật, ngay cả ngôi sao trên trời cũng đều thua kém.

Ngoài ý muốn gì đó, nhân vật nguy hiểm gì đó, tối hôm nay cũng không thể có!

Haruhisa nhớ tới kế hoạch của chính mình, khóe miệng hiện ra một nụ cười ái muội hình cung ——

Tối hôm nay, cô thể nhưng lại có một nhiệm vụ rất quan trọng đâu. .

Cô gái đối với gương cười ngượng ngùng, lại hít một hơi thật dài vào, bắt đầu đứng dậy, xoay người đi vào phòng tắm.

Trong phòng ngủ cô vốn chỉ có duy nhất một toilet, nhưng từ khi hai phòng thông nhau, liền biến thành sở hữu chung của hai phòng. Cũng may từ trước tới giờ, Gaara đều chỉ dùng toilet ở dưới lầu chung với Kankuro. Cho nên cái toilet này, coi như là của riêng Haruhisa.

Haruhisa đem bản thân vùi vào bồn tắm lớn tràn đầy bong bóng, vênh khóe môi lên. Lần đầu tiên, cô cảm thấy bức tường kia đã bị đập vỡ lại vô cùng tốt. . .

Lúc ba chị em bọn họ về nhà, đã là sau nửa đêm.

Temari cùng Kankuro đều là một mặt xanh xao. Chỉ có Gaara, mặc dù vành mắt thâm quầng vẫn như trước, vô cùng nghiêm trọng, nhưng đôi mắt màu ngọc lại sáng lấp lánh.

Trước khi trở về phòng, Kankuro sâu sắc nhìn thoáng qua Gaara, cái gì cũng chưa nói, chính là nặng nề vỗ bả vai Gaara. Nhìn Gaara nhẹ nhàng gật đầu với hắn, lúc này hắn mới mở cửa phòng đi vào bên trong.

Trái lại, Temari lại thể hiện rõ ra hơn một chút.

Về mặt cô vui mừng nhìn em trai nhà mình, chẳng qua chỉ có mới qua một ngày, hắn thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều. Mặc dù thoát nhìn vẫn là đáng vẻ của thiếu niên ngây ngô, nhưng bả vai kia lại có thể khởi động được một mảnh bầu trời.

“Cho dù như thế nào.” Temari nâng tay lên, sửa sang lại cổ áo của Gaara. “Chúng ta đều là người một nhà.”

Nghe được lời nói của Temari, Gaara thâm thúy, lại nhấp mí mắt, đi về phía trước hai bước, vươn cánh tay, có chút cứng ngắc ôm Temari một chút. .

Lúc này đổi lại, đến lượt Temari sững sờ.

Qua một hồi lâu, cô mới chậm rãi thả lỏng bả vai, cảm giác được cánh tay của em trai nhà mình nhẹ nhàng đặt ở trên lưng cô, Temari cười cười ——

Khi nào thì em trai của cô đã cao hơn cô nửa cái đầu rồi. .

Lúc Gaara trở lại phòng, ngoài ý muốn không có nhìn thấy Haruhisa. Hắn đi về phía trước vài bước, lúc này mới nghe được trong phòng tắm truyền ra tiếng nước thật nhỏ. Gaara sợ run một chút, theo bản năng sẽ xoay người ra khỏi cửa. Không đợi đi tới cửa, tiếng nước trong phòng tắm đột nhiên ngừng.

Âm thanh Haruhisa truyền ra ngoài, mang theo hơi nước mờ mờ:

“La La La? Cậu đã trở lại?”

Cổ người nào đó hơi cứng ngắc một chút, cúi đầu lên tiếng.

Cùng lúc đó, trong phòng tắm, người kia cũng không xong đi đến phía trước.

Haruhisa lau quệt sương mù trên thủy tinh, trên mặt kính chiếu ra một gương mặt thanh tú, hai gò má lây nhiễm màu sắc của hoa hồng, hồng đến mức rung động lòng người.

Cô không khỏi có chút nắm chặt khăn tắm quấn ở trên người, lúc này mới tốt lên một chút, có thể này tung ra câu thứ hai:

“Áo ngủ tớ để quên ở trên ghế tựa, cậu giúp tớ đi đó lấy được không?”

Gaara một tắc một tắc xoay người, thấy áo ngủ của Haruhisa khoát ở trên lưng ghế, có màu vàng sáng, có một con hồ ly nhỏ đuôi trắng đuôi đen, đôi mắt nhỏ hẹp dài, chính là đang nhìn hắn cười đến mức không có ý tốt.

“La La La?”

Thật lâu không thấy âm thanh đáp lại ở bên ngoài, Haruhisa lại lên tiếng, lại hô một tiếng.

Đầu mùa hè vào ban đêm, tuy không lạnh, nhưng gió đêm lại vẫn có chút lạnh. Ngón tay Gaara đặt ở trên lưng ghế dựa không khỏi tiến lên lấy, rút cuộc

vẫn mở miệng đáp một câu:

“... Đã biết.”

Nghe thấy Gaara trả lời, Haruhisa thờ phào nhẹ nhõm. Trong giây tiếp theo, tim đập lại dần dần nhanh lên.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Haruhisa nhìn thật lâu vào nắm tay cửa chuyển động, không khỏi che chín ngực của mình ——

“... Của cậu.” Gaara cúi đầu nói.

Haruhisa sững sốt, sau đó đẩy vạt đen rơi xuống đầu. Cô nhìn cửa bị mở ra một cách khe khẽ vô cùng tinh tế, còn có chỉ có bàn tay cầm lấy áo ngủ, ngay lập tức đông cứng lại không nói gì hết ——

Nhìn không ra, hóa ra cánh tay của Gaara lại mạnh mẽ như vậy...

Đầu Haruhisa đang ở trong tình trạng ‘ngưỡng mộ đã lâu’, bị kích phát hiện bản thân lạc đề.

Cô híp mắt, nhìn cánh tay luôn bảo trì song song với mặt đất, cắn cắn môi.

Lại một lần nữa xác định vị trí nút buộc của khăn tắm, Haruhisa cầm lấy hộp xà phòng để ở trên bồn rửa tay, ném vào trong bồn tắm sạch sẽ. Sau đó cô hoảng sợ la một tiếng, cấp tốc ngồi ở trên đất, tay phải thuận tiện... gạt khăn tắm ở trước ngực.

Gần như là cùng một lúc, Gaara đứng ở ngoài cửa liền xông vào!

“Haruhisa!”

(◦◦◦)

o(>__<)o

Vốn là nên lao tới nâng Haruhisa dậy trước tiên – Gaara, giờ phút này chính là đang đưa lưng về phía Haruhisa đang ngồi ở trên đất, lấp ba lấp bấp hỏi:

“Haruhisa, cậu... cậu không sao chứ?”

‘Gấu mèo tóc đỏ’ nắm chặt quyền lại, coi như là lập tức nhắm hai mắt lại, thế nhưng thứ nên xem, hấn vẫn là không thể xem. Hấn hung hăng cắn cắn đầu lưỡi, thúc ép chính mình không thêm nghĩ tới một màn vừa rồi đã thấy hết...

Hơi nước đầy phòng, đám sương mỏng lung, nhưng vẫn không ngăn được một mảnh tuyết trắng kia. Hấn thậm chí còn có thể ở trong đầu miêu tả ra xương quai xanh tinh xảo của Haruhisa, đầu vai mượt mà, còn có hai đóa hoa đào phấn nộn nửa che nửa lộ kia...

Haruhisa vẫn như cũ duy trì dáng ngồi không quá lịch sự, sắc mặt phức tạp lặng lẽ đem khăn tắm trượt ngay bên hông lôi kéo lên trên.

Thật sự không xong rồi...

Sơ xuất mất rồi, đo lường không được chính xác, lại càng để lộ nhiều hơn.

Bất quá...

Haruhisa ngẩng đầu, nhìn lỗ tai Gaara đã đỏ tới mức hơi trong suốt luôn, nguyên nhân sai lầm nho nhỏ khiến cho cô ảo não, nhất thời tan thành mây khói.

Cô nhẹ nhàng hít vào, mở miệng, âm thanh hơi ùy khuất:

“La La La, đau quá ~~~ “

Ngữ điệu góm ghiếc, chính cô cũng suýt chút nữa nôn ra một bãi.

“Cậu... cậu... Trước hết mặc quần áo vào.”

Hừ ~ mặc xong quần áo thì kế hoạch của cô còn có khả năng thành công sao?

Haruhisa trợn trừng mắt, nhưng vẫn là vươn tay nhận lấy áo ngủ. Sau một trận âm thanh thật nhỏ, Gaara nghe được Haruhisa nói “Ừ, được rồi”, sau đó xoay người lại.

Ngay sau đó, một vật thể hình dáng con người trắng trắng non mềm, liền nhào đầu về phía trước.

Gaara theo bản năng vươn tay ra đỡ, thẳng cho khi chạm vào cái ‘trần đầy cồi lòng’ kia. Lúc này Gaara mới phát hiện, người nhào đầu tới là Haruhisa... còn có trên người cô ấy có cái khăn tắm rộng thùng thình.

Hai tay Haruhisa ôm hai cánh tay hắn, hai chân vòng lên ở trên lưng hắn. Mà tay hắn, vừa vặn lại nâng phần mông đầy thịt của cô ấy.

Trong lòng bàn tay một trận trơn bóng dính dính, như đang nâng một khối bạch ngọc hơi lạnh.

Gaara nhất thời cứng người lại rồi.

Xuống một giây, cánh môi mềm mại mà lại ấm áp của Haruhisa bắt đầu dán lên trên, nhẹ nhàng đè xuống môi mỏng của hắn. Sau đó, lại duỗi đầu lưỡi màu hồng nhạt ra, theo đường viền trên môi, chậm rãi bắt đầu phác thảo lên, lưu lại một vệt nước vô cùng tinh tế...

Gaara hơi chấn động, hai tay nâng Haruhisa suýt nữa buông lỏng, hắn lui hai bước, thẳng cho khi đến phía sau lưng dựa ở trên tường của phòng tắm lạnh lẽo. Giống như một cánh đồng đã bị một ngọn lửa thiêu đốt.

Nụ hôn nhột nhột còn đang tiếp tục, ma sát đứt quãng gây ra nhiều điểm nóng. Mắt thấy sẽ có mảnh lửa cháy lan rộng ra cả đồng cỏ. Gaara đột nhiên vươn thẳng người mình lên, một tay nâng Haruhisa, một tay cầm áo ngủ bị vứt bỏ ở trên mặt đất. Sai bước từ phòng tắm đi ra ngoài.

Haruhisa chỉ cảm thấy một trận lay động, cả người đã bị Gaara ném ở trên giường. Cô còn chưa kịp suy xét bước tiếp theo phải tiến hành như thế nào, Gaara đã đem chăn mền ra khỏi giường, đè chúng lại trên người cô...

“Lạch cạch!”

Cửa phòng ngủ bị một lực mạnh đẩy ra, cánh cửa thoáng bị rung động lên một chút, suýt nữa đã rơi xuống đất.

Bị chấn mông cuốn thành con nhộng cỡ lớn vượt quá mức bình thường, Haruhisa thật vất vả từ trên giường đứng lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn Gaara chạy trốn chết. Trong khoảng thời gian ngắn, mơ màng mông lung...

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ...

Về của nước ngọt gì đó... Cho dù là hấp, kho tàu hay vẫn là thịt om, đều cần thời gian để nổi lên...

*

Ngoài ra, gần đây Ngọc Án bẽ bộn nhiều công việc, cực kì bận...

Hơn nữa, chuyện này đại khái sẽ duy trì đến tận tháng tư...

Cách một ngày càng đã là cực hạn *thở dài*. Nói không chừng còn muốn thỉnh thoảng xin nghỉ phép với mọi người a... (*im lặng* tốt nhất không nên...)

Tình tiết nói như không được tốt, mong mọi người thứ lỗi nhiều hơn~

Cuối cùng, cúi đầu rồi đi~

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Trận Thứ Hai Thành Bại Chưa Biết...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— A, hóa ra không phải cũng không hữu hiệu...

Trong rừng cây rậm rạp, có ba bóng dáng màu đen đang cấp tốc chạy xuyên qua.

“Sensei...”

Inoue dẫn đầu hơi hơi nghiêng người, nhìn người đàn ông che nửa mặt ở phía sau hắn, vẻ mặt lo lắng.

Hatano Showa một tay ôm bụng, trên băng vải màu trắng, không ngừng chảy ra dấu vết màu đỏ dễ dàng nhận thấy. Hắn nhìn thiếu niên bất chợt quay đầu lại nhìn hắn, hữu khí vô lực nói:

“Ngu ngốc, cẩn thận đừng phải cây.”

“...”

Inoue ghen một chút, ngay lập tức liền quay đầu, đồng thời chạy nhanh hơn, cũng bắt đầu càng thêm cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh.

Hatano Showa thoáng hơi chậm lại phía sau, tận lực điều chỉnh nhịp chân của bản thân, hô hấp bắt đầu dần dần có chút hỗn loạn. Quả nhiên, lấy một chơi năm vẫn quá miễn cưỡng chính mình. Trong lòng bàn tay cảm giác được chất lỏng dính dính không ngừng chảy ra, nếu không nhanh chóng tìm ra được một nơi nào đó an toàn để nghỉ ngơi, chỉ sợ...

Ách?

Nhìn một cánh tay nhỏ bé trắng nõn đột nhiên đỡ tay hắn, Hatano Showa có chút kinh ngạc quay đầu, ý nghĩ đối diện với một đôi mắt màu xám tro, bên tai cũng truyền đến một tiếng “Hừ” vô cùng đặc sắc mang dấu ấn cá nhân!

Người con gái nghiêng đầu, một mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, ý muốn nói khinh thường “Ông là đồ vô dụng gây cản trở”. Hời hợt qua loa để ý.

Cứ việc như thế, trên mặt của người đàn ông trung niên vẫn xuất hiện lên một tia cười thấu hiểu ý. Người học trò nữ này của hắn, mặc dù tính tình đối với ai cũng đều xấu xa, nhưng tâm địa lại rất dễ mềm lòng.

“Sensei, ở kia có son động, chúng ta đi qua nghỉ ngơi một chút đi.”

Inoue vừa nói, một bên quay đầu, nhìn ở phía sau mình hiện ra một hình ảnh “Thầy hiền trò ngoan”. Lòng bàn chân tiếp theo hơi lệch sang một bên, suýt nữa rớt từ trên cành cây xuống...

Tùy tiện gạt đi vài cành cây chặt chẽ quanh hang động, Inoue chống đỡ bước chân như không có thật của Hatano Showa, bước tiến vào trong.

Người con gái đi theo sau cùng cẩn thận ở xung quanh hang động cài đặt cạm bẫy, vừa muốn thò người đi vào trong, ánh mắt lại không cẩn thận lướt nhanh qua sắc mặt tái nhợt của người nào đó. Suy xét một chút, xoay người nhẹ nhàng nhảy ra, lại biến mất bên trong bầu trời xanh biếc vô tận.

“Gwatan?”

Hatano Showa nhú mày, có chút nghi hoặc kêu một tiếng.

Inoue nhìn thoáng qua bóng dáng tuyệt đẹp của chị gái nhà mình như điệu múa thường xem. Đầu tiên, cẩn thận đỡ Hatano Showa ngồi xuống, lúc này mới cười hề hề nói:

“Sensei yên tâm, nhất định chị ấy đang đi tìm thức ăn.”

Quả nhiên, không quá bao lâu, người con gái tên Gwatan kia giống như một trận gió thổi trở về. Trong tay trái giờ lên vài chuỗi cá nướng tỏa ra mùi hương mê người, tay phải còn lại là một đồng trái cây tươi mới.

“Đây là lần gom góp lại nhanh nhất đi.”

Người con gái nhân nhật mở miệng, âm thanh nghe qua thật giống như chuông gió đọng lại ở bên cửa sổ, mặc dù êm tai nhưng lại lộ ra một cảm giác băng giá.

Vào những lúc như thế, hai người còn thừa lại cũng không khách khí, đều tự mình nhận lấy một chuỗi cá nướng, nhanh chóng ăn đi.

Nhìn bằng gạc của người đàn ông trung niên đã hoàn toàn bị nhiễm đỏ, người con gái lại từ trong túi lấy ra vị thuốc vừa rồi tìm được ở trong rừng —— không còn biện pháp nào cả, bị truy kích nhiều ngày như vậy, những vật dụng cùng thuốc có sẵn trên người sớm cũng đã dùng hết toàn bộ.

Xong rồi.

Gwatan cầm thực vật xanh trong tay nhào nặn, rồi lúc này mới đá đá chân cúi đầu ăn cá:

“Coi quần áo ra một chút.”

“Lạch cạch.”

Cá nướng trong tay Hatano Showa rớt xuống đất.

Chỉ thấy hắn một mặt hiện lên biểu cảm như gặp quỷ nhìn người con gái ở bên cạnh hắn, nói:

“Gwatan, học trò ngoan, sensei biết bản thân ‘ngọc thụ lăng phong’, ‘tiêu sái phi phạm’, nhưng nếu như con muốn tỏ lộ với sensei cũng phải biết lựa chọn thời gian và địa điểm a! Hiện tại thân thể của sensei bị trọng thương như vậy. Huống chi, sensei không thích phương pháp trực tiếp như thế blablabla...”

Người đàn ông trung niên mỗi lần nói nhiều thêm một câu, trên mặt của Gwatan sẽ xuất hiện thêm nhiều gân xanh. Inoue nhìn đỉnh đầu của chị gái mình xuất hiện mây đen, không ngăn cản được kinh hồn bạt vía. Hắn dè dặt cẩn thận kéo kéo sensei còn đang không ngừng nói liên miên, ý đồ nho nhỏ nhắc nhở ông ấy một chút.

“Ài nha, Inoue, con cũng đừng ghen tị, sensei cũng rất vô cùng yêu con a ~”

Inoue nghe vậy, bả vai cứng đờ, lập tức rút tay về, nhắm mắt lại, một mặt biểu cảm “Sensei sống hay chết cũng không có liên quan gì tới con”.

Hatano Showa nhìn hai chị em đang đồng thời kinh ngạc, trong lòng một trận thoải mái, liền ngay cả miệng vết thương trên bụng cũng không có đau như vậy. Hắn đắc ý cười cười, xoay người, vừa muốn nhặt trái cây trên đất lên, chợt nghe “PIA” một tiếng, một đoàn sên sệt màu xanh biếc đã bay tới chính giữa mặt hắn.

“Không cần phải dùng nữa!”

Người con gái lạnh băng nhẹ nhàng ném một câu như vậy, xoay người đi đến cửa động, ngồi xuống.

Haruhisa ngồi trước bàn trang điểm, hai tay chống đầu, gương chiếu ra khuôn mặt ngơ ngác của cô.

Kế hoạch đêm qua... thất bại.

Nghĩ đến bóng lưng chạy rồi chết của Gaara, Haruhisa liền hận không thể bứt hết tóc của mình.

Này đến cùng là vì sao vì sao vì sao a?!

Chẳng lẽ cô là ‘con mãnh thú và dòng nước lũ’, gọi người tránh không kịp?

Haruhisa ít có khi nhăn mày.

Rõ ràng không phải, bằng không lần trước làm sao có thể hôn kịch liệt như vậy...

Chẳng lẽ thật sự bởi vì ‘bánh bao’ của cô là cỡ nhỏ mà không ‘bánh bao’ cỡ bự?!

Sắc mặt Haruhisa dần dần biến thành đen.

Rõ ràng cũng không phải, sau khi trải qua gần hai tháng bù lại, dù thế nào cũng coi như là hơn ‘bánh bao’ nhỏ một tí thôi...

Như vậy...

Haruhisa phân tích rồi lại phân tích tới lui, cuối cùng đành phải đưa ra một kết luận.

Gaara là đang thẹn thùng.

Hừ!

Vậy lần trước tại trong cái tiệm hoa hoa gì đó, không phải cũng đã đem người khác ôm thật chặt sao.

Haruhisa không có hình tượng nhe răng, người con gái ở trong gương cũng vì vậy mà trở nên xấu đi.

“Haruhisa?”

Cửa bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh nho nhỏ.

Haruhisa quay đầu, thấy Temari chính ghé vào cửa, chỉ lộ ra đến một cái đầu.

“Chị Temari.” Haruhisa cười cười. “Sao lại không đi vào?”

“A?... Ừ.”

Temari kích động một chút, sau đó chậm rãi đi chuyển đi vào, trong tay còn mang theo một cái vĩ đại vô cùng gói đồ.

“Gaara không ở đây. Chị nghĩ, vẫn nên trực tiếp nói với em một tiếng cho tốt.”

Temari nhìn chăm chăm mũi chân của bản thân, ngón tay vô tình nhanh chóng túm ba lô.

Temari có bộ dáng như thế, thật có thể nói là là trăm năm khó gặp a.

Haruhisa thoáng vô cùng kinh ngạc, cho rằng có chuyện gì đó nguy hiểm, vội vàng từ trên ghế tiến, đi tới Temari trước mặt:

“Chị Temari, đã xảy ra chuyện gì?”

Gaara mới lên làm Phong ảnh không bao lâu, sẽ không phải là chuyện liên quan tới hấn thôi?

Haruhisa nhất thời khản trương lên.

Dường như nhìn ra được Haruhisa khản trương, Temari vội vàng xua tay:

“A không không không, không xảy ra chuyện gì. Chính là cuộc thi trung nhân sắp bắt đầu, hôm nay chị sẽ cùng Kankuro đi đến Konoha.”

Nghe vậy, Haruhisa thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Hóa ra là cuộc thi trung nhân a.

Năm trước, cuộc thi trung nhân Làng Cát quả thật đã được cử hành, nay lại đến phiên Konoha. Thân là Kazekage đệ ngũ, không phải Gaara cũng phải trình diện sao? Vì sao chỉ có Temari cùng Kankuro?

“Bọn chị sớm đi tới đó trước để sắp xếp mọi thứ, Gaara có lẽ phải đợi vài ngày nữa mới lên đường.”

Temari lại một lần trả lời chính xác nghi vấn trong lòng Haruhisa.

Haruhisa gật đầu như thế này, điều này nghe qua cũng thật bình thường a, vì sao Temari cũng là vẻ mặt như thế?

“Cái kia...” Quả nhiên, tạm dừng một lát, Temari nói tiếp. “Chị có khả năng sẽ ở Konoha nán lại một thời gian, cái kia...”

Temari bắt đầu ngại ngùng lên, âm thanh cũng dần dần thấp đi xuống.

Haruhisa nhìn nhìn ba lô trên tay Temari bực đến nỗi có chút kỳ lạ, lại nhìn nhìn bộ dáng quái dị của Temari, cuối cùng lo lắng tổng hợp lại một phen, rốt cuộc đưa ra kết luận.

Temari có phải không phải muốn đi Konoha để cùng với Shikamaru đoàn tụ với nhau... đoàn tụ a?

Quan hệ của hai người bọn họ từ hai năm trước cũng đã thay đổi rõ ràng, nhưng bởi vì quan hệ về nghề nghiệp, nói chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Lần này thật vất vả mới có thể danh chính ngôn thuận [1] đi đến Konoha, cho nên mới phải nắm chặt thời gian thật tốt, để an ủi tương tư nỗi khổ a. Đơn giản, dễ hiểu, chính đồn, xử lý.

[1] Danh chính ngôn thuận: Dù tư cách, chức năng để đảm trách, giải quyết công việc nào đó, được pháp luật và mọi người thừa nhận, có danh nghĩa đảng hoàng thì lời nói mới có trọng lượng.

Nghe vậy, tâm tình Haruhisa không khỏi tốt lên. Shikamaru cùng Temari quả thực chính là trời đất tạo nên một đôi, không uống công lúc trước cô đã dồn hết “tâm huyết” vào, bây giờ thời khắc tu thành chính quả đã sắp tới, thân là fan của couple ShikaTema (Shikamaru & Temari), Haruhisa tự nhiên sẽ vui vẻ lên ngay.

“Ừ, ừ.” Haruhisa cười tùm tùm gật đầu. “Em đã biết, chị Temari muốn nắm chắc thời cơ, đợi càng lâu càng tốt a!”

Dứt lời, cô còn dùng lực lớn hơn vỗ vỗ bả vai Temari, tỏ vẻ phi thường xem trọng Temari.

Temari bị nhìn thấu tâm tư nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, ấp úng nửa ngày, cũng không nói ra lý do viện cớ. Cuối cùng, vẫn là Kankuro ở dưới lầu chờ đã không còn kiên nhẫn lớn tiếng hô hết cổ họng, hai người này mới có thể đúng thời gian khởi hành.

Haruhisa đứng ở trên ban công lầu hai, hướng về phía hai người vẫy vẫy tay, lại đứng được một lúc, lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Temari đều đã chủ động như vậy, như vậy cô cũng muốn lại nỗ lực một chút mới được! Dù sao kế hoạch kia vì chuyện rắc rối mà không thể làm, cô cũng không thể bởi vì nhất thời thất bại mà buông thả hi vọng được!

Nghe vậy, Haruhisa lại lần nữa ngẩng đầu lên, nắm chặt nắm tay. Giữa gương phản chiếu ra một khuôn mặt kiên định của người con gái, trong mắt lại một lần nữa lóe lên ánh sáng.

Ngày nào đó, lúc nửa đêm.

“Ưm... La La La...”

Người con gái nào đó đang ngủ say bỗng nhiên đạp rớt cái chân bông ở trên người mình ra, áo ngủ thật dài sớm cũng đã cuộn tới trên lưng, lộ ra hai cái đùi trắng nõn tinh tế, vô cùng xinh đẹp, còn có một đoạn vòng eo nhỏ nhắn trắng như tuyết.

Người con gái phát ra tiếng nói, lông mi dài run rẩy, miệng thường thường còn nói ra một ít âm tiết mơ hồ.

Người nào đó ở đi lại trong bóng đêm, nghe rõ ràng được âm thanh nhỏ bé ở trong bầu không khí này, lập tức yên lặng không một tiếng động đi đến bên cạnh người con gái ấy, nhưng tại một giây đã bị bức tranh hương diễm mê người này làm cho cả người cứng ngắc, sững sốt thật lâu, lúc này mới như từ ở trong mộng mới tỉnh lại, nhẹ nhàng nhấc chân mòng rớt ở trên mặt đất, lại một lần nữa đắp lên trên người của người con gái đó. Trên đường không cần thận cạo sát đến da thịt nhẵn nhụi của người con gái, người nào đó theo bản năng nắm chặt quyền lại, sau đó lặng lẽ buông lỏng năm ngón tay của bản thân ra ——

Đến gần một chút...

Một chút là được rồi...

Ma chướng của người nào đó dần dần đè thấp bàn tay xuống, một tác một tác hướng tới da thịt của người con gái, dán gần xuống. Trong tay lại một lần nữa tràn ngập cảm giác trắng mịn lạnh lẽo này.

Đáy mắt người nào đó lặng lẽ bị một tầng dục vọng mơ hồ bịt kín.

Ngón tay thon dài theo đường cong hoàn mỹ dần dần đề lên trên...

“Khụ khụ...”

Một trận ho nhẹ không hề được dự đoán trước vang lên, giống như đánh vỡ một loại chú thuật nào đó, người con trai bên giường giống như điện giật rút bàn tay của mình về, nhìn dung nhan ngủ yên vững vàng như trước. Người con trai tóc đỏ dùng sức nắm chặt mắt lại, khi mở ra, đôi mắt màu xanh ngọc lại là một mảnh trong sạch.

Lại một lần nữa giúp người con gái nhét góc chần vào, người con trai không chút lưu luyến nào xoay người, một lần nữa trở về ngồi trên ghế tựa, yên lặng chờ đợi bình minh đến.

Trong lòng Haruhisa hối hận vô cùng a, hận không thể đem bản thân bóp chết. Cơ hội tốt như thế, lại có thể bị chính cô phá hủy hoàn toàn!

Nhưng... cũng không thể trách cô a.

Muốn cô không khăn trương cũng không được, vì quá khăn trương nên không nghĩ tới bản thân sẽ bị nước miếng làm sặc...

Vì thế mấy ngày kế tiếp, trong nhà Kazekage đệ ngũ, sự tình náo náo như thế ừn ừn kéo đến.

Lúc người nào đó đang tắm sẽ luôn quên trước quên sau, nửa đêm sẽ luôn đá rơi chần xuống đất, vào lúc ăn cơm sẽ roi muỗng rơi đĩa, sau khi cúi xuống nhặt lên, không khéo lại mặc cái áo trễ cổ rộng thùng thình. Ngày đêm sẽ luôn quần lầy Kazekage-Sama hôn hôn ôm ôm một cái...

Mà Kazekage-Sama lại luôn tiếp chiêu, huy chiêu, ứng phó tự nhiên, giống như một vị cao thủ tuyệt thế, không cần tốn nhiều sức, đã đem thế công đối thủ hóa giải.

Một ngày này vào buổi tối, người nào đó vừa tắm rửa sạch sẽ, thân thể quần khăn tắm, nghênh ngang từ phòng tắm đi ra. Gaara thấy hình ảnh như vậy, lập tức bị giật mình một cái, đang muốn mượn cơ xuống lầu, lại bỗng nhiên bị người ôm một cái chạm đến cổ họng, vành mắt đỏ lên, đáng thương hề hề hỏi:

“La La La không thích tớ sao?”

Đầu của Kazekage-Sama lập tức dao động thành trống đập bùng bùng.

Người con gái ủy khuất cắn cắn môi:

“Vậy... La La La... Vì sao không cần tớ?”

Kazekage-Sama nhất thời nghẹn lời.

Trong lòng người con gái mang theo hơi ấm áp sau khi tắm rửa, hương vị tươi ngọt tràn ngập vào trong khoang mũi của hắn. Hắn cảm nhận được đáng người thân thể mềm mại ở trong lòng, một đôi tay, cánh tay không khỏi dần dần nắm chặt lại.

Sau một lúc lâu, hắn cúi đầu, kề sát vành tai của người con gái, âm thanh ản ản mà khàn khàn:

“Haruhisa, cậu... xác định?”

Tác giả có chuyện muốn nói: Đầu tiên, cùng với mọi người nói lời xin lỗi, ngày hôm qua không có gì đổi mới...

Vốn tính hôm nay lấy nhiều chương ra để xin lỗi, nhưng Ngọc Án thật sự đánh giá cao năng lực của bản thân.

Làm bồi thường, thứ bảy, chủ nhật sẽ có chương cho các nàng.

Cám ơn mọi người đã duy trì ~o(∩_∩)o

*

Ách... Tuy rằng không tốt lắm, nhưng Ngọc Ân vẫn nghĩ nói một câu.

Cái kia, chính văn của “Lão bản nương! Thượng ngu ngu lười” không không còn nhiều. Cái kia, các vị tiền bối hâm mộ bí mật, có muốn cân nhắc thay đổi không khí không, nói ra một chút, cùng với Ngọc Ân quen nhau một tí? (hắc hắc... đỏ mặt chạy đi...)

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngu Ngu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Trận Thứ Ba Kỳ Khai Đắc Thắng (Mở Cờ Là Đánh Thắng)...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— tinh ranh trở mình qua năm ngọn núi, gấu mèo chạy không ra khỏi rừng trúc nhỏ ~

“Cậu... xác định?”

Hơi thở của Gaara rõ ràng mơ hồ đảo qua cái cổ trắng nõn của Haruhisa, mang theo quái dị nho nhỏ làm rung động lòng người. Haruhisa nhìn không được lấy tay đi xoa lỗ tai, thế nhưng hai tay của mình đều bị người nào đó gắt gao giam cầm ở trong lòng, chỉ có thể tùy ý để cho một trận tê dại ngửa ngáy chậm rãi trôi lên đầu vai, tới khắp sống lưng, ngay cả ngón tay cũng đều không nhìn được cuộn lại hết. Rào rạt rào rạt.

“Haruhisa... Có thể chứ?”

Lại là một tiếng gọi làm cho tâm can người ta phải run lên. Haruhisa nhắm mắt lại, lông mi lại run run một trận kịch liệt, sau đó cực kỳ nhỏ bé mà gật đầu một cái...

Hai tay Gaara bỗng nhiên chặt lại, Haruhisa chỉ cảm thấy thất lưng của bản thân đều nhanh chóng bị đè nén lại, một hơi thở không thành tiếng ở ngay ngực, cao thấp lưỡng nan, đầu óc bởi vì thiếu dưỡng khí mà bắt đầu vô tri vô thức.

Lờ mờ trong lúc đó, Haruhisa chỉ cảm thấy trên người nhẹ đi, đã bị người nào đó khiêng ở đầu vai như khiêng bao tải. Cô theo bản năng, hai tay ôm lấy thất lưng của Gaara, cách lớp quần áo mỏng manh, lòng bàn tay truyền đến độ ấm, nóng đến dọa người.

Âm ướt mát mẻ gì đó chậm rãi dán trên cằm của cô...

Haruhisa choáng váng hồ hồ đem ánh mắt mở ra một cái, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào cả người cô đã đến trên giường. Trong phòng chỉ còn chứa lại ánh đèn tường nho nhỏ, tản ra ánh sáng mỏng manh.

Ngọn đèn u ám ở trên người Gaara dập dờn ra tầng tầng khe hở mù mịt, tóc hần hơi bị ánh sáng vàng bao lấy, mi mày trong lúc đó lúc sáng lúc tối, giống như dã thú vừa mới được ngủ đông lâu ngày, rốt cuộc bây giờ cũng đã khai hoàn trở ra, đang dùng hơi lạnh nơi đầu lưỡi từng chút từng chút một, liếm vào nơi yếu ớt trí mạng của con mồi. Sâu trong đôi mắt màu ngọc ngày xưa gọn sóng không sợ hãi kia, giờ phút này đang có ngọn lửa bùng cháy, mãnh liệt bốc cháy.

Haruhisa nhìn Gaara đang chống người ở phía trên cô, tay chân bỗng nhiên cứng ngắc. Hai ngọn lửa màu ngọc ngay trung tâm kia, trong nháy mắt, đã hoàn toàn đốt cháy toàn bộ dưỡng khí mà cô đã tập trung từng tí một cho tới nay. Cô theo bản năng nhấp nháy hé môi ra, tầm mắt có chút mất tự nhiên tránh được Gaara, thậm chí có chút lén lút di chuyển thân thể, ý đồ muốn thoát đi ra khỏi không gian nhỏ hẹp do Gaara tạo nên...

Trên cằm bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn, Haruhisa nhìn không được hô nhỏ lên, lại đổi lấy một trận hô hấp hỗn loạn của Gaara. Hần thoáng đứng dậy, vươn tay niết trên cằm của Haruhisa, vừa lòng nhìn chăm chú vào một mảnh nước sáng loáng ẩm ướt phần hồng. Ngay sau đó, hần lại cúi đầu tiến đến bên tai Haruhisa, mơ mơ hồ hồ nói:

“Chậm...”

Chậm? Cái gì mà chậm?

Haruhisa một trận lơ mơ, có điều lúc này cô cũng không có khí lực để mở miệng hỏi.

Một tay Gaara nắm bắt cầm cô, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng đảo qua cổ cô, thường thường còn kèm theo từng đợt đau đớn rất nhỏ. Haruhisa không tự chủ được nhắm hai mắt lại, cảm giác các nơi trên thân thể lại càng thêm sâu sắc, có thể này mới miễn cưỡng ngăn chặn thanh âm bật ra khỏi miệng.

Dần dần, môi Gaara một tắc lại một tắc di chuyển lên trên, mềm nhẹ xẹt qua khóe môi cô, gò má, mí mắt, lại cố tình xa cách qua môi của cô.

Môi Haruhisa thế nhưng lại không hiểu ra sao bắt đầu khô hết, hô hấp cũng dần dần dồn dập lên...

Thật không nhìn ra được... Gaara

Bản lĩnh lại có thể không nhỏ tí nào...

Có thể nghĩ những ông chú bình thường nhất định đã dạy hư Gaara...

Haruhisa một bên cắn giận nghĩ, một bên vươn tay túm lấy da thịt mềm mịn ở trên lưng Gaara.

Thân mình Gaara mạnh mẽ run lên, phần thân trên suýt nữa không chống đỡ được. Hắn nắm trụ cánh tay luôn ở bên hông hắn quấy rối, đem cổ áo của bản thân...

“Cởi ra...”

Âm thanh khàn khàn dần dần khuyết tán mờ ra, Gaara nhẹ nhàng mân mê cánh môi hồng như hoa hồng của Haruhisa một chút, đè lại, một tay còn lại lặng lẽ theo quần áo của Haruhisa, bắt đầu dò xét đi vào...

“Gaara! Cậu... A...”

Nụ hôn ngọt ngào bỗng nhiên được thay đổi hương vị. Haruhisa có chút bị động tiếp nhận nhiệt tình bất thành tình của Gaara, đành phải chặt chẽ nhéo cổ áo hắn.

Ngón tay thon dài của Gaara chậm rãi mon trón da thịt non mềm trơn mịn, chậm rãi theo áo ngủ Haruhisa đi xuống phía dưới tìm kiếm.

Cái loại cảm giác ‘duyên chi bạch ngọc’ này, như một loại xúc giác, hắn vẫn còn nhớ kỹ...

Hơi lạnh đầu ngón tay kích thích, Haruhisa nhin không được run lên, ý thức cuối cùng được khôi phục rõ ràng. Cô lặng lẽ mở mắt ra, nhìn khuôn mặt của người con trai đã bị lấy nhiễm bởi dục vọng, trong lòng dần dần mừng thầm lên.

Dáng vẻ nhìn thấy mà giết mình này, là vì cô.

Rốt cuộc kế hoạch của cô cũng từng chút một lại gần với nhau...

Gaara còn đang bận tìm kiếm đoàn ngọc mềm mại kia, bỗng nhiên ngực chợt lạnh, đôi tay mảnh khảnh không biết từ khi nào đã lặng lẽ tháo nút cài quần áo hắn ra, cánh tay mang theo hơi nóng giống như một con rắn nhỏ quấn quanh trên ngực hắn, không chút an phận nào vẽ tranh lên, chấm một điểm ngay ngực, chợt nhẹ nhàng coi trọng, như gần như xa.

Cổ họng Gaara gian trần ra một tiếng kêu rên nghiêng nát, một tay mò mẫm thất lưng của Haruhisa, một tay túm quăng quần áo vướng bận ở trên thân thể cô ra.

Một góc sáng lên lướt qua người nằm ở dưới, hồ ly nhỏ cũng đều xấu hổ nhắm hai mắt lại. Ngay cả ánh đèn duy nhất ở trên tường, cũng ngượng ngùng mà bắt đầu tối đi...

“Chỗ này rõ ràng là một lỗ thủng, vì sao phải vài người lại đây?”

Một người con gái dáng người cao gầy, một thân đều mặc trường bào màu đen, ngoại trừ cây quạt ở sau lưng, toàn thân cũng không có đồ trang sức phôi vào, chỉ có dây đai lưng màu đỏ tươi ngay tại bên hông, nhưng đôi lại càng thêm tôn lên dung mạo như bức tranh ấy, tươi đẹp như viên ngọc.

Ngoại trừ... khóe miệng sắc bén kia...

Người con trai có kiểu đầu chia chia như cây lược, nhét hai tay vào túi, tựa vào trên tường, toàn bộ thân mình đều ẩn ở dưới cái bóng nhân nhật kia, nhìn người con gái trước mắt còn đang nói mãi không ngừng. Trên mặt hắn dần dần xuất hiện một nụ cười bất đắc dĩ——

Hắn lại sẽ phải thua cuộc bởi người phụ nữ hung dữ như vậy.

Bất quá, nếu đã lỡ té ngã, cũng liền thừa nhận đi.

Dù sao hắn cũng không có thời gian rảnh rỗi lại đi tìm người nào thuận mắt hơn.

Vậy thì sẽ vô cùng phiền toái. . .

“Shikamaru! Anh ở chỗ này a!”

Âm thanh vang dội bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, người con trai có đuôi tóc cao tận trời cau mày xoay người:

“A, cái gì hả, hóa ra là Konohamaru, em tới đây làm gì?”

Cười một mặt ánh mắt trời nhân lòng bàn chân hạ bỗng nhiên lão đảo một chút, có chút bất mãn quát:

“Này! Đây là ý gì chứ? Cái gì nói là ‘hóa ra là Konohamaru’? Em thì như thế nào?”

“A... Thực phiền toái... Nói đi, Hokage đệ ngũ tìm anh có chuyện gì?”

Shikamaru gật đầu, hắn thật đúng là không thói quen cùng người khác nói chuyện tự nhiên. Konohamaru cũng vậy, Naruto cũng vậy.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời, thằng nhóc tóc đen mắt đen đối diện gật gù đầu:

“A, Hokage đệ ngũ nhờ em chuyển vài câu nói đối với anh. . .”

Nói đến chỗ này, Konohamaru tạm dừng một chút, lạnh lợi nhìn nhìn bốn phía.

Ngay lập tức Shikamaru cảm thấy không ổn, còn chưa kịp mở miệng ngăn cản, liền nhìn Konohamaru hai ba bước nhảy tới chính giữa Temari, đầu tiên là sô kiếp đan điền, sau đó lại đem hai tay vòng ở bên miện thành dạng cái loa, lớn tiếng hô:

“Shikamaru, nhóc đừng có như mắt lão cố gắng tán gái! Thế giới này nhiều con gái như vậy, một chốc thì làm sao có thể làm xong? Mau nhanh chóng trở về giúp lão nương xử lý văn kiện!”

Shikamaru trấn định nghe xong Konohamaru thuật lại, gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Oa ha ha!” Konohamaru chống nạnh cười to vài tiếng, sau đó ở một góc hẻm nhỏ một bên vẫy tay. “Chouji, mau mau ~ đem đồ ăn vặt giao ra đây, em thắng!”

Shikamaru nhủ mảy, nhìn Akimichi Chouji chậm rãi từ hẻm nhỏ đi ra, có chút buồn bực gật đầu, sau đó lại không tình nguyện đem phiên khoai tây giao cho Konohamaru.

Konohamaru đắc ý nhận lấy khoai phiên, “Tê kéo” một tiếng mở đóng gói ra, bắt đầu cắn từng ngụm từng ngụm lên.

Chouji nhìn thoáng qua Shikamaru, có chút oán trách đẩy đẩy Shikamaru, nói: “Temari không là lão bà của cậu sao? Tớ nghĩ cậu sẽ lựa chọn cùng cô ấy...”

A ~ Shikamaru hiểu rõ.

“Hai người lấy tớ ra đánh đó?”

“Hắc hắc ~” Konohamaru cẩn thận xem xét cái gói, phẩy phẩy cái túi sạch bong kin kít. “Đó thật sự là toàn bộ những lời Hokage đệ ngũ nói. Em đi trước ~ người anh em, cảm ơn đồ ăn vặt của anh!”

Shikamaru nhìn nhìn Konohamaru cao hứng rồi đi, lại nhìn nhìn Chouji một mặt uể oải, theo quán tính nhủ mảy:

“Chắc ~ ai... được rồi Chouji, một lát trở về tớ sẽ mua cho cậu.”

“Thật chứ?!”

Hai mắt Akimichi Chouji lập tức tỏa ánh sáng hời, sau khi được Shikamaru khẳng định, cũng lập tức vui vẻ rồi đi.

Nóng nảy tiến bước hai nhóm người rồi đi, Shikamaru vừa muốn thở ra một hơi, chớp mắt lại thổi qua một mùi hương thoang thoang quen thuộc.

“Vinh dự được đón tiếp cao thủ tán gái.” Temari cười tủm tỉm đi về phía trước một bước.

“A ~ làm sao có thể đâu, tớ nhưng là sẽ thật cố gắng nỗ lực giúp công việc của cậu.” Shikamaru lui một bước, dựng bàn tay lên, một mặt tươi cười.

“Trên đời quả thật không hề ít con gái...” Temari như có đăm chiêu, lại tiến một bước.

Nghe thấy lời này, Shikamaru lập tức đi tới tận bộ, một tay nắm chắc tay Temari, chân thành nói: “Điều đó đều không có gì liên quan tới tớ, trong mắt tớ

chỉ nhìn thấy mỗi mình cậu.”

“...”

Cứ coi như đã được nghe câu nói đó nhiều lần như vậy, mặt Temari vẫn không thể ức chế đỏ lên. Ninja ở xung quanh cúi đầu phát ra từng tiếng cười vang.

Shikamaru vò đầu, mặc dù nếu như nói tiếp loại lời này sẽ rất phiền toái, bất quá... Có thể được nhìn thấy temari như vậy, dường như cũng vô cùng có lợi a.

“Cậu... chờ tớ.”

Bởi vì mọi người xung quanh có ánh mắt mờ ám hoặc hăm dọa, Temari vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn Temari liếc mắt nhìn Shikamaru một cái, nhanh chóng tránh đi.

Mà ánh mắt của Shikamaru, lại dừng ở ngay tại trên váy của Temari.

Làn váy xê tà như vậy, bắp đùi thon dài đẹp như ẩn như hiện như...

Shikamaru nhú mày, xem ra hẳn phải về nhà thỉnh giáo lão mẹ, làm cho Temari một bộ... trang phục mùa đông.

(Tác giả loạn nhập: Ya này! Bây giờ đang là tháng bảy, tháng bảy a!)

Gaara đứng ở bên cửa sổ, một mặt bình tĩnh nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Hôm nay, lại là trăng tròn.

Vài năm gần đây, Shukaku thật sự không có gây rối gì. Đôi khi, hắn còn không cảm giác được tồn tại của nó. Nếu như không phải trên thân thể hắn còn hình xăm phong ấn màu tím kia, hẳn gần như hoài nghi rằng, có phải Shukaku đã không còn ở trong cơ thể hắn.

Bất quá, quả thật Maki cũng từng nói qua, theo giai đoạn trưởng thành của hắn, tâm tình trở nên chín chắn, năng lực tự khống chế của hắn sẽ càng ngày càng tốt lên. Cứ như vậy, ngay cả Shukaku cũng khó khơi mào động tĩnh to lớn nào.

Thế sự không hoàn toàn nhất định như vậy. Đương nhiên, về phần hắn, vẫn luôn luôn làm kiêu ngạo tự khống chế năng lực, ngẫu nhiên cũng sẽ mất đi hiệu lực nho nhỏ một chút, nhất là vào thời gian nào đó...

“Haruhisa... Cậu... cậu...”

Gaara hơi hơi vuốt cằm, tay đặt ở trên cửa sổ không tự giác nắm chặt, hô hấp trong lúc đó, có cái gì đó lặng lẽ biến hóa.

“Ừm... Kế hoạch, kế hoạch...”

Haruhisa ôm Gaara, gò má dán trên lưng tại Gaara, âm thanh nhỏ bé mà mơ hồ.

Gaara nhìn không được nhắm mắt lại, cảm tiểu hồ ly ở phía sau hắn làm mưa làm gió, ôm bồng lên trên, đối với đôi môi tron bóng kia, hung hăng cắn xuống.

Mặc dù có hơi đau, nhưng Haruhisa vẫn là thuận theo ngựa nửa đầu, tùy ý để Gaara ‘công thành đoạt đất’, chính là đem hai đùi quần ở trên lưng Gaara, quần càng ngày càng chặt...

Ánh trăng nhu hòa từ rèm cửa sổ khe hở chỗ vụng trộm lên vào. Trong một căn phòng ngủ to như vậy, mơ hồ có tiếng nói mê cùng ngâm nga cùng với tiếng hít thở, vén xuất hiện.

Cả người của cậu con trai tóc đỏ đều trần trụi, ngọn lửa dục vọng ở trong đôi mắt màu ngọc kia tùy ý bùng cháy. Hắn hạ đầu xuống, thỉnh thoảng có mồ hôi từ trên trán chảy xuống, rơi ở trên thân thể trắng nõn nhẵn nhụi của người con gái ấy. Dưới ánh trăng mờ mờ, ngũ quan của người con trai tuần tú luôn lạnh nhạt kia, đã bị vẻ mặt vui vẻ lây nhiễm quần lấy, lại làm cho người ta nhìn không được nín thở.

Hắn xoay người, thủ sẵn quanh vòng eo mảnh khảnh của người con gái. Môi khó có được vàng nhuộm màu sắc xẹt qua vành tai óng ánh trong suốt của người con gái, cảm hơi nhột, cái cổ dài nhỏ, mà sau đó lại tới nơi đầy đa khéo léo làm cho người ta quỵn luyến...

“Gaa... Gaa... Gaara”

Haruhisa cầm một đầu tóc đen xuống dưới, một tay vô lực để ở trước ngực Gaara, hô hấp hỗn loạn thở dốc xen lẫn lời nói đứt quãng:

“Ừm... Ha... mệt... mệt rồi...”

Gaara lại một lần nữa đè người xuống, lại đổi lấy tiếng hô nhỏ động lòng người của người con gái dưới thân.

“Haruhisa...”

Hắn nâng người con gái tóc dài lên, gần như si mê, hôn lên.

Ngón tay thon dài xẹt qua dấu ấn nông sâu ở trên cổ của người con gái, hắn có chút vừa lòng kéo khóa môi lên, ánh lửa trong mắt lại càng thêm bùng cháy lên...

“Ồ...”

Đột nhiên tốc độ nhanh hơn làm cho Haruhisa nhìn không được hô lên, vòng eo mảnh khảnh dường như ngay sau đó sẽ bị bẻ gãy không ngừng lay động. Giống như chiếc lá nhỏ trôi dạt ở trong con sóng lớn bên trong con thuyền nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể chìm ngập trong nguy hiểm.

“Haruhisa, Haruhisa... Haruhisa...”

Gaara gần như nỉ non không ngừng hô nhỏ tên của cô, trong tiếng nói khàn khàn giống như chứa đựng nhu tình vô tận.

Mà cô lại chỉ có thể gắt gao bám vào trên người Gaara, nghe âm thanh của hắn, thẳng cho đến khi hắn mang cô theo cùng nhau bay qua đỉnh của sự sung sướng...

...

“Đến cùng vì quá yêu một người, cũng đã có thể trở nên dửng dưng, không cần suy nghĩ gì hết vì muốn sinh một đứa trẻ cho hắn?”

Trước khi mê man đi qua, Haruhisa bỗng nhiên có một ý nghĩ như vậy trong đầu.

Đại khái...

Chính là giống như cô đã yêu như vậy?

Giống như cô đã rơi vào thật sâu, thật sâu...

Yêu...

Tác giả có chuyện muốn nói: Ách... A... Ủm... Ai...

Tóm lại, chính là như thế này, không biết vào lúc mọi người xem có đỏ mặt gì đó hay không...

Quan hệ về như thế thế đó, Ngọc Ân vẫn là lần đầu viết. Không biết hiệu quả như thế nào, cũng không biết có giống như sông Hoàng Hà không a ~~~

Hừ, ta vẫn là âm điệu thấp một chút đi ~o(∩_∩)o

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Deidara Thủ Hộ Chi Chiến

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Ninja không biết tên nói một câu khắc nghiệt, làm cho cả người cô hiện ra chán nản.

Haruhisa gần đây thường xuyên gây ngại người, chẳng phân biệt thời gian địa điểm.

Tựa giống như bây giờ, rõ ràng đứng ở trước bếp lò, rõ ràng nước canh trong nồi đã muốn tràn ra đến nơi nhưng cô vẫn không hề nhúc nhích.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Không biết từ khi nào, Gaara đã bước lên trên, đem cảm để ở trên vai Haruhisa, nhận lấy cái muỗng ở trong tay, khuấy vài cái, lại thuận tay giảm nhỏ lửa lại.

“Không có.”

Sau khi Haruhisa hoàn hồn, hướng về phía Gaara tươi cười.

“Tớ đi xới com, cậu ngồi xuống ghế trước đi.”

Nói xong, cô liền hướng về bên trái đi hai bước, mở ra cái thùng giữ ẩm lâu ngày.

Cầm không còn chỗ dựa, mắt đi chống đỡ, Gaara lão đảo một cái, suýt nữa đè xuống cái đĩa đồ ở trên bàn.

Thật vất vả ổn định lại thân hình, Gaara nhìn Haruhisa đưa lưng về phía hắn, khẽ nhủ mảy mảy nhỏ một cái.

Trên khuôn mặt của Haruhisa rõ ràng có viết tám chữ to “Tớ có tâm sự, tớ rất phiền não”, nhưng cô ấy lại cố tình không chịu nói với hắn.

Nếu Temari có ở đây thì tốt rồi...

Nói như thế nào nhỉ, đều là con gái với nhau, nếu hai người họ trao đổi với nhau thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn.

Gaara bưng cái đĩa đựng đồ ăn sáng lên, một bên đi về hướng nhà ăn, một bên thờ dài trùng trùng.

Thật ra, điều làm cho hắn cảm thấy đau khổ chính là tại sao hắn lại không có một cái miệng giỏi nói những lời an ủi, hoặc cũng có thể nói, giỏi đưa ra những câu hỏi hay lời nói...

Xem ra ngày mai phải nhanh chóng viết một bức thư cho Temari, để cho chị ấy đi lãnh giáo Morino Ibiki một chút. Lấy tư cách là nước đồng minh với nhau, hai bên cùng nhau phát triển mới là sự tiến bộ lớn nhất, vừa vụn vặt cho bộ phận phòng điều tra đương sự cũng có thể được nâng cao lên một chút...

Những tính toán nhỏ nhặt của Gaara, Haruhisa đương nhiên không biết. Bởi vì lúc này cô đang lo lắng những chuyện mà Gaara có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được.

...

“Thân thể của Hatano tiểu thư rất bình thường, không có vấn đề gì cả!”

Bác sĩ trẻ tuổi mặc áo blouse chỉ chỉ tay trên bản báo cáo kiểm tra.

Rất bình thường, không có vấn đề gì.

Haruhisa không tự giác được lấy tay xoa lên bụng bằng phẳng của mình ——

Thì phải nói là... không có động tĩnh gì?

Nghĩ vậy, cô không khỏi có chút nhụt chí.

Rõ ràng đã cố gắng nỗ lực như vậy, rõ ràng thất lưng cũng đều muốn gãy hết, rõ ràng dấu vết trên người cô đã nhiều đến mức phải mặc áo tay dài cổ cao trong ngày hè như thế này...

Vì sao vẫn không có chút động tĩnh gì?

Haruhisa bĩu môi, hóa ra muốn có một đứa con lại khó đến như vậy.

Cùng với số lần ngay cả một chút quan hệ, cũng đều không có...

Bác sĩ trẻ tuổi đầy mắt kính ở trên mũi lên, có chút nghi hoặc. Kết quả kiểm tra như vậy không phải rất tốt sao? Vì sao vị tiểu thư này cũng không hề vui vẻ một chút nào?

Đi ra khỏi cửa bệnh viện, Haruhisa lại nhìn thoáng qua con dấu màu đỏ thẫm trên tờ giấy, đem kết quả kiểm tra nhào nát thành cục, chuẩn bị ném chính xác vào trong thùng rác.

Ngày hôm qua hình như cô có nghe Gaara nói muốn ăn chim cút...

Người nào đó ‘hiền lương thực đức’ nghĩ nghĩ, xoay người đi về hướng chợ.

Cô vừa đi vừa tính toán ở trong lòng ——

Nếu không thì, tối nay lại thử thêm một lần nữa...

Quang cảnh buổi chiều lúc năm giờ, là thời gian mà mọi người thường tụ tập đông đúc ở trong chợ. Haruhisa chậm rãi đi lác lác, trong tay cầm nắm, hạt tiêu,

còn có một túi chim cút tươi mới. Cần nhắc có nên mua một ít rau xanh.

“U, đây là vợ của cậu à? Bụng cũng đã lớn như vậy, sắp sinh rồi chứ?”

“A, hay, bụng của cô nhon như vậy, khẳng định chính là một đứa bé trai!”

“Ai u ~ cô chính là một cô gái tốt, cô gái hiếu thuận...”

“...”

Mấy bà đi ở Làng Cát hay nói chuyện phiếm lại thêm một lần nữa truyền vào tai Haruhisa, cô một bên lựa rau xanh, một bên vụng trộm liếc khoé mắt cái người bên cạnh mặt đang đỏ bừng sắp được làm mẹ, mang theo một chút hâm mộ.

Cô gái kia thoát nhìn đã 23, 24 tuổi. Ở Làng Cát, đây chính thời gian hoàn hảo để làm mẹ.

Chỉ thấy cô gái ấy đang cúi nửa đầu, hai tay nhẹ nhàng nâng bụng. Mặc dù cả người thoát nhìn đều hơi chậm chạp, nhưng biểu hiện, ánh sáng dịu dàng sáng rọi kia chỉ duy nhất thuộc về một người sắp được làm mẹ.

Thật ra lại nói tiếp, Haruhisa thật sự còn rất trẻ, tháng sau nữa là đủ 19 tuổi. Mọi cô gái trẻ tuổi như thế này, phần lớn còn đang đam mê, yêu thích đi tìm người yêu, về việc kết hôn làm mẹ thì rất ít. Khỏi phải nói đến Haruhisa, người chưa kết hôn mà đã muốn có đứa con, chỉ sợ trong toàn bộ Làng Cát cũng không tìm ra được người thứ hai giống như vậy.

Vì sao lại muốn có con?

Động tác trên Haruhisa dần dần chậm lại

Bởi vì không biết về sau sẽ ra sao.

Bởi vì không biết còn có thể ở bên cạnh nhau bao lâu.

Bởi vì không biết có phải cô và Gaara cũng sẽ có kết thúc “Hoàng tử và công chúa mãi mãi hạnh phúc bên nhau” giống như vậy không.

Nếu... lỡ như thật sự không thể...

Như vậy, cô cần có một lý do.

Một người có thể cho cô lý do để tiếp tục sống trong thế giới này, một lý do để tiếp tục...

Có một số việc, đều vẫn là vĩnh viễn phát sinh đột nhiên như vậy.

Cho dù trước đó có chuẩn bị trước như thế nào, tai họa đột ngột vẫn như trước xuất hiện làm cho người ta trở tay không kịp.

Lúc âm thanh nổ mạnh lần đầu vang lên, Haruhisa lật đổ cả nồi cháo nóng hổi, nửa phần sườn sôi trào nóng hổi cùng dầu mỡ bắn tung tóe ra.

Cô căn bản không kịp lo lắng cho tay chân có bị phỏng hay không, thậm chí ngay cả bếp lò cũng suýt chút nữa quên tắt đi, cứ như vậy mà mang tạp dề cùng bao tay chạy đi đến phòng ở.

Bầu trời đêm của Làng Cát nở rộ ra quả cầu lửa vĩ đại, mang theo cuộn cuộn khói đặc, thẳng đến tận trời!

Haruhisa đi chân trần đứng ở trên đường lớn, ngửa đầu nhìn về trên không trung, một chú chim to màu trắng, một đoàn di chuyển trên những đám mây, xa xa đối lập, hai tướng đối lập nhau.

Tầm mắt Haruhisa chậm rãi đảo qua biểu cảm hoảng sợ của mọi người trên đường. Cô biết, giờ này khắc này, biểu cảm trên mặt cô cũng không hề tốt một tí nào.

Trận chiến đấu trên không trung vẫn còn đang tiếp tục, cát sỏi vô tận gất gao chặt chẽ đem Deidara bao vây nhốt vào trong đó, hình thành một nhà lao hình quả cầu cát khổng lồ.

Haruhisa nghe gặp mọi người xung quanh ào ào thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lại càng nặng trĩu lên...

Mặc dù đã muộn vài năm, nhưng sự việc nên đến cũng đã đến.

Khi Gaara cố không đi lên dùng “Quan tài sa mạc” phế bỏ một cánh tay của Deidara, trong đám người truyền ra từng đợt hoan hô. Haruhisa một bên ngửa đầu tìm tòi nóc nhà cao nhất gần đây, một bên chạy tới.

Trước hết cô muốn tìm cho bằng được Kankuro mới được!

“Kankuro...”

Maki nhìn chăm chú vào trận chiến kịch liệt trên bầu trời, mở miệng kêu lên.

“Cái gì?”

Kankuro ứng phó rồi một la tiếng, hai con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào tên nhóc đầu vàng chói kia.

“... Gaara đã dùng đến hạt cát ‘phòng ngự tuyệt đối’ tiến hành chiến đấu đến nông nỗi này.” Maki thấp giọng nói “Trước hết vẫn phải tính tới chuyện Gaara không không chế được chính mình.”

Một giọt mồ hôi từ trên trán Maki lăn qua, hẳn thậm chí còn không lấy tay lau đi, mà là nhanh cau mày, cũng đợi phản ứng của Kankuro.

Khi nghe Maki nói nửa câu đầu, Kankuro cũng đã chuyển người. Ở trong lòng của người thầy của bọn họ, toàn bộ an nguy của Làng Cát vĩnh viễn ở vị trí thứ nhất.

Mặc dù có thể hiểu rõ được, thậm chí hẳn là nên đồng ý, nhưng trong lòng Kankuro vẫn có một trận không thoải mái.

Trên khuôn mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm vào người đối diện một chút, có thể này ngoéo một cái khóe miệng, mở miệng nói:

“Điều này không cần thiết.”

“Nó là người mà chúng ta cần, Kazekage của Làng Cát.”

Maki nhìn Kankuro hạ xuống khuôn mặt kiên định, không nói thêm một câu.

Thẳng cho đến khi Deidara đứng ở trên phi điều bị thương, quãng xuống vật thể không rõ ràng lóe ra ánh sáng kim loại nhàn nhạt. Thượng nhãn lão luyện luôn luôn trấn định bỗng nhiên kinh hoàng vì kế hoạch đã hỏng, lập tức chạy tới bên đài bên cạnh, thất thanh hét lớn:

“Nguy hiểm! Mau tránh ra!!”

Deidara đắc ý nhìn chăm chú vào việc mình thả búp bê ‘đất sét nổ’ hướng về thôn dân Làng Cát, trên mặt nở ra một tia mỉm cười kiêu ngạo:

“Số 18 là tuyệt tác nghệ thuật đầy kiêu hãnh của ta với sức nén nổ bằng Charka C3 cao cấp nhất của ta! Các người đã quá muộn!”

Trong khoảng thời gian ngắn, người con trai đứng ngược gió đứng thẳng người lên, lộ vẻ tươi cười khát máu đắc ý. Giống như từ thần đi ra từ tận cùng của địa ngục, sau khi chờ một tiếng nổ mạnh cực hạn sẽ bắt đầu thu gặt những linh hồn, sinh mệnh!

Dường như là đồng thời, búp bê bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt vĩ đại, đem đem tối biến thành ban ngày!

Tiếng nổ mạnh gào thét làm dao động mọi thứ xung quanh, trời cao giống như đang rít gào lên, sóng nhiệt cực nóng cùng vận tốc ánh sáng bay ra. Maki thậm chí nhìn không được nhắm hai mắt lại, liền tại đây sau một tiếng nổ, không thông báo có bao nhiêu sinh mệnh cứ như vậy mà biến thành tro bụi, nói không chừng, ngay cả một tiếng thét kinh hãi cũng đầu không có...

Nhưng mà ngay sau đó, hẳn lại bị cảnh tượng trước mắt làm cả kinh, nói không ra lời.

Tám chấn bằng cát kiên cố vĩ đại được triển khai ra, giống như một tấm thảm thần bí rắn chắc nhất trên thế giới, linh hoạt đem tiếng nổ mạnh khủng bố kia mạnh mẽ đón đỡ lấy, chỉ còn lại khói đặc cuộn cuộn, dần dần phiêu tán.

Mà ở dưới tấm thảm là thôn làng Làng Cát vẫn như cũ duy trì nguyên dạng, liền ngay cả các nhà sáng đèn ở dưới đó cũng đều không thiếu một cái nào.

Là Gaara!

Maki nhìn chăm chú vào phòng ngự hoàn mỹ nhất trên đời này, hốc mắt không khỏi nóng lên.

Kankuro cũng ngây ngẩn cả người. Hẳn đương nhiên biết, em trai này của hắn nhất định sẽ đưa ra cho chính mình “định luật bảo vệ” cho đến cùng. Nhưng trải qua giằng co vào lúc này, Charka của em ấy sẽ còn duy trì được bao lâu...

“Kankuro!”

Giọng nữ nhỏ bé và yếu ớt theo hơi đêm gió lạnh truyền tới.

Kankuro quay đầu, tròn mắt sực nửa bật ra hốc mắt:

“Haruhisa! Cậu tới chỗ này làm gì?”

Haruhisa nhú mày, làm sao cô lại không được tới đây?

“Gaara... Cậu... Tớ... Ai nha, tóm lại cậu mau tới đây!”

Kankuro ngừng lại một chút, cong má cũng đều không nói ra được lý do.

Gaara còn có thể duy trì bao lâu, hắn không biết, nhưng hắn biết, nếu ‘bà cô’ trước mắt này bị thương. Bước tiếp theo Gaara sẽ thế nào, liền khó có thể đoán trước được.

Ít nhất, cũng có thể là Shukaku bạo phát thôi...

“Ngươi, ngươi, ngươi, còn có ngươi! Các ngươi không cần đi bố trí công phòng gì đó, trước bảo vệ tốt Ha... Hatano tiểu thư.”

Kankuro một phen ngăn lại mấy đội viên sẽ chạy đi, bố trí nhiệm vụ mới.

Mấy ‘nhân giả’ kia đều sững sốt nhưng vẫn phải ngừng lại, đứng xung quanh bên cạnh Haruhisa, ánh mắt phức tạp.

Haruhisa cũng nóng nảy, vội vàng nhìn đầy Kankuro:

“Bảo hộ tớ làm gì? Nhanh đi...”

Chỉ tiếc cô còn chưa nói xong, trên bầu trời liên tiếp liền truyền đến tiếng nổ mạnh rất nhỏ.

Sắc mặt Haruhisa nhất thời trắng nhợt, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên. Quả nhiên, thuộc loại ‘phòng ngự tuyệt đối’ của Gaara dần dần bắt đầu bong ra từng mảng, vô số cát sỏi không tiếng động tự trong không trung rơi xuống...

“Gaara...”

Haruhisa tròn tròn mắt, nhìn chăm chú vào khuôn mặt không có chút máu nào, trong lòng dâng lên một trận đau đớn nghiêng trời lệch đất.

Các người ở trên sân thượng hiển nhiên cũng đều ngây ngất cả người, Mọi người liền tính là tiêu hao hết lượng Charka cuối cùng, cũng muốn đem cái khiên cát di chuyển sang một bên, tất cả đều hung hăng nắm chặt tay.

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi không tiếng động, yên tĩnh làm cho người ta khổ sở...

Thẳng cho đến khi Gaara cúi đầu, giống như mất đi ý thức từ trên không trung rơi xuống, lúc này mọi người mới phản ứng lại, bắt đầu sử dụng mọi loại vũ khí, bắt đầu đánh trả.

“Gaara!”

“Nhanh đi nghĩ cách cứu viện Kazekage-Sama!”

Deidara khinh thường nhìn mọi người dưới chân hoang mang rối loạn, chỉ huy bạch điều, thoải mái tiếp được Gaara đã mất đi ý thức, ôm lấy khóa môi, phun ra vài chữ mơ hồ:

“Hừ ~ nhiệm vụ hoàn thành.”

Ngay sau đó, bạch điều kia liền mạnh bay vút trong không trung, dần dần biến mất ở bên trong bóng đêm...

“Gaara!”

Kankuro hô to một tiếng, lập tức vuron người nhảy đi ra ngoài, một đường bay nhanh đuổi theo đi qua.

Mà những người còn thừa lại, người nhìn ta, ta nhìn người, trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lại đều không có chú ý...

“Hừ, nếu như không phải vì cô gái này, chúng ta...”

Cũng không biết là ai, bỗng nhiên cúi đầu nói một câu như vậy. Mặc dù không nói rõ, nhưng ý nghĩa hàm chứa trong đó lại rất rõ ràng.

Nếu không phải vì cái cô gái này, như vậy bọn họ sớm đã có thể tham gia chiến đấu. Cứ như vậy, Phong ảnh đại nhân liền sẽ không bị bắt đi rồi. (Di Di: Ê ê ê... (n lần ê) Nói lại thử coi, mấy người tham gia chiến đấu cũng tỏ vượng chân Gaara thôi, mấy người còn yếu hơn Gaara, lấy đâu ra mà bày đặt tham gia chiến đấu bảo vệ. Mấy người tham gia vào cũng chỉ để Gaara phải mất công bảo vệ mấy người thôi. Huống chi đối phương lại ở trên không, mấy người lại chỉ chiến đấu được dưới đất. Ở đó mà dám nói Haruhisa như vậy. Mà cũng tại Kankuro nữa, kêu mấy “mắm thúi” này bảo vệ Haruhisa chi, để rồi đám này quay qua ‘đá xéo’ Haruhisa. Hèn chi bị tác giả “ngược” là phải rồi. Đáng!!!)

Ít nhất... Không thể bị thua nhanh như vậy...

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người ở xung quanh nhìn về phía Haruhisa liền thay đổi.

Tiếng nói khe khẽ nhỏ nhỏ tiếp nối, Haruhisa quỳ gối dưới đất, hai chân nóng bừng, nhưng cũng tỉnh tường nghe thấy được “Tất cả đều vì cô ta”, “Đều là vì cô ta”, “Thứ con gái vô dụng”...

“Tất cả đều cảm miệng!”

Maki rốt cục không thể nhịn được nữa, lớn tiếng la một câu.

Âm thanh nghị luận lập tức ngừng lại, nhưng ánh mắt khinh thường, khinh bỉ cùng chán ghét của mọi người, lại vẫn như trước xoay quanh ở trên người Haruhisa.

Haruhisa gất gao cắn môi, cứng rắn đem nước mắt sắp rơi ra kìm hãm lại, chậm rãi từ trên đất đứng lên.

Cô có chút cảm kích nhìn Maki liếc mắt một cái, môi mấp máy, sau đó giống như một con gió chạy đi ra ngoài.

Đồng tử Maki hơi co lại, miệng bởi vì kinh ngạc mà hơi hơi mở ra. Câu nói kia của Haruhisa, hẳn xem hiểu.

Người con gái mặc quần áo đơn bạc, hai đầu gối đỏ thẫm đối với hắn nói:

“Cháu không phải phế vật... Cháu nhất định sẽ đem Gaara cứu trở về...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Kakashi Thuộc Cao Bôi Trên Da Chó

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Kakashi nhanh chóng đưa ra quyết định, về sau nếu như hắn nhìn thấy người này nhất định phải tránh thật xa ra.

“Cái gì?” Maki quá sợ hãi. “Thật không nghĩ tới, hóa ra lại là như vậy?!”

Kankuro nhìn nét mặt già nua của Maki nhăn thành giẻ lau, vốn bởi vì độc phát tác mà hô hấp càng thêm khó khăn.

Hắn dùng hết sức lực còn thừa lại, khẽ gật đầu:

“... Đúng... vậy... là... là Akat... suki...”

“Không ngờ... lại có thể...”

Maki không khỏi lui về sau hai bước, hội nghị khẩn cấp vào buổi sáng phát động thành như vậy, hiện tại lại nhận được tin tức xấu như vậy. Chẳng lẽ lúc này đây, Làng Cát thật sự muốn...

“Maki đại nhân!”

Các Ninja còn lại đều là một mặt sốt ruột nhìn Maki, đang đợi sự dẫn dò tiếp theo của hắn.

Maki nhìn những khuôn mặt kỳ vọng của những Ninja ở xung quanh hắn, lẩm bẫm:

“Chuyện đã tới nước này, chỉ có thể cùng với các bề trên trao đổi một chút...”

Nói xong, hắn liền xoay người, kéo cửa ra.

“Maki-Sama!”

Maki nhìn người đột nhiên xuất hiện ở cửa, nhưng mà lại sợ hãi đến lần thứ n+1.

“Hừ!”

Một lão bà bà thân bộ trường bào dài từng bước tiến vào, lộ ra âm thanh “Hừ” một cách vô cùng khinh miệt:

“Phế vật.”

Bất quá chỉ với hai chữ, lại giống như kim châm băng giá vô cùng lạnh, hung hăng đâm vào trong lòng của mỗi cá nhân, làm cho sống lưng của người ta nhin không được lạnh toát cả người.

“Chẳng lẽ... Đây là vị Chiyo-Sama trong truyền thuyết đã lui về núi ẩn danh nhiều năm?!”

Bên trong, tầng tầng lớp lớp Ninja chồng chất lên nhau, bỗng nhiên truyền ra một âm thanh như vậy.

Chiyo hơi hơi ngẩng đầu, liếc nhìn người nọ một cái, khó khăn hỉ nộ tranh luận nói ra một câu:

“U~, xem ra còn có người nhớ được bà già vô dụng này.”

Một phòng đầy nam giới nhưng hoàn toàn không hề lên tiếng, ngay cả Maki cũng không rõ được bây giờ đang là tình huống gì.

“Vào đi.”

Chiyo bỗng nhiên nghiêng người, cúi đầu nói một câu.

Ngoài cửa lại có hai người đi vào. Một trước một sau, một vị trưởng lão tuổi già, một người con gái trẻ tuổi.

“Chị.”

Ông lão kia cũng cùng đồng dạng một thân trường bào, đi đến trước mặt lão bà, bình tĩnh đứng đó.

Mà người con gái còn lại, sau khi vào cửa, liền lượn lờ đến góc tường, không chịu đi đến phía trước một bước.

“Haruhisa...”

Maki nhìn cô bé hoàn toàn cúi hết đầu xuống, vẫn còn đang run lên. Trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Lại có thể mời được hai người này xuống núi, rốt cuộc cô bé đã làm như thế nào?

“Thật sự là một đám phế vật.” Chiyo cực kì không kiên nhẫn vẩy tay, lại chỉ chỉ Kankuro ở trên giường hấp hối. “Ngây ngốc làm cái gì, mau cứu người đi.”

Những người ở trong phòng lúc này mới hoàn hồn, dồn dập vội vàng đi đến chỗ đó.

Chiyo đi đến bên mép giường bệnh, sớm đã có Ninja chữa bệnh trình ra bản báo cáo xét nghiệm máu.

“À, đúng rồi, thuận tiện xem qua con bé một chút.”

Giống như nhìn lơ đãng xung quanh, Chiyo vươn tay chỉ chỉ người lui sát ở trong góc tường. Sau đó lại chuyên tâm nhìn bản báo cáo xét nghiệm.

Một bên chữa bệnh Ninja lúc này mới phát hiện, cô gái đi theo Ebizou đi vào, không chỉ riêng hai vai đang run rẩy, sắc mặt ửng hồng, trên chân đôi lại là những vết máu loang lổ, quần áo trên người thì khỏi phải nói, tất cả đều bẩn hết như vậy.

“Maki.” Chiyo không có ngẩng đầu, đem tờ báo cáo trong tay lật sang một bên, nhàn nhạt nói: “Thuộc hạ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, giữ lại thì có ích lợi gì?”

Maki: “...”

Chúng Ninja: “...”

Ebizou: “Chị...”

“Xem ra đối với bản thân sở dụng độc thì tương đối vô cùng tự tin a, cho nên mới muốn để cho đối phương tự sinh tự diệt. Hừ... Thật sự đúng là tác phong của tên nhóc Sasori kia.”

Haruhisa vừa mới xử lý xong miệng vết thương, từ sau rèm ló đầu đi ra, câu đầu tiên nghe thấy chính là câu này.

Trước đó, cô chưa bao giờ nghe Chiyo nói qua chuyện gì có liên quan đến người thân của bà ấy.

Con trai bà ấy bị “Nanh răng trắng của Làng Lá” giết chết, còn có người cháu trai gọi là “Akasuna Sasori” kia.

Ninja chữa bệnh đưa nước qua, Haruhisa ngửa đầu ra nuốt viên thuốc vào, yên lặng đứng ở bên người Chiyo.

Chiyo liếc mắt nhìn cô một cái, nâng tay vỗ nhẹ nhẹ phách vào đầu của cô:

“Đã tốt hơn rồi?”

Haruhisa nghe thấy xung quanh truyền đến một trận âm thanh hơi thờ hít vào, giấu mặt đi, nhẹ nhàng gật đầu.

Không hổ danh là ‘lão yêu quái tu hành ngàn năm’, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể biết được ở trên người cô đã từng xảy ra những chuyện gì.

Nếu nói như không cảm động thì là giả, Haruhisa cắn môi, chớp chớp mắt ——

Phương pháp kiều ngạo uyển chuyển hết giận như vậy, đúng là tác phong của cô.

“Oành!”

Không biết đã thử bao nhiêu lần, dấu hiệu giọt độc tố xuất hiện lên một ánh lửa, ở trên quyền trục để lại một dấu màu tối đen.

“Lại vẫn là không được sao...”

Chiyo nhú mày, không chút do dự ném thuốc giải độc trong tay còn thừa lại xuống đất.

Nhớ năm đó, một tay độc dược của bà có thể được xem như xuất thần nhập hóa, bản lĩnh giải độc tự nhiên cũng không hề thua kém. Hiện tại lại không thể giải được chất độc nhỏ như vậy, vẫn là do đã già đi a...

“Vậy không còn cách nào khác sao?”

Ebizou có chút lo lắng nhìn chăm chú vào bà chị nhà mình một đêm không ngủ, ngược lại hỏi Maki.

“Konoha đã phái ra phân đội nhỏ đặc biệt, tin tưởng rất nhanh sẽ đến nơi.”

Maki một mặt nghiêm túc hỏi đáp.

“Hừ! Chỉ biết là ý lại người khác, cùng với quốc gia khác đồng minh bắt quá chỉ là ‘hoa trong gương, trăng trong nước’. Thời điểm quan trọng như vậy, lại đem hi vọng gắm gửi vào người khác. Làng Cát từ khi nào đã biến thành như vậy?!”

Haruhisa đứng ở một bên liên phát hoảng. Ở chung với bà ấy lâu đến như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe thấy Chiyo hiện ra bộ dáng trang nghiêm, giáo dục người ta nói ra những lời tràn đầy đại hải như vậy. Ở trong ấn tượng của cô, bà ấy bắt quá chỉ là một lão bà quái dị độc mồm độc miệng nói ra lời độc ác, tính nết thì lại giống như những bà già thôi.

Hôm nay bỗng nhiên lại giận giữ mạnh mẽ như vậy. Đường như Haruhisa cũng đã nhìn thấy được bộ dáng oai phong khi đó của bà.

Quả nhiên cứ coi như đã ẩn danh nhiều năm, nhưng trong lòng vẫn không hoàn toàn buông tay đi...

“Ý lại... Chúng tôi tuyệt đối không có tính toán như vậy. Chúng tôi...”

Lời giải thích của Maki dần dần trở nên yếu ớt cùng vô lực. Hắn nhìn Chiyo một mặt khinh thường cùng Ebizou hướng hắn lắc đầu, sáng suốt lựa chọn ngậm miệng lại.

“Dù sao, tất cả mọi người đều chỉ biết lo cho... bản thân.”

Chiyo bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, sau đó đều nghiên cứu điều chế phương thuốc giải độc.

Lúc Temari cùng tiểu đội Kakashi đuổi tới bệnh viện Làng Cát, Kankuro đã bước tới giai đoạn vô cùng nguy cấp.

Haruno Sakura cơ hồ đều không kịp cùng Haruhisa nói chuyện, chỉ vội vàng gật đầu một cái, liền sốt ruột vội hoảng bắt đầu chuẩn bị giải độc.

Haruhisa nhìn thật lâu vào khuôn mặt của Chiyo chợt lóe qua khinh miệt, che miệng cười nhẹ.

Lão thái thái này còn không biết cô gái với mái tóc màu hoa anh đào, tay chân tỉ mỉ kĩ càng này, sắp gây ra cho bà ấy một trận rung động như thế nào đâu.

Thoáng biểu đạt xong cảm ở trong lòng, Haruhisa nhìn tứ phía, lén lút chậm rãi từ từ đi về hướng cửa.

Nước trong được dùng từ một chậu lại từ một chậu nữa, cho đến khi bụi màu đen gì đó đã ít ỏi không còn bao nhiêu. Có thể này Sakura mới lau mồ hôi trên trán, hơi thoải mái mà nói:

“Phù, nhìn chung cũng đã ổn hơn rồi. Sinh mệnh của cậu ấy đã không còn nguy hiểm nữa rồi.”

Người bên cạnh nghe thấy những lời này, đều là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi đối với cô gái này nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Temari còn lại thì lui về sau vài bước, thẳng cho khi thân mình đụng đến vách tường, chậm rãi trượt xuống dưới ——

Thật tốt quá, em trai cô đã được cứu rồi...

“Bộ dạng này của người, rất giống với ‘con nhóc ốc sên’ năm đó.”

Chiyo nhìn không được tiến lên một bước, híp mắt từ trên xuống dưới đánh giá Sakura một chút.

Sakura cười, rất có lễ phép hạ thấp người xuống, trả lời:

“‘Con ốc sên’ theo lời nói của bà bà chính là sự phụ của cháu.”

“Hừ...”

Chiyo cũng không nói cái gì, ánh mắt thay đổi nhìn về phía ngoài cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sakura thoát nhìn vị trưởng lão có địa vị bất phàm này không có ý muốn nói chuyện với cô, cho nên lúc này mới kéo một Ninja chữa bệnh qua, tỉ mỉ thảo luận việc chế tạo thuốc giải độc.

“Bà chị...”

Không biết từ khi nào thì Ebizou chưa từng nói ra tiếng nào đã đột nhiên đi đến bên người Chiyo, cùng với bà ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói một câu:

“Thời gian đã trôi qua thật nhanh! Nhóm tiểu quỷ cũng đều đã trưởng thành...”

Ngay tại lúc Chiyo cùng Ebizou cảm khái thời gian thấm thoát qua nhanh, vào lúc ‘cảnh còn người mất’, Haruhisa lặng lẽ chuồn ra từ cửa sau của bệnh viện, đang ở trên đường lớn tìm người.

Tìm ai? Đương nhiên là người nổi danh với danh hiệu “Ninja sao chép của Làng Lá” —— Sharingan Hatake Kakashi.

Bởi vì đêm đó Gaara đã liều mình xả thân bảo vệ thôn làng, thôn xóm hầu như không có chịu đến sự dả kích nào.

Giờ này khắc này, đường lớn Làng Cát vẫn như trước vô cùng náo nhiệt, mọi người tụ tập thành nhóm năm người, nhóm ba người, nói năng vui vẻ cười đùa đi qua, bàn nói về thời tiết gần đây thay đổi làm cho hàng hóa tăng cao, mẹ chồng nàng dâu bất hòa với nhau...

Haruhisa một mình cô đơn đứng ở ven đường, sau khi trái tim đập mạnh và loạn nhịp xong, hốc mắt nhưng lại hơi hơi đỏ lên.

Gaara, cậu nhìn bọn họ hạnh phúc như vậy đi.

Thật sự khiến cho người ta phải đổ kị a...

...

Sau một lúc lâu, Haruhisa cúi đầu, xoa xoa ánh mắt, từ trong túi lấy ra một cái hộp khéo léo. Chỉ nghe “lạch cạch” một tiếng, cái khóa nhỏ ở bên ngoài hộp tự động văng ra, Haruhisa đẩy nắp hộp ra, một chú ong mật lão đạo liền từ trong mặt hòm bay ra ngoài.

Chỉ thấy cái đuôi đỏ của chú ong mật kia run rẩy, đôi cánh gần như trong suốt, ở trong không trung vỗ vài cái xinh đẹp, sau đó liền hướng nơi nào đó thẳng tắp bay đi...

Lúc trước khi ba chị em bọn họ rời nhà đi làm nhiệm vụ, cuối cùng vẫn không quên mang về cho Haruhisa một chút đồ vật hiếm lạ. ‘Con ong dẫn đường’ này là do khi Gaara ra ngoài làm nhiệm vụ mang nó về cho cô. Lúc đó cô vô cùng thích thú, cầu còn không được, cô đã nói nếu ngày đó không tìm thấy được hán, nhất định sẽ để cho con ong này đi tìm hán.

Gaara lại bĩu môi, hán nói làm sao có thể để cô ở lại một mình.

Cô cười tủm tỉm gật đầu, nhưng vẫn cẩn thận bắt lấy con ong này.

Không nghĩ tới, lời nói đó lại trở thành sự thật...

Cô rốt cục vẫn là dùng đến con ong này, bởi vì hán, đã bỏ cô lại...

Một đường miên man suy nghĩ, Haruhisa luẩn quẩn đi theo con ong đi qua phố lớn ngõ nhỏ Làng Cát này. Rốt cuộc ở trong một góc nào đó, tìm được người mà cô muốn tìm.

Người đàn ông có kiểu đầu cán chổi màu bạc thu hồi quyển sách “Chiến thuật tung tăng” màu vàng, có chút giật mình nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện ra ở trước mặt hán.

Hắn bắt quả là đang tranh thủ lúc rảnh rỗi một lát, nhanh như vậy đã bị bắt đi đến hoạt động sao?

“U ~ không phải là đầu bếp Haruhisa đây sao!”

Được ‘tiếng hét líu lo’ của Naruto ban tặng, hắn đối với cô bé trước cũng không có gì xa lạ. Không thể không nói đến, tay nghề của cô bé này quả thật không sai. Trong thời gian cô bé ở Konoha, hắn cũng không ít lần ghé thăm ‘quán mì vui vẻ’.

“Kakashi-Sama...”

Haruhisa ngẩng đầu lên, một đôi mắt màu hải đường gắt gao nhìn chăm chăm vào nửa gương mặt của người đàn ông đã bị lớp vải màu xanh che mắt.

Đôi lại Kakashi cười lại càng lớn hơn.

Cô bé này chỉ luôn luôn gọi hắn là “Ông chủ cán chổi”, mỗi lần ở trong tiệm thấy hắn cũng chỉ là hững hờ. Mà hôm nay lại đột nhiên nghiêm túc gọi hắn là ‘Kakashi-Sama’, có thể thấy được đã xảy ra chuyện không tốt nào rồi...

“Cháu muốn ngài đồng ý hai điều kiện với cháu.”

Ở trước mặt Kakashi, cô cũng không giờ được thủ đoạn gì, cũng không nghĩ đến phải giờ ra thủ đoạn, còn không bằng nói thẳng ra, gọn gàng dứt điểm luôn cho rồi.

Đối phương đã không đi vòng vèo, Kakashi cũng dần dần thu lại tươi cười, nghiêm túc hỏi:

“Chuyện gì?”

“Ngài đáp ứng trước cháu sẽ nói.”

Haruhisa thoáng có chút lo lắng nói không đủ, nhưng như cũ vẫn duy trì nhìn thẳng.

Đầu tiên Kakashi nhú mày, mà sau đó lại khôi phục tươi cười mê người:

“Tay không, bộ dạng cún con cái gì, chán ghét nhất ~ “

Giọng nói còn chưa có xong, chỉ nghe “Oanh” một tiếng, người đàn ông tóc bạc kia cứ như vậy biến mất ở tại chỗ.

Ngay cả lông mày Haruhisa cũng không hề nhướng lên chút nào, giống như đã đoán trước được “Ông chủ cán chổi” này sẽ chạy trốn. Cô khẽ thở dài một cái, lại một lần nữa lấy cái hộp ra.

Xem ra, so với trong tưởng tượng của hắn còn phải vất vả thêm một chút.

...

Kakashi thật đau đầu, vô cùng đau đầu, cho tới bây giờ chưa từng đau đầu đến như vậy. Hắn xoay người, bắt đắc dĩ đối với ‘cái đuôi nhỏ’ đi theo phía sau hắn nói:

“Cô gái à, hiện tại ta đang muốn đi toilet nam... toilet nam a.”

Haruhisa gật đầu:

“Cháu biết.”

“Vậy nhóc còn...”

Kakashi chịu đựng trên trán không ngừng tuôn ra gân xanh cùng ngọn lửa nhỏ trong lòng đang bùng bùng cháy, nhìn không được hít vào, thở ra, lại hít vào...

Nhẫn nại, hắn phải nhẫn nại, hắn nhưng là Kakashi thượng nhẫn tiêu sái của Konoha “Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở”. Như thế nào lại ở trước mặt cô gái nhỏ 17, 18 tuổi phá công.

Nhưng, cho dù thay đổi là ai, lúc ăn cơm, đi dạo, đọc sách đều sẽ đi theo không hề kêu rên một tiếng, ‘cái đuôi nhỏ’ chỉ biết dùng ánh mắt trừng người, sau đó sẽ không chịu nổi nữa đi?

Khỏi phải nói, hắn đã dùng hết mọi loại ‘độn pháp’ mà hắn sở hữu, lại vẫn như cũ, vùng vẫy trong vô vọng.

Mà hiện tại, hắn thật sự có nhu cầu cấp bách cần đi giải quyết một chút, vấn đề liên quan đến cá nhân a!

“Ngài đáp ứng cháu sẽ không đi theo.”

Vẫn là câu nói kia, Haruhisa không hề than phiền lặp lại.

“Nhóc...”

Kakashi dần dần tò mò lên, kết quả là chuyện gì mà có thể làm cho cô bé bám riết không tha.

“Cháu cam đoan chỉ có hơi vội vàng một chút, hơn nữa cũng không có tác dụng phụ nào.”

Haruhisa thập phần chân thành, tha thiết bổ sung thêm

“Được rồi, chờ ta “giải quyết” xong rồi chúng ta lại thương lượng.”

Âm thanh Kakashi có chút nhanh lên, nhin không được bước lại cửa phòng có ghi chữ “WC Nam” to lớn kia, mới bước được một bước.

“Ngài đồng ý trước.”

“... Phải “giải quyết” chính sự trước.”

“Đáp ứng trước.”

“Phải...”

“Đáp ứng trước.”

“... Được, đáp ứng...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tát Tai Chiyo Thi Thuật

Edit+Beta: Lã Thiên Di

——Haruhisa cười nói: “Bà bà, đây chính là thứ tốt nghìn vàng khó mua được, không nên lãng phí.”

Naruto đứng ở cửa bệnh viện Làng Cát, không ngừng đi qua đi lại, miệng còn càng không ngừng than thở:

“Kakashi-Sensei lại bị lạc ở trên đường, lại bị lạc đường... bị lạc ở Làng Cát...”

Một bên Sakura thì lại đang ôm cánh tay, khoe miệng run rẩy, ở trong não điên cuồng rít gào:

“Kakashi-Sensei khôn khiếp đến độ! Giờ phút quan trọng này lại chạy đi đâu nữa rồi! Lại bị lạc nữa à! Lại dám để cô bỏ cô nương đây chờ đợi!!!”

Mà tạo thành cảnh tượng như vậy, nhân vật chính giờ phút này mới không nhanh không chậm, thanh thoi thoảng đi ra, theo thói quen nâng tay cười:1420194_1411830908801_full

“A ~ thầy lại lạc đường...”

“Câm miệng!”

Naruto cùng Sakura trầm miệng một lời nói, thuận tiện còn tặng kèm theo ánh mắt vận vẹo, vô cùng xem thường.

Kakashi thấy thế cũng không giận, mà là hướng về phía Sakura vẫy vẫy tay:

“Sakura, em đi lại một chút.”

Naruto nhìn hai người bọn họ ở một bên bắt đầu kẻ tai nói nhỏ, sừng sốt một chút, lúc này mới tựa đầu uốn éo, “dứt khoát” nói một tiếng:

“Lặng lẽ nói gì đó, em mới cảm thấy không có việc gì lạ!”

...

“Nhớ kỹ không có?”

Kakashi nhú mày, hỏi lần thứ ba.

Có thể làm cho Kakashi-Sensei cũng phải nổi gân xanh đầy mặt, lặp lại đến lần thứ ba, nhất định là chuyện vô cùng quan trọng.

Sakura vô cùng nghiêm túc gật đầu. Kakashi lại đem gì đó cho cô bé cẩn thận giữ lấy, có thể này quay đầu đối với Naruto hô:

“Naruto, đi thôi!”

Vừa nghe đến phải xuất phát, tinh thần Naruto nhất thời tỉnh táo, hai ba bước chạy tới, nhìn trái nhìn phải một trận, nghi hoặc nói:

“Chỉ có ba người chúng ta? Làng Cát đâu? Bọn họ...”

“Làng Cát chỉ cần mình ta là đủ rồi.”

Đột nhiên xuất hiện một âm thanh đánh gãy câu hỏi của Naruto, ba người theo âm thanh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên mái nhà cao cao, một lão bà bà mặc trường bào đứng ngược gió, nói rõ ràng. Ngay sau đó, giây tiếp theo bà thả người xuống, từ trên mái nhà nhảy xuống!

“A a a a a a!”

Cùng với tiếng la liên tiếp kinh hoàng của Naruto, Chiyo vững vàng đáp trên mặt đất.

Bà liếc mắt nhìn Naruto cảm rơi hết xuống đất, lạnh giọng hỏi:

“Thế nào còn không mau xuất phát?”

Sinh thời lại một lần nữa nhìn thấy cháu trai, Chiyo không cảm thấy chút mất hứng nào.

Chẳng qua kết cục trọn vẹn vốn nên là người thân đoàn tụ với nhau, sớm đã diễn biến thành ‘hôm nay nếu ngươi không chết thì ta chết’...

Sự tình không thể nói như vậy, cho dù đặt ở trên người ai, cũng đều cười không nổi.

Chiyo nhìn chăm chú vào trên thân Sasori, người thiếu niên với vẻ mặt lạnh lùng kiên cường. A, không, phải nói là người dạng con rối, trong lòng thế nhưng lại trở thành bất đắc dĩ.

Sakura sớm cả người đều là thương tích, nhưng vẫn như cũ duy trì kiên định hướng bà nói: “Cháu sẽ chiến đấu đến cùng, cháu muốn chiến đấu cho đến cùng.”

Chiyo hơi nghiêng đầu, đôi mắt trong lúc đó xẹt qua một tia màu sắc của đau buồn.

Chỉ thấy tay trái bà khẽ nhúc nhích, hiện ra tuyến Charka trong suốt màu xanh linh hoạt như điệu múa ra, kéo một ít đá vụn đè ở dưới cánh tay. Linh hoạt di chuyển cổ tay, Chiyo từ balô mang theo bên người, chậm rãi lấy một quyển trục ra:

“Đây là thuật mà ta cảm mình không được sử dụng nó, cứ tưởng rằng sẽ không bao giờ lại dùng tới, xem ra không còn cách nào khác...”

Lời còn chưa dứt, quyển trục kia liền bị ném cao lên không trung, chấn động rớt xuống mở ra, trên quyển trục có hình chú niêm phong theo trình tự từng chút một bong ra từng mảng. Sau hơi khí màu tím nhạt nháy nháy, mười phong chú hình thoi dĩ nhiên biến ảo thành mười búp bê các loại không giống nhau, mang theo mùi máu tanh mơ hồ, lẳng lặng đứng ở nơi đó, chờ đợi chủ nhân đưa ra mệnh lệnh.

“Ôi, không hổ danh là Chiyo bà bà, đây là thuật khối lữ của ông tổ nghề rối, mười kiệt tác của Monzaemon: ‘Bạch bí kỹ – mười cỗ máy Chikamatsu’...”

Sasori có chút cứng ngắc nghiêng đầu méo lệch, biểu cảm trên mặt vô cùng vụn vặt và quý.

“Người ta nói rằng muốn đánh giá năng lực của một kẻ dùng rối thì phải dựa vào số lượng con rối mà người đó sử dụng được. Tuyệt kỹ bí mật của bà Chiyo ‘số lượng ngón tay’. Tôi có nghe đồn về nó... các cỗ máy này, mỗi con có thể hạ được cả một tòa lâu đài.”

Sakura tròn tròn ánh mắt: “Nhiều... số lượng nhiều quá.. mười cơ à!”

“Nhưng mà...”

Ngữ khí của Sasori nháy mắt vừa chuyển, đột nhiên từ sau lưng lấy ra một loạt quyển trục xấp xỉ lớn nhỏ, ném lên không trung, tay phải thì lại mở khoang ngực phải ra, bên trong phát ra vô số tuyến Charka rõ ràng, lạnh như băng.

“Của tôi thì lại phá hủy được cả một quốc gia. ‘Xích bí kỹ – 100 cổ máy’!”

Hình nhân màu đen với số lượng lớn dần dần tụ tập lại phía sau, đều tự giờ lên những vũ khí sắc bén, ngơ ngác nhìn chăm chú và Chiyo cùng Sakura đứng cách đó không xa.

...

Lúc bắt đầu hỗn chiến, toàn bộ trong khe núi chỉ nghe thấy được tiếng gió vù vù không ngừng thổi, không phân biệt rõ được lưỡi liềm của ai cắt đứt cổ ai, hay là lưỡi dao sắc bén vạch đứt ngực người nào đó..

Vô số mảnh nhỏ thấm thiết bùng nổ ở trong không trung, mà sau đó lại lã chã bay xuống...

Tuyến Charka màu xanh nhạt tự do bay lượn, độ cong hoàn mỹ hòa nhả quán lấy, lời kéo cắt qua bên thân người của chủ nhân điều khiển kia, chiết xạ ra từng ánh sáng đẹp mắt.

Đây là một trận đấu không có máu tươi, không có tiếng quát to, nhưng lại hết sức tàn nhẫn giết hại nhau. Sự yên tĩnh làm cho người ta nhìn không được từng đợt sợ run, ngay cả trái tim cũng nảy mạnh, co quắp lại thành từng đợt...

Cho đến khi thứ khát máu tươi cười đắc ý kia từ trên khuôn mặt nở rộ ra, trong lòng Chiyo cả kinh, hậu tri bất giác quay đầu lại, lại như cũ không tránh né được lưỡi dao lạnh lẽo bất thành linh xuất hiện ——

“A...”

Màu đỏ của máu giống như một loài hoa tối tăm ở trên thân áo màu xám tro nở rộ ra.

Sakura ngay lập tức dừng động tác trên tay, sốt ruột hô:

“Chiyo bà bà, không có việc gì đi?!”

Căn bản ngay cả mồ hôi ở trên trán Chiyo cũng không lấy tay lau đi, chính là vẫn đang linh hoạt thao túng tuyến Charka trên tay:

“Sakura, mau nhắm vào Sasori, ta sẽ lo mấy tên còn lại!”

Sakura lập tức xoay người ngay tại chỗ, xem xét chắc chắn ở tận sâu trong tầng tầng lớp lớp búp bê kia, lại nhận lấy máy phong ấn mà con rối đưa qua, cấp tốc chạy về hướng Sasori ——

Đột phá vòng vây số lượng con rối quá nhiều, Haruhisa canh đúng thời cơ, đem gì đó ở trong tay quăng đi ra ngoài!

“Chính là chỗ này!”

Đầu của ác quỷ màu trắng trong nháy mắt biến lớn ra, một ngụm răng sắc bén mạnh như vũ bão cắn ở trên người Sasori, hung hăng đưa hấn đóng ở trên vách núi đá!

Trong khoảng thời gian ngắn, một ngày trời đất dao động, làn sóng màu xanh cuộn trào ngoài khe núi dần hiện ra!

Mà ngay sau đó, toàn bộ tất cả mọi thứ, lại chậm rãi trở nên yên ả...

“Kết thúc rồi, Sasori...”

Chiyo nhìn dưới đất đầy hài cốt, nhàn nhạt nói...

Tiêu hao Charka vượt má mức cho phép của cơ thể, hơn nữa trước đó đã trúng độc. Chiyo – vị lão nhân sâu không lường được rốt cuộc mềm nhũn quỵ hai gối xuống.

Sakura cũng cố không lên xem kẻ địch đang bị đóng đinh chặt ở trên vách đá, lập tức xoay người chạy về hướng Chiyo...

Nhưng đúng lúc này, đã có điều khác lạ, nửa đường bắt đầu đau xót!

Búp bê bị tàn phá từ phía sau lưng Chiyo thoáng lung lay đứng lên, giờ đao dính máu ở trong tay lên, hướng phía Chiyo, hung hăng đâm xuống!

Ánh mắt Sakura ngay lập tức đỏ lên, không đuổi tới kịp, cô lại không thể đuổi tới kịp... Chẳng qua khoảng cách chỉ có hai bước, hiện tại lại trở thành ranh giới không thể vượt qua!

“Sakura, nếu như thật sự... xuất hiện tình huống em không thể cứu kịp người mà em muốn cứu, thì liền đem quyền trục này ném về hướng người đó, sau đó kết giải phong ấn.”

Lời nói của Kakashi-Sensei trong nháy mắt vang lên ở trong đầu cô, bất chấp cho phép, Sakura lấy quyền trục trước khi đi, Kakashi-Sensei đã đưa cho cô, ném qua bên Chiyo, hai tay nhanh chóng kết ấn ——

“Phong ấn, giải!”

“Phập...”

Đó là âm thanh của tiếng lưỡi sắc bén xuyên qua da thịt.

Sakura nhin không được nhắm chặt mắt ——

Ngay cả biện pháp của Kakashi-Sensei cũng không kịp sao...

“... Sao lại là người!”

Bên trong sương mù dày đặc, Sakura bỗng nhiên nghe thấy âm thanh vô cùng kinh ngạc của Chiyo, cô nhin không được tiến lên hai bước, đợi sương mù dày đặc từ từ tan đi, lúc này cô mới nhìn thấy rõ, cả người Chiyo còn đang ngồi quỳ ở dưới đất, mà ở phía sau bà ấy, một cô gái tóc đen chính là đang ngăn cản Sasori ở ngay trong lúc đó, một thanh trường đao xuyên vai mà qua.

“Hi ~ “

Cô gái tóc chậm rãi quay đầu lại, một đôi mắt màu hải đường hơi hơi có chút sốt ruột, nhưng khóe môi cũng hơi hơi giờ lên.

“Chiyo bà bà, Sakura, thật lâu không thấy.”

“... Haruhisa?!”

Đối mặt với cô gái này đột nhiên nhảy ra giúp đỡ. Đầu tiên Sasori hơi sững sốt một chút, sau đó liền khôi phục bộ dáng khuôn mặt tàn nhẫn:

“Hừ, lại thêm một người lại đi tới tìm đường chết.”

Nói xong, hần hơi chuyển động chuôi đao trong tay, đem trường đao từng chút từng chút một rút đi ra.

Dường như là đồng thời, Haruhisa từ trong lòng lấy ra quyền trục đã được vẽ phù trận từ trước, trở tay chụp dấu ấn ở ngay trước ngực Sasori, kết dạng ấn mà cả đời này cô luôn quen thuộc nhất:

“Phong!”

...

Cứ coi như trong đầu đã mô phỏng qua cảnh tượng vô số lần, nhưng nếu cảnh ‘groom thật sủng thật’ xuất hiện mà chiêu thức này không có hiệu quả... Trong lòng Haruhisa, ngay cả một chút ngọn nguồn cũng không hề quan tâm.

Vì thế, khi Sasori cứ như vậy, theo một trận “nhỏ bé” như vậy biến mất ở trước mặt cô. Haruhisa đều ngây ngẩn cả người.

Chiyo cùng Sakura ở phía sau cũng đều ngây ngẩn cả người.

Cứ như vậy... đã được giải quyết?

Như vậy trước đó cuộc chiến của các cô cũng rất... khó... đi?

“Cái kia...” Haruhisa xoay người lại, lắc lắc quyền trục trên tay. “Hình như cháu bị trúng độc...”

Vừa dứt lời, cả người cô giống như một khúc gỗ, “Bùm” một tiếng, ngã trên mặt đất.

Haruhisa là bị một trận âm thanh cãi lộn đánh thức.

Cô có chút khó khăn từ trên mặt đất ngồi dậy, nhìn Naruto cách đó không xa một mặt đầy nước mắt nước mũi rồng to lên, còn có trên mặt mọi người hiện lên biểu tình đau buồn cùng thương xót, đã hiểu rõ ——

Gaara, cách cô không xa lắm đâu.

Nghĩ vậy, Haruhisa liếc mắt, cắn môi do dự được một trận, lúc này mới dong đưa người đứng lên, hướng về một nơi nào đó chậm rãi đi đến.

Nhìn đi, cô đã nói hần cách chỗ cô không xa lắm mà, chẳng qua chỉ đi có hai ba bước thôi, cô liền nhìn thấy một chút màu đỏ còn sót lại.

Đẩy đám người, bước chân Haruhisa lại bình ổn trở lại. Cô đi đến bên người Gaara, ngồi quỳ xuống. Ngón tay đặt ở trên gò má Gaara, theo ngũ quan quen thuộc kia, chậm rãi chạy đi.

Bất quá chỉ có vài ngày không gặp, cảm hấn lại nhọn thêm một chút đau. Cơ thể vốn không có bao nhiêu ký thịt, thường ngày làm cho cô phải mệt mỏi hầu hạ chăm sóc về ăn uống, thoáng mấy cân thịt không còn giảm nữa.

Áo giáp cát còn chưa kịp tróc ra hết đi. Làn da cô cũng không có thô ráp cùng lạnh như băng như vậy.

Lại nói tiếp, đây vẫn là lần đầu tiên cô chạm vào làn da bao trùm cát của hắn. Trước kia, hắn luôn phải lui hết thân xác cát nặng trĩu này, rồi mới đồng ý gặp cô.

Nặng trĩu như vậy, luống cuống như thế gì đó, thật không biết hắn phải làm như thế nào khi mặc nó nhiều năm như vậy.

Vành mắt...

Đầu ngón tay vẽ vòng đến gần vùng mí mắt màu đen kia, Haruhisa nhìn không được nở nụ cười một chút.

Cái này tốt lắm, hắn về sau rốt cuộc đã có thể ngủ. Không cần giống như bức tượng điêu khắc tròn ánh mắt canh giữ ở bên cạnh giường cô, mà là có thể cùng cô cùng nhau tiến vào tổ ấm chăn mền ấm áp, cùng với da thịt của cô tiếp xúc với nhau, cùng với hô hấp của cô đan xen vào nhau, cùng cô cùng nhau mơ thấy những giấc mơ ngọt ngào êm đẹp.

Nhưng... ‘gấu mèo tóc đỏ’ sẽ thiếu đi quãng thâm...

Ôi... Haruhisa cười càng rạng rỡ, điều này cũng được cho là một loại tổn thất a ~

“Ba!”

“Naruto!”

“Haruhisa!”

Theo một tiếng véo von vang lên, trong đám người toát ra đủ mọi loại tên.

Haruhisa lại một lần nữa ngồi thẳng người lên, vрон tay đụng chạm vào gò má nóng bừng của cô, miệng xuất hiện một mùi tanh nhàn nhạt.

Ừm... Khóe miệng giống như đã bị đập hư...

“Cậu ấy đã chết, Gaara đã chết! Chỉ vì sao lại còn có thể cười được? Không phải chị thích Gaara sao? Vì sao lại còn có thể cười được?!”

Cô ngẩng đầu, nhìn người hiện lên về mặt đầy căm giận, vô cùng tức giận – Uzumaki Naruto, thế nhưng một chút cũng không cảm thấy ủy khuất. Nước mắt của cậu ta rơi vì Gaara, tức giận vì Gaara mà phát ra, ngay cả đánh cô, cũng vì Gaara mà đánh.

Chẳng qua, hắn luôn đem từ “chết” động lại ở ngoài miệng, làm cho cô có bao nhiêu bất mãn.

Lại một lần nữa vрон tay vuốt ve mái tóc của Gaara, Haruhisa quay đầu nhìn Chiyo:

“Chiyo bà bà, bà cứu hay không cứu cậu ấy?”

Lời vừa nói ra, mọi nơi đều ồn ào lên hết.

Đó là người chết, cứu cái gì? Làm sao cứu?

Trong lòng chấn động Chiyo, trên mặt vẫn lại là bộ dáng thật yên lặng:

“Vì sao?”

Haruhisa nghe vậy, gục đầu xuống, thuận miệng thuận mắt nhỏ giọng nói:

“Cũng không có gì, chỉ là đang suy nghĩ có nên khai mở quyền trục kia ra hay không...”

Sắc mặt Chiyo trong nháy mắt trở nên khá lên, nhìn, bà hung hăng trừng mắt nhìn cô gái một bộ dáng ủy khuất, suýt nữa kiên quyết cắn đứt hai cái răng cửa.

Mọi người xung quanh căn bản không biết hai người kia đang làm chuyện bí hiểm gì, chính là luôn nhìn Chiyo bà bà tính tình cổ quái luôn có đạo đức và uy tín rất cao đang làm vài lần hít thật sâu vào, sau đó từ trong hàm răng nói ra hai chữ:

“Ta cứu.”

Có thể này Haruhisa mới ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời giống như bầu trời đầy sao:

“Cảm ơn bà bà.”

“Chẳng qua, còn phải xin bà bà chờ một chút.”

Nâng tay ngăn lại tư thế đang muốn thi thuật của Chiyo, Haruhisa đi đến đám người đang xem náo nhiệt, mượn một con dao găm nhỏ.

Cô vén ống tay áo lên, không chút do dự nào ở trên cánh tay đâm trên cánh tay làm ra một vết nứt. Máu tươi trên cánh tay trắng nõn chảy xuống, Haruhisa nhìn thật lâu vào một màu đỏ tươi không ngừng lăn rơi trên mặt đất, dè dặt cẩn trọng đi lên.

Đợi cho đến khi về ra được một phù trận hoàn chỉnh, trên cánh tay Haruhisa đã có đến hơn ba vết nứt.

Luôn mãi xác nhận không có sai lầm, lúc này Haruhisa mới quay đầu cười tủm tỉm với Chiyo nói:

“Bà bà, bắt đầu đi, thứ này không được lãng phí.”

Từ sau khi Haruhisa bắt đầu vẽ phù trận, ngay cả một tiếng, Chiyo cũng đều không nói ra cổ họng, chính là nhìn chăm chú vào Haruhisa, ánh mắt càng ngày càng phức tạp.

Giờ phút này, bà nhìn vào khuôn mặt cười hề hề cùng với đầy mắt đầy kiên định của cô gái. Cuối cùng thở dài một hơi, hai tay để gần sát ngực Gaara, bắt đầu nói thuật chuyển sinh. . .

Khi ánh sáng xanh lam yếu ớt nổi lên trên ngực Gaara, trên phù trận chợt xuất hiện lên một ánh sáng màu đỏ kim, bắt đầu sinh sôi đem Gaara cùng Chiyo bao phủ trong đó.

Nhưng chẳng được bao lâu, ánh sáng màu đỏ kim liền dần dần yếu xuống đi. . .

Haruhisa thấy thế, không có do dự lại đâm một dao xuống cánh tay của mình, mắt nhìn thấy một hạt châu màu đỏ tươi hợp thành đi vào pháp trận, giống như có một dạng sinh mệnh bắt đầu di chuyển, mà lại hơi mơ hồ sáng rọi lên, cô mới chậm rãi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Có chút khản trương nhìn Chiyo bà bà còn đang tiếp tục thi triển thuật.

Khi Temari mang người từ Làng Cát tới, nhìn đến liền thấy một cảnh tượng như thế này. Ánh sáng màu đỏ kim bắt đầu dần dần lên cao, mà bên trong lại xen lẫn nhiều điểm màu xanh lam óng ánh trong suốt.

Haruhisa ngồi ở bên cạnh, luôn luôn ở trên cánh tay của bản thân rạch, đâm từng đường.

Mọi người xung quanh, tất cả đều là một bộ dáng vô cùng giật mình, cũng không lui về phía sau, cũng không hề tiến lên về phía trước ngăn cản.

Temari thấy thế, vừa muốn tiến bước đi lên, lại bị Kakashi chen ngang giữ chặt:

“Đừng ngăn cản bọn họ.”

Thuật chuyển sinh, hẳn cũng chỉ là được nghe nói mà thôi, hiện tại xem ra, cũng thật sự tồn tại. Nhưng cái pháp trận kia cùng với máu tươi của Haruhisa xây nên đến cùng có tác dụng như thế nào, hẳn vẫn không biết. Biện pháp tốt nhất, chính là yên lặng mà quan sát, không cần phải hành động thiếu suy nghĩ.

Kakashi đưa ra lý do thuyết phục Temari. Mặc dù thoát nhìn cô vẫn là một dáng điệu bất an, nhưng vẫn thành thành thật thật đứng ở một bên, cũng phân phó cho những người ở phía sau cô không được phép hành động tùy tiện lộn xộn.

Nói chung, cuối cùng Naruto vẫn có chút không kiềm chế được, nhin không được cao giọng kêu lên:

“Hai người đang làm gì?!”

“Naruto!”

Kakashi một tiếng quát nhẹ, thành công ngăn cản bước chân của Naruto.

“Nếu như không sai, bọn họ đang thử hồi sinh Gaara.”

“... Hồi sinh... hồi sinh? Chuyện này, thật sự có thể làm được sao?”

Naruto lấp ba lấp bắp nói.

Trên mặt của đoàn người Konoha đều lộ ra vẻ kinh ngạc hoặc biểu cảm hiểu rõ.

Hiểu rõ tất nhiên là Kakashi cùng Sakura, mà những tiểu quỷ còn thừa lại này, cũng chỉ có phần kinh ngạc.

Không có nhãn thuật tiện lợi như thế tồn tại. . .

Loại này lưu động của Charka này...

Chỉ sợ... sẽ phải vô cùng mạo hiểm...

Neji mở Byakugan cùng với Kakashi mở Sharingan yên tĩnh nhìn xem, trong lòng lại sinh ra dự cảm bất an.

Thật ra Haruhisa cũng vô cùng lo lắng.

Dựa theo cách nói trong nguyên tác, thuật chuyển sinh này thật ra chính là hoán đổi năng lượng sinh mệnh của mình để hồi sinh người chết.

Năng lượng sinh mệnh một khi hao hết, người dùng thuật liền sẽ chết.

Mà máu của cô, dường như có thể làm cho đại giới của người thi thuật giảm phân nửa tác dụng.

Kể từ đó, năng lượng sinh mệnh của Chiyo cũng sẽ không hoàn toàn bị hao hết, Gaara hẳn là cũng sẽ được cứu sống...

Không đợi cô lo lắng đưa ra một lý do, một trận choáng váng rất nhỏ đánh úp lại, Haruhisa nhìn dao găm ở trước mắt mình dần dần xuất hiện thành hai, hai biến thành bốn. Khóe miệng hơi run rẩy.

Thật ra, kết quả tương đối giảm phân nửa là như thế nào. Hiện tại, cô càng hẳn là nên lo lắng là máu của bản thân còn dư lại bao nhiêu...

Mắt nhìn thấy nét vẽ của phù trận kia còn không còn lưu chảy được bao nhiêu máu, Haruhisa chống đỡ quả cân đầu trọng lượng của bản thân, nỗ lực muốn thấy rõ tình huống.

Ánh sáng màu đỏ kim càng ngày càng yếu đi, nhưng Chiyo vẫn không có bộ dáng muốn kết thúc.

Haruhisa dùng sức xoa xoa mí mắt, nhìn màu xanh lam trong suốt ở trong tay Chiyo vẫn như cũ, không hề thay đổi màu sắc, cảm thấy thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Thời gian dài như vậy mà vẫn có thể duy trì được độ sáng như vậy, xem ra pháp trận này rất có ích...

Cô bỗng nhiên có lòng tin, vì thế đưa ra một điểm khí lực cuối cùng, ở trong lòng bàn tay đâm xuống một lỗ thật sâu. Sau đó thấy không thể chống đỡ được mí mắt nặng ngàn cân, yếu đuối ngã ở trên cỏ...

Gaara chỉ cảm thấy có dòng nước ấm, theo bàn tay hất đi qua, dòng suối nhỏ giống loại róc rách mà qua.

Hắn muốn trở tay nắm lấy dòng ấm áp đó nhưng lại không chút khí lực nào.

Vì thế hắn tìm dòng suối nước ấm áp tùy ý từ trên người hắn chạy đi, dần dần thuận xuống xương cốt cùng tứ chi của hắn...

Cho đến khi rút cuộc hắn cũng đã có điểm khí lực, liền lặng lẽ ở tại đây giữ lấy. Không nghĩ tới, dòng suối nước ấm áp thế nhưng trở nên dần thật nhỏ đi, dường như rất nhanh sẽ không thể còn được nhìn thấy nữa.

Trong lòng Gaara trầm xuống, mạnh mẽ mở mắt. Lại vừa khéo nhìn thấy một bàn tay trắng nõn nhiễm phải máu tươi, từ theo trên người của bản thân chảy xuống...

Thật ra, Haruhisa cảm thấy rất thỏa mãn. Bởi vì trước khi mất đi ý thức, cô rút cuộc cũng đã kịp nhìn thấy đôi mắt màu xanh ngọc mà cô luôn khắc sâu, yêu cả cuộc đời, cũng đã kịp cùng hắn nói một câu ——

Gaara, hoan nghênh trở về...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nói Đùa Tâm Tư Của Gaara

P/s: Khi Gaara cười lên thì lực sát thương được lever up ↑ a ~~~ Tầm này chả liên quan gì tới nội dung truyện đâu ~v~, tại mình thích anh cười hơn là...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Hatano Haruhisa mở to hai mắt hỏi: “Cậu là ai?”

Lúc này đây, Haruhisa cũng không có gặp được cảnh kỳ quái nào ở trong mơ.

Cô chỉ là đang nặng nề ngủ, giống như một nàng công chúa bị ma thuật giam giữ, niềm phong ở trong pháo đài, ở tận sâu trong một đất nước nào đó. Tường thành cao lớn bị những bụi cây lạnh lẽo quấn quít bao vây lấy, đem cô chia cách khỏi thế giới bên ngoài.

Không nghe được bất kỳ âm thanh nào, không có cảm giác hay bất kỳ động tĩnh gì. Cứ như vậy, không biết tỉnh lại là cái gì, ngủ là cái gì...

Cho nên cô cũng không biết, dù cho Gaara đã không còn Shukaku Nhất Vĩ trong người, cũng đã bắt đầu nổi nóng hung bạo lên, vẫn như cũ hủy diệt một nửa Làng Cát. Mà không có hủy diệt một bên khác còn lại của bệnh viện Làng Cát.

Cô không biết, hiện tại thân là Kazekage đệ ngũ – Gaara thế nhưng lại không hề để ý tới phản đối của mọi người, đem văn phòng chuyển đến cách vách phòng bệnh của cô. Kết quả của việc đó chính là trong bệnh viện sẽ thường xuyên sẽ xuất hiện Ninja chạy như điên bởi vì văn kiện, vô cùng vất vả chạy tới văn phòng mới của Kazekage, nhưng lại phát hiện không có ở đó. Cuối cùng vẫn là các bác sĩ, y tá bệnh viện tốt bụng chỉ chỗ, Ninja đó mới tại phòng bệnh bệnh viện cách vách văn phòng phát hiện ra vị Kazakage-Sama mất vẫn thâm quầng như trước.

Cô không biết, tại những ngày đêm không có bầu trời đầy sao cùng ánh sáng trong trẻo của ánh trăng, có một người con trai có mái tóc màu đỏ ngồi ở bên cạnh giường bệnh, tha thiết nắm chặt tay cô, dè dặt cẩn trọng tựa đầu vào bên cạnh người cô, khuôn mặt vui vào chần bồng thật dày, chỉ chốc lát sau đó, liền vàng nhuộm ra một dấu vết ướt sũng nào đó.

...

Những điều này cô đều không biết, cho nên sau mười bảy ngày, cô rốt cuộc cũng đã mở to mắt. Cô nhìn người đứng ở bên người cô, người con trai còn có chút suy sụp thờ gập, ngẩng ngẩn hỏi một câu:

“Cậu... Là ai?”

Đồng tử sáng ngời của Gaara mạnh mẽ co rút một chút, mà sau đó liền giống như tàn tro bị lửa thiêu đốt đi, sự cô đơn yên lặng chậm rãi đi xuống dưới.

Hắn như cũ vẫn duy trì thân mình nghiêng về phía trước, trong đôi mắt màu xanh ngọc dần dần có tuyệt vọng cùng sợ hãi nhè nhẹ chảy ra...

Tay Haruhisa giấu ở trong chăn mềm không tự giác được nắm chặt lại, thầm mắng bản thân một câu, sau đó vươn tay vòng ở cổ người trước mắt, cúi đầu hít một câu:

“La La La...”

Thân mình của Haruhisa thật ấm, chăm chú nhìn vào gương mặt của cô đang dính sát vào cổ hắn. Bả vai Gaara hơi cứng, một chút cử động cũng không dám.

“La La La?”

Dường như nhận thấy được hiện tượng kỳ lạ của Gaara. Haruhisa lại gọi thêm một tiếng, vừa định nói tay xem mặt hắn, giây tiếp theo, đã bị người nào đó ôm chặt vào trong lòng.

Đột nhiên bị lôi kéo mạnh như vậy, Haruhisa lại cảm thấy choáng váng đầu. Cô nhìn bác sĩ, y tá đứng ở phía sau Gaara, ngay cả thờ cũng không dám, cứ như vậy hiện ra một mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào cô. Cô khá chắc chắn, sắc mặt của chính mình nhất định kém tới cực điểm.

Aizz...

Ai biểu cô vừa mới mở mắt đã làm một trò đùa khiến người ta không yên lòng làm chi...

Haruhisa bắt đầu đi, hướng mọi người ở xung quanh chớp chớp mắt, ý bảo bản thân vô cùng tốt. Sau đó liền hiện hình ở trong lòng của Gaara, bàn tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ phía sau lưng Gaara.

“Haruhisa...”

Cảm thụ được trong lòng bàn tay truyền đến rung động, Haruhisa nhẹ nhàng đáp lại:

“Ừ, là em”

Hai tay Gaara ôm lấy cô lại siết chặt thêm một chút, đôi môi lạnh lẽo dán sát vào vành tai của cô, khàn khàn mở miệng, mang theo một chút mùi vị năn nỉ.

“Em lại gọi tên anh thêm một chút nữa...”

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt sau lưng Gaara hơi dừng một chút, mà sau đó lại có tiết tấu phui lên.

“La La La...”

“La...”

“... Em... Yêu... La...”

Cần cổ chậm rãi truyền đến một cổ cảm giác ẩm ướt, Haruhisa nhắm mắt, đáy lòng dần dần xuất hiện một tia đau đớn không nói nên lời.

Không biết qua bao lâu, Haruhisa mở to mắt, chăm chú nhìn một phòng đầy người có biểu cảm quý dị, nghĩ nghĩ, thấp giọng nói:

“Em đói bụng.”

Vừa dứt lời, bụng cô liền cực kì phối hợp kêu lên một tiếng.

Gaara nghe vậy, nửa thì dây dưa, nửa thì đùa giỡn cọ cọ cổ Haruhisa. Có thể này mới ngẩng đầu lên, xoay người, quét những người xung quanh liếc một cái.

Không khí trong phòng càng ngày càng thấp.

“Haruhisa, Haruhisa! Em nghe Sakura nói chị đã tỉnh!”

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một âm thanh gào lên hô to. Sau đó “Oành” một tiếng, cửa lớn phòng bệnh đã bị một lực kì lạ đâm thủng.

‘Anh trai râu mép’ làm gương đi trước chạy vọt vào, Kakashi đi theo sau hiện lên một mặt có lỗi.

“Naruto!”

Đi theo sau cuối cùng, Sakura một tay nâng hòm thuốc, dùng một cái tay rảnh rỗi khác, vô cùng quen thuộc đập trên đỉnh đầu của ‘anh trai râu mép’.

“Cậu cảm miệng lại cho tớ!”

Naruto nhìn Sakura lộ ra hàm răng nghiêng chặt lại, ôm cái đầu vàng như trứng gà của mình, lèm mè như cây nấm ngồi xổm ở góc tường.

Thật sự không có bạo lực thì không chịu hợp tác...

Sakura bắt đầu đi trừng mắt nhìn Naruto liếc mắt một cái, có thể này mới quay về đáp ứng ôn nhu của một Ninja trị liệu, hướng về phía Haruhisa mỉm cười:

“Haruhisa, thật sự vô cùng xin lỗi.”

Haruhisa vươn tay lôi kéo Gaara một mặt đồng lại —— Đây, tốt xấu gì cũng là nước đồng minh vào sinh ra tử cứu người đấy, không cần phải đưa ra mặt lạnh sát thần đó đâu...

Cảm giác được người phía sau có ý đồ, Gaara thả lỏng cơ bắp khuôn mặt, đứng lên, hướng Kakashi gật đầu.

Mất thấy Gaara cùng Kakashi nói chuyện với nhau, lúc này Sakura mới đi đến bên giường, đem hòm trong tay để thấp qua:

“Haruhisa, mau uống cái này đi.”

Haruhisa nhìn thật lâu vào chén thuốc nước màu xanh nhạt đang dao động, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt nhăn như khi.

Nhìn bệnh nhân ngoan ngoãn uống xong thuốc, Sakura thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô nhẹ nhàng xoa xoa khóe miệng của Haruhisa, có chút oán trách mở miệng:

“Rất nguy hiểm, khi đó nếu như máu của cậu chỉ còn lại một giọt...”

Sakura dựng thẳng một đầu ngón tay lên.

“Cứ coi như sự phụ trợ tự mình đến, cũng sẽ không cứu cậu được.”

Haruhisa nghe vậy, sừng sốt một chút.

A ~ vận khí của cô cũng thật sự quá may mắn rồi.

Nói thật, vào lúc đó, cô cũng không trông cậy vào bản thân còn có thể tỉnh lại nữa.

“Bất quá đã tỉnh lại cũng đã không còn gì nguy hiểm nữa.” Sakura nói tiếp, “Những gì còn lại thì nhớ uống thuốc đúng hạn, tu dưỡng thân thể thật tốt.”

“Ừm, cảm ơn Sakura.”

Haruhisa mau lẹ tề đại nói lời cảm ơn, lại đổi lấy một cái ánh mắt đầy xem thường của đối phương.

“Nhiều máu như vậy! Cậu cũng thật là. Lúc đó tớ...”

“Haruhisa Haruhisa ~”

Cây nầm Naruto ở góc xó lại nhảy đi lên.

“Lúc đó em hiểu lắm chị, em còn tưởng rằng... Ai nha, nói tóm lại, thật sự vô cùng xin lỗi, em...”

“Naruto!”

Mất thấy thẳng nhóc đối diện này còn muốn tiếp tục cãi nhãi không ngừng tiếp tục nói, Haruhisa chăm chú nhìn vào Gaara ở bên cạnh, vội vàng thấp giọng đánh gãy lời nói của Naruto.

“Chuyện đã qua, không cần phải nhắc lại!”

Một cái tát kia làm sao có thể để cho Gaara biết...

Haruhisa một bên ở trong lòng tính toán, một bên mặt mày cong cong đối Naruto nói:

“Lúc đó, em cũng là do bị thương quá độ, không nhận thức được mọi việc, không suy nghĩ được gì hết...”

Naruto lập tức bị cảm động, chỉ thấy hai mắt hấn ứa ra nước mắt nhìn Haruhisa:

“Haruhisa, chị thật tốt...”

Giây tiếp theo, nhìn Naruto sẽ nhảy phốc lên như con chó nhỏ, Haruhisa cảm thấy đầu lại bắt đầu đau ——

Ông trời ơi ~, ông hãy sai người nào đó tới đem người này đá văng ra đi...

Thật hiển nhiên, Gaara nghe được tâm nguyện của Haruhisa, chỉ thấy hấn hướng tới đám người đứng ở một bên, đưa một ánh mắt cho bá sĩ, y tá đã đứng làm bình hoa di động thật lâu, mấy bình hoa kia liền ngậm hiểu ra, đi tới:

“Haruhisa tiểu thư còn cần phải tịnh dưỡng nhiều hơn, mọi người vẫn nên ra ngoài trước đi.”

Rất nhanh, người không có nhiệm vụ ở trong phòng bệnh đều đi hết.

Sakura vừa ra đến trước cửa, còn hướng cô làm động tác “Cố lên”, sau đó liền cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Cố lên?

Haruhisa phì cười, nhìn thoáng qua Gaara ở lại trong phòng bệnh.

Aizz... trong đầu Sakura đến cùng đang nghĩ cái gì a.

Haruhisa nhìn vào Gaara đang đứng quay lưng về phía cô, thật lâu cũng không có nói chuyện. Cúi đầu suy xét một chút, xóc chân trên người lên, đứng lên, chậm rãi bước tới hai bước:

“La La La...”

Người con trai tóc đỏ nghe được động tĩnh, vội vàng xoay người đi lên, vươn tay đỡ lấy thắt lưng của người con gái ấy, một cái ôm ngang, lại đem người con gái đặt ở trên giường:

“Đừng lộn xộn.”

“Vậy anh đừng nóng giận.”

Haruhisa lại ở Gaara trên người, nhẹ nhàng hôn lên môi của Gaara, nhỏ giọng nói.

Tay ôm lấy thắt lưng cô cũng không có nói ra, mà là thuận thế đem cô ôm vào để cô ngồi ở trên đầu gối hấn. Haruhisa áp thấp người, nằm ở trên bờ vai của Gaara, lại nói một câu:

“Em là do hôn mê nên mới nói như vậy.”

Gaara đem đầu Haruhisa hướng đối diện mình, trên gương mặt tuấn tú xuất hiện hi vọng khó khăn.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người không nói gì.

Ngay tại lúc cái trống ở trong lòng Haruhisa càng ngày càng đánh vang, là lúc cô bỗng nhiên nghe thấy âm thanh mát rượi của Gaara, ở bên tai cô mơ hồ

vang lên:

“VẬY em lại hôn anh thêm một lần nữa.”

“Hả?”

Haruhisa thoáng mê hoặc, không đợi cô phản ứng lại, ngũ quan tuần mỹ của Gaara liền đột nhiên phóng đại ở trước mắt cô.

“Ừm...”

Bởi vì kinh ngạc mà thoáng mở miệng ra, nhưng lại làm cho đôi phương thêm thuận tiện.

Haruhisa chỉ cảm thấy có một hơi thở quen thuộc đập vào ngay trong mặt, cái lưỡi trong miệng liền cấp tốc bị ép cùng nhảy múa. Không giống như nụ hôn lúc trước kịch liệt hung mãnh xâm lấn vào, cũng không phải là dịu dàng lướt qua, mà là đem hết mọi sức lực, thật sâu... tưởng nhiệm.

Ừm... Hoặc là một cái gì đó nghĩ lại mà thấy sợ...

Haruhisa mơ mơ màng màng nghĩ, đầu giống như lại choáng váng lên...

Dường như cảm nhận được người trong lòng không khỏe, Gaara rút cuộc ngừng lại, ngón tay mon trón vệt nước sáng trong ở ngay đầu môi, điều chỉnh lại hô hấp có chút gấp gáp của bản thân.

Hắn đem cằm tựa vào trên bờ vai Haruhisa, thật lâu sau, mới cúi đầu nói:

“Ừ, anh đã có lo lắng một chút...”

Tiểu đội Kakashi rút cuộc phải trở về Konoha.

Từ ngày đó, lúc cứu Gaara trở về, tiểu đội của Might Guy cũng đã trở về trước. Trước khi đi, hiếm khi thấy được đáng về con gái của Tenten rơi nước mắt. Mà tiểu đội của Kakashi lại bởi vì Sakura muốn ở lại chiếu cố ba người bệnh nặng.

Hiện tại, Gaara sớm có thể mỗi ngày ‘nhật lý vạn kỷ’, Chiyo cũng lui về sơn cốc không thấy bóng dáng, thậm chí ngay cả Haruhisa – người có tình huống nghiêm trọng nhất cũng chỉ có thể tùy ý ở trong bệnh viện đi bộ.

Như vậy bọn họ cũng cần phải trở về.

Sakura cẩn thận dặn dò các hạng mục công việc cần chú ý, lại để lại các phương pháp phối thuốc, dặn dò cả ngàn lần phải uống thuốc thời hạn, không được cúp cua thuốc, có thể này mới an tâm quay về đội.

“Như vậy, chúng tôi liền đi trở về.”

Đầu lĩnh Kakashi đối Gaara nói.

Gaara gật đầu:

“Lại thiếu mọi người ở Konoha nhân tình.”

Từ lúc lên làm Kazekage, cái giờ tay nhắc chân của người nào đó trong lúc đó, khí thế liền càng tăng lên cao.

“Ha ~ Gaara, tớ sẽ chờ đợi cậu đến cứu đấy!”

Naruto ngửa mặt lên trời cười to, một đôi mắt màu xanh da trời sáng lấp lánh.

Gaara gật đầu, khóe môi hiện ra một tia nhàn nhạt mỉm cười:

“Ừ, được.”

Ở dưới sự chứng kiến của mọi người xung quanh, hai bàn tay đã chạm vào nhau, giống như đã ký một khế ước nào đó...

“Sakura...”

Haruhisa thừa dịp khi mọi người, đại đa số đều một mặt cảm khái, lặng lẽ hướng Sakura vẫy tay.

Sakura đã đi tới:

“Có chuyện gì?”

Haruhisa nhìn trái nhìn phải, xác định không có người chú ý ở góc này, lúc này mới hạ giọng nói:

“Cái kia, phong ấn của tớ... Cái quyền trục kia, có có thấy nó ở đâu không?”

Ngày đó khi cô vừa tỉnh lại, liền phát hiện cái quyền trục kia không thấy đâu.

Đùa, nếu đánh mất quyền trục kia, Chiyo không giết cô mới là lạ...

Sakura sững sốt một chút, rất nhanh liền phản ứng Haruhisa đang nói đến cái gì. Cô mở mi mắt, cười nói:

“Cái kia à, Chiyo bà bà đã sớm cầm đi.”

“VẬY...” Haruhisa nhất thời khần trương lên, “Giải ấn sao?”

Sakura gật đầu: “Giải ấn, tớ xem phần giải ấn.”

“VẬY...” Sau đó thì sao?

Haruhisa giương miệng, lại hỏi không ra đến.

Nhìn ra Haruhisa sầu lo, Sakura lại cười, trên mặt xẹt qua một tia cực kì phức tạp:

“Chiyo bà bà cho tớ một xem một góc tàn phượng, để cho tớ chế ra một loại thuốc cho bà ấy.”

“Ể?”

Nghe Sakura không biết điều trả lời, Haruhisa không hiểu.

“Loại thuốc kia, gọi là ‘Kính mộng’.”

Sakura chậm rãi nói ra vài chữ này.

“Sakura, nếu cậu không mau đến đây, tớ sẽ cùng Kakashi-Sensei đi trước đó!”

Xa xa, âm thanh hót líu lo của Naruto lại một lần nữa vang lên.

Sakura vỗ vỗ Haruhisa còn đang ngẩn ngơ, cuối cùng nói một câu:

“Nên nhớ được sẽ không thể quên, nên quên sẽ không nhớ được. Mà tớ... Hừm? Ngày đó đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Haruhisa nhìn thật lâu Sakura chạy đi hướng cô vẫy tay, rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, không khỏi cũng bật cười.

“Ngốc cười cái gì đâu?”

Sau lưng bỗng nhiên vang lên một cái âm thanh hơi lạnh.

Haruhisa bủi môi. Từ sau khi làm Kazekage, miệng mồm người nào đó càng ngày càng độc.

“Không đề ý đến anh?”

Âm thanh lại gần thêm một chút, sườn mặt Haruhisa thấy một khuôn mặt ‘tựa tiểu phi tiểu’. Trong lòng nhất thời run lên, vội vàng làm ‘chân chó’ nói:

“Đề ý chứ ~ làm sao lại không đề ý ~ cho dù không đề ý tới người nào đó cũng sẽ không thể không đề ý tới anh ~ “

Cô làm sao đã quên mất, về cái đề án “không tức giận” kia, người nào đó còn đang lo lắng trong lòng.

Hừ, từ lúc lên làm Kazekage, ta đây của người nào đó càng ngày càng lớn.

Gaara nhìn thấy, có chút vừa lòng ngoéo một cái khóe môi, thuận thực đem cô ôm ngang lên, đi nhanh hướng trong thôn. Haruhisa bị bất ngờ không kịp phòng bị, vội vàng ôm lấy cánh tay của người nào đó.

Dọc theo đường đi, thôn dân lui tới, đủ mọi loại ánh mắt giống như ra-đa định vị, chính xác phóng tới trên hai người bọn họ.

Ngay từ đầu, Haruhisa còn có thể miễn cưỡng duy trì chống đỡ, nhưng càng về sau, thật sự không thể chống đỡ được nữa, đành phải chôn đầu vào bả vai của Gaara. Một gương mặt nhỏ nhắn đang dần dần phát triển thành trái cà chua.

A, đúng rồi, xem chút nữa cô đã quên mất.

Từ lúc lên làm Kazekage, da mặt của người nào đó càng ngày càng dày.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tâm Tư Trả Thù Naruto Gặp Họa

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— tiểu tử, dù sớm hay muộn cũng phải lòi đầu ra đây!

Trước trước sau sau ép buộc gần một tháng, lúc này Haruhisa mới được xuất viện, lên đường chuẩn bị về nhà.

Trước khi đi, cô nhìn thấy các bác sĩ, y tá hiện ra biểu cảm như trút được gánh nặng. Haruhisa nghe rằng đi về hướng Gaara —— đều tại hần hết, chỉ tại hần mà bệnh viện đều phải trở thành phòng đông lạnh.

Thật vất vả về đến nhà, Haruhisa khẩn cấp chạy lên trên lầu tắm rửa. Trong bệnh viện, điều kiện tuy cũng tốt nhưng không thoải mái bằng ở nhà.

Trời mới biết cô có bao nhiêu nhớ nhưng với cái bồn tắm lớn cùng với xà phòng bong bóng ở trong nhà.

Tắm xong, Haruhisa một bên lau tóc, một bên lão đảo đi xuống lầu, chuẩn bị tìm đồ ăn cho bản thân, nhưng lại thấy người nào đó đang ngồi ở ghế sofa, ngửa đầu, cũng không biết đang nghĩ cái gì. Trên bàn trà, bày ra những quyển sổ thật dày.

“Ể, La La La, hôm nay anh không cần đi làm sao?”

Haruhisa nghi hoặc ngẩng đầu nhìn đồng hồ. Không có sai a, lúc này chỉ mới có 10h30 sáng thôi.

Gaara đứng thẳng dậy, mím môi, cầm lấy bút đặt ở trên bàn trà, viết chữ về tranh hơn nửa ngày, lúc này miệng mới nói ra một chữ:

“Thượng.”

Haruhisa đã sớm vào phòng bếp, lúc này đang ở trong bồn rửa rửa vài quả trái cây, tiếng nước rào rào, chỉ nghe thấy âm thanh mơ hồ của Gaara.

Cô tắt vòi nước đi, quay đầu hỏi một câu:

“Anh nói cái gì?”

Không đợi Gaara đáp lại, một tiếng đập cửa truyền vào trước khi Gaara nói.

“Em đi mở cửa.”

Đại khái là do kìm nén ở bệnh viện quá lâu, người nào đó có vẻ cực kỳ hưng phấn, hai tay tùy tiện lau ở trên quần, cực kỳ hứng thú chạy đi mở cửa.

Ở ngoài cửa, có hai người đứng. Haruhisa chỉ nhìn thấy hai người này mặc cùng bộ đồng phục giống nhau, lại không nhìn thấy nửa trên cùng khuôn mặt, bởi vì mỗi một người đều đang nâng xấp văn kiện cao cao.

“Kazekage-Sama, những đồ đạc ở bên bệnh viện đã được chuyển hết sang đây.”

Trong đó có một người mở miệng, âm thanh run rẩy.

“Ừ, vào đi.”

Âm thanh của Gaara từ phía sau Haruhisa truyền đến, Haruhisa nhìn nhìn người ở bên ngoài, lại quay đầu liếc mắt nhìn trong phòng đầy những ông lão đầy tinh lực, theo bản năng nghiêng người, nhường đường đi.

“Đa tạ Hatano-Sama.”

Sau khi một bước tiến vào cửa, Ninja còn không quên nói lời cảm ơn với Haruhisa.

Đợi đến khi hai người Ninja đem gì đó trên tay để xuống xong, nhanh chóng rời đi. Haruhisa còn đang duy trì động tác nắm quả đấm cửa, ngay cả cửa

cũng quên đóng.

Gaara nhìn gió hơi thổi bay tóc cô, nhíu mày:

“Đóng cửa, đi lại đây.”

Buổi sáng hôm nay, bác sĩ Làng Cát dặn hấn, nói. Mặc dù đã có thể xuất viện nhưng thân thể của Haruhisa còn rất yếu, cần phải được điều dưỡng thật tốt.

“Ừm.”

Haruhisa hoàn hồn, đóng cửa lại, chạy bước nhỏ đến bên người Gaara:

“Cho nên mới nói... anh đem văn phòng từ bệnh viện chuyển đến trong nhà?”

“Ừ, thuận tiện.”

Gaara cầm lấy một phần văn kiện trên cùng, lật vài tờ, hàm hàm hồ hồ nói.

“A? Cái gì?”

Haruhisa không nghe rõ, vì thế thật tự nhiên khom lưng xuống hỏi.

Gaara thuận thế đem Haruhisa kéo đến trong lòng bản thân, chông chất cần trên môi cô một ngụm:

“Thuận tiện.”

“...”

Haruhisa ngồi ở trên đùi người nào đó, dờ khóc dờ cười.

...

Một phần văn kiện còn chưa có xem xong, Gaara liền cảm giác được người nào đó ngồi có chút không yên, ở trong lòng hấn xoay tới xoay lui.

Hấn có chút tùy ý nói cánh tay ra, tùy ý để người nào đó nhảy đi ra ngoài. Lại như vậy để cô từ từ đi xuống, văn kiện trong vòng hôm nay cũng đã gần xem xong hết.

“Em... đi nấu cơm.”

Haruhisa cũng không ngốc, đương nhiên cảm giác được biến hóa kỳ diệu kia, nhất thời lấp bắp nói.

“Chờ một chút.”

Gaara buông văn kiện trong tay, đứng lên.

Dường như là đồng thời, lại truyền đến một tiếng đập cửa.

Lần này người đi mở cửa là Gaara, người vào cửa là Temari cùng Kankuro, trong tay hai người đều mang theo cái túi thật to.

“Chị Temari, Kankuro, hai người đã trở lại?”

Haruhisa cực kì nhiệt tình nghênh đón, vừa muốn nhận lấy cái túi trong tay Temari, Temari lại lui về sau nửa bước.

“Không cần đâu, chị cảm là được rồi.”

Temari vỗ vỗ đầu Haruhisa, cười nói, thuận tiện còn nhìn thoáng qua bên người Kankuro.

“A a, đúng vậy, đều đưa cho em đi, đều đưa hết cho em đi.”

Kankuro vô cùng có mắt mở miệng nói, thật sự nhận lấy gì đó trong tay Temari, hai ba bước liền đi tới trước bàn ăn, đem gì đó giống như nhau ở trong túi ra bên ngoài.

Mặc dù Haruhisa cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ nhiều, ngược lại bị một mùi hương đậm mùi cướp lấy lực chú ý.

“Đi lại đây ăn cơm trước đi.”

Không biết vào lúc nào, Gaara đã từ phòng bếp lấy ra bát đĩa, lôi kéo tay cô, cùng cô đi đến bàn ăn, ngồi xuống.

Đầu tiên Temari múc cho Haruhisa một chén canh, sau đó cười hề hề nói:

“Mau ném thử đi, đây chính là do vợ của Maki tự tay làm đó.”

“Vợ của Maki?”

Haruhisa cảm thấy đầu của bản thân thiếu chỗ để dùng. Đầu tiên, cô muốn đi nấu cơm, kết quả bị Gaara ngăn cản, sau đó Temari cùng Kankuro liền mang theo bữa cơm trưa đầy phong phú về nhà, lại vẫn là xuất phát từ tay nghề của vợ Maki?

“Đúng vậy, vừa qua, ba bữa cơm của bọn chị đều sẽ do bà ấy phụ trách.” Temari lại thay Kankuro xới một chén cơm, “Yên tâm, không phải là ăn chực, Gaara có trả tiền.”

“A?”

Haruhisa càng mơ hồ, thìa đựng canh đứng ở giữa không trung.

Đoạn ngày ở bệnh viện kia, cô có nghe Gaara đề cập qua, vợ của Maki có giúp nấu ba bữa cơm mỗi ngày cho họ. Nhưng hiện tại, cô đã xuất viện, vì sao còn làm phiền đến gia đình nhà người ta?

Nhìn mặt Haruhisa không hiểu gì hết cộng thêm vẻ mặt không giải thích được. Gaara vươn tay, nhận lấy cái muỗng đã vung vãi ra hết, hướng gắp một khối thịt sườn vào trong chén Haruhisa:

“Bác sĩ nói em còn phải cần được điều dưỡng, không nên mệt nhọc.”

Em lấy anh, chỉ nấu cơm thôi mà mệt nhọc cái gì.

Haruhisa âm thầm liếc một ánh mắt đầy xem thường, nhưng đáy lòng lại xuất hiện một cảm giác ngọt ngào...

Ngày kế tiếp, Haruhisa quả thật vô cùng dễ chịu.

Không cần phải nấu cơm, không cần phải rửa chén, cũng không cần phải quét dọn vệ sinh. Thỉnh thoảng có khoảng thời gian quá dài, đều sẽ bị Gaara dịu dàng ôm ở trong lòng.

Đôi khi cô sẽ vụng trộm ngắm nhìn vào một người nào đó đang chuyên tâm làm công việc, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào như chất lượng tươi tốt và tươi mới của trái dưa Hami (một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc).

Nhưng... dần dần, cô cười không nổi nữa rồi...

Vào một ngày nào đó.

Cô nhìn thấy khí trời bên ngoài tốt đến mức khó gặp được, liền thay drap khăn phủ giường ở trong nhà, đem toàn bộ ném vào trong máy giặt. Thật vất vả tẩy chà xong, cô vô cùng cao hứng muốn đi ra ngoài sân phơi, lại bị người nào đó giữ chặt lại:

“Trở về nghỉ ngơi.”

“Nhưng...” Haruhisa nâng nâng gì đó ở trong lòng.

Gaara nhíu mày, nâng ngón út lên, đặt ở bên môi, thổi ra một tiếng tu húy chới tai. Trong nháy mắt, ám nhãn che mặt hiện thân giống như một trò ảo thuật, sau đó nhận lấy gì đó ở trong lòng Haruhisa.

Haruhisa nhìn thật lâu người Ninja nào đó thực hiện động tác vô cùng nhanh chóng, mở to mắt há miệng thở dốc, ngay cả một chữ cũng không hề nói ra.

Rất nhiều ngày sau đó, vào một ngày nào đó.

Cô vừa tỉnh sau buổi ngủ trưa, vô cùng rảnh rỗi không có việc gì để làm, liền từ trên giường lấy quyển sổ tay xinh đẹp đã để lâu ra, chuẩn bị lại nhìn một cái, thuận tiện viết thêm vài cái mới vào đây.

Không thành công, còn chưa viết được hai hàng, cửa phòng đã bị một người đẩy ra.

Thật ra Gaara còn có rất nhiều chuyện bận rộn còn lo chưa xong, chẳng qua là do dự đoán giờ này, bình thường Haruhisa cũng đã muốn tỉnh ngủ, vì thế liền bụng chèn thuốc ảm lên cùng sẵn tiện liếc nhìn một chút. Không nghĩ tới khi vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy người nào đó đang nằm sấp ở trước bàn học, cũng không bật đèn, cứ như vậy tập trung tinh thần ‘múa bút thành văn’, ngay lập tức mặt đều đen lại hết.

“Hắc hắc, La La La, anh tới rồi!”

Người bị bắt tại trận chẳng những không có chút nhận sai, ngược lại còn có ý đồ lừa dối hấn, cười đùa tí tưng để trót lọt qua được cửa ải.

“Em đã đồng ý với anh cái gì?”

Gaara đi về phía trước hai bước, đem chén thuốc trong tay để xuống.

“...”

Haruhisa nhớ tới đêm qua, người nào đó thừa dịp ý chí của cô không được kiên cường vừa dỗ lại vừa lừa gạt, làm cho cô phải đồng ý nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt cho đến khi cơ thể khỏi hẳn, tâm can đều run bắn cả người.

“Em... em... chính là do có chút buồn chán. Ha ha...”

Xem người nào đó co đầu rút cổ, một mặt bộ dáng chột dạ, ngay lập tức tâm can Gaara cũng không có tức giận, chỉ nói một tiếng dịu dàng kêu cô mau uống thuốc, lại trộm hôn ở trên mặt cô một cái. Xong, người nào đó cam đoan sẽ không làm ra những việc quá sức của cơ thể bây giờ, lúc này buông tha cho cô.

Haruhisa nhìn thật lâu Gaara mở cửa đi ra ngoài, khẩu khí trong lòng mới vừa hơi kiên cường, liền nghe thấy âm thanh mát rượi kia:

“Sau khi khỏi hẳn, sau này lại kéo dài thêm một vòng nữa.”

“...”

Không biết ít nhiều ngày sau, vào một ngày nào đó.

Cô nhéo tay, xoay cổ, lưng lay thất lưng, bản thân cảm thấy từ tận sâu bên trong, từ trong ra ngoài, cả người đều khỏi hẳn.

Vì thế, liền rón ra rón rén đi xuống lầu.

Trong phòng khách im ắng.

Sáng sớm Gaara đã bị kéo đi họp, lúc này còn chưa có trở về.

Tròng mắt Haruhisa vòng vo chuyển, từ trong phòng bếp cầm lấy hai cái túi, lại từ trong quần áo của Gaara lấy một ít tiền lẻ, mở cửa đi trên đường.

Hít thở không khí tươi mới, Haruhisa cảm thấy tâm tình của bản thân cực kỳ tốt.

Thật là, một đoạn thời gian này, cô liền giống như bị giam cầm, cửa chính thì không cho ra, cửa phòng cũng được bước ra. Ngoại trừ ăn cơm ngủ nghỉ, thì toàn bộ mọi hoạt động đều bị cấm hết...

Nếu cứ còn tiếp tục như vậy, cô nhất định sẽ nhàm chán đến phát điên.

Đi một chuyến đến cửa hàng bán hoa, lại đi dạo một vòng quanh thị trường.

Haruhisa xách hai cái túi căng phồng lên, nghiền ngẫm một chút thời gian, quyết định về nhà.

Dù sao, là do cô vụng trộm chạy đi ra ngoài, nếu lại bị Gaara phát hiện, thời gian khỏi hẳn này cũng không biết sẽ bị kéo dài tới khi nào.

Cô đương nhiên biết Gaara làm như vậy chỉ vì tốt cho cô, nhưng người bị kìm nén ở nhà lâu như vậy, không phải cũng không có lợi cho việc hồi phục thân thể sao ~

Huống chi, dù sao gần đây cô cảm thấy Gaara, ừm... gần đây có chút kỳ quái.

Cứ như vậy mà suy nghĩ ‘có cũng được không cũng được’, rất nhanh, thu hoạch tràn đầy mọi thứ, Haruhisa liền nhìn đến cửa lớn vô cùng quen thuộc nhà mình... cùng với người vô cùng quen thuộc đứng ở ngay trước cửa.

Chậc ~ khác không nói, diện mạo lại giống hệt như ‘gấu mèo’ nhà cô, kia thật đúng là... AAAA!

Haruhisa nhìn thật lâu vào người nào đó toàn thân đều có khí đen quấn quanh người. Hóa đá ngay tại chỗ.

Gaara vài bước đã đi tới, nhìn bộ dáng ngờ ngác của Haruhisa. Đáy mắt có lóe xoáy nặng nề di chuyển làm cho người ta phải sợ hãi.

Thật lâu sau, hắt thở phào một hơi, tận lực hạ thấp âm thanh xuống:

“Về nhà.”

Người sau vội vàng ngoan ngoãn đi theo sau, khuôn mặt nhỏ nhắn thành trái khổ qua.

Ngay sau đó, Gaara còn nói:

“Sau khi khỏi hẳn sẽ không giới hạn thời gian, kéo dài thêm chút nữa.”

Haruhisa nghe vậy, hoàn toàn điên rồi...

Một ngày nào đó, Naruto vừa mới làm xong nhiệm vụ, đang đi trên đường đến ‘quán mì vui vẻ’, bỗng nhiên bị một Ninja phóng khoáng cởi mở ngăn cản lại.

“Tenten?” Naruto kêu to ra tiếng, “Cậu không đi tìm Neji, chạy tới tìm tớ làm gì?”

Cô gái có kiểu đầu bánh bao dường như đã quá quen với thói quen nói những lời điên rồ của Naruto. Đầu tiên bắt đầu xoa trán một chút, sau đó dùng cây búa gõ vào trên đỉnh đầu Naruto:

“Có phiền hay không? Mỗi lần gặp tớ đều chỉ nói mỗi câu này? Một ý mới cũng đều không có!”

Đã trúng một quyền – Naruto ngay lập tức nước mắt chảy ròng ròng:

“Tenten...”

“Hô... Tớ tìm cậu là có việc.”

Phát tiết xong một quyền, tâm tình tích tụ đã được giải thoát quả nhiên tốt lên rất nhiều. Tenten thở phào nhẹ nhõm, nhìn quanh bốn phía.

“Đi ‘quán mì vui vẻ’ nói đi, hôm nay tớ trả tiền.”

Hai người một đường đi thẳng đến ‘quán mì vui vẻ’. Tenten ngồi ở một bên, nhìn Naruto cao hứng phấn chấn ở một chỗ vô cùng xa hoa, làm một đội hình siêu cấp đặc biệt cho mì sợi, lại ngay cả một tiếng cũng không nói. Naruto nhất thời cảm thấy bản thân được thuận lợi, vì thế bắt đầu ăn từng ngụm vào.

Đợi đến khi Naruto ăn xong thì thôi, lúc này Tenten mới chậm rãi mở miệng:

“Naruto, cậu có biết Haruhisa đi?”

“Ừ ừ ~ “

Giờ phút này ở trong mắt Naruto chỉ có mì sợi, có lẽ gật gật đầu, sau đó lại dùng đũa gấp lên, nhét vào trong miệng.

“Haruhisa nói... Cậu mắc nợ cậu ấy này nợ gì đó.”

“Phức...”

Naruto lắc lắc mì sợi từ trong lỗ mũi phun ra, mở to hai mắt nhìn. “Cái gì?”

Tenten thoáng chán ghét nhũn mảy, sau đó từ trong túi lấy ra một xấp giấy thật dày, lật vài tờ.

“A ~ tìm được rồi.”

Sau đó, cô ngẩng đầu, đối với Naruto nói:

“Ừ ừ, Haruhisa muốn cậu giúp cô ấy một việc, sau đó nợ của cậu và cô ấy sẽ không còn nữa.”

“Haruhisa? Giúp đỡ?”

Naruto sừng sốt một chút, sau đó nhanh chóng xua tay.

“Không giúp không giúp...”

Tenten thấy thế, cúi đầu, lại lật vài tờ giấy trong tay, sau đó nói:

“Haruhisa nói nếu như cậu không giúp, thì cô ấy sẽ đem cả vốn lẫn lãi đòi hết trở lại.”

Naruto thật sự không nhớ rõ bản thân đã mắc nợ Haruhisa cái gì, nhưng hẳn lại cố tình nhớ được có một lần Kakashi-Sensei đã nói với hắn lời này ——

“Về sau, nếu Haruhisa ở Làng Cát tìm em giúp đỡ cái gì đó, dù thế nào đi chăng nữa, em ngàn vạn lần cũng phải đồng ý a!”

Lúc Kakashi-Sensei nói lời này, vẻ mặt ‘nghĩ lại còn thấy sợ’ của thầy ấy làm cho ký ức của Naruto còn cảm thấy rất mới mẻ.

Ngay cả Kakashi-Sensei không sợ trời sợ đất đều thành ra như vậy, vậy thì điều đó nhất định vô cùng nghiêm trọng.

Hắn cũng không phải là đồ ngốc, làm sao có thể sẽ đi ôm chuyện như vậy.

Một mặt Naruto tựa như dao động thành đợt sóng, một mặt nỗ lực nhớ lại bản thân đến cùng đã thiếu Haruhisa cái gì.

Suy nghĩ tìm tòi lại suy nghĩ tìm tòi...

Hình như chỉ có mỗi cái tát kia...

Nhìn Naruto đầu tiên là một vẻ mặt đau khổ, mà sau đó lại là vẻ mặt đã tỉnh ngộ, có trời mới biết thẳng nhãi này đang nghĩ cái gì trong đầu. Vì thế, cô lại lật vài tờ, ngón tay chỉ đến một hàng đọc ra:

“Haruhisa nói, hơn nữa tiền vốn còn có lãi, mấy ngày nay đã được tăng lên, tổng cộng sửa chữa lại hết cũng là 100 cái tát. Thế nhưng, vì cô ấy đang ở Làng Cát, trong thời gian ngắn cũng không thể đến được. Vì thế, toàn quyền liên giao cho Tsunade đệ ngũ thay mặt đòi nợ.”

Naruto cả kinh, suýt nữa ngã nhào vào cái bát ở ngay trước mặt.

Một trăm cái tát, nhưng lại để cho lão thái bà kia đánh, với sức lực của bà già kia, vậy không phải hắn đã chết chắc rồi sao?

Làm sao bây giờ... Nếu hỗ trợ thì phải chết, không hỗ trợ cũng phải chết...

Tenten nhìn Naruto hận bản thân không thể bám chặt vào da đầu, theo chỉ thị kỷ cương của Haruhisa, tung ra một đòn rom mạt cuối cùng dè chết lạc đà:

“Haruhisa nói, nếu như cậu đồng ý giúp cô ấy việc vội vàng này, như vậy thì cô ấy sẽ nói cho cậu tin tức về...”

Đọc đến chỗ này, âm thanh của Tenten bỗng nhiên đình chỉ ngưng lại.

Naruto cúi đầu, trừng mắt nhìn hồi lâu, cũng không đợi được đến câu dưới, không khỏi ngẩng đầu lên:

“Tenten, cậu làm sao vậy?”

Tenten xoa xoa ánh mắt, sau khi luôn mãi xác nhận bản thân không có nhìn lầm, một mặt kinh ngạc đối với Naruto nói:

“Cô ấy sẽ nói cho cậu tin tức có liên quan đến... Sasuke.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thuợng Nguru Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Lên Kế Hoạch Thành Công Trốn Đi

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Haruhisa hóa thành một cổ khói trắng, biến mất không thấy.

Trước hai ngày, phía Konoha truyền đến tin tức.

Nghe nói, Naruto hướng về phía Hokage đệ ngũ xin nghỉ phép, nhưng kết quả không rõ.

...

Ngón tay Gaara nhẹ nhàng ‘như có cũng được, không có cũng được’ gõ ở trên mặt bàn, nhìn người đứng ở phía đối diện hắn, Naruto – ‘anh trai có râu’ cười cười đến vô tội. Hắn thầm nghĩ vị trí bộ trưởng phòng tin tức Làng Cát có nên đổi người hay không.

Cậu ta không phải muốn chuyển tâm để có thể trở nên mạnh mẽ, một giây cũng không thể lãng phí sao?

Cậu ta không phải mỗi ngày đều yêu cầu bố trí cho mình một nhiệm vụ cấp S, làm ám tử đến nỗi Kakashi không được yên ổn sao?

Cậu ta không phải đang vắt hết óc tìm mưu kế để truy đuổi người đã phản bội thôn – Uchiha Sasuke, còn có không để ý tới chính mình có đúng hay không, cố gắng bắt được mục tiêu sao?

Vì sao giờ phút này sẽ đột nhiên hai tay trống trơn, xuất hiện ở trong nhà hắn, trên mặt còn có tươi cười lộ vẻ cho dù vạn năm cũng sẽ không thay đổi?

Gaara liếc mắt lơ đãng xẹt qua ngoài cửa sổ, ám nhần đang ẩn nấp ở một nơi nào đó lập tức roát hết mồ hôi lạnh ra.

Hắn vốn tưởng rằng Kazekage-Sama cùng với vị Ninja Konoha này giao tình không hề đơn giản, cho nên mới không kịp thời ngăn cản, cũng không có đi đến nhà để thông báo, tưởng rằng “người bạn già” trong lúc đó đến thăm làm một sự bất ngờ cũng là điều đương nhiên. Chẳng lẽ, là do hắn đã nghĩ sai ý thật rồi?

“Nha nha, tớ nói này Gaara, nhà của các cậu cũng thật lớn a!”

Mặc dù đã cùng với Gaara quen biết trong thời gian dài, cũng không ít lần đi tới Làng Cát, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn đến nhà Gaara. Naruto quang minh chính đại đánh giá bài trí trong phòng khách, bất chợt giương mắt tạt lưỡi.

“Thật sự không tệ, so với ngôi nhà tồi tàn kia của tớ tốt hơn nhiều.”

Mắt thấy Naruto lập tức sẽ vuron tay đụng vào cây xương rồng Haruhisa nuôi dưỡng ở trong góc tường, tốt cuộc Gaara đã mở miệng:

“Cậu tới đây làm gì?”

Âm thanh không lớn, nhưng lại cũng đủ để dời đi lực chú ý của người nào đó.

“Nha nha, tớ vừa mới được nghỉ phép, rảnh rỗi đến nhàm chán, đi đến đây để du ngoạn.”

Naruto đứng thẳng dậy, gãi gãi đầu.

“Hử?”

Gaara nhú mày, như trước vẫn duy trì có chút đáng ngồi nhàn nhã, chính là đang nắm cây bút trong tay, lại một lần nữa để ở trên bàn trà.

“A, đúng rồi, Haruhisa đâu, tớ còn có rất nhiều thứ cần phải đưa cho chị ấy.”

Làm bộ như không có nghe ra nghi ngờ trong âm thanh của Gaara, trên mặt Naruto hiện ra tươi cười xán lạn, một hàm răng chói lọi suýt chút nữa làm đui mù ám nhần đang núp ở trong góc.

“Ể? Naruto, em đã tới rồi?”

Nói đến cũng khéo, Naruto vừa dứt lời, Haruhisa liền từ trên lầu đi xuống dưới.

Haruhisa cười vui vẻ tiếp đón Naruto, sau đó liền đi vòng đến trước sofa, nâng mặt Gaara lên, vang dội “chụt” một tiếng:

“Buổi sáng tốt lành!”

Hai vị ‘đương sự’ còn chưa có ra làm sao, một bên người con trai tóc vàng mặt đã đỏ một chút rồi.

“Ha... Ha... Haruhisa, chị... chị... Chị vừa mới rời giường à?”

Naruto nhìn kim đồng hồ trùng hợp đã chỉ đến ở chữ số 11, lấp ba lấp bắp nói.

Đối mặt với việc Haruhisa không coi ai ra gì như thế, thậm chí còn vô cùng tự nhiên làm động tác thân mật như vậy. Hiển nhiên, Gaara cũng có chút bất lương thích ứng được. Nhưng mà, đối với Naruto thì hoàn toàn cứng họng, nụ cười của hắn thì càng ngày càng kinh hoàng hoảng sợ hơn.

Sau khi có chút bình tĩnh ho nhẹ hai tiếng, Gaara vẫn duy trì biểu cảm không có gì, đối với Naruto nói:

“Ừ, điều dưỡng ở trong cơ thể, nghỉ ngơi nhiều mới tốt.”

Tu dưỡng kiểu này còn muốn kéo dài đến chừng nào nữa a?!

Naruto suýt tý nữa hô ra một tiếng, may mà ánh mắt của Haruhisa vô cùng kịp thời, kịp thời để cho Naruto đem câu này nuốt lại vào trong bụng.

“Naruto này, em nói có cái gì cần đưa cho chị a?”

Haruhisa lại đi đến trước mặt Naruto, giống như vô tình hỏi một câu.

“Nha nha nha, chú Goro cùng chị Aki biết em đến Làng Cát, đã nhờ em đưa thật nhiều thứ này nọ cho chị.”

Naruto nghe vậy, vội vàng từ trên người ở trong các góc lấy ra một xấp một xấp quyền trục thật dày.

Haruhisa ngay lập tức tròn mắt há hốc mồm, đây là... đem gì đó dự trữ trong 5 năm sau này, đều mang hết đến đây trong một lần sao...

Lấy quyền trục xong rồi, Naruto nghĩ nghĩ, lại từ trong túi sau thắt lưng lấy ra một cái bình nhỏ. Trong chai có chất lỏng xanh lá mạ lẫn lẫn gợn sóng, màu xanh theo động tác của Naruto đu đưa qua lại:

“A, đúng rồi, chú Goro còn cố ý nói nhờ em đưa cái này giao cho chị, nói là của sư phụ chị giữ lại.”

Nhìn đến cái bình nhỏ ở trong tay Naruto, mắt Haruhisa bỗng chớp sáng lên.

Cô quay đầu, đối với Gaara đang cố gắng với đồng văn kiện vô tận không hồi kết, dùng âm thanh mềm nhẹ nói:

“La La La, em cùng với Naruto đi vào phòng bếp đem mấy thứ này cất đi thật tốt.”

Không đợi Gaara nói cái gì, cô liền vội vã bỏ sung thêm:

“Em cam đoan không động tay đến, chỉ nhìn thôi có được không?”

Gaara ngưng mi, do dự một chút, chậm rãi gật đầu.

Được rồi!

Haruhisa ở trong lòng hoan hô một chút, lập tức lôi kéo Naruto còn đang ngây người, đi vào phòng bếp.

Gaara ngồi ở trên sofa, nhìn bóng lưng Haruhisa tràn đầy vui mừng, trong lòng âm thầm tính toán ——

Đêm qua đã ép buộc lâu như vậy, hôm nay còn có tinh thần như vậy, xem ra tu dưỡng cũng không có sai biệt lắm thôi...

Haruhisa đảo cổ, liền đảo cổ thật lâu.

Thật vất vả mới bắt đến đây được một culi chịu một chịu nhọc như vậy, đương nhiên phải lợi dụng cho tốt. Dù sao nhìn ra toàn bộ thể giới Hokage, người có số lượng Charka mạnh mẽ như vậy, Naruto cũng đứng nhất nhì đấy.

Vì thế, vô tận giải phong ấn → xem xét → chọn dạng phong ấn một lần nữa cứ như vậy bắt đầu...

Gaara chỉ nghe thấy trong phòng bếp bất chợt truyền đến “Oa! Đây là hương liệu loại hảo hạng!”, “Ai nha, cái này tạm thời không dùng được, để lên trên!”, “Ách... Vừa rồi cái kia lại coi bỏ ra một chút đi...”

Đều là thanh âm của Haruhisa.

Gaara có chút bất đắc dĩ lại có chút hiểu rõ cười cười, hẳn thậm chí có thể tưởng tượng được đến bộ dáng của Naruto giờ phút này đang ‘sầu mi khổ kiếm’ lại chỉ có thể làm theo. Tâm than thở của người nào đó cùng với tâm nhãn mưu ma chước quỷ ở trong đầu thật nhiều.

Hoàn hảo sẽ không dùng đến trên người hắn...

Nghĩ vậy, ý cười trong mắt Gaara lại dày đặc thêm một chút, nắm cây bút ở trên tay, mở văn kiện ra ghi trên đó thêm hai lời chú giải.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, cho đến khi vị Ninja hảo tâm nhắc nhở một câu, lúc này Gaara mới phát hiện, sớm cũng đã qua thời gian cơm trưa.

Công việc trong phòng bếp cũng không sai biệt lắm cũng sắp kết thúc rồi. Gaara suy nghĩ một chút, từ trên ghế sofa đứng lên, không không đợi hắn đi vào phòng bếp, Haruhisa cùng Naruto đã bước ra ngoài trước.

“Ê, La La La, anh hết bận việc rồi?”

Haruhisa cười tủm tỉm đi lên đón, theo thói quen bước lại gần cánh tay Gaara.

Gaara kéo tay Haruhisa, cẩn thận cầm lên, lúc này mới ngẩng đầu đối với Naruto nói:

“Giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi. Shikamaru, bọn họ không sai biệt lắm cũng sắp đến rồi.”

Đại khái là do bị Haruhisa sai sử mệt mỏi, Naruto thoát nhìn có chút phờ phạc ỉu xiu, chính là thoáng gật đầu, cũng không nói gì thêm. Ngược lại Haruhisa, trên mặt hiện ra một đám chấm hỏi:

“Shikamaru cũng muốn tới chỗ này sao? Còn có ai a?”

“Ừ, trong thời gian vừa qua Temari luôn luôn ở tại Konoha cùng với Hokage đệ ngũ thảo luận về vấn đề liên quan đến phương diện huấn luyện Ninja Làng Cát và Konoha. Hokage đệ ngũ cảm thấy cần phải nắm rõ tình huống hiện tại của Làng Cát một chút, như vậy mới có thể đặt ra quy định về bước tiếp theo của kế hoạch. Lần này thì phái tiểu đội của Shikamaru đi.”

“Chị Temari cũng sắp trở về?!”

Haruhisa vừa mừng vừa sợ, Temari đã ở Konoha đợi thật lâu, thậm chí lâu đến mức Haruhisa cứ tưởng chị ấy cứ như vậy mà đã gả cho Shikamaru, sau đó bắt đầu định cư.

“Ừ.”

“Ha ha, thật tốt, em còn cho rằng chị ấy đã có bạn trai nên sẽ không cần đến người em trai như anh.”

“...”

“Ot...”

‘Vợ chồng son’ đối thoại với nhau vô cùng náo nhiệt bị một âm thanh kỳ quái đánh gãy.

Haruhisa cùng Gaara cùng nhau quay đầu, nhìn về phía âm thanh phát ra.

Naruto đỏ mặt lên, ôm bụng, đáng thương hề hề nói:

“Cái kia... Khi nào thì chúng ta đi ăn cơm?”

Bởi vì trước đó không có thông báo nói trước cho vợ của Maki, cho nên bữa trưa của ba người chính là vào một nhà hàng nhỏ ở Làng Cát giải quyết.

Nhìn bên người Naruto không ngừng tăng số lượng bát lên, động tác ăn cơm của Haruhisa dần dần chậm lại.

Ngoan ngoãn, thẳng nhóc này thật đúng là trưởng thành không ít. Mặc dù năm đó, lúc cô ở ‘quán mì vui vẻ’, cũng đã từng chứng kiến qua số lượng ăn của Naruto. Nhưng mà không phải có một câu châm ngôn xưa nói là “Bình sĩ dùng ba ngày làm thay đổi cách nhìn của vị tướng” sao...

May mắn bởi vì Kankuro đi làm nhiệm vụ không ở Làng Cát. Bằng không...

Haruhisa nhéo nhéo túi tiền của bản thân, cô thật sự sợ bản thân không mang theo đủ tiền để trả.

Ăn xong cơm trưa, ý định ban đầu của Gaara là muốn đưa Haruhisa về nhà trước. Chỉ tiếc mới đi đến được một nửa, thì có Ninja vội vã chạy tới, nói là Ninja Konoha đã đến, hiện tại đang ở trong phòng họp ở cao ốc Làng Cát.

Nghe được tin tức này, Gaara không khỏi nhú mày, hấn giương mắt nhìn Haruhisa một chút, có chút do dự.

Vì thế, hình thức phân giải của Haruhisa khởi động.

Chỉ thấy cô hơi tiến lên nửa bước một chút, nhéo nhéo bàn tay Gaara, nhọt nhọt cười nói:

“Bản thân em có thể tự mình về tới nơi, dù sao cũng không có xa.”

Gaara vẫn không nói gì.

Haruhisa nâng tay, xoa xoa phần trán của người nào đó nhăn như sợi len:

“Em khẳng định mình rất tốt, công việc quan trọng hơn, Kazekage-Sama của em...”

Vài từ cuối cùng, cô tiến lên bên tai của người nào đó nói.

Naruto cùng vị Ninja kia đương nhiên không nghe được Haruhisa nói gì đó. Bọn họ chỉ nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Kazekage-Sama sững sờ một chút, bên lỗ tai xẹt qua một chút dấu vết đỏ ửng khả nghi.

Nhưng hán vẫn không kiên trì.

Haruhisa nhìn thế này, bất đắc dĩ. Suy nghĩ nửa ngày, cô lại đề nghị nói:

“Bằng không giao cho Naruto phụ trách đem em đưa về nhà, dù sao hội nghị em ấy có tham gia hay không cũng như nhau thôi.”

Một bên Naruto không vừa ý, oa oa kêu loạn nói:

“Cái gì mà lại nói ‘có tham gia hay không cũng đều như nhau’? Em chính là Hokage tương lai của Konoha blablabla...”

Gaara nhìn nhìn Naruto, lại nhìn nhìn trên mặt Haruhisa viết một câu “Anh cứ yên tâm đi”, lo lắng đến gần nhất một đoạn thời gian, người nào đó thật sự thành thật, rất cuộc buông ra nói:

“Được rồi.”

Vì thế, Kazekage mang theo vị Ninja kia trở về cao ốc Làng Cát, Haruhisa thì được Naruto hộ tống đi trở về nhà.

Về nhà, Haruhisa liền trực tiếp lôi kéo Naruto vào phòng bếp.

“Tenten nói, em đồng ý hỗ trợ.” Hai con mắt Haruhisa cười cong cong, coi mình như là một hồ ly nhỏ đầy ý nghĩ xấu xa.

“... Em cho rằng buổi sáng hôm nay đã được tính là hỗ trợ.” Naruto tròn tròn mắt, một mặt vô tội.

“Hỗ trợ như vậy, thật sự đáng giá để trao đổi tin tức về ‘thằng nhóc’ nhà ngươi... về Uchiha Sasuke sao?”

Haruhisa chống nạnh, còn có bộ dáng ôn nhu vừa đối phó ở trước mặt Gaara.

Nhắc tới về ‘bé Sasuke’, Naruto ngay lập tức giống như máu gà được rán lên:

“Sasuke như thế nào? Cậu ấy ở nơi nào?”

“...” Haruhisa không nói gì.

Mỗi người đều có uy hiếp của bản thân, xem ra Sasuke thật sự có ý nghĩa với Naruto, thật sự giống Gaara cùng với cô, là một người có thể chứng minh được sự tồn tại của bản thân...

“Em giúp chị chiếu cố, tự nhiên chị cũng sẽ nói cho em biết.”

Haruhisa mỉm cười, bày ra một bộ dáng trao đổi ngang giá với nhau.

Thật ra trong lòng cô cảm thấy thật có lỗi, nếu như cô không ngang trời tự nhiên xuất hiện tại trận quyết đấu của Chiyo và Sasori, e rằng Naruto bọn họ sớm cũng đã biết tin tức về Sasuke rồi. Giấu diếm lâu như vậy, bây giờ còn muốn bức bách Naruto đến giao du với kẻ xấu.

Ai, cũng không biết hiện tại nói cho hắn còn tới kịp hay không...

“Haruhisa, Haruhisa?”

“A?”

Âm thanh của Naruto đánh vỡ trầm tư của Haruhisa. Sau một lúc lâu, cô cảm quyền, hiếm khi cô mới ích kỷ như vậy, cái khác... sẽ không cần suy nghĩ tới.

“Cho nên mới nói, em đến cùng có giúp hay không?”

“Giúp!”

Âm thanh trong phòng bếp bỗng nhiên nhỏ đi xuống, thỉnh thoảng sẽ có một vào lời nói mơ hồ truyền ra ——

“Chị nói này, không phải thuật phân thân, em rất am hiểu sao?”

“Chắc, không cần thiết nhiều như vậy, hai người là được rồi, hai người...”

“Cái này? Cái này thật sự rất tốt...”

“Đừng nói nhiều, nhanh lên một chút đi!”

...

Ánh mặt trời ấm áp còn thể thêm độ ấm của con người, thật sự dễ làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

Ám ảnh phụ trách bảo hộ có chút nhầm chán ngồi xổm ở phía trên, mí mắt không tự chủ được bắt đầu “đánh nhau”...

Bỗng nhiên, một luồng mùi vị cỏ xanh dần dần tràn ra, ám ảnh mạnh mẽ xóc lại tinh thần, bay đến cửa sổ nhìn một chút. Trong phòng khách, Hatano Haruhisa tiểu thư cùng cái Ninja Konoha tóc vàng kia chính là đầu đối với đầu, không biết đang nghiên cứu cái gì.

Ám ảnh ngáp một cái, lại về tới trên đỉnh, không quan trọng suy nghĩ một chút.

Kỳ quái, Làng Cát từ khi nào thì cũng bắt đầu chú ý tới việc xanh hóa?

Nha nha nha, còn có, hẳn có phải hay không hẳn là nên khéo léo nhắc nhở Kazekage-Sama một chút. Tên nhóc có mái tóc màu vàng này thoạt nhìn cũng rất có tính uy hiếp a...

Hội nghị cùng với tiểu đội của Shikamaru, vẫn luôn mở đến đêm. Trên thực tế, nếu như không vì vị ám nhần nào đó ở ngoài cửa trạm gác ngầm phản đối, kiên cường phải xông tới, thì hội nghị này có thể vẫn còn tiếp tục tiến hành xuống.

“Kazekage-Sama!”

Cứ coi như gương mặt đã được che một nửa, trên mặt của ám nhần vẫn có thể nhìn thấy rõ kinh hoàng thất sách.

“Chuyện gì?”

Gaara đầu tiên là đối với đoàn người Shikamaru thật có lỗi gật gật đầu, nhiên sau mới ra chỗ tới, nghiêm mặt ra tiếng hỏi.

“... Hatano Haruhisa tiểu thư cùng với vị Konoha Ninja kia... không thấy đâu hết?!”

Trong những lời này chẳng những tràn ngập tràn đầy kinh ngạc, còn kèm theo hoài nghi nhè nhẹ.

Vẫn là... một giây trước hai người còn đang ngồi tại trong phòng khách, giây tiếp theo liền “Oành” một tiếng, hóa thành một cỗ khói trắng không thấy, đổi lại là ai, cũng đều sẽ không tin được hai mắt của mình.

“... Người nói cái gì?”

Ngữ khí của Gaara vẫn như trước vô cùng bình tĩnh, nhưng lại giấu mưa gió bão tố nguy hiểm đầy mình trước khi tới.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ung Dung Tự Tại Dạo Chơi Ngẫu Nhiên Gặp Lại Người Quen

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— thời gian rảnh rỗi, cứ như vậy mà bắt đầu.

Haruhisa từ trên lưng Naruto nhảy xuống, vỗ vỗ bả vai Naruto, trong lòng có phần tốt lên nói:

“Naruto, được rồi!”

“... Hô... Hô...”

Hai tay Naruto chống đầu gối, một bộ dạng không kịp thở.

Đùa giỡn cái gì cơ chứ, cho dù lúc trước đuổi theo Sasuke, hẳn cũng không có trải qua cảm giác không muốn sống như vậy.

Cho nên mới nói, có nợ nần cái gì đó, quả thực không được rồi...

“Cám ơn, hẹn gặp lại!”

Haruhisa ôm lấy khoe môi, tùy ý hướng Naruto vẫy vẫy tay. Sau đó vừa chuyển gót chân sang một phương hướng khác bước đi.

“Chị chị chị... Đi đâu?”

Naruto thấy thế, cũng không kịp điều chỉnh lại hô hấp, hai ba bước vượt đi qua, bắt được khoảng cách cánh tay của Haruhisa.

“Ách... Ừm...” Haruhisa cúi đầu nhìn cổ tay của mình bị Naruto nắm giữ, nói ra những lời thăm thía: “Naruto, em đây là đang muốn có nợ nần mới sao?”

Naruto kinh hãi, ngay lập tức liền buông tay, sau đó lùi lại hai bước, nhìn chăm chú vào một vòng nhọt nhạt màu tím kia, cứng họng:

“Em... Em... Em...”

“Được rồi, hôm nay may mà có em. Cái này chị đưa cho em, nhớ kỹ, phải đợi trở về tới Konoha mới được xem đó nha ~”

Nói xong, Haruhisa nâng tay ném một quyển trục nhỏ tinh xảo ra.

“A a a, đã quên nói, quyển trục này chị đã động tay động chân vào một tí, em gọi Tenten giải cho em đi.”

Biết rõ bản tính của Naruto, người nào đó không chút để ý lại bỏ thêm một câu. Nhìn đến trên mặt Naruto hiện lên một tia xấu hổ vì bị phát hiện, vừa lòng nheo ánh mắt lại.

“VẬY... BƯỚC TIẾP THEO CHỊ TÍNH DỰ ĐỊNH GÌ?”

Naruto dè dặt cẩn trọng nhận lấy quyển trục, gãi gãi đầu.

“Nghe nói gần vùng lân cận này có một cái trấn nhỏ vô cùng náo nhiệt và dồi dào. Chị muốn đi qua đó chơi một tí.”

Haruhisa vòng vo đảo mắt, hướng tới phương hướng bên tay phải nhìn liếc mắt một cái.

“VẬY... GAARA... CẬU ẤY CÓ BIẾT SAO?”

Naruto đại khái có thể đoán được Haruhisa là vùng trộm chạy đến, nhưng lại không rõ vì sao Haruhisa lại muốn chạy đến nơi này.

“CẬU ẤY SẼ BIẾT, ĐỢI ĐẾN KHI CẬU ẤY TÌM ĐẾN, CHỊ SẼ CÙNG GAARA ĐI TRỞ VỀ.”

Cô chẳng qua là nghĩ được ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện đi du ngoạn một mình, mới không phải là chạy trốn đâu...

Naruto tính toán thời gian hai cái phân thân ở trong phòng khách biến mất, có chút chột dạ chột chột ngón tay.

Lúc này khẳng định Gaara đã biết được chuyện này rồi, nói không chừng đã lên đường xuất phát đi ra...

“VẬY THÌ EM ĐI VỀ TRƯỚC, CHỊ CÓ MỘT MÌNH PHẢI CẨN THẬN.”

Naruto suy nghĩ nửa ngày, vẫn cảm thấy trước tiên chuẩn khôi đây thì vẫn tốt hơn. Hắn có linh tính, nếu hắn không rời khỏi đây, đợi đến khi Gaara đuổi tới đây, chỉ sợ chuyện cũng đã muốn lớn hơn nữa.

Đổi lại cũng có chuyện còn quan trọng hơn đang chờ hắn, cần hắn đi làm ngay bây giờ đâu...

“Ừ Ừ, HẸN GẶP LẠI!”

Haruhisa ngược lại vẫn là bộ dáng dễ dàng, dường như dù chỉ một chút cũng không có lo lắng về chuyện sau này.

Naruto không lại nói thêm cái gì, xoay người nhảy vài cái, bóng dáng liền dần dần mờ hồ.

Haruhisa lấy ra cái bình nhỏ tùy thân mang theo bên người, cẩn thận đổ ra vài giọt, vẽ loạn ở trên người của bản thân. Sau đó liền hướng tới bên tay trái bên con đường nhỏ bật nhảy đi qua...

Từ năm đó sau khi chuyển đến nhà của Gaara, cô muốn nhúng tay vào gia hóa. Mỗi ngày đều bị một đồng việc vất vả quanh quẩn tay chân kìm hãm lại, ngoại trừ đi đến Konoha tiêu sái hai ngày, thời gian còn lại đều ở Làng Cát trải qua từng ngày. Cho nên mới nói đi du lịch hay cái gì đó, cách cô thật xa xôi.

Nhưng mà cũng hơi may mắn một tí, lúc ấy cô đang có hứng thú ngồi xỏm ở trong phòng bếp nghiên cứu món ăn.

Sau này, cô liền biến đổi thành nữ đầu bếp, mỗi ngày đều ở trong đầu suy nghĩ buổi sáng hôm nay ăn cái gì, ngày mai nên mua cái gì, gần đây hoa quả có thu hoạch được mùa hay không, gia vị có còn hay đã hết rồi, gần đây Gaara rất kén ăn, xem ra phải nghĩ biện pháp...

Nhưng mà may mắn là lúc ấy Gaara vẫn còn là một đại shota đáng yêu, nhào nặn chà xát gì đó thật đã ghiền.

Lại sau này, cô lại phụ đạo về việc yêu đương. Việc vất vả vẫn còn rất nhiều như trước, một ngày ba bữa cái gì cũng nghe theo. Điều rất đáng giận là khi Gaara trưởng thành, hắn không hề TX (máy phát sóng) “cứng bái” cho cô về một dạng kiểu shota nào...

Thoạt nhìn như vậy đó, nguyện vọng của Haruhisa thật ra rất đơn giản. Chính là nghĩ bản thân đi dạo đến một cửa tiệm nào đó, ăn đồ ăn vặt mà bản thân muốn ăn, sau đó ở trên đường lớn tìm thời cơ thích hợp tìm TX (máy phát sóng) shota một cái.

Cô vừa đi, một bên lòng tràn đầy vui mừng tính toán. Không bao lâu, liền thấy một tòa trấn nhỏ ở ngay vị trí chân núi.

Lúc chạy tới trần nhỏ, trời đã sắp tối đen.

Haruhisa tùy tiện giải quyết bụng đói đang kêu vang, ở trong thôn trấn tìm được một ngôi nhà trọ nhỏ, ở lại chỗ đó.

Nhà trọ không lớn, dưới lầu là một nhà ăn nhỏ nhỏ, lầu hai cũng chỉ có tám phòng. Nhưng mà lại được quét dọn thật sạch sẽ, phòng bố trí cũng thật ấm áp. Điều làm cho Haruhisa kinh ngạc chính là, ở phía sau của quán trọ còn có một suối nước nóng nhỏ nhỏ.

Việc kinh doanh nhà trọ là do đôi vợ chồng trung niên phụ trách. Người chồng phụ trách việc tiếp đãi khách cùng quét dọn, người vợ thì phụ trách việc nấu ăn.

Đại khái là vì không có người khách nào khác, hai vợ chồng cũng rất nhả nhặn cùng Haruhisa nói chuyện. Nói về trên trần nhỏ này có những nơi bán đồ ăn rất ngon, nói về việc hai vợ chồng có những nháp nhỏ trong việc gây dựng sự nghiệp. Cho tới khi trăng rằm lệch về hướng tây, lúc này Haruhisa mới ngáp liên tục trở về phòng ngủ.

Không biết sao, đêm nay, Haruhisa lại mơ thấy một giấc mơ vô cùng chân thật.

Trong mơ, cô cùng với Gaara lại một lần nữa mở cửa quán ăn Hatano của ông nội. Cô thì ở trong phòng vội vàng qua lại đón tiếp khách, mà Gaara thì lại hiện ra một khuôn mặt tuần tú ở phía sau thềm thực xào nấu rau.

Buôn bán trong tiệm rất tốt, khách hàng ăn một bát lại tiếp tục thêm một bát. Thật vất vả tìm được một chỗ trống để ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, đùi cô thì lại bị một đứa bé trai hiện ra vừa vặn ôm lấy.

Bé trai kia ngửa cổ lên, một đôi mắt xinh đẹp thẳng tắp nhìn vào cô, giọng sữa kêu một tiếng:

“Mẹ ~ “

Trong lòng Haruhisa run lên, ngay lập tức tỉnh lại.

Ngoài cửa sổ, trời đã sáng rồi.

Cô hí hóp mắt phản ứng háo hức một trận, lúc này mới nhớ chính mình đang ở nơi nào.

Là... mơ a.

Haruhisa chậm rãi nhớ lại tình cảnh trong mơ, trên căng chân bỗng nhiên lại truyền đến một trận ngứa ngáy.

Trong lòng cô cả kinh, mạnh mẽ xốc lên chân, ngăn cản cả người.

Một “quả bóng nhỏ” màu trắng mờ đang nằm úp vào trên đùi cô, hai cái lỗ tai xù linh loạt lắc lư, cái đuôi dài nhỏ vung qua vung lại, cái miệng nhỏ màu hồng nhạt chu ra, lộ ra cái răng nanh nhỏ tinh tế đáng yêu:

“Meo ~ “

Haruhisa nhất thời buồn cười. Cô vươn tay, ôm lấy chú mèo đáng yêu, ngón tay nhẹ nhàng gỡ gỡ cái cằm của chú mèo, đối lấy một âm thanh ‘thầm thì’ vô cùng thích thú của chú mèo.

“Nhóc con từ chỗ nào đến a?”

Haruhisa mềm giọng dịu dàng hỏi, câu được câu không vuốt ve bộ lông mềm mại của chú mèo.

“Meo ~ “

...

Lúc Haruhisa ôm con mèo xuống lầu, người phụ nữ trung niên đang ngồi ở trong phòng ăn cẩn thận lột cây đậu. Thấy cô xuống lầu, khẽ cười một chút, sau đó từ trong phòng bếp mang bữa sáng đã được chuẩn bị thật tốt ra.

Haruhisa gật đầu hứng thú với lòng biết ơn, ngồi xuống, nghĩ nghĩ, lại muốn lấy một cái đĩa nhỏ, cầm muống mức cháo ở trong bát ra một chút, để tới ở bên người con mèo nhỏ.

Con mèo lắc lắc đuôi, hướng về phía Haruhisa lại “Meo” một tiếng, sau đó liền lộ ra đầu lưỡi hồng nhạt, từng chút từng chút một liếm đĩa cháo.

“A, bé con này, hai ngày trước đột nhiên không thấy, không nghĩ tới hôm nay đã trở lại.”

Người phụ nữ trung niên một bên vừa lột vỏ đậu, một bên vừa nói.

“Đây là mèo do bác nuôi sao?”

Haruhisa chọn một chiếc đĩa ăn sáng, cười hỏi.

“A, không phải. Cũng không biết là của ai nuôi trong nhà, luôn ở trong thôn trấn chạy loạn. Chạy đến nhà ai, ai đó sẽ chăm sóc hai ngày.”

Người phụ nữ trung niên vẫn là bộ dáng ôn nhu nhàn nhã lịch sự, không nhanh không chậm giải thích.

Thật sự là một vùng thôn trấn thành thật chất phác.

Haruhisa nghĩ như vậy, uống hết một ngụm cháo cuối cùng trong chén.

Kế hoạch của ngày hôm nay, là muốn đến trong thôn trấn đi dạo một chút.

Haruhisa nhớ lại tối hôm qua hai vợ chồng họ đã nói cho cô biết về những món ăn vặt, không khỏi chẹp chẹp miệng một tí.

Cẩn thận đem chất lỏng trong bình nhỏ chậm chậm lên trên quần áo, Haruhisa nói lời chào với hai vợ chồng họ, có thể này mới chuẩn bị trên đường.

Vừa ra đến trước cửa, Haruhisa giống như lại nghĩ đến cái gì, quay đầu đối với người trong tiệm người nói:

“Ông chủ, bác gái, nếu có một người con trai tóc đỏ đến đây tìm cháu, vậy thì nói với cậu ấy là buổi chiều cháu sẽ về. Nếu như là người khác đến... vậy thì phải nhờ hai người giúp cháu giữ bí mật.”

Nói xong, Haruhisa cười cười, lúc này mới bước ra khỏi cửa quán trọ.

Trong tiệm, hai vợ chồng trung niên liếc mắt nhìn nhau, lộ ra biểu cảm hóa ra là như thế này ——

A, nhất định là vợ chồng son giận dữ.

Haruhisa lại đắn lòng là một người cô đơn, hoặc là, là thích đợi một người nào đó. Kiếp trước cũng vậy, kiếp này cũng như thế.

Lúc ba chị em bọn họ đi ra ngoài nhận nhiệm vụ, cô chỉ có một mình ngồi ngây ngốc ở nhà, ở chỗ này sờ sờ, ở chỗ kia cọ cọ. Mặc dù, sẽ có đôi lúc nhớ nghĩ đến về Gaara, nhưng trên cơ bản, vẫn là dương dương tự đắc.

Lúc này, cô chính là đang đi ở một nơi xa lạ trên đường, người lui tới qua lại đều là những người xa lạ, nhưng nội tâm của cô lại ngoài ý muốn vô cùng bình thản.

Người đi đường qua lại đi qua đánh giá giá Haruhisa bên cạnh một chút, đều sẽ nhận không được quá mức đánh giá hai mắt của cô.

Cũng là một người con gái đang trong độ tuổi thanh xuân, cả người đều mặc bộ váy trắng, khoe miệng tươi cười ôn hòa nhưng lại lạnh nhạt.

Một cô gái như vậy sẽ không có ai thích đâu.

(Di Di: Đúng rồi, không có ai thích đâu và cũng không cần ai thích. Chỉ cần Gaara thích là được rồi. ~~~)

“Chú ơi, làm ơn cho cháu hai xiên thịt nướng!”

Bị một mùi thơm lạ lừng quyến rũ tới, Haruhisa đứng ở một bên của nhà hàng thịt nướng, khẩn cấp nói.

“Được rồi! Lập tức tới ngay!”

Âm thanh sang sảng của ông chủ lập tức truyền ra.

Chẳng được bao lâu, hai chuỗi thịt sắc màu vàng óng ánh lại thơm ngào ngạt liền nướng xong rồi.

“... Chú ơi, của cháu là chuỗi thịt nướng, cánh gà này không phải của cháu.”

Haruhisa có chút chần chờ nói.

Ách... Làm sao bây giờ, cánh gà này thoạt nhìn cũng ngon lắm a!

“Ha ha!” Ông chủ cười to, bàn tay cọ cọ tạp dề trên người, “Đây là phần được tặng thêm vào, cô gái cô cảm ăn đi!”

Haruhisa mừng rỡ một trận, thuận tiện nói lời cảm ơn, vừa muốn vươn tay nhận thêm một xiên cánh gà nướng kia, bỗng nhiên bên phải có một bàn tay to vươn ra, “Vụt” một tiếng liền đem cánh gà đoạt đi qua.

“Này...”

Haruhisa nhúu mày, xoay mặt qua, vừa định ngẩng đầu lên trợn mắt nhìn nhau, lại trong một giây mở to hai mắt nhìn:

“Ông chú che mặt?!”

Người đàn ông trung niên nhìn cô gái có biểu cảm vắn vẹo trên mặt, nhin không được bật cười:

“Nhóc con, đã thật lâu rồi chúng ta không gặp mặt nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thuợng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tình Huống Mới Tình Huống Ngoài Ý Muốn

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— cô chỉ biết, trời sinh cho cô mệnh lao lực vất vả.

Haruhisa nhìn chăm chăm vào bàn tay đang cầm cánh gà của ông chú, ngay cả ánh mắt cũng chịu không được nháy một chút.

“Nhóc nhìn ta làm cái gì? Xiên thịt trong tay nhóc đều sắp ngүйi hết rồi kìa.” Ông chú che mặt buồn bực nói.

Con nhóc kia, không phải mới vừa còn bộ dạng khẩn cấp sao, vì sao hiện tại lại không bắt đầu nóng này ăn đi.

“Ừ, cháu nhìn chú ăn trước.”

Haruhisa có lẽ nói một câu, toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở trên người ông chú... Cái cổ đã ở ngoài bộ phận, nhìn như vậy, cái mặt được che kín kia nhất định không thể bỏ qua.

Người đàn ông trung niên dờ khóc dờ cười, con nhóc kia, thật sự là...

Nếu cái mặt nạ bảo hộ này có thể tùy tiện ở trước mặt con bé gờ xuống, vậy thì hẳn phải mất công đeo nó lên làm cái gì.

“Ta không ăn cái này, chính là do nhìn thấy trong tay nhóc cầm nhiều quá, giúp nhóc lấy một chút mà thôi.”

Con mắt của người đàn ông trung niên hơi đổi, một mặt thản nhiên nói.

“Phạch...” Đường như đã sớm đoán trước được loại tình huống này, Haruhisa cũng không theo khuôn khổ, nửa con mắt khẽ đảo, cắn một mồm to lên xiên thịt, bắt đầu ăn một cách ngẫu nhiên.

Nhìn khuôn mặt phình lên của người con gái, ánh mắt của người đàn ông trung niên hơi cong lên, nhẹ nhàng bật cười. Sau đó giống như đang nghĩ tới cái gì đó, thu lại ý cười ở trong mắt, thay vào đó là một vẻ mặt cấm giận bất mãn——

Hừ! Cái thằng nhóc chết tiệt kia, đã đến bây giờ rồi lại còn dám chưa đến đây tìm con bé...

Đối mặt với ông chú rồi rầm vô hạn, Haruhisa giống như cũng không nắm chắc, tiến lên thêm một bước hứng thú thăm dò, mà sau đó lại cắn một ngụm thịt, ô ô lạp lạp nói:

“Ông chú, sao chú lại ở chỗ này?”

“À, đi ngang qua, ta chỉ là đi ngang qua mà thôi.”

Người đàn ông trung niên vô ý thức huých chạm vào cằm, lựa chọn kỹ lưỡng và tung ra một đáp án không mắc lỗi nào.

Sườn mặt Haruhisa ‘tựa tiểu phi tiểu’ nhìn người bên cạnh liếc mắt một cái, gật đầu.

Ừm, coi như đi ngang qua là được rồi, dù sao cô cũng không có tổn thất gì, nói không chừng có thêm vệ sĩ cùng với cái máy rút tiền.

Tối gần giữa trưa, trên đường lớn của trấn nhỏ, người người bắt đầu nhiều lên.

Người bán hàng hét lên rao hàng cùng với âm thanh của mọi người trả giá, lẫn lộn ở cùng một chỗ, vô cùng náo nhiệt, nhưng không làm cho người ta cảm

thấy ồn ào.

Hai người cứ như vậy vừa đi, một bên tán gẫu câu được câu không.

Haruhisa thường thường có hứng thú cầm lấy mặt hàng trên quán nhỏ bên đường, hỏi giá cả một chút. Nếu thích hợp thì mua, không thích hợp liền mỉm cười, lại để về chỗ cũ.

Một đường đi xuống đến, lại có thể cũng mua không ít này nọ.

“Người hầu” che mặt nhìn người con gái ở trước mặt, trong tay cầm đầy mấy món ăn vặt, lại cúi đầu nhìn trong tay của mình đầy những hàng tạp hóa lộn xộn. Không tiếng động thờ dài, sau đó lại cam tâm tình nguyện đi theo sau.

...

“Rột rột rột...”

Cho dù xung quanh đầy những tiếng người nói chuyện với nhau, người đàn ông trung niên vẫn nhạy cảm nắm bắt được âm thanh kỳ quái nào đó. Hắn có chút kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vận nhìn đến mặt Haruhisa hơi hơi đỏ lên một chút.

Chỉ tiếc, điểm then thừng nhỏ nhỏ này chỉ xuất hiện trong nháy mắt. Sau đó, Haruhisa liền ngẩng đầu lên, đúng lý hợp tình nói:

“Cháu... Cháu đói bụng.”

Người đàn ông trung niên gật đầu, nhìn bốn phía xung quanh, chỉ vào tấm biển “Dango” [1] của cửa tiệm cách đó không xa:

[1] Dango (団子 Đoàn tử) là một loại bánh trôi của ẩm thực Nhật Bản được làm từ bột gạo (mọc hiko), tương tự như bánh dày Nhật Bản mochi (餅, bính). Bánh này thường được ăn với trà xanh. Dango được ăn quanh năm, tuy nhiên theo truyền thống mỗi giai đoạn nhất định trong năm sẽ ăn một loại dango khác nhau. Người ta thường ghim 3, 4 viên dango vào que tre.

“Cái kia thế nào?”

Haruhisa theo phương hướng chỉ của người đàn ông trung niên nhìn lại đó, đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Người đàn ông trung niên nhướng mày:

“Thế nào, không thích à?”

“Không phải...” Haruhisa ấp úng một chút, sau đó lục lọi túi tiền nhỏ của mình, run lên một chút. “Cháu không có tiền!”

Người đàn ông trung niên sững sờ, sau đó ngửa đầu nở nụ cười:

“Ha ha ha! Ta làm như thế nào, sự phụ thuộc tuy không có nhiều tiền, nhưng một chút dango thì vẫn còn đủ tiền.”

“Hừ! Ai là đồ đệ của chú chứ.”

Haruhisa học bộ dáng nhướng mày của hắn, khí phách hùng dũng oai vệ hiện ngang hướng tới cửa hàng “Dango” đi qua.

“A... Đây đây, còn có cái này.”

Người đàn ông trung niên cầm tờ menu mini của cửa tiệm, liên tiếp chỉ bày, tám loại dango khác nhau, lúc này mới dừng tay.

“... Nhiều như vậy?”

Haruhisa nhin không được hỏi.

“Ừ, tại ta không biết nhóc thích ăn loại nào, nên lấy nhiều một ít.”

Người đàn ông trung niên đem trả menu lại cho nhân viên cửa hàng, có chút nghiêm cẩn trả lời nói.

“Ách...”

Giống như không tiếp thu được ông chú cả lơ cả phát kia chỉ biết ăn ăn ăn và còn có tính lưu manh, đột nhiên chuyển đổi hình tượng thành người có trách nhiệm chăm sóc người khác. Haruhisa sùng sốt thật lâu mới kéo hồn trở lại:

“Chú rất thích ăn dango?”

“Ừ... Trước kia rất thích.”

Người đàn ông trung niên tạm dừng một chút, lúc này mới tiếp lời.

Haruhisa chú ý tới vẻ mặt chột lóe mà lại kỳ quái của ông chủ, không có nói cái gì nữa. Cho đến khi nhân viên cửa hàng đem lên những loại dango đã được chọn lên trên bàn, Haruhisa mới nghe được ông chủ cúi đầu nói một câu:

“Trước kia thật sự rất thích. Sau này... lại không có cơ hội được ăn nữa rồi...”

Dango đầy bàn bởi vì một câu nói này mà trở nên có chút kỳ quái. Haruhisa suy nghĩ một lát, đưa cho ông chủ một đôi đũa, mở miệng nói:

“Ừm~ hiện tại có cơ hội, nhanh ăn đi.”

“Ừ.”

Người đàn ông trung niên nhận lấy đôi đũa, gấp một phần Anko Dango [2] có nhân đậu đỏ lên, bỏ vào trong miệng, chậm rãi bắt đầu ăn.

[2] Anko Dango

Haruhisa hiển nhiên là đối kia một mâm dango đủ màu sắc nổi lên hứng thú, lúc này chính là cẩn thận nhìn trái nhìn phải quan sát.

Ừm... Hanami Dango. (Hoa kiến đoàn tử: Nhìn thấy hoa)

[3] Hanami Dango

Hồng, xanh, trắng, ba màu tổ hợp lại, là phần dango trong truyền thuyết mà thiếu gia Uchiha yêu thích nhất...

Haruhisa chậm rãi cầm một chuỗi lên, cắn một ngụm——

Thật là một hương vị bình thường.

Cũng đúng, có đôi khi yêu thích nhất cũng không có nghĩa là đặc biệt nhất.

Haruhisa cắn một viên màu hồng kia, lại nhớ tới gấu mèo, không biết bây giờ hắn đang làm gì...

Đợi đến khi Haruhisa trở lại nhà trọ, mặt trời đã lặn về hướng tây.

Cặp đôi vợ chồng khi nhìn thấy ông chủ che mặt đi theo phía sau Haruhisa, dường như lấp bấp kính hải, lại cho nhau cái nhìn nhau, lại cũng không có hỏi cái gì nhiều.

Haruhisa chỉ cảm thấy buồn cười. Hai vợ chồng bọn họ nghĩ gì cô đương nhiên biết, mặc dù cũng không có chuyện gì lớn cho lắm, dù sao chỉ là một người không có quan hệ gì mà thôi. Nhưng... cô không nghĩ để cho người khác có hiểu lầm như vậy.

“Ông chủ, người này là sư phụ của cháu.”

Haruhisa ngắn gọn làm cái giới thiệu.

“A~”

Hai vợ chồng đồng thời làm ra trạng thái bỗng nhiên hiểu ra.

“Ách... Sư phụ có muốn trọ lại ở nơi này không? Lại chuẩn bị thêm một phòng đi?”

Dường như cảm thấy có chút ngượng ngùng, ông chủ thúc dục vợ của mình chuẩn bị phòng, một bên bưng một ấm trà lên cho hai thầy trò.

Haruhisa ngửi mùi hương trà nóng tản ra từng đợt, nhú nhú đầu mày.

Hừm... Hương vị kỳ quái.

Haruhisa đem chén trà thoáng ra xa một chút, xoa xoa ngực của bản thân.

Ông chủ che mặt nhận thấy được động tác nhỏ của Haruhisa, có chút thuận tiện nói:

“Hôm nay ăn nhiều như vậy, nhóc còn không mau uống chút trà để tiêu hóa đi?”

Haruhisa gãi gãi đầu, nhếch miệng “Hắc hắc” nở nụ cười vài tiếng.

Kỳ quái, rõ ràng hôm nay cô đã ăn rất nhiều này nọ, hiện tại lại có hơi đói bụng một chút...

Hơn nữa, buồn ngủ quá, rất muốn ngủ...

Haruhisa nhin không được há miệng ngáp to một cái. Nhất định là do hôm nay đã đi bộ quá nhiều.

“Ông... Sư phụ, con đi ngủ trước trước đây, người ngồi uống trà đi, nhớ uống nhiều một chút.”

Lại ngáp to một cái, Haruhisa xoa xoa ánh mắt, đi lảo đảo hướng phòng mình.

Người đàn ông trung niên che mặt nghỉ hoặc nhìn Haruhisa ngay cả ánh mắt cũng liền lười mờ ra. Tay nắm lấy mặt nạ bảo hộ, cũng không biết lại nghĩ cái gì...

Trong nhà trọ nhỏ nhỏ, ngọn đèn ấm áp, không khí bình yên. Cho đến khi ——

“Oành!”

“Rào rào!”

Ông chủ đứng ở quầy sau đang tiến hành tính toán sổ sách mỗi ngày, kinh ngạc nhìn cái bàn nhà mình tan rã ra cùng với một loại bóng đen như gió lốc xoáy lao ra khỏi cửa cửa tiệm. Bút trong tay rớt xuống “lạch cạch” một tiếng...

Làng Cát, ngoài cửa văn phòng Kazekage.

Hai nhân giả ‘ngươi thúc, ta đẩy’, ai cũng không dám đi đến trước gỗ cửa. Cuối cùng, lại vẫn là một âm thanh “Đi vào” thanh lãnh trầm thấp từ trong cửa truyền đến, hai người kia đồng thời rùng mình, có thể này mới cúi nửa đầu, mở cửa đi vào.

Gaara ngồi ở ghế tựa, hai tay để ở trước bàn, nhìn chăm chú gất gao vào hai Ninja đứng chung một chỗ, có ý đồ sưởi ấm cho nhau, nhẹ nhàng hít một hơi:

“Có cái gì tin tức sao?”

“... Kazekage-Sama, Hatano tiểu thư hiện tại cũng không có ở Konoha.”

Một văn phòng to như vậy cứ yên tĩnh một cách quỷ dị đi xuống. Thật lâu sau, Gaara mới mở miệng thêm một lần nữa:

“Không có?”

“...”

Hai nhân giả nhìn nhau.

“Đây là tin tức từ buổi chiều ngày hôm qua cho đến bây giờ, là tin tức duy nhất có thể xác nhận sao?”

Âm thanh Gaara lại có thể bình tĩnh một cách thần kỳ, một gương mặt một gương mặt tuấn tú hi vọng đấu nhau.

“Như vậy, cô ấy không có ở cùng với Naruto...”

Hai nhân giả nhìn Kazekage-Sama tôn kính của bọn họ hơi hơi cúi đầu, tự nhủ nói một câu gì đó. Sau đó, độ ẩm ở trong toàn bộ văn phòng bắt đầu có kì tích đột nhiên tăng lên.

Nếu chỉ có một mình Haruhisa, như vậy cô ấy hẳn không thể đi xa.

Gaara suy nghĩ cẩn thận, lại mở miệng một lần nữa:

“Không cần lại đi về nơi nào đó xa xôi, ngay tại biên giới Phong Quốc có một vùng lân cận, tìm thử ở chỗ đó đi. Đặc biệt là những thôn trấn nhỏ ở xung quanh.”

“Vâng.”

Sáng sớm hôm sau, Haruhisa có chút buồn rầu nhìn bữa sáng đặt ở trên bàn, nửa ngày cũng không cầm chiếc đũa lên.

Kỳ quái, bữa sáng này rõ ràng làm rất thơm, còn có cô luôn luôn đều rất thích, lại rất lâu cũng chưa có ăn qua cá. Nhưng, vì sao một chút cô cũng đều không muốn ăn đâu...

“Ông... Sư phụ.” Cô nhìn thoáng người ngồi đối diện mình, trong mắt đầy nghi ngờ tìm tòi. “Người xác định không muốn ăn thêm một phần nữa sao?”

“Đêm qua ngủ không ngon sao?”

Ông chú che mặt ôm hai cánh tay, hỏi.

“Rất tốt a!”

Haruhisa thẳng thắn buông chiếc đũa xuống, trả lời.

Cô luôn luôn hơi giống động vật, hơi có chút tiếng động sẽ tỉnh lại ngay, nhưng gần đây, cả hai buổi tối đều ngủ rất sâu. Nhất là tối hôm qua, nếu như không phải có vợ của ông chú đi gọi cô dậy, nói không chừng cô sẽ còn ngủ một mạch đến tận giữa trưa đi.

“Ừ, buổi sáng ta có đi mua cái này, nếu nhóc không muốn ăn sáng, có muốn ăn chút đồ ăn vặt này không?”

Ông chú che mặt gật gật đầu, từ trong lòng lấy ra một cái túi giấy.

Mặc dù không hiểu, nhưng Haruhisa vẫn nhận lấy. Vừa mở ra túi giấy ra, một mùi hương nồng nặc đập vào ngay trong mặt.

Haruhisa nhú mày, còn chưa kịp đem gì đó trong tay gói lại một lần nữa, trong bụng liền nổi lên một cổ chua xót. Cô theo bản năng ôm chặt miệng lại, xoay người chạy vào toilet.

Ngay sau đó, chính là một chút mê man ngu muội ‘trời trăng không sáng nổi’ nôn điên cuồng.

Haruhisa từ trong toilet đi ra, ông chú che mặt liền đứng ở ngay trước cửa, vô cùng nghiêm túc nhìn cô.

“Ông...” Haruhisa vừa muốn mở miệng, lại bị âm thanh vô cùng âm u của ông chú làm cho phát hoảng.

“Thằng nhóc kia chết tiết kia có phải đang ở Làng Cát không?!”

“Hà?”

Haruhisa không hiểu ra sao, cái gì mà thằng nhóc? Thằng nhóc chết tiết nào?

“Ta phải đi làm thịt hán ngay!”

Cũng không chờ Haruhisa trả lời, ông chú che mặt liền xoay người, một bộ dáng lập tức sẽ liều mạng lao ra đi tìm người.

“Ông chú!”

Haruhisa theo bản năng bắt lấy tay áo ông chú, hỏi.

“Chú muốn đi làm thịt ai a?”

“Hán đều đối với nhóc như vậy..., lại có thể lâu như vậy cũng không tới tìm nhóc?! Vậy còn muốn giữ hán làm cái gì?! Đứa bé không có cha này ta cũng có thể nuôi nó lớn!”

Trời giáng một đạo sấm chớp, bùm bùm đùng đùng đến ngay trên đầu Haruhisa.

Ách... A... Hừ... Éc...

Cho nên mới nói, là “gấu mèo nhỏ”... đến sao?

Trong nháy mắt, trong óc Haruhisa hiện lên vô số vấn đề. Chỉ tiếc, sự kiện quan trọng trước mắt nhất lại là một sự kiện khác.

Cô dù phát dưng sức cảm lấy ông chú bên người đã lâm vào trạng thái nổi giận linh đình, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào ánh mắt ông chú, rành mạch hỏi từng chữ từng chữ một:

“Chuyện cho tới bây giờ, ngài vẫn không chịu nói với ta thân phận thật sự sao? Hatano Showa tiên sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bị Lừa Kết Hôn Cha Và Con Gái Trong Lúc Đó

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Temari nhìn Shikamaru, không nói gì thờ dài, nhin không được bật cười.

Shikamaru vừa vào phòng, lọt vào trong tầm mắt đó là một bức tranh mỹ nhân trầm tư.

Temari ngồi ở trên cửa sổ, chân sau cuộn tròn lại, váy dài màu đen buông xuống, lộ ra một mảng lớn đường cong tuyệt đẹp, cẳng chân bóng loáng nhẵn nhụi. Tay trái cô chống cằm hơi nhon, tay phải cầm một phong thư mỏng manh, đôi môi đỏ hồng lúc kếp lúc mở, cũng không biết cô ấy đang làm bầm cái gì...

Shikamaru thoáng thất thần, mà sau đó khóe miệng liền co rút lại, neho mảy lại.

Hắn trở tay cởi chiếc áo khoác ra, hướng về cửa sổ tiến lên hai bước, quyết đoán đem áo khoác khoát ở trên đùi của Temari, lại thuận thế hướng ngoài cửa sổ nhìn lướt qua trên đường lớn. Quả nhiên, đám con trai ngửa đầu lên nhìn không ít...

Vì thế mặt người nào đó liền đen lên, lực đạo trên tay không khỏi lớn một chút.

“Chậc... Đáng ghét.”

Temari bị bắt hoàn hồn liếc nhìn Shikamaru một cái, không kiên nhẫn nói.

Kế tiếp, lòng bàn chân Shikamaru lão đảo, chăm chú nhìn mắt cá chân tron nhẵn, trần trụi, mượt mà của Temari, trong lòng nhin không được cắn giận

Xin nhờ, bức phong cảnh này, hắn còn không có được xem qua vài lần, làm sao có thể để cho người khác xem cơ chứ?

Ách ách ách, không đúng...

Cho dù hắn đã được xem qua nhiều lần đi chăng nữa, người khác cũng không thể xem!

Nghĩ vậy, Shikamaru cũng không ngại phiền toái, ôm lấy thắt lưng của Temari, tự mình đem người từ trên cửa sổ túm xuống dưới, lại lúi đến vào trong lòng mình. Đôi mắt xèch mê người khép lại, hơi mắt tiếng kêu một tiếng:

“Vợ ời ~”

Temari ngẩn ra, khuôn mặt đang tươi cười ngay lập tức lộ trở thành trái cà chua:

“Ai... Ai là vợ của anh?!”

Tay Shikamaru ôm càng chặt, làm trạng thái ra vẻ kinh ngạc:

“Vợ yêu, trong sách của anh đều đã trao hết cho em, chẳng lẽ em muốn ghi vào sổ nợ?”

Đôi mắt da mặt dày của người nào đó, Temari vô cùng lấp bắp:

“Anh anh anh... em em em...”

“A... Chẳng lẽ vợ yêu đã quên?” Shikamaru nói hai tay ra, ngón tay cái bên tay trái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng chơi đùa cái vòng bạc ở trên ngón áp út của Temari, khóe môi khẽ nhếch lên. “Như vậy, có muốn anh giúp giúp cho vợ yêu nhớ lại một chút không?”

Nhìn người nào đó dần dần sáp tới càng ngày càng gần, Temari một trận hoảng hốt hựt hơi, vội vàng nhảy hai ba bước lên, hai tay che chở trước ngực, thẳng thắn nói:

“Không cần không cần. Em... Em nhớ ra rồi...”

Đối với Temari mà nói, tối hôm qua... Còn có sáng nay, thật sự là thời khắc vô cùng 旰食夜衣 nhất đời cô từ trước tới nay...

Bốn ngày trước, trao đổi bên Konoha cùng Làng Cát chính thức kết thúc.

Temari vốn định ở lại Làng Cát, thuận tiện giúp đưa em trai đau thương của cô tìm kiếm người vợ đã trốn khỏi nhà, nhưng Shikamaru – đội trưởng tiểu đội Konoha lại kiên trì nói cô nên cùng bọn họ cùng nhau quay về Konoha.

Temari buồn bực, cáo cáo nhiệm vụ hay gì gì đó cũng không cần phải tới phiên cô làm chứ. Huống chi, ngoại trừ việc cô là chị gái của Gaara, vẫn là Ninja của Làng Cát đi? Về công về tư, đều hẳn là ở lại giúp Gaara nghĩ ra biện pháp, làm cái gì mà phải lôi kéo cô về Konoha?

Đáp án của Shikamaru là một cái nhìn cực cực cực kì khinh bỉ còn cộng thêm lời nói đơn giản ——

“Haruhisa đi cùng với Naruto, cậu cảm thấy cô ấy có khả năng đi đến chỗ nào nhất?”

Temari ngay lập tức liền hiểu rõ ý tứ của Shikamaru, Gaara tất nhiên cũng có phản ứng lại, có thể này mới lại lên tiếng:

“Temari, chị đi đến Konoha xem thử đi.”

Temari trừng mắt liếc nhìn Shikamaru một mặt lạnh nhạt, nhưng thật ra trong lòng hẳn đang cực kì đắc ý. Không có tiếp lời, được tính là đồng ý.

Buổi chiều ngày hôm qua, một hàng bốn người, rốt cuộc cuối cùng lại tác động đến Konoha.

Sau khi hướng về phía Hokage đệ ngũ báo cáo kỹ càng về nhiệm vụ lần này, Shikamaru lại đặc biệt nhắc tới chuyện về Haruhisa cùng Naruto. Tsunade-Sama bày tỏ xác định sẽ nhanh chóng điều tra việc này, mong Temari không cần phải lo lắng blablabla...

Khi đi ra khỏi cao ốc Hokage, sắc trời đã tối muộn.

Sai khi Chouji cùng Ino chào tạm biệt, Temari nghỉ ngơi, hướng về phía nhà trọ Konoha, tạm thời nghỉ lại ở đó.

“Temari.” Người bên cạnh đột nhiên giữ chặt tay cô, tiếng nói đầy từ tính nói với cô. “Mẹ đang chờ ở nhà chờ chúng ta ăn cơm.”

Không đợi Temari nhận thấy được người nào đó đang dùng ký hiệu từ một cách khéo léo đến trơ tráo, cô đã bị túm đi đến vào đến nhà Shikamaru.

Lúc vào cửa, Nara Shikaku đang bày bát đĩa ra, Nhìn thấy Temari, người đàn ông ria mép lưu giữ lại bộ dáng là trụ cột gia đình, vô cùng hào phóng cười:

“Temari tới rồi!”

Temari chỉnh chỉnh cây quạt lớn ở phía sau, cười trả lời:

“Xin lỗi cả nhà, lại tới đây quấy rầy mọi người.”

Mà Shikamaru còn lại là quay đầu đi, dường như vô cùng chú ý bộ dáng của lão cha nhà mình, bài trừ một tiếng:

“Hừm~ “

Trong nháy mắt, một cái thìa vô tư nện vào trên cái ót của Shikamaru, lưu lại một cái dấu hồng hồng cùng với một tiếng ạo não của Shikamaru:

“A~ lão cha!”

Giây tiếp theo giây, Yoshino Nara đeo tạp dề nghe tiếng động mà ra ngoài, mới rít gào được hai chữ, liền nhìn thấy một người con gái tóc vàng đứng đóm vội vàng thay đổi thành một bộ dáng ôn hòa:

“ψ(_ _) Các người lại ở... A~ Temari đến a~ thật vất vả đi? Đi lại đây ngồi đi, mọi thứ sắp xong rồi ~o(∩_∩)o “

...

Bữa cơm chiều thật phong phú, không khí hài hòa của bốn người đạt đến cực độ. Chú Shikaku thỉnh thoảng lại cùng Temari nói về chuyện hồi còn nhỏ của Shikamaru, Shikamaru có kháng nghị đến mấy lần nhưng không có kết quả. Temari vô cùng nồng nhiệt nghe, thật vất vả mới nén cười được, mà cô Yoshina còn lại thì là một dáng hiền thê lương mẫu, luôn cẩn thận gấp thức ăn vì ba người.

Ăn xong cơm chiều, Temari vốn muốn chủ động gánh vác việc rửa chén, không nghĩ tới lại bị chú Shikaku đoạt lời trước:

“Temari, cháu ngồi cùng với cô Yoshina nói chuyện đi a, rửa chén thì để cho Shikamaru và chú là được rồi.”

“Này này này, con khi nào thì nói sẽ giúp cha rửa chén?”

“... Thằng nhóc chết tiệt, người đi lại đây cho ta!”

Temari nhìn hai cha con cãi nhau âm ỉ đi vào phòng bếp, trong đôi mắt màu xanh da trời dần dần trào ra vài phần hâm mộ. Nara Yoshina nhìn Temari, một bên gọt hoa quả một bên không đề ý hỏi:

“Temari được 22 tuổi rồi sao?”

Temari nhấp một ngụm nước trái cây, chua ngọt ngon miệng, mang theo hương khí không hiểu gì hết.

Cô cúi đầu trả lời một câu:

“Dạ.”

Một vỏ trái cây hoàn chỉnh rớt xuống dưới, người phụ nữ trung niên trên sofa vẫn như cũ là một bộ dáng không để ý:

“Dự định khi nào sẽ gả về đây?”

Lại là một ngụm nước trái cây vừa mới vào miệng, Temari liền sắc súa lên xuống:

“Phốc! Khụ khụ khụ...”

...

Thu dọn xong bát đĩa, Shikamaru từ phòng bếp đi ra, lại nhìn Temari đang dựa ở trên tay vịn ghế sofa, sắc mặt hơi ửng hồng lên, hai tròng mắt hơi khê hép. Mà người mẹ cường hân yêu quý của hắn đang ngồi ở một bên, không chút để ý gọt hoa quả.

“Cô ấy làm sao vậy?”

Shikamaru đi vào, cúi xuống cẩn thận nhìn nhìn.

Nhìn con trai nhà mình hiện ra bộ dáng dè dặt cẩn trọng, Nara Yoshina trong lòng vui vẻ lên, mở miệng nói:

“A, có thể là do mệt mỏi đi, hơn nữa vừa rồi uống hai ly rượu trái cây...”

Rượu trái cây?

Shikamaru nhàu mày, đang muốn hỏi lại, lại nghe thấy mẹ yêu dấu nói:

“A, Temari lần này có phải vẫn ở lại quán trọ hay không? Shikamaru sẽ đưa con bé về nhà sao.”

—— giọng điệu khẳng định.

“Dạ.”

Shikamaru đáp, cẩn thận lùi Temari hơi đi vào trạng thái giấc ngủ, nhắc chân đi đến cửa.

“Con đưa cô ấy đi về trước, sẽ về mau thôi.”

Mất thấy hai người sẽ ra khỏi cửa, Nara phu nhân lại bổ sung thêm một câu:

“Nga, con không cần phải sốt ruột trở về, nhớ nắm bắt lấy cơ hội. Nếu đến buổi sáng ngày mai vẫn không nắm chắc được phần thắng, thì không cần phải trở về đâu.”

o_O

==|

Sự tình diễn ra sau đó, đã được diễn ra một cách rành mạch, rõ ràng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Temari bị một trận tiếng đập cửa nên giật mình tỉnh giấc, miễn cưỡng mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đang ngủ của một người nào đó, gần trong gang tấc.

Temari lạnh lợi nhảy xuống giường, lại phát hiện bản thân không hề có mảnh vải che thân. Cái vị ở trên giường kia không biết khi nào thì đã tỉnh, chính là đang chống đầu nhìn cô, cũng giống như cô trần trụi hết người, phần trên cơ thể gầy gò vô cùng rắn chắc, mặt mày trong lúc đó đều là ý cười mơ hồ.

“Cậu cậu cậu... Tớ tớ tớ...”

Temari tròn tròn ánh mắt, chỉ vào người trên giường nhân, mở miệng to miệng ra, lại nói ra vài âm tiết không hề có ý nghĩa gì.

Shikamaru vươn tay, thuận thế túm người nào đó quay về giường ôm ấp sưởi ấm, giống như ma thuật biến ra một vải nhẵn bạc tinh xảo, vô cùng nghiêm túc mà lại ôn nhu đeo lên ngón tay áp út của Temari, lại túm đến bên môi, nhẹ nói một chút:

“Buổi sáng tốt lành, vợ yêu ~ “

Hatano Showa thật buồn bực, hẳn thật sự là không rõ, thân phận của bản thân làm sao lại bị bại lộ như vậy.

Năm đó, lúc hắn rời đi khỏi Làng Cát, con gái còn chưa đầy ba tuổi, bất kể như thế nào cũng sẽ không có một đoạn trí nhớ nào về hắn.

Haruhisa cắn một ngum quả đào mọng nước, chăm chú nhìn ngời ông chú trung niên ngồi ở bên vòng tròn hoa:

“Người thật sự muốn biết sao? Ba ba?”

Nha nha nha!

Con bé tuyệt đối cố ý! Cố ý đem hai chữ cuối cùng cắn nặng như vậy đấy!

Nội tâm bên trong của Hatano Showa đang vô hạn rít gào, ở bên ngoài vẫn là bộ dáng sồn sồn không sợ hãi, chậm rãi gật gật đầu.

“Là Gaara nói với con.”

Hạt trái đào ở trong không trung vẽ ra được một hình cung hoàn mỹ, chính xác dừng ở trong thùng rác nhỏ cách đó không xa.

Hatano Showa mạnh mẽ đứng lên, la lớn:

“Không có khả năng! Thằng nhóc kia làm sao có thể...” Sẽ biết ta?

“Lại đưa một quả đào đến đây.”

Haruhisa vươn tay, ngoác ngoác ngón trỏ, dễ dàng đánh gãy rít gào của người đàn ông trung niên.

“Mặt khác, người nói nhỏ thôi, sẽ làm âm ỉ đến ‘gấu mèo nhỏ’.”

Người đàn ông trung niên vốn có thân hình cường tráng to lớn ngay lập tức thu nhỏ lại, đáng thương hề hề nhìn liếc mắt xem cái bụng bằng phẳng của người nào đó, ủy khuất lên tiếng:

“Ừ...”

“Con khi nào thì đã quên nhì. Dù sao thì có một ngày nọ, Gaara không cẩn thận lật đổ bình mực ở trên bàn, làm rơi một tấm hình nằm ở trong góc.”

“Sau đó thì người đã biết rồi đấy?”

“Ừ.”

“...”

Sau một lúc lâu, cắn xong quả đào thứ ba, Haruhisa nghiêng đầu, phát hiện trên đỉnh đầu người đó hiện mây đen lên như trút nước, vì thế tốt bụng bỏ sung thêm:

“Lúc mực nước bị lệch đổ, cả bức ảnh chụp đều sẽ bị bắn ra, ngoại trừ nửa gương mặt của ba ba ra.”

Vừa nói, Haruhisa vươn tay, ở trên mặt của người đàn ông trung niên khoa tay, cọ nước trái đào dính trên mặt người nào đó.

Hatano Showa hiểu ra, hóa ra nhóc con kia phát hiện ra tấm ảnh chụp của ba con bé cùng với gương mặt của ông chú che mặt giống nhau như đúc, có thể này mới nhận ra thân phận thật sự của hắn.

“Chuyện khi nào?” Hatano Showa cuối cùng là khôi phục vài phần tư thái của trường bối, trầm ổn mở miệng hỏi.

“Ừm... Rất sớm, lần trước ở ‘Cửa hàng vạn năng’ nhìn thấy người sẽ biết được.” Haruhisa vòng vo đảo mắt, vươn tay đi lấy quả đào thứ tư.

Nha nha nha! Con bé còn biết người ở ‘Cửa hàng vạn năng’ lần trước là hắn?!

Hatano Showa một bên tiếp tục khiếp sợ, một bên tay mắt lạnh lẽo đem khay bung đi —— đều đã liên tục ăn nhiều như vậy, không thể lại tiếp tục ăn nữa.

“Vậy vì sao không sớm nói là con đã biết mọi chuyện?”

Haruhisa giương mắt nhìn khay, qua được một hồi, mới trả lời nói:

“Ừm, con không dám... Bởi vì không biết người vì sao không thừa nhận con.”

Ngữ khí của Haruhisa rất đậm, tựa như đang nói thời tiết hôm nay có được hay không được, lại làm cho trong lòng Hatano Showa cảm thấy cay cay.

Sau một lúc lâu, hắn nghe thấy âm thanh của bản thân thoáng nghẹn ngào:

“Vậy thì hôm qua vì sao lại dám nói?”

Lúc này đây, Haruhisa trả lời thật sự mau lẹ:

“Ừm... Nhịn không được.”

...

Trong phòng yên tĩnh xuống.

Cho đến khi Haruhisa có chút buồn ngủ, ngay chỗ góc tường mới truyền đến một trên âm thanh nức nở loáng thoáng. Cô có chút không thể tin quay đầu, nhìn người nào đó đang lấy cổ tay áo chà chà ánh mắt, kinh ngạc nói:

“Ba ba, người...”

Không mở miệng thì còn khá tốt, mở miệng một cái thì lại dẫn ra một âm thanh to lớn.

Chỉ thấy người nào đó luôn luôn ngồi xổm góc tường ngay lập tức hướng tới chỗ lõm xuống của người con gái nhào tới, ôm cô gái, gào khóc:

“Con gái a ~ ba ba xin lỗi con a a ~ a ~ a ~ a...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thương Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Vòng Quay Bán Đứng Bất Hạnh Sa Lưới

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— sinh mệnh quả thật rất đáng quý, đổi lại cái giá về tự do còn cao hơn. Nếu như lý do, nguyên nhân là vì tình yêu, thì tuyệt a...

“Quá ngọt...”

Người nào đó như ong mề, quả quyết quay đầu.

“Quá chua...”

Người nào đó thoáng nghe thấy một chút, bĩu môi cự tuyệt.

“Quá mặn...”

Cầm lấy cái muỗng ném thử, người nào đó đem chén nhỏ hướng đẩy đẩy ra xa.

“Quá... Buồn nôn...”

Lúc này đây, người nào đó trực tiếp chạy vọt vào toilet.

Ông chú che mặt bị vạch trần thân phận lại vẫn như cũ mang mặt nạ bảo hộ, cứng nhắc cả người nhìn trên bàn bày ra đầy đủ mọi loại kiểu dáng đồ ăn, các món ăn vặt, món điểm tâm, món ngọt, hoa quả. Khóc không ra nước mắt.

Quả nhiên là dáng vẻ của một người mẹ, còn đâu dáng vẻ của một người thiếu nữ...

Showa nhớ tới lúc trước khi Kana hoài thai Haruhisa, ngay lập tức cảm thấy tương lai hắc lại là một mảnh âm u, u ám.

Vì lúc trước, khi vợ yêu của hắn mang thai, người phải làm lưng vát và là hắn. Bây giờ, đến lượt con gái mang thai, chạy đi làm trâu làm ngựa vẫn lại là hắn?!

Đổi lại, còn có một việc đáng hận hơn chính là...

Hatano Showa nghiêng răng nghiêng lợi ——

Thằng nhóc chết tiệt kia dám không mua vé xe mà lại dám lên xe trước?!

Như thế nào, nghĩ mình mất xanh tóc đỏ là giỏi à!

Về sau cũng phải ngoan ngoãn kính trọng gọi hần một tiếng “cha vợ”!!

Người đàn ông chẳng chặc đã qua thời kỳ “mãn kinh” tức giận bắt bình cầm lấy một chén đá bào vị dâu tây, hung hăng nhét vào trong miệng ——

Ách... Cái này cũng quá ngọt!

Haruhisa quỳ ngồi dưới đất ôm bồn cầu nôn một cách khí thế và cũng thật cảm giận.

Chẳng qua, cô chỉ là muốn chạy ra ngoài để hóng gió hai ngày, làm giãn gân cốt tay chân ra.

Không nghĩ tới vừa thoát khỏi người ‘gấu mèo lớn’, lại có một ‘gấu mèo nhỏ’ xuất hiện...

Từ ngày đó cô chính thức thừa nhận người cha của mình. Chỉ cần cho cô ngửi thấy một mùi tanh nào đó thì sẽ như thế này, nôn nghén thì chỉ được tính là mở đầu mà thôi.

Hatano Showa tìm đến bác sĩ trên trần nhỏ. Sau lần chẩn đoán mới biết được, đứa bé trong bụng cô đã có được hơn một tháng rồi.

Tính toán thời gian, vừa vặn lại là mấy ngày cô bị giam kín nghiêm trọng nhất trong gần đây.

Haruhisa đuổi mở bàn tay ra, nhẹ nhàng đặt trên cái bụng mềm mại của bản thân.

Thật là, lúc trước cô đã nỗ lực như vậy mà lại không đến, lúc này cô đang thanh thản, không muốn đến thì nó lại đến.

Quả nhiên, loại duyên phận này nọ nọ, không thể nói trước được...

“Haruhisa? Con có khỏe không?”

Âm thanh Hatano Showa có chút lo lắng truyền tiến vào.

Một trận nôn ghê tởm mới từ trong dạ dày cuộn cuộn trôi lên, Haruhisa lại một lần nữa ôm bồn cầu, lại là một trận ‘trời đất mù mịt’.

“Buồn nôn... Chờ... chờ một chút...”

Thẳng cho đến khi trong bụng đều hoàn toàn trống rỗng, ngay cả giọt nước phun cũng không ra. Lúc này Haruhisa mới chạm vào mặt tường, từng bước lặc lư từ trong toilet đi ra.

Cổ nén xuống cảm giác choáng váng, Haruhisa vịn vào đệm mềm chậm rãi ngồi xuống, trong tình trạng cạn kiệt năng lượng.

Hatano Showa nhìn ở trong mắt, nôn nóng ở trong lòng.

Ngay cả chua, ngọt, đắng, cay đều đã thử qua hết, làm thế nào mà ngay cả một thứ cũng không thể ăn xuống?

Mặc dù lúc trước Kana cũng đã phải nôn ra vô cùng nghiêm trọng, nhưng tốt xấu gì cũng còn có thể ăn một chút khoai lang gì đó. Nhưng hôm nay, khi Haruhisa nhìn thấy khoai lang thì giống như kẻ thù vậy, thật sự làm cho nhiều ngày chuẩn bị, tìm kiếm đều đổ sông ra bể.

Mất nhìn xem xét cảm của Haruhisa, đã bắt đầu có xu hướng phát triển thành hình mũi khoan. Bất mãn trong lòng của Hatano Showa đối với Gaara càng ngày càng đậm lên.

“? V br /> & *”

Hần vỗ cái bàn, nắm tay đứng lên.

“Hừ! Ta đi đem hần chộp tới đây!”

Haruhisa cả kinh, vội vàng cũng đứng lên.

“Không được!”

Đùa cái gì cơ chứ! Cho dù như thế nào đi nữa Gaara cũng không thể đến!

Trước không nói, giờ hần trở thành Kazekage, không thể tự tiện rời đi khỏi Làng Cát, cứ coi như hần có thể rời đi, nếu như lúc này để hần tìm được cô...

Haruhisa đóng chặt mắt lại, không dám nghĩ đến khúc sau.

Cô đây chính là mang theo ‘quả bóng nhỏ’ chạy đi, cứ như vậy mà bị mang về, chỉ sợ chỉ vì sinh một đứa bé mà đều phải ngồi lì ở nhà.

“Vì cái gì không được?”

Hai mắt người đàn ông trung niên phun lửa. Hình như sau đó nghĩ tới cái gì, sắc mặt khẽ biến, rút lui thân mình, dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Chẳng lẽ cha của đứa nhỏ... Không phải là thằng nhóc đó?!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cái bánh chiên hành cứ như vậy mà bay thẳng tắp đến trên mặt người nào đó, đánh gãy ngôn ngữ điên loạn của hắn.

“Ba ba ~”

Haruhisa cười một cách rất tự nhiên.

“Này nó còn có thể ăn bậy, nói chuyện vẫn không nên nói bậy mới tốt ~ a ~”

Hatano Showa nhìn cô gái cười đến mức hiện ra dòng chảy của một tác phẩm nghệ thuật, chep chep miệng, nhỏ giọng nói một câu.

“Ách... Nói đùa... Chỉ nói đùa thôi ~”

“Ba ba ~ người xem ~ chúng ta chỉ vừa mới được gặp lại nhau trong vài ngày ~ người liền nhẫn tâm đem con giao cho người khác a ~”

Mắt xem xét người cha yêu dấu nhà mình ngồi ở trong góc hiện lên bộ dạng tính kế. Trong lòng Haruhisa run lên, vội vàng thay đổi tiếng nói thành dịu dàng, biểu cảm là “Ba ba, người là tốt nhất”, làm nũng, mắc cỡ ngại ngùng nói.

Quả nhiên, Hatano Showa nghe vậy, trên mặt có thần sắc do dự chột lóc mà qua. Sau một lúc lâu, mới chậm rãi gật gật đầu:

“Ừ... nhóc con nói đúng...”

...

Mấy ngày tiếp theo cũng không có gọn sóng, cũng không có gì quá sợ hãi.

Đừng có nói Gaara không có xuất hiện ở đây, liền ngay cả Ninja của Làng Cát, Haruhisa cũng không nhìn thấy một người.

Hatano Showa vẫn như cũ vắt hết óc tìm mưu kế để tìm cho đồ ăn hợp với khẩu vị của cô, nhưng Haruhisa vẫn cũng như trước bất lực. Mỗi ngày chỉ có thể ăn một chút mì sợi nấu với rau cải, ngay cả muối cũng không thể cho nhiều vào, sau đó chính là suốt ngày ôm bồn cầu sống qua ngày.

Hatano Showa nhú mày.

“Đứa bé này rất quậy phá, nhất định là con trai!”

Haruhisa nhớ lại một chút, bộ dáng hồi nhỏ của Gaara vô cùng nhu thuận đến quá mức cần thiết, lại nhớ tới bộ dáng hồi nhỏ của cô loi chơi như con khỉ. Nhú mày, không có tiếp lời.

Nếu nói đến Gaara khi còn nhỏ, đó thật sự là một bé shota hiếm thấy, vô cùng tiêu biểu và ưu tú a.

Đôi mắt màu ngọc trong suốt chiếm lấy nửa gương mặt, da thịt trơn bóng nhẵn nhụi, giống như một quả trứng gà vừa mới được lột ra. Hôn nữa, cái miệng nhỏ mỏng manh nói vui sướng cùng với ánh mắt ủy khuất...

A ~ làm cho sức chống cự của người ta không thể đấu lại a!

“A!”

Haruhisa mạnh mẽ đứng lên,

“Mình suýt tí nữa đã quên mất!”

Hatano Showa ở một bên buồn ngủ giật mình một cái, mạnh mẽ ngồi thẳng người lên.

“Thế nào? Thế nào?”

“Chúng ta đi ra phố đi!”

Tinh thần của Haruhisa bỗng chốc tỉnh táo lên, liền ngay cả cảm giác ghê tởm, choáng váng đầu đều phai nhạt đi rất nhiều.

“Làm cái gì?” Hatano Showa bị người nào đó lôi kéo, mê mang đi theo hỏi.

“Đi trêu chọc những bé shota!”

Mua một đồng kẹo, lại mua một đồng đồ chơi nhỏ —— đương nhiên, người trả tiền tất nhiên là Hatano Showa.

Haruhisa túm một đồng kẹo đầy đủ màu sắc, bỏ vào trong túi của mình, quay đầu lại dặn Hatano Showa.

“Người cách xa con ra một chút ~ Khí chất ức hiếp của người sẽ dễ dàng đem những bé shota dọa chạy mất.”

“...”

Người đàn ông trung niên cầm các loại gói to trong tay, rung rung nước mắt nhìn người ở phía trước —— Được rồi, đứa bé là quan trọng nhất, tất cả đều vì cháu ngoại của hân!

“Em gái nhỏ ~ em thích vị dưa hấu này, hay vẫn là vị trái đào?”

Phía bên kia, dựa vào ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần cùng với khí chất hiền lành. Từ lâu Haruhisa đã thành công kinh doanh kẹo đổi lấy một tiếng “Cảm ơn ~ chị gái xinh đẹp!”

“Không cần khách sáo đâu.”

Người nào đó cười đến mức vô cùng hiền lành, vỗ nhẹ nhàng lên đầu của cô bé.

“Nhớ kỹ, nhớ nói với bạn bè của em, ở chỗ này có một chị đang phát kẹo cùng với đồ chơi nha.”

Cô bé nhỏ dùng sức gạt đầu, cầm một que kẹo hình quả đào siêu bự, chạy ra ngoài.

Chẳng được bao lâu, những đứa trẻ không cùng tuổi nhau đều lén lén lút lút từ ở trong các góc xó chui ra ngoài...

“Chị ơi, chị chị ~ cái phích lịch hình thỏ kia thật đáng yêu!”

“Chị chị... Quýt đường ăn tương đối ngon...”

“Chị ơi chị, chị là người từ đâu đến a? Trước giờ chưa từng nhìn thấy qua chị?”

...

Những đứa trẻ đều thật đáng yêu, mặc dù luôn luôn nói líu lo líu rít không ngừng, nhưng đều rất ngoan ngoãn đứng ở xung quanh Haruhisa, đối với cái gì đó ở trong cô cũng không tranh giành, cũng không đoạt lấy.

Haruhisa xoa mặt đứa bé này một lát, một lát thì lại vỗ đầu đứa trẻ kia, tui cười trên mặt cũng không hề đứt đoạn.

“Chị ơi, này...”

Một âm thanh thật nhỏ bỗng nhiên hấp dẫn lực chú ý của Haruhisa. Cô quay đầu, nhìn thấy một đám bé trai nho nhỏ, đang cố gắng nhón chân, miệng nhỏ thiếu một cái răng cửa hơi hơi thất vọng.

Trong tay mập mập nho nhỏ của đứa bé cầm một chút trái cây, một màu đỏ thắm, trong suốt tròn nhãn.

Nhìn trái cây có màu đỏ ở trong tay bé trai mập mập, Haruhisa bỗng nhiên thèm ăn. Cô khom lưng xuống, cười tủm tỉm hỏi.

“Cái này... Là cho chị sao?”

Bé mập gạt gạt đầu, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Haruhisa

Haruhisa bóc lên một viên, bỏ vào trong miệng, răng nanh nhẹ nhàng cắn một cái, một cổ nồng hậu vị chất trong nháy mắt thổi quét toàn bộ khoang miệng...

Mắt Haruhisa sáng lên.

Cứ như thế này! Ăn được này!

“Từ đâu mà em phát hiện ra cái này?”

Lần này đổi lại là Haruhisa làm hai mắt chờ mong nhìn bé trai mập mập.

Trách không được mấy ngày nay cô ăn cái gì là luôn phun cái đó ra, hóa ra là vì thiếu vị chất này a!

Cảm thấy được chị gái này rất có thể thích trái cây do bản thân tự hái đến, bé trai có vẻ thật cao hứng. Vội vàng vươn đầu ngón út ra, chỉ chỉ vùng xanh um cách đó không xa.

“Là ở chỗ này!”

“Vậy em dẫn chị qua đó được không?”

Ý muốn nói là còn chưa hết một viên cuối cùng ở trên tay bé trai, Haruhisa không kìm chế được nước miếng mãnh liệt ở trong miệng của bản thân. Đường như ngồi xồm xuồng, duy trì cùng độ cao với bé mập.

Đem kẹo cùng đồ chơi còn thừa lại phát cho những đứa trẻ khác. Haruhisa quay đầu nhìn nhìn, người cha yêu dấu của cô đã không thấy đâu hết.

“Đi đâu mất rồi?”

Haruhisa nhìn bốn phía xung quanh một chút,

“Quên đi, dù sao hẳn là do đợi lâu qua, liền trực tiếp rời đi thôi.”

Âm thầm hạ quyết định, Haruhisa dắt tay bé trai, hướng về phía rừng núi nhỏ đi đến.

Bên đường, trong ngõ nhỏ, hai người trẻ tuổi ẩn ở trong bóng đen, hơi hơi cong lưng, đang nhỏ giọng nói cái gì đó.

“Hatano-Sama, người có biết...”

Người đàn ông trung niên nghe vậy, mày ngay lập tức khó chịu nhíu sát lại nói.

“Không cần nói tiếp! Trừ phi hẳn tự mình đến, bằng không, thì đó tuyệt đối không có khả năng!”

Đối mặt với lời nói nghiêm khắc cùng với khí thế như vậy của người đàn ông trung niên, hai người trẻ tuổi do dự.

“Này...”

Hatano Showa thấy thế, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Hừ! Nếu ngay cả chỗ khó khăn này vượt cũng không xong, vậy ta cũng không cần phải đem...”

“Hatano Showa-Sama.”

Bỗng nhiên có một giọng nam thanh lãnh đánh gãy lời nói của Hatano Showa.

Ba người cùng nhau quay đầu, chỉ nhìn thấy một chút tiên điểm màu đỏ.

“... Kazekage-Sama!” Hai người trẻ tuổi hiển nhiên là kinh ngạc quá độ, ngôn ngữ không thể nói nổi.

Mà Hatano Showa còn lại là đang nhìn từ trên xuống dưới đánh giá con rết tương lai, lúc này giọng điệu mới em một chút, mở miệng.

“Ngươi đã đến rồi...”

...

Gaara theo phương hướng chỉ của Hatano Showa, một đường đi tới rừng cây ở trấn nhỏ phía nam. Còn chưa có đi sâu vào bên trong, Gaara liền nghe được một âm thanh vô cùng quen thuộc.

“Ai ai! Trên cây này tương đối nhiều!”

Âm thanh kia vô cùng thanh thúy dễ nghe, giống như một đường ánh mặt trời sáng lạn, thẳng tắp chiếu vào trong lòng hắn.

Bước chân kế tiếp của Gaara hơi lao đảo, suýt chút nữa nghiêng sang một bên.

Rõ ràng chỉ mới có mười ngày không gặp, không thấy. Vì cái gì lại giống đã một thế kỷ trôi qua rồi?

Trong lòng Gaara bỗng nhiên hiện lên một âm thanh, luôn luôn kêu gào “Muốn gặp cô ấy muốn gặp cô ấy muốn gặp cô ấy...”

Nhịp bước dưới chân không tự chủ được nhanh hơn, hẳn thậm chí cố gắng che giấu hô hấp dồn dập của bản thân.

Âm thanh quen thuộc kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Gaara đẩy đám cây mây và đưa leo cuối cùng ra. Rốt cuộc, người làm cho hắn ngày đêm tưởng nhớ, hình ảnh của cô ấy luôn quán lấy hắn hằng đêm, không thể ngủ yên được, lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn...

Chỉ tiếc, nhìn cảnh tượng trước mắt, việc Gaara muốn làm nhất không phải là kéo tay cô, cũng không phải là ôm cô vào trong lòng. Mà là đem cô nắm chặt lại, đặt ở trên đầu gối mà đánh một chút!

Người này!

Lại có thể dám trèo cây!

Lại còn dám mặc váy, còn dám đem váy vén lên một nửa, trèo lên cây!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương Cuối Cùng Bỏ Dực Liên Cành

Edit+Beta: Lã Thiên Di

—— Á à... Kết hôn cái gì, không vội, không vội a ~

Haruhisa bám ở trên cây, một bàn tay vơ vết góc vấy, một bàn tay duỗi ra hướng về nhánh cây treo đầy những quả màu đỏ.

Bé mập đứng dưới tàng cây, ngửa đầu, khăn trương hê hê nhìn nhánh cây lung lay thoáng động ——

Nhánh cây kia giống như... sắp bị gãy...

“Răng rắc...”

Như muốn chứng minh cho phán đoán ‘dường như’ của bé mập, cành cây thô chạc phát ra một tiếng giòn vang nhỏ bé yếu ớt, ngay sau đó, trên cây lại truyền đến một trận kinh hô:

“A a a!”

Haruhisa chỉ cảm thấy thân mình bắt đầu chấn động đi xuống, cô theo bản năng vươn tay về phía trước, lại chỉ kịp bắt được một chuỗi trái cây ở gần cô...

Nhìn vào tình huống hiện tại của cô, không biết có chịu được cú ngã này không.

Haruhisa nhắm mắt lại, vọng tưởng trước khi rơi xuống dưới có thể giống như con mèo có chín mạng trở mình lại, hướng lưng ra mặt sau.

...

Gaara nhìn người ở trong lòng hắn đang rút lại thành một khối, hai tay đang ôm lấy bụng – Haruhisa. Thăm nghĩ phải đem cô lật ngược lại, bùm bùm đánh vào mông trước.

“Coi như là người xuất hiện đúng lúc! Ba ba...”

Trong lòng Haruhisa cảm thấy may mắn một trận, lòng còn sợ hãi nói. Nhưng khi chờ cô mở to mắt ra, đập vào trong mắt là gương mặt chân thật làm cho cô liên phát hoảng.

“Gaara?!”

Cô tròn tròn mắt, ngay cả thở cũng đều quên.

Gaara nhìn thoáng qua người nào đó đang gắt gao cầm lấy trái cây màu đỏ trong tay, trầm giọng nói:

“Trái cây ăn ngon lắm à? Không thể không lấy? Bị cát che kín nên không nhìn thấy?”

Người luôn luôn ít nói chuyện, không giỏi nói chuyện bắt đầu liên tiếp đưa ra vấn đề. Mặc dù vẫn là luồng âm thanh thanh lãnh như vậy, nhưng đã có mây

đen nặng nề lướt qua.

Haruhisa bỗng nhiên ý thức được, lúc này đây, mọi chuyện giống như không còn nhỏ a.

“La La La... Anh, anh trước hết để em xuống dưới đi?”

Haruhisa ngắm đến bé trai mập đứng ở sau góc cây cách đó không xa tròn tròn mắt nhìn, lại gất gao ôm miệng của bản thân, một tiếng cũng không dám thốt lên, cảm thấy trước tiên vẫn nên là yên lặng.

Gaara nghe vậy, hai tay không khỏi nắm thật chặt lại:

“Để xuống, còn muốn chạy sao?”

Lúc này đây, trong giọng nói âm trầm kia, chính là trở thành bất an dày đặc.

Haruhisa nghe thấy, im lặng không dám nói gì, giống như có người nào đó hướng vào trong lòng cô nhỏ vào vài giọt nước chanh chua xót.

Cô chịu đựng cảm giác bắt đầu muốn nôn vừa nãy xuống dưới, thuận theo dán sát vào trước ngực Gaara:

“Không phải. Bị tìm được, sẽ không chạy.”

Gaara chân chờ, hơi hơi xoay người, đem người ở trong lòng thả xuống dưới.

Haruhisa suy nghĩ một chút, chủ động nắm lấy tay Gaara, hướng bé mập đi tới.

“Cảm ơn trái cây của em, chị rất thích chúng.”

Haruhisa lôi kéo Gaara cùng nhau ngồi xuống dưới, lắc lắc trái cây trong tay, cười đến thân thiết lại ôn hòa.

Nhưng bé mập dường như vẫn là một bộ dáng hoảng sợ, thân mình nho nhỏ không ngừng lui về sau.

Haruhisa nghiêng đầu nhìn chăm chú vào người nào đó bên cạnh cô, mặt không biểu cảm – Gaara, trong lòng không tiếng động thờ dài.

“Anh này tới đây để đưa chị về nhà, là một người vô vô vô cùng tốt a!”

Dứt lời, Haruhisa lặng lẽ néo néo lòng bàn tay Gaara, đưa mắt ra hiệu với hắn.

Gaara ngẩng đầu, cứng ngắc gật gật đầu —— cùng với trẻ con ở chung, rất có thể là một chuyện mà cả đời này hắn không am hiểu nhất.

Bé mập nhìn nhìn Haruhisa, lại nhìn nhìn Gaara, nhanh như chớp chạy mất...

Haruhisa nhìn bóng lưng hốt hoảng của bé mập, chớp chớp mắt, đứng lên, đối với Gaara nói:

“Ừm... Anh nói đi, chúng ta trực tiếp về nhà? Hay vẫn chờ em trở về nhà trọ thu dọn này nọ xong rồi trở về?”

Cuộc hành trình độc thân cái gì đó, cứ như vậy mà kết thúc. Hắn đã tự mình tìm đến, đây là kết cục tốt nhất mà cô mong muốn.

Trả lời cô là cánh vật đột nhiên thôi lui về phía sau, cùng núi rừng giữa cơn gió lạnh gào thét mà qua.

Haruhisa uốn người vào trong lòng Gaara, gất gao ôm lấy cổ hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn đầy mạnh mẽ của hắn, niềm vui sướng nho nhỏ từ theo dưới đáy lòng dần dần trôi nổi ra, chậm rãi tràn đầy trên góc môi...

Bất quá, chắc chắn...

Có phải cô đã quên mất cái gì không nhỉ?

Trong lúc nhất thời cùng nhất trí, thần sắc Hatano Showa sốt ruột tìm kiếm trên khắp ngõ ngách của trần nhỏ, ngay cả trái tim cũng được chiên nóng lên như thịt ba chỉ.

Nhóc con kia, đến cùng đã chui vào trong ngõ ngách nào vậy???

Lúc đầu, lúc mới tiến vào trong nhà, Haruhisa do dự một chút.

Nơi này thật sự là nhà cô đi? Vì sao bất quá cô chỉ đi ra ngoài có vài ngày, bộ dáng của nơi này lại giống như được thay đổi hoàn toàn?

Không phải nói đến có bao nhiêu vết bẩn, chỉ là diện mạo nơi này hình như lãnh lẽo buồn tẻ đến quá mức cần thiết rồi, hoàn toàn không hề có một hương

vị về mái nhà. Ngôi nhà vốn ám áp sáng sủa cùng với ngõ ngách đồng hào đồng bạc. Đã đi đầu mắt rồi?

Nhìn bốn phía xung quanh, toàn bộ vật dụng trong nhà đều bị che phủ bởi một lớp bụi đất mỏng manh, con nhện nho nhỏ ở góc tường cô độc dệt mạng nhện, liền ngay cả vườn hoa ngay sân sau, cũng đều là bộ dáng nửa sống nửa chết. Như vậy xem ra, so với việc ông nội qua đời, quán ăn vặt càng ngày càng nghèo túng thì ngôi nhà cũng hơi tồi tàn hơn thế nữa.

Haruhisa nhấp nháy cánh môi, vô ý thức bắt tay vào tu sửa lại móng tay của mình, vừa đau vừa ngứa.

Sau đó, dường như cô nghĩ tới cái gì đó, mau bước đi vài bước đi vào phòng bếp.

Quả nhiên, trong tủ lạnh cũng trống rỗng, ngay cả vụn bánh mì cũng không hề có.

Temari thì ở Konoha, Kankuro cũng luôn luôn ở bên ngoài chạy tới chạy lui chạy ngược chạy xuôi. Như vậy thì Gaara luôn luôn ở Làng Cát, đến cùng hẳn đã chiếu cố bản thân như thế nào?

Trong lòng Haruhisa hiện lên một trận xót xa cùng hối hận, vừa muốn xoay người chất vấn, lại bị người theo sau lưng ôn nhu ôm vào trong lòng.

Âm thanh Gaara khàn khàn đầy ôn nhu để sát vào lỗ tai cô nói:

“Em không ở đây...”

Một câu nói, Haruhisa suýt nữa nghẹn ngào.

Cô xoay người, ngón tay mon trón gò má Gaara, há mồm ra rồi mới dứt quãng thấp giọng đáp lại:

“Ừm, thực xin lỗi, em... Ừm...”

Nửa câu xin lỗi ở đằng sau từ đầu đến cuối cũng không có nói ra khỏi miệng.

Môi Gaara còn mang theo vài tia mát lạnh chậm rãi để lên trên, mang theo hơi thở ôn tồn quen thuộc, cho đến khi làm cho trái tim Haruhisa đều phải hòa tan ở trong đó.

Đây là một nụ hôn vô cùng dịu dàng, khẽ cắn đơn giản, tình tế nghiền nát, từng bước lại từng bước nữa, chậm rãi cháy lan cả đồng cỏ...

Đợi đến khi Haruhisa nhận thấy được trên người chột lạnh, toàn bộ người cô đã bị Gaara ôm để lên trên bàn phòng bếp. Một tay Gaara để lên sau thất lưng của cô, hơi lạnh từ ngón tay từ phần lưng tròn bóng của cô mà trườn lên trên, để lại một ấn ký nóng bỏng như lửa.

“Ừm... Không, không được...”

Haruhisa hơi mê muội, nhưng vẫn kiên định bắt được bàn tay dần dần trở nên không ngoan ngoãn của Gaara.

Gaara ngưng đọng một chút, ngừng lại, ánh mắt màu ngọc nhìn Haruhisa, dục vọng ở dưới đáy mắt, bất mãn, ủy khuất, chịu đựng... Nhìn không sót một chút nào.

Hồ hấp Haruhisa trở lại bình thường, đem bàn tay Gaara nhẹ nhàng đặt ở trên bụng bằng phẳng của cô.

Hồ hấp của Gaara vẫn cứ dồn dập, cùng với da thịt của Haruhisa thân mật tiếp xúc, dần dần nóng lên, lại vẫn ngoan ngoãn tùy ý để cho Haruhisa đùa nghịch, không có hề răng.

Haruhisa phì cười, vươn tay khẽ túm vành tai của Gaara, kéo lại gần bên môi của bản thân, không thể nhẹ nhàng hơn nữa nói:

“Anh nói xem, chúng ta có một bé con Gaara, có được không?”

Gaara nghe vậy, mày nhíu chặt lại, dường như không có thể lý giải ý nghĩa trong câu nói của Haruhisa. Haruhisa cũng không có thúc dục hấn, chỉ là nghiêng đầu, lẳng lặng chờ đợi, nhưng cả trái tim, lại giống như bị người nào đó treo buộc ở giữa không trung, lơ dờ, khó chịu.

Bé con Gaara, bé con Gaara...

Gaara cân nhắc, cẩn thận lặp lại lời nói của Haruhisa. Hấn nhìn gò má cô thoáng đỏ hồng, cùng với ánh mắt không giấu được chờ đợi, trong đầu có một ý nghĩ chột lóc qua, chẳng lẽ...

Thân thể hấn không thể đè nén, lập tức cứng ngắc lại hết.

Haruhisa chỉ cảm thấy bỗng nhiên Gaara nắm lấy bàn tay của cô, khí lực rất lớn làm cho cô nhìn không được nhíu mày. Ngay sau đó, cô liền nghe được một âm thanh thoáng run run một cái:

“Haruhisa, em... em đừng đi...”

Hả?

Haruhisa ngây ngẩn cả người. Đi chỗ nào a? Bọn họ không phải vừa mới trở về sao?

Vừa muốn theo bản năng hỏi ra miệng, Haruhisa bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt của Gaara, ba phần bất lực, hai phần sợ hãi còn có hoảng loạn không thể nói rõ ra...

Gaara như vậy, lúc trước cô đã từng nhìn thấy qua một lần, chính là vào đêm Yashamaru chết.

Giờ phút này Haruhisa cũng cố không nói vấn đề gì về ‘gấu mèo nhỏ’, rất lâu rồi không có dùng đầu óc vận chuyển với tốc độ ánh sáng, suy xét nghĩ sẽ có khả năng Gaara sẽ nghĩ đến.

“La La La.” Haruhisa mở miệng thử thăm dò, “Em... Chúng ta cùng nhau có một đứa trẻ, không tốt sao?”

Gaara nghe vậy, lại nắm chặt tay Haruhisa, run rẩy cả người lên.

Dường như Haruhisa nắm bắt được cái gì đó, vì thế quay lại nắm giữ tay Gaara, âm thanh mềm nhẹ nói:

“Em sẽ không đi, chỗ nào cũng không đi, chỉ ở tại chỗ này, cùng với anh, còn có những đứa trẻ của chúng ta.”

Gaara nhìn cô, lắc lắc đầu, thật lâu sau, mới nói ra một câu:

“Không được... Haruhisa sẽ chết.”

Quả nhiên, trong lòng Haruhisa bắt đầu chùng chát run lên, năm đó khi Kurara chết đi, đã để lại một tâm lý bóng ma cho Gaara, so với trong tưởng tượng của cô còn sâu nặng hơn thế nữa.

Bất quá, đã biết được về chứng bệnh rồi. Như vậy, nên kê đơn thuốc như thế nào, trong lòng cô cũng đã có cân nhắc.

Haruhisa mỉm cười, ở trên trán Gaara hôn nhẹ nhàng hôn một nụ hôn ấm áp xuống, sau đó nói với hắn:

“Sẽ không, Haruhisa là của Gaara, chỉ cần trong lòng Gaara luôn nghĩ tới, Haruhisa liền sẽ luôn luôn bình an.”

“Haruhisa sẽ không có chuyện gì, đứa nhỏ cũng sẽ không có chuyện gì.”

“Bằng không, chúng ta viết phong thư gửi cho Tsunade đại nhân đi, nhờ thuật chữa bệnh của bà ấy cao siêu như vậy. Với lời nói của bà ấy, anh sẽ tin tưởng chứ?”

Âm thanh ấm áp của Haruhisa giống như có chứa một loại ma lực nào đó, Gaara cứ như vậy mà chậm rãi mà bình tĩnh xuống, nhưng vẫn nắm lấy tay Haruhisa, vẫn luyến tiếc tách xa nhau ra.

Haruhisa cúi đầu, suy xét một chút, rốt cuộc chậm rãi nói ra một câu cuối cùng:

“Nếu... Nếu La La La thật sự rất lo lắng, không muốn... Ừm... Chúng ta đây, sẽ không cần, có không được?”

Ngày hôm sau, Gaara thật sự viết một phong thư thật dài, dùng chim ưng nhanh nhất của Làng Cát, đưa đi đến Konoha.

Haruhisa không biết phong thư của Tsunade đại nhân hỏi âm viết cái gì ở trên đó, chỉ biết là Gaara đã cầm lá thư này đọc vền vẹn một ngày.

Gần tối, lúc về đến nhà, hắn liền ôm lấy cô, nhỏ giọng mà lại kiên định nói:

“Anh... Anh sẽ cố gắng hết sức chăm sóc cho hai mẹ con.”

Người con trai ở trước mặt cô, rõ ràng còn đang khấn trương nắm tay, biểu cảm trên mặt lại vô cùng nghiêm cẩn, giống như đang ở trước mặt cô đọc lời thề nào đó.

Khóe môi Haruhisa nhin không được nở một bông hoa rực rỡ ra, trong đôi mắt màu hải đường tràn đầy vô số lưu luyến quyến luyến, um tùm, cùng với ánh nắng chiều nhỏ vun, dệt thành một cái lưới mờ mờ ảo ảo, ôn nhu đem thân hình cao ngất của người con trai tóc đỏ ấy nhốt vào trong đó.

“Ừ.”

Mang theo mười phần tín nhiệm cùng chờ mong, Haruhisa nghe thấy được âm thanh của bản thân trả lời như vậy.

Lúc nửa đêm, trong lúc ngủ mơ, Gaara nghe thấy một trận âm thanh rất nhỏ, hắn theo bản năng kéo người bên cạnh lại, nhưng lại ôm vào một khoảng không. Trong lòng một cái giật mình, hoàn toàn tỉnh lại.

Mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là cả một phiên ảnh nền ấm áp.

Mà Haruhisa, thì mặc áo ngủ màu vàng có in hình một con hồ ly nhỏ, dừng lại ở giữa vô số đế cắm nền tinh xảo, hần cong cong mặt mày cười lên, toát ra trong vô số ánh nến trong suốt là khuôn mặt của cô, có vài phần cảm giác đẹp không sao ta xiết.

“Kazekage-Sama thân ái...”

Gaara nghe thấy âm thanh Haruhisa ngọt mềm ôn nhuận, hơi thẹn thùng.

“Xin hỏi anh có nguyện ý cưới một người như ngũ cốc, tứ chi yếu ớt, không có trách nhiệm về sinh sản, chỉ là một người con gái lười biếng?”

“Mặc dù cô ấy không xinh đẹp nhất thế giới này, cũng không phải là một người lợi hại nhất, nhưng có thể cam đoan trong mắt của cô ấy chỉ có mỗi một mình anh, trong lòng cũng chỉ có mỗi mình anh, thậm chí làm lười bỏ cho anh, chỉ nguyện sinh đứa trẻ cho anh. Nha nha nha, đúng rồi, hành động hiện tại như lời nói, còn thể cưới một tặng một nữa, cực kì có giá trị!”

Nói xong nói xong, trong lòng Haruhisa bỗng nhiên ảo não —— OH NO a ~ đây là một thời khắc lãng mạn ôn nhu cái cỡ nào, làm sao cô lại có thể nói những phương diện vô lý chứ...

Vì thế nói xong lời cuối cùng, âm thanh của cô càng ngày càng nhỏ, dừng khi tích góp từng tí một ngay từ đầu cũng chậm chậm chạy lại...

Trong phòng, dần dần yên tĩnh xuống.

Thật lâu sau, Gaara đi xuống giường, một tay ôm lấy Haruhisa về trên giường, đem hai chân cuộn vào trong lòng, nhẹ nhàng mở miệng, mang theo nhàn nhạt hương vị trách cứ:

“Tsunade đại nhân nói, hiện tại em không thể bị cảm lạnh, về sau không cần lại để chân trần.”

Haruhisa chỉ cảm thấy có một trận thiên lôi rầm rầm

Ông trời! Cô đã dẫn chương trình không tốt ở chỗ nào chứ?

Năm đó chủ động thông báo nói ra lời “tình tở”, thiếu chút nữa đã phải tức chết vì cái đầu gỗ tui sống này. Bây giờ cô đang chủ động cầu hôn, bị kịch lại một lần nữa diễn ra sao?!

Haruhisa một người sinh ra hòn dỗi, cho đến khi trời sắp sáng lên, mơ mơ màng màng ngủ. Chờ cô ngủ dậy, Gaara đã đi mất.

Cô xoay người xuống giường, lại mất lại ngắm đến một đôi dép lê vải nhưng để ở bên giường, màu sắc trên phần vải nhưng nhìn qua vô cùng mềm mại, mang vào thử một lần, quả nhiên thật thoải mái.

Haruhisa ngồi ở bên giường, nhìn cặp dép lê kia, nhìn không được bật cười, hòn dỗi đầy mình cũng không còn ——

‘Gấu mèo’ ngốc này, ngoan ngoan tới mức làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay, nhưng lại ngốc đến mức làm cho người ta hận đến nghiến răng

Cả đời này của cô, thật sự lại ở trong tay hắn!

Đi xuống lầu, Haruhisa ngoài ý muốn nhìn thấy Temari mang tạp dề ở trong phòng bếp, vội vàng đi qua đi lại.

Cô vừa mừng vừa sợ nói:

“Chị Temari!”

Temari quay đầu, thấy cô, hiện ra một mặt tươi cười thật to:

“Haruhisa, ngủ dậy rồi sao? Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Chị Temari, sao chị lại trở về rồi?”

“A, Gaara em ấy có việc, có khả năng sẽ hơn một đoạn thời gian mới có thể trở về. Em ấy lo lắng em chỉ có một mình ở nhà, cho nên gọi chị qua đây.”

Ngay từ đầu, Haruhisa nghe được thật lo lắng, hơn một đoạn thời gian mới trở về? Đó là chuyện gì?

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt thản nhiên của Temari, cũng không có bộ dáng lo lắng dù chỉ một tí xiu. Nghĩ rằng đại khái sẽ không phải là hoạt động nguy hiểm gì, lúc này mới chậm rãi yên tâm lại.

...

Có người làm bạn đời trong cuộc sống, luôn luôn rất hạnh phúc. Nhất là người nào đó mỗi ngày ăn xong rồi ngủ, ăn ngủ dưới mọi tình huống.

Lúc Gaara trở về, bụng Haruhisa bụng đã xuất hiện một đường cong nhỏ nhỏ mượt mà.

Ngay từ đầu, Gaara luôn mang theo một loại ánh mắt kính sợ không hiểu nhìn bụng của Haruhisa. Sau này, tại đây có bàn tay của Temari cùng Haruhisa cùng nhau làm chỉ dẫn, cũng dần dần hiểu ra cảm giác làm cha, mỗi ngày sẽ tò mò chạm vào, hoặc là đi lên lắng nghe một chút, sau đó sẽ là bộ dáng nghiêm trang nói chuyện với bụng của Haruhisa.

Lại sau này, một ngày nào đó vào buổi sáng, Temari bị một trận tiếng đập cửa kịch liệt làm cho bừng tỉnh.

Cô còn buồn ngủ đi mở cửa, lại suýt nữa bị một cái đầu của Haruhisa đụng vào.

Temari luống cuống tay chân ổn định lại trọng tâm của bản thân, cẩn thận ổn định lại thân thể của Haruhisa. Haruhisa hiện lên bộ mặt hoảng hốt lo âu, trong lòng cũng không hề yên được bất ổn lên.

“Haruhisa, em làm sao vậy?” Temari một trận khản trương.

“Em em em... anh ấy... anh ấy anh ấy”

Haruhisa dữ phát đến lo lắng, lắp ba lắp bắp thật lâu, mới nói ra:

“Gaara nói muốn kết hôn...”

Temari kinh ngạc vui mừng đan xen vào nhau, em trai đầu gối của cô rớt cuộc cũng đã thông suốt!

“Haruhisa, đây không phải là chuyện tốt sao?!”

Temari cười hi hi nói.

Phải biết rằng, lúc trước khi cô nghe nói là Haruhisa cầu hôn và phản ứng của Gaara khi đó, suýt chút nữa phun một ngụm máu ra rồi.

“Em không cần!”

Lúc này đây, Haruhisa lại trả lời một cách lưu loát sạch sẽ nhất.

“Ế?”

Đầu Temari không phản ứng theo kịp.

“Em như bây giờ...” Haruhisa chỉ vào bụng của bản thân, “... làm sao có thể kết hôn? Kết hôn nhất định phải là vào thời kỳ xinh xắn đẹp đẽ nhất! Hiện tại em không cần kết hôn!”

“...”

Temari nhất thời không biết nói gì.

Mà lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng đập cửa:

“Temari, mở cửa. Em muốn tìm Haruhisa.”

Temari nghe ra âm thanh của Gaara, buông lỏng Haruhisa ra, xoay người đi mở cửa cho Gaara. Nhưng còn chưa đi tới được cửa, liền nghe thấy một âm thanh “lạch cạch” vang lên, Temari nhìn lại, ngay lập tức bị dọa đến nổi hồn lìa ra khỏi xác đến hơn phân nửa!

Haruhisa mặc một thân áo ngủ, mở cửa sổ ra. Lúc này, đã ngồi ở trên cửa sổ, nhìn tư thế kia, là đang muốn từ cửa sổ trèo ra.

Ngao ngao ngao!

Một đầu Temari phình to thành hai cái, bây giờ thân thể Haruhisa còn quan trọng hơn mạng sống của người khác. Nơi này thế nhưng lại là lâu hai lâu hai a! Muốn chạy trốn cũng không nên chọn biện pháp này a!

Temari vội vàng chạy về bên cửa sổ, túm Haruhisa, muốn đem con bé để an toàn xuống dưới.

“Bang bang phanh”

Phía bên kia, Gaara chờ ở ngoài cửa đã bắt đầu không còn kiên nhẫn:

“Temari, mở cửa.”

Temari ngay lập tức khóc ra như mè sợi.

Này, hai vị tổ tông, thật sự là không hề có một chút bất lo nào a...

“Haruhisa, trước hết em cứ đi xuống đây cái đã, phía trên đó rất nguy hiểm...”

“Gaara, đừng gõ cửa! Đi vào! Vợ của em muốn nhảy lầu!”

“Haruhisa...”

“Gaara!!!”

— Chính văn hoàn —

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: [Ngoại Truyện 2] Dĩ Thú Mạnh Mẽ Cùng Nàng Công Chúa Xinh Đẹp

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Hai tay để ở sau lưng, về mặt âm trầm nhìn chăm chú vào trời mưa to ở ngoài hang núi, hiện lên ánh mắt long lanh bi thương rồi thờ dài một hơi.

Trong động, ngọn lửa ấm áp đang nhảy múa lên, đôi khi hơi phát ra một âm thanh “đom độp” rất nhỏ.

Nơi đám rơm rạ có hơi ẩm ướt, có một người con gái đang nặng trĩu ở trên đó. Mái tóc màu nâu dài được để lộn xộn ở trên đám rơm sau lưng, dưới ánh lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn được chiếu ra, lúc sáng lúc tối, nhưng lại tái nhợt tới mức dọa người.

Kankuro quay đầu, nhìn thoáng qua trên băng gạc của người con gái đã trở nên bẩn, cùng với một màu đỏ tươi hơi mờ mờ, hung hăng nhú mảy.

Nhất định hẳn đã bị mưa to gội vào thùng xương sọ nên mới ra tay cứu cô ta.

Phải vô cùng vất vả mới hoàn thành được nhiệm vụ truy đuổi vô cùng khó khăn này, đã hơn nửa tháng không có ăn cái gì ngon lành, Kankuro vô cùng nhớ nhung tới bánh bao nhân thịt mềm mại trắng mịn do Haruhisa làm...

Đồng đội của hắn đã không chịu nổi hắn nữa. Bởi vì, trên hai phương diện tinh thần và thể xác đều đã bị bỏ đói đến thê thảm, nên tính tình của hắn càng ngày càng trở nên nóng nảy dữ dội. Vì điều đó mà bọn họ đều ào ào sáng suốt lựa chọn kéo xa khoảng cách, không cùng đồng hành với hắn.

Mà Kankuro, lại bị cảm giác vô cùng khó chịu này chiếm lấy. Tại trong rừng, đã không cẩn thận... lệch mất phương hướng. (Di Di: Nói thẳng ra là lạc đường đi. Ở còn bày bày đặt đặt mất phương hướng~)

Lại sau đó, có một trận mưa to, xuất hiện tia chớp xanh trắng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi cùng với tiếng sấm ầm ầm vang trời, từ trên trời giáng xuống.

Rừng cây nhỏ, tia chớp lớn...

Ừm... Kankuro không nghĩ đến việc mình sẽ ngoài ý muốn bị nướng thành thịt, vì thế đã quyết định tìm một chỗ tránh mưa.

Không ngừng ở trong rừng cây xuyên qua từng tán cây, mắt Kankuro nhìn thấy bóng người mơ hồ ở góc cây đại thụ cách đó không xa, không khỏi có thêm vài phần cảnh giác. Một bên hắn vẫn duy trì tốc độ hiện tại, một bên âm thầm bắt đầu khởi động vài tuyến Charka ở trên đầu ngón tay.

Thị lực của Kankuro không hề kém, vì thế càng nhìn, hắn càng cảm thấy cái bóng đen kia hơi bị quen mắt. Lúc còn đang suy nghĩ ở trong đầu, trong lòng Kankuro bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác không ổn, theo bản năng ngẩng đầu lên, một tia chớp xẹt đang trực tiếp nhắm vào gốc cây đại thụ kia!

“Cẩn thận!”

Kankuro thất thanh kêu lên, đổi lại động tác trên tay lại càng mãnh liệt hơn!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, con rối trên lưng hắn theo tình hình mà nhảy ra, bàn tay hướng về người đó đẩy ra ——

“Oanh sát!!! Rào rào...”

Kankuro vừa mới thành công tiếp được người, liền nghiêng lên trên lưng, quay đầu nhìn thoáng qua con rối yêu dấu đã biến thành một đồng than đen như gì đó, ngay lập tức khóe miệng không ngừng co giật...

“Oành!”

Trong đồng lửa, bỗng nhiên bật ra một đốm lửa nhỏ thật lớn, Kankuro quay đầu nhìn cảnh cây sấp được đốt cháy hết, có chút phiền não đập vào đầu của mình.

Hắn vô cùng tốt a, mặc dù quần áo trên người còn ẩm ướt, nhưng tối thiểu nhất, cơ thể hắn vẫn vô cùng khỏe mạnh cường tráng. ách... Chính là hơi đối một chút.

Về phần cái người bên kia, bản thân bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, hơn nữa còn dầm mưa, ách... Sẽ không ‘ngủ’ ngay lập tức chứ?

Nghĩ vậy, Kankuro lại liếc nhìn người nọ một cái —— kỳ quái, người này... hình như hắn đã gặp qua ở chỗ nào rồi, rốt cuộc là chỗ nào ta?

Kankuro nâng cằm, ở trong phạm vi nhỏ đi qua đi lại, một bên không ngừng cố gắng đào bới trí nhớ của mình, một bên càng không ngừng đánh giá khuôn mặt của người con gái đang hôn mê kia.

“A...”

Cuối cùng, đầu óc của Kankuro cũng đã được khai sáng!

Đây không phải là cô gái lần trước ở trong hẻm nhỏ ở Làng Cát, không ngừng nắm lấy hai lỗ tai trên mũ hắn sao?!

Ánh mắt vui mừng điên cuồng đó của cô ta, tuyệt đối hắn không bao giờ quên được!

Cho nên...

Kankuro dứt khoát bước đến bên người cô, cúi xuống, lại cẩn thận ngắm nghía, cô ấy làm sao lại thành ra như bây giờ? Vì sao sẽ xuất hiện ở chỗ này? Không có bạn đi cùng sao?

...

Hiện ra một gương mặt mơ hồ, hai lỗ tai màu đen sụp xuống, ánh mắt không hề che giấu thất vọng, hiện ra một dấu chấm hỏi thật to.

Gwatan mở mắt ra, liền thấy một hình ảnh như vậy.

“A... Cô tỉnh.”

“A! Cô làm gì vậy!”

Không cần phải nghi ngờ, không nên hiểu sai, hai câu này đều là do Kankuro nói. Câu đầu tiên là vì đối diện với đôi mắt màu xám tro, câu thứ hai là vì người con gái bị thương kia khi khôi phục lại ý thức, đã làm động tác vươn tay nhéo hai lỗ tai trên mũ hắn.

Thực giác Kankuro muốn lôi con rối ra, giật giật ngón tay vài lần mới nhớ lại là con rối đã bị hắn thuận tay đem đi làm thành tro. Vì thế, khi muốn giải cứu cái mũ đáng thương của mình, hắn nâng cánh tay lên nhưng lại chợt nhớ ra trước mắt hắn là một người bị trọng thương.

Động tác vừa mới nhắc này, đã hoàn toàn mất đi.

Kankuro lại một lần nữa nhìn thấy ánh sáng thần kỳ tỏa ra ở trong mắt cô gái kia, chỉ có thể lựa chọn cứng ngắc lui về sau.

Lui... Lui... Lui...

Kết quả, cô gái đó vẫn bước bình thản hai lỗ tai kia, mặc cho Kankuro đã đem cô trở lại trên đồng rơm mềm mại kia, thậm chí ngay cả khi miệng vết thương đã bắt đầu lại chảy máu, cô gái vẫn không ý định buông ra.

“Hó...”

Kankuro thở phào một cái, tạm thời bỏ qua.

Hừ! Cô ta thích túm thì cứ để cho cô ta túm đi.

Kankuro cắn giận nghĩ.

Cô gái này cũng thật kỳ lạ, lần gặp mặt thứ hai, đều luôn gây khó dễ trên cái mũ của hắn.

Mà Kankuro cũng thật không ngờ là, đã nhìn thấy cô gái này hai lần. Hắn lại không hề nghĩ tới việc chiến đấu, trái lại đều nghĩ tới việc nôn nóng muốn chạy thoát thân, chạy trốn chết khỏi cô gái này.

Điều này có thật sự được cho là quá kỳ quái không?!

Gwatan nín chặt hai cái lỗ tai khéo léo kia, tay trái thì chà qua chà lại, tay phải thì sờ sờ thật lâu, cho đến khi trên người truyền đến đau đớn làm cho không chịu nổi, lúc này mới lưu luyến dừng tay lại, điều chỉnh lại hô hấp một chút, cúi đầu nói:

“Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Kankuro vẫn duy trì ngồi xếp bằng lại, hai tay vòng trước ngực, gân xanh trên trán không ngừng giật lên giật xuống:

“Người nên hỏi vấn đề này phải là ta đi?”

Gwatan miễn cưỡng ngồi dậy, dựa lưng vào trên vách đá lạnh lẽo:

“...”

Sau một lúc lâu, Kankuro kiềm chế không được nữa, la làng lên:

“Sao ngươi lại không nói chuyện?”

Gwatan một mặt lạnh nhạt nói:

“Đang đợi vấn đề của ngươi.”

“...”

Kankuro cảm thấy chỉ số thông minh của mình đang nhận lấy khiêu chiến, vì thế hắn quyết định nói sang chuyện khác.

“Này, rốt cuộc ngươi đã đi được chưa?”

Sắc mặt của người con gái trắng đến mức dọa người, toàn thân như ***, càng miễn bàn tới miệng vết thương lớn nhỏ nhỏ này.

Gwatan nháy mi, nhìn nhìn vết máu loang lổ trên bàn thân, trên mặt xẹt qua một tia lo lắng mờ hồ.

“Hừ... Còn có thời gian rảnh để lo cho người khác nữa à?”

Kankuro đối diện với người nọ liếc mắt một cái, giọng điệu phức tạp nói.

Gwatan bỗng nhiên đối Kankuro lộ ra một nụ cười gọn sóng, giờ tay khoa tay múa chân một chút:

“Ngươi có nhìn thấy... một cái bao nhỏ màu xanh không?”

Kankuro nghiêng đầu nghĩ nghĩ, giờ tay từ trong đồng rom lấy ra một cái túi nhỏ đã dính đầy bùn đất, đưa tới:

“Cái này? Màu xanh?”

“... Ừ.”

Gwatan nghe vậy, trên mặt dần dần có chút nóng lên, vội vàng nhận lấy.

Mở bao nhỏ ra, cô theo trong người lấy một cái bình nhỏ màu cam ra, còn vỏ viên thuốc nhỏ màu đen. Há mồm đem viên thuốc nuốt vào, Gwatan cảm cái bình nhỏ màu cam, có chút khó khăn.

Sau một lúc lâu, Kankuro nghe thấy cô đáp ứng nói:

“Này... Ngươi đi ra ngoài trước một chút đi.”

Kankuro hiện ra bộ dáng ngoài tình huống “đùng” một tiếng, từ trên đất nhảy dựng lên:

“HẢ??? Đi ra ngoài? Đi đâu à? Bên ngoài trời còn mưa to, ngươi lo lắng trên người ta không đủ ướt à?”

Nói xong... nói xong, rốt cuộc hắn mới nhận ra cái bình trên tay Gwatan là thuốc trị thương, ngay lập tức lắp ba lắp bắp:

“Ách... A... Vậy, ta đi ra ngoài một chút.”

Nhìn thoáng qua ngoài động, trời mưa ào ào như thác nước, lại nhìn nhìn Kankuro đang đi ra bên ngoài, Gwatan cắn răng một cái, thấp giọng nói:

“Không... Không cần, chỉ cần người quay lưng lại là được rồi.”

Thân mình Kankuro cứng ngắc, lập tức nghe lời quay đầu đi, như trạng thái của một bức tường:

“Xoạt xoạt...”

Phía sau bỗng nhiên luôn luôn truyền ra một âm thanh ma sát vật áo rất nhỏ. Kankuro nhìn chăm chăm vào con sâu đang chậm rãi bò trên vách tường, lại tự nhiên đỏ mặt. Nhưng âm thanh nhỏ kia không duy trì được bao lâu liền ngừng lại.

“... Như thế nào?”

Do dự nửa ngày, Kankuro vẫn quyết định hữu nghị hỏi một chút.

Tay Gwatan giờ lộ thuốc, khóc không ra nước mắt:

“... Với không tới.”

Tìm nhánh cây gì đó đi?

Trước tiên đem thuốc bôi ở trên vách đá, sau đó cọ tới cọ lui đi?

Hoặc là kéo dây thắt lưng, duỗi dài tới trên miệng vết thương một tí?

Phía bên này, Kankuro còn đang đau khổ suy nghĩ nên đưa ra một câu trả lời thế nào, phía bên kia, Gwatan đã mở miệng trước:

“Người... Đi lại giúp ta một chút?”

Ngao ngao ngao!

Vừa rồi cô ta mới nói gì đó?

Nội tâm Kankuro rít gào một chút, nhưng ở ngoài mặt vẫn là bộ dáng bình thường:

“Này... Không hay lắm đâu?”

Gwatan thở dài:

“Tổng số đã chết cường.”

Kankuro nghe vậy liền chấn động, không khỏi thầm mắng bản thân một tiếng —— Bắt đầu từ khi nào mà hắn lại suy nghĩ đến việc được hay không được. Dường như tình huống này, mạng người đương nhiên quan trọng hơn!

Vì thế, hắn không hề do dự, nói một tiếng “Thất lễ”, liền chuyển người qua.

Cô gái đối mặt với vách tường, bình thân lộ tấm lưng ra.

Đầu tiên, Kankuro dùng quần áo lau ngón tay, có thể này mới nhận lấy thuốc mỡ, dính lên một chút, cẩn thận tỉ mỉ bôi lên miệng vết thương.

Giải quyết xong cái lưng rồi, Kankuro nghiêm túc đem thuốc trả lại cho Gwatan, sau đó lại ngoan ngoãn xoay người hướng sang chỗ khác.

Gwatan nhìn thoáng qua lỗ tai nhỏ ở trên đầu Kankuro, trong lòng nhin không được tốt lên. Vết thương trên người hình như cũng không khó có thể chịu được.

Ngoài động, mưa đã nhỏ đi rất nhiều.

Gwatan nhìn thoáng qua ngoài hang động, bầu trời dần dần sáng lên, chậm rãi bắt đầu đem gì đó để ở trên đất để lại trong bao.

“A... Rốt cục ngừng!”

Kankuro đứng lên, hoạt động tay chân của mình, duỗi thẳng người ra.

“Rốt cuộc cũng đã có thể rời khỏi nơi này!”

Gwatan nghe thấy lời nói của Kankuro, nhìn lỗ tai cùng với người đeo nó đang vô cùng vui lên, sắc mặt không khỏi tối sầm lại.

“Rột rột rột...”

Trong sơn động, bỗng nhiên có một âm thanh kỳ lạ truyền tới.

Kankuro ôm bụng, mặt mày như khi. A a a! Ngay bây giờ hẳn phải di chuyển với tốc độ ánh sáng về Làng Cát ngay!! Lần trước hình như Haruhisa nói là sẽ làm một bữa tiệc thật trọng đại gì đó...

Ừ! Quyết định! Lần này trở về nói Haruhisa tổ chức bữa tiệc ngay!

Kankuro nghiêng răng nghiêng lợi một chút, xoa tay, hẳn không thể lập tức di chuyển với tốc độ ánh sáng về Làng Cát ngay.

“Cái kia, này, ta phải...”

“Gwatan.”

“... À, Gwatan, ta phải...”

“Ngươi có muốn ăn này nọ trước không?”

“A, không cần, ta nói, ta phải... Cái gì? Ăn cái gì? Ngươi có cái gì đó có thể ăn sao?”

“Không có... Có.”

“Vậy rốt cuộc là có hay không?”

Kankuro hoang mang hỏi, hai cái lỗ tai nhỏ theo động tác hần hơi đưa lên.

Gwatan nhìn chăm chăm vào cửa đình đầu Kankuro, nắm chặt tay lại, liều mạng nhin xuống cảm xúc muốn nhảy lên phía trước, có thể này mới bình tĩnh trở lại.

“Ngươi chờ ta một chút.”

Kankuro chỉ cảm thấy có một trận gió lớn từ bên người của mình thổi qua, cô gái gọi là Gwatan cứ như vậy mà biến mất, không nhìn thấy đâu.

“Ai ai ai! Ngươi đi nơi nào a?!”

Kankuro đứng ở trước cửa động, hét lớn.

Gwatan trở về rất nhanh, trong lòng ôm một đồng nguyên liệu tươi mới, bắt đầu nấu ăn —— nấm, quả cà chua, rau dại, mấy quả trứng, thậm chí còn có một con chim nhỏ.

Kankuro kinh ngạc, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Gwatan vài lần:

“Đêm qua, người bị thương, thật sự là cô chứ?”

Gwatan đem gì đó trong tay để xuống, thông thạo mọi việc, lúc này mới mở miệng trả lời:

“Thuốc kia dùng rất tốt.”

Kankuro nhìn cô gái thành thạo đi thu thập các loại nguyên liệu nấu ăn, tạm thời quên mất bữa tiệc lớn do Haruhisa tổ chức, quảng sang một bên.

Không bao lâu, một mùi hương nồng đậm liền nhẹ nhàng bay ra.

Kankuro đi “bịch bịch” hai bước trong hang động, ở kế bên người Gwatan ngồi xuống:

“Thơm quá!”

Gwatan bắt đầu thay đổi mặt bên chim non đang nướng, nghĩ nghĩ, hỏi:

“Ngươi phải nhanh chóng trở về Làng Cát sao?”

Kankuro mạnh mẽ lắc đầu:

“Không vội không vội!”

Gwatan dành chút thời gian còn lại đi vắt một ít nước trái cây, thịt chim bỗng nhiên bốc lên một âm thanh “bạch bạch”.

“Nhưng vừa rồi, nhìn ngươi có vẻ đang rất vội vàng?”

“A... Đó là bởi vì khi trở về thì có thể được ăn ngon.”

Lực chú ý của Kankuro hoàn toàn đều tập trung ở “cái gì đó” ở trong tay Gwatan, căn bản hoàn toàn không biết bản thân đang trả lời cái gì.

Gwatan nghe vậy, cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó lại ngẩng đầu, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc hướng về Kankuro nói:

“Kỹ năng làm bếp của ta giỏi lắm.”

“Quốc gia của ta cũng có rất nhiều người thích ăn ngon.”

“Đầu bếp ở nhà ta, là người tay nghề tốt nhất nước.”

Nói đến chỗ này, Gwatan lại nghĩ nghĩ, bổ sung thêm:

“Ta là một người rất có thể lực, cũng có thật nhiều tiền.”

“Ngươi có muốn làm phò mã hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: [Ngoại Truyện 3] Lễ Tình Nhân...

Edit+Beta: Lã Thiên Di

Tác giả có chuyện muốn nói: câu chuyện này, nó xảy ra trong thời gian thật lâu thật lâu về sau...

Mọi người đem một câu chuyện cũ đến đọc đi ~

Ừ, màu đỏ tím o(∩_∩)o

*

Không JJ chứ???

Chương này dù có chết ta cũng phải đưa nó ra!!!

—— gia ~ đi lại cười với cô nhóc một cái! o(∩_∩)o

Ngày 13 tháng 2 năm XX.

Ánh trăng âm đạm, có gió nhẹ.

23:59:00

Trên một cái giường thật to, có hai bóng người đang ngủ thật sâu.

Trong đó có một bóng người đột nhiên run rẩy, giống như từ trong giấc mơ nhìn thấy ác mộng nên hoảng sợ tỉnh lại.

Haruhisa chậm rãi mở to mắt, mơ mơ màng màng nhìn xung quanh, trong đôi mắt màu hải đường ấy còn con con buồn ngủ lờ lờ quanh quẩn, mây mù quán quanh...

Cô cố gắng nhìn đồng hồ báo thức ở trên tủ đầu giường —— còn chưa tới mười hai giờ.

Vì thế, mí mắt giống như một viên kẹo cao su nặng ngàn cân lại bắt đầu chặt chẽ dính sát vào nhau...

Hả? Chờ một chút, vừa rồi ở trên góc trái đồng hồ báo thức có một loạt chữ nhỏ gì đó?

Hình như nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng nào đó, Haruhisa lại mở mắt thêm lần nữa. Chẳng qua, giờ đồng hồ trước sau chỉ cách nhau có vài giây, nhưng lúc này đây, ánh mắt của cô lại trong veo như mắt mèo ở trong bóng đêm, vô cùng rạng rỡ như tia chớp.

“La La La...” Haruhisa dùng khuỷu tay đung vào phía sau người đang ngủ say, “Đừng ngủ.”

Gần như là cùng một lúc, cánh tay vòng ở trên eo cô chặt lại, tiếp theo, âm thanh trầm thấp liền truyền vào tai cô:

“Ngủ đi, đừng quậy nữa.”

Haruhisa cau cái mũi, nhẹ nhàng phui cánh tay đang quấn ở trên eo cô:

“Đừng ngủ, em có lời muốn nói với anh...”

“Nói, anh nghe.”

Gaara nhắm mắt lại, mang theo giọng mũi nhạt nhẽo, rầu rĩ nói.

“Vậy anh phải buông em ra a.” Haruhisa thử cố gắng tách ra nhưng không thành công, “Không nhìn thấy mặt của anh thì nói như thế nào?”

Rất có thể là do động tác của người trong lòng mình lớn quá, Gaara nhú mày, than thở nói:

“Không phải nói một mớ sao, lúc này tại sao lại không ngủ?”

Haruhisa lại bắt đầu nghiên cứu chiến thuật mang tính đột phá khác, cố gắng đem bản thân mình xoay người lại:

“Ai nha, nói xong thì em tiếp tục ngủ, rốt cuộc anh có nghe hay không?”

Bị Haruhisa làm ầm ĩ lên như vậy, rốt cuộc Gaara cũng tỉnh. Hắn đem người trong lòng mình ôm lại thật chặt, cúi đầu nói:

“Anh nghe, em nói đi.”

Hơi thở nóng hằm hập phun ở trên lỗ tai của Haruhisa, giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng quét qua, cảm giác ngứa ngáy, làm cho cô bất giác phải rụt cổ lại. Nhưng Gaara, giống như xuất hiện tâm tình đùa giỡn, lại liên tiếp hướng về lỗ tai cô thổi khí.

“Anh đừng...” có quậy như thế.

Bên kia Haruhisa còn chưa có nói xong, liền cảm giác bàn tay ở ngay bên eo cô dần dần bắt đầu không ngoan ngoãn, đang lặng lẽ hướng về phía dưới bụng cô nhẹ nhàng di chuyển. . .

Haruhisa đè lại bàn tay đang làm chuyện quấy rối, đè nén nói ra:

“La La La, em đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh.”

Gaara ở phía sau hơi dừng một chút, nhẹ nhàng cắn vào cái cổ non mịn của Haruhisa, mập mờ nói:

“Ừ... Anh cũng đang làm chuyện nghiêm chỉnh...”

...

Giữa trưa ngày hôm sau, Haruhisa phải mất sức lực thật lớn mới đem bản thân mình từ trên giường lết đi vào phòng tắm. . .

Chờ khi cô đi đến phòng khách, ‘gấu mèo’ với một tinh thần hăng hái đã ngồi ở trên bàn cơm, chờ đợi được ăn cơm.

“...”

Haruhisa đưa qua cho đối phương một cái nhìn khinh bỉ thật lớn, một mắt một còn đem đầu của đối phương vò thành cái chuông gà. Có thể này mới phân giải được cơn tức giận, đi vào phòng bếp, thu dọn chuẩn bị cơm trưa.

Đầu tóc Gaara lộn xộn hết lên, vẫn ngồi ngoan ngoãn như cũ, ánh mắt nhìn chăm chú vào dáng người đang ở trong phòng bếp vội đi vội lại. Trong đôi mắt màu ngọc ấy, lộ ra vài phần mơ hồ về hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Haruhisa một bên chiên trứng gà, một bên nhớ lại thời gian mà bốn người sống cùng nhau.

Khi đó Temari còn không có vừa ý với Shikamaru, Kankuro cũng là một ông già mà thôi, đối lại Gaara thì là một người thiếu niên ngoan ngoãn hiếm thấy.

Hiện tại, Temari đã được gả đến Konoha, ngoại trừ bình thường đi làm nhiệm vụ gì đó, chỉ có ngày lễ tết mới có thể trở về nhà ở lại trong thời gian ngắn.

Mà Kankuro thì dứt khoát chạy đến quốc gia xa xôi làm phò mã. Mặc dù lúc đó đã dùng lý do vô cùng vớ vẩn là “Nhà bọn họ có đầu bếp vô cùng tài năng”, nhưng đến nay cũng khá hơn rồi. Luôn luôn gửi đến hai phong thư, còn có tặng kèm thêm mấy tấm ảnh chụp. Trong ảnh, vị công chúa ở nước

ngoài kia thoát nhìn rất ôn nhu lại vô cùng xinh đẹp, chỉ có Kankuro, một mặt thành công về ăn uống về bánh quả hồng. . .

Về phần Gaara. . .

Hừ! Haruhisa nhìn thoáng qua gấu mèo ngồi ở trước bàn ăn, lấy tay chống cằm. Một người thiếu niên đứng đắn gì đó sớm đã không còn thấy tăm hơi, bây giờ, đó là một người nguy hiểm trong ngoài không giống nhau!

Haruhisa oán hận nghĩ, lại có thể dám ép buộc cô trong khoảng thời gian dài như vậy, hại cô muốn đem lời muốn nói đều đã quên sạch. . .

“Kazekage-Sama cần cù siêng năng hôm nay lại có thể không có việc gì để làm sao?”

Haruhisa nâng chân, ngồi ở trên sofa, miệng ngậm một quả táo thật to, nhìn Gaara khó có được chủ động nhận công việc rửa chén, dường như tâm tình lại tốt hơn một chút.

Gaara quay đầu nhìn thoáng qua người nào đó đang nhai nhả ăn, buông bát trong tay, từ trong phòng bếp đi ra, lại đứng ở bên cạnh sofa, khom lưng xuống, lại từ vết cắn quả táo của người nào đó cắn lên một ngum:

“Hôm nay được nghỉ ngơi.”

Haruhisa đem trong tay quả táo vòng vo chuyển vòng, cổ tay hơi dùng sức, hướng về phía miệng Gaara dứt một chút, lúc này mới chậm rì rì nói:

“Anh còn có thể nghỉ ngơi? Không phải anh là ‘nhật lý vạn ky’ sao. . .”,

Trong âm thanh mang theo nhàn nhạt oán trách, cực kỳ giống người vợ bị người ta lạnh nhạt đâu.

Gaara vừa định nhéo lấy khuôn mặt phồng phình của người nào đó, bỗng nhớ trên tay còn dính xà phòng, liền thu tay lại, đi trở về phòng bếp tiếp tục rửa chén:

“Hôm nay không đi đến văn phòng.”

Haruhisa “Hừ” một tiếng, này gọi là nghỉ ngơi cái gì cơ chứ? Rõ ràng chính là muốn đem công việc về nhà để làm.

Ăn xong quả táo, Haruhisa đứng lên, tính toán tìm kiếm một góc độ hoàn hảo để ném rác. Gaara vừa đi ra phòng bếp, liền thấy bàn chân trần của Haruhisa ở trên ghế sofa nhún nhảy.

Hắn bắt đầu đi, đi mau tới hai bước, nhận lấy hạt táo ở trong tay vợ yêu của mình. Đang muốn ném đi, thân mình đột nhiên nặng trĩu xuống, trên lưng đã người nào đó chồm lên.

Cánh tay trắng nõn của Haruhisa nhẹ nhàng vòn trên cổ Gaara, cảm giác ở trên bờ vai của Gaara:

“La La La, em có chuyện muốn nói với anh.”

Âm thanh mềm mại, làm cho người ta nhìn không được nhớ tới viên kẹo vị bắp.

Gaara lấy lại bình tĩnh, đem người ở phía sau nâng vững lại một chút rồi mới mở miệng, âm thanh thoáng khàn khàn:

“Ừ? Nói cái gì?”

Ánh nắng giữa trưa vẫn tươi sáng như trước, theo tấm rèm mỏng manh bên cửa sổ dần dần tràn ra. Con gió nhẹ nhàng khoan khoái nghịch ngợm vén một góc rèm cửa sổ lên, vì thế, ánh mặt lại như trước chậm rãi chiếu đến trên sàn, lò mờ.

Trên sàn có hai bóng dáng chặt chẽ dựa sát vào nhau, cũng không biết rõ được người nào với người nào.

Mái tóc màu đen dài của Haruhisa dịu ngoan theo bả vai rơi xuống, cùng với màu đỏ mái tóc Gaara xen lẫn vào nhau, nhưng lại sinh ra một cảm giác ấm áp. Giống như một chiếc lò sưởi được đốt lên vào những ngày mùa đông, làm cho người bên cạnh ngủ yên mơ thấy một giấc mơ đẹp, lại thêm một giấc mơ đẹp nữa. . .

Haruhisa hơi nheo đôi mắt màu hải đường lại, đôi môi hồng nhạt cố tình dán sát lại lỗ tai Gaara, nhẹ nhàng nói:

“La La La, em. . .”

Vốn nên là thời khắc nhu tình ái muội, đột nhiên Gaara lại căng thẳng thân thể một cách lỗi thời, toàn bộ không khí trong phòng bắt đầu khàn trương lên. Haruhisa hoài nghi ngược mắt lên, còn chưa kịp hỏi, âm thanh lạnh lẽo nghiêm túc của Gaara liền vang lên:

“Xuất hiện đi.”

Chỉ một cái nháy mắt, bên cửa sổ liền xuất hiện hai bóng đen:

“Kazekage-Sama.”

Haruhisa nhìn ám nhắt che mặt đứng thật lâu ở trên cửa sổ, ý bảo Gaara để cô xuống, nói:

“Chính sự quan trọng hơn.”

Gaara theo lời đem Haruhisa để xuống, lại hướng về phía hai ám nhắt gật đầu buồn:

“Chuyện gì?”

Hai ám nhắt cho nhau cái nhìn nhau, từ trong lòng lấy ra một chồng văn kiện:

“Kazekage-Sama, đây là...”

Haruhisa sớm biết điều, chui vào phòng ngủ trên lầu.

‘Phi lễ chó nghe’, ‘phi lễ chó nhìn’ cái gì đó, tất nhiên cô vẫn biết. Huống chi, cô đối với việc này cũng không cảm thấy hứng thú.

Cô nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức ở trên tủ đầu giường, mặt trên đồng hồ đang cho thấy thời gian hiện tại:

13:55

Ừm, cô còn có rất nhiều thời gian, không cần nôn nóng...

Haruhisa đọc sách một lát, sau đó lại ngủ một chút.

Sau khi tỉnh lại, cô giương mắt lại nhìn đồng hồ báo thức ——

Tốt lắm, cô mới ăn qua cơm trưa, lúc này đã lại là thời gian ăn cơm chiều.

Có nên giữ hai ám nhắt kia lại ăn cơm luôn không?

Haruhisa đang suy nghĩ, dưới lầu chợt truyền đến một trận âm thanh loáng thoáng, nghe không rõ lắm.

Căn cứ vào việc lặng lẽ nói chuyện với nhau, chính là có bí mật, lỡ mất bí mật chính là một nguyên tắc đáng xấu hổ. Haruhisa dùng vận tốc ánh sáng từ trong ngăn kéo lấy một dụng cụ nhỏ ra, để trên lỗ tai, âm thanh lập tức lớn lên rất nhiều.

Là hai người ám nhắt kia? Bọn họ phải đi?

Haruhisa cẩn thận phân biệt âm thanh:

“Ngươi xem, ta đã nói hôm nay không thích hợp để đến quấy rầy Kazekage-Sama...” Trong đó, một người ám nhắt nói.

“Vậy thì còn biện pháp nào khác sao? Đành phải quấy rầy đến người khác đang nói chuyện yêu đương... Huống chi mục đích của đệ ngũ...” Một người ám nhắt khác nói.

...

“Ha ha ha ha ~”

Haruhisa ném dụng cụ nhỏ trên lỗ tai xuống, ôm bụng ngã vào trên giường cười như điên. Ám nhắt Làng Cát thật sự vô cùng đáng yêu! Ngày mai phải nói Gaara tăng lương cho bọn họ!

Chỉ chốc lát sau, Gaara từ phòng khách đi lên trên. Hắn nhìn Haruhisa ở trên giường ôm bụng cười đến xoắn xuýt vào nhau, tối tăm trên mặt dần dần mất đi, khóe môi hiện ra một đường cong nho nhỏ:

“Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Haruhisa lau khóe mắt cười ra nước mắt, bỏ nhào qua ôm lấy cổ Gaara:

“Ha ha ~ La La La! Vừa rồi hai người kia rất đáng yêu!”

“Thật không? Đáng yêu bao nhiêu vậy?”

Gaara nhẹ nhàng ôm vòng eo mảnh khảnh của Haruhisa, có chút mơ hồ không rõ nói.

“Ha ha ha! Bọn họ... người đó...”

Haruhisa tận lực tránh né môi Gaara không ngừng dán lên, muốn đem chuyện vừa rồi nói cho hắn biết. Kết quả, nửa câu sau muốn nói vẫn phải nuốt lại vào trong bụng, bởi vì miệng còn có một chuyện quan trọng khác cần phải làm...

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Haruhisa lại ở ngủ trên giường...

Cũng không biết qua bao lâu, cô đấu tranh cố gắng lại mở mắt ra, bên ngoài đã hoàn toàn tối đen.

Trong phòng ngủ, để đèn còn lưu giữ lại bóng đèn nho nhỏ, tản ra ánh sáng ánh sáng mỏng manh.

Haruhisa hơi giãn tứ chi còn chút đau nhức ra, yếu ớt nằm úp vào trên giường.

Trong phòng chỉ có một mình cô, Gaara không biết đang ở đâu.

Haruhisa xoa xoa ánh mắt, mơ màng trèo lên cảm lấy đồng hồ báo thức. Bây giờ đã là mấy giờ rồi? Đừng bỏ lỡ mới tốt...

Cô vừa nghĩ, một bên xem:

Oánh lục sắc chữ số rõ ràng biểu hiện:

23:59:00

Ngày 14 tháng 2 năm XX.

Haruhisa ngay lập tức mở to hai mắt nhìn, sau khi nhiều lần xác nhận, cô cũng bất chấp mọi thứ không đi nhặt quần áo rải ở dưới đất, đem Drap giường quần qua loa ở trên người, liền nhảy xuống giường, hướng dưới phòng khách chạy đi

Phía bên này, Gaara vừa xử lý xong đồng văn kiện, bưng một ly sữa nóng đi lên lầu.

Hắn nghe thấy một trận tiếng bước chân “Thùng thùng”, ngẩng đầu vừa thấy, vợ yêu nhà hắn chính là đang kéo drap giường thật dài theo mình, nghiêng ngả qua lại đi về hướng hắn.

Ngay lập tức Gaara dùng một tay kết ấn, dùng hạt cát đem ly sữa treo ở không trung, sau đó bắt đầu tiến hành vron hai tay, vững vàng ôm lấy Haruhisa.

Haruhisa có chút dồn dập nói:

“La La La! Em có chuyện muốn nói với anh...”

“Hừ...” Gaara để một bàn tay che miệng Haruhisa lại, trong đôi mắt màu ngọc có ánh sáng kỳ dị chợt lóe qua, “Anh cũng có chuyện muốn nói.”

“A? Chuyện gì?”

“Haruhisa, lễ tình nhân vui vẻ...”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: [Ngoại Truyện 4] Thiên Đường Gấu Mèo...

Edit+Beta: Lã Thiên Di[/b]

Tác giả có chuyện muốn nói: có phần ngoại truyện đáng yêu được đưa đến a ~~~o(∩_∩)o

Vâng...

Nhìn đến từng bài được thu gom lại, cảm giác thật kỳ diệu.

Ta muốn nói ít nhất cũng phải đợi đến ngày ta hoàn thành chương này a, bằng không không phải tồn thất thôi ~o(∩_∩)o

—— Haruhisa oa oa kêu to: “Gaara, anh làm sao lại có thể dám dự tính trước cho con mình chứ?!”

Haruhisa miễn cưỡng ngồi ở trên sàn gỗ, trong tay còn cầm một chùm nho xanh dài. Từng viên màu xanh vô cùng chắc nịch và mượt mà, màu xanh của từng quả nho xanh làm tôn lên bàn tay trắng như ngọc của cô.

Mái tóc đen dài óng ả yên tĩnh như dòng nước chảy trong dòng suối nhỏ, yên lặng uốn lượn ở trên sàn nhà màu trà.

Haruhisa vén phần tóc mái sang một bên, từ trong túi áo lấy ra một cái kẹp tóc vô cùng xinh đẹp. Cô nhìn phía bên mép kẹp tóc, bởi vì đã đeo nhiều năm nên đã ma sát ra một vài dấu vết mờ mờ. Nhấn máy suy nghĩ một chút, rồi cẩn thận đem kẹp tóc kẹp lên.

“Kuro-chan...”

Haruhisa cử động thân mình, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Quả cầu nhỏ đang ở trong sân chơi, đột nhiên nghe thấy âm thanh quen thuộc, cầm đồ chơi trong tay chạy như điên tới đây.

“Haruhisa, chuyện gì?”

Haruhisa cẩn thận lau mồ hôi trên trán quả cầu nhỏ, lại dứt cho hắn ăn hai quả nho, có thể này tròn tròn mất nói:

“Gọi là mẹ! Quả bóng nhỏ...”

Về mặt cậu bé tóc đen thỏa mãn liếm liếm môi của mình, lại há to miệng ra ——

“A...”

Haruhisa dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng chấm một chút lên mũi quả cầu nhỏ kia, chọn một viên lớn nhất, lại nhét vào miệng cậu bé.

“Vậy thì mỗi ngày, không phải Haruhisa luôn gọi con là bao cát sao, còn không thì gọi là quả cầu nhỏ... Con cũng có tên!”

Nuốt trái cây ngọt trong miệng mình xuống, cậu bé ngửa cái cằm phúng phính của mình lên, học bộ dáng trừng mắt của Haruhisa. Một bộ dáng nghiêm túc chọc cho Haruhisa cảm thấy buồn cười.

“Ừ, lời bao cát nói thật có đạo lý.”

Haruhisa kết thúc câu chuyện, gạt đầu một cái, tỏ vẻ hoàn toàn đồng ý. Chỉ tiếc, mặt mày trong lúc đó đã không giấu được ý cười, làm cho toàn bộ thành ý giảm xuống còn 50%.

“Hừ!”

Cậu bé cảm thấy lòng tự trọng của bản thân đã bị xúc phạm đến, hừ một tiếng, hình như đã làm vẻ mặt giận dữ quá mức cần thiết.

Haruhisa nhìn đôi mắt nhỏ của cậu bé thường len lén nhìn trộm tới quả nho, nhu nhu đến mức lên men quai hàm, miễn cưỡng chịu đựng hạ ý cười xuống, nuông chiều vỗ vỗ cậu bé đang giận dữ:

“Kuro-chan, vậy con có muốn giúp Haruhisa một chút không?”

Nói xong, hình như cô còn đang cố lấy lòng cậu bé, lắc lắc bàn tay bé nhỏ của cậu bé qua lại.

“Dạ...”

Cậu bé chống nạnh, suy nghĩ cẩn thận, lúc này mới gạt đầu, bộ dáng sẽ gắng gượng làm.

“Cũng chỉ có lần này thôi nha!”

“Ừ~” Haruhisa nháy mắt, làm ra một mặt biểu cảm sùng bái, ngay cả âm thanh cũng đều tung tăng lên vài phần. “Kuro-chan tuyệt nhất!”

Nghe được khen ngợi, trong nháy mắt mắt cậu bé bùng nổ như hoa giống như quả cầu nhỏ trắng như tuyết tìm tòi ánh mắt của Haruhisa. Cậu bé một bên hướng về phong đi, quay đầu, thiết tha nhìn quả nho ở trên tay Haruhisa:

“Haruhisa, trái nho không được ăn hết đâu đó, phải chừa lại một chút cho con nga ~ “

Haruhisa cười gạt đầu, nhìn con trai mình vào phòng, lại sôi nổi đi lên lầu, lúc này mới cho vào miệng vài viên trái cây, lại tìm một tư thế thoải mái nằm

ngiêng xuống dưới.

Lúc Gaara về tới nhà, trong tay còn cầm theo rau xanh mà Haruhisa dặn mãi phải mua.

Trong phòng khách, đèn sáng nhưng lại không có một bóng người.

Gaara nhìn xung quanh nửa ngày, lúc này mới ở ngoài phòng, trên hành lang gấp khúc phát hiện ra hai bóng người, một lớn một nhỏ.

Haruhisa nhìn Gaara đang từ từ đi tới, một tay đặt bên mũi ra hiệu, tay kia thì có tiết tấu vuốt nhẹ sau lưng quả cầu nhỏ đang ở trong lòng mình.

Quả cầu nhỏ dịu ngoan nằm ở trong lòng Haruhisa, lông mi thật dài hơi rung động, ánh ra một bóng râm nho nhỏ. Khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn giống như quả trứng gà vừa mới lột xong, vừa trắng mà lại vừa mềm.

Haruhisa cung chiều nhìn thoáng qua quả cầu nhỏ đang ngủ say, vén phần tóc hơi ẩm ướt ở trên trán một chút, lại quay đầu chớp mắt nhìn Gaara.

Gaara suy nghĩ một chút, đến gần vài bước, thuận tay kết một cái ấn nho nhỏ, trong hành lang gấp khúc lập tức thổi bay lên một cơn gió mềm nhẹ. Phái – phái – thiên – thảo – vi – lộ – chính – lý.

Cảm nhận được cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái, quả cầu nhỏ thoáng di chuyển một chút, có chút hướng thụ chép chép miệng.

Một mặt Haruhisa hiện lên ý cười nhìn quả cầu nhỏ ở trong lòng cô co co, đầy đầy, chui ra tìm một tư thế thoải hơn, tiếp tục ngủ sâu hơn.

Phía bên kia, Gaara vừa muốn thuận thế ở bên người Haruhisa ngồi xuống, liền nhìn thấy Haruhisa hướng hần nói ra âm khẩu ——

Trước ~ hết ~ đi ~ tắm ~ cái ~ đã ~

Thân là thời Kazekage đệ ngũ, thân thể bỗng nhiên hơi cứng một chút, mà sau đó đi lên lầu hướng phòng tắm đi đến.

Sau một lúc lâu, Gaara lại chậm rì rì đi ra, trong tay còn cầm thêm một cái khăn màu trắng. Hần nhìn thoáng qua thẳng con nhà mình đang ngủ say, lại sờ mái tóc đang nhỏ giọt của mình, thoáng nhíu mày.

Lại đợi một lát, quả cầu nhỏ kia vẫn không hề có dấu hiệu muốn tỉnh lại. Lần này, Gaara không chỉ sờ tóc tóc của bản thân, còn sờ cái bụng đang đói của mình nữa...

Rốt cục, Gaara dùng một tay kết ấn, âm thanh trầm thấp vang lên:

“Phong độn, con lốc.”

Trong sân trong đột nhiên xuất hiện một loại gió xoáy nhỏ, vô cùng chính xác đem quả cầu nhỏ ở trong lòng Haruhisa thổi bay ra ngoài.

“Phù phù”

Quả cầu nhỏ bị quăng ngã ở trên sàn, rất cuộc tỉnh.

Chỉ thấy cậu bé vươn tay xoa xoa ánh mắt, trong đôi mắt màu hải đường ấy dần dần có trần ngập ánh nước.

Gaara liếc mắt nhìn người nào đó hiện lên vẻ mặt ủy khuất, lập tức quay lại nhìn con trai nhà mình, đôi môi mỏng nhợt nhạt nhẹ nhàng mấp máy:

“Khóc sẽ không được cơm ăn.”

Quả cầu nhỏ nghe vậy, càng thêm ủy khuất. Chỉ thấy cậu bé hít hít mũi hai cái, lại lau ánh mắt, bò từ trên sàn lên, nhéo góc áo Haruhisa.

“Haruhisa, ôm ôm”

Dường như Haruhisa đã quá quen với hình thức sống chung của hai cha con này. Đầu tiên, cô lờm liếc Gaara một cái, mà sau đó là ngồi xuống dưới, vươn tay bế quả cầu nhỏ lên.

“Bao cát, tối hôm nay muốn ăn gì nào?”

Quả cầu nhỏ len lén nhìn Gaara chăm chú, nói một cách vang dội:

“Kẹo hạt dẻ, chè đậu đỏ, ừm... Còn có khoai lang nướng!”

Haruhisa nghe vậy, không khỏi bật cười ——

Cô chỉ biết, kiếp trước đôi cha con này chắc chắn là kẻ thù của nhau!

Ăn xong cơm tối, Haruhisa giúp quả cầu nhỏ tắm rửa, lại dùng hết tâm tư của mình ở đầu giường kể những câu chuyện về lúc trước cho quả cầu nhỏ nghe, lúc mới được coi như đã đưa quả cầu quậy phá kia yên ổn về giấc ngủ.

Nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn của quả cầu nhỏ, Haruhisa thở phào nhẹ nhõm một hơi, tắt đèn, lặng lẽ đi ra ngoài cửa. Phái. Phái. Thiển. Thảo. Vi. Lộ. Chinh. Lý.

Gaara còn ngồi ở bên cạnh bàn ăn, nhìn Haruhisa đi xuống lầu, đôi mắt màu ngọc lóe lên ánh sáng.

Haruhisa cười tủm tỉm đi tới, đề bả vai Gaara, đã biết rõ còn có hỏi nói:

“Com chiều hôm nay thế nào?”

“...”

Gaara – vẫn như trước ở trong trạng thái đói bụng, nhìn vợ yêu nhà mình đang vui sướng khi có người gặp họa, nhéo nhéo ngón tay để trên vai mình, tỏ vẻ bản thân bất đắc dĩ nhỏ nhỏ một chút.

Haruhisa lại giúp Gaara thả lỏng cái cổ cứng ngắc, lúc này cô mới đi vào phòng bếp. Vài miếng bánh trắng, món rau xào thập cẩm, cùng với một ít thịt bò kho, tất cả đều cùng nhau bung ra ngoài.

Gaara nhìn Haruhisa cẩn thận cuộn miếng bánh trắng, lại vươn tay nhận lấy.

Haruhisa nhìn một mặt của bình yên ‘gấu mèo’, tính toán một chút, hướng thân mình về phía trước, đưa miếng bánh tới bên miệng Gaara.

Có thể này ‘gấu mèo’ mới mở miệng, cắn một ngụm ăn đi.

Nhìn ngó đợi đến khi ăn xong, Haruhisa đang muốn cúi đầu đi cuộn miếng thứ hai, lại đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay nóng lên, một trận ma sát, ngựa ngựa liền truyền tới.

“Nhả ra.”

Nhìn ‘gấu mèo’ cắn đầu ngón tay của mình, Haruhisa dờ khóc dờ cười.

Gaara cắn một chút, lại cắn một chút, lúc này mới buông ra, đem tay Haruhisa nắm giữ, cúi đầu nói:

“Anh muốn đưa Kuro đi Konoha.”

“Hử?”

Haruhisa không phản ứng gì nhiều.

“Temari nói, Toru chỉ có một mình sẽ rất nhàm chán, nghĩ nếu hai đứa nhỏ ở cùng nhau sẽ đỡ buồn hơn. Với lại đúng lúc mẹ của Shikamaru cũng đang rất buồn chán.”

Toru là con gái của Temari, năm nay sắp được bốn tuổi, đang là thời kì hoạt bát, đứng ngồi không yên. Mỗi ngày đều khóc la làng nói muốn cười ngửa, làm cho Shikamaru phải gánh vác mọi thứ.

“Ừ.”

Haruhisa gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhóm chị em ở cùng nhau chơi đùa với nhau cũng tốt, tăng thêm cảm tình với nhau.

“Khi nào thì đi?”

“Ngày mai.”

“Nhanh như vậy?”

“Ngày mai Kankuro phải đi đến Konoha.”

“À...” Haruhisa gạt đầu, sau đó đứng lên, “Em đi giúp Kuro sửa soạn quần áo một chút.”

Nói xong, liền đi lên trên lầu.

Gaara không hé răng, đi theo sau Haruhisa cùng nhau lên lầu.

Vào phòng, Haruhisa đi đến trước tủ quần áo, vừa mở cửa tủ ra, Gaara liền từ phía sau ôm cô vào trong ngực.

Gaara từ sau vòng lấy vòng eo của Haruhisa, cầm để ở trên bờ vai của Haruhisa, hơi híp mắt, chậm rì rì nói:

“Không cần phải sốt ruột thu dọn.”

Trên người Gaara có nhận nhận mùi hương của xà phòng, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, là mùi hương mà Haruhisa thích nhất.

Cô biết tối hôm nay, người đàn ông này phải chịu con mệt mỏi do con mình gây ra, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nghĩ vậy vẫn không được tự nhiên.

Mỗi ngày đều cùng với con của mình phân tài cao thấp...

Chẳng qua bỏ chạy đến nơi này tìm cô an ủi...

Thật là, tính cách của Kuro rõ ràng giống hần y như đúc.

Mặc dù trong lòng đang nghĩ như vậy nhưng Haruhisa lại không đẩy Gaara ra.

Cô xoay người, vòng tay lên cổ Gaara, nhón chân, hơi ngửa đầu, nhẹ nhàng hôn lên cái trán của Gaara.

Từng nụ hôn ôn nhu liên tiếp hạ xuống trên trán, mi mắt, chóp mũi, khóe miệng...

Gaara nhắm mắt lại, không nói gì, nhưng hai tay lại ôm càng thêm chặt...

Đêm dài như vậy, sửa soạn đồ đạc gì đó, thật sự cũng không cần phải nóng vội...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bản Nương! Thượng Ngưu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.